ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΛΙΘΟΓΡ. Ο ΦΟΙΝΙΞ Α.Ε.

Tὸ πρῶτο χαρτονόμισμα ΣΤΟΝ ΓΑΛΛΙΚΟ ΚΑΝΑΔΑ

Ἡ σωτηρία ἔμπνευσις τοῦ κυβερνήτου

Ἐδῶ καὶ διακόσια πενῆντα χρόνια, ὁ Καναδᾶς ἦταν Γαλλικὴ ἀποικία, καὶ λεγόταν Νέα Γαλλία. Οἱ Ἄγγλοι, φυσικά, ζητοῦσαν νὰ τὸν κάνουν δικό τους, οἱ ἰθαγενεῖς κάτοικοι πότε ἐπαναστατοῦσαν καὶ πότε ὑποτάσσονταν, κι' οἱ κουρσάροι τριγύριζαν τὶς ἀκτές του, κυνηγῶντας κάθε καράβι ποὺ θὰ τολμοῦσε νὰ παρουσιαστῇ.

Μὲ τέτοιους ὅρους, ἡ ζωὴ τῶν Γάλλων ἀξιωματικῶν καὶ στρατιωτῶν, ποὺ ἀποτελοῦσαν τὴ φρουρὰ τῆς ἀποικίας, δὲν ἦταν καὶ τόσο εὔκολη. Αὐτὸ ὅμως δὲν τοὺς ἐμπόδιζε νὰ γλεντοκοποῦν.

Ἀλλά, κατὰ τὰ τέλη τοῦ 1684, τὰ πράγματα ἔγιναν πολὺ δύσκολα. Ὁ κυβερνήτης τῆς Νέας Γαλλίας δὲν εἶχε χρήματα νὰ πληρώσῃ τοὺς ἄντρας του κι' ἡ φρεγάτα μὲ τὰ χρήματα δὲν φαινόταν.

Ὅσο περνοῦσαν οἱ ἑβδομάδες, τὰ πράγματα χειροτέρευαν. Οἱ ταβερνιάρηδες ἔκλειναν τὶς πόρτες τους στὰ μοῦτρα τῶν Γάλλων στρατιωτῶν. Οὔτε χαρτιὰ πιά, οὔτε γλέντια, οὔτε τραγούδια!

—Ὅσο λιγώτερο πίνουν, τόσο περισσότερο μιλᾶν, κυβερνῆτα μου! τοῦ ἔλεγε μιὰ μέρα ὁ ὑπασπιστής του. Ἀρχίζουν νὰ γκρινιάζουν, νὰ συζητοῦν, νὰ κατεβάζουν τὰ μοῦτρα τους ὅταν μὲ βλέπουν, κι' αὐτὰ ὅλα δὲν εἶνε καθόλου καλὰ σημάδια!

— Καλά! εἶπε ἁπλᾶ ὁ κυβερνήτης.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἄνοιξε ξαφνικὰ ἡ πόρτα τῆς μεγάλης ταβέρνας τοῦ Κεμπὲκ καὶ μπῆκε μέσα ὁ κυβερνήτης. Οἱ πολυάριθμοι στρατιῶτες, ποὺ βρίσκονταν ἐκεῖ σηκώθηκαν ἀμέσως ἀπάνω καὶ στάθηκαν προσοχή. Μιὰ σιωπὴ θανάτου ἁπλώθηκε. Ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος στὴν ταβέρνα; Αὐτὸ ἦταν κάτι τὸ ἀπίστευτο, τὸ ἀκατανόητο!

—Ἒ λοιπόν, λεβέντες μου; εἶπε ὁ κυβερνήτης μὲ δυνατὴ φωνή. Βλέπω τὰ μοῦτρα σας κατεβασμένα, τὰ ποτήρια σας ἀδειανὰ καὶ σὲ κανένα τραπέζι δὲν ὑπάρχει οὔτε μιὰ τράπουλα. Δὲν μοῦ ἀρέσει νὰ βλέπω τοὺς στρατιῶτες μου μὲ τέτοια μοῦτρα... Ταβερνιάρη, βάλε στὰ παιδιὰ κρασὶ καὶ φέρε καὶ τὰ χαρτιά. Σεῖς κύριε ὑπασπιστά, θὰ παίξετε μαζί μου μιὰ παρτίδα...

Ὁ ἀξιωματικός, ποὺ τάχε χαμένα, κάθησε διστακτικὰ ἀπέναντι στὸν κυβερνήτη. Ἀμέσως τοὺς τριγύρισαν περίεργοι οἱ στρατιῶτες, γιὰ ν' ἀπολαύσουν τὸ μοναδικὸ αὐτὸ θέαμα.

— Μοιράστε πρῶτος, ὑπασπιστά! εἶπε ὁ κυβερνήτης.
Κι' ἄρχισε τὸ παιγνίδι. Ὁ κυβερνήτης ἔχασε. Ἔπειτα ξανάχασε. Κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ χάνῃ. Τὄκανε, ἄραγε, ἐπίτηδες;

Ὅταν ἡ παρτίδα τελείωσε, οἱ στρατιῶτες κυττάχτηκαν μεταξύ τους. Πῶς θὰ πλήρωνε τὸ χρέος του ὁ κυβερνήτης; Ἡ κάσσα τοῦ φρουρίου εἶχε ἀπὸ μῆνες τώρα ἀδειάσει, κι' ὅλοι ἤξεραν πὼς ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ βασιλιὰ τῆς Γαλλίας δὲν εἶχε οὔτε ἕνα χρυσὸ λουδοβίκειο ὅπως ἄλλωστε, καὶ κανένας ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες του.

Ὁ κυβερνήτης, ἤρεμος, ἔκανε πὼς ψάχνει τὶς τσέπες του.

— Δὲν ἔχω ἀπάνω μου νομίσματα, εἶπε. Ἀλλὰ δὲν πειράζει... Πόσα σᾶς χρωστῶ, κύριε ὑπασπιστά;

— Σχεδὸν δυὸ λίβρες, κυβερνῆτα μου, ψιθύρισε ὁ ἀξιωματικός, κατακόκκινος.

— Δυὸ λίβρες λοιπόν. Βλέπετε αὐτὸ τὸν ἄσσο καρὼ καὶ τὸν ἄσσο σπαθί; Μ' αὐτὰ θὰ πληρωθῆτε κύριε ὑπασπιστά!

— Κυβερνῆτα μου...

— Ναί... Ναί... Κάθε ἄσσος, ἀξίζει μιὰ λίβρα. Τώρα θὰ ἰδῆτε τί θὰ κάνω. Ταβερνιάρη, φέρε μου μελάνη καὶ φτερό, γρήγορα!

Ὁ ταβερνιάρης ἔσπευσε νὰ ὑπακούσῃ. Ὁ κυβερνήτης πῆρε τὸ φτερὸ τῆς χήνας, τὸ βούτηξε στὸ μελάνι κι' ἔγραψε πάνω στὸ καθένα ἀπὸ τὰ δυὸ τραπουλόχαρτα: «Ἀξίζει μιὰ λίβρα», καὶ ὑπόγραψε.

—Ἡ ὑπογραφή μου εἶπε ἔπειτα, ποὺ εἶνε ὑπογραφὴ τοῦ βασιλιά, γιατὶ τὸν ἀντιπροσωπεύω, ἀξίζει πάνω ἀπὸ δυὸ λίβρες, φαντάζομαι. Ὅταν ἡ «φρεγάτα τῆς πληρωμῆς» μπῇ στὸ λιμάνι, κύριε ὑπασπιστά, θὰ παρουσιάσετε αὐτὰ τὰ τραπουλόχαρτα καὶ θὰ τ' ἀλλάξετε μὲ χρυσάφι.

Σηκώθηκε νὰ φύγῃ, ἀλλὰ σταμάτησε.

— Κύριοι, εἶπε, σκέφτηκα κάτι: Μιὰ λίβρα εἶνε μεγάλο ποσόν. Ἂς κάνουμε καλύτερα ψιλά.

Καί, παίρνοντας ἀπὸ τὸν ταβερνιάρη ἕνα ψαλλίδι, ἔκοψε στὰ τέσσερα τοὺς δυὸ ἄσσους, ἔτσι ποὺ σὲ κάθε κομμάτι νἆναι μιὰ - δυὸ συλλαβὲς ἀπ' ὅ,τι εἶχε γράψει.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! εἶπε ἔπειτα. Τραπουλόχαρτα ὑπάρχουν ἄφθονα στὸ Κεμπέκ. Ἀπόψε μπορεῖτε, ὅσοι ἔχετε νὰ παίρνετε καθυστερούμενους μισθούς, νὰ περάσετε ἀπὸ τὸ φρούριο νὰ πληρωθῆτε μὲ ἄσσους τῆς τράπουλας, ποὺ θὰ τοὺς ὑπογράψω ἐγώ. Ἔτσι, θὰ βολευθῆτε ὡς ποὺ νἄρθῃ ἡ φρεγάτα μὲ τὸ χρυσάφι.

Καὶ βγῆκε ἀπὸ τὴν ταβέρνα, ποὺ ἀντιλαλοῦσε ἀπὸ τὶς ζητωκραυγὲς καὶ τὰ χειροκροτήματα.

Τὰ τραπουλόχαρτα τοῦ κυβερνήτη ὑπῆρξαν τὰ πρῶτα χαρτονομίσματα ποὺ κυκλοφόρησαν στὸν Καναδᾶ. Καί, φυσικά, κανένας ταβερνιάρης δὲν τολμοῦσε νὰ μὴν τ' ἀναγνωρίσῃ, μιὰ ποὺ εἶχαν τὴν ὑπογραφὴ τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ βασιλιὰ τῆς Γαλλίας!

ΛΟΥΣΙΕΝ ΜΑΡΒΙΕΛ

Ἡ θυσία μιᾶς γυναίκας

Πρωτότυπο διήγημα

Δὲν θὰ ἤμουνα πάνω ἀπὸ δεκαεφτὰ χρόνων ὅταν γνώρισα τὸ Ντανιέλ. Ἦταν πρὸς τὸ τέλος τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου. Εἶχα προσληφθῆ ὡς νοσοκόμος σ' ἕνα στρατιωτικὸ νοσοκομεῖο. Ἐκεῖ νοσηλευόταν ὁ Ντανιὲλ ὡς τραυματίας. Ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τὸν ἀντίκρυσα στὸ θάλαμο ἔνοιωσα τὴν καρδιά μου νὰ χτυπάῃ δυνατά. Μὰ κι' αὐτὸς μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ μοῦρριξε μοῦ χαμογέλασε. Ἔτσι σὰν ἔγινε καλὰ καὶ ξεκίνησε πάλι γιὰ τὸ μέτωπο ἤμαστε πιὰ ἀρραβωνιασμένοι.

Ἕνα πρωΐ τοῦ ἔγραψα, ὅλη συγκίνησι, τὸ μεγάλο νέο: θὰ γινόμουν μητέρα!

«Τί εὐτυχία, ἀγαπημένη μου, μοῦ ἀπάντησε μὲ τὸ ἄλλο ταχυδρομεῖο. Καμμιὰ εἴδησις στὸν κόσμο δὲν θὰ μποροῦσε νὰ μὲ χαροποιήσῃ τόσο. Ὅταν θὰ ξανάρθω μὲ ἄδεια ἀπ' τὸ μέτωπο, θὰ παντρευτοῦμε. Κάνε λοιπὸν λίγη ὑπομονὴ καὶ θὰ ζήσουμε εὐτυχισμένοι...»

★

Ἀλλοίμονο! Δὲν ζήσαμε εὐτυχισμένοι. Τὸ Νοέμβρη τοῦ 1918, λίγες βδομάδες μετὰ τὴν ἀνακωχή, ὁ Ντανιὲλ σκοτώθηκε ἀπ' τὰ θραύσματα μιᾶς ὀβίδας... Μιὰ σκέψι μονάχα μὲ παρηγοροῦσε: «Ἔχω στὰ σπλάχνα μου ἕνα παιδὶ τοῦ ἀγαπημένου μου».

Κανονικὰ τὸ παιδὶ ἔπρεπε νὰ γεννηθῇ τὸ Φλεβάρη. Ἔφτασε ὁ Δεκέμβρης. Ἡ ἀπελπισία μου, οἱ στενοχώριες μου, ἡ ξεθεωτικὴ δουλειὰ στὸ νοσοκομεῖο, ἐπιτάχυναν τὸν τοκετό. Μιὰ νύχτα ἔνοιωσα τρομεροὺς πόνους καὶ μὲ μετέφεραν σχεδὸν ἀναίσθητη στὴν κλινική. Ὅταν συνῆλθα, εἶδα μιὰ ἀδελφὴ τοῦ ἐλέους σκυμμένη πάνω μου ποὺ μὲ κύτταζε μὲ συμπάθεια:

— Θάρρος, παιδί μου, μοῦ εἶπε. Ἦταν ἀγόρι. Ὁ Θεὸς ἂς σοῦ δώσῃ τὴ δύναμι νὰ περάσῃς κι' αὐτὴ τὴ δοκιμασία...

Τὰ δάκρυά μου εἶχαν στερέψει. Ἦταν λοιπὸν ἀγόρι. Ἦταν. Δὲν ζοῦσε λοιπὸν πιά. Ὕστερ' ἀπὸ λίγο, ἡ ἀδελφὴ ξανᾶρθε.

— Κυρία... εἶπε. Σᾶς φέρνω ἕνα κοριτσάκι. Σήμερα τὸ πρωΐ πέθανε ἡ μανοῦλα του. Ἔχετε γάλα. Θέλετε νὰ τὸ σώσετε;

Σὰ μαγνητισμένη, ἀγκάλιασα τὸ μωρὸ ποὺ ἄρχισε νὰ βυζαίνῃ μὲ λαιμαργία.

— Πῶς τὴ λένε; ρώτησα σιγά.

— Μαρία. Εἶνε τ' ὄνομα τῆς μητέρας της ποὺ πέθανε πάνω στὸν τοκετό.

Πόση θλῖψι γύρω μου καὶ δὲν ἤμουνα ἀκόμα παρὰ δεκαεννηὰ χρονῶν..

★

Τὴν ἄλλη μέρα ἦρθαν νὰ δοῦνε τὴ Μαρία ὁ μπαμπᾶς της καὶ ἡ γιαγιά της. Πολὺ συμπαθητικὸς ὁ μπαμπᾶς. γεμάτη καλωσύνη ἡ γιαγιά. Δὲν ἀποχωριζόμουνα πιὰ τὴ μικρὴ Μαρία. Εἶχα διηγηθῆ στὸν πατέρα της καὶ στὴ γιαγιά της τὴ θλιβερή μου ἱστορία. Κι' ὅταν ἔφτασε ὁ καιρὸς νὰ φύγω ἀπ' τὴν κλινική, ἡ γιαγιὰ τῆς Μαρίας μοῦ πρότεινε νὰ μείνω στὸ σπίτι τους. Ἡ Μαρία μὲ εἶχε συνηθίσει πιά. Δέχτηκα. Εἶχα ἀφοσιωθῆ σ' αὐτὸ τὸ μικρὸ πλάσμα. Ἡ κυρία Φωσέ, ἡ γιαγιά της, μ' ἀγαποῦσε σὰν παιδί της. Μὰ κι' ὁ Ρενέ, ὁ πατέρας τῆς Μαρίας, μὲ συμπαθοῦσε.

Ἕνα βράδυ, ἡ κυρία Φωσὲ μοῦ εἶπε:

— Εἶσαι μιὰ δεύτερη μητέρα γιὰ τὴ Μαρία, παιδί μου. Σὲ φωνάζει μαμά. Τί θάλεγες ἂν γινόσουν πραγματικὴ μητέρα της; Ἔτσι θὰ κλείσω ἥσυχη τὰ μάτια μου...

Ὁ Ρενὲ στεκόταν παράμερα καὶ χαμογελοῦσε. Δέχτηκα. Μιὰ καινούργια ζωὴ θ' ἄρχιζε τώρα γιὰ μένα...

★

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο καλοκαίρι πήγαμε στὴν ἐξοχή. Εἴχαμε νοικιάσει μιὰ μικρὴ καλύβα, κοντὰ στὸ δάσος. Ἕνα βράδυ, ἀφοῦ ἔβαλα τὴ Μαρία νὰ πλαγιάσῃ, ὁ Ρενὲ κι' ἐγώ, κάναμε ἕναν περίπατο ὅταν ξαφνικὰ ἀκούσαμε φωνές:

— Φωτιά!... Φωτιά!...

Γυρίσαμε τρομαγμένοι κι' ἀντικρύσαμε ἕνα φοβερὸ θέαμα. Ἡ καλύβα μας καιγόταν. Ἡ Μαρία φαίνεται θἄχε ξυπνήσει καὶ θ' ἀναποδογύρισε τὸ καντήλι. Σὰν τρελλὴ ὥρμησα μέσα στὶς φλόγες κι' ἅρπαξα τὴ μικρή. Ὕστερα λιποθύμησα...

Ὅταν συνῆλθα, ρώτησα γιὰ τὴ Μαρία.

— Σώθηκε! μοῦ εἶπε ὁ Ρενέ. Τῆς ἔσωσες γιὰ δεύτερη φορὰ τὴ ζωή!... Ἐσὺ ὅμως...

Ἐγὼ εἶχα χάσει τὴ χρῆσι τοῦ δεξιοῦ μου χεριοῦ. Ἀπ' τὰ ἐγκαύματα, ἔπαθα παράλυσι. Τὸ χειρότερο ὅμως δὲν ἦταν αὐτό: ἦταν ἄλλο. Μόλις μ' ἀντίκρυζε, ἡ Μαρία ἔτρεχε νὰ κρυφτῇ. Ἡ παρουσία μου τῆς θύμιζε τὴν τρομερὴ σκηνή.

— Θὰ στείλω τὴ Μαρία στὴ γιαγιά της, μοῦ εἶπε μιὰ μέρα ὁ Ρενέ, καὶ θὰ παντρευτοῦμε.

—Ὄχι, τοῦ ἀπάντησα πικραμένα. Θὰ παντρευόμαστε γιὰ ν' ἀποχτήσῃ μιὰ μητέρα ἡ Μαρία κι' ὄχι γιὰ νὰ χάσῃ τὸν πατέρα της. Δὲν μοῦ μένει παρὰ νὰ φύγω. Ἡ ἀποστολή μου ἔληξε.

Μάταια ὁ Ρενὲ μὲ ἱκέτευε. Εἶχα πάρει τὴν ἀπόφασί μου.

Κι' ἔφυγα...

★

Πέρασαν χρόνια ἀπὸ τότε. Εἶχα προσληφθῆ πάλι σ' ἕνα νοσοκομεῖο καὶ ζοῦσα ἀπ' τὴ δουλειά μου. Τὸ δεξί μου χέρι ἦταν πάντα ἄχρηστο. Ἔκανα ὅμως ὅλες τὶς δουλειές μὲ τ' ἀριστερό.

Ἔπειτα ἦρθε ὁ πόλεμος, ἡ κατοχὴ τῆς Γαλλίας. Κατόπιν ἡ ἀπελευθέρωσις. Μιὰ μέρα ποὺ πήγαινα νὰ παραλάβω μὲ μιὰ ἀποστολὴ μερικοὺς ὁμήρους τοῦ Μπούχενβαλντ ποὺ τοὺς ἄφησαν ἐλεύθερους, ἀναγνώρισα ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τὸ Ρενέ! Θεέ μου, πῶς εἶχε ἀλλάξει! Ἦταν σὰν ζωντανὸ πτῶμα. Τὸν περιποιήθηκα, ξενύχτησα βδομάδες στὸ προσκέφαλό του... Ἔγινε καλὰ καὶ γύρισε στὸ Παρίσι. Ἡ Μαρία, ὅπως μοῦ εἶχε πῆ, εἶχε παντρευτῆ καὶ εἶχε ἀποχτήσει κι' ἕνα κοριτσάκι.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες, ἔλαβα ἕνα γράμμα του:

«Εἶμαι ἀπελπισμένος ἀπ' τὴν κόρη μου καὶ τὸ γαμπρό μου, μοῦ ἔγραφε. Κάθε μέρα γλεντοῦν καὶ ξενυχτοῦν ὡς τὸ πρωΐ. Εἶνε, βλέπεις, μοντέρνο ἀντρόγυνο. Λυπᾶμαι τὸ ἐγγονάκι μου ποὺ τὸ ἐγκατέλειψαν στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Σὲ ἱκετεύω, ἔλα νὰ βρῇ σὲ σένα τὴ μητρικὴ στοργή...»

Δίστασα πολὺ πρὶν ἀποφασίσω. Ὁπωσδήποτε πῆγα στὸ σπίτι τῆς Μαρίας. Ἐκεῖ βρέθηκα μπροστὰ σὲ μιὰ ξένη. Δὲν ἀναγνώριζα πιὰ τὸ μωρὸ ποὺ εἶχα μεγαλώσει, μὲ τὸ γάλα μου, σ' αὐτὴ τὴν ψεύτικη κούκλα, τὴ βαμμένη, μὲ τὶς μεταξωτὲς πιτζάμες, μὲ τὸ τσιγάρο στὸ στόμα καὶ τοὺς χυδαίους τρόπους.

—Ἄ! εἶστε τὸ πρόσωπο ποὺ μᾶς μίλησε ὁ πατέρας μου; εἶπε μὲ ὕφος ὅλο ὑπεροψία. Τί ξέρετε νὰ κάνετε; Ξέρετε νὰ κεντᾶτε;...

Τὰ εἶχα χαμένα. Αὐτὴ λοιπὸν ἦταν ἡ Μαρία, ἡ μικροῦλα ποὺ εἶχα ἀναθρέψει; Λίγο ἀκόμα καὶ θἄκλαιγα. Μὰ συγκρατήθηκα. Κι' ἔμεινα σπίτι της...

★

Τὸ παιδί της τὸ μισοῦσε. Εἶχε δίκηο ὁ πατέρας της. Αὐτὴ ἔλειπε ὁλοένα ἀπ' τὸ σπίτι. Τὸ παράτησε σὲ μένα. Κι' ὅλο μὲ φόρτωνε δουλειές.

Κάποιο βράδυ βρισκόμουνα μονάχη στὸ δωμάτιο τῆς μικρῆς. Ἤμουνα ἀπελπισμένη. Ξαναζοῦσα μὲ τὴ φαντασία μου τὴν περασμένη μου ζωή. Ἤμουνα γριὰ πιά: πενῆντα χρονῶν. Σὲ τί μποροῦσα νὰ ἐλπίζω;

Θαμποχάραζε. Εἶχα πάρει τὴν ἀπόφασί μου. Θὰ ἔθετα τέρμα στὴ βασανισμένη μου ὕπαρξι.

Σηκώθηκα σιγὰ καὶ προχώρησα ἀργὰ πρὸς τὴν πόρτα. Ἔξαφνα ἡ μικρὴ ξύπνησε. Χαμογέλασε, ἅπλωσε τὰ χεράκια της καὶ φώναξε:

— Μαμά!

Πρώτη φορὰ τὴν ἔλεγε τὴ λέξι αὐτὴ καὶ τὴν ἔλεγε σὲ μένα.

—Ἀνριέτ! μικρή μου! τῆς εἶπα τρυφερά.

Καὶ τὴν ἔσφιξα στὴν ἀγκαλιά μου. Ξαφνικὰ ἡ ἀπελπισία μου διαλύθηκε καὶ ἡ ψυχή μου φωτίστηκε. Τώρα πιὰ θἄχα ἕνα σκοπὸ στὴ ζωή μου: τὴν εὐτυχία αὐτοῦ τοῦ μικροῦ πλάσματος ποὺ ἀγαποῦσε μονάχα ἐμένα. Τὰ μάτια μου γέμισαν δάκρυα. Ἡ μικροῦλα εἶχε ξεπληρώσει τὸ χρέος τῆς μητέρας της: μοῦ εἶχε σώσει τὴ ζωή!

ΑΝΡΙΕΤ ΣΑΡΑΣΣΟΝ

ΕΤΟΣ ΙΑ' ● ΑΘΗΝΑΙ, 24 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1948 ● ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 517

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἰδιοκτησία – Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ – Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ◆ ΤΗΛ. 27-135.–29-967 ◆ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἡ δική της ΕΥΘΥΝΗ

Τὸν εἴδαμε τὴν περασμένη ἑβδομάδα: Ὁ ἄντρας ποὺ ὑπῆρξε ἄτακτος στὴ συζυγική του ζωή, ἄρρωστος τώρα καταλογίζει στὴν καρτερική του σύζυγο εὐθῦνες γιὰ τὴ δική του ἀταξία. Γιατὶ δὲν τὸν συγκράτησε ὅταν τὸν ἔβλεπε νὰ λοξοδρομῇ; Γιατὶ δὲν τοῦ ἔκανε σκηνές;

Κατακλυσμὸς ἀπὸ «γιατί». Καὶ ἡ γυναῖκα ποὺ τὸν ἀκούει ρωτιέται: «Μήπως, πράγματι, ἔφταιξα; Μήπως μὲ τὴν ἀνεκτικότητά μου, τὸν ἄφισα στὸ δρόμο τοῦ κακοῦ;»

Νὰ τῆς ἀποδώσουμε ἀκέραιη τὴν εὐθύνη θὰ ἦταν ὑπερβολή. Ὑπερβολὴ ὅμως ἐπίσης θὰ ἦταν ἂν τὴν ἀπαλλάσσαμε ἀπὸ κάθε εὐθύνη γιὰ τὶς ἐκτροπὲς τοῦ συντρόφου της. Εἶνε κανόνας: στὸ παραστράτημα τῆς κάθε γυναίκας, ζητήσατε τὸν ἄντρα, καὶ στὸ παραστράτημα τοῦ κάθε ἄντρα, ζητήσατε τὴ γυναῖκα. Τὸ ὅτι ὁ κανόνας ἔχει τὶς ἐξαιρέσεις του, δὲν σημαίνει ὅτι παύει νὰ εἶνε κανόνας. Πολλὰ ἀπὸ τὰ ὀλισθήματα θὰ περιορίζονταν, ἂν ἐκεῖνοι ποὺ εἶνε τὰ θύματά τους, εἶχαν τὴ διπλωματικότητα ποὺ χρειάζεται γιὰ νὰ φορέσουν τὸ χαλινάρι στοὺς κέλητές τους. Κι' ὁ πιὸ ἀδάμαστος ἔχει τὴ δαμάστριά του. Αὐτὴ ζητεῖται. Ἡ γυναῖκα ποὺ δὲν καταθέτει μὲ τὸ πρῶτο τὰ ὅπλα, ἀλλὰ ἐπιμένει στὴ μάχη της, ὡς ποὺ νὰ ἐξαντλήσῃ καὶ τὴν τελευταία της σφαίρα.

Δὲν λέω ὅτι ὁ ἀγῶνας εἶνε εὔκολος. Ἀλλὰ μήπως εὔκολη εἶνε ἡ κατάστασι ποὺ δημιουργεῖται μὲ τὴν ἐγκατάλειψι τῆς μάχης; Στὴν πρώτη ἀπιστία τοῦ συντρόφου σας, καταθέσατε τὰ ὅπλα, τραβηχτήκατε στὴ γωνιά, παραδοθήκατε στὸ μαρασμό, πήρατε ἕνα πλεχτὸ στὸ χέρι καί, στὸ περιθώριο τῆς ζωῆς του, κλαῖτε τὴ μοῖρα σας. Τί κερδίσατε; Δυστυχισμένη ἐσεῖς, οὔτε τοῦ συντρόφου σας τὴ δυστυχία ἐμποδίζετε. Καὶ κλείνετε τὰ μάτια, καὶ κάνετε πὼς δὲ βλέπετε, καὶ δέχεστε τὰ ἠθικὰ ραπίσματα.

Γιὰ τὴν εὐτυχία του, λέει. Ἡ μεγάλη σας πλάνη! Δὲν ὑπάρχει εὐτυχία στὴ διπλῆ ζωή. Δυστυχισμένο τὸ θῦμα, δυστυχισμένος ὅμως καὶ ὁ θύτης.

Ἂν δοκιμάζατε νὰ προλάβετε τὴν κοινὴ δυστυχία σας... Φυσικά, δὲν χωροῦν συνταγές. Ὑπάρχουν ὅμως προαιώνιοι νόμοι στοὺς ὁποίους ὀφείλουν οἱ μαχηταὶ καὶ τῶν δύο φύλων νὰ εἶνε προσηλωμένοι, ἂν θέλουν νὰ μὴ χάσουν τὴ μάχη τους.

Νὰ σᾶς ἀπαριθμήσω μερικούς; Περιορίζομαι σ' αὐτοὺς ποὺ ἀφοροῦν τὴν στρατηγικὴ τῆς συζύγου. Νόμος πρῶτος: Μὴ λησμονῇς ποτὲ ὅτι εἶσαι γυναῖκα, πλάσμα δηλαδὴ προωρισμένο ν' ἀρέσῃ. Ἡ ἰσορρόπησι τῶν χαρισμάτων τῆς γυναίκας καὶ τῆς νοικοκυρᾶς εἶνε ἡ μεγάλη νίκη. Ὅταν ἡ γυναῖκα ἐξοντώσῃ τὴ νοικοκυρά, ἀντίο σπίτι. Ἀλλὰ καὶ ὅταν ἡ νοικοκυρὰ ἐκμηδενίσῃ τὴ γυναῖκα, ἀποχαιρετίστε τὸν ἄντρα.

Τὸν χάσατε. Ἡ Ἑλληνίδα ἔχει μιὰ κακὴ συνήθεια: Τὴν ἐπομένη τοῦ γάμου ἐγκαταλείπει τὸν ἑαυτό της. Δὲν τὸν περιποιεῖται παρὰ στὶς δημόσιες ἐμφανίσεις της. Παραμελημένη, ἀχτένιστη, ἀκατάστατη τὴ βλέπει ὁ ἄντρας της. Τὸν τάφο τοῦ ἔρωτα βλέπουν στὸ γάμο. Καὶ πῶς νὰ μὴν εἶνε, ὅταν μόλις ἀποβάλῃ τὸ νυφικὸ πέπλο της σπεύδει ἡ γυναῖκα ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν καλαισθησία καὶ τὴν κομψότητά της; Ἄλλην ἐρωτεύεσθε καὶ ἄλλη βρίσκετε. Καλλιτέχνημα κατὰ τὴν περίοδο τῆς μνηστείας της. Ξεσκονόπανο μετὰ τὸ γάμο.

Νόμος δεύτερος: Μὴ χαλαρώνῃς ποτὲ τὸν ἔλεγχό σου. Ἕνας ἔλεγχος ποὺ δὲν θἄχῃ φυσικὰ τὴ μορφὴ τοῦ Ὀθελλισμοῦ καὶ τῆς ἐξαντλητικῆς ἀνακρίσεως. Δὲν θὰ εἶνε ἡ ἔκδηλη ζήλεια. Θὰ ἀσκῆται μὲ τὸν τύπο τοῦ ἐνδιαφέροντος. Ἐνδιαφέρον γιὰ ὅλα ὅσα τὸν ἀφοροῦν καὶ τὸν περιστοιχίζουν. Ἂς δείχνῃ πὼς ἐνοχλεῖται. Τὸ ἐνδιαφέρον σας στὸ βάθος τὸν κολακεύει. Κι' ἂν σᾶς κρίνῃ στὴν ἀρχὴ ἀκατάλληλη νὰ μυηθῆτε στοὺς δαιδάλους του καὶ νὰ τὸν παρακολουθήσετε, ἀπὸ σᾶς ἐξαρτᾶται νὰ τὸν πείσετε γιὰ τὸ ἀντίθετο καὶ νὰ τοῦ δείξετε ὅτι εἶστε ἱκανὴ νὰ πλησιάσετε τοὺς κόσμους του. Ἔτσι, ὄχι μόνο γίνεσθε περισσότερο δική του, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀφαιρεῖτε τὸ μυστήριο μὲ τὸ ὁποῖο καλύπτει τὶς ἐξωσπιτικὲς πράξεις του.

Ὑπάρχει μιὰ σφαλερὴ ἀντίληψι. Ἡ ἀντίληψι ὅτι εἶνε ἀπαραίτητο ἡ γυναῖκα, ἂν ὄχι νὰ διευκολύνῃ, πάντως νὰ μὴ ἐναντιώνεται σὲ μερικὲς διαφυγὲς τοῦ συντρόφου της ἀπὸ τὴν εὐθεία. «Ἄντρας εἶνε, θὰ κάνῃ τὰ δικά του». Θιασώτης κάποτε τῆς θεωρίας αὐτῆς, δὲν τὴν πιστεύω σήμερα. Τρώγοντας ἔρχεται ἡ ὄρεξι. Ἡ μιὰ διαφυγὴ θὰ φέρῃ τὴ δεύτερη, ἡ δεύτερη τὴν τρίτη, καὶ ὅταν κάποτε θελήσῃ ἡ γυναῖκα νὰ ὑψώσῃ τὸ φράγμα της, θὰ εἶνε ἀργά. Τὸ νὰ δέχεσαι τὴν ἀταξία τοῦ συζύγου σου, σὰν κάτι τὸ ἀναπόδραστο καὶ τὸ μοιραῖο, εἶνε σὰν νὰ τοῦ ὑπογράφῃς τὸ διαβατήριο γιὰ δεύτερο ταξεῖδι στὴν παρανομία.

Νόμος τρίτος: Μὴ ἀφίσῃς ποτὲ τὸν ἄντρα σου νὰ πιστέψῃ ὅτι δὲν εἶσαι ἱκανὴ νὰ κινήσῃς τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἄλλων. Πολλὲς φορὲς ὁ ἔρωτας τοῦ ἀντρὸς στὴ γυναῖκα, εἶνε ἀνάλογος μὲ τὴν ἔκτασι τοῦ ἐνδιαφέροντος ποὺ ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἐμπνέει στοὺς ἄλλους ἄντρες. Τακτικὴ βέβαια κάπως ἐπικίνδυνη γιὰ τὶς ἀδύνατες στὸ χαρακτῆρα. Γιατί, κινῶντας τὸ ἐνδιαφέρον, μπορεῖ στὸ τέλος νὰ ἐνδιαφερθῇ καὶ ἡ ἴδια, καὶ νὰ γίνουν τρισχειρότερα τὰ πράγματα. Ἀλλὰ ὑποτίθεται ὅτι ἀπευθυνόμαστε σὲ γυναῖκες ποὺ ἔχουν τὸν ἔλεγχο τοῦ ἑαυτοῦ των καί, συγκρατημένες οἱ ἴδιες, πᾶνε νὰ συγκρατήσουν καὶ τοὺς συντρόφους των.

Δὲν ἔχω ἐξαντλήσει τοὺς «νόμους». Οὔτε εἶνε δυνατὸν νὰ τοὺς ἐξαντλήσω. Μερικὲς νύξεις μόνο ποὺ ἴσως συντελέσουν ὥστε ἡ ἀπατημένη γυναῖκα νὰ πεισθῇ γιὰ τὸ μέρος τῶν εὐθυνῶν της ὅταν ὁ σύζυγος ἐκτρέπεται ἀπὸ τὴν κοίτη του.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ

Ο «ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΕΠΙ ΤΗ ΕΠΕΤΕΙΩ ΤΗΣ 28ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ

Μὲ ΧΡΥΣΟ ἐξώφυλλο

ΣΕΛΙΔΕΣ 100

Λυρικὰ τραγούδια

Χωρίσαμε

Λοιπόν, χωρίσαμε, Λιλή, καὶ φιλικά,
σὰν δύο ἄνθρωποι πολὺ πολιτισμένοι
εἴπαμε λόγια τυπικὰ κι' εὐγενικὰ
κι' «ὁ ἕνας φίλος τ' ἀλλουνοῦ πὼς πάντα μένει»

★

Δὲν ἀκουγόταν τῆς καρδιᾶς μας τὸ τὶκ - τὰκ
— αὐτὸ βουβαίνεται σὲ τέτοιες ἡλικίες —
μὰ ὅμως εἴχαμε κι' οἱ δυὸ λιγάκι τρὰκ
κι' εἴπαμε χίλιες συμπαθέστατες βλακεῖες.

★

Ἐγώ, πικράθηκα ἐκείνη τὴ βραδυά,
— εἶνε κουτὸς ἐγωϊσμὸς νὰ μὴν τὸ λέμε —
ὅλοι μας μένουμε στὸ βάθος μας παιδιὰ
καὶ κοτζάμ' ἄντρες δὲν διστάζουμε νὰ κλαῖμε.

★

Ἔννοιωσα τότε τὴν καρδιὰ πολὺ βαρειά,
τὴ μοναξιά μου καὶ τὴν πλῆξι μου μεγάλη
κι' εἶπα νὰ βρῶ προχείρως μιὰ παρηγοριὰ
σὲ κάποιαν ἄλλη.

★

Κι' αὐτὴ τὴν ἄλλη τὴν ἐπέτυχα καλὴ
— θεῖο κορμί, ματάκια μπλέ, χαριτωμένη —
εἶνε — παρντόν! — ἀξιαγάπητη, Λιλή.
καὶ ζοῦμε τώρα καὶ οἱ δυὸ εὐτυχισμένοι.

★

Κι' ἐσὺ — παρντόν, ποὺ θὰ τὸ πῶ κι' αὐτό, Λιλή, —
προχτὲς ποὺ σ' εἶδα — τὸ θυμᾶσαι; — στὴν ταβέρνα
δὲν ξέρω πῶς, ἀλλὰ μοῦ φάνηκες σαχλὴ
κι' ἀντιπαθὴς ἀπ' τὸ κεφάλι ὡς τὴ φτέρνα!

★

Ἀλλὰ μὲ φώναξες πὼς κάτι θὰ μοῦ πῇς
κι' εὐγενικὰ ἦρθα κοντά σου ἐγὼ νὰ κάτσω
κι' ἔγινες ἔξαλλη καὶ δίχως νὰ ντραπῇς
μοὔδωσες ἄξαφνα, Λιλή μου, ἕνα μπάτσο!

★

Πλᾶσμα φιλάρεσκο κι' ἐγωϊσμὲ κουτὲ
ποὔγινες ὄψιμα καὶ θηλυκὸς Ὀθέλλος
αὐτὰ ποὺ θέλεις δὲν ξανάρχονται ποτὲ
οὔτε κι' ἀρχίζει μιὰ ζωὴ ἀπὸ τὸ τέλος...

ΕΥ.—

Ταξράματα τῆς καρδιᾶς

ΜΙΑ ΜΟΙΡΑΙΑ ΓΝΩΡΙΜΙΑ

Τὰ καπρίτσια τῆς τύχης εἶνε, στ' ἀλήθεια, πολὺ ἀλλόκοτα. Καί, χωρὶς ἀμφιβολία, ἦταν ἕνα πολὺ ἀλλόκοτο καπρίτσιο τῆς τύχης ἐκεῖνο ποὺ μ' ἔκαμε νὰ συνδεθῶ μὲ τὴ Λουΐζα Βερνιέ.

Τὴν εἶχα συναντήσει στὸ σπίτι τῆς κομήσσης ντὲ Ρυὲλ κι' ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ἔνοιωσα μιὰ δυνατὴ ἕλξι πρὸς τὴ νεαρὴ αὐτὴ γυναῖκα, μὲ τὰ ὁλόξανθα μαλλιὰ καὶ τὰ πρασινογάλαζα μάτια, ποὺ μὲ ἀναστάτωναν ὡς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου καὶ μὲ γοήτευαν.

Δὲν θὰ εἶνε περιαυτολογία ἂν πῶ πὼς κι' ἐγὼ ἐπίσης εἶχα κάμει δυνατὴ ἐντύπωσι στὴ Λουΐζα.

Ὡστόσο, γιὰ ἀρκετὸ διάστημα ἤμαστε κι' οἱ δυὸ διστακτικοί. Παρέλειψα νὰ σᾶς πῶ πὼς ἡ Λουΐζα ἦταν παντρεμένη. Ἐκεῖνο ποὺ τὴν συγκρατοῦσε δὲν ἦταν βέβαια, ἡ ἀγάπη γιὰ τὸν ἄντρα της. Γιατί, χωρὶς ἀμφιβολία, δὲν τὸν ἀγαποῦσε. (Ὁ Ρολὰν Βερνιὲ ἦταν ἕνας πολυάσχολος μηχανικός, ποὺ δὲν ξεχώριζε τὴ γυναῖκα του ἀπὸ τὶς ὑποθέσεις του ἤ, ἂν τὴν ξεχώριζε, δὲν τῆς ἔδινε ἀσφαλῶς τὴν πρώτη θέσι). Ἀλλά, μιὰ παντρεμένη γυναῖκα διστάζει πάντα νὰ προδώσῃ τὸν ἄντρα της κι' ὅταν ἀκόμη δὲν τὸν ἀγαπάει. Ὅσο γιὰ μένα, δὲν προσπαθοῦσα νὰ βιάσω τὰ πράγματα, ὄχι ἀπὸ σεβασμὸ γιὰ τὸν Βερνιέ, ἀλλ' ἀπὸ σεβασμὸ γιὰ τὴ Λουΐζα. Δὲν ζητοῦσα σ' αὐτὴν μιὰ ἁπλὴ περιπέτεια. Τὴν ἀγαποῦσα! Κι' εἶχα καταλάβει πὼς κι' αὐτὴ ἐπίσης μ' ἀγαποῦσε μὲ τὸ ἴδιο πάθος καὶ τὴν ἴδια θέρμη.

Θὰ σᾶς φανῇ παράξενο αὐτὸ ποὺ θὰ σᾶς πῶ. Ἤμουν τριάντα πέντε χρόνων κι' ἡ Λουΐζα θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε περάσει τὰ εἴκοσι πέντε. Δὲν ἤμαστε, λοιπόν, παιδιὰ οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος. Κι' ὅμως ἡ ἀγάπη μᾶς εἶχε κάμει νὰ ξαναγίνωμε παιδιά. Νοιώθαμε τὶς ἴδιες συγκινήσεις, τοὺς ἴδιους φόβους, τοὺς ἴδιους δισταγμούς. Καὶ μᾶς ἦταν ἀρκετὸ ἕνα σφίξιμο τῶν χεριῶν, μιὰ ἐκφραστικὴ ματιά, μερικὰ κλεφτὰ φιλιὰ κάπου-κάπου, γιὰ νὰ νοιώθωμε τὸν ἑαυτό μας εὐτυχισμένον. Δὲν ζητούσαμε τίποτε ἄλλο. Ἀφίναμε τὸ μέλλον ν' ἀποφασίσῃ.

Κι' ἡ εὐκαιρία ποὺ περιμέναμε, χωρὶς νὰ προσπαθοῦμε νὰ τὴν δημιουργήσωμε, παρουσιάσθηκε μόνη της.

Μιὰ μέρα, ὁ Βερνιὲ ἔφυγε γιὰ τὴ Σουηδία. Θἄμενε ἐκεῖ μερικοὺς μῆνες.

Τὸ ἴδιο βράδυ κι' ὅλας, ἡ Λουΐζα κι' ἐγὼ ριχτήκαμε ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου μὲ μιὰ θέρμη, ποὺ δὲν θὰ τὴν ξεχάσω ποτέ.

Σᾶς εἶπα πὼς ἤμαστε καὶ οἱ δύο συγκρατημένοι πρίν. Ἀλλὰ τώρα νοιώθαμε μιὰ φλόγα νὰ πυρπολῇ τὶς καρδιές μας. Δὲν ηταν ἀγάπη αὐτή. Ἦταν μιὰ τρέλλα, ποὺ μᾶς ἔκανε νὰ ποθοῦμε ἀδιάκοπα ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καὶ ποὺ φαινόταν πὼς δὲν θὰ τελείωνε ποτέ.

Ἕνα ἀπόγευμα ποὺ βρισκόμουν στὸ σπίτι τῆς ἀγαπημένης μου, τὰ μάτια μου ἔπεσαν ξαφνικά, σὲ μιὰ ἐλαιογραφία, ποὺ ἦταν κρεμασμένη στὸ βάθος τοῦ σαλονιοῦ.

Ἀνατρίχιασα, νομίζοντας πὼς ἀναγνώρισα τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς νέας, ποὺ παρίστανε.

— Ποιὰ εἶνε ἡ νέα αὐτή; ρώτησα τὴ Λουΐζα.

Ἕνας πέπλος λύπης ἁπλώθηκε ἀμέσως στὸ πρόσωπο τῆς φίλης μου.

— Εἶνε ἡ Μάρθα μας, ἀπάντησε σιγά.

— Ἡ Μάρθα...

— Ναί, ἡ ἀδελφή μου...

Ἡ Λουΐζα ἀναστέναξε καὶ δυὸ δάκρυα κύλησαν ἀπὸ τὰ μάτια της.

— Ἔχει πεθάνει ἀπὸ καιρό, εἶπε σὲ λίγο. Ὤ, εἶνε μιὰ φοβερὴ ἱστορία...

Μοῦ τὴν ἀφηγήθηκε.

Ἡ Μάρθα εἶχε πάει ἕνα καλοκαῖρι στὸ Ποντάρλιέ, στὸ σπίτι μιᾶς θείας της. Ἐκεῖ συνδέθηκε μ' ἕνα νέον, ποὺ σπούδαζε στὸ Παρίσι κι' εἶχε πάει κι' αὐτὸς στὸ Ποντάρλιὲ γιὰ νὰ περάσῃ τὸ καλοκαῖρι κοντὰ στοὺς γονεῖς του... Οἱ σχέσεις τους συνεχίσθηκαν κατόπιν στὸ Παρίσι καὶ φαίνεται ὅτι προχώρησαν πολὺ περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι ἔπρεπε. Ἀλλά, μιὰ μέρα, ὁ νέος ἔφυγε γιὰ τὴν Ἑλβετία. Κι' ἡ Μάρθα ἔχασε σὲ λίγο τὰ ἴχνη του... Τὸ χειρότερο ἦταν πὼς εἶχε μέσα στὰ σπλάγχνα της ἕνα παιδί...

— Τοῦ κάκου ὁ πατέρας μου καὶ ἡ μητέρα μου, συνέχισε ἡ Λουΐζα, προσπάθησαν νὰ μάθουν τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ Μάρθα δὲν μίλησε ποτέ. Σὲ λίγο, ἔφυγε μαζὶ μὲ τὴ μητέρα μου γιὰ τὸ Μοντιέ, ἕνα μικρὸ χωριουδάκι, ὅπου θὰ μποροῦσε νὰ γεννήσῃ χωρὶς ν' ἀντιληφθῇ κανεὶς τίποτε... Ἀλλοίμονο! Ἡ μητέρα μου γύρισε μιὰ μέρα μόνη της ἀπὸ κεῖ... Ἡ δυστυχισμένη Μάρθα εἶχε πεθάνει πάνω στὸν τοκετό... Καὶ τὴν ἴδια τύχη εἶχε καὶ τὸ παιδὶ ποὺ ἔφερε στὸν κόσμο. Πέθανε κι' αὐτὸ ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ὧρες...

Βρῆκα μιὰ πρόφασι γιὰ νὰ φύγω σὲ λίγο. Ἀλλὰ δὲν ξαναγύρισα ποτὲ πιὰ στὸ σπίτι τῆς Λουΐζας. Κι' ἔπειτα ἀπὸ δυὸ μέρες ἐπιβιβάσθηκα σ' ἕνα πλοῖο ποὺ πήγαινε στὴν Ἀφρική.

Ἦταν τόση ἡ συγκίνησις καὶ ἡ ταραχή μου, ποὺ δὲν μποροῦσα νὰ βρῶ οὔτε μιὰ τυπικὴ δικαιολογία, γιὰ νὰ ἐξηγήσω στὴ δυστυχισμένη φίλη μου τὴν ἐξαφάνισί μου.

Τί θὰ μποροῦσα, ἄλλωστε, νὰ τῆς πῶ; Ἤμουν ἐγὼ ὁ ἀγαπημένος τῆς Μάρθας, ἐγὼ τὴν εἶχα προδώσει, ἐγὼ ἤμουν ὑπεύθυνος γιὰ τὸ θάνατό της... Στ' ἀλήθεια, ἡ Τύχη παίζει κάποτε στοὺς ἀνθρώπους πολὺ ἄσχημα παιχνίδια...

ΛΟΥΣΕΝ ΝΤΕΡΕΝ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ποδόγυρος

Χθὲς τὸ ἑσπέρας βηματῶν στὰς ρύμας τοῦ Ζαππείου
ἀρκούντως ἀπελάμβανον τὴν θέαν τοῦ τοπίου,
ἔχων προσέτι ψυχικῶς συναίσθημά τι φίλιον
ἵνα συνάψω γλυκερὸν καὶ φλογερὸν εἰδύλλιον.
Μετ' οὐ πολὺ — ὦ Ἄπολλον!... Ὤ! τύχη σκανδαλώδης!...—
Ἐξαίφνης ἐκιαλάρισα, σφόδρα ἐρωτικώδης,
μακρόθεν νταβραντόεσσαν γυνὴν ὡραιοτάτην,
μελανηφόρον, εὐσταλῆ καὶ μακροφουστανάτην.
Ὡς ἦτο δὲ ἑπόμενον ἠλεκτρισθεὶς τὰ μάλα,
ἔχων προσέτι — ὡς εἰκὸς — αἰσθήματα μεγάλα,
αὐτίκα ἠκολούθησον τὴν εὐειδῆ κυρίαν,
ἣν ὑπελόγιζον γυνὴν τελοῦσαν εἰς χηρείαν.
Καὶ οὕτω πως βαδίζοντες εἰς τόπους ἐρημώδεις,
φωτιζομένους ἀμυδρῶς ἢ ἄλλως σκοτεινώδεις,
ἐτάχυνον τὰ βήματα καὶ ὅλως αἰφνιδίως,
ἐπλεύρισον κανονικῶς, ἤγουν ἐπιτηδείως.
—Γύναι! εἶπον, μὰ τὸν Ἑρμῆν τὸν τρομερὸν σερέτην,
»καὶ μὰ τὸν Δία τὸν θεόν, τὸν μέγαν τζαναμβέτην,
»μὲ θέλγουσιν ὁμολογῶ αἱ μαυροφορεμέναι...»
Πλὴν ἤκουσον ἐξαφνικῶς: «Τί λές, καθημένε;...»
Ἔντρομος παρετήρησον καὶ ὤ, τί ρεζιλίκιον,
τὶ θέαμα δυσάρεστον καὶ πρὸ παντὸς ἀνοίκειον—
ἡ γαργαλόεσσα γυνὴ ἢ ἄλλως ὁ ποδόγυρος
ἦτο — ἄλλοί καὶ τρὶς ἄλλοί!— μακροσκελὴς... καλόγηρος!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Μετὰ τοῦ Ἀργυροπούλου, ἕνα ἀκόμα καινούργιο θέατρο, τὸ «Ἑλληνικὸν» (πρώην κινηματογραφος Ἀλάσκα) ἀρχίζει μεθαύριο τὶς παραστάσεις του, μὲ ἕνα ἄρτιο συγκρότημα, ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ὁποίου βρίσκονται ὁ Βασίλης Αὐλωνίτης, ὁ Γιῶργος Οἰκονομίδης, ἡ Μαρ. Νέζερ, ἡ Μαρ. Κρεββατᾶ, ὁ χορευτὴς Ἀλμπαρὲζ καὶ τὸ νέο ἀστέρι του τραγουδιοῦ, ἡ Κοῦλα Εὐστρατοπούλου.

Τὸ καινούργιο θέατρο θὰ ἀρχίσῃ μὲ μιὰ νέα ἐπιθεώρησι τῆς συγγραφικῆς δυάδος Σακελλαρίου — Γιαννακοπούλου, μὲ πολλὰ νούμερα ἐπικαιρότητος, ἀνάμεσα στὰ ὁποῖα ξεχωρίζει ενα μάγκικο μὲ τὸν τίτλο «Ὀνειροκρίτης», ποὺ θὰ ἐκτελεσθῇ ἀπὸ τὴν Ζαφειρίνη Γκιουζέππε, τὸν Ρίζο καὶ τὸν Μπούχλη.

Τὸ «Ἑλληνικὸν» θὰ παρουσιάσῃ ἀκόμη, γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἑλλάδα, ἕνα πρωτότυπο φωτιστικὸ «τρύκ»,— τα ρεφραὶν τῶν τραγουδιῶν σὲ ταμπλὼ με φωτεινὰ γράμματα—ποὺ ὀφείλεται στὸν ἠλεκτρολόγο κ. Γράσσο.

— Τὸ θέατρο Ἀργυροπούλου, μετὰ τὸ «Τραγούδι τῆς ζωῆς», στο ὁποῖο ἀφῆκε ἐξαιρετικὴ εντυπωσι ἡ καινούργια σουμπρεττα τοῦ ἐλαφρου θεάτρου Καλὴ Καλό, θα ἀνεβάσῃ μια ἠθογραφία του κ. Ἀπ. Γιαλαμᾶ.

— Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Ἀννέζα Κυριακοῦ, τὴ μαθήτρια τῆς δραματικῆς σχολης, ποὺ προκειται νά ντεμπουταρη στην «Καρμεν» του «Ρεξ» μια αλλη Κυριακου, ἡ Κατερίνα, κόρη τοῦ δημοφίλους πρωταγωνιστου, προκειται να εμφανισθῇ στη νέα επιθεωρησι τοῦ θεατρου Παπαϊωαννου.

— Ὁ θιασάρχης Παρασκευᾶς Οἰκονόμου θὰ παρουσιαση στον νεο θίασο με τὸν ὁποῖο εμφανιζεται αὐτὴν τὴν ἑβδομαδα στας Πατρας καινουργια ταλέντα, μὲ τὴν φιλοδοξία νὰ τροφοδοτήσῃ τὸ θέατρο μὲ νεα αξιόλογα στελεχη, ποὺ τόσο τοῦ λειπουν.

Μεταξὺ αὐτῶν εἶνε ἡ ἀπόφοιτος τοῦ Ὠδείου υψιφωνος Ἐλβίρα Ματτα καὶ ἡ γνωστη ντιζὲζ Μιμη Κοντη.

Ὁ θίασος Οἰκονόμου θὰ ἀρχίσῃ τις παραστασεις του με τὴν γνωστη ἐφετεινη ἐπιτυχια. «Ὁ Ἔρως στο στρατοδικεῖο».

— Ὁ Ἕλλην τραγουδιστὴς Νῖκος Γούναρης, ποὺ κάνει με την κιθαρα του χρυσές δουλειὲς στην Ἀμερικη, θα ἐγκαταστaθῇ μονιμως ἐκεῖ με την οἰκογένειά του.

— Ἡ Κοῦλα Γκιουζέππε, ἡ γνωστὴ σουμπρεττα τοῦ ἐλαφρου μας θεατρου ὑπεγραψε στὸ Χόλλυγουντ οπου εφθασε τελευταια συμβολαιο με τὴν «Φοξ Φιλμ».

Ἡ Γκιουζέππε, ἀφοῦ ἐξασκηθῇ στὴν ἀγγλικὴ προφορα γιατί γνωριζει καλα τη γλωσσα, θα παιξῃ γιὰ πρωτη φορα σὲ ἕνα φιλμ κινεζικης υποθεσεως ,μαζὶ με τὸν γνωστο ηθοποιὸ Τζεκυ Κοῦγκαν.

— Μετὰ τὴν «Δασκάλα τοῦ χωριοῦ» ποὺ γυριζεται τώρα στο Ἡρακλειο τῆς Ἀττικης, με την Ἔλλη Λαμπέτη, τὸν Ντῖνο Ἠλιοπουλο καὶ τὸν Μανέλλη ἡ ἑταιρία «Ἀν. Ζερβὸς» θα γυρίσῃ ενα δραματικο φιλμ με σενάριο του συγγραφεως κ. Ἀσημακοπουλου, που ἐχει τὸν τιτλο «Ἡ βίλλα μὲ τὰ 4 σκαλοπατια».

— Ἡ «Ὀλύμπια φιλμ» ἐξ ἄλλου, θὰ ξαναγυρίσῃ τοὺς θρυλικοὺς «Ἀπάχηδες τῶν Ἀθηνῶν» σὲ καινούργια διασκευὴ τοῦ κ. Πρινέα.

Στοὺς «Ἀπάχηδες» τὸν Καρούμπα καὶ τὸν Καρκαλέτσο θὰ παίξουν οἱ Στολίγκας καὶ Μανέλλης, τὴ Βέρα δὲ ἡ Νίκη Ντέμις.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ζήλειες

Ὁ Ἔρως, ὅπως ξέρετε καὶ ὡς γνωστὸν τυγχάνει,
ποτέ του δὲν τὰ χάνει.
Ἔξυπνος, τετραπέρατος, πάντα ἑτοιμολόγος,
εὐγενικός, εἰλικρινής, λίαν χαριτολόγος,
μὲ λίγα λόγια, δηλαδή, ὁ ἔρως θὰ μποροῦσε
— μιὰ κι' ἔχει προτερήματα περίπου μέχρι χίλια —
τὸ πᾶν νὰ κατακτοῦσε,
ἄν, ἐννοεῖται, ἔλειπε ἡ προκομμένη ζήλεια.
Ἡ ζήλεια! Ναί, ἀγαπητοί, — γιατί κυττᾶτε ἔτσι: —
τὸν ἔρωτα ἀκολουθεῖ καὶ τὸν διαφεντεύει
σὲ μέγαρο, σὲ σπιτικό, σ' ἀχοῦρι, σὲ κοτέτσι,
τὸν φουκαρᾶ τὸν ἔρωτα, τὸν φθείρει, τὸν παιδεύει.
Ἡ ζήλεια καὶ ὁ ἔρωτας πάντα μαζὶ πηγαίνουν,
ποτὲ δὲν τἄχανε καλὰ καὶ πάντα λογοφέρνουν
Ἐκεῖνος ἕνα τρυφερὸ κι' ἀνήλικο ἀγόρι,
ἐκείνη ἄσχημη, γλωσσοῦ, κακιά, γεροντοκόρη.

Τὴν ἀγαπᾷς; σὲ ἀγαπᾷ: ὁ ἔρως θριαμβεύει.
φουντώνει σὰν ἡφαίστειο, φλόγες σκορπᾷ, θεριεύει
ὡς ὅτου κάτι ὕποπτο, κάτι ψοῦ-ψοῦ οἱ φίλοι,
μπαίνουν στ' αὐτιά σου ψύλλοι!
Κι' ἀρχίζει γκρίνια, σαματᾶς, σκηνές, ζηλοτυπίες
καὶ κόντρα ὑποψίες.
— Σὲ εἶδα ποὺ τὸν κύτταζες! — Πότε; — Ὅταν περνοῦσε...
— Ἔλα Χριστὲ καὶ Παναγιά! — Καὶ σοῦ χαμογελοῦσε!
— Μὰ ὄχι, σοῦ τ' ὁρκίζομαι, δὲν κύτταζα κανένα.
— Αὐτὰ νὰ τὰ πουλᾷς ἀλλοῦ καὶ δὲν περνοῦν σὲ μένα.
Καὶ συνεχίζετ' ὁ καυγᾶς, νὰ δίνῃ καὶ νὰ παίρνῃ,
ἐκείνη ἐξανίσταται, ἐκεῖνος ἐπιμένει.
— Μάλιστα ὑποπτεύομαι πὼς σοὔστειλε καὶ γράμματα...
— Εἶσαι κακὸς καὶ βάναυσος! (τὴν πιάνουνε τὰ κλάματα).
Κι' ἔτσι ὁ ἔρως καταντᾷ τὶς πιὸ πολλὲς φορὲς
θεομηνία τρομερὴ καὶ δρᾶμα χωρὶς τέλος,
τυραννικός, αὐταρχικός, χωρὶς γλυκὲς χαρὲς
κι' ἀπὸ Ρωμαῖος γίνεται, ὁ φουκαρᾶς Ὀθέλλος.

Ἡ ζήλεια μέσ' στ' ἀντρόγυνο ἰδίως ἂν φωλιάσῃ,
τὸ ζεῦγος πιθανότητα δὲν ἔχει νὰ μονιάσῃ.
Μὲ γκρίνια πιὰ θὰ πέφτουνε, μὲ γκρίνια θὰ ξυπνοῦνε
καὶ θἆνε πάντα ἕτοιμοι στὰ χέρια νὰ πιαστοῦνε.
— Ποῦ ἤσουν; Γιατί ἄργησες; Ποιὸς ξέρει ποῦ γυρνοῦσες!...
» Σὲ ποιὰ τηλεφωνοῦσες;
» Πῶς βρέθηκε, ἐξήγησε, ἡ τρίχα στὸ σακκάκι;
(σπάει μπροστὰ στὰ πόδια του ἕνα κομψὸ βαζάκι.)
» Λανδρύ! Κανάγια! Ρασπουτίν! Ἄθλιε! Καζανόβα!
(τοῦ ρίχνει κατακέφαλα τὴ δεξιά της γόβα.)
— Μά, βρὲ γυναῖκα, κάθησε, δὲν πῆγα πουθενά!
(ἁρπάζει ἕνα «ἐμαγὲ» καὶ τοῦ τὸ κοπανᾷ.)
Ἐκεῖνος ἐξοργίζεται,
ἐκείνη τσιτσιρίζει.
Αὐτὸς παραφουρκίζεται,
ἐκείνη τόνε βρίζει.
Σπάει αὐτὸς τὸ «πορτατίφ», ἐκείνη τρία πιάτα
καὶ γίνοντ' ὅλα ρημαδιὸ καὶ ρούσσικη σαλάτα.
Στὸ τέλος μαλακώνουνε καὶ πείθοντ' ἀμοιβαίως,
ἕνας στὸν ἄλλο δίνουνε εἰλικρινῆ ἐξήγησι,
ὁπότε πιὰ μοιραίως
... μηδὲν ἡ παρεξήγησι!
Κι' ἀρχίζουν ἐρωτόλογα, φιλάκια καὶ παιχνίδια.
τὴν ἄλλη μέρα, σὺν Θεῷ, ἀρχίζουνε τὰ ἴδια:
— Ποιὸς εἶν' αὐτός; Ποιὰ εἶν' αὐτή; Τί θέλει στὸ γραφεῖο σου;
— Φρονῶ πὼς κάτι ὕποπτο συμβαίνει μὲ τὸ... θεῖο σου!

Ἔτσι ἡ ζήλεια γίνεται συνήθως ἀφορμὴ
πολλῶν κακῶν καὶ συμφορῶν καὶ προξενεῖ ὀδύνας
κι' ὅταν φωλιάσῃ μάλιστα μὲ δύναμι κι' ὁρμὴ
ἔ! τότε ἀκριβαίνουνε τὰ εἴδη... τῆς κουζίνας!

Στιχογράφησε Μιχ. Γάλλιας

ὁ Συνεργάτης Γ.

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

ΖΕΚΙΕ

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΟΥ ΧΑΡΕΜΙΟΥ

17ον

'Ο νέος δὲν σάλευε στὴ θέσι ποὺ βρισκόταν, δὲν ἔκανε τὸν παραμικρὸ θόρυβο. Κρατοῦσε τὰ μάτια του καρφωμένα πάνω της καὶ περίμενε.

'Η Φατμὰ τέντωσε τὸ λιγερὸ κορμί της, μισόκλεισε τὰ μάτια της, ἀναστέναξε μέσα ἀπ' τὰ φυλλοκάρδια της καὶ κάτι μουρμούρισε.

'Ο Χασὰν δὲν μπόρεσε ν' ἀκούση τί εἶπε.

Σὲ λίγο πάλι σάλεψαν τὰ χείλη τῆς Φατμά.

'Ο Χασὰν ἄκουσε αὐτὴ τὴ φορὰ τ' ὄνομά του κι' ἀκόμα τὴ λέξι «ἐκδίκησι».

Πόσο φρικτὸ ἦταν αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὸ πρόσωπο τῆς Φατμᾶς!...

'Ο Χασὰν ἔφριξε.

Ἄραγε ὑπόφερε κι' αὐτὴ τόσο γιὰ τὸ κακὸ ποὺ τοῦ συνέβαινε; Τί ἄλλο μποροῦσε νὰ συμβαίνη, τί ἄλλο ἐσήμαιναν τὰ λόγια ποὺ ἄκουσε;

«Ναί, εἶπε μέσα του, θὰ ἐκδικηθῶ, Φατμά, γι' αὐτὸ νὰ εἶσαι σίγουρη».

Οὔτε αὐτὴ τὴ στιγμὴ μπόρεσε νὰ μαντέψη τὸ ρόλο ποὺ ἔπαιζε ἡ ὕπουλη, ἡ σκληρὴ καὶ ραδιοῦργα αὐτὴ γυναῖκα.

«Δὲν πρέπει ν' ἀντιληφθῆ πὼς εἶμαι ἐδῶ», συλλογίστηκε.

Καὶ περίμενε ὑπομονετικὰ νὰ φύγη ἡ Φατμὰ γιὰ νὰ μπορέση νὰ πάη νὰ συναντήση τὸν ἄπιστο τὸ δόλιο ἀδελφό του.

'Η Φατμὰ ἔμεινε ἀρκετὴ ὥρα ξαπλωμένη στὸ ντιβάνι. Καὶ σ' ὅλο αὐτὸ τὸ χρονικὸ διάστημα σκεφτόταν μὲ ἡδονὴ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς νέας ραδιουργίας της: 'Ο Χασὰν θὰ σκότωνε τὸν Τζεμὴλ καὶ θὰ δίωχνε τὴν 'Ελένη: Τί περισσότερο μποροῦσε νὰ ποθήση; Ἂς γινόταν καὶ τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο καὶ κατόπιν θὰ κανόνιζε καὶ πάλι τὰ πράγματα σύμφωνα μὲ τὶς φιλοδοξίες της.

Τέλος σηκώθηκε ἐπάνω, ἔκανε μερικὲς βόλτες στὸ δωμάτιο χαμογελώντας σατανικὰ κι' ἔφυγε.

'Ο Χασὰν ἀνάσανε μ' ἀνακούφισι.

Ἄφησε νὰ περάσουν λίγα δευτερόλεπτα καὶ τράβηξε γιὰ τὰ διαμερίσματα τοῦ ἀδελφοῦ του μὲ τὴ λύσσα στὴν καρδιά.

Ἡ... ἄπιστη!...

Καθὼς προχωροῦσε ὁ Χασὰν ἔννοιωθε τὴν καρδιά του νὰ φουσκώνη ἀπὸ ὀργὴ κι' ἀπελπισία. Δὲν ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ τελειώνη.

'Ωστόσο παρ' ὅλο τὸν πόνο του, μ' ὅλη τὴ λύσσα ποὔνοιωθε γιὰ τοὺς ἐνόχους ἀπ τὰ κατάβαθα τῆς καρδιᾶς του ἄκουγε μιὰ παράξενη, μυστηριώδη φωνή: «Μὴ βιάζεσαι... Σκέψου... Μπορεῖ νὰ γελιέσαι...».

— Ὄχι, μουρμούρισε ὁ Χασάν. Δὲν θὰ διστάσω καθόλου. Εἶμαι βέβαιος ὅτι στὸ παλάτι τοῦ πατέρα μου ὑπάρχουν ἄπιστες καὶ πρόστυχες καρδιές.

«Ἡ 'Ελένη ἄπιστη;...» εἶπε ἡ φωνὴ τῆς καρδιᾶς.

'Ο Χασὰν κοντοστάθηκε.

— Θὰ πάω ὡς τὰ διαμερίσματα τῆς ἄπιστης... ψιθύρισε.

Καὶ τράβηξε γιὰ κεῖ, σὰν αὐτόματο.

Τί πήγαινε νὰ κάνη; Κι' αὐτὸς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸ πῆ.

'Η μεγάλη του λύπη τὸν εἶχε ζαλίσει, ὁ πόνος τὸν ἔκανε ἔξαλλο, ἡ σκέψι του εἶχε σταματήσει.

Ἔφτασε σὲ λίγο ἔξω ἀπὸ τὴν κάμαρη ποὺ βρισκόταν χωρὶς ἄλλο ἡ 'Ελένη.

'Εκεῖ στάθηκε.

Κύτταξε γύρω του σαστισμένος, σὰν νὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ ὄνειρο.

«Τί θέλω ἐδῶ; συλλογίστηκε. Πρέπει νὰ τιμωρήσω πρῶτα τὸν ἄπιστο ἀδελφό μου... Τί γυρεύω ἐδῶ;...».

Κι' ὅμως δὲν σάλεψε ἀπὸ τὴ θέσι του. Κύτταζε μὲ πόνο καὶ φρίκη τὴν πόρτα τῆς κάμαρης τῆς 'Ελένης.

Νὰ ἀνοίξη καὶ νὰ μπῆ μέσα;

Νὰ ριχτῆ ἀπάνω της, σὰν ἀνήμερο θηρίο καὶ νὰ τὴν πνίξη; Ὄχι, ὄχι, δὲν ἔπρεπε νὰ βιάζεται. Τὸν Τζεμὴλ πρῶτα. 'Εκεῖνον τὸν ἄθλιο ἔπρεπε νὰ τιμωρήση, νὰ τὸν δῆ νεκρὸ μπρος στὰ πόδια του, νὰ δῆ τὸ αἷμα του νὰ βάφη τὰ πέλματα τῶν παπουτσιῶν του...

Ἔξαφνα ἔνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ χοροπηδάη μέσα στὰ στήθη του, τὰ γόνατά του νὰ λυγίζουν, τὸ αἷμα του ν' ἀνεβαίνη στὸ κεφάλι του.

Μιὰ σιγανή, γλυκειὰ φωνὴ ἀντήχησε, ἕνα τραγοῦδι ἀπαλὸ σὰν νανούρισμα, ἕνα παθητικὸ ἑλληνικὸ τραγοῦδι.

Ἦταν ἡ 'Ελένη ποὺ σιγανοτραγουδοῦσε.

Τί γλυκειὰ φωνή!... Τί γλυκειὰ μελωδία!...

'Ο Χασὰν δάγκωσε μὲ λύσσα τὴ γροθιά του γιὰ νὰ μὴν ξεφωνίση ἀπὸ πόνο, ὀργή, σπαραγμό, ἀπελπισία.

Τραγουδοῦσε ἡ ἄπιστη!...

Δὲν ὑποψιαζόταν τίποτε. Τραγουδοῦσε γιὰ τὸν ἄλλον, τὸν Τζεμήλ, χωρὶς ἀμφιβολία...

'Ο Χασὰν ἔνοιωσε τὸ φῶς του νὰ θολώνη. Λίγο ἀκόμα καὶ θ' ἄνοιγε τὴν πόρτα καὶ θὰ ὁρμοῦσε μέσα στὴν κάμαρη, σὰν σίφουνας.

Μὰ καὶ πάλι συγκρατήθηκε.

— Ὄχι, ὄχι, ψιθύρισε. Χρειάζεται ψυχραιμία. Πρέπει νὰ γίνουν ὅλα μὲ τάξι.

Γύρισε νὰ φύγη.

'Ανυπομονοῦσε τώρα πειὸ πολὺ νὰ συναντήση τὸν Τζεμὴλ καὶ νὰ τὸν τιμωρήση, νὰ τὸν σκοτώση τὸν ἄπιστο σκῦλο.

Ἤθελε νὰ φύγη κι' ὅμως ἔνοιωθε τὰ πόδια του σὰν ριζωμένα στὸ πάτωμα.

— Κατάρα!... ψιθύρισε. 'Η Ρωμιὰ αὐτὴ εἶνε μάγισσα, μ' ἔχει μαγέψει!...

Ὅσο ἄκουγε τὴ γλυκειὰ φωνὴ τῆς 'Ελένης ποὺ τραγουδοῦσε δὲν μποροῦσε, δὲν εἶχε τὴ δύναμι ν' ἀπομακρυνθῆ.

'Απόμεινε στὴ θέσι του ἀκούγοντας τὴν παθητικὴ μελωδία.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ
ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟ ΤΕΥΧΟΣ

ἀρχίζει τὸ νέο συναρπαστικὸ μυθιστόρημα τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου μας Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ:

ΜΥΡΤΑΛΗ
ἡ μάρτυς τῆς ἀγάπης

Εἶνε ἡ Ἱστορία τοῦ μαρτυρίου τῆς ἀγάπης μιᾶς νέας καὶ ὡραίας χριστιανῆς, στὴν ἀρχαία Ρώμη, τὴν ἐποχὴ τοῦ Νέρωνος, τῶν ὀργίων καὶ τοῦ ἀγρίου διωγμοῦ τῶν χριστιανῶν. Σελίδες ἔρωτος, τρυφερότητος, μίσους καὶ σκληρότητος, ποὺ τελειώνουν μὲ τὸν θρίαμβο τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης.

Εὐτυχῶς κανένας δὲν περνοῦσε ἀπ' τὸ διάδρομο τὴν ὥρα αὐτή.

'Ο Χασὰν δὲν ἤθελε νὰ τὸν δῆ κανείς. Ταραζόταν στὸν παραμικρὸ θόρυβο.

Πέρασαν λίγες στιγμὲς ἀκόμα.

'Επὶ τέλους τὸ τραγοῦδι τῆς 'Ελένης τελείωσε.

'Απόλυτη, βαθειὰ σιωπὴ ἁπλώθηκε γύρω.

'Ο Χασὰν ἀνάσανε μ' ἀνακούφισι.

Τίναξε τὸ κορμί του γιὰ νὰ διώξη τὴ νάρκη ποὺ τὸν εἶχε πιάσει καὶ τὸν βάρυνε, κύτταξε γιὰ τελευταία φορὰ τὴν πόρτα τῆς κάμαρης τῆς 'Ελένης κι' ἀπομακρύνθηκε σιγὰ - σιγά, πατῶντας στὶς ἄκρες τῶν ποδιῶν γιὰ νὰ μὴν τὸν ἀκούση κανείς.

Τραβοῦσε τώρα γιὰ τὰ διαμερίσματα τοῦ Τζεμὴλ μὲ τὴν Κόλασι στὴν ψυχή, ἀποφασισμένος γιὰ ὅλα...

Τὰ δυὸ ἀδέρφια

'Ο Τζεμὴλ κι' ὁ Χασάν, μικρὰ παιδιὰ ἦσαν ἀγαπημένοι, ἀχώριστοι. 'Αργότερα, ἡ ζωή τους χώρισε. 'Ο Τζεμήλ, σοβαρός, μετρημένος, τράβηξε τὸ δικό του δρόμο. Κι' ὁ Χασὰν ρίχτηκε στὰ γλέντια. Πάντως, μέσα, βαθειὰ στὴν καρδιά τους ἔνοιωθαν μιὰ ἀληθινὴ στοργὴ ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον.

Καθόταν ὁ Τζεμὴλ στὸ γραφεῖο του καὶ μελετοῦσε κάτι χαρτιὰ τοῦ πατέρα του. 'Ο 'Αλῆ Φουὰτ εἶχε ἀφήσει τὰ οἰκονομικὰ τοῦ σπιτιοῦ του ἀρκετὰ ἀκατάστατα. Κι' ὁ Τζεμήλ, μέρες τώρα, προσπαθοῦσε νὰ βρῆ κάποια ἄκρη. Εἶχε πάρει φυσικὰ τὸ ρόλο τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς οἰκογενείας. Κι' ἡ δουλειά, ἡ ζάλη τῶν ἀριθμῶν τὸν ἔκανε νὰ ξεχνάη κάπως τὸν καημό του γιὰ τὴ Φωτεινή, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν καίη παράξενα, ἀλλοιώτικα τώρα, βέβαια, ποὺ εἶχε μάθει πὼς ἦταν ἑτεροθαλὴς ἀδελφή του, ἀλλὰ πάντα ἐπίμονα καὶ βασανιστικά.

— Τζεμήλ!

'Η φωνὴ τοῦ Χασάν, τραχειά, ἀπότομη τὸν ἔκανε νὰ ξαφνιαστῆ.

— Τί θέλεις, Χασάν; Τί ὕφος εἶνε αὐτό;

— Τζεμήλ! Τὸ γνωρίζεις αὐτὸ τὸ γιορντάνι;

Πῆρε τὸ κόσμημα στὰ χέρια του ὁ νέος.

— Ὄχι, Χασάν. Τί συμβαίνει;

— Δὲν τὸ ξέρεις;

— Ποῦ θέλεις νὰ τὸ ξέρω ἐγώ; Μήπως εἶμαι παντρεμένος; Ἢ μὲ ξέρεις νὰ τρέχω μὲ γυναῖκες;

Τὸ ὕφος του ἦταν ἐντελῶς ἀθῶο. 'Ο Χασὰν τὸν κύτταζε στὰ μάτια.

— Τζεμήλ! Ἔφτασε ἡ τελευταία σου στιγμή!...

— Χασάν! Τί εἶνε αὐτὰ ποὺ λές; Μήπως μέθυσες;

— Μέθυσα, ναί, ἀπὸ θυμό! Μέθυσα ἀπὸ λύσσα κι' ἀπὸ μῖσος, Τζεμήλ! Ἂν εἶσαι ἄντρας, κατέβα κάτω, κι' ἐκεῖ θὰ χτυπηθοῦμε, κι' ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυό μας θὰ μείνη στὸ χῶμα νεκρός.

— Ἂν τρελλάθηκες, Χασάν, νὰ σὲ κυττάξη ὁ γιατρός. Δὲν μπορεῖς νἄρχεσαι νὰ μ' ἐνοχλῆς ἀπὸ τὴ δουλειά μου, στὰ καλὰ καθούμενα, καὶ νὰ μοῦ λὲς κουταμάρες.

— Ξέρεις πολὺ καλὰ τί σοῦ λέω, κι' ἔλα. Δὲν θέλω νὰ χάσω ἄλλα λόγια μ' ἐσέ.

Τὸν κύτταξε ὁ Τζεμὴλ περιφρονητικά.

— Ἤπιες; τοῦ εἶπε. Ντροπή! 'Ακόμα εἶνε φρέσκο τὸ χῶμα ποὺ σκέπασε τὸν πατέρα μας. Κι' ἐσὺ ἤπιες; Δὲν ἔχεις λοιπὸν κανένα σεβασμό;

Τὰ χείλη τοῦ Χασὰν ἔτρεμαν καθὼς φώναξε:

— 'Υποκριτή! Τέρας ὑποκρισίας! 'Εγὼ δὲν ἤπια. 'Αλλὰ κι' ἂν ἔπινα, τί θὰ ἦταν ἕνα ἀθῶο ποτήρι κρασὶ παρὰ πάνω, μπροστὰ στὸ δικό σου τὸ φταίξιμο, μπροστὰ στὴ δική σου τὴν ἀσέβεια;

'Ο Τζεμὴλ κάθησε στὸ γραφεῖο του.

— Ἄφησέ με, εἶπε ἤρεμα. Κάποιο κακὸ ὄνειρο θὰ εἶδες ἢ σίγουρα μέθυσες. Κι' ἐγὼ βλέπεις, εἶμαι πνιγμένος στὴ δουλειά.

Κι' ἔσκυψε πάλι τὸ κεφάλι του στὰ βιβλία του.

Μὲ μιὰ κίνησι τρελλὴ ὁ Χασὰν τοῦ σκόρπισε τὰ χαρτιά.

— Τζεμήλ! Ὅπως σκόρπισα τὰ χαρτιά σου, θὰ χύσω καὶ τὸ αἷμα σου! φώναξε.

'Ο θυμὸς φούντωσε τὸν Τζεμὴλ τώρα. Μὲ χέρια ἀδύνατα, ἀλλὰ σιδερένια, ἔπιασε γρήγορα καὶ τὰ δυὸ χέρια τοῦ Χασὰν καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ σταθῆ ἀκίνητος.

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ! Μὲ ποιὸ δικαίωμα φέρεσαι ἔτσι; Ἔλα, μπρός, ἐξηγήσου, τί θέλεις ἀπὸ μένα; τοῦ φώναξε.

— Πές μου, πῶς βρέθηκε τὸ γιορντάνι τῆς 'Ελένης στὴν τσέπη σου; ἀποκρίθηκε λαχανιασμένος ὁ Χασάν.

— Τὸ γιορντάνι τῆς 'Ελένης! Ποιὸ γιορντάνι τῆς 'Ελένης;

— Αὐτό!

— Στὴν τσέπη μου;

— Ναί, μὴ κάνης πὼς δὲν καταλαβαίνεις. Τὸ ξέρεις καλὰ πὼς ἦταν στὴν τσέπη σου κι' ἔπεσε.

— 'Αδελφέ μου, γιὰ κύτταξέ με καλὰ στὰ μάτια. Κάποιος ἀπὸ τοὺς δυό μας τρελλάθηκε.

— Ἴσως. Πάντως, ἔλα κάτω, νὰ πολεμήσουμε σὰν ἄντρες. Κι' ὁ 'Αλλὰχ θὰ κρίνη ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυό μας ἔχει δίκηο.

— Νὰ πολεμήσουμε; Νὰ σκοτωθοῦμε, Χασάν; Μὰ γιὰ ποιὸ λόγο; Ἔτσι στὰ καλὰ καθούμενα;

— Δὲν θέλεις;

— Δὲν ἔχω καμμιὰ ὄρεξι οὔτε νὰ σὲ σκοτώσω, οὔτε νὰ σκοτωθῶ.

— Τότε λοιπόν, εἶσαι ἄνανδρος!

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτά, ὁ Χασάν, κατέβασε τὸ χέρι του βαρὺ στὸ μάγουλο τοῦ ἀδελφοῦ του.

Τότε, τυφλὸς ἀπὸ τὸ θυμὸ κι' ὁ Τζεμήλ, ρίχτηκε πάνω του. Κυλίστηκαν κάτω τὰ δυὸ ἀδέρφια, καὶ τὸ αἷμα ἄρχισε νὰ τρέχη ἀπὸ τὶς μύτες τους, καθὼς χτυπιόνταν μὲ λύσσα.

'Εκείνη τὴ στιγμή, δυὸ στριγγὲς γυναικεῖες φωνὲς ἀκούστηκαν:

— Παιδί μου! Παιδί μου!...

'Η Λεϊλὰ κι' ἡ Τζεμιλὲ ὥρμησαν στὸ δωμάτιο.

Μόλις τὶς ἀντίκρυσαν τὰ δυὸ παλληκάρια, σταμάτησαν τὴν πάλη.

— Γιὰ ὄνομα τοῦ 'Αλλάχ, φώναξε ἡ Τζεμιλὲ τρέμοντας σύγκορμη. Τί πάθατε; Θέλετε νὰ σκοτωθῆτε;

— Μητέρα, ἀποκρίθηκε ὁ Τζεμήλ, εἶνε γιὰ νὰ τρελλαθῆ κανείς. Δὲν ξέρω κἂν γιατί πρέπει νὰ σκοτωθοῦμε. Χτυπιόμαστε ἔτσι, στὰ τυφλά.

Μὲ ἀναπνοὴ κομμένη, λαχανιασμένος ὁ Χασαν ἐξήγησε στὴ μητέρα του τὴν ἀφορμὴ τοῦ ἄγριου τσακωμοῦ. 'Η Λεϊλὰ ἄρχισε νὰ τραβάη τὰ μάγουλά της.

— Γυιέ μου! Γυιέ μου! Πῶς μπόρεσες νὰ πιστέψης τέτοια πράγματα; 'Η 'Ελένη; Μὰ δὲν μὲ ρωτᾶς ἐμένα; Πῶς πῆγες νὰ σκοτώσης τὸν ἀδελφό σου, πρὶν μὲ ρωτήσης; Δέχεται ποτὲ κανένα στὰ διαμερίσματά της ἡ 'Ελένη; Μπαίνει κανένας ἄντρας ποτὲ στὸ γυναικωνίτη της; Ἄχ, παιδί μου, καλὰ ποὺ προλάβαμε.

'Ο Χασὰν σκούπιζε τὸ αἷμα ἀπὸ τὸ πρόσωπό του. 'Η φωνὴ τῆς μητέρας του ἔπεσε σὰν βροχὴ ἀπάνω στὴν πυρκαϊά. Μὲ μιᾶς, ξαφνικά, κατάλαβε πὼς ἡ καταγγελία τῆς Φατμᾶς δὲν εἶχε καμμιὰ λογικὴ βάσι. Κι' ὅμως, μέσα στὴν καρδιά του, βαθειά, σὰν κάποιο σκουλήκι ἀναδευόταν ἀκόμα, ἡ ζήλεια.

— Μητέρα, μοῦ ὁρκίζεσαι; ρώτησε βραχνά. Σὲ τί μοῦ ὁρκίζεσαι, μάνα;

— Στὴ ζωή σου! ἀποκρίθηκε ἡ Λεϊλά, κι' ἀκούμπησε ἐπίσημα στὸν ὦμο τοῦ παιδιοῦ της τὸ χέρι της.

— Κι' ἐγὼ ὁρκίζομαι στὴ ζωὴ τοῦ Τζεμήλ, πὼς αὐτὰ ποὺ σοῦ εἶπαν εἶνε ξεδιάντροπα ψέμματα, εἶπε ἡ Τζεμιλέ. Ποιὸς στὰ εἶπε μονάχα; Πρέπει νὰ πᾶς καὶ νὰ τὸν τιμωρήσης ὅπως τοῦ ἀξίζει.

Δίστασε ὁ Χασὰν μιὰ στιγμή. Ἔπειτα τὰ χείλη του πρόφεραν:

— 'Η Φατμά!

'Η Λεϊλὰ κι' ἡ Τζεμιλὲ κυττάχτηκαν βουβές.

— Ἔπρεπε νὰ τὸ καταλάβης, ἔκανε ὁ Τζεμὴλ περιφρονητικά. Ἄχ, Χασάν, τόσο πιὰ παιδὶ εἶσαι ἀκόμα;

— Τόσο κουτὸ παιδί; βόγγηξε μὲ κλάμματα κι' ἡ μητέρα του.

Προχώρησε ὁ νέος ντροπιασμένος στὸν ἀδελφό του.

— Σὲ παρακαλῶ... σὲ ἱκετεύω... συχώρεσέ με...

Ἄνοιξε ὁ Τζεμὴλ τὴν ἀγκαλιά του.

— Ἄκουσε, εἶπε ὁ Χασάν· Ἂν θέλης, μπορῶ νὰ σὲ βοηθήσω. Δὲν εἶμαι ὅπως ἄλλοτε, Τζεμήλ. Θέλω νὰ δουλέψω κι' ἐγώ, θέλω νὰ λάβω μέρος στὴ διεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ μας, θέλω νὰ γίνω ἄντρας ἀληθινός...

— Εὐχαριστῶ, ἔκανε ὁλόκαρδα ὁ εὐγενικὸς Τζεμήλ. Δέχομαι μὲ χαρὰ τὴν πρότασί σου, ἐπειδὴ εἶνε πολλὴ ἡ δουλειὰ καὶ δύσκολη.

— Πρῶτα ὅμως, ἔχω νὰ πῶ δυὸ λόγια, μὲ τὴ Φατμά, εἶπε ὁ Χασὰν βραχνά, καὶ τὰ μάτια του πῆραν πάλι τὴν ἄγρια ἔκφρασί τους.

'Ακούμπησε ὁ Τζεμὴλ τὸ χέρι του στὸ μπράτσο τοῦ ἀδελφοῦ του.

— Στάσου, ἀδελφέ μου. 'Ο θυμὸς κι' ἡ βία ποτὲ δὲν ἔχουν καλὸ ἀποτέλεσμα. 'Η Φατμὰ πρέπει νὰ φύγη ἀπὸ τὸ παλάτι· αὐτὸ τὸ σκέφθηκα πολλὲς φορές. Εἶνε τὸ μόνο στοιχεῖο μίσους ἐδῶ μέσα. Μετὰ τὴν καταγγελία της αὐτή, φυσικά, δὲν ἔχει πιὰ θέσι ἐδῶ μέσα.

— Πρέπει νὰ τὴν τιμωρήσουμε σκληρά, Τζεμήλ.

— Μὴν ξεχνᾶς πὼς ἦταν γυναῖκα τοῦ πατέρα μας, καὶ μητέρα τῶν ἀδελφῶν μας. 'Αρκετὴ τιμωρία εἶνε νὰ φύγη. Θὰ τῆς ἐξασφαλίσουμε τὰ μέσα νὰ πάη νὰ ζήση μὲ τοὺς γυιούς της χωριστά, μακρυὰ ἀπὸ μᾶς, μακρυὰ ἀπὸ τὴ Σταμπούλ, ἂν εἶνε δυνατόν.

— Καὶ δὲν θὰ τὴν τιμωρήσουμε ἄλλο;

— Ὄχι, ἔκανε μὲ ἀπόφασι ὁ Τζεμήλ.

— Θέλεις νὰ τὴν τιμωρήσης ἀληθινά; φώναξε μ' ενα πονηρὸ χαμόγελο ἡ Λεϊλά. Δεῖξε διπλῆ καὶ τριπλῆ ἀγάπη στὴ γυναῖκα σου, μπροστά της. Ἄκουσέ με. Ἄλλο μαχαῖρι δὲν χρειάζεται πιὸ κοφτερὸ γιὰ τὴν καρδιά της.

Σὲ λίγες μέρες, δινόταν στὸ παλάτι τοῦ 'Αλῆ Φουὰτ ἕνα γεῦμα ἀποχαιρετιστήριο γιὰ τὴ Φατμὰ καὶ τοὺς γυιούς της. Ἔτσι τὰ εἶχε κανονίσει τὸ οἰκογενειακὸ συμβούλιο. Ὅλα ἔγιναν μ' ὅλη τὴν ἀξιοπρέπεια καὶ μ' ὅλες τὶς τιμές. Στὴ Φατμὰ ἔδιναν ἄφθονα τὰ μέσα νὰ ζήση σύμφωνα μὲ τὴ θέσι της. 'Αλλὰ τῆς δήλωσαν ἀμετάκλητα πὼς ἔπρεπε νὰ φύγη ἀπὸ τὸ παλάτι.

Φεῖδι φαρμακερὸ τῆς δάγκωσε τὴν καρδιὰ ὅταν κατάλαβε πὼς αὐτὴ ἦταν ἡ ἀπάντησι τοῦ Χασὰν στὴν καταγγελία της. Σκέφθηκε νὰ παλέψη ἀκόμα, νὰ ἐκδικηθῆ, νὰ σπείρη γύρω της τὸ μῖσος καὶ τὴ δυστυχία. Στὸ τέλος ὅμως οἱ γυιοί της τὴν ἔφεραν στὰ λογικά της. Τῆς δήλωσαν πὼς ἡ λύσι αὐτὴ ἦταν ἰδανική, καὶ γι' αὐτὴν καὶ γι' αὐτούς. Θὰ εἶχαν τὴν ἀνεξαρτησία τους, τὴν ἐλευθερία τους.

Κι' ἡ Φατμά, βαμμένη σὰν ἄψυχη κούκλα κάθησε στὸ γεῦμα.

'Αντίκρυ της καθόταν ὁ Χασὰν μὲ τὴν 'Ελένη. 'Επίτηδες εἶχε διαλέξει αὐτὴ τὴ θέσι.

Ἄστραφτε ὁλόκληρη ἡ 'Ελληνοπούλα. Ἦταν βουτημένη στὰ διαμαντικά. Ὅ,τι μποροῦσε νὰ ποθήση ἡ καρδιὰ μιᾶς γυναίκας τῆς τὸ εἶχε χαρίσει ὁ ἄντρας της. 'Αλλὰ πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλα τὴν ἔκανε ἡ ἀγάπη τοῦ Χασὰν ν' ἀστράφτη καὶ νὰ γελάη ὁλόκληρη.

'Η Λεϊλὰ καθόταν δίπλα στὴ νύφη της.

— 'Ελένη, τῆς ψιθύρισε. Ἂν ἤσουν κακιὰ θὰ μποροῦσες νὰ πηδήσης ἀπὸ τὴ χαρά σου, βλέποντας μονάχα τὸ πρόσωπο τῆς Φατμᾶς.

Χαμογέλασε ἡ 'Ελληνοπούλα, καὶ γέρνοντας τὸ κεφάλι της στὸν ὦμο τοῦ ἀντρός της, ψιθύρισε γλυκά:

— Μάνα! Μονάχα ἡ ἀγάπη τοῦ ἄντρα μου μπορεῖ νὰ μὲ κάνη εὐτυχισμένη.

'Επίλογος

Στὴ Ρόδο, στὸ ἀρχοντικὸ τῶν Βουναράδων, γινόταν μεγάλη γιορτή. Βάφτιζαν τὸ πρῶτο παιδὶ τοῦ Στέφανου καὶ τῆς Φροσύνης. Ἕνα ἀγοράκι, ἴδιο ἡ μητέρα του, ξανθόμαλλο καὶ γαλανό, ἕνα ἀγοράκι σὰν ἀγγελοῦδι.

Εἶχαν μαζευτῆ ὅλοι οἱ συγγενεῖς κι' ἀπὸ τ' ἄλλα Δωδεκάνησα. Κι' ἡ Σεβαστὴ Φίλιου εἶχε ἀφήσει τὸ σπίτι της στὴν Κάσο, κι' εἶχε βγάλει τὰ μαῦρα ποὺ φοροῦσε γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ Λάμπρου, τοῦ γυιοῦ της καὶ τῆς Βασιλικῆς, τῆς κόρης της.

Τὸ παιδὶ τῆς Φρόσως ἦταν σὰν ἐγγόνι της κι' εἶχεν ἔρθει νὰ ἰδῆ μὲ τὰ μάτια της τὴν εὐτυχία τῆς ἀνεψιᾶς της, τῆς κόρης ποὺ εἶχε ἀναθρέψει ἀπὸ μικρὴ καὶ ποὺ τῆς εἶχε δώσει τόσες χαρές. Καὶ ἀλήθεια μονάχα νὰ τὴν ἔβλεπε κανεὶς σήμερα τὴ Φροσύνη ξεχνοῦσε κάθε λύπη καὶ κάθε καημό.

Τὸ πρόσωπο τῆς εὐτυχισμένης μαννούλας ἔμοιαζε μὲ τριαντάφυλλο τοῦ 'Απρίλη. Τὰ χείλη της μὲ κεράσι τοῦ Μαγιοῦ. Καὶ τὰ μάτια της μ' ἀσυννέφιαστο οὐρανό.

Καθὼς τῆς ἔπιανε ὁ Στέφανος κάθε τόσο τὸ χέρι, κυττάζονταν στὰ μάτια καὶ χαμογελοῦσε ὁ ἕνας στὸν ἄλλον. Κι' αὐτὸ τὸ χαμόγελο ἦταν ἕνα ὁλόκληρο ποίημα εὐτυχίας.

Παρέκει βρισκόταν ἕνα ἄλλο εὐτυχισμένο ζευγάρι. 'Ο Λάμπρος κι' ἡ Ραλλοῦ. Εἶχαν ἔρθει κι' αὐτοὶ ἀπὸ τὴν Κάσο κι' ἡ Ραλλοῦ κοκκίνιζε καθὼς τῆς ἔλεγαν ὅλοι:

— Καὶ στὰ δικά σου! Καὶ στὰ δικά σου!

Γιατὶ ἔννοιωθε κιόλας στὰ σπλάχνα της τὸ σάλεμμα μιᾶς καινούργιας ζωούλας κι' αὐτή.

Εἶχε μεστώσει ἡ ὄμορφη μελαχροινὴ κοπέλλα, ἡ κορμοστασιά της εἶχε γίνει ἀγαλματένια. Κι' ἡ Σεβαστὴ Φίλιου, καμάρωνε τὴ νυφούλα της ποὺ εἶχε πάρει στὸ σπίτι της τὴ θέσι τῶν τριῶν κοριτσιῶν.

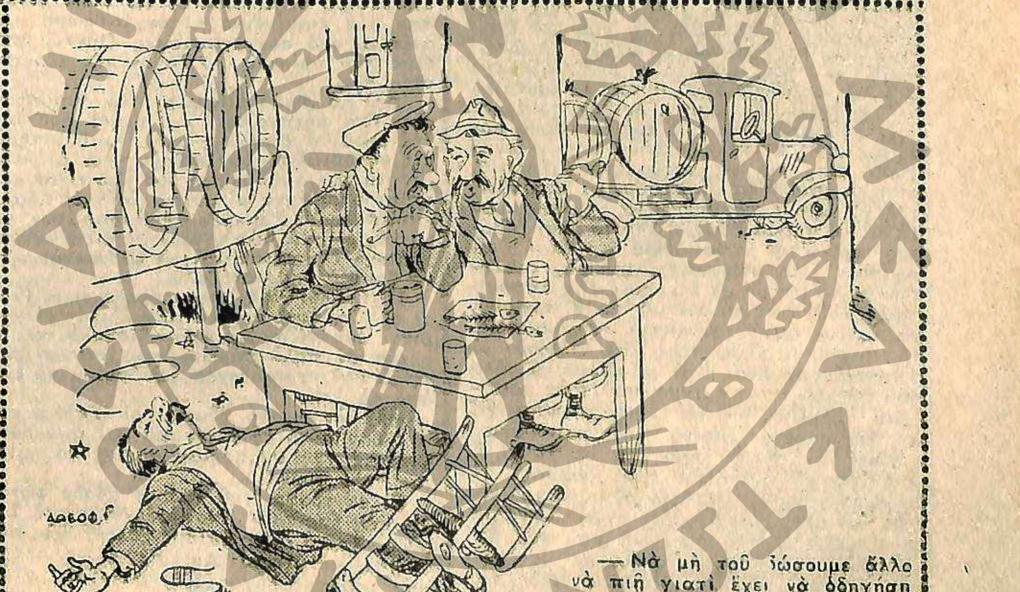

— Νὰ μὴ τοῦ δώσουμε ἄλλο νὰ πιῆ γιατὶ ἔχει νὰ ὁδηγήση τὸ αὐτοκίνητο.

(Τοῦ Α. Θεοφιλοπούλου)

πούλειπαν. Τῆς Φωτεινῆς, τῆς ἀνεψιᾶς της, ποὺ εἶχε παντρευτῆ στὴ Ρόδο, τῆς Βασιλικῆς ποὺ εἶχε πεθάνει θάνατο ἄδικο καὶ μαρτυρικὸ καὶ τῆς Ἑλένης ποὺ τοὺς ἔστελνε τακτικὰ μηνύματα ἀπὸ τὴ Σταμποὺλ κι' ἔλεγε πάντα πὼς εἶνε εὐτυχισμένη.

Ὁ Λάμπρος κι' ἡ Ραλλοῦ ἦσαν τὰ μοναχὰ βλαστάρια ποὺ εἶχαν ἀπομείνει ἀπὸ τὴ μπόρα ποὺ εἶχε σαρώσει τὸ σπιτικό της. Σ' αὐτὰ βασίζονταν ὅλες της οἱ ἐλπίδες γιὰ νὰ ξαναφουντώσῃ τὸ δέντρο τῆς οἰκογένειας, γιὰ νὰ ξαναγεμίσῃ τὸ ἁπλὸ ἀρχοντικὸ τῶν Φίλιου, ποὺ εἶχε ἐρημωθῆ.

Ὡστόσο ἡ κυρὰ - Σεβαστὴ δὲν λιγοψυχοῦσε. Σήκωνε τὸ σταυρό της μὲ τὸ θάρρος κι' ἔρριχνε ὅλη της τὴν ἀγάπη στὸ γυιό της καὶ στὴ νύφη της καὶ στὴ Φροσύνη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ τέλος

✪✪✪

Τὰ διατὶ καὶ τὰ διότι

Γιατὶ δὲν ὑπάρχουν κυανὲς τροφές;

Εἶνε πολὺ πιθανὸν ὅτι δὲν θὰ κάματε ποτὲ στὸν ἑαυτό σας αὐτὴ τὴν ἐρώτησι. Κι' ὅμως θὰ ἔπρεπε νὰ τὴν εἴχατε κάμει. Γιατὶ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα θὰ ἦταν πολὺ φυσικὸ νὰ κινήσῃ τὴν προσοχή σας. Σκεφθῆτε, λοιπόν, μιὰ στιγμή... Ὑπάρχουν τροφὲς ὅλων τῶν χρωμάτων: πράσινες (χορταρικά), κίτρινες (ὁ κροκὸς τῶν αὐγῶν, διάφορα φροῦτα κτλ.), κόκκινες (κρέατα, κοκκινογούλια, τομάτες κτλ.), καστανές, λευκές, μαῦρες (ἐλῃὲς κτλ.), ἀλλὰ καμμιὰ φυσικὴ τροφὴ δὲν ἔχει κυανοῦν χρῶμα.

Οἱ βιολόγοι καὶ οἱ χημικοὶ εἶχαν κάμει, ὅμως, ἀπὸ πολὺν καιρὸ αὐτὴ τὴν παρατήρησι καὶ ἔσπαζαν τὸ κεφάλι τους γιὰ νὰ ἐξηγήσουν σὲ τὶ ὠφείλετο ἡ ἀνυπαρξία κυανῶν τροφῶν.

Παρετηρήθη, λοιπόν, ὅτι τὸ κυανοῦν χρῶμα μεταξὺ τοῦ φυτικοῦ κόσμου εἶνε σπάνιο. Μόνον μερικὰ ἄνθη ἔχουν αὐτὸ τὸ χρῶμα. Οἱ μέλισσες, ὅμως, καθὼς καὶ ἄλλα ἔντομα, ποὺ τρέφονται ἀπὸ τὸ νέκταρ τῶν ἀνθέων, τὰ ἀποφεύγουν. Γιατὶ οἱ κυανὲς ἀκτινοβολίες, ποὺ ἀντιστοιχοῦν σὲ μικρότατα μήκη κυμάτων, εἶνε ἀνίκανες νὰ προκαλέσουν ὡρισμένες χημικὲς ἀντιδράσεις, ποὺ εἶνε ἀπαραίτητες γιὰ τὴ χώνευσι τῶν τροφῶν. Καὶ ἂν ὑπῆρχαν, λοιπόν, κυανὲς τροφές, θὰ ἦσαν ἀκατάλληλες πρὸς βρῶσιν, γιατὶ δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ τὶς χωνέψουμε.

Γιατὶ τὰ ἀναρριχητικὰ φυτὰ τυλίγονται πάντοτε ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερά;

Τὰ φυτὰ γενικὰ ὑπακούουν σ' ἕναν ἀρνητικὸ γεωτροπισμό, ποὺ κάνει τοὺς κορμούς των ν' ἀναπτύσσωνται πρὸς τὰ ἐπάνω, ἀντὶ νὰ προχωροῦν σὲ βάθος. Τὰ ἀναρριχητικὰ φυτά, ὅμως, εἶνε πολὺ ἀδύνατα γιὰ νὰ ὑπακούσουν σ' αὐτὸ τὸν ἀρνητικὸ γεωτροπισμό. Συμβαίνει, λοιπόν, τὸ ἑξῆς: Ἀφοῦ προχωρήσουν γιὰ ἕνα διάστημα κάθετα, ἀρχίζουν νὰ ψηλαφοῦν τὸν ὁρίζοντα γύρω των, γιὰ νὰ βροῦν ἕνα στήριγμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖον θὰ μπορέσουν νὰ πιαστοῦν, γιὰ νὰ μὴν ἀναγκασθοῦν νὰ γείρουν πρὸς τὰ κάτω, παρασυρόμενα ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ βάρος των. Στὴν προσπάθεια των αὐτὴ διαγράφουν μιὰ ἐλλειψοειδῆ σπεῖρα, ἀναζητῶντας τὸ στήριγμα ποὺ τοὺς εἶνε ἀπαραίτητο. Ἀλλ' ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θ' ἀρχίσουν νὰ κάνουν αὐτὴ τὴν κίνησι «ψηλαφήσεως» τῆς περιοχῆς γύρω τους, δὲν μποροῦν νὰ σταματήσουν πιά. Καὶ γι' αὐτό, μ' ὅλο ποὺ βρῆκαν τὸ στήριγμα ποὺ τοὺς χρειάζεται, ἐξακολουθοῦν νὰ περιελίσσωνται καὶ νὰ διαγράφουν ὁλοένα καὶ καινούργιες σπεῖρες, ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἢ καλύτερα ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμάς. Ἡ διεύθυνσις ποὺ ἀκολουθοῦν σ' αὐτὴ τὴν κίνησί των ὀφείλεται στὸ ὅτι τὰ φυτά, χάρις στὶς «ὠξίνες» ποὺ περιέχουν καὶ ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ παρομοιασθοῦν μὲ τὶς ζωϊκὲς ὁρμόνες, ἕλκονται πάντοτε πρὸς τὸ φῶς. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, τὰ ἀναρριχητικὰ φυτά, ἑλκόμενα ἀπὸ τὸ φῶς, περιελίσσονται πάντοτε ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ ὄχι ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά.

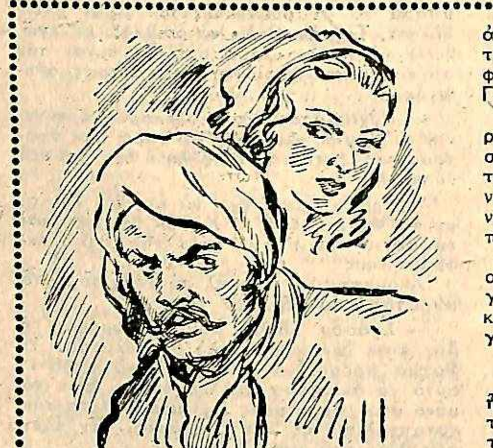

Ο ΦΡΑ-ΔΙΑΒΟΛΟ

Ἡ ζωὴ καὶ τὸ εἰδύλλιο τοῦ τρομεροῦ ληστοῦ

Ποιὸς δὲν ἔχει διαβάσει ἢ δὲν ἔχει ἰδῆ στὸ θέατρο τὸ «Φρᾶ - Διάβολο», τὸ περίφημο κωμειδύλλιο τοῦ Εὐγενίου Σκρίμπ; Ὁ Φρᾶ - Διάβολο δὲν ἦταν ὡστόσο, δημιούργημα τῆς φαντασίας τοῦ Γάλλου συγγραφέως. Ἦταν, ἀντιθέτως, ἕνα πραγματικὸ πρόσωπο καὶ τὰ κατορθώματά του ἔχουν μείνει θρυλικὰ μεταξὺ τῶν κατοίκων τῆς Νοτίου Ἰταλίας καὶ τῆς Σικελίας.

Ἡ ἐξάπλωσις τῆς γαλλικῆς κυριαρχίας στὴν Ἰταλία, ἔπειτα ἀπὸ τὶς νίκες τοῦ Βοναπάρτου, εἶχε προκαλέσει κατὰ τὶς ἀρχὲς τοῦ 19ου αἰῶνος ἕνα εὐρύτατο ἐπαναστατικὸ κίνημα μεταξὺ τῶν κατοίκων τῆς Καλαβρίας. Ἀρχηγὸς αὐτῆς τῆς κινήσεως ἦταν ὁ καρδινάλιος Ροῦφο καὶ ὁ Φρᾶ Διάβολο συγκαταλεγόταν μεταξὺ τῶν κυριωτέρων ὑπαρχηγῶν του.

Ἀλλὰ τὸ κίνημα αὐτὸ κατεστάλη πολὺ γρήγορα καὶ οἱ ἐπαναστάται, ἐπωφελούμενοι ἀπὸ ἕνα διάταγμα γενικῆς ἀμνηστείας, κατέθεσαν τὰ ὅπλα.

Ὄχι ὅμως καὶ ὁ Φρᾶ - Διάβολο, ποὺ μὲ μιὰ δράκα ἀφοσιωμένων σ' αὐτὸν ὀπαδῶν ἀποφάσισε νὰ συνεχίσῃ τὸν ἀγῶνα. Σὲ μιὰ προκήρυξί του, ἔγραφεν ὅτι ἐχθροί του ἦσαν ὄχι μόνον οἱ Γάλλοι ἀλλὰ καὶ οἱ Ἰταλοὶ ποὺ ἔσκυβαν πρόθυμα τὸ κεφάλι τους μπροστὰ στοὺς ἐπιδρομεῖς.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Νεαπόλεως Ἰωσὴφ ἀποφάσισε ν' ἀπαλλαγῆ μὲ κάθε θυσία ἀπὸ τὸν ἐπικίνδυνο αὐτὸν ἄνθρωπο καὶ ἀνέθεσε στὸ συνταγματάρχη Οὐγκώ, πατέρα τοῦ ποιητοῦ, τὸ ἔργον τῆς ἐξοντώσεώς του.

Ἀλλ' ὁ Φρᾶ - Διάβολο ἦταν παμπόνηρος. Καὶ μηχανεύθηκε ἕνα μέσον ποὺ τοῦ ἐπέτρεψε νὰ ἀποφύγῃ γιὰ ἕνα διάστημα τὶς καταδιώξεις τῶν ἐχθρῶν του. Διάλεξε μεταξὺ τῶν ὀπαδῶν του δυὸ ποὺ εἶχαν κάποιαν ὁμοιότητα μ' αὐτὸν καὶ τοὺς ἔβαλε ἐπικεφαλῆς δυὸ μικρῶν ἀποσπασμάτων, μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ διευθυνθοῦν σὲ διαφορετικὴ περιοχὴ ὁ καθένας καὶ νὰ φέρνωνται σὰν νὰ ἦσαν ὁ Φρᾶ - Διάβολο.

Οἱ Γάλλοι τὰ ἔχασαν κυριολεκτικά. Γιατὶ οἱ πληροφορίες ποὺ τοὺς ἔδιναν οἱ χωρικοὶ ἐμφάνιζαν τὸ Φρᾶ - Διάβολο ταυτόχρονα σὲ πολὰ σημεῖα, ποὺ ἀπεῖχαν πενῆντα καὶ περισσότερα χιλιόμετρα τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Μὲ τὸν καιρό, ὅμως, οἱ Γάλλοι κατάλαβαν αὐτὸ τὸ τέχνασμα καὶ ἀπὸ τότε ἡ θέσις τῆς συμμορίας ἄρχισε νὰ γίνεται πολὺ δύσκολη.

Οἱ σύντροφοι τοῦ Φρᾶ - Διάβολο φώναζαν πὼς ἔπρεπε ν' ἀποτραβηχθοῦν στὴ Σικελία. Καὶ ὁ ἴδιος ἐπίσης ἔβλεπε πὼς αὐτὸ ἦταν τὸ σωστό. Δίσταζε, ὅμως, γιατὶ ἕνας σοβαρὸς λόγος τὸν κρατοῦσε στὴν ἠπειρωτικὴ Ἰταλία.

Ὁ Φρᾶ - Διάβολο ἀγαποῦσε μιὰ νέα ἀπὸ τὴν Πουΐγκ, τὴ Λουσιέτα Μανιόνι, μὲ τὴν ὁποίαν εἶχε παντρευτῆ κρυφά, ἀπὸ φόβο μήπως τὴν ἐκθέσῃ καὶ κάμῃ τοὺς Γάλλους νὰ στραφοῦν ἐναντίον της.

Ἡ Λουσιέτα λοιπόν, ἦταν σ' ἐνδιαφέρουσα κατάστασι καὶ ὁ Φρᾶ - Διάβολο δίσταζε νὰ τὴν ἐκθέσῃ στοὺς κόπους καὶ τοὺς κινδύνους ἑνὸς ταξειδιοῦ, ποὺ θὰ γινόταν κατὰ τὸ μεγαλείτερο μέρος του ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ἄγρια φαράγγια τῶν Ἀπεννίνων.

Ἀποφάσισε τότε νὰ ἐμπιστευθῆ τὴ Λουσιέτα στὶς φροντίδες τῶν μοναχῶν ἑνὸς γυναικείου μοναστηριοῦ Καρμελιτῶν καὶ κατόπιν ἔφυγε μαζὶ μὲ τοὺς συντρόφους του γιὰ τὴ Σικελία.

Ἀλλὰ συνέβη τὸ ἑξῆς:

Μιὰ ἀπὸ τὶς νεαρὲς μοναχὲς τῆς μονῆς ἦταν φίλη ἑνὸς Γάλλου ἀξιωματικοῦ καὶ τὸν δεχόταν κάθε βράδυ κρυφὰ στὸ κελλί της.

Ἡ μοναχὴ αὐτή, λοιπόν, φανέρωσε στὸν ἀγαπημένο της πὼς ἡ Λουσιέτα ἦταν γυναῖκα τοῦ Φρᾶ - Διάβολο κι' ὁ Γάλλος ἀξιωματικός, παρὰ τὸν ὅρκο ποὺ εἶχε δώσει νὰ μὴ μιλήσῃ σχετικῶς, ἔτρεξε νὰ κάμῃ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα γνωστὸ στοὺς ἀνωτέρους του.

Συνέλαβαν τότε τὴ Λουσιέτα καὶ τὴν ἔσυραν στὶς φυλακὲς τῆς Νεαπόλεως. Ἐκεῖ ἡ δυστυχισμένη πέθανε μερικοὺς μῆνες ἀργότερα, ἔπειτα ἀπὸ τὰ βασανιστήρια στὰ ὁποία τὴν ὑπέβαλαν γιὰ νὰ τὴν ἀναγκάσουν νὰ ὁμολογήσῃ τὸ κρησφύγετο τοῦ Φρᾶ - Διάβολο.

Μόλις ὁ ληστὴς ἔμαθε αὐτὴ τὴν εἴδησι ἔτρεξε στὴν Ἰταλία. Ἀπὸ τοὺς διακοσίους συντρόφους του τὸν ἀκολούθησαν μόνο δώδεκα. Οἱ ἄλλοι ἀρνήθηκαν, μὴ θέλοντας νὰ ἐκτεθοῦν σὲ καινούργιες περιπέτειες, ἀφοῦ, ἄλλωστε, ζοῦσαν στὴ Σικελία σχεδὸν ἀνενόχλητοι.

Μὲ τοὺς δώδεκα αὐτοὺς ἀνθρώπους ὁ Φρᾶ - Διάβολο ἀναστάτωσε τὴν περιοχὴ τῆς Νεαπόλεως γιὰ μερικοὺς μῆνες. Ἡ πρώτη του δουλειὰ ἦταν νὰ κάψῃ τὸ μοναστῆρι τῶν Καρμελιτῶν, ὅπου εἶχεν ἀφήσει ἄλλοτε τὴ Λουσιέτα. Ἑπτὰ μοναχὲς καὶ ἡ ἡγουμένη βρῆκαν οἰκτρὸ θάνατο ἀνάμεσα στὶς φλόγες. Ὁ Φρᾶ - Διάβολο ἐστράφη κατόπιν κατὰ τῶν Γάλλων μὲ πρωτοφανῆ λύσσα. Κι' ἦταν τόση ἡ τόλμη του ὥστε δὲν ἐδίσταζε νὰ μπαίνῃ τὴ νύχτα μέσα στοὺς στρατῶνες τους καὶ νὰ ἐπιτίθεται ἐναντίον των τὴν ὥρα ποὺ ἐκοιμῶντο.

Οἱ ἐπιδρομὲς αὐτὲς τοῦ Φρᾶ - Διάβολο ἔμειναν θρυλικές. Σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς οἱ λησταὶ σκότωσαν 35 Γάλλους στρατιῶτες καὶ ἀξιωματικοὺς καὶ ἐτραυμάτισαν πολλοὺς ἄλλους.

Σὲ μιὰ ἄλλη ἐπιδρομὴ τραυμάτισαν τὸ διοικητὴ ἑνὸς τάγματος καὶ σκότωσαν ἢ τραυμάτισαν πολλοὺς ἀπὸ τοὺς ἄντρες του, τὴ στιγμὴ ποὺ παρήλαυναν ἀπὸ ἕναν κεντρικὸ δρόμο τῆς Νεαπόλεως.

Ἀλλά, μιὰ μέρα, οἱ λησταί — εἶχαν ἀπομείνει μόνον ἑπτά, μαζὶ μὲ τὸ Φρᾶ - Διάβολο — περικυκλώθηκαν σὲ μιὰ δασώδη περιοχή, ἀπὸ ὅπου τοὺς ἦταν ἀδύνατον νὰ διαφύγουν. Ἀμύνθηκαν, ὡστόσο, ἐπὶ ἀρκετὲς ὧρες. Ἀλλ' εἶχαν τραυματισθῆ ὅλοι σχεδὸν κι' ἔτσι ἀναγκάσθηκαν νὰ παραδοθοῦν.

Ἡ δίκη τους ἦταν ἡ ἁπλῆ ἐκπλήρωσις ἑνὸς τύπου. Τὸ στρατοδικεῖο ποὺ τοὺς δίκασε ἐξέδωκε ἔπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα τὴν ἀπόφασί του. Σύμφωνα μ' αὐτήν, οἱ ἑπτὰ λησταὶ θὰ πέθαιναν πάνω στὴν ἀγχόνη. Προηγουμένως θὰ τοὺς ἐξήρθρωναν τὰ μέλη μὲ τὸν τροχό.

Ἡ ἐκτέλεσις αὐτῆς τῆς ἀποφάσεως ἔγινε τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1807 σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πλατεῖες τῆς Νεαπόλεως. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς καταδίκους ὁδηγήθηκαν στὴν ἀγχόνη νεκροὶ ἢ μισοπεθαμένοι. Μόνο ὁ Φρᾶ - Διάβολο διατηροῦσε τὶς αἰσθήσεις του. Στράφηκε μάλιστα πρὸς τὸ δήμιο καὶ τοῦ εἶπε:

— Κάμε γρήγορα! Δὲν θέλω νὰ μὲ προλάβῃ κανεὶς ἀπὸ τοὺς συντρόφους μου καὶ νὰ τρέξῃ στὴ Λουσιέτα μου γιὰ νὰ τῆς ἀναγγείλῃ πὼς πάω νὰ τὴν συναντήσω...

Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα λεπτό, τὸ σῶμα του κρεμόταν στὸ κενό.

ΕΝΑΣ ΚΑΥΓΑΣ μὲ τὸ Δεσπότη

Θεοδώρητος καὶ Ρίζος Νερουλὸς

Ἐνῷ ἔβραζε, κατὰ τὴν παραστατικὴ λαϊκὴ ἔκφρασι, ἡ συνωμοσία γιὰ τὴν ἐπανάστασι τῆς 3ης Σεπτεμβρίου τοῦ 1843 — πού, ὅπως εἶνε γνωστό, καθιέρωσε τὸ συνταγματικὸ πολίτευμα στὴν Ἑλλάδα — ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας Ρίζος ὁ Νερουλὸς μάλωνε μὲ τὸν ἐπίσημον Ἀγωνιστὴ τοῦ 1821 καὶ Ἐπίσκοπο Βρεσθένης Θεοδώρητο γιὰ τιποτένια πράγματα. Ποιά, δηλαδή; Νά, ὅτι μόλις ὁ Θεοδώρητος εἶχε προβιβαστῆ Σελλασίας πῆρε ὡρισμένα μέτρα ἐκκλησιαστικά, χωρὶς προηγουμένως νὰ ζητήσῃ τὴ γνώμη τοῦ Ἀποστολικοῦ κλήρου, τῆς Μεγάλης κεφαλῆς τῆς ἐκκλησίας, πρᾶγμα ποὺ ὁ Θεοδώρητος δεχόταν νὰ γίνῃ ἐκ τῶν ὑστέρων ἔχοντας βεβαιότητα ὅτι θὰ τοῦ τὰ ἐγκρίνανε.

Ὁ Ρῖζος ὅμως ἦταν ἀμετάπειστος. Καὶ ἔδιωξε τὸν Θεοδώρητο ἀπὸ τὴ νέα ἕδρα τοῦ Ἐπισκόπου Σελλασίας.

Ἀλλὰ ἡ κοινὴ γνώμη ἦταν μὲ τὸ μέρος τοῦ Δεσπότη καὶ φώναζε κατὰ τῆς κυβερνήσεως. Κι' αὐτὴ ἡ καταχραυγή της βοηθοῦσε πολὺ στὴν προπαρασκευὴ — τὰ «ζυμώματα», ὅπως τὰ ἔλεγε, τότε, ὁ λαὸς — τῆς ἐπαναστάσεως τῆς 3ης Σεπτεμβρίου.

Ὁ Ρῖζος παρ' ὅλα αὐτά, δὲν ἐννοοῦσε νὰ μαλακώσῃ. Ἔχοντας ὑπ' ὄψιν του κάποιος τὴ θρησκευτικὴ αὐτὴ φιλονεικία ρώτησε τὸν φλογερὸ διδάσκαλο τοῦ Γένους Γ. Γεννάδιο, πὼς ἔβλεπε τὴν κατάστασι.

— Μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Ρίζου πηγαίνει σὰν τοῦ Χρηστίδη τὰ μάτια καὶ σὰν τοῦ Σούτσου τὰ ποδάρια! εἶχε ἀπαντήσει ὁ Γεννάδιος.

Ὁ Δ. Χρηστίδης, ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν τότε, ἦταν ἀλλοίθωρος καὶ ὁ Π. Σοῦτσος, γραμματέας στὸ Συμβούλιο Ἐπικρατείας τὸν ἴδιο καιρό, ἦταν στραβοκάνης.

Ἡ φιλονεικία Ρίζου καὶ Θεοδώρητου ἐξακολουθοῦσε πάντα. Ἔπεσε στὴ μέση ὁ Γενναῖος Κολοκοτρώνης νὰ συμβιβάσῃ τὰ πράγματα, μὰ τίποτα δὲν κατώρθωσε κι' αὐτός.

Μιὰ μέρα ὁ Ρίζος συναντήθηκε τυχαία μὲ τὸν Θεοδώρητο στὸ ὑπουργεῖο τῆς Παιδείας. Καθὼς τὸν εἶδε ὁ Ρίζος γυρίζει καὶ τοῦ λέει:

— Δεσπότη μου, φοβοῦμαι πὼς θὰ σοῦ κοπῆ καὶ ἡ τρακοσάρα!

Μὲ τὴν «τρακοσάρα» ἐννοοῦσε ὁ Ρίζος τὴ σύνταξι τῶν 300 δρχ. ποὺ ἔπαιρνε ὁ Δεσπότης.

Τότε κι' ὁ τελευταῖος τοῦ ἀπαντάει:

— Δὲν μὲ νοιάζει, μωρὲ Φαναριώτη φωτοσβέστη... Θαρρεῖς πὼς θὰ πεθάνω τῆς πείνας ἂν μοῦ ἀφαιρέσῃς, ὅπως λές, τὴν τρακοσάρα; Εἶσαι κουτός, καὶ τὴν κοιλιά σου νὰ φοβερίζῃς! Ἐγὼ πρωτομηνιὰ θὰ φέρνω γύρα μὲ τὴν ἁγιαστούρα μου ἑκατὸ σπίτια, κι' ἑκατὸ τάλληρα θὰ βγάνω.... Ὄχι λιγώτερα. Κανένα σπίτι δὲν θὰ μοῦ ρίχνῃ λιγώτερο ἀπὸ τάλληρο!

— Σκέψου καλά, Δεσπότη μου, εἶπε ὁ ὑπουργὸς Γ. Ράλλης ποὔτυχε νὰ εἶνε παρών. Πολλὰ κακὰ μπορεῖ νὰ γεννήσῃ ἡ ἐπιμονή σου, καὶ εἶσαι ὁ Βρεσθένης!

— Ἴσα - ἴσα γιατὶ εἶμαι ὁ Βρεσθένης δὲν βάζω κανένα σας παραπάνω ἀπὸ μένα!... ἀπάντησε ὁ Δεσπότης.

Ὁ Θεοδώρητος εἶχε, ἀπὸ τὴν Ἐπανάστασι τοῦ 21, μάθει καὶ νὰ μιλάῃ καὶ νὰ ἐνεργῆ γενναῖα κι' ἐλεύθερα.

Νὰ σχετικῶς μὲ τὴ δρᾶσι του ἕνα ἀπόσπασμα ἐπιστολῆς τοῦ Θ. Κολοκοτρώνη πρὸς τὸν Θεοδώρητο, κατὰ τὴν ἐπανάστασι:

«Καπετὰν Δεσπότη Βρεσθένης,

Μ' ὅσους εἴσαστε αὐτοῦ εἰς τὰ Βέρβαινα — ἂν εἶσαι Καρυτινὸς καὶ Καπετὰν Δεσπότης — νὰ φυλάξετε αὐτοῦ τὴν πολιορκία καλά, διότι σᾶς προφθάνω μὲ δύναμιν, χωρὶς ἄλλο.

Θ. Κολοκοτρώνης»

★

Πέρασαν ἀπὸ τὸν καιρὸ τῶν διαφορῶν τοῦ Ρίζου Νερουλοῦ μὲ τὸν Δεσπότη Βρεσθένης μερικὰ χρόνια. Εἴμαστε στὸν Ἀπρίλη τοῦ 1848. Ὁ Βρεσθένης Θεοδώρητος ἦταν στὰ τελευταῖα του.

Ὁ Γενναῖος Κολοκοτρώνης, φίλος του στενός, πῆγε κοντά του νὰ τὸν ρωτήσῃ γιὰ τὸ τελευταῖο του θέλημα καὶ νὰ πάρῃ καὶ τὴν εὐχή του.

— Ἔχεις καμμιὰ παραγγελία, Σεβασμιώτατε; Γιὰ τὴν κατάστασί σου, τί ἔχεις νὰ μοῦ πῇς; τὸν ρώτησε ὁ Κολοκοτρώνης.

— Κατάστασι; εἶπε ὁ ἑτοιμοθάνατος. Νὰ ὁ καναπὲς μὲ τὴν παλιόψαθα καὶ οἱ πέντε καρέκλες! Αὐτὰ εἶνε ἡ κατάστασί μου... Τί νὰ μοιράσω ἀπὸ τοῦτα στοὺς δικούς μου; Ἂν θέλῃ τὸ Ἔθνος ἂς λάβῃ φροντίδα. Ἐγὼ ἀφήνω σὲ ὅλους τὴν εὐχή μου... καὶ τὴν πατρίδα ἐλεύθερη, κληρονομιά τους...

Στὸν ἐπιτάφιο λόγο τοῦ Δεσπότη, 24 Ἀπριλίου 1848, ποὺ ἔβγαλε, μεταξὺ ἄλλων, καὶ ὁ Κ. Οἰκονόμος ὁ ἐξ Οἰκονόμων εἶχε πῆ καὶ τὰ ἑξῆς γιὰ τὸν ἀποδημήσαντα εἰς Κύριον ἱερωμένο:

«Ἕνδεκα πεντάδραχμα μόνον εὑρέθησαν καὶ πέντε ἀργυρᾶ κοχλιάρια τῆς τραπέζης, ὅλα τὰ κατ' οἶκον πολύτιμα σκεύη καὶ κειμήλιά του».

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

✪✪

Μιὰ πρωτότυπη νεκρικὴ πομπὴ

Ὁ Τσιὰντ Τσὶνγκ Κοὺο, πρωτότοκος γυιὸς τοῦ στρατάρχου Τσὰνγκ Κάϊ Σέκ, ἐπεφορτίσθη ἀπὸ τὸν πατέρα του νὰ προστατεύσῃ τὸ νέο χρυσὸ νόμισμα ποὺ κυκλοφόρησε στὴ Σαγκάη. Ὁ Κινέζος «δικτάτωρ τοῦ νομίσματος» ἐπενόησε ἕναν πρωτότυπο τρόπο γι' αὐτό. Ὡργάνωσε μιά... νεκρικὴ πομπή, ποὺ διασχίζει ἀκατάπαυστα τοὺς δρόμους τῆς πόλεως. Μέσα στὸ φέρετρο βρίσκεται ἕνας Κινέζος, ποὺ ἀνασηκώνεται σὲ κάθε ἑκατὸ μέτρα καὶ ἀναπτύσσει μὲ ζωηρὲς ἐκφράσεις στοὺς συμπολίτας του τὰ κακὰ ποὺ θὰ προκύψουν, ἂν τὸ νέο νόμισμα ὑποτιμηθῆ, ὅπως προσπαθοῦν οἱ ἄνθρωποι τῆς μαύρης ἀγορᾶς

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟ ΤΕΥΧΟΣ

Μιὰ νέα ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσα ἱστορικὴ σειρὰ τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου μας δημοσιογράφου καὶ ἱστοριοδίφη κ. Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΕΚΥΒΕΡΝΗΣΑΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Βιογραφίες τῶν Ἑλλήνων Πρωθυπουργῶν ἀπὸ τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 μέχρι τῶν τελευταίων ἐτῶν, μὲ ἄγνωστες λεπτομέρειες καὶ χαρακτηριστικὰ ἀνέκδοτα τῆς ζωῆς των.

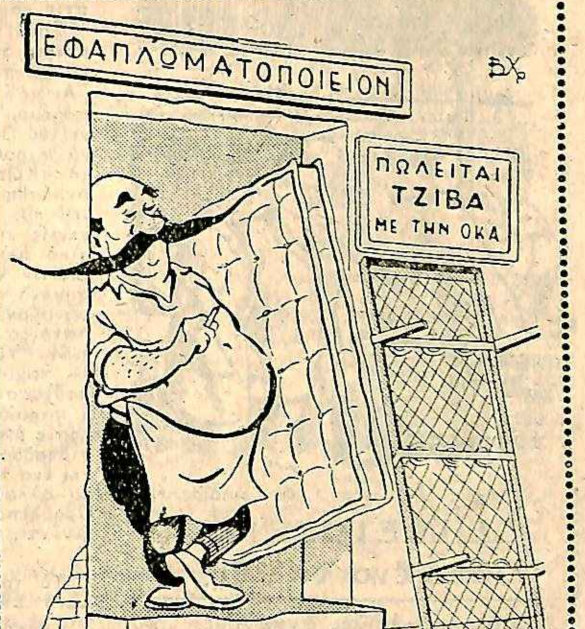

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Ἀθηναϊκὰ ἐπίκαιρα

Χρυσάνθεμα

Ἂς ἀφήσωμε λιγάκι τοὺς μεγάλους νὰ ἐρίζουν
κι' ἂς κυττάξωμε τριγύρω: κίτρινα, ἄσπρα, παρδαλά,
τὰ χρυσάνθεμα ποὺ ὅλη τὴν Ἀθήνα πλημμυρίζουν
σὰν πριγκήπισσες ποζᾶτες μὲ τὰ λοῦσα τὰ πολλά.
Γιὰ κυττάξτε τα!... Πῶς νοιώθεις μιὰ καρδιὰ πὼς (ξαναζῆ)
τὰ χρυσάνθεμα σὰν βλέπῃ, πλουμισμένα καὶ δροσᾶτα,
μέσ' τὴν ἄχαρη ζωή μας, τὴν σαχλὴ καὶ τὴν πεζή,
τὰ χρυσάνθεμ' ἀνθισμένα, μᾶς χαρίζουνε τὰ νειᾶτα!

Ο. Η. Ε.

Κι' ἂν μιλᾶνε, κι' ἂν μιλᾶνε, πολυεύσπλαχνε Θεὲ
πρᾶγμα ποὺ θὰ ἦταν ἴσως ἀπολύτως περιττό,
ἀπ' τὶς τόσες ὁμιλίες, ἔγινεν ὁ Ο. Η. Ε.
σὰν ταινία ὁ μ ι λ ο ῦ σ α... ἑκατὸ τοῖς ἑκατό!
Μὰ ἡ δύστυχη ἀνθρωπότης ποὺ ἀκούει καὶ δὲν μιλᾶ
κάθε ἀντιπρόσωπό της ἢ μικρὸ ἢ καὶ μεγάλο
ἔχει πίκρες, ἔχει ἔννοιες, ἔχει βάσανα πολλὰ
κι' εἶνε... κλαίουσα ταινία. Μοναχὰ καὶ τίποτ' ἄλλο!

Ἡ φοῦστα

Τέλος πάντων τὸ ζήτημα, ἐλύθη ἢ δὲν ἐλύθη;
Τί φοῦστες θὰ φορέσουνε τῶν γυναικῶν τὰ πλήθη;
Ἡ μόδα, ὅπως φαίνεται, ἄλλαξε πάλι γοῦστα
καὶ δὲν τὴν θέλει μακρυά, οὔτε κοντὴ τὴ φοῦστα!...
Ἀμφιβολίες σὰν κι' αὐτὲς θαρρῶ δὲν ἐπιτρέπονται.
Οἱ γάμπες τί θὰ γίνουνε; Θὰ κρύβωνται ἢ θὰ βλέπωνται;
Ἐμεῖς οἱ ἄντρες καθαρὰ πρέπει νὰ σᾶς τὸ ποῦμε:
— Τὸ βλέμμα πλέον τὸ ἀντρικὸ δὲν πρέπει ν' ἀμφιβάλῃ
ἢ κρύψτε τις ὁλότελα ν' ἀπογοητευθοῦμε
ἢ βάλτε φοῦστα πιὸ κοντή... γιὰ νὰ χαροῦμε πάλι.
Πάντως, ἀκοῦστε το κι' αὐτό, μὲ λόγια μετρημένα:
τὰ ἡμίμετρα νὰ λείψουνε. Δὲν ὠφελοῦν κανένα.

Νέα διδασκαλία

Ἰδοὺ καὶ ἄλλη πρόοδος ἀπ' τὴν Ἀμερική:
Καθηγητὴς διάσημος ἐκ «ὧν πολὺ ἐξύπνων,
ἔκανε αὐτὴ τὴ δήλωσι τὴν καταπληκτική:
Ὅτι θὰ διδασκώμεθα εἰς τὸ ἑξῆς καθ' ὕπνον!
Τὴ νύχτα ποὺ κοιμώμαστε θὰ βάζουμε μιὰ πλάκα
ἀπάνω στὸ γραμμόφωνο, κοντά μας δυὸ βήματα,
κι' ἔτσι θὰ μεταδίδωνται καὶ εἰς τὸν πλέον βλάκα
καὶ γλῶσσες κι' ἀριθμητικὴ κι' ἄλλα πολλὰ μαθήματα!
Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο οἱ ἄνθρωποι εὔκολα θὰ μαθαίνουν.
Καὶ ἀνατρέπεται ἡ ἀρχὴ ἡ παραδεδεγμένη:
Οἱ ξύπνιοι θᾶνε κούτσουρα κι' ἀμόρφωτοι θὰ μένουν
καὶ σὰν ξεφτέρια καὶ σοφοὶ μονάχα οἱ...κοιμισμένοι.

Γ. — Π.

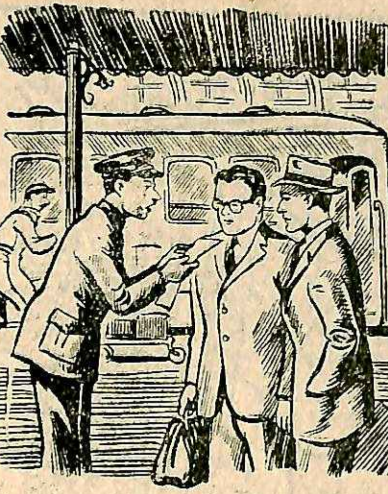

— Θέσεις : Ἀδύνατον ! Δὲν ὑπάρχουν...

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ἀπὸ ἕνα ταξίδι

Δημοσιογραφικὲς ἀναμνήσεις τοῦ συνεργάτου μας κ. **Κ. ΠΟΛΙΤΗ**

Πλοῖο ἢ ἀεροπλάνο; Ἔθεσα στὸν ἑαυτό μου τὸ ἐρώτημα ἕνα μεσημέρι τῆς περασμένης ἑβδομάδος, τὴ στιγμὴ ποὺ ἀποβιβαζόμουν ἀπὸ τὸ τεράστιο ἀμερικανικὸ «Κονστελαίσιον» ποὺ μὲ μετέφερε σὲ ἐννηὰ ὧρες — πραγματικὲς ὧρες πτήσεως ἑφτὰ — ἀπὸ τὸ Παρίσι στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Ἑλληνικοῦ. Τὸ πλοῖο, λοιπόν, ἢ τὸ ἀεροπλάνο εἶνε προτιμώτερο γιὰ ἕναν ταξιδιώτη ποὺ δὲν βιάζεται πάρα πολύ;

Ξεκινήσαμε — ἀρχὲς Σεπτεμβρίου — μὲ τὸ «Κυρήνεια» ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ. Τὸ ταξιδιωτικὸ πρόγραμμα προέβλεπε ἀποβίβασι στὴ Γένουα καὶ συνέχισι τοῦ ταξιδιοῦ μέχρι Παρισίων, μὲ τὸ τραῖνο. Ἡ θάλασσα ἦταν καλή, ἡ συντροφιὰ περίφημη, οἱ ἀνέσεις τοῦ πλοίου καὶ οἱ περιποιήσεις τοῦ πληρώματος ἐξαιρετικές. Ὁ Μανωλάκης, ὁ γενικὸς ἀρχηγὸς τῆς στρατιᾶς τῶν καμαρώτων καὶ τῶν σερβιτόρων, ντυμένος ἐπισήμως μὲ τὰ διακριτικὰ γαλόνια του στοὺς ὤμους καὶ τὰ λευκὰ γάντια του, δὲν παρέλειπε νὰ μᾶς παρουσιάζη σὲ κάθε γεῦμα κι' ἀπὸ μιὰ καινούργια ἔκπληξι. Ἡ κουζίνα τοῦ ἑλληνικοῦ πλοίου εἶνε ἀσυναγώνιστη σ' ὅλο τὸν κόσμο. Ἡ κουζίνα τοῦ «Κυρήνεια» — βεβαιώνουν οἱ συχνὰ ὀργώνοντες τὴ Μεσόγειο — εἶνε ἀσυναγώνιστη ἀνάμεσα σ' ὅλα τ' ἄλλα ἑλληνικὰ πλοῖα. Ἐννηὰ πεπειραμένους μαγείρους καὶ πέντε εἰδικοὺς φουρνάρηδες εἶχε ὑπὸ τὶς διαταγές του ὁ Μανωλάκης. Καὶ κάπου ἑβδομῆντα καμαρώτους γιὰ τὶς τέσσερες θέσεις τοῦ πλοίου καὶ τοὺς 650 περίπου ἐπιβάτες ποὺ μπορεῖ νὰ μεταφέρη ἀνετώτατα. Εἶχα πολὺν καιρὸ νὰ ταξιδέψω μὲ ἑλληνικὸ πλοῖο καὶ ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι τὶς ἀνέσεις, τὶς περιποιήσεις, τὴν πολυτέλεια καὶ πρὸ παντὸς τὴν κουζίνα τοῦ «Κυρήνεια» δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ τὰ βρῆ κανεὶς στὰ ξένα καράβια ποὺ κάνουν τὴ γραμμὴ τῆς Μεσογείου.

★

Ξεκινήσαμε ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ λίγο μετὰ τὸ μεσημέρι ἑνὸς Σαββάτου. Καὶ φτάσαμε στὴ Γένουα τὸ πρωῒ τῆς Τρίτης. Ἀπ' ἐκεῖ θὰ παίρναμε τὸ τραῖνο γιὰ τὸ Παρίσι μέσον Μιλάνου. Μᾶς πληροφόρησε ὅμως ἕνας περιποιητικώτατος, ἀλλὰ πολυλογᾶς καὶ θορυβώδης Ἰταλὸς προϊστάμενος ἑνὸς ταξιδιωτικοῦ πρακτορείου πὼς εἶχε πλημμυρίσει ἀπὸ κατακλυσμιαῖες βροχὲς ὅλη ἡ περιοχὴ τοῦ Μιλάνου, ὅτι σταμάτησε ὅλη ἡ σιδηροδρομικὴ συγκοινωνία, κι' ὅτι ἀνελάμβανε νὰ μᾶς στείλη μὲ λεωφορεῖο στὸ Τουρίνο, ὅπου ὅμως ἔπρεπε νὰ μείνουμε μιὰ - δυὸ μέρες ὅσο νὰ βροῦμε τραῖνο γιὰ τὸ Παρίσι. Οὔτε ἐγώ, οὔτε ἡ παρέα μας — τέσσερες Ἕλληνες καὶ τέσσερες ξένοι — εἴχαμε ὄρεξι γιὰ περιπέτεια. Ξαναγυρίσαμε στὸ πλοῖο μας καὶ συνεχίσαμε τὸ ταξεῖδι μέχρι Μασσαλίας ἀφοῦ ὁ Μανωλάκης μᾶς τακτοποίησε πάλι στὶς καμπίνες μας.

Ξαναεῖδα τὸ λιμάνι τῆς Μασσαλίας ὕστερα ἀπὸ δεκατρία χρόνια. Δὲν μπορῶ νὰ πῶ πὼς διατηρεῖ τὴν παληά του αἴγλη. Ἂν καὶ δὲν ὑπέστη κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ πολέμου τόσες καταστροφὲς ὅσες τὸ λιμάνι τοῦ Πειραιῶς, ἡ κίνησίς του δὲν μπορεῖ νὰ παραβληθῆ μὲ τὴν προπολεμική. Μόλις τὸ «Κυρήνεια» πλεύρισε στὴν προβλῆτα, ἀκούσθηκαν κι' οἱ πρῶτες φωνὲς τῶν Ἑλλήνων ποὺ ἐρχόνταν νὰ ὑποδεχθοῦν τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους. Κάτω ἀπὸ ἕναν ἀναιμικὸ ἥλιο, οἱ ἄνθρωποι τῆς προκυμαίας ἔκαναν χειρονομίες χαρᾶς πρὸς τὰ ἀγαπημένα τους πρόσωπα, ἀνέμιζαν μαντήλια, φώναζαν, ζητοῦσαν τὰ πρῶτα νέα ἀπὸ τὴν πατρίδα. Συνηθισμένες σκηνὲς τῶν λιμανιῶν. Ὕστερα ὁ ἔλεγχος τῶν διαβατηρίων — ταχύτατος κι' εὐγενικώτατος — ἡ ἀποβίβασις, τὸ πέρασμα ἀπὸ τὸ τελωνεῖο, ἡ παραλαβὴ τῶν δελτίων ἄρτου, ἡ ἀναζήτησις ἑνὸς ταξὶ ποὺ θὰ μᾶς μεταφέρη στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμό. Σὲ μισὴ ὥρα φεύγει ἕνα τραῖνο γιὰ τὸ Παρίσι. Καὶ τὸ βράδυ ἄλλα τρία. Μὰ εἶνε ὅλα ὑπερπλήρη. Προβλέπεται ὀρθοστασία, ταλαιπωρία καὶ ξενύχτι...

★

Τὸ τραῖνο τοῦ μεσημεριοῦ εἶνε «πούλμαν». Εἶνε μιὰ σειρὰ ἀπὸ πολυτελῆ βαγόνια μὲ ἀναπαυτικώτατες πολυθρόνες, ὅπου μπορεῖς νὰ φᾶς καὶ νὰ πιῇς χωρὶς νὰ μετακινηθῇς ἀπὸ τὴ θέσι σου — σὲ σερβίρουν ἐπὶ τόπου — καὶ ποὺ μπορεῖς νὰ ταξιδεύῃς μερόνυχτα χωρὶς νὰ αἰσθανθῇς κούρασι. Προπολεμικὴ ἀπόλαυσις, ποὺ ὁ πόλεμος τὴν εἶχε ἐξαφανίσει γιὰ πολλὰ χρόνια ἀπὸ τὴν Εὐρώπη. Πούλμαν, λοιπόν.

— Θὰ πᾶτε, μᾶς λέγει ἕνας ὑπάλληλος ταξειδιωτικοῦ γραφείου, στὸ σταθμὸ καὶ θὰ συνεννοηθῆτε γιὰ τὶς θέσεις μὲ τὸν συνοδὸ τοῦ τραίνου. Αὐτὸς τὰ κανονίζει.

Ἦταν ἐντελῶς ἄδεια τὰ «πούλμαν» ὅταν φτάσαμε στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμό. Ἔξω ἀπὸ τὴν ἁμαξοστοιχία βολτάριζε ὁ συνοδὸς μὲ κάτι χαρτιὰ στὸ χέρι, σὰν αὐτὰ ποὺ ἔχουν μπροστά τους οἱ ταμίες τοῦ θεάτρου.

— Θέσεις; Ἀδύνατον. Δὲν ὑπάρχουν...

Ἀνοίγει τὰ τεφτέρια του ὁ συνοδὸς καὶ μᾶς δείχνει κάτι περίεργα γεωμετρικὰ σχήματα μὲ πράσινες, κόκκινες, κίτρινες μολυβιές.

— Λυποῦμαι πάρα πολύ. Τὸ «σαλονάκι» εἶνε πιασμένο. Ἡ μεγάλη σάλα ἐπίσης. Δὲν ἔχει θέσεις...

Λοιπόν; Νὰ περιμένουμε τὰ βραδυνὰ τραῖνα καὶ νὰ ξεκινήσουμε ὄρθιοι γιὰ τὸ Παρίσι, ἀκουμπισμένοι στὸ ἕνα πόδι σὰν πελαργοί; Μᾶς βγάζει ἀπὸ τὴν ἀγωνία ὁ ἀχθοφόρος ποὺ φύλαγε λίγο πιὸ πέρα τὶς βαλίτζες μας.

— Θέσεις ὑπάρχουν, μᾶς λέγει ἐντελῶς ἐμπιστευτικά. Μὰ πρέπει νὰ «ἐξηγηθῆτε» μὲ τὸν συνοδό...

— Δηλαδή;

— Δηλαδή... χωρὶς προκαταβολικὸ πουρμπουὰρ δὲν γίνεται τίποτε.

Σὲ λίγα λεπτὰ «ἐξηγηθήκαμε» μὲ λίγες ἑκατοντάδες φράγκων. Τὸ λεγόμενον «σαλονάκι» ἐτέθη στὴ διάθεσί μας. Καὶ σὲ μιὰν ὥρα ξεκινήσαμε γιὰ τὸ Παρίσι.

Τὰ πράγματα πῆγαν σχεδὸν καλὰ ὡς τὴ Λυών. Φάγαμε μπακαλιάρο βραστὸ μὲ μηχανέλαιο. Σὲ μηχανέλαιο ἦταν βουτηγμένα καὶ τὰ φύλλα μαρουλιοῦ ποὺ μᾶς προσεφέρθησαν ἐν εἴδει σαλάτας. Ἤπιαμε κι' ἕνα μαυροζοῦμι ποὺ ὀνομάζεται καφὲς κι' εἶνε καμωμένο ἀπὸ σῦκα, μὲ ἕνα κομματάκι ζάχαρη, τὸ μόνο ἐπιτρεπόμενο. Στὴ Λυὼν ξανάρχισε ἡ μικρὴ περιπέτεια. Τὸ «σαλονάκι» βρέθηκε νὰ ἀνήκῃ, ἀπ' ἐκεῖ ὡς τὸ Παρίσι, σὲ νέους ἐπιβάτες.. Ὁ ὁδηγὸς ἦταν πολὺ στενοχωρημένος κι' εἶχε ὅλη τὴν καλὴ διάθεσι νὰ μᾶς ἐξυπηρετήσῃ, ἀλλὰ δὲν εἶχε θέσεις. Λοιπόν;

— Λοιπόν, μᾶς λέγει μὲ ὕφος μὴ περιγραφομένης ἀμηχανίας καὶ λύπης, θὰ πρέπει νὰ ἐξοικονομηθῆτε ὅπως - ὅπως (ὄρθιοι) μέχρι Ντιζόν. Ἴσως ἐκεῖ νὰ εὑρεθοῦν θέσεις.

Ἡ ὑπόθεσις δὲν ἦταν ἀκριβῶς ὅπως τὴν ἔλεγε ὁ περιποιητικώτατος συνοδός. Διότι μόλις ἔγινε καὶ ἡ δευτέρα «ἐξήγησις» ἀνεκαλύφθησαν ὡς διὰ μαγείας θέσεις. Ἀκριβῶς στὶς 11 καὶ 15 τὸ «Πούλμαν» ἔμπαινε στὴ Γκὰρ ντὲ Λυών. Παρίσι...

Μισὴ ὥρα ἀκριβῶς γιὰ νὰ βρεθῇ ἕνα ταξί. Καὶ δέκα λεπτὰ γιὰ νὰ πεισθῇ ὁ σωφὲρ νὰ μᾶς μεταφέρῃ στὸ ξενοδοχεῖο μὲ διπλῆ πληρωμὴ τῆς ταρίφας καὶ ἔκτακτο συμπληρωματικὸ πουρμπουάρ. Πρῶτες ἐντυπώσεις ἑνὸς μεταπολεμικοῦ ταξειδιοῦ. Ἀλλὰ εἴπαμε στὴν ἀρχὴ πὼς θὰ κάνουμε τὴ σύγκρισι τοῦ πλοίου μὲ τὸ ἀεροπλάνο. Θὰ συνεχίσωμε στὸ ἑπόμενο γιὰ νὰ φτάσουμε στὰ συμπεράσματά μας.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

✪✪✪

Τὸ φάντασμα τοῦ Ντριούρυ Λέϊν

Τὸ ξύλινο χώρισμα ἔτριξε, ἔγυρε καὶ μετατοπίσθηκε. Οἱ ἐργάτες ποὺ τὸ εἶχαν βγάλει, τὸ ἔστησαν σὲ μιὰν ἄκρη τῆς ἐρημης σκηνῆς του Θεάτρου Ντριούρη Λέϊν τοῦ Λονδίνου. Ἔπειτα ἔρριξαν τυχαίως μιὰ ματιὰ σ' ἕνα κενὸ χῶρο, ποὺ κρυβόταν ὡς τότε πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸ χώρισμα. Καὶ πάγωσαν ἀπ' τὴ φρίκη, βλέποντας ἐκεῖ μέσα μιὰ ἀνθρώπινη μορφή, σὲ στάσι μισοκαθιστή.

Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦταν νεκρός. Φοροῦσε κοστοῦμι τοῦ 16ου αἰῶνος, ἀκουμποῦσε τὸ κεφάλι του στὸν ἕνα ὦμο του κι' εἶχε καρφωμένα τὰ μάτια του πρὸς τὴν ὀρχήστρα.

Οἱ δυὸ ἐργάτες ἔμειναν γιὰ λίγο ἀμίλητοι κι' ἀκίνητοι, σὰν ἀπολιθωμένοι. Ἔπειτα ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς πλησίασε μὲ προφύλαξι, ἅπλωσε τὸ χέρι του κι' ἄγγιξε τὸ μπράτσο τοῦ νεκροῦ. Ἀμέσως τὸ πτῶμα διαλύθηκε, ἔγινε σκόνη, ἐμπρὸς στὰ ἔκθαμβα μάτια τους... Οἱ ἐργάτες ἔμπηξαν ἕνα οὔρλιασμα τρόμου καὶ τόβαλαν στὰ πόδια...

Τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ συνέβη πρὸ 200 ἐτῶν περίπου κι' ἀπετέλεσε τὴν ἀρχὴ μιᾶς ἀπ' τὶς ὀνομαστότερες ἱστορίες φαντασμάτων τῆς Ἀγγλίας. Ἀπὸ τότε, πολυάριθμοι μάρτυρες βεβαίωσαν ὅτι εἶδαν τὸ φάντασμα τοῦ μυστηριώδους νεκροῦ νὰ περιπλανᾶται μέσα στὸ θέατρο. Κάποτε μάλιστα, δήλωσαν ὅτι τὸ εἶχαν ἰδῆ ὅλοι οἱ θεαταὶ μιᾶς ἀπογευματινῆς παραστάσεως! Ἠθοποιοί, ἄντρες καὶ γυναῖκες, λένε ὅτι τὸ βλέπουν ἐπανειλημμένως νὰ λυστρᾴη μπροστὰ ἀπ' τὸ προσκήνιο.

Κατὰ τὸ θρῦλο, τὸ φάντασμα τοῦ Ντριούρυ Λέϊν παρουσιάζεται συνήθως ἀπ' τὶς 9 τὸ βράδυ, ὡς τὶς 6 τὸ πρωΐ. Εἶνε ντυμένο σὰν κομψευόμενος τῆς ἐποχῆς του, μὲ μακρυὲς μεταξωτὲς κάλτσες καὶ φτερωτὸ καπέλλο.

Ἐνσταντανέ

Ἡ σκάλα

Ὁ Παναγῆς ὁ Σούφρας, πανελληνίως γνωστὸς κανονιέρης, φτάνει ἀπ' τὴ Θεσσαλονίκη στὴν Ἀθήνα κι' ἐγκαθίσταται σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τῆς Ὁμονοίας.

Στὸ δωμάτιο ποὺ τοῦ παραχώρησαν, τὴ στιγμὴ ποὺ ἀνοίγει τὴ μεγάλη βαλίτσα του, ὁ ξενοδόχος διακρίνει ἀνάμεσα στὰ ἐσώρρουχά του καὶ μιὰ σχοινένια ἀνεμόσκαλα.

— Τί σκάλα εἶνε αὐτή; Τί τὴν θέλετε; ρωτάει τὸν Παναγῆ.

— Χμ... Χμ... Ξέρετε... τὴν παίρνω μαζί μου, ὅπου κι' ἂν πάω... γιὰ νὰ σωθῶ ἀπ' τὸ παράθυρο σὲ περίπτωσι πυρκαγιᾶς, ἀπαντάει ὁ Παναγῆς.

— Μπράβο!... Μπράβο!... λέει ὁ ξενοδόχος χαμογελῶντας πονηρά. Πολὺ ἀξιέπαινη ἡ προνοητικότης σας!

— Ἐμένα μοῦ λέτε;...

— Στὸ ξενοδοχεῖο μας ὅμως οἱ πελάτες ποὺ φοβοῦνται τόσο τὴν πυρκαγιά... πληρώνουν μπροστὰ τὸ νοῖκι τοῦ δωματίου.

Κόκκαλο ὁ κ. Σούφρας.

Ο ΦΑΚΟΣ

Ἡ ξένη Γελοιογραφία

— Βλέπετε; Τὸ ρουζ βγαίνει!

— Συνῆλθε, γιατρέ, ἀπὸ τὸ χλωροφόρμιο... Ἀλλὰ θέλει νὰ τὸν κοιμίσουμε πάλι!..

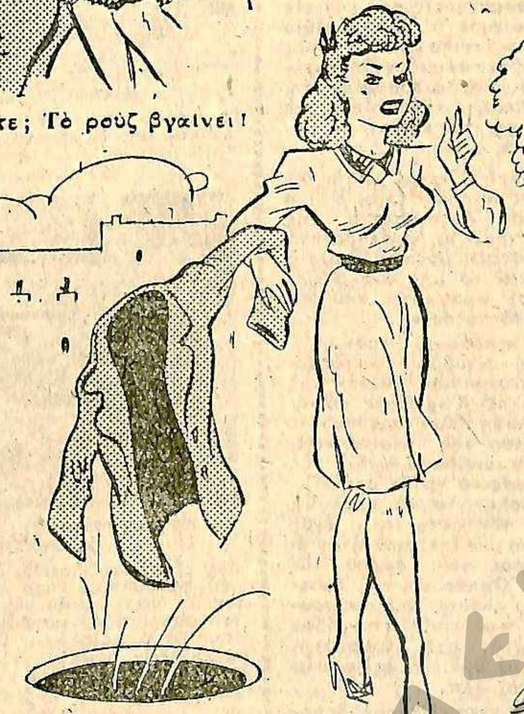

— Ὅταν στηρίζωμαι στὸ μπράτσο σου, δὲν φοβᾶμαι καθόλου!

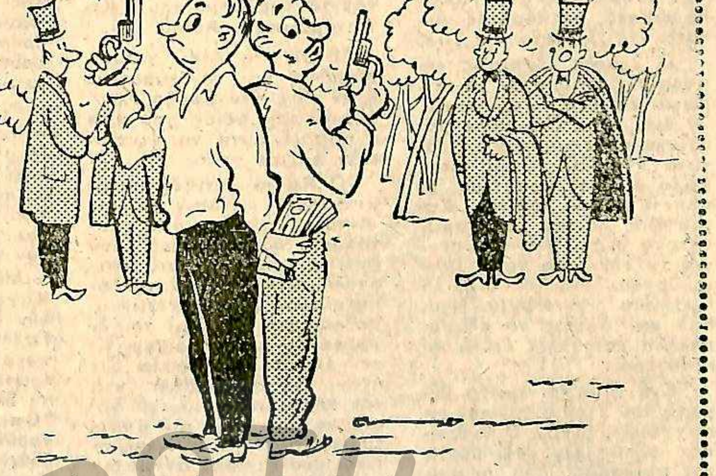

Δωροδοκία...

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη, κυρία μου, νὰ διπλώνετε ἔτσι τὰ γράμματα γιὰ νὰ καταλάβωμε πῶς θέλετε νὰ τὰ στείλετε ἀεροπορικῶς!..

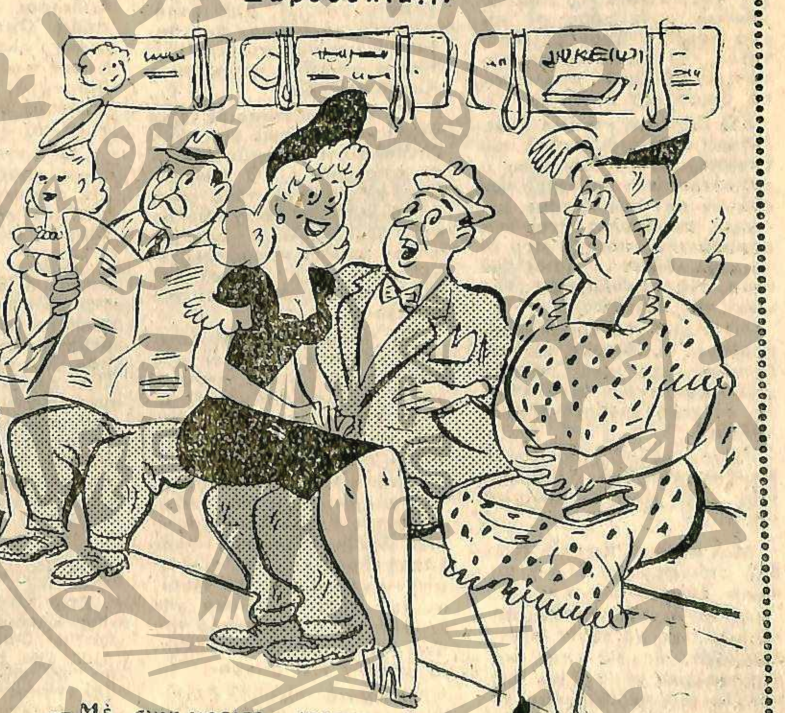

— Μὲ συγχωρεῖτε, δεσποινίς, ἀλλά, δὲν φθάσαμε ἀκόμα στὸ γραφεῖο...

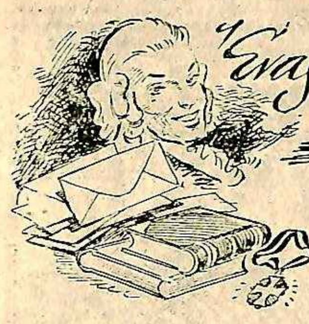

Ένας καταπληκτικός ΦΑΡΣΕΡ

Πῶς γελοιοποιοῦσε τὰ θύματά του

Κατὸ τὰ τέλη τοῦ 18ου αἰῶνος, ὅλοι γελοῦσαν στὴ Γαλλία μὲ τὶς φάρσες τοῦ Καγιὸ - Ντυβάλ.

Ὡστόσο, τὸ ἰδιαίτερο χαρακτηριστικὸ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ἀναστάτωσε ὄχι λίγο τοὺς φίλους καὶ συντρόφους του, ἦταν πώς... δὲν ὑπῆρξε ποτέ.

Ὁ Καγιὸ Ντυβὰλ ἦτον ἐφεύρεσις ἑνὸς ἰσπανικῆς καταγωγῆς εὐπατρίδου, που υπηρετουσε στὸ γαλλικὸ στρατό, τοῦ κόμητος Ἀντρέα ντὲ Πορτσια ντὲ Πίλ.

Ὁ νεαρὸς Ἰσπανὸς εὐπατρίδης βρισκόταν τὸ χειμωνα τοῦ 1785 στὸ Νανσύ. Ἡ ζωὴ ἦταν ἐκεῖ πολὺ μονότονη καὶ ὁ κόμης ντὲ Πόρτσια ντὲ Πίλ ὅπως ἀφηγεῖτο ὁ ἴδιος ἀργότερα, ἔπληττε μέχρι θανάτου. Σοφίστηκε, λοιπὸν ἕνα πρωτότυπο μέσοι γιὰ νὰ «σκοτώση» τὴν ἀνία του: Ἐδημιούργησε ενο φανταστικὸ πρόσωπο, τὸν Καγιὸ - Ντυβὰλ καὶ ἄρχισε νὰ ἐξαποστέλλη ἐπιστολὲς δεξιὰ κι' αριστερά.

Ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα θύματά του ἦταν ὁ γενικὸς εἰσαγγελεὺς Λεκᾶ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε τὴ μανία τῆς ποιήσεως. Ἀλλ' οἱ στίχοι ποὺ ἔφτιανε καὶ ποὺ δημοσίευε κάθε τόσο σὲ μικρὰ τομίδια ἦσαν ἀξιοθρήνητοι καὶ ἔμοιαζαν περισσότερο μὲ ξηρά, σχολαστικὰ δικαστικὰ ἔγγραφα.

Ὁ Πόρτσια ντὲ Πὶλ ἢ καλύτερα ὁ Καγιὸ-Ντυβὰλ τοῦ ἔγραψε, λοιπόν, ὅτι ἦταν ὁ μεγαλείτερος ποιητὴς τῶν αἰώνων καὶ τοῦ ζήτησε μερικὲς συμβουλὲς γιὰ ἕνα μακροσκελὲς ποίημα ποὺ ἑτοίμαζε δῆθεν ὁ ἴδιος μὲ θέμα τὶς «ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς τῆς ἐξοχῆς».

Ὁ Λεκᾶ τοῦ ἔδωσε πρόθυμα τὶς συμβουλὲς ποὺ τοῦ ζητοῦσε καὶ τοῦ ἔστειλε μιὰ... συνταγὴ γιὰ νὰ φτιάνη στίχους πεντηκοντασυλλάβους!

Ἔτσι, μεταξὺ τοῦ Καγιὸ Ντυβὰλ καὶ τοῦ Λεκᾶ ἄρχισε μιὰ τακτικὴ ἀλληλογραφία.

Μιὰ μέρα, ὁ Καγιὸ - Ντυβὰλ τοῦ ἔγραψε ὅτι ἡ γυναῖκα ἑνὸς φίλου του, τοῦ Γεωργιανοῦ πρίγκηπος Τορλουπῶ, εἶχε γεννήσει πέντε ἀρσενικὰ παιδιὰ καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ γράψη ἕνα ποίημα γιὰ νὰ ἐξυμνήση τὸ καταπληκτικὸ αὐτὸ γεγονός. Ἡ ἀνταμοιβὴ θὰ ἦταν τὸ παράσημο τοῦ Κιτρινομέλανος Ἀετοῦ, πού, κατὰ τὶς διαβεβαιώσεις τοῦ Καγιὸ - Ντυβάλ, θὰ τοῦ ἔστελνε ὁ Τσάρος.

Ὁ Λεκᾶ ρίχτηκε ἀμέσως στὴν δουλειὰ καὶ ἑτοίμασε ἕνα ποίημα ἀπὸ 380 στίχους.

Ἡ ἀνταμοιβὴ ἔφτασε σὲ λίγο. Ἦταν ἕνα μικρὸ βελούδινο κουτάκι, ποὺ περιεῖχε ἕνα σταυρό, στολισμένον μὲ πετράδια, (ποὺ ἦσαν, φυσικά, ψεύτικα).

Ὁ Λεκᾶ, ἐνθουσιασμένος, φόρεσε αὐτὸ τὸ σταυρὸ καὶ ἄρχισε νὰ τὸν ἐπιδεικνύη στοὺς γνωστούς του.

Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ἔφτασε στ' αὐτιὰ τοῦ Ρώσσου πρεσβευτοῦ, ποὺ ἔσπευσε ν' ἀνακοινώση ὅτι ὁ πρίγκηψ Τορλουπῶ ἦταν ἀνύπαρκτο πρόσωπο καὶ ὅτι ὄχι λιγώτερο ἀνύπαρκτο ἦταν τὸ παράσημο τοῦ... Κιτρινομέλανος Ἀετοῦ.

Ἔτσι, ὁ Λεκᾶ γελοιοποιήθηκε καὶ τὸ χειρότερο ἦταν πὼς δὲν μποροῦσε ν' ἀνακαλύψη ποιὸς τοῦ εἶχε σκαρώσει αὐτὴ τὴ χοντροειδῆ φάρσα.

Ὁ Καγιὸ - Ντυβὰλ καταπιάστηκε κατόπιν μὲ τὸν Ἀντρέα Λεσσέρ, ὑποδηματοποιὸ τοῦ βασιλέως. Τοῦ ἔστειλε, λοιπόν, μιὰ ἐπιστολή, στὴν ὁποίαν τὸν ἀποκαλοῦσε «Φοίνικα τῶν ὑποδηματοποιῶν» καὶ τοῦ ἔγραφε ὅτι εἶχε στοιχηματίσει ἑκατὸ λουδοβίκεια ὅτι ἦταν ἕνα παιχνιδάκι γιὰ τὸν ὑποδηματοποιὸ τοῦ βασιλέως νὰ φτιάξη μιὰ μπόττα χωρὶς ραφή! (Οἱ κολλητικὲς οὐσίες ἦσαν ἄγνωστες ἐκείνη τὴν ἐποχὴ) «Θὰ μοῦ ἀπαντήσετε μὲ μιὰ κατηγορηματικὴ δήλωσι ἂν μπορῆτε ἢ ὄχι νὰ φτιάξετε μιὰ τέτοια μπόττα» πρόσθεσε ὁ Καγιὸ - Ντυβάλ.

Ὁ ὑποδηματοποιὸς εἴτε γιατὶ κολακεύθηκε εἴτε ἀπὸ ἐπιπολαιότητα ἀπάντησε ὅτι μποροῦσε. Ὁ Καγιὸ - Ντυβὰλ τύπωσε τότε αὐτὴ τὴ δήλωσι σὲ φέϊγ - βολὰν καὶ τὰ ἔστειλε σ' ἕνα μεγάλον ἀριθμὸ προσώπων, ὄχι μόνο στὸ Παρίσι καὶ τὶς ἐπαρχίες, ἀλλὰ καὶ στὸ ἐξωτερικό.

Οἱ παραγγελίες ἄρχισαν τότε νὰ φτάνουν βροχὴ στὸ κατάστημα τοῦ Λεσσέρ. Ἀλλ' ὁ δυστυχισμένος, μ' ὅλες τὶς προσπάθειές του, δὲν κατώρθωσε νὰ φτιάξη μιὰ μπόττα χωρὶς ραφή.

Στὸ τέλος, ὁ Λεσσέρ, γιὰ ν' ἀποφύγη τὰ σκώμματα τῶν συναδέλφων του — εἶχε θιχθῆ, ἄλλωστε, στὴν ἐπαγγελματική του φιλοτιμία — ἔφυγε ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ πῆγε νὰ κρύψη τὴν ντροπή του σ' ἕνα χωριὸ τῆς Ὠβέρνης, ὅπου ἔζησε ἔκτοτο ἀφανὴς καὶ ἄσημος.

Ὁ Καγιὸ Ντυβὰλ διάλεξε κατόπιν ὡς θῦμα του τὴ διάσημη ράπτρια τῆς ἐποχῆς δεσποινίδα Μπερτέν. Ἄρχισε, λοιπόν, νὰ τῆς ζητάη διάφορες πληροφορίες, προκειμένου, ὅπως τῆς ἔγραφε, νὰ τῆς παραγγείλη τὴν προῖκα τῆς ἀδελφῆς του.

Ἡ Μπερτὲν ἀπάντησε στὶς ἐπιστολές του καὶ ὁ Καγιὸ - Ντυβὰλ δὲν δυσκολεύθηκε νὰ τὴν παρασύρη σὲ θέματα σχετικὰ μὲ τὴ θρησκεία, τὴ φιλοσοφία, τὸν ἔρωτα, τὴν πολιτική, κλπ., κολακεύοντας μὲ τρόπο τὴ ματαιοδοξία της.

Ἡ δεσποινὶς Μπερτὲν ἦταν ἰδιοφυΐα στὴ ραπτική. Ἀλλὰ δὲν μποροῦσε παρὰ ν' ἀπαντήση μὲ ἠλιθιότητες σὲ ζητήματα ποὺ ἀφοροῦσαν τὴ μεταφυσική, τὴ θρησκεία ἢ τὴν ποίησι. Καὶ ἡ δυστυχισμένη ἔκαμε κάτι χειρότερο. Στὸ κεφάλαιο τοῦ ἔρωτος, ἐκμυστηρεύθηκε στὸν ἐπιστολογράφο της μερικὲς προσωπικές της περιπέτειες.

Ὁ Καγιὸ - Ντυβὰλ ταξινόμησε, στὸ τέλος, αὐτὲς τὶς ἀπαντήσεις της καὶ τὶς δημοσίευσε σ' ἕνα τομίδιο μὲ τὸν τίτλο «Οἱ γνῶμες τῆς δεσποινίδος Μπερτὲν πάνω στὴ φιλοσοφία, τὴ θρησκεία, τὴν ποίησι, τὴ μουσική, τὸν ἔρωτα, τὴ μαγειρική, κλπ».

Ὅλοι γέλασαν μὲ τὴν δυστυχισμένη ράπτρια. Καὶ ἡ Μαρία Ἀντουανέττα τῆς συνέστησε μὲ αὐστηρότητα νὰ κυττάζη μόνο τὴ δουλειά της καὶ νὰ μὴν ἀνακατεύεται σὲ πράγματα ποὺ δὲ τὴν ἐνδιαφέρουν.

Μὲ παρόμοιο τρόπο, ὁ Καγιὸ - Ντυβὰλ κατάφερε τὴν δεσποινίδα Λωρὰν τῆς Γαλλικῆς Κωμωδίας νὰ ἀποκαλύψη ὅλες σχεδὸν τὶς ἐρωτικές της περιπέτειες, τὴ δεσποινίδα Σαινβὶλ τῆς Ὄπερας νὰ τρέξη στὴν Πετρούπολι, γιὰ νὰ προλάβη δῆθεν τὴν αὐτοκτονία ἑνὸς θαυμαστοῦ της, ποὺ ἦταν ἐξάδελφος τοῦ Τσάρου, τὸν ἀββᾶ Ὠμπὲρ νὰ τοῦ φανερώση ὅλους τοὺς πειρασμοὺς ποὺ αἰσθανόταν ὅταν βρισκόταν στὸ ἐξομολογητήριο μὲ μιὰ νέα καὶ ὡραία γυναῖκα, κλπ.

Ὁ Καγιὸ - Ντυβὰλ δημοσίευε κατόπιν ὅλες αὐτὲς τὶς ἀπαντήσεις, ποὺ ἐξέθεταν καὶ γελοιοποιοῦσαν τὰ θύματά του.

Ἀλλά, στὸ μεταξύ, ξέσπασε ἡ Ἐπανάστασις ποὺ τερμάτισε μ' ἕναν τρόπο ἀπρόοπτο τὶς ἀσχολίες τοῦ ἀνυπάρκτου αὐτοῦ προσώπου. Ὁ κόμης Πόρσια ντὲ Πὶλ ἀναμίχθηκε στὰ δραματικὰ γεγονότα τῆς ἐποχῆς του καὶ σκοτώθηκε ἀργότερα σὲ μιὰ σύγκρουσι μεταξὺ τῶν βασιλικῶν στρατευμάτων καὶ τοῦ ἐπαναστατημένου πλήθους στὴν Ἀμι[illegible]

✪✪

Ὁ ἀδιάκριτος παπαγάλος

Στὸ Λώρενς τῆς Ἀμερικῆς κάποια κυρία Γκόρντον ζήτησε διαζύγιο γιατὶ ὁ ἄντρας της εἶχε πετάξει ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο τὸν παπαγάλο τους! Ὁ σύζυγος δικαιολογήθηκε ὅτι ὁ παπαγάλος εἶχε ἀποκτήσει τὴ συνήθεια νά... τοῦ ζητάη τὸ λόγο ὅταν ἀργοῦσε νὰ γυρίση στὸ σπίτι καὶ νὰ κάνη προσβλητικοὺς ὑπαινιγμούς!

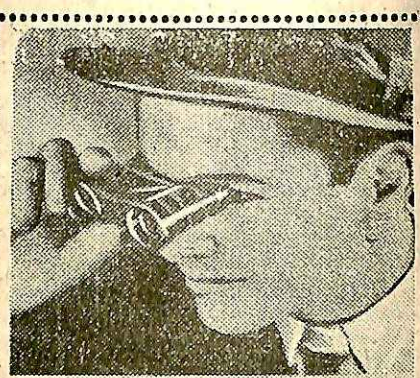

ΚΙΑΛΙΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

Τὰ κιάλια αὐτὰ ἀπὸ βακελίτη ἀποτελοῦνται ἀπὸ 12 κομμάτια· εἶνε ἐλαφρότατα φθηνὰ καὶ χωροῦν στὴν τσέπη τοῦ γιλέκου.

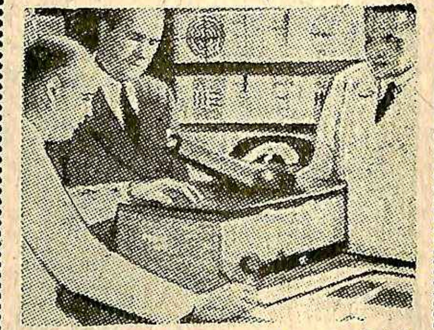

ΤΟ ΦΩΤΟΜΕΤΡΟ ΠΟΥ ΔΙΑΚΡΙΝΕΙ ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ

Δὲν εἶνε γραμμόφωνο, αὐτὸ ἀλλὰ ἕνα νέο φωτόμετρο, τόσο εὐαίσθητο ὥστε μπορεῖ νὰ μετρήση τὸ 1/100.000.000 τοῦ φωτὸς ἑνὸς προβολέως αὐτοκινήτου. Τὸ ἴδιο διακρίνει καὶ διαφορὲς ἀποχρώσεων ἀσύλληπτες στὸ ἀνθρώπινο μάτι, συνεπῶς εἶνε χρησιμώτατο γιὰ τὶς βιομηχανίες χρωμάτων, ὑφασμάτων κλπ.

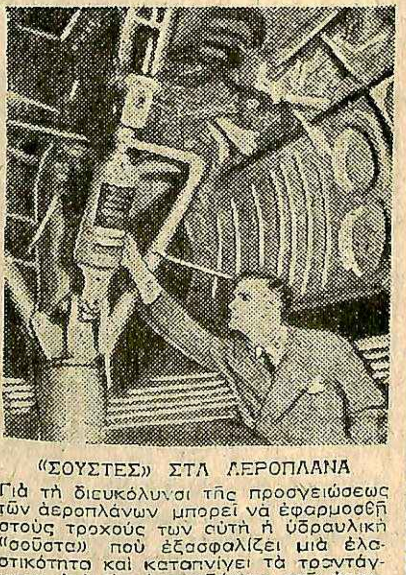

«ΣΟΥΣΤΕΣ» ΣΤΑ ΑΕΡΟΠΛΑΝΑ

Γιὰ τὴ διευκόλυνσι τῆς προσγειώσεως τῶν ἀεροπλάνων μπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθῆ στοὺς τροχούς των αὐτὴ ἡ ὑδραυλικὴ «σοῦστα» ποὺ ἐξασφαλίζει μιὰ ἐλαστικότητα καὶ καταπνίγει τὰ τραντάγματα ἀπ' τὶς ἀναπηδήσεις τοῦ ἀεροπλάνου.

Πῶς φωτογραφίζονται ΤΑ ΑΡΩΜΑΤΑ

Τὸ «δελτίο ταυτότητος» τοῦ καθενὸς

Εἶνε δυνατὸν νὰ φωτογραφίσωμε τὰ ἀρώματα;

Ἡ φωτογράφισίς των προϋποθέτει βέβαια, ὅτι τὰ ἀρώματα εἶνε κάτι τὸ ὁρατὸ καὶ τὸ ὑλικό, ἀδιάφορο ἂν τὰ μάτια μας δὲν μποροῦν νὰ συλλάβουν τὴν εἰκόνα των.

Καί, ἀκριβῶς, ἡ σύγχρονη ἐπιστήμη μᾶς διδάσκει ὅτι ἕνα ἄνθος π. χ. ποὺ εὐωδιάζει, σκορπίζει γύρω του μικρότατα μόρια ὕλης ὑπὸ μορφὴν ἀτμῶν, ποὺ εὐωδιάζουν.

Κάτι ποὺ ἀγνοοῦμε συνήθως εἶνε ὅτι τὰ ἄνθη εὐωδιάζουν περισσότερο κατὰ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἀρχίζει ἡ ἀποσύνθεσίς των καὶ προσεγγίζει τὸ τέλος των. Κατὰ τὴν περίοδο αὐτή, ὅλο τὸ νερὸ ποὺ περιέχεται μέσα στὰ πέταλα τοῦ ἄνθους συγκεντρώνεται στὴν ἐπιφάνειά των καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἐξατμίζεται ταχύτατα. Αὐτὴ ἡ ταχυτάτη καὶ σὲ μεγίστη κλίμακα ἐξάτμισις εἶνε ἐκείνη ποὺ κάνει τὸ ἄνθος νὰ εὐωδιάζη περισσότερο, ὅταν προσεγγίζη τὸ τέλος του. Μόλις, ὅμως, συμπληρωθῆ ἡ ἐξάτμισις, τὰ πέταλα τοῦ ἄνθους ἀρχίζουν νὰ γίνωνται ἀτροφικά, νὰ μαραίνωνται καὶ νὰ κιτρινίζουν.

Ἀλλ' εἶνε δυνατὸν νὰ φωτογραφίσωμε αὐτὰ τὰ λεπτότατα μόρια ὕλης καὶ νὰ διακρίνωμε πάνω στὴ φωτογραφικὴ πλάκα τὴ διαφορὰ ποὺ χωρίζει τὸ ἕνα ἄρωμα ἀπὸ τὸ ἄλλο ἢ δύο ἀρώματα τοῦ αὐτοῦ εἴδους, ἀλλὰ ποὺ ἔχουν διαφορετικὴ ἔντασι τὸ καθένα;

Ὁ πρῶτος ποὺ εἶχε αὐτὴ τὴν ἰδέα ἦταν ὁ καθηγητὴς Ντεβῶ τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Μπορντῶ. Ὁ Γάλλος ἐπιστήμων παρακινήθηκε σ' αὐτὴ τὴ σκέψι ἀπὸ μιὰ ἁπλῆ παρατήρησι.

Ἂν πάρουμε ἕνα κομμάτι καμφουρᾶς καὶ τὸ ρίξωμε μέσα σ' ἕνα δοχεῖο μὲ νερό, θὰ ἰδοῦμε ὅτι δὲν μένει ἀκίνητο, ἀλλ' ὅτι ἀρχίζει νὰ κινῆται πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις, διαγράφοντας σπεῖρες καὶ ὡραιότατα ἀραβουργήματα, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασι τῶν ἀτμῶν ποὺ σκορπίζονται ἀπ' αὐτὸ ὁλόγυρα, ἐνῶ ταυτόχρονα ἡ χαρακτηριστικὴ ὀσμή του φτάνει στὸ ὕψιστο σημεῖο τῆς ἐντάσεώς της.

Θὰ ἰδοῦμε καλλίτερα αὐτὲς τὶς σπεῖρες καὶ αὐτὰ τὰ ἀραβουργήματα ἂν ρίξωμε πάνω στὸ νερὸ μιὰ λεπτοτάτη σκόνη π. χ. τάλκ. Τὰ μόρια τοῦ τάλκ ἀπωθοῦνται βίαια ἀπὸ τοὺς ἀτμοὺς ποὺ ἐκλύονται ἀπὸ τὴν καμφουρὰ καὶ ἐμφανίζουν στὰ μάτια μας ἕνα πλῆθος σχημάτων, ποὺ διαλύονται στὴ στιγμὴ κι' ἀνασυντίθενται καὶ ἀνασυγκροτοῦνται κατὰ χίλιους διαφορετικοὺς τρόπους.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει ἂν ρίξωμε μέσα στὸ δοχεῖο μιὰ ποσότητα καθαροῦ οἰνοπνεύματος, αἰθέρος ἢ ὁποιασδήποτε ἀρωματικῆς οὐσίας.

Τὰ σχήματα αὐτὰ μᾶς εἶνε εὐκολώτατο νὰ τὰ φωτογραφίσωμε καὶ νὰ τὰ παρακολουθήσωμε σ' ὅλες τὶς ποικιλότατες ἐξελίξεις των πάνω σὲ μιὰ ταινία.

Αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη ἰδέα τῆς φωτογραφίσεως τῶν ἀρωμάτων.

Ἔκτοτε ἡ μέθοδος αὐτὴ ἐτελειοποιήθη, σὲ τρόπο ποὺ κάθε ἄρωμα ἔχει σήμερα τὴν ἰδιαίτερη φωτογραφία του, ποὺ ἀποτελεῖ τρόπον τινὰ τὸ δελτίο τῆς ταυτότητός του.

Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον παίρνονται σήμερα αὐτὲς οἱ φωτογραφίες εἶνε ὁ ἀκόλουθος:

Τὸ κομμάτι τῆς καμφουρᾶς ἢ ἕνα πέταλο ρόδου π.χ. δὲν ρίχνονται ἀπ' εὐθείας μέσα στὸ νερό, ἀλλὰ προσαρμόζονται μὲ λίγη γόμμα πάνω σὲ μιὰ ἐπίπεδη ἐπιφάνεια π. χ. ἕνα χαρτόνι, ποὺ τοποθετεῖται κατόπιν σὲ ἀπόστασι μερικῶν χιλιοστῶν ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ. Ἡ τελευταία εἶνε σκεπασμένη μὲ ἕνα λεπτότατο στρῶμα τάλκ. Οἱ ἀτμοὶ ποὺ ἐκλύονται ἀπὸ τὸ κομμάτι τῆς κάμφουρας ἢ τὸ πέταλο τοῦ ρόδου σχηματίζουν τότε πάνω στὸ τάλκ διάφορα χαρακτηριστικὰ σχήματα, ποὺ εἶνε πάντοτε τὰ ἴδια γι' ἀρώματα τοῦ αὐτοῦ εἴδους καὶ τῆς αὐτῆς ἐντάσεως.

Ἔτσι τὰ ἀρώματα γίνονται κάτι τὸ ὁρατὸ καὶ ἀποκτοῦν μιὰ δική τους προσωπικότητα.

Οἱ Ἀμερικανοὶ εἰδικοὶ κατώρθωσαν σήμερα νὰ φωτογραφίσουν περισσότερα ἀπὸ 400 ἀρώματα καὶ νὰ τὰ ταξινομήσουν σύμφωνα μὲ τὶς χαρακτηριστικὲς διαφορὲς ποὺ παρουσιάζουν. Ὑπολογίζουν δὲ ὅτι πολὺ γρήγορα θ' αὐξήσουν αὐτὸ τὸν ἀριθμὸ σὲ 3.000, σὲ τρόπο ποὺ νὰ συμπεριλάβουν ὅλες τὶς ποικιλίες ἀρωμάτων.

Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο εἶνε δυνατὸν νὰ γίνη ἡ φωτογράφισις οἱασδήποτε ὀσμῆς.

Ὅπως εἶνε εὐνόητο, ἡ τελειοποίησις τῆς μεθόδου φωτογραφίσεως τῶν ἀρωμάτων καὶ γενικώτερα τῶν ὀσμῶν πρόκειται νὰ ἔχη τεράστιον ἀντίκτυπο στὴ φυσική, τὴ χημεία, τὴ βιολογία, τὶς ἐγκληματικὲς ἔρευνες κλπ.

✪✪

Δέκα τόμοι γιὰ τὴν αὐτοκτονία

Ὅσοι ἔχουν ἀποφασίσει ν' ἀφίσουν τὸ μάταιο αὐτὸ κόσμο, ἂς ἀναβάλουν γιὰ λίγο, γιὰ ν' ἀκούσουν μιὰν ἐνδιαφέρουσα εἴδησι. Ὁ ψυχολόγος Χένρυ Τζάκσον, ἀφοῦ μελέτησε τὸ θέμα τῆς αὐτοκτονίας καὶ διεπίστωσε ὅτι αὐτοκτονοῦν περισσότερες γυναῖκες παρὰ ἄντρες, περισσότεροι νέοι παρὰ ἠλικιωμένοι (γιατί, μετὰ τὰ 50 χρόνια του, ὁ ἄνθρωπος ξέρει πιὰ τί θέλει), ἀπευθύνεται σ' ὅλους τοὺς ὑποψηφίους αὐτόχειρες καὶ τοὺς λέει: «Ἂν ἀποφασίσατε νὰ λείψετε ἀπ' τὸν κόσμο, περιγράψετέ μου τὴν ψυχική σας κατάστασι καὶ πέστε μου πῶς σκοπεύετε νὰ τερματίσετε τὴ ζωή σας».

Προφανῶς, θέλει νὰ μαζέψη ὑλικὸ γιὰ ἕνα δεκάτομο ἔργο ποὺ ἑτοιμάζει, σχετικὸ μὲ τὴν αὐτοκτονία. Τὸ βιβλίο αὐτὸ θὰ περιέχη καὶ τὶς λεπτομερεῖς ἀφηγήσεις τῶν περιφημοτέρων αὐτοκτονιῶν, ἀπ' τῆς Κλεοπάτρας ὡς τοῦ Χίτλερ.

Ἔμμετρες παροιμίες

Ἄρχοντες καὶ μεγιστᾶνες καὶ (λοιπὴ φτωχολογιά
θάνατος μᾶς παντυχαίνει νέους (νέους καὶ παιδιά.

★

Ἂν ἔχης πίστι στὸ Θεὸ ἀδείπνη- (τος δὲν πέφτεις
κι' ἂν πέσης καὶ ἀδείπνητος ἡ (χάρις του σὲ τρέφει

★

Ἂν καινούργιο φίλο πιάσης,
τὸν παληὸ μὴν τὸν ξεχάσης.

★

Ἄρχοντας μὲ τὰ φλωριά του
κι' ὁ φτωχὸς μὲ τὰ παιδιά του

★

Ἄρχοντας ὅταν φτωχύνη
τὰ παληὰ κιτάπια πιάνει.

★

Γυμνὸς γεννιέται ὁ ἄνθρωπος
καὶ γυμνὸς πεθαίνει

★

Δὲν πρέπει γρίδο ἄλογο σὲ πρά- (σινο λιβάδι
καὶ κοριτσάκι ἀνύπαντρο μπροστὰ (σὲ παλληκάρι.

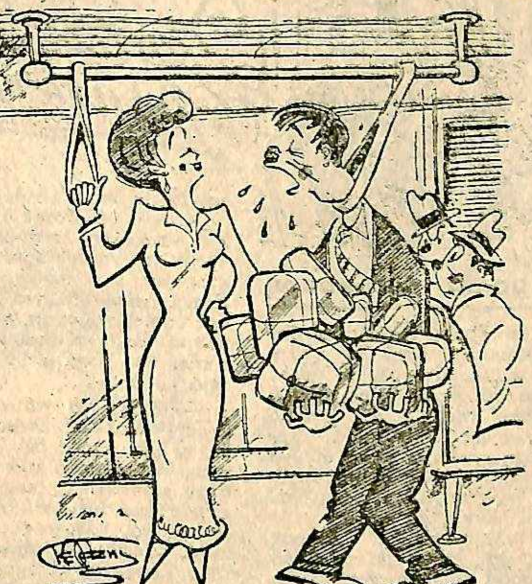

—Ὄχι, βρὲ γυναῖκα, δὲν ἀποφάσισα νά... αὐτοκτονήσω, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ κρατηθῶ ἀλλοιῶς!...

(Τοῦ Μ. Τερζῆ)

Χωρὶς λόγια...

—Μὰ δὲν εἴπατε νὰ φέρω στὸ ραντεβοῦ τὸν καλλίτερό μου φίλο;

Ζωντανές Ἑλληνίδες

Ἀμαλία Μερκούρη

Τὴν θυμοῦνται ὅλοι οἱ παλαιότεροι Ἀθηναῖοι. Εἴτε τὸ ἤθελε, εἴτε δὲν τὸ ἤθελε ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια τοῦ γαμου της μὲ τὸν Σπῦρο Μερκούρη, ἡ Ἀμαλία Μερκούρη εὑρέθηκε μέσα σ' ἕνα κύκλο ποὺ τῆς δημιουργοῦσε τὴν ὑποχρέωσι νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὰ κοινά.

Παλαιότερα ὁ ἄντρας της, μᾶς ἔλεγε μὲ τὴν ἁπλῆ γλῶσσα ποὺ μεταχειριζότανε συνήθως:

—Ὁ Θεὸς μοῦ πῆρε δύο πολυαγαπημένα παιδιά, ἀλλὰ μοῦ χάρισε γυναῖκα μάλαμα καὶ σύντροφο τοῦ βασανισμένου βίου μου, πολύτιμο!

Καὶ πράγματι τὰ βάσανα τῆς οἰκογενείας τοῦ παληοῦ Δημάρχου τῶν Ἀθηνῶν δὲν ἦσαν μόνο στὴν πολιτική. Ἦσαν καὶ δυὸ οἰκογενειακὰ πλήγματα γιατὶ ἔχασαν ἕνα κορίτσι — τὴν πολύκλαυστη Φιφὴ — καὶ τὸν συμπαθέστατο Γιαννάκη τους ποὺ σπούδασε στὴ Σχολὴ τῶν Δοκίμων, γι' ἀξιωματικὸς τοῦ Ναυτικοῦ.

Ὅταν πρωτοπαντρεύτηκε ἡ Ἀμαλία Μερκούρη βρέθηκε μπροστὰ σὲ καινούργιες ἀπρόβλεπτες ὑποχρεώσεις. Ἦταν, τότε, ἡ ἐποχὴ τῆς παντοδυναμίας τοῦ Χαριλάου Τρικούπη καὶ ὁ ἄντρας της εἶχε μὲν σπουδάσει γιατρός, ἀλλ' εἶχε, ἀπὸ νεαρᾶς ἡλικίας, ἀνακατευθῆ στὴν πολιτική.

Ὡστόσο δὲν εἶχε ἀφήσει τὸ ἐπάγγελμά του. Ἀπεναντίας τὸ παρακολουθοῦσε μὲ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον καὶ ὁ Τρικούπης, ποὺ τὸν ἐκτιμοῦσε γιὰ τὴν ἐξυπνάδα του καὶ τὴν ἐπιρροὴ ποὺ εἶχε στὶς λαϊκὲς τάξεις, τοῦ ἀνέθεσε τὴ διεύθυνσι τοῦ Πολιτικοῦ Νοσοκομείου Ἀθηνῶν.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, κυρίως, ἡ Ἀμαλία Μερκούρη ἄρχισε νὰ νοιώθη ὅτι μαζὶ μὲ τὶς οἰκογενιακὲς ὑποχρεώσεις ἄρχιζαν καὶ οἱ κοινωνικὲς ποὺ ἔπρεπε κι' αὐτὲς νὰ τὶς ἀντιμετωπίζη μὲ τὸ ἴδιο ζωηρὸ ἐνδιαφέρον ὅπως καὶ τὶς ἄλλες. Ὁ Μερκούρης τότε, ἐθεωρεῖτο σὰν ἕνας ἀπὸ τοὺς νεωτέρους δυναμικοὺς πολιτικοὺς φίλους τοῦ μεγάλου πολιτικοῦ Χαριλάου Τρικούπη, τοῦ ὁποίου, ἐκείνη τὴν ἐποχή, μεσουρανοῦσε τὸ πολιτικὸ ἄστρο.

Ἡ Ἀμαλία, λοιπόν, ἄνοιξε τὸ σπῆτι της στὴ φτωχολογιὰ ποὺ εἶχε ἀνάγκη τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ συζύγου της, ποὺ ὑποχρεώθηκε νὰ γίνη γενικὸς λαϊκὸς θεράπων, χωρὶς κανένα συμφέρον. Τὸ Τρικουπικὸ κόμμα, τότε ἦταντεράστιο.«Κουτσοὶ-στραβοὶ στὸν Ἅη - Παντελεήμονα», ποὺ λέει ὁ λόγος. Ὅλοι πήγαιναν στὸ Μερκούρη.

Κανένα δὲν ἄφηνε ἡ Ἀμαλία Μερκούρη νὰ παραπονεθῆ ἢ νὰ ταλαιπωρηθῆ. Ἀκούραστη καὶ ἔξυπνη καθὼς ἦταν, ἐφρόντιζε γιὰ ὅλους καὶ ὅσο ἐργαζότανε γιὰ τὸν κόσμο ποὺ κατέφευγε στὸ σπῆτι της, τόσο ἡ. . . πελατεία ηὔξανε.

—Ἐλάτε νὰ πᾶμε στὴν κυρα - Ἀμαλία! ἔλεγαν, τότε, οἱ μὲν στοὺς δέ. Ὁ ἄντρας της λοιπόν, μιὰ μέρα, ὅταν εἶδε ὅτι τὸ κῦμα τῶν «προστατευομένων» τῆς γυναίκας του γινότανε σιγὰ - σιγά, ὀγκῶδες καὶ ἀσυγκράτητο, ἔχασε τὴν ὑπομονή του καὶ τῆς εἶπε μὲ τὴ θυμοσοφικὴ διάθεσι ποὺ τὸν διέκρινε:

—Ἄκου νὰ σοῦ πῶ Ἀμαλία μου· δὲν εἶνε μόνο ποὺ θὰ παλαβώσω ἐγώ, καμμιὰ ὥρα, μὲ τὸν κοσμάκη ποὺ μοῦ στέλνεις, ἀλλ' ὑπάρχει φόβος νὰ τρελλαθοῦμε καὶ οἱ δυό! Καὶ τότε, δὲν ξέρω ποιὸς θὰ κυττάξη τὰ παιδιά μας!

★

Ἀλλὰ δὲν ἦταν μόνο τὸ κῦμα τῆς φτωχολογιᾶς ποὺ κατώρθωνε ἡ Ἀμαλία Μερκούρη ν' ἀντιμετωπίζη στὸ σπῆτι της καὶ νὰ ἐξυπηρετῆ ὅλους.

Πρὸ τῶν Βαλκανικῶν πολέμων εἶχε γίνει μιὰ ἀπὸ τὶς σπουδαιότερες καὶ δραστηριώτερες βοηθοὺς τῆς βασίλισσας Ὄλγας, τῆς ὁποίας τὸ φιλανθρωπικὸ ἔργο ἦταν πραγματικὰ τεράστιο.

Κατώρθωνε ἡ Ἀμαλία κι' εὕρισκε καιρὸ καὶ πήγαινε μαζί της στὰ νοσοκομεῖα καὶ στ' ἄλλα φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα καὶ ἡ Ὄλγα τὴν ἐθαύμαζε γιατὶ τὴν ἔβλεπε ποὺ ἦταν πάντα πρόθυμη καὶ ἀκούραστη βοηθὸς καὶ στὶς δικές της κοινωφελεῖς προσπάθειες, ἐνῶ τόσος κόσμος τὴν πολιορκοῦσε ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ συζύγου της.

Στοὺς πολέμους 1912 - 13, ἡ Ἀμαλία Μερκούρη μὲ τὸν ἴδιο ἐνθουσιασμὸ ποὺ ἐκυρίευσε τότε τὸν ἑλληνικὸ λαό, ἔτρεχε γιὰ τὶς ἀνάγκες τῶν νοσοκομείων καὶ ἔλεγε:

— Τώρα δουλεύω γιὰ τὰ παιδιά μας! Μόνο γι' αὐτά! Γιὰ τίποτε ἄλλο δὲν ἐνδιαφέρομαι!

Κατάργησε, τότε τὸ κόμμα καὶ ἀφοσιώθηκε στὸν Ἐρυθρὸ Σταυρό, ὅπου καὶ ἔδωκε τὸ καλύτερο παράδειγμα τῆς προσοχῆς καὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος γιὰ τοὺς τραυματίας τῶν ἐνδόξων πολέμων μας.

Οἱ στρατιῶτες μας καὶ ἡ φτωχολογιὰ ποὺ δὲν ἔπαψε νὰ τὴν προσέχη, τὴν περιέβαλλαν μὲ σεβασμὸ καὶ θαυμασμὸ καὶ τὴν ἔλεγαν:

—Ὁ Ἄγγελος τῆς παρηγοριᾶς!

★

Ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα προσόντα ποὺ διέκρινε τὴν μεγάλη αὐτὴ Ἑλληνίδα τῆς προπολεμικῆς ἐποχῆς ἦταν ἡ φυσικὴ ἀποστροφή της στὴν ἐπίδειξι. Ἤθελε νὰ ἐργάζεται ἀθόρυβα, χωρὶς νὰ φαίνεται.

Δὲν τὴν συγκινοῦσε καθόλου ὁ φωτογραφικὸς φακὸς καὶ ὁσάκις βρισκότανε μπροστὰ σὲ φωτογράφους ἀπ' ἐκείνους ποὺ πήγαιναν στὰ ἱδρύματα γιὰ νὰ φωτογραφήσουν τοὺς τραυματίας καὶ τὶς κυρίες ποὺ τοὺς περιποιοῦντο, ἡ Μερκούρη ἀπεσύρετο καὶ ἔλεγε:

— Νὰ φωτογραφήσετε μόνο τοὺς τραυματίας γιατὶ αὐτοὶ ἔχυσαν τὸ αἷμα τους! Ἐμεῖς δὲν κάμαμε τίποτε!

Ἀρκετὰ χαρακτηριστικὴ τῶν ἀρχῶν της ἦταν καὶ ἡ ἄρνησίς της νὰ δεχθῆ ἀξιώματα ποὺ τῆς προσέφεραν στὶς διάφορες φιλανθρωπικὲς ὀργανώσεις, στὶς ὁποῖες ἐργαζότανε σὰν ἁπλουστάτη βοηθός.

Ἰδιαίτερα ἀντιπαθοῦσε τὸ ἀξίωμα τῆς Προέδρου καὶ ὁσάκις τῆς τὸ προσέφεραν — πολλὲς φορὲς μάλιστα μὲ τιμητικὲς διακρίσεις — ἀπέρριπτε τὴς προτάσεις μ' ἐπιμονὴ κι' ἔλεγε:

— Αὐτὸ μοῦ ἔλειψε, τώρα! Σὰν νὰ μὴ μοῦ φτάνουν οἱ σκοτοῦρες ποὺ ἔχω, νὰ γίνω καὶ Πρόεδρος! Ἄς μοῦ λείπῃ!

Ὁ πρόωρος, σχεδόν, θάνατός της ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα πλήγματα ποὺ ὑπέστη, στὴ ζωή του, ὁ μακαρίτης Σπῦρος Μερκούρης, ποὺ ἔλεγε ἔπειτα συχνὰ μὲ πικρία:

— Τώρα πειά, ποὺ ἔχασα τὴν Ἀμαλία, νοιώθω τὸ ἕνα πόδι μου κατεβασμένο στὸν τάφο!

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀμαλία Μερκούρη.

Ξεθάβει βόμβες

Ὁ Βάλτερ Μέρτζ, ἕνας Γερμανὸς ποὺ κατοικεῖ στὸ Ἀμβοῦργο, στὴν ἀγγλικὴ ζώνη κατοχῆς, μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ ἕνας ἀπ' τοὺς γενναιότερους ἀνθρώπους τοῦ κόσμου. Γιατὶ κερδίζει τὸ ψωμί του ξεθάβοντας ἄσκαστες βόμβες καὶ ὀβίδες τὶς ὁποῖες διαλύει καὶ πουλάει τὰ διάφορα ὑλικά τους. Οἱ φίλοι του ὑπολογίζουν ὅτι ἔχουν περάσει ὡς τώρα ἀπ' τὰ χέρια του 2750 φονικὰ βλήματα — ποὺ ἀποτελοῦν, σίγουρα, ἕνα μοναδικὸ ρεκόρ.

Τὸ διαιτολόγιο ΤΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

Οἱ ἐννέα κανόνες ἑνὸς Ἀμερικανοῦ ὑγιεινολόγου

Ὁ Ἀμερικανὸς ὑγιεινολόγος δρ. Μάρτιν Γκοῦμπερτ φρονεῖ ὅτι οἱ διάφορες ἐνοχλήσεις ποὺ αἰσθάνονται ὅσοι πέρασαν τὰ ἑξῆντα χρόνια τῆς ἡλικίας τους, ἐνοχλήσεις ποὺ τοὺς μειώνουν τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς, ἔχουν ἄμεση σχέσι μὲ τὸ διαιτολόγιο. Ἄλλες ἀπ' αὐτές, ὑποστηρίζει, ὀφείλονται σ' ἕνα εἶδος ὑποσιτισμοῦ — ἔλλειψι ἀρκετῶν πρωτεϊνῶν, βιταμινῶν καὶ ἁλάτων. Κι' ἄλλες, σ' ἕνα εἶδος ὑπερσιτισμοῦ — ἀφθονία θερμίδων. Ἐπιβάλλεται λοιπὸν μιὰ ἰσορροπημένη δίαιτα. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό, καθορίζει τοὺς ἀκόλουθους ἐννέα κανόνες:

1) **Τρώγετε ὀρεκτικὲς τροφές**: Ὅσο περνοῦν τὰ χρόνια ἡ πέψις δυσκολεύεται. Καὶ ἡ ἔκκρισις τῶν πεπτικῶν ὑγρῶν, εἶνε ἐπίσης δυσκολώτερη ὅταν λείπῃ ἡ ὄρεξις καὶ τὸ γεῦμα δὲν θεωρεῖται καὶ τόσο ὡς ἀπόλαυσις. Ὅσο ἑπομένως πειὸ ὀρεκτικὰ εἶνε τὰ φαγητά, τόσο πειὸ εὔπεπτα, συνεπῶς, καὶ πειὸ τονωτικὰ γίνονται. Γι' αὐτὸ δὲν εἶνε σωστὸ νὰ ἀποφεύγουν οἱ ὑπερήλικες τὶς σάλτσες καὶ τὰ καρυκεύματα, ἐκτὸς ἂν ὑπάρχη εἰδικὸς λόγος, ποὺ νὰ τὰ ἀπαγορεύῃ.

2) **Ἀποφεύγετε τὶς σόδες**: Ἐπειδὴ στὴ γεροντικὴ ἡλικία, λιγοστεύουν τὰ ὀξέα τοῦ στομάχου, ἡ περαιτέρω ἐξουδετέρωσίς τους μὲ ἀλκαλικὲς οὐσίες, αὐξάνει τὶς πεπτικὲς δυσκολίες. Μόνο λοιπὸν σὲ εἰδικὲς περιπτώσεις ὑπερχλωρυδρίας τοῦ στομάχου καὶ μόνον ὅταν τὴ συνιστᾶ ὁ γιατρός, ἐπιτρέπεται ἡ σόδα.

3) **Διευκολύνατε τὴ μάσσησι**: Οἱ τεχνητὲς ὀδοντοστοιχίες τὴ διευκολύνουν, ἀλλὰ καθιστοῦν ἀδύνατη τὴ γευστικὴ ἀπόλαυσι τῆς τροφῆς. Γι' αὐτό, ὅσοι πέρασαν τὰ ἑξῆντα καὶ δὲν ἔχουν δόντια, καλύτερα εἶνε νὰ τρῶνε πουρέδες, σοῦπες καὶ κυμάδες, ποὺ μποροῦν νὰ τὰ τρῶνε καὶ νὰ τὰ ἀπολαμβάνουν χωρὶς τεχνητὲς ὀδοντοστοιχίες.

4) **Περιορίστε τὶς θερμίδες**: Ἀποφεύγετε τὰ ἀμυλώδη, τὴ ζάχαρη καὶ τὰ λίπη, ποὺ εἶνε οἱ κυριώτερες πηγές των. Οἱ τροφὲς αὐτὲς αὐξάνουν τὸ βάρος, δημιουργοῦν τὸ λεγόμενο «γεροντόπαχο», καὶ εἶνε πειὸ δύσπεπτες.

5) **Μοιράστε τὰ γεύματα**: Τρῶτε περισσότερες φορές, ἀπὸ λιγώτερο φαγητὸ κάθε φορά. Περισσότερο, μπορεῖτε νὰ φᾶτε μόνο τὸ μεσημέρι. Τὸ βράδυ πρέπει νὰ τρῶτε πάντοτε ἐλαφρά.

6) **Ἀναπαύεστε μετὰ τὸ φαγητό**: Ἡ πέψις αὐξάνει τὴν πίεσι τοῦ αἵματος. Μὴ τὴν ἐπιτείνετε λοιπὸν μὲ ἀσκήσεις ἢ ἀπότομες κινήσεις, γιατὶ μπορεῖ νὰ πάθετε σοβαρὲς διαταραχές. Ἔπειτα ἀπὸ κάθε φαγητό, πρέπει ἀπαραιτήτως, ἐπὶ μισὴ τουλάχιστον ὥρα, νὰ ἀναπαύεστε γιὰ νὰ διευκολύνετε τὴν πέψι καὶ τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος.

7) **Προσέξτε τὶς τροφές σας**: Μπορεῖ μερικὲς ἀπ' αὐτὲς νὰ προκαλοῦν λειτουργικὲς ἀνωμαλίες. Ἀποφεύγετε τὰ ἄψητα, μισοψημένα ἢ καπνιστὰ κρέατα. Ἐπίσης τὰ ὠμὰ χόρτα καὶ τὰ πολὺ παχειὰ τυριά.

8) **Νὰ εἶστε τακτικοί**: Φροντίστε κυρίως ν' ἀποφεύγετε τὴ δυσκοιλιότητα καὶ τὶς συνέπειές σας.

9) **Προσοχὴ στὶς βιταμίνες**: Μπορεῖτε νὰ ἐλαττώσετε τὴν ποσότητα τῆς τροφῆς, ἀλλὰ δὲν ἐπιτρέπεται ποτὲ νὰ ἐλαττώσετε τὴν ποσότητα τῶν βιταμινῶν καὶ τῶν ἁλάτων ἢ νὰ περιορίσετε πολύ, τὴν ποσότητα τῶν πρωτεϊνῶν. Οἱ τρεῖς αὐτὲς οὐσίες, εἶνε ἀπαραίτητα συστατικὰ τοῦ ὀργανισμοῦ.

Παιδιά ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΟΝΟΥΝ

Τὸ παράδοξο φαινόμενο τῆς Μπέβερλυ Σμὶθ

Ὅλα τὰ νεογέννητα βρέφη εἶνε μᾶλλον ἀδιάφορα στὸν πόνο. Σπάνια ἡ ἀδιαφορία αὐτὴ διαρκεῖ περισσότερο ἀπὸ λίγες ὧρες. Σὲ μερικὲς ὅμως περιπτώσεις, ἡ ἔλλειψις τοῦ συναισθήματος τοῦ πόνου μπορεῖ νὰ συνεχισθῇ σ' ὅλη τὴν παιδικὴ ἡλικία, ἢ καὶ ἀργότερα ἀκόμη.

Οἱ ἐπιστήμονες ἔχουν μελετήσει τὸ φυσιολογικὸ αὐτὸ φαινόμενον, χωρὶς νὰ μπορέσουν νὰ βροῦν τὴν αἰτία του.

Τελευταίως ἀκόμη, βρέθηκε στὴν πόλι Ἄκρον τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν ἕνα κοριτσάκι 1 ἔτους, ἡ Μπέβερλυ Σμίθ, ποὺ δὲν φαίνεται νὰ πονῇ καθόλου, οὔτε καὶ πόνεσε ποτὲ στὸ διάστημα τῶν 12 μηνῶν τῆς ζωῆς του. Κλαίει ὅταν πεινάῃ ἢ ὅταν θυμώνῃ, ἀλλ' ἀδιαφορεῖ τελείως ἂν τοῦ χώσῃ κανεὶς στὸ μπράτσο μιὰ καρφίτσα!

Ὅταν ἦταν 6 μηνῶν, ἡ μητέρα της πρόσεξε γιὰ πρώτη φορὰ ὅτι χτύπησε δυνατὰ τὸ κεφάλι της στὸ πάτωμα, κι' ὅμως δὲν ἔκλαψε καθόλου. Κατόπιν συνέβη τὸ ἴδιο καὶ μ' ἄλλα χτυπήματα, καθὼς ἐπίσης κι' ὅταν ἡ μικροῦλα ἔκοψε κάποτε τὸ δάχτυλό της. Τέλος, ὅταν μιὰ μέρα ἡ μητέρα της τὴν εἶδε ν' ἀκουμπάῃ τὸ χέρι της πάνω στὴν καυτὴ θερμάστρα καὶ νὰ τὴν κυττάζῃ γελῶντας, ζήτησε πιὰ τὴ συμβουλὴ τῶν γιατρῶν.

Στὸ Νοσοκομεῖο Παίδων τοῦ Ὀχάϊο, ὅπου ἐξέτασαν τὴ μικρούλα λεπτομερῶς, τὴ βρῆκαν ὑγιεστάτη, ζωηροτάτη καὶ φυσιολογικὴ σ' ὅλα τ' ἄλλα. Μόνο ποὺ γεννήθηκε ἀναίσθητη στὸν πόνο, κι' ἡ περίεργη αὐτὴ ἰδιότης της ἐξακολουθεῖ ἀκόμη.

Ποτὲ οἱ γονεῖς τῆς μικρῆς Μπέβερλυ δὲν θὰ ἐπιχειρήσουν νὰ τὴ δείρουν, γιατὶ θἆναι ἀνώφελο, ἐφόσον δὲν θὰ πονέσῃ... Κι' ἂν ἀκόμη σπάσῃ τὸ πόδι της ἢ πάθῃ κρίσι σκωληκοειδίτιδος, οἱ γιατροὶ πιστεύουν ὅτι δὲν θὰ νοιώσῃ πόνο!

Ἡ Μπέρβελυ ἔχει μιὰ μεγαλείτερη ἀδελφή, τὴ Βαρβάρα, ἡλικίας 3 ἐτῶν, ἡ ὁποία ὅμως πονεῖ κανονικά, σὰν ὅλα τὰ παιδιά.

Οἱ γιατροὶ ἀποδίδουν τὴν ἀναισθησία στὸν πόνο σὲ ἀνωμαλίες τοῦ κεντρικοῦ νευρικοῦ συστήματος. Ἔχει παρατηρηθῇ ἄλλωστε ὅτι, σὲ ὡρισμένες νευρικὲς παθήσεις, ἀναισθητοῦν διάφορα μέρη τοῦ δέρματος — ἢ ἀπεναντίας ἀποκτοῦν μιὰν ὑπερευαισθησία στὸν πόνο. Ὑπάρχουν ἐπίσης παθήσεις ποὺ καθιστοῦν τὸν ἄνθρωπο ἀνίκανο νὰ διακρίνῃ τὸ κρύο ἀπ' τὴ ζέστη.

Πιθανώτατα, τὸ φαινόμενον τῆς ἀναισθησίας στὸν πόνο εἶνε λιγώτερο σπάνιο ἀπ' ὅσο νομίζει κανείς. Ἴσως δηλαδὴ νὰ γεννιῶνται κάθε χρόνο ἀρκετὰ παιδιὰ ποὺ δὲν πονοῦν, ἀλλὰ νὰ μὴν ἐπιζοῦν, ἢ νὰ μὴ γίνεται ἀντιληπτὴ ἡ ἀνωμαλία τους, ἢ νὰ ἀποκτοῦν σιγὰ - σιγὰ τὴ φυσιολογικὴ συναίσθησι τοῦ πόνου.

Πάντως, οἱ περιπτώσεις ποὺ ἔχουν γίνει γνωστὲς κι' ἔχουν μελετηθῆ ἀπ' τοὺς γιατροὺς εἶνε ἐλάχιστες, μόνο 4 ἢ 5. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἀφοροῦσε ἕνα ἀγοράκι 9 ἐτῶν, ποὺ εἶχε πληγωθῆ ἐπανειλημμένως — ἀκόμη καὶ στὸν κερατοειδῆ χιτῶνα τοῦ ματιοῦ — εἶχε καῆ, εἶχε σπάσει τὰ κόκκαλά του, δίχως νὰ πονέσῃ ποτέ. Τὰ δάχτυλά του ἦσαν παραμορφωμένα στὶς ἄκρες, γεμᾶτα οὐλές, γιατὶ συνήθιζε νὰ τὰ μασάῃ ὡς ποὺ μάτωναν, στὰ βρεφικά του χρόνια. Ὅταν ἦταν 2 ἐτῶν, εἶχε σπάσει τὸ πόδι του, κι' ὅμως εἶχε ἐξακολουθήσει νὰ περπατάῃ μ' αὐτό, σὰν νὰ μὴ συνέβη τίποτε.

Δὲν ἐδίσταζε νὰ μαλώνῃ μὲ παιδιὰ πολὺ μεγαλείτερά του, ἀκριβῶς γιατὶ ἀδιαφοροῦσε γιὰ τὰ χτυπήματά τους.

Ἔνοιωθε ὡστόσο ἀμέσως τὶς ἀλλαγὲς τῆς θερμοκρασίας. Ἀντελαμβάνετο ἐπίσης τὴ διαφορὰ μεταξὺ μιᾶς μυτερῆς καὶ μιᾶς στομωμένης καρφίτσας. Ἀλλὰ δὲν πονοῦσε ὅταν τὸ τρυποῦσαν μὲ καρφίτσες ἢ ὅταν τὸ χτυποῦσαν σὲ εὐαίσθητα σημεῖα τοῦ σώματος.

Τὸ νευρικό του σύστημα ἐξετάσθηκε καὶ βρέθηκε φυσιολογικό. Παρατηρήθηκε μόνον ὅτι εἶχε τὴν τάσι νὰ διαβάζῃ τὶς λέξεις ἀνάποδα, ἀπ' τὸ τέλος πρὸς τὴν ἀρχή τους (ἀνωμαλία ποὺ συναντᾶται σὲ ἀρκετὰ ἄτομα).

Μιὰ μέρα ὅμως, τὸ παιδὶ αὐτὸ παραπονέθηκε ὅτι τοῦ πονοῦσε ἡ κοιλιά του. Κατόπιν ἀρνήθηκε νὰ τοῦ βγάλουν ἕνα δόντι χωρὶς ἀναισθητικό. Καί, σιγὰ - σιγά, ἀπόχτησε τὴ συναίσθησι τοῦ πόνου.

Τὴν ἴδια ἀναισθησία στὸν πόνο παρουσίαζε ἕνα ἄλλο ἀγοράκι, 8½ ἐτῶν. Μποροῦσε ν' ἀντιληφθῇ ὅλους τοὺς ἐρεθισμοὺς τοῦ δέρματος, ἀλλ' ἀδιαφοροῦσε γιὰ ὅσους ἀπ' αὐτοὺς θεωροῦνται συνήθως ὀδυνηροί.

Σὲ ἄλλη περίπτωσι, ἕνα κοριτσάκι 7 ἐτῶν ἦταν ἀναίσθητο στοὺς ἐπιφανειακοὺς πόνους, ἔνοιωθε ὅμως τοὺς ἐσωτερικούς. Πόνεσε π.χ. ὅταν τῆς πέρασαν καθετῆρες μέσα στοὺς οὐρητῆρας (σωλῆνες ποὺ συνδέουν τοὺς νεφροὺς μὲ τὴν κύστι), ἀλλὰ δὲν ἐνδιαφερόταν ὅταν τὴν τσιμποῦσαν μὲ μιὰ καρφίτσα, ἢ ὅταν τῆς ἔχωναν μιὰ βελόνα στὴ φλέβα.

Οἱ ἐπιστήμονες πιστεύουν ὅτι τὰ παιδιὰ αὐτὰ δὲν εἶνε ἀκριβῶς ἀ ν α ί σ θ η τ α στὸν πόνο, ἀλλὰ ἀ δ ι ά φ ο ρ α. Νοιώθουν δηλαδὴ τὸν πόνο, ἀλλὰ ὁ ἐγκέφαλός τους — ἐξ αἰτίας κάποιας ἀνωμαλίας του — δὲν τὸν ἑρμηνεύει σὰν κάτι τὸ δυσάρεστο ἢ τὸ ἀνυπόφορο.

Ἡ ἐξήγησις αὐτὴ εἶνε ἡ πιθανώτερη ὅλων.

Δὲν ἔχει ἐξακριβωθῆ ἂν ἡ ἀδιαφορία στὸν πόνο εἶνε κληρονομική. Τὸ πιθανώτερον ὅμως εἶνε ὅτι μπορεῖ νὰ μεταβιβασθῇ στοὺς ἀπογόνους καὶ νὰ ξαναεμφανισθῇ ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς γενεές.

Κατὰ τὴ γνώμη τῶν γιατρῶν, κι ἂν ἀκόμη ἕνα κορίτσι ἀδιάφορο στὸν πόνο διατηροῦσε αὐτὴ τὴν ἰδιότητα μετὰ τὴν ἐνηλικίωσί του, δὲν θὰ μποροῦσε ν' ἀποφύγῃ τοὺς πόνους τοῦ τοκετοῦ, γιατὶ αὐτοὶ εἶνε ἐσωτερικοί, ἐνῶ τὸ φαινόμενον τῆς φυσικῆς ἀναλγησίας ἀφορᾶ κυρίως τοὺς ἐπιφανειακοὺς πόνους τοῦ σώματος.

ΠΩΣ ΝΑ ΕΚΛΕΓΕΤΕ τὰ μάλλινα ὑφάσματα

Ἀπὸ τί ἐξαρτᾶται ἡ ἀντοχή των

Ἡ ποιότης τοῦ μαλλιοῦ ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶνε καμωμένο ἕνα ὕφασμα ἐξαρτᾶται ἀπὸ πολλὰ πράγματα: ἀπὸ τὸ εἶδος τοῦ ζώου, ἀπὸ τὸ ἂν προέρχεται ἀπὸ ἕνα ζωντανὸ ζῶο ἢ ἀπὸ ἕνα σφαγμένο, ἀπὸ τὸν τρόπο τοῦ καθαρισμοῦ καὶ τῆς κατεργασίας του κλπ.

Πρῶτα - πρῶτα, πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι τὸ μαλλὶ ποὺ κόβεται ἀπὸ ἕνα ζωντανὸ ζῶο δὲν εἶνε μιὰ ἀδρανὴς ὕλη.

Ἀλλὰ καὶ τὸ μαλλὶ ποὺ προέρχεται ἀπὸ ἕνα νεκρὸ ζῶο δὲν εἶνε ἐπίσης ἀδρανὴς ὕλη. Ζῇ καὶ αὐτὸ ὅπως καὶ τὸ πρῶτο, ἀλλ' ἡ ζωτικότης του εἶνε κάπως μικρότερη.

Ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ εἴδη μαλλιῶν καὶ περισσότερο ἀπὸ τὸ πρῶτο κατασκευάζονται τὰ καλούμενα ὑφάσματα «πενιέ». Τὸ ἰδιαίτερο χαρακτηριστικό των εἶνε τὸ ἑξῆς: Λόγῳ τῆς μεγάλης ἐλαστικότητος καὶ ἀντοχῆς ποὺ ἔχουν αὐτὰ τὰ μαλλιά, οἱ τρίχες ποὺ θὰ βγοῦν ἀπὸ τὴν εἰδικὴ κατεργασία των στὰ ἐργοστάσια κλωστουργίας, θὰ εἶνε εὐθύγραμμες. Ἔτσι, εἶνε δυνατὸν νὰ ἔχωμε ἕνα ὕφασμα ἐξαιρετικὰ λεπτό, ἀλλὰ καὶ ταυτόχρονα πολὺ στερεό. Τὰ ὑφάσματα αὐτοῦ τοῦ εἴδους εἶνε τὰ ἀνώτερα ὅλων.

Ἕνα ἔνδυμα ἀπὸ ὕφασμα αὐτῆς τῆς κατηγορίας μπορεῖ νὰ κρατήσῃ 8 χρόνια.

Ἀλλὰ τὸ μαλλὶ ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶνε καμωμένο αὐτὸ τὸ ὕφασμα δὲν πεθαίνει στὸ τέλος τῆς ὀκταετίας. Θὰ μπορέσῃ νὰ ζήσῃ ἄλλα ὀχτὼ χρόνια. Εἶνε ἡ περίοδος τῆς δευτέρας νεότητός του.

Τὰ περισσότερα κοστούμια, ἀφοῦ χρησιμοποιηθοῦν γιὰ ἕνα ὡρισμένο διάστημα ἀπὸ τοὺς κατόχους των, καταλήγουν στὸν παληατζῆ. Αὐτὸς ξεχωρίζει ὅσα μποροῦν ἀκόμη νὰ φορεθοῦν. Τὰ ὑπόλοιπα τὰ πουλάει σὲ εἰδικὰ ἐργοστάσια ὡς κουρέλια.

Ἐκεῖ, αὐτὰ τὰ κουρέλια ὑποβάλλονται σὲ εἰδικὴ ἐπεξεργασία καὶ ἀναμιγνύονται μὲ μαλλιὰ κατώτερης ποιότητας. Ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐπεξεργασία προκύπτει ἕνα μαλλὶ μὲ τὰ ἑξῆς χαρακτηριστικά:

Οἱ τρίχες του δὲν εἶνε εὐθύγραμμες, ὅπως στὴν πρώτη περίπτωσι, ἀλλὰ λίγο ἢ πολὺ σγουρές.

Εἶνε ἐξ ἄλλου, πολὺ κοντές.

Τὸ νῆμα ποὺ θὰ κατασκευασθῇ ἀπ' αὐτὲς θὰ εἶνε κατ' ἀνάγκην χοντρὸ καὶ μερικὲς ἀπειθάρχητες ἶνες θὰ ξεφεύγουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Τὸ ἴδιο χοντρὸ θὰ εἶνε καὶ τὸ ὕφασμα ποὺ θὰ πλεχθῇ ἀπ' αὐτό.

Τὰ ὑφάσματα αὐτὰ καλοῦνται «καρντέ», προέρχονται δηλαδὴ ἀπὸ μαλλιὰ ποὺ τὰ ἔχουν ξάνει γιὰ δεύτερη φορά. Εἶνε τὰ χοντρὰ μάλλινα ὑφάσματα, τὰ σπόρ, τὰ σκωτσέζικα κλπ. Τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ χοντρὰ ὑφάσματα γιὰ παλτὰ προέρχονται ἀπὸ μαλλιὰ αὐτῆς τῆς κατηγορίας.

Τὰ ὑφάσματα αὐτὰ μποροῦν ἐπίσης νὰ κρατήσουν ἄλλα ὀχτὼ χρόνια, χωρὶς νὰ ἔχουν, ὅμως τὴ φρεσκάδα τῶν «πενιέ». Ἀλλὰ δὲν θὰ εἶνε τελείως ἄχρηστα στὸ τέλος τῆς ὀχταετίας

Ὅπως καὶ στὴν πρώτη περίπτωσι, θὰ καταλήξουν καὶ πάλιν στὰ κλωστήρια. Ἀλλὰ τὰ μαλλιὰ αὐτὰ εἶνε πιὰ νεκρά. Ἔχουν χάσει τελείως τὴν ἐλαστικότητά των καὶ ἀποτελοῦν στὴν πραγματικότητα μιὰ ἀδρανὴ ὕλη.

Ὡστόσο, ἡ βιομηχανία κατορθώνει καὶ πάλι νὰ τὰ ἐπεξεργασθῇ καὶ νὰ κατασκευάσῃ ἀπ' αὐτὰ χοντρὰ μάλλινα ὑφάσματα, ποὺ προσφέρονται σὲ πολὺ χαμηλὲς τιμές. Πολλοὶ ἐξαπατῶνται ἀπ' αὐτές. Ἀλλὰ τὸ ὕφασμα ποὺ ἀγοράζουν δὲν πρόκειται νὰ τοὺς κρατήσῃ περισσότερο ἀπὸ ἕνα χρόνο.

Ἡ ἰδιότης, λοιπόν, ἑνὸς ὑφάσματος ὡς μαλλίνου δὲν πρέπει νὰ σᾶς παρασύρῃ. Τὸ κυριώτερο εἶνε ἀπὸ τί μαλλὶ ἔχει κατασκευασθῆ αὐτὸ τὸ ὕφασμα.

Νὰ μερικοὶ γενικοὶ κανόνες ποὺ θὰ σᾶς ἐπιτρέψουν νὰ διακρίνετε ἕνα καλὸ μάλλινο ὕφασμα ἀπὸ ἕνα ἄλλο δευτέρης ἢ τρίτης ποιότητος:

— Ἕνα ὕφασμα «πενιέ» ἀποτελεῖ ἐγγύησι γιὰ τὴν καλὴ ποιότητα τοῦ μαλλιοῦ του. Γιατὶ δὲν μπορεῖ νὰ κατασκευασθῇ ἀπὸ μαλλὶ κατώτερης ποιότητος.

— Προτιμᾶτε τοὺς ἀνοιχτοὺς χρωματισμούς. Ἀντίθετα, πρέπει νὰ εἶσαστε πολὺ πιφυλακτικοὶ προκειμένου ν' ἀγοράσετε ἕνα ὕφασμα σκούρου χρώματος καὶ περισσότερο μαύρου ἢ μπλέ. Ὁ λόγος εἶνε ὁ ἑξῆς: Τὰ «πενιὲ» ὑφάσματα καὶ κάπως λιγώτερο τὰ «καρντὲ» μποροῦν νὰ πάρουν ὁποιοδήποτε χρωματισμό. Στὰ ὑφάσματα τρίτης κατηγορίας ἐπιτυγχάνει μόνον ὁ μαῦρος ἢ σκοῦρος μπλὲ χρωματισμός.

— Γενικά, τὰ πολὺ χοντρὰ ὑφάσματα καθὼς καὶ τὰ πολὺ χνουδωτὰ πρέπει νὰ κινοῦν τὴ δυσπιστία.

Σπένσερ Τρέϊσυ.

ΟΙ ΜΙΣΘΟΙ τῶν ἀστέρων

Θρῦλοι καὶ πραγματικότης

Ἕνας ἄγριος ἀγὼν ἔχει ἀρχίσει ἀπὸ μερικοὺς μῆνες στὸ Χόλλυγουντ μεταξὺ τῶν διευθυντῶν τῶν κινηματογραφικῶν ἑταιρειῶν καὶ τοῦ προσωπικοῦ των καί, φυσικά, πρῶτα - πρῶτα τῶν ἠθοποιῶν. Ὁ ἀγὼν αὐτὸς ἀποβλέπει στὴ μείωσι τῶν μισθῶν.

Ἀλλὰ τί παίρνουν οἱ ἠθοποιοί;

Προτοῦ μιλήσουμε γι' αὐτούς, ἂς δοῦμε ποιοὶ εἶνε οἱ μισθοὶ τῶν διευθυντῶν τῶν κινηματογραφικῶν ἑταιρειῶν (ἐκείνων ποὺ διεξάγουν αὐτὸ τὸ λυσσαλέο ἀγῶνα γιὰ τὴ μείωσι τοῦ μισθοῦ τοῦ προσωπικοῦ των).

Στὴν κορυφὴ ὅλων, ἀπὸ τὴν ἄποψι τοῦ μισθοῦ, ἔρχεται ὁ Ἕλλην Σκούρας μὲ 985.000 δολλάρια ἐτησίως. (Τὸ ποσὸν αὐτὸ εἶνε ἄσχετο μὲ τὰ κέρδη ἀπὸ τὶς ἐπιχειρήσεις του). Ἀκολουθεῖ ὁ Λιούϊς Μάγιερ μὲ μισθὸ 500.000 δολλαρίων ἐτησίως. Τρίτος, μὲ μεγάλη διαφορά, ἔρχεται ὁ Νὶκ Σὲνκ μὲ 224.000 δολλάρια, ἔπειτα ὁ Σὰμ Κὰτς μὲ 205.000 δολλάρια κλπ.

Οἱ διευθυνταὶ τῶν κινηματογραφικῶν ἐπιχειρήσεων προτείνουν, λοιπόν, μείωσι τῶν μισθῶν γενικά, ἀρχίζοντας, φυσικά, ἀπὸ τοὺς δικούς των.

Νὰ τώρα τί κερδίζουν οἱ ἠθοποιοί:

Στὴν πρώτη σειρὰ ἔρχεται ὁ Χόμφρεϋ Μπόγκαρτ, ποὺ πληρώθηκε τὸ 1947 τὸ ποσὸν τῶν 468.000 δολλαρίων.

Ἀκολουθεῖ ὁ Μπὶνγκ Κρόσμπυ μὲ 325.000 δολλάρια.

Τρεῖς γυναῖκες, ἡ Ντιάνα Ντάρμπιν, ἡ Μπέττυ Νταίβης καὶ ἡ Ντένις Μόργκαν εἰσπράττουν 312.000 δολλ. τὸ χρόνο.

Ἡ σειρὰ τῶν κυριωτέρων ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἠθοποιοὺς τοῦ Χόλλυγουντ εἶνε ἡ ἀκόλουθη:

Μπέττυ Γκραίημπλ (299.300 δολλάρια ἐτησίως), Κάρυ Γκρὰντ (287.000), Βαρβάρα Στάνγουϊκ (256.000), Ραίη Μίλλαντ (229.000), Ρόμπερτ Μογκόμερυ (226.000), Λάνα Τάρνερ (226.000), Ἔρρολ Φλὺν (214.000), Γκρὴρ Γκάρσον (212.000), Κάθρην Χέππουρν (198.000) κλπ.

Ἀκολουθοῦν ὁ Γκαίημπλ, ὁ Σπένσερ Τρέϊσυ, ὁ Κάγκνεϋ κλπ.

Οἱ ἀριθμοὶ αὐτοὶ εἶνε ἀναμφισβήτητα ἀστρονομικοί. Ἀλλὰ τί ἀπομένει μετὰ τὴν ἀφαίρεσι τῶν φόρων τοῦ δημοσίου;

Νὰ ποιὰ εἶνε τὰ ποσὰ ποὺ τὸ ἀμερικανικὸ δημόσιο εἰσπράττει ὡς φόρο ἐπὶ τῶν μισθῶν:

Στὸ μισθὸ τῶν 100.000 δολ. ὁ φόρος εἶνε 63.540 δολλάρια, τῶν 200.000 148.551, τῶν 250.000 191.771, τῶν 300.000 234.996, τῶν 400.000 321.446, τῶν 500.000 407.896, τῶν 750.000 624.021, καὶ τοῦ 1.000.000 840146.

Τὸ δημόσιο ἀπορροφᾶ, δηλαδή, τὰ 2)3 περίπου καί, προκειμένου γιὰ τοὺς μεγάλους μισθούς, τὰ 75 - 85% τῶν μισθῶν.

Ἔτσι, τὰ καθαρὰ ποσὰ ποὺ ἀπομένουν στοὺς ἠθοποιοὺς εἶνε ἐλάχιστα.

Ἡ Ἄνν Σότερν π. χ. εἰσέπραξε ἀπὸ τὸ στούντιο στὸ ὁποῖον ἐργάζεται 161.000 δολλάρια. Ἀπ' αὐτὰ πλήρωσε φόρο 107.000 περίπου δολλάρια. Ἄλλα 37.000 δολλάρια τῆς ἀπερρόφησαν ὁ ἰμπρεσσάριος της, ὁ διαφημιστής της, ἡ γραμματεύς της κλπ. Ἔτσι, τῆς ἔμειναν καθαρὰ 16.600 δολλάρια, δηλαδὴ τὸ δέκατον ἀπὸ ὅσα ἐκέρδισε.

Ἀλλὰ νὰ λεπτομερέστερα ὁ προϋπολογισμὸς τῆς Ντιάνας Λύν:

Ἡ μικρὴ ἠθοποιὸς κερδίζει 1.250 δολλάρια τὴν ἐβδομάδα. Ἀπὸ αὐτὰ πληρώνει φόρους 670 δολλάρια, προμήθεια στὸν «ἐπιμελητὴ» τῶν συμφερόντων της 125 δολλάρια, στὸ διαφημιστή της 75 δολλάρια, στὴ γραμματέα της συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ἐξόδων ἀλληλογραφίας 125 δολλάρια, ἐξοδα ἀνανεώσεως τῆς τουαλέττας της 125 δολλάρια, δηλαδὴ συνολικὰ 1.125 δολλάρια. Τῆς μένουν λοιπόν, 125 δολλάρια τὴ βδομάδα γιὰ νὰ ζήσῃ. Τὸ ποσὸν αὐτὸ δὲν εἶνε, βέβαια, μικρὸ ἀλλ' οὔτε καὶ πολὺ σημαντικό.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι, σύμφωνα μὲ τοὺς ἄγραφους νόμους ποὺ ἰσχύουν στὸ Χόλλυγουντ, τὰ στούντιο, ὑποχρεοῦνται νὰ παρέχουν στοὺς ἠθοποιούς, ἄντρες καὶ γυναῖκες, μόνο τὰ εἰδικὸ κοστούμια π. χ. μιὰ στρατιωτικὴ στολή, μιὰ ενδυμασία τοῦ 16ου ἢ τοῦ 17ου αἰῶνος, τὴν ἀμφίεσι μιᾶς Ἰνδῆς χορεύτριας ἢ μιᾶς Αἰγυπτίας βασιλίσσης κλπ. Ὅταν, ὅμως, τὸ ἔργον ἐξελίσσεται στὴ σημερινὴ ἐποχὴ καὶ δὲν περιέχει μιὰ ἀναδρομὴ στὸ παρελθόν, μιὰ ἀλληγορία κλπ., οἱ ἠθοποιοί, ἄντρες καὶ γυναῖκες, πρέπει νὰ φροντίζουν μόνοι τους γιὰ τὰ κοστούμια τους.

Ἕνας ἄλλος ἄγραφος νόμος ποὺ ἰσχύει στὸ Χόλλυγουντ εἶνε ὁ ἑξῆς: Ἕνα κοστοῦμι ἢ μιὰ τουαλέττα ποὺ φορέθηκε ἔστω καὶ γιὰ ἕνα λεπτὸ σ' ἕνα φὶλμ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ξαναφορεθῇ σ' ἕνα ἄλλο.

Σκεφθῆτε τώρα πόσον κολοσσιαῖα εἶνε τὰ ποσὰ ποὺ ὑποχρεοῦται νὰ ξοδέψῃ μιὰ ἠθοποιὸς ὅταν πρέπει ν' ἀλλάξῃ εἴκοσι τουαλέττες σὲ μιὰ καὶ μόνη ταινία, ὅπως συνέβη τελευταῖα μὲ τὴ Λίντα Ντάρνελ. Προσθέστε ἀκόμη τὸ συναγωνισμὸ πολυτελείας καὶ κομψότητος ποὺ διεξάγεται μεταξὺ τῶν στὰρ καὶ θ' ἀντιληφθῆτε ὅτι, παρὰ τοὺς κολοσσιαίους μισθοὺς ποὺ παίρνουν, εἶνε, στὴν πραγματικότητα, πολὺ φτωχές.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ἱστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

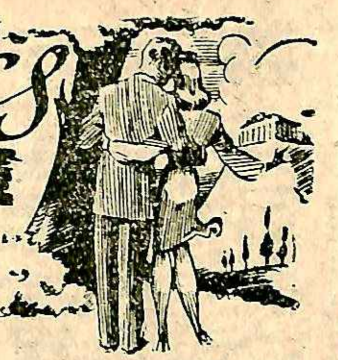

Τὸ μοντέρνο σπίτι

Πάντα εἶχα μανία μὲ τὰ μοντέρνα. Τὰ ροῦχα μου ἦταν ἡ τελευταία λέξι τῆς μόδας. Πρῶτος εἶχα φορέσει τὰ πανταλόνια τσάρλεστον καὶ ὕστερα τὰ περίφημα ἐκεῖνα σακκάκια μὲ τὶς κοφτερὲς σὰν κόψι ξουραφιοῦ βάτες. Πρῶτος λανσάρισα στὸν τόπο μας τὸ κούρεμα ἀ - λ - Ἀμερικαίν, ποὺ κόβεις τὰ μαλλιά σου ἕνα γῦρο μὲ τὴν ψιλὴ μηχανὴ κι' ἀφήνεις, ἀπὸ τὴ μέση τοῦ κρανίου κι' ἀπάνω μιὰ πυκνὴ τοῦφα μαλλιῶν. Πρῶτος καὶ τὸ μουστακάκι ἀ - λὰ - Ντούγκλας, πρῶτος καὶ τὰ τριώροφα παπούτσια. Ἡ ἀγάπη μου ὅμως στὸ μοντέρνο, ἐκδηλωνόταν κυρίως στὴν ἐπίπλωσι τοῦ σπιτιοῦ μου. Κρεββατοκάμαρα σαλόνι, γραφεῖο, ὅλα μὲ ἴσες γωνίες, σὰν κόψι ξουραφιοῦ κι' αὐτές, κι' ἐπιφάνειες γυαλισμένες μὲ ντοῦκο. Ἀληθινὸς καθρέφτης, νὰ βλέπῃς μέσα τὴ φάτσα σου καὶ νὰ θαυμάζῃς. Καμπῦλες στὰ ἔπιπλά μου καὶ φιοριτοῦρες, οὔτε γιὰ δεῖγμα. Ὁ αἰὼν τῆς ἁπλότητος. Εὐθεῖες καὶ τεθλασμένες, νὰ χορταίνῃ τὸ μάτι σου. Μπιμπελὼ ἀεροδυναμικά, ζωγραφικὰ ταμπλὼ μοντέρνα κι' αὐτὰ νὰ τὰ βλέπῃς καὶ νὰ μὴν καταλαβαίνῃς τίποτα. Καὶ — κοντὰ στὸ νοῦ κι' ἡ γνῶσι — ἀεροδυναμικὴ κι' ἡ καϋμένη ἡ ὕπαρξι ποὺ μ' ἐξυπηρετοῦσε αἰσθηματικῶς καὶ κάτι παραπάνω. Νέα, φανταχτερὴ καὶ ζωηρή. Κι' ἦταν ἡ μόνη ποὺ δὲν εἶχε εὐθεῖες. Ὅλο καμπῦλες ἦταν ἡ σιλουέττα της. Οἱ ὁποῖες καμπῦλες, στὸ κεφάλαιο τῆς γυναίκας τουλάχιστον, εἶνε προτιμώτερες πάσης εὐθείας, γιὰ νὰ θυμηθῶ καὶ τὸ σοφὸ γεωμετρικὸ θεώρημα ποὺ ἔμαθα μικρὸς στὸ σχολεῖο.

Ἤμουν ἀπόλυτα βέβαιος ὅτι βρισκόμουνα πάντα μέσα στὸ πλαίσιο τοῦ μοντερνισμοῦ καὶ τὸ θεωροῦσα μεγάλη προσβολὴ νὰ μοῦ ποῦν ἔστω καὶ γι' ἀστεῖο, πὼς δὲν ἤμουν μοντέρνος. Ἀφοῦ κι' ἡ Νάντια ἀναγνωρίζοντας τὶς προοδευτικές μου ροπές, μοῦλεγε στὶς τρυφερές μας στιγμές:

— Πὼλ (δηλαδὴ Παῦλο) σ' ἀγαπῶ γιατὶ εἶσαι μοντέρνος!

Κι' ὅταν ἄκουγα τὴ σπουδαία αὐτὴ κουβέντα, ἀνέβαινα στοὺς οὐρανούς.

Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ μ' ἔκανε νὰ χαίρωμαι περισσότερο, ἦταν ἡ ψυχική μου κατάστασι. Τὴν αἴσθησι τοῦ μοντέρνου τὴν εἶχα καὶ μέσα μου. Στὴν ψυχή μου στὸ μυαλό μου, στὴν καρδιά μου, στὸ σῶμα μου ὁλόκληρο. Τὸ αἷμα κυκλοφοροῦσε ζεστὸ καὶ γρήγορο στὶς φλέβες μου, πηδοῦσα πολλὲς φορὲς χωρὶς λόγο σὰν ἀνισόρροπο τραγάκι, ἀνέβαινα τὰ σκαλοπάτια δύο - δύο, χόρευα σουΐγκ, ἔδινα κλωτσιὲς στὶς πόρτες ἀντὶ νὰ τὶς ἀνοίξω μὲ τὸ χέρι, ἐν γένει ἤμουν ἕνας τύπος ἀεροδυναμικός, ποὺ ἔκανα ἐντύπωσι σὲ ὅλους καὶ πρῶτα - πρῶτα στὸν ἑαυτό μου. Δὲν πίστευα ποτὲ πὼς θὰ γερνοῦσα. Ἔτσι εἶνε ὁ μοντερνισμός.

★

Φαίνεται ὅμως πὼς δὲν εἶχα ἀντιληφθῆ πὼς ὁ μοντερνισμὸς βαρυέται καμμιὰ φορὰ τὸν ἑαυτό του καὶ γυρίζει πρὸς τὰ πίσω. Νόμιζα πὼς οἱ ἴσιες γραμμές, τὰ ἐπίπεδα, τὰ παραλληλεπίπεδα, τὰ τρίγωνα, τὰ τετράγωνα καὶ τὸ ντοῦκο, θὰ ἦταν πάντα τῆς μόδας, ἐκτὸς ἂν γινόταν καμμιὰ καινούργια ἐφεύρεσι ἐξωφρενική. Ἔτσι νόμιζα! Ὅμως ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνες δέχθηκα στὸ μοντέρνο μου σπίτι μιὰ φιλικὴ ἐπίσκεψι. Ἦταν ὁ φίλος μου ὁ Ντίμης ποὺ ἔλειπε ὀχτὼ χρόνια στὸ ἐξωτερικὸ καὶ ἦρθε τελευταῖα γιὰ νὰ ἰδῇ τί γίνεται ἡ πατρίδα. Καὶ πρῶτα - πρῶτα ἦρθε σὲ μένα. Μόλις εἶδε τὰ ἔπιπλά μου, κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε:

— Τί εἶν' αὐτὲς οἱ ἀηδίες;

— Ποιὲς ἀηδίες Ντίμη; Γιὰ μίλα καλύτερα, σὲ παρακαλῶ.

— Ἐννοῶ τὸ «ἀμεμπλεμάν» σου.

— Εἶνε μοντέρνο.

— Τὰ μυαλά σου καὶ μιὰ λίρα. Ἀπὸ ποῦ κι' ὡς ποῦ εἶνε μοντέρνα αὐτὰ τὰ ἔπιπλα;

— Μὰ δὲν τὰ βλέπεις; Ἴσια καὶ ἀεροδυναμικά.

— Εἶσαι πολὺ πίσω Πώλ. Αὐτὰ ἦταν μοντέρνα μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό. Τώρα δὲν εἶνε οὔτε κἂν γιὰ τὰ μουσεῖα. Κανένας καθὼς πρέπει κύριος δὲν ἔχει στὸ σπίτι του τέτοιες ἀηδίες.

— Ντίμη καὶ πάλι σὲ παρακα-

— Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ταλαιπωρῆστε πειά, κύριε! Ἀδειάσανε οἱ διπλανὲς θέσεις!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

λῶ νὰ μιλᾶς καλύτερα.

— Προσέχω τὰ λόγια μου, μὴν ἀνησυχῆς. Ἀλλὰ ὀφείλω νὰ σοῦ ἀνοίξω τὰ μάτια.

— Καὶ τί εἶνε μοντέρνο σήμερα;

— Μοντέρνο εἶνε τὸ παληό. Τὰ ἔπιπλα «βιὲ-στὺλ» ποὺ λένε. Τὰ κλασσικὰ ἐγγλέζικα, τὰ φλωρεντινά, ἡ ἐποχὴ τῶν Λουδοβίκων. Τὰ ἔπιπλα τὰ σκαλιστά, οἱ βαθειὲς καὶ ψηλὲς πολυθρόνες, οἱ ἀρχαϊκὲς τραπεζαρίες, τὰ ταμπλὼ τῶν παληῶν ζωγράφων, τὰ μπιμπελὼ ποὺ θυμίζουν μουσεῖο.

— Σιγὰ-σιγὰ θὰ μοῦ πῆς πὼς πρέπει νὰ βάλω καὶ κανένα ρολόϊ ἐκκρεμές, ἀπὸ κεῖνο ποὺ βγαίνει ὁ κοῦκος καὶ λέει τὴν ὥρα.

— Φυσικά. Αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ λείπη. Κι' ἂν θὲς νὰ πεισθῆς, ἔλα νὰ πᾶμε σ' ἕνα κατάστημα ἐπίπλων, νὰ ἰδῆς τὰ φιγουρίνια.

Πήγαμε. Κι' ἐκεῖ εἶδα κι' ἀπόρησα. Μὰ πῶς δὲν εἶχα πάρει εἴδησι τόσον καιρὸ αὐτὴ τὴν κοσμογονία ποὺ εἶχε γίνει κάτω ἀπὸ τὴ μύτη μου; Πραγματικὰ ἀναγνώρισα πὼς εἶχα μείνει δέκα χρόνια πίσω. Ἐδῶ ὁ καλὸς καὶ μοντέρνος κόσμος ἔφτιασε τὸ σπίτι του μουσεῖο κι' ἐγὼ ἐπέμενα στὰ παραλληλεπίπεδα. Ἄνθρωπος νὰ ζήση στὴν κοινωνία!

— Αὐτὸ συμβαίνει πάντα, μὲ τὶς μόδες, μοῦ ἐξήγησε βγαίνοντας ὁ Ντίμης, ποὺ εἶχε κάνει καὶ τόσα χρόνια στὴν Εὐρώπη. Γυρίζουν πίσω καὶ ζητοῦν τὴν ἀνανέωσί τους στὶς αἰώνιες πηγὲς τῆς κλασσικῆς ἐποχῆς. Καὶ ὄχι μόνο τὰ ἔπιπλα, ἀλλὰ καὶ τὸ ντύσιμο. Δὲν βλέπεις τί γίνεται μὲ τὴ γυναικεία φοῦστα; Δὲν βλέπεις τὸ ἀνδρικὸ ντύσιμο ποὺ γίνεται σοβαρό; Πίσω πρὸς τὸ ὡραῖο παρελθόν, ἰδοὺ τὸ σύνθημα τοῦ μοντέρνου μοντερνισμοῦ!

Γύρισα στὸ σπίτι μου. Τὸ εἶδα καὶ τὸ σιχάθηκε ἡ ψυχή μου. Ἄ! Μὰ δὲν μποροῦσε νὰ ἐξακολουθήση αὐτό. Εἶχα ὑποχρέωσι πρὸς τὶς παραδόσεις μου νὰ τὸ ἀλλάξω. Ἀλλοιῶς ἤμουν χαμένος ἄνθρωπος.

★

Τὴν ἄλλη μέρα κι' ὅλας πῆρα τὸ Ντίμη ἀγκαζὲ καὶ πῆγα σ' ἕνα κατάστημα ἐπίπλων, νὰ διαλέξουμε τὰ καινούργια παληὰ ἔπιπλα. Τὰ διαλέξαμε. Ὁ καταστηματάρχης μὲ μεγάλη προθυμία μᾶς ἔδωσε κι' αὐτὸς τὴ γνώμη του κι' ἔπειτα μᾶς ξεφούρνισε διάφορες ἀντίκες.

— Κυττάξτε αὐτὴ τὴ φλωρεντινὴ πολυθρόνα. Εἶνε τουλάχιστον ἑκατὸ ἐτῶν. Ἀλλὰ γιὰ προσέξτε δουλειά!... Σᾶς συνιστῶ κι' αὐτὴ τὴν Κερκυρέϊκη κασσέλα.

Καὶ μᾶς σύστησε καὶ ἄλλα.

— Μὰ αὐτά, εἶπα στὸ Ντίμη, εἶνε διαφορετικοῦ στύλ.

— Ἀκριβῶς αὐτὸ συνηθίζεται. Τὸ ἑνιαῖο στύλ, εἶνε μονότονο καὶ ἀνιαρό. Ἐνῶ, ἂν μέσα στὸ γενικό σου «ἀμεμπλεμὰν» ξεφυτρώνουν κι' ἕνα δυὸ ἔπιπλα παληᾶς μέν, ἀλλὰ διαφορετικῆς ἐποχῆς, εἶνε ὅ,τι χρειάζεται γιὰ ἕνα εὐγενικὸ καὶ ἀξιοπρεπὲς σπάσιμο αὐτῆς τῆς μονοτονίας.

Ξεπούλησα τὰ πρώην μοντέρνα μου ἔπιπλα γιὰ παλησοσάνιδα. Τὸ σπίτι ἄδειασε. Καὶ σὲ λίγες μέρες κούρντισα τὴ νέα μου ἐπίπλωσι: Βαθειὲς καὶ ψηλὲς πολυθρόνες, κονσόλες, κομμό, κασσέλες, ἐταζέρες, βαρειὲς κουρτίνες, βενετσιάνικα φανάρια, ντορμέζες, πιάτα στοὺς τοίχους, τὸ ρολόϊ μὲ τὸν κοῦκο καὶ ἄλλα πολλά. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ ἦταν ἀξιοθαύμαστο, ἦταν τὸ κρεββάτι μου. Ἕνα παλαϊκὸ κρεββάτι, μὲ τέσσερα ψηλὰ ποδάρια, ποὺ στήριζαν κι' ἕνα εἶδος ταβάνι ἀπὸ πάνω, αὐτὸ ποὺ λένε «οὐρανό». Ἦταν ἀκριβῶς σὰν τὰ κρεββάτια ὅπου κοιμόντουσαν οἱ Ἐρρίκοι ὄγδοοι, οἱ Μαρίες Στούαρτ, οἱ Λουδοβίκοι δέκατοι τόσοι καὶ ἄλλα τέτοια σπουδαῖα πρόσωπα. Εἶχα καὶ μερικὰ κηροπήγια, μὲ ἀληθινὰ κεριά.

— Τώρα μάλιστα! εἶπε ὁ Ντίμης. Τώρα μπορεῖς νὰ πῆς πὼς εἶσαι μοντέρνος ἄνθρωπος! Μέσα στὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς!

★

Χάρηκε κι' ἐμένα ἡ ψυχή μου. Τὴ νύχτα ἄναψα τὰ κεριά, βυθίστηκα λίγο στὰ περασμένα κι' ἔπεσα στὸ κρεββάτι μου νὰ κοιμηθῶ, ἀνεβαίνοντας τὰ δυὸ ξύλινα σκαλοπάτια του. Στὸν ὕπνο μου εἶδα πὼς μονομαχοῦσα μὲ τὸν Ἀρτανιάν.

★

Ὅταν ἦρθε ἡ Νάντια, ἔμεινε μ' ἀνοιχτὸ τὸ ὡραῖο της στοματάκι, ἀπὸ τὴν κατάπληξι.

— Τί ἀηδίες εἶν' αὐτές; εἶπε μόλις συνῆλθε.

— Νάντια, σὲ παρακαλῶ νὰ μιλᾶς καλύτερα. Αὐτὸ εἶνε τὸ μοντέρνο «ἀμεμπλεμάν»!

— Μπορεῖ νὰ εἶνε, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ μένω ἐδῶ μέσα. Πιάνεται ἡ ψυχή μου. Νομίζω πὼς εἶμαι ἡ γιαγιά μου!

— Θὰ συνηθίσης!

Ἀλλὰ δὲν συνήθισε. Καὶ ὄχι μόνο δὲν συνήθισε ἀλλὰ ἄρχισα νὰ τὴν ξεσυνηθίζω κι' ἐγώ. Ἄ! Ὄχι! Μέσα σ' αὐτὸ τὸ μουσειακὸ σπίτι, ποὺ θύμιζε Μαρκησίες Πομπαδούρ, Ἀντουανέττες καὶ ἄλλες τέτοιες θαυμάσιες κυρίες τῶν περασμένων χρόνων, κρινολῖνα, ξίφη καὶ περροῦκες, δὲν εἶχε τὴ θέσι της ἡ Νάντια μὲ τὴν ἀεροδυναμική της ἐμφάνισι, τὸ προκλητικό της ὕφος καὶ τὶς τσίκλες ποὺ μασσοῦσε διαρκῶς. Τὴν ἔβλεπα σὰν χτυπητὴ ἀνορθογραφία. Μοῦ κατάστρεφε τὸ «ἀμεμπλεμάν». Καὶ τὸ μοιραῖο ἦρθε ἕνα βράδυ.

Εἶχε πάει πρώτη στὸ σπίτι κι' ἐγὼ ἄργησα. Πῆγα δηλαδὴ κατὰ τὶς δέκα καὶ μισή. Καὶ ἦταν κρύα βραδυὰ κι' ἔβρεχε. Καὶ βλέπω τὴ Νάντια στὰ σκαλοπάτια νὰ τρέμη.

— Τί ἔχεις; τὴ ρώτησα. Γιατί εἶσαι ἔξω;

— Βγῆκε κάποιο φάντασμα! μοῦ λέει.

— Εἶσαι κουτή. Ἔλα ἀπάνω.

— Ἀπάνω δὲν ἔρχομαι, ποὺ νὰ μὲ κάνης χρυσῆ. Κι' ἂν δὲν ἀλλάξης τὸ «ἀμεμπλεμὰν» δὲν ξαναπατάω τὸ πόδι μου στὸ σπίτι σου!

— Τὸ «ἀμεμπλεμὰν» δὲν ἀλλάζει!

— Τότε γειά σου!

— Ἡ ὥρα ἡ καλή!...

Ἔτσι ἔφυγε ἡ ἀνορθογραφία.

★

Δὲν μ' ἔνοιαζε καθόλου. Ἴσα-ἴσα ποὺ χάρηκα. Ἀλλὰ μοῦ ἔλειπε ἡ γυναικεία ὕπαρξι, ποὺ θάρχόταν ἀσσορτὶ μὲ τὸ ἀμεμπλεμάν. Ἄρχισα νὰ ψάχνω. Ἔβλεπα νέες καὶ ὡραῖες γυναῖκες, ἀλλὰ δὲν μοῦλεγαν τίποτα. Τότε ξεφύλλισα τὰ παληά μου τεφτέρια. Θυμήθηκα τὴν Ὄλγα, ποὺ τὴν εἶχα ἀγαπήσει ἐδῶ καὶ δέκα ὀχτὼ χρόνια. Κατώρθωσα καὶ τὴν ξεφύτρωσα. Τὰ μαλλιά της εἶχαν ἀρχίσει ν' ἀσπρίζουν, τὸ πρόσωπό της ἦταν κουρασμένο καὶ σοβαρό. Ἡλικιωμένη γυναῖκα, ὅσο νὰ πῆς. Ὅμως τί ὄμορφα ποὺ θὰ πήγαινε στὸ ἀμεμπλεμάν μου!

— Ὄλγα μιὰ ποὺ δὲν παντρεύτηκες, ἔρχεσαι νὰ παντρευτοῦμε;

Ἐπήδησε.

— Ἀλλὰ θέλω νὰ ἰδῆς τὸ σπίτι μου πρῶτα!

Τὸ εἶδε κι' ἐνθουσιάστηκε. Τὴν εἶδα κι' ἐγὼ μέσα στὸ σύνολο τοῦ ἀμεμπλεμάν, καὶ εἶδα πὼς ἦταν ὅ,τι ἔπρεπε.

Τῆς φίλησα τὸ χέρι, μὲ ὑπόκλισι κι' ἄναψα τὰ κεριά. Ἔπεσα ὅμως ἀμέσως σὲ μιὰ βαθειὰ καὶ ψηλὴ πολυθρόνα. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, μ' ἔπιασαν οἱ πρῶτοι ρευματισμοί.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

✪✪

Ἔξυπνο κόλπο

Στὸ Φάμπιβιλ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἕνας πόλισμαν κυνηγοῦσε νὰ πιάση κάποιον Ἔλμερ Χαίηγουντ, ποὺ ἦταν τύφλα στὸ μεθύσι. Ἀλλ' ὁ Χαίηγουντ εἶχε μιὰ ἔξυπνη ἰδέα. Περνώντας ἔξω ἀπὸ ἕνα ἀστυνομικὸ τμῆμα, μπῆκε μέσα, ξαπλώθηκε στὸ χὼλ καὶ περίμενε. Ὁ πόλισμαν ἔφτασε σὲ λίγο λαχανιασμένος.

— Σ' ἔπιασα ἐπὶ τέλους! φώναξε.

Ἀλλ' ὁ Χαίηγουντ τὸν κύτταξε ἀτάραχος.

— Δὲν μπορεῖς νὰ μὲ πιάσης! τοῦ ἀπάντησε. Ἡ μέθη εἶνε αὐτόφωρο ἀδίκημα. Ἔπρεπε, λοιπόν, νὰ μὲ πιάσης μεθυσμένον σὲ δημόσιο χῶρο... Ἀλλ' ἐδῶ δὲν εἶνε δημόσιος χῶρος. Εἶνε κρατικὸ γραφεῖο.

Οἱ προϊστάμενοι τοῦ πόλισμαν ἐδικαίωσαν τόν... Χαίηγουντ, ποὺ ἔφυγε ἀπὸ τὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα μόνον ἀφοῦ ξεμέθυσε τελείως.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 195

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Τέτοιος εἶνε ὁ Μητρόπουλος.—Ποταμὸς τῆς Μακεδονίας.

2) Τελικὸς σύνδεσμος.—Ἐφόνευσε τὴν Κλυταιμήστρα.— Λουλούδια.

3) Κύτταξε.— Προσωπικὴ ἀντωνυμία (β' πρ.) — Ἄρθρον.— Μισὴ «καρδιά»

4) Βεβαιωτικὸ μόριο (ἀρχ.). — Γονιμοποιὸς σκόνη τῶν λουλουδιῶν.— Δωμάτιο προοριζόμενο γιὰ ξένους.— Πρόθεσις.

5) Ἀρνητικόν.— Δὲν διαφέρουν καθόλου μεταξύ τους (οὐδ.).—Ἡ πλέον ἐνδιαφέρουσα ὕλη τῶν ἐφημερίδων

6) Ἐπιθηλιακὸ ὄργανο τοῦ ὀργανισμοῦ μας.— Ὀργανισμὸς ποὺ διαχειρίζεται τὴν σταφίδα μας.— Πρόθεσις.— Ψυχικὴ διάθεσις, ὅπως ἐκδηλώνεται πάνω στὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου.

7) Νότα μουσικῆς.— Τίτλος στὴ Γαλλία.— Σπόρ.— Πολεμικὸ παράγγελμα.— Σύμφωνον.

8) Φέουδα — Εἶνε περιπλανώμενοι.

9) Ἀνήκουν στὸν λαό.

10) Δὲν λυώνει εὔκολα.—Ἔχουν τὸ ἴδιο βάρος (οὐδ.).

11) Πάνω σ' αὐτὴν βρισκόμαστε.—Ἐφημερὶς τῆς Τουρκίας.— Συμπλεκτικὸς σύνδεσμος.— Ἀστυνομία τοῦ στρατοῦ.—Ὁ χρυσὸς στὴν Γαλλία.

12) Δὲν εἶνε χωρική.— Τὴν ἀποτελοῦν οἱ Ἴκαροί μας (ἀρχικά).— Κομψὸς (ξεν.) — Τίτλος στὴν Ἱσπανία (θηλ.).

13) Χρονικὸν ἐπίρρημα (δημοτ.).— Τὸ εἴδωλο τῶν υπεκοήδων.—Ἄρθρον (αἰτ.).

14) Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (γεν.).— Γυμναστικὸ ὄργανο.— Ἄγγλος φιλόσοφος καὶ πολιτικός.— Σύμφωνον εἰς διπλοῦν.

15) Ὁ πρῶτος πλοίαρχος ποὺ ἀναφέρει ἡ ἱστορία.—Ἄρθρο.— Ἀριθμητικόν.— Διάδοχος τῆς Κ.Τ.Ε.

16) Μόριο χρησιμοποιούμενο ὡς σημαντικὸ ἀκριβοῦς προσδιορισμοῦ.—Ἱερεὺς τῆς Τροίας ποὺ ἐφονεύθη ἀπὸ τὸν Ἀπόλλωνα.— Κραυγὴ πόνου

17) Δὲν τοὺς τρώγομε ὅσο ζοῦμε ἀλλὰ μᾶς τρῶνε ὅταν πεθάνωμε.— Προκαλοῦν τὸ γέλιο (οὐδ.).

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Δυναμικὸς ἀστὴρ τοῦ Χόλλυγουντ (ἐπώνυμον).— Μωαμεθανός

2) Νότα μουσικῆς.— Δάχτυλο τοῦ χεριοῦ μας.—Ἄγγλος συγγραφεύς

3) Ἀριθμητικὸ (οὐδ.).— Ἐπιβεβαιωτικὸ μόριο (ἀρχ.).— Ἄρθρο.— Τοπικὸ ἐπίρρημα

4) Κτητικὴ ἀντωνυμία (οὐδ.). — Τοκετός.—Ὅ,τι μᾶς ἀνήκει.— Τὸ μικρὸ ὄνομα ἱστορικοῦ γκάγκστερ

5) Σημεῖο τῆς ἀριθμητικῆς.— Ψαρόβαρκα.— Παράγγελμα στρατιωτικό

6) Γερμανικὴ βιομηχανικὴ περιοχή.— Χρονικὸν ἐπίρρημα. — Γάλλος μυθιστοριογράφος — Ἡ φθηνότερη πούδρα

7) Τὸ συναντήσαμε ἤδη στὸ 11 ὁριζοντίως.— Δηλητήριον. — Θάλασσα (ἀρχ.) — Θόρυβος. — Ἀνώνυμος ἑταιρία.

8) Καταστρέφει πόλεις καὶ περιοχὲς ὁλόκληρες.— Γίνεται στὴν κατάλληλη στιγμὴ καὶ εἶνε συνεπῶς ἀποτελεσματικός

9) Ἁμάρτημα.

10) Παρεκτροπὲς (καθ.).—Μέχρι θανάτου

11) «Β.διαν...» Ἀγγλὶς στάρ.—Ὑποθετικόν.— Καταφατικὴ ἀπάντησις — Δὲν διαφέρουν στὸ μέγεθος (οὐδ.) — Προϊόντα κατοικιδίων ζώων (καθ.)

12) Σημεῖο τῆς ἀριθμητικῆς — Πρόθεσις.— Σιδηρόδρομοι τοῦ κράτους.— «Τζίν...» ἄλλη στὰρ τοῦ ἀγγλικοῦ κινηματογράφου.

13) Ὁ γενάρχης τῶν Ἰώνων —Ἐγκωμιαστικὸν ᾆσμα.— Ἄρθρο (πληθ.).

14) Σύνδεσμος συμπλεκτικὸς (πρὸ φωνήεντος).— Τὰ ἔχει διαρκῶς ὁ Πελοπίδας μας.—Παράγγελμα τῆς γυμναστικῆς. — Γαλλικὸ μέτρο ἐπιφανείας.

15) ...Ἄρθουρ: περίφημος στρατηγός.— Νότα ἀντεστραμμένη.—Ὑπάρχει στὴ ζωή.— Ἄρνησις

16) Δυὸ φωνήεντα, στὴ σειρὰ ποὺ θὰ τὰ βρῆτε στὸ ἀλφάβητο — Μένει συνήθως ἀπραγματοποίητο.— Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ Ο.Η.Ε. (ἐπώνυμον).

17) Λήθαργος, βύθισμα.— Κατορθώματα τοῦ Ἡρακλέους

ΣΠΥΡΟΣ ΒΑΛΑΛΑΣ

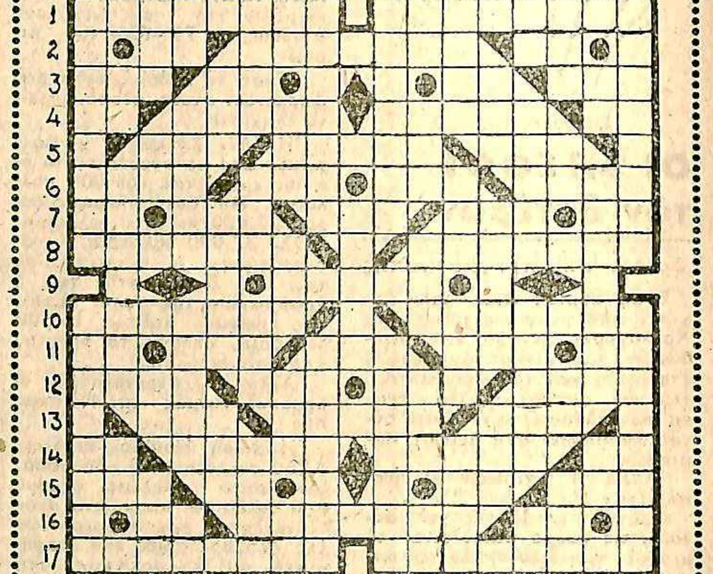

Ἡ λύσις τοῦ 194ου στὴ σελ. 70

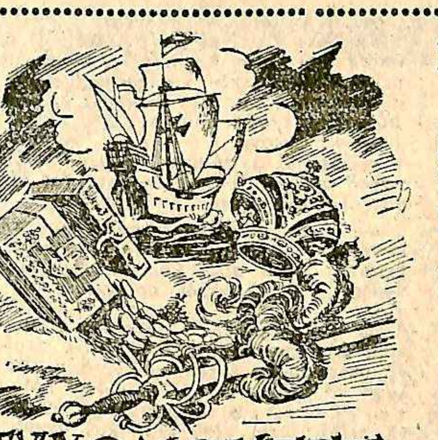

ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΕΣ τῶν 5 Ἠπείρων

Τόμας Βάλεϋ, ὁ «τρελλὸς Ἰρλανδὸς»

Στὶς ἀρχὲς τοῦ 1788, δινόταν ἕνα γεῦμα στὸ Δουβλῖνο τῆς Ἰρλανδίας, στὸ μέγαρο τοῦ δουκὸς τοῦ Λάϊνστερ. Προσκεκλημένοι ἦσαν ὅλοι οἱ «τύποι» τῆς πόλεως, τὰ μέλη τῆς περίφημης Λέσχης «Φωτιὰ τῆς Κολάσεως», ποὺ εἶχαν γίνει διάσημα γιὰ τὶς τρέλλες τους. Τὰ παράθυρα τῆς Λέσχης αὐτῆς ἔμεναν διαρκῶς κλειστά, γιατὶ τὰ μέλη της προτιμοῦσαν νὰ χαρτοπαίζουν στὸ φῶς τῶν κεριῶν. Ὅταν, τυχόν, ἀνακάλυπταν πὼς κάποιος παίκτης «ἔκλεβε» στὰ χαρτιά, ἄνοιγαν ἕνα παράθυρο, τὸν πετοῦσαν στὸ πεζοδρόμιο καὶ συνέχιζαν ἤρεμοι τὸ παιγνίδι τους. Ἕνας ἀπ' αὐτούς, μιὰ μέρα, σ' ἕνα καμπαρέ, θύμωσε μὲ κάποιο γκαρσόνι. Ἔβγαλε τὸ πιστόλι του, τὸ σκότωσε, κι' εἶπε ἀπαθέστατα στὸν καταστηματάρχη:

— Περᾶστε τον στὸ λογαριασμό μου, σᾶς παρακαλῶ!

Ἀλλ' ὁ ἥρως τῆς βραδυᾶς αὐτῆς ἦταν ὁ Τόμας Βάλεϋ, ἕνας νέος εἴκοσι δυὸ μόλις ἐτῶν, ποὺ εἶχε ζήσει ἤδη μιὰ ὀργιώδη ζωή, εἶχε ξοδέψει, μέσα σὲ πέντε χρόνια, τὴν τεράστια πατρικὴ περιουσία, ποὺ εἶχε κληρονομήσει, καί, μὲ τὰ ὑπολείμματά της, εἶχε ναυπηγήσει ἕνα πλοῖο διακόσιων ὀγδόντα τόνων, μὲ εἴκοσι δύο κανόνια— χωρὶς νὰ ξέρη κι' αὐτὸς γιὰ ποιὸ σκοπό.

— Τί τὸ θέλεις τὸ καράβι, Τόμας; τὸν ρώτησαν ἐκεῖνο τὸ βράδυ.

— Γιὰ νὰ πάω στὴν... Ἱερουσαλήμ! ἀπάντησε στὴν τύχη ὁ νεαρὸς Βάλεϋ.

Ἀμέσως ἄρχισε μιὰ μεγάλη συζήτησι ἄν... ὑπῆρχε ἢ ὄχι ἡ Ἱερουσαλήμ, κι' ὁ Τόμας Βάλεϋ, ποὺ πικαρίστηκε, στοιχημάτισε ὅτι θὰ πήγαινε στὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ θὰ γύριζε μέσα σὲ δυὸ χρόνια. Τὸ στοίχημα ἔφτασε στὸ ποσὸν τῶν δώδεκα χιλιάδων λιρῶν, κι' ὁ Τόμας ἀποφάσισε νὰ κάνη τὸ ταξίδι, γιὰ νὰ κερδίση αὐτὸ τὸ ποσόν! Ἄλλωστε, τὴν ἄλλη μέρα, ἀναγκάστηκε νὰ πουλήση τὸ καράβι του, γιὰ νὰ ξοφλήση τὰ χρέη του, καὶ δὲν εἶχε ἄλλη ἐλπίδα σωτηρίας...

★

Σὲ ἡλικία δεκαεπτὰ ἐτῶν, ὁ Τόμας εἶχε χάσει τὸν πατέρα του, κι' ἡ μητέρα του τὸν ἔστειλε στὴ Γαλλία, μ' ἕνα «κηδεμόνα». Ὁ κηδεμόνας αὐτὸς ἦταν τὸ ἴδιο τρελλὸς ὅσο κι' ὁ κηδεμονευόμενός του. Ἄρχισαν λοιπὸν νὰ ζοῦν μιὰ ζωὴ γεμάτη γλέντια, κι' ἐρωτικὲς περιπέτειες.

Χάρις στὰ τεράστια ποσὰ ποὺ ξόδευε, στὴ μόρφωσί του καὶ στοὺς εὐγενικούς του τρόπους, ὁ Τόμας γρήγορα ἔγινε ἀγαπητὸς στοὺς ἀριστοκρατικοὺς κύκλους τοῦ Παρισιοῦ, θέλησαν, μάλιστα, νὰ τὸν παντρέψουν, μὲ μιὰ νέα πριγκηπικῆς καταγωγῆς. Ἀλλὰ βρέθηκε μεγάλο ἐμπόδιο ἡ θρησκεία, γιατὶ ὁ Τόμας ἦταν προτεστάντης κι' ἡ νύφη καθολική.

Ὁ Τόμας, γιὰ νὰ ξεχάση τὴ νέα, πῆγε στὰ Πυρηναῖα, μαζὶ μὲ τὸν «κηδεμόνα» του, φυσικά. Ἐκεῖ νοίκιασε τέσσερα πολυτελέστατα σπίτια καί, σὲ καθένα ἀπ' αὐτά, ἐγκατέστησε κι' ἀπὸ μιὰ φιλενάδα. Ἐκτὸς ὅμως ἀπ' αὐτὲς τὶς φιλενάδες, τάφτιασε καὶ μὲ μιὰ νεαρὴ κόμησσα, ποὺ τὸν εἶχε ἐρωτευθῆ τρελλά. Δυστυχῶς γι' αὐτούς, ἕνας ἀββᾶς τοὺς βρῆκε μιὰ μέρα, στὴν ἐξοχή, καὶ σὲ στάσι ἀρκετὰ σκανδαλώδη, καὶ πῆγε καὶ τὰ εἶπε στοὺς γονεῖς τῆς νέας, ποὺ τὴν ἔκλεισαν στὸν πύργο τους καὶ τῆς ἀπαγόρευσαν νὰ ξαναϊδῆ τὸν Ἰρλανδό. Ὁ Τόμας τὄμαθε, καί, ἔξω φρενῶν, ἅρπαξε τὸν ἀββᾶ καὶ τὸν ἔκανε μαῦρο στὸ ξύλο.

Τὸ σκάνδαλο ἦταν μεγάλο. Ὁ Βάλεϋ πιάστηκε καὶ κλείστηκε στὴ φυλακή. Εὐτυχῶς γι' αὐτὸν ὅμως, στὴν ἀνάκρισι, ποὺ ἔγινε, ἀποκαλύφθηκε ὅτι ὁ ἀββᾶς δὲν ἦταν... ἀββᾶς, ἀλλ' ἕνας τυχοδιώκτης, ποὺ εἶχε φορέσει τὸ ράσο, γιὰ νὰ τὰ βολεύη καλύτερα. Ἔτσι ὁ Τόμας Βάλεϋ γλύτωσε ἀπὸ τὴ δίκη. Ἀποφυλακίστηκε ἀμέσως κι' ἔφυγε γιὰ τὴ Μασσαλία, κι' ἀπὸ κεῖ γιὰ τὴ Λυών. Σὲ λίγες μέρες, διάσημος γιὰ τὶς ἐρωτικές του κατακτήσεις καὶ γιὰ τὴν καταπληκτικὴ ἀπάθεια, μὲ τὴν ὁποία ἔχανε στὰ χαρτιὰ τεράστια ποσά!

Γύρισε ἔπειτα στὸ Παρίσι, ὅπου ἀμέσως συνδέθηκε ἐρωτικὰ μὲ μιὰ ὡραιότατη κυρία, ποὺ ὁ σύζυγός της εἶχε μεγάλη θέσι στὴν Αὐλή. Οἱ συναντήσεις των γίνονταν, κρυφά, τὶς νύχτες, σ' ἕνα μέγαρο, ποὺ εἶχε νοικιάσει ἐπίτηδες ὁ Βάλεϋ. Τέλος, ἡ ἀριστοκράτισσα τοῦ πῆρε, ὡς «δάνειο» πεντακόσιες λίρες χρυσές, καὶ τὸν παράτησε.

Ὁ Τόμας Βάλεϋ ἐπέστρεψε στὸ Δουβλῖνο, σχεδὸν κατεστραμμένος οἰκονομικά, ἀλλὰ πάντοτε ὁ ἴδιος: Ἕτοιμος γιὰ καινούργιες περιπέτειες.

Κι' ἔτσι, ἐκεῖνο τὸ βράδυ, στὸ μέγαρο τοῦ Λάϊνστερ, στοιχημάτισε πὼς θὰ πήγαινε στὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ θὰ γύριζε σὲ δυὸ χρόνια.

★

Βάσταξε τὸ λόγο του. Ἔφυγε γιὰ τὴν Παλαιστίνη, χωρὶς νὰ ἔχη ἰδέα ποῦ βρισκόταν καλὰ-καλὰ ἡ χώρα αὐτή. Γνώρισε πολλὰ λιμάνια καὶ πολλὲς περιπέτειες, καί, γυρίζοντας ἀπὸ τὴν Παλαιστίνη, ἔμεινε γιὰ λίγο διάστημα στὴν Κύπρο.

Ἐκεῖ, μιὰ μέρα, εἶδε, στὴν πόρτα ἑνὸς σπιτιοῦ, καθισμένη μιὰ κοπέλλα, ποὺ τοῦ ἔκαμε ἐντύπωσι ἡ ὀμορφιά της. Μπῆκε ἀμέσως στὸ σπίτι καὶ ρώτησε τοὺς γονεῖς της ἄν... τοῦ τὴν πουλᾶνε! Ἐκεῖνοι, βλέποντας τὴν τρέλλα του γιὰ τὴν κόρη τους, θέλησαν νὰ ἐπωφεληθοῦν τῆς εὐκαιρίας, καὶ τοῦ ζήτησαν ἑκατὸν πενῆντα λίρες χρυσές. Ὁ Τόμας τὶς πλήρωσε ἀμέσως (εἶχε κερδίσει μερικὰ λεφτὰ στὸ ταξίδι του, χαρτοπαίζοντας) καὶ πῆρε μαζί του τὴν ὄμορφη Κυπριωτοπούλα, ποὺ τὴν ἔλεγαν Τερεζίνα.

Ἡ Τερεζίνα — ὅπως τὴν περιγράφει ὁ Βάλεϋ στὰ «Ἀπομνημονεύματά» του— ὑπῆρξε μιὰ φίλη πιστὴ καὶ ἀρκετὰ θερμή. Ὁ «τρελλὸς Ἰρλανδὸς» (ὅπως τὸν ἔλεγαν οἱ γνωστοί του) ἔζησε ἕνα διάστημα μαζί της, ὡς ποὺ θυμήθηκε ὅτι ἔπρεπε νὰ γυρίση στὸ Δουβλῖνο.

Τότε — ἁπλούστατα — τὴν πάντρεψε μὲ τὸν ὑπηρέτη του, ἕναν Ἀρμένη, κι' αὐτὸς ἔφυγε γιὰ τὴν Ἰρλανδία.

Τὸ στοίχημα τὸ κέρδισε. Ἀλλὰ τί ἦταν τὸ ποσὸν ἐκεῖνο γιὰ ἕναν ἄνθρωπο σὰν αὐτόν; Οἱ λίρες κυλοῦσαν μέσα ἀπὸ τὰ δάχτυλά του σὰν νὰ ἦσαν ἄμμος. Ἄρχισε νὰ ταξιδεύη συχνὰ (ἀπὸ τὰ 1791 ὡς τὰ 1795) στὸ Παρίσι, ποὺ φλεγόταν τότε ἀπὸ τὴ Γαλλικὴ Ἐπανάστασι.

Ὁ «τρελλὸς Ἰρλανδός», μέσα σ' αὐτὴ τὴν κοσμοϊστορικὴ ἀναταραχή, βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ κάνη... ἐπιχειρήσεις: Ἵδρυσε στὸ Παρίσι διάφορα χαρτοπαίγνια, ὅπου σύχναζαν κάθε εἴδους πελάτες, εὐγενεῖς, ποὺ περίμεναν, ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή, νὰ συλληφθοῦν καὶ νὰ συρθοῦν στὴν καρμανιόλα, νεόπλουτοι, φλογεροὶ ἐπαναστάτες, καὶ — κυρίως — γυναῖκες τῆς ἀριστοκρατίας, πού, νοιώθοντας ὅτι ζοῦσαν στὸ χεῖλος μιᾶς ἀβύσσου, ζητοῦσαν νὰ χαροῦν ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ ἔντονα τὴ ζωή, καὶ παραδίνονταν μὲ πάθος στὰ ὄργια...

Μέσα σ' αὐτὴ τὴ θύελλα ἔζησε, ὀργιάζοντας καὶ χαρτοπαίζοντας, ὁ Τόμας Βάλεϋ, χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ ὅ,τι γινόταν γύρω του. Τὴν καρατόμησι π.χ. τοῦ Λουδοβίκου τὴν πληροφορήθηκε σ' ἕνα καφενεῖο, ὅπου ἔπαιζε χαρτιά, γιατί... βαριόταν νὰ πάη νὰ παρακολουθήση τὴν ἐκτέλεσι.

Φεύγοντας ἀπὸ τὸ Παρίσι ὁ Τόμας Βάλεϋ πῆγε στὸ Καλαί, ὅπου ἔμεινε τρεῖς μέρες περιμένοντας μιὰν φιλενάδα του.

Γυρίζοντας στὴν Ἀγγλία, βάλθηκε νὰ πλουτίση, καὶ τὸ κατώρθωσε, γιατὶ διωργάνωσε κι' ἐκεῖ χαρτοπαίγνια. Σ' ἕνα μάλιστα ἀπ' αὐτά, ἔπαιξε μὲ τὸν πρίγκηπα τῆς Οὐαλλίας καὶ τοῦ κέρδισε... τὴ φιλενάδα του!

Ὁ Τόμας Βάλεϋ ξανάφτιασε τὴν τεράστια περιουσία, ποὺ εἶχε σπαταλήσει μὲ τὶς τρέλλες του, παντρεύτηκε τὴν ἀδελφὴ ἑνὸς λόρδου, καὶ πέθανε, στὰ 1800, πυργοδεσπότης, πλούσιος καὶ τιμημένος!

Ὁ Τόμας Βάλεϋ ἔπαιξε μὲ τὸν πρίγκηπα τῆς Οὐαλλίας καὶ τοῦ κέρδισε... τὴ φιλενάδα του!..

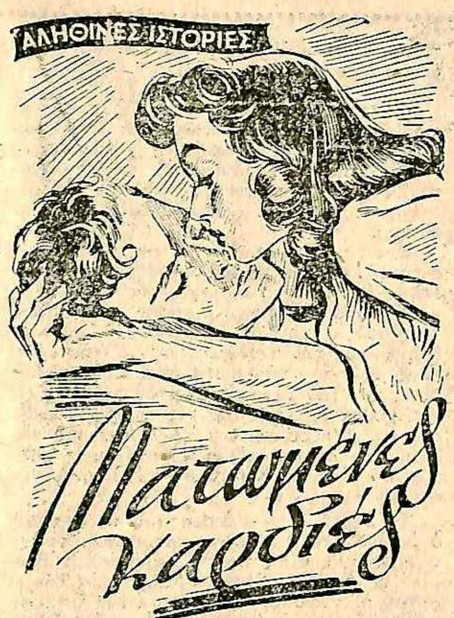

Πληγωμένες καρδιές

Ἕνα φθινοπωρινὸ βράδυ

Φθινοπωρινὸ βράδυ, στὸ πάρκο.

Τὸ φεγγάρι ρίχνει τὸ κρύο φῶς του στὶς σιωπηλὲς σιλουέττες τῶν δέντρων, ποὺ τρέμουν στὸν ὑγρὸ ἀέρα τῆς νύχτας κι' ἀφήνουν τ' ἄρρωστα φύλλα τους νὰ πέφτουν ἀργὰ καὶ μελαγχολικά. Στὰ δρομάκια, περνοῦν ἐρωτευμένα ζευγάρια μισαγκαλιασμένα καὶ σκεπτικά. Αὐτὴ τὴ φθινοπωρινὴ νύχτα τὸ πάρκο εἶνε σχεδὸν ἔρημο.

Σ' ἕνα παγκάκι ἕνα ζευγάρι, προστατευμένο ἀπὸ τὴν πυκνὴ σκιὰ τοῦ δέντρου κάθεται καὶ κουβεντιάζει. Αὐτὸ τὸ ζευγάρι δὲν εἶνε ἀγκαλιασμένο τρυφερά, ὅπως τ' ἄλλα, ὅπως ἦταν τὸ ἴδιο ἄλλες βραδυὲς στὸ ἴδιο μέρος. Ἐκεῖνος κι' ἐκείνη κάθονται σχεδὸν σὰν ξένοι, μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο καὶ κουβεντιάζουν. Πότε - πότε ἡ φωνή τους γίνεται ζωηρὴ κι' ὁ τόνος της εἶνε γεμᾶτος πίκρα καὶ παράπονο.

Θλιβερὴ βραδυὰ ἐξηγήσεων, ποὺ φέρνουν τὸ χωρισμό.

— Εἶσαι πολὺ παράξενος, λέει ἐκείνη. Ὅλον αὐτὸ τὸν καιρὸ ποὺ γνωριζόμαστε, διαρκῶς μοῦ κάνεις ἀνυπόφορες καὶ ἄδικες σκηνὲς ζήλειας!

—Ὥστε εἶμαι καὶ ἀνυπόφορος! λέει ἐκεῖνος, μὲ σαρκαστικὸ τόνο.

—Ἐσὺ ὄχι, ἀλλὰ ὁ τρόπος σου. Δὲν μπορῶ νὰ πῶ μιὰ καλημέρα σ' ἕνα γνωστό, χωρὶς νὰ μοῦ κάνης φασαρίες. Ποιὸς εἶν' αὐτός, ἀπὸ ποῦ τὸν γνωρίζω, γιατὶ τοῦ χαμογέλασα, γιατὶ τοῦ μίλησα. Ἀνακρίσεις ποὺ μὲ προσβάλλουν. Καὶ ποτὲ δὲν πιστεύεις τὶς ἐξηγήσεις ποὺ σοῦ δίνω.

—Ἔχω μάθει νὰ μὴν πιστεύω τὶς γυναῖκες. Πάντα ἔχουν μιὰ δικαιολογία ἕτοιμη.

— Κι' αὐτὸ σημαίνει μήπως πὼς κάθε ἄντρας ποὺ μιλάει μαζί του μιὰ γυναῖκα, εἶνε καὶ φίλος της;

—Ὄχι, βέβαια. Ἀλλά...

— Ἀλλά;

— Καμμιὰ φορά...

— Ἐδῶ ἀγαπητέ μου, ἢ μοῦ ἔχεις ἐμπιστοσύνη, ἢ δὲν μοῦ ἔχεις.

— Σοῦ εἶπα ὅτι κατ' ἀρχὴν δὲν ἔχω ἐμπιστοσύνη σὲ καμμιὰ γυναῖκα.

— Κι' ἐγὼ δὲν ἔχω σὲ κανέναν ἄντρα. Ἐκτὸς ἀπὸ σένα. Ἐγὼ γιατὶ δὲν σοῦ ἔκανα ὡς τώρα καμμιὰ σκηνὴ ζήλειας;

— Γιατὶ δὲν μ' ἀγαπᾶς! Ἂν μ' ἀγαποῦσες...

— Κουταμάρες. Ἁπλούστατα εἶμαι λογική. Ὅσο γιὰ τὸ ἂν σ' ἀγαπῶ, τὸ ξέρεις. Σοῦ τόχω ἀποδείξει, δυὸ χρόνια τώρα. Καὶ πρέπει νὰ εἶσαι πολὺ ἀχάριστος γιὰ νάρχεσαι ὕστερα ἀπὸ τόσον καιρὸ νὰ λὲς πὼς δὲν σ' ἀγαπῶ. Πὲς καλύτερα ὅτι ἔπαψες ἐσὺ νὰ μ' ἀγαπᾶς καὶ θέλεις νὰ βρῆς ὁπωσδήποτε μιὰ ἀφορμὴ ν' ἀπαλλαγῆς ἀπὸ ἕνα δεσμὸ ποὺ σούγινε βάρος.

— Αὐτὸ δὲν εἶνε ἀλήθεια.

— Τότε γιατὶ μὲ βασανίζεις; Ὅλο τὸν καιρὸ ποὺ εἴμαστε μαζί, δὲν θυμᾶμαι μιὰ μέρα γελαστὴ καὶ χαρούμενη, χωρὶς ἕνα συννεφάκι, χωρὶς ἕνα δάκρυ... Ἂν ἤξερα πὼς ἦταν ἔτσι ἡ ἀγάπη...

— Τί θάκανες;

— Δὲν θ' ἀγαποῦσα. Ἀλλὰ δὲν εἶν' ἔτσι ἡ ἀγάπη. Ἢ τουλάχιστον δὲν εἶνε ἔτσι ὅλοι οἱ ἄντρες.

— Τότε δὲν ἔχεις παρὰ ν' ἀγαπήσης ἕναν ἄλλο καὶ νὰ κερδίσης τὸν καιρὸ ποὺ ἔχασες ἄδικα μαζί μου. Σοῦ ζητῶ συγγνώμην γιὰ τὸ βάρος ποὺ σούδωσα. Ἀντίο.

Ὁ νέος σηκώθηκε, μὲ πεῖσμα καὶ ψεύτικη ἀποφασιστικότητα. Ἴσως περίμενε νὰ μετανοιώση ἐκείνη καὶ νὰ τὸν παρακαλέση νὰ μείνη. Ἀλλὰ δὲν τὄκανε. Μὲ ψεύτικη ἀξιοπρέπεια κι' ἐκείνη καὶ μὲ ἀληθινὸ πεῖσμα, τοῦ εἶπε ξερὰ καὶ ψυχρά:

—Ἀντίο! Καὶ εὔχομαι νὰ βρῆς μιὰν ἄλλη γυναῖκα ποὺ νὰ σ' ἀγαπήση ὅπως σ' ἀγάπησα ἐγώ.

Ὁ νέος ἔκανε δυὸ βήματα, γιὰ νὰ φύγη.

★

Τότε ἀκούστηκε μιὰ φωνή:

— Παιδιά, σταθῆτε μιὰ στιγμή...

Ἀπὸ τὸ κοντινὸ παγκάκι, σηκώθηκε ἕνας ἡλικιωμένος ἄνθρωπος. Οἱ νέοι στάθηκαν, ξαφνιασμένοι. Ὁ γέρος πῆγε κοντά τους.

— Μὲ συγχωρεῖτε, παιδιά μου, ποὺ ἐπεμβαίνω στὰ ἰδιαίτερά σας. Καθόμουν ἐκεῖ, νὰ θυμηθῶ λίγο τὰ περασμένα μου κι' ἄκουσα χωρὶς νὰ θέλω τὴν κουβέντα σας. Ἄλλως τε τὸ λάθος εἶνε δικό σας. Φωνάζατε τόσο δυνατά!... Θὰ σᾶς ἄκουγα καὶ πιὸ μακρυὰ ἂν ἤμουν.

— Τί θέλετε, λοιπόν; ρώτησε ὁ νέος.

— Νὰ σᾶς πῶ κι' ἐγώ, σὰν μεγαλύτερός σας, δυὸ κουβέντες. Πιστεύω πὼς ἡ ἡλικία μου μοῦ ἐπιτρέπει αὐτὴ τὴν ἀπαίτησι. Ἢ ὄχι; Τί λέτε καὶ σεῖς, δεσποινίς;

— Καὶ τί ἔχετε νὰ μᾶς πῆτε; ρώτησε ἐκείνη.

—Ἄ!... Ἐλᾶτε νὰ καθήσουμε πρῶτα. Εἶμαι γέρος καὶ δὲν βαστοῦν τὰ πόδια μου τὴν ὀρθοστασία.

Κάθησε πρῶτος. Κάθησαν κι' οἱ δυὸ νέοι, ἐκεῖνος δεξιά του, ἐκείνη ἀριστερά.

—Ἂς ποῦμε πὼς εἶμαι πατέρας σας, παποῦς σας, θεῖος σας, ὅ,τι προτιμᾶτε τέλος πάντων. Ἕνας καλὸς γέρος μὲ ζεστὴ καρδιὰ καὶ μὲ πεῖρα τῆς ζωῆς, ποὺ σᾶς ἀγαπάει κι' ἂς μὴ σᾶς ξέρη. Ἔτσι θὰ σᾶς μιλήσω. Καὶ θὰ σᾶς πῶ πὼς εἴσαστε κι' οἱ δυὸ πολὺ ἐρωτευμένοι καὶ πολὺ κουτοί, ὅπως ὅλοι οἱ νέοι. Ὅπως μιὰ φορὰ κι' ἐγώ, ὅταν εἶχα τὰ χρυσᾶ σας νειᾶτα.

— Λοιπόν; ρώτησε ἡ νέα.

—Ἄχ! ἀναστέναξε ὁ καλὸς γέρος. Ἔτσι, ὅπως ἤσαστε καὶ τὰ λέγατε κι' ἐσεῖς ἀπόψε, ἤμουν κι' ἐγὼ καὶ τἄλεγα μὲ κάποια κοπέλλα ποὺ ἀγαποῦσα... Εἶνε πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε. Τριάντα, τριανταπέντε... Ἤμουν κι' ἐγὼ ζηλιάρης καὶ τυραννοῦσα τὴν ἀγαπημένη μου. Τῆς ἔλεγα πικρὲς κουβέντες ποὺ τὴ φαρμάκωναν. Ὅμως τὴν ἀγαποῦσα. Ὅπως μ' ἀγαποῦσε κι' ἐκείνη, αὐτὸ τὸ ξέρω... Κι' ἕνα βράδυ εἴχαμε μιὰ σκηνή, ὅπως ἡ δική σας ἀπόψε. Σὲ μιὰ στιγμή, μὲ σφιγμένη τὴν καρδιά, τῆς εἶπα τὸ τελευταῖο ἀντίο. Μέσα μου ὅμως ἔλπιζα πὼς ἐκείνη θὰ μὲ παρακαλοῦσε νὰ μὴ φύγω. Ἀλλὰ τὸ γυναικεῖο πεῖσμα, τὸ φιλότιμο, ἡ ὑπερηφάνεια, στάθηκαν πιὸ δυνατά. Ἀντὶ νὰ βάλη τὰ κλάματα, ὅπως φανταζόμουνα, μοῦ ἀπάντησε: «Ἀντίο καὶ καλὴ τύχη. Κι' εὔχομαι νὰ βρῆς μιὰν ἄλλη ποὺ νὰ σ' ἀγαπήση ὅπως ἐγὼ σ' ἀγάπησα». «Θὰ βρῶ» τῆς εἶπα πεισματωμένος κι' ἐγώ. Αἰσθανόμουνα τὴν ἐπιθυμία νὰ πέσω στὰ πόδια της καὶ νὰ τῆς ζητήσω συγγνώμην γιὰ ὅλα. Ἀλλὰ καὶ ἡ δική μου ψευτοαξιοπρέπεια στάθηκε πιὸ δυνατή. Κι' ἔφυγα... Καὶ χωρίσαμε. Περνοῦσε ὁ καιρός, περίμενα ἐγὼ νὰ μοῦ στείλη ἕνα γράμμα νὰ μὲ ξαναφωνάξη κοντά της. Μάταιη ἐλπίδα. Τὸ ἴδιο περίμενε κι' ἐκείνη. Νὰ κάνω ἐγὼ τὸ πρῶτο βῆμα τῆς ὑποχωρήσεως. Δὲν τὸ ἔκανα. Ὕστερα πίστευα πὼς θαῦρισκα μιὰν ἄλλη ἀγάπη, νὰ βάλω στὴ θέσι ἐκείνης ποὺ ἄφησα τόσο κουτὰ νὰ φύγη. Ὁ κόσμος, ἔλεγα, εἶνε γεμᾶτος γυναῖκες. Εἶνε... Ἀλλὰ μιὰ εἶν' ἐκείνη ποὺ μᾶς στέλνει ἡ μοῖρα ἢ ὁ Θεὸς γιὰ νὰ μᾶς δώση τὴν εὐτυχία καὶ τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς. Κι' ἕνας εἶνε ὁ ἄντρας ποὺ πέφτει στὴ ζωὴ μιᾶς γυναίκας. Ἀλλοίμονο, ἂν συναντήσουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο καὶ δὲν μπορέσουν ν' ἀκούσουν τὴ φωνὴ τῆς μοίρας, ποὺ τοὺς προορίζει νὰ ἑνωθοῦν γιὰ πάντα. Θὰ κλαῖνε τὴ χαμένη τους εὐτυχία, ἀλλὰ θὰ εἶνε πολὺ ἀργὰ πιὰ γιὰ νὰ τὴν ξαναβροῦν.

—Καὶ σεῖς δὲν τὴν ξαναβρήκατε; ρώτησε ὁ νέος.

—Ὄχι... Πέρασε ὁ καιρός. Ἐκείνη παντρεύτηκε κάποιον ἄλλον, χωρὶς νὰ τὸν ἀγαπᾶ κι' ἔγινε δυστυχισμένη. Κι' ἐγὼ ἔμεινα ἔτσι. Ἕνας παράξενος γέρος, ἕνα γεροντοπαλλήκαρο ποὺ μετράει τὶς τελευταῖες μέρες τῆς ἀδικοχαμένης ζωῆς του. Σ' ἕνα ἀνόητο πεῖσμα, τὰ θυσίασα ὅλα. Ἔσωσα τὴν ψευτοαξιοπρέπειά μου, ἀλλὰ ἔχασα τὴν εὐτυχία μου. Κι' ἔτσι, ἀκούγοντας τὴν κουβέντα σας πρὶν ἀπὸ λίγο, θυμήθηκα τὰ δικά μου... Γιὰ πές μου, καλή μου κοπέλλα, τὸ ἀγαπᾶς αὐτὸ τὸ παιδί, ἀπὸ δῶ;

— Ναί... Ἔτσι νομίζω. Ἀλλ' αὐτός...

— Ἐσὺ τὴν ἀγαπᾶς τὴν κοπέλλα, παιδί μου;

— Ναί. Ἀλλά...

—Ἀφῆστε τὰ ἄλλα. Καὶ πέστε μου μὲ εἰλικρίνεια. Τὄθελε ἡ καρδιά σας νὰ χωρίσετε;

—Ὄχι! ἀπάντησαν κι' οἱ δυὸ μαζί.

— Καὶ δὲν περιμένατε ὁ καθένας σας νὰ κάνη ὁ ἄλλος τὸ βῆμα τῆς ὑποχωρήσεως;

— Ναί! ἀπάντησαν πάλι κι' οἱ δυό.

— Βλέπετε, λοιπόν, πὼς ἔχω δίκηο νὰ λέω πὼς εἴσαστε ἐρωτευμένοι καὶ κουτοί, ὅπως ὅλοι οἱ νέοι. Ἡ ἀγάπη, παιδιά μου, ἔχει καὶ συννεφάκια καὶ πείσματα καὶ πίκρες. Κι' οἱ ἄνθρωποι ἔχουν τὰ ἐλαττώματά τους. Ὅταν ὅμως δυὸ ἄνθρωποι ἀγαπιοῦνται, παραβλέπουν τὰ ἐλαττώματα γιὰ ν' ἀποφεύγουν τὶς μπόρες. Ἐσύ, κοπέλλα μου, συχώρεσέ του τὴ ζήλεια. Περισσότερο ἀπὸ σένα, ὑποφέρει ὁ ἴδιος ἀπὸ τὸ φοβερὸ αὐτὸ μαρτύριο. Κι' ἐσύ, παλληκάρι μου, φρόντισε νὰ βάλης κάποιο φρένο στὶς ἐκδηλώσεις τῆς ζήλειας σου. Θὰ ἦταν ἀνόητο νὰ σκοτώσετε τὴν εὐτυχία σας ἔτσι. Δῶστε μου τὰ χέρια σας τώρα.

Οἱ δυὸ νέοι ἔδωσαν τὰ χέρια τους στὸν καλὸν αὐτὸ γέρο. Ἐκεῖνος σηκώθηκε, τὰ πῆρε τρυφερὰ στὰ δικά του, τὰ ἕνωσε καὶ τοὺς εἶπε:

—Ἔτσι νὰ εἴσαστε πάντα!... Κι' ὅταν πεισμώνετε καμμιὰ φορά, νὰ θυμώσαστε τὰ λόγια ποὺ σᾶς εἶπε κάποιο φθινοπωρινὸ βράδυ, ἕνας δυστυχισμένος ἀπόστρατος τῆς ζωῆς...

Καὶ μ' ἀργὰ βήματα, ποὺ τὰ βοηθοῦσε μὲ τὸ μπαστοῦνι του, ὁ γέρος χάθηκε στὴ στροφὴ τῆς δεντροστοιχίας, ἀφήνοντας τὸ ζευγάρι νὰ γιορτάση τὴ συμφιλίωσί του.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

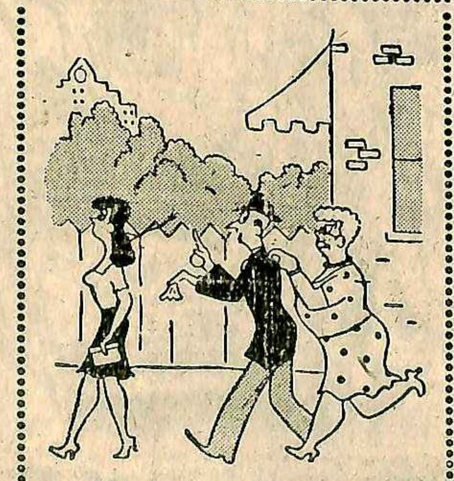

— Ἔ! Δικό μου εἶνε τὸ μαντῆλι!...

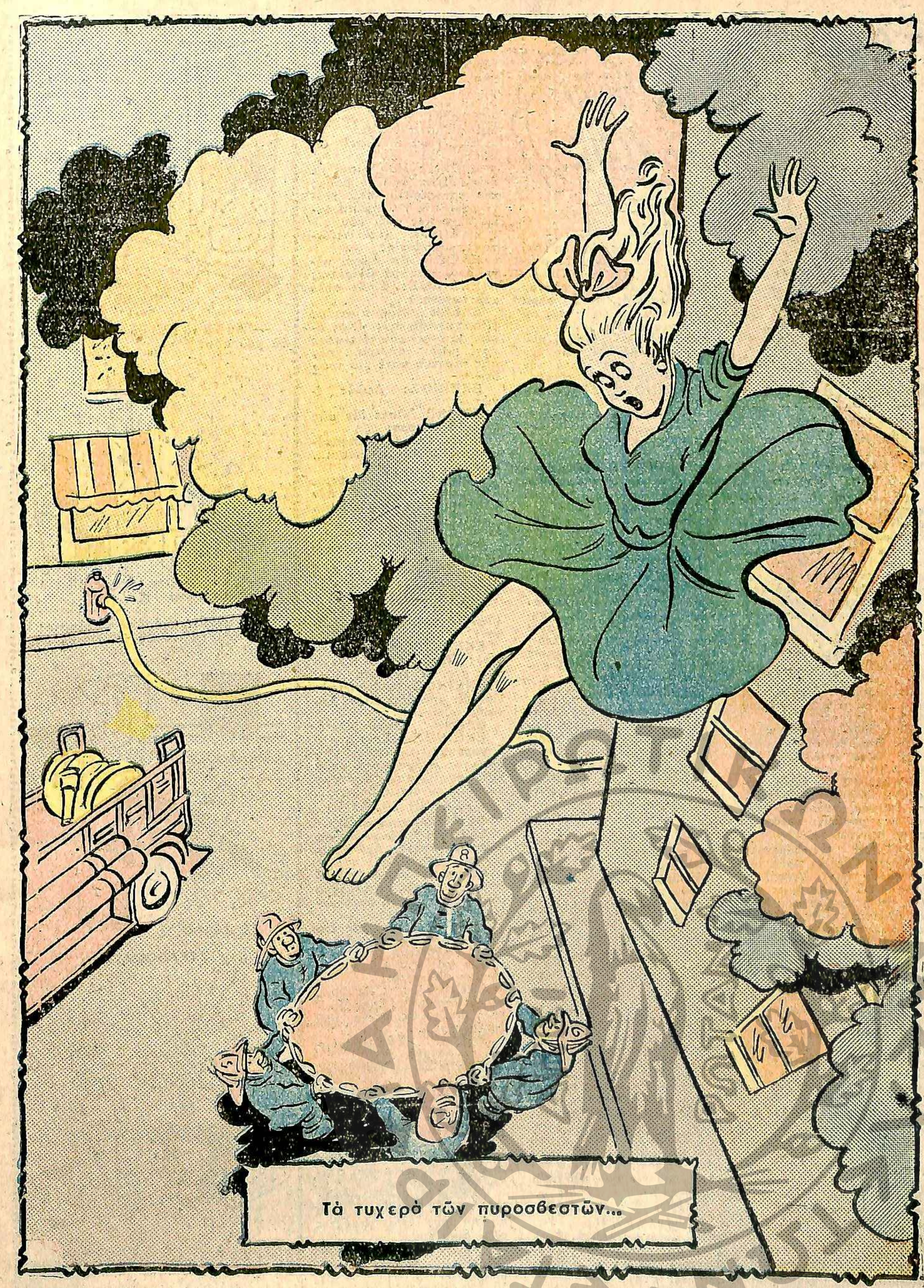

Τὰ τυχερὰ τῶν πυροσβεστῶν...

Σκηνες ζηλοτυπίας

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΚΕΙΝΗ: 27 ἐτῶν. ΕΚΕΙΝΟΣ: 30 ἐτῶν. ΕΛΕΝΗ: 22 ἐτῶν.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Σ' ἕνα κομψὸ διαμερισματάκι, Κυριακὴ πρωΐ. Ἐκεῖνος ξαπλωμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα ἀκούει μὲ μισόκλειστα μάτια τὸ ραδιόφωνο. Ἐκείνη, διαβάζει. Νόστιμοι καὶ χαριτωμένοι καὶ οἱ δυό, εἶνε μόλις δυὸ χρόνια ποὺ ἔχουν παντρευτῆ).

ΕΚΕΙΝΗ : Τί σκέπτεσαι, Ἀντρέα;

ΕΚΕΙΝΟΣ : Τίποτε, ἀγάπη μου, ἀκούω...

ΕΚΕΙΝΗ : Τὴν καρδιά σου μήπως;

ΕΚΕΙΝΟΣ : Τὴν καρδιά μου;... Καὶ τί θέλεις νὰ μοῦ πῆ ἡ καρδιά μου;

ΕΚΕΙΝΗ (μελαγχολικά): Ὥστε ἔτσι, δὲν σοῦ λέει τίποτε. Οὔτε γιὰ μένα δὲν σοῦ μιλᾶ;

ΕΚΕΙΝΟΣ (μ' ἕνα χαμόγελο): Παιδὶ ποὺ εἶσαι! Αἴ, λοιπόν, ναί, μοῦ λέει ὅτι ἔχει μεγάλη ἐπιθυμία νὰ σὲ φιλήσω.

ΕΚΕΙΝΗ (χαρούμενη): Ἀλήθεια; (Τρέχει πρὸς τὴν πολυθρόνα του. Ἀγκαλιάζονται) Θὰ ἤθελα ὅμως νὰ ξερα ἂν ἡ καρδιά σου λέει τὴν ἀλήθεια. Ἂν μ' ἀγαπᾶς πραγματικά...

ΕΚΕΙΝΟΣ : Ἀμφιβάλλεις;

ΕΚΕΙΝΗ : Μοῦ φαίνεται πὼς ὑποκρίνεσαι λιγάκι.

ΕΚΕΙΝΟΣ : Τί κουταμάρες εἶνε αὐτές;... Δὲν εἶσαι καλά!

ΕΚΕΙΝΗ : Ἐγὼ δὲν γελιέμαι εὔκολα... Κάτι μοῦ κρύβεις. Πρὸ ὀλίγου εἶχες μισόκλειστα τὰ μάτια σου. Ποιὰν ὀνειρευόσουν; Τὴν Ἑλένη;

ΕΚΕΙΝΟΣ : Ποιὰν Ἑλένη;

ΕΚΕΙΝΗ : Τὴ φίλη μου.

ΕΚΕΙΝΟΣ : Ἐκείνη τὴν παλαβή;

ΕΚΕΙΝΗ : Τὴν λὲς παλαβή, δὲν μπορεῖς ὅμως νὰ τὴν πῆς καὶ ἄσχημη.

ΕΚΕΙΝΟΣ : Ὄχι, βέβαια...

ΕΚΕΙΝΗ (θριαμβευτικά): Βλέπεις; Νά ἡ πρώτη σου ὁμολογία... Τί σχέσεις ἔχεις λοιπὸν μὲ τὴν Ἑλένη;

ΕΚΕΙΝΟΣ : Ἀγάπη μου, εἶσαι ἐξωφρενική. Τί σχέσεις θέλεις νὰ ἔχω; Πρῶτα πρῶτα δὲν εἶνε τοῦ γούστου μου. Ἔπειτα, κάθε φορὰ ποὺ τὴ βλέπω εἶσαι καὶ σὺ μπροστά...

ΕΚΕΙΝΗ : Ὥστε μοῦ ὁρκίζεσαι λοιπὸν πὼς δὲν ἔχεις τίποτε μ' αὐτὴ τὴν παλαβή, ὅπως τὴν εἶπες;

ΕΚΕΙΝΟΣ : Σ' ὅ,τι θέλεις.

ΕΚΕΙΝΗ (τὸν ἀγκαλιάζει): Ἀγάπη μου... (Φιλιοῦνται). Καὶ ὅμως εἶνε ὄμορφη.

ΕΚΕΙΝΟΣ : Ἐμένα πάντως δὲν μοῦ ἔκανε καμμιὰ ἐντύπωσι... Καὶ γιὰ νὰ σοῦ τὸ ἀποδείξω πὼς δὲν μ' ἐνδιαφέρει καθόλου ἡ Ἑλένη σου, στὸ ἑξῆς κάθε φορὰ ποὺ θἄρχεται ἐδῶ, ἐγὼ θὰ φεύγω.

ΕΚΕΙΝΗ (κρεμιέται στὸ λαιμό του): Σὲ λατρεύω, Ἀντρέα! (Νέα φιλιά). Καὶ τώρα, χρυσούλη μου, πηγαίνω νὰ πάρω τὸ μπάνιο μου. Σὲ λίγο θὰ εἶμαι ἕτοιμη γιὰ νὰ πᾶμε νὰ πάρωμε τὸ ἀπεριτίφ μας. Δὲν θ' ἀργήσω.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Ὁ Ἀντρέας εἶνε βυθισμένος στὴν πολυθρόνα του μὲ μιὰ ἐφημερίδα στὸ χέρι. Ξαφνικὰ χτυπάει τὸ κουδοῦνι τῆς ἐξώπορτας).

ΕΚΕΙΝΗ (ἀπ' τὸ μπάνιο): Ἀγαπούλη! Γιὰ κύτταξε ποιὸς εἶνε.

ΕΚΕΙΝΟΣ : Τρέχω, ἀγαπούλα μου.

(Σὲ λίγο ἐκεῖνος ἐπιστρέφει στὸ σαλόνι μὲ μιὰ χαριτωμένη καὶ κομψὴ νέα).

ΕΛΕΝΗ : Δὲν εἶνε ἐδῶ ἡ Ἰωάννα;

ΕΚΕΙΝΟΣ : Εἶνε στὸ λουτρό. Μοῦ ὑποσχέθηκε ὅμως νὰ μὴν ἀργήση. (Χαμογελᾶ).

ΕΚΕΙΝΗ (ἀπ' τὸ μπάνιο): Ποιὸς εἶνε, Ἀντρέα;

ΕΚΕΙΝΟΣ : Ἡ φίλη σου, ἡ δεσποινὶς Ἑλένη.

ΕΚΕΙΝΗ : Ἡ Ἑλένη; Τί χαρά! Ἔρχομαι ἀμέσως. (Χαμηλόφωνα): Πρέπει νὰ βιαστῶ. Δὲν πρέπει μὲ κανένα τρόπο νὰ τοὺς ἀφήσω μόνους. Ὁ Ἀντρέας εἶνε ἱκανὸς νὰ ἐκδικηθῆ γιὰ τὴ σκηνὴ ποὺ τοῦ ἔκανα. (Φωνάζει): Σὲ δυὸ λεπτὰ εἶμαι ἔξω.

ΕΛΕΝΗ : Καλά, χρυσῆ μου, μὴ βιάζεσαι. Θὰ περιμένω. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ἄντρας σου θὰ μοῦ κρατήση συντροφιά.

ΕΚΕΙΝΟΣ : Βέβαια... (Σύντομη σιωπή. Ὁ Ἀντρέας ξύνει μὲ ἀμηχανία τὸ ξύλο τῆς πολυθρόνας. Ξαφνικά, πετάγεται ὄρθιος, καὶ λέει στὴν Ἑλένη):

ΕΚΕΙΝΟΣ : Δὲν βγάζετε τὸ ἐπανωφόρι σας;

ΕΛΕΝΗ : Ναί... Βέβαια!

ΕΚΕΙΝΟΣ : Νὰ σᾶς βοηθήσω. (Πιάνει τὸ παλτό. Ἀμέσως ὅμως κλείνει τὰ μάτια ζαλισμένος. Μονολογεῖ): Τί ἄρωμα, Θεέ μου!

ΕΛΕΝΗ: Σᾶς εὐχαριστῶ καὶ μάλιστα διπλᾶ.

ΕΚΕΙΝΟΣ : Γιατὶ διπλᾶ;

ΕΛΕΝΗ : Μὰ γιατὶ μὲ ἀπαλλάξατε ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ πανωφοριοῦ καὶ... γιατὶ φανήκατε γιὰ πρώτη φορὰ εὐγενικὸς μαζί μου.

ΕΚΕΙΝΟΣ (κοκκινίζοντας): Δεσποινίς!

ΕΛΕΝΗ : Καὶ τώρα, πῆτε μου, πῶς μὲ βρίσκετε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἶσθε πολὺ χαριτωμένη.

ΕΛΕΝΗ : Σᾶς πιστεύω. (Παραπονιάρικα): Καὶ ὅμως αὐτὸ δὲν μοῦ τὸ εἴπατε ποτὲ μέχρι σήμερα... Δὲν σᾶς πίστευα ποτὲ γιὰ τόσο δειλό.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δειλὸς ἐγώ;

ΕΛΕΝΗ: Ὥστε δὲν σᾶς εἶμαι ἀδιάφορη;

ΕΚΕΙΝΟΣ (ξεροκαταπίνοντας): Δεσποινίς, εἶμαι... εἶμαι...

ΕΛΕΝΗ : Τί εἶσθε;... Γιατὶ δὲν τολμᾶτε;... Δὲν καταλαβαίνετε λοιπὸν ὅτι...

ΕΚΕΙΝΟΣ : Ἀλήθεια λοιπόν;... Μὲ ἀγαπᾶτε;...

ΕΛΕΝΗ (σφίγγεται ἐπάνω του): Κι' ἐσεῖς;

ΕΚΕΙΝΟΣ : Ναὶ κι' ἐγὼ σᾶς ἀγαπῶ. (Μονολογεῖ): Τῶρα ἐπὶ τέλους!

ΕΛΕΝΗ : Ἀγάπη μου! (Τὸν ἀγκαλιάζει. Φιλιῶνται).

ΕΚΕΙΝΗ (ἀπ' τὸ μπάνιο): Ἕνα λεπτὸ Ἑλενίτσα μου, κι' ἔφτασα.

ΕΚΕΙΝΟΣ (ψιθυριστά): Ποῦ θὰ μπορέσω νὰ σὲ ξαναϊδῶ αὔριο;

ΕΛΕΝΗ : Ὅπου θέλεις.

ΕΚΕΙΝΟΣ : Στὶς 5 στὸ ζαχαροπλαστεῖο Λεβιέ. (Φιλιοῦνται ἀκόμη μιὰ φορὰ καὶ χωρίζονται ἀπότομα γιατὶ ἀκούγονται βήματα).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

(Στὸ ἴδιο σαλονάκι).

ΕΚΕΙΝΗ : Κάνοντας τὴν ἐμφάνισί της): Δὲν ἄργησα καὶ τόσο.

ΕΛΕΝΗ : Ὄχι! Ἄλλωστε ὁ Ἀντρέας ἦταν τόσο εὐγενικὸς αὐτὴ τὴ φορὰ μαζί μου.

ΕΚΕΙΝΗ (ρίχνοντας ἕνα πλάγιο βλέμμα στὸν ἄντρα της): Ἀλήθεια; (Τὸν πλησιάζει καὶ τοῦ ψιθυρίζει): Ἀκόμη ἐδῶ εἶσαι;

ΕΚΕΙΝΟΣ : Ὤ! Ναί, φεύγω ἀμέσως. (Στὴν Ἑλένη): Δεσποινίς, ἐμένα μοῦ ἐπιτρέπετε...

ΕΛΕΝΗ : Σᾶς παρακαλῶ, κ. Ἀντρέα.

ΕΚΕΙΝΟΣ : Ὠρεβουάρ, λοιπόν!...

ΟΙ ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ (μαζί): Ὠρεβουάρ!

ΕΚΕΙΝΗ (μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ συζύγου της): Τί ἀγριοκάτσικο αὐτὸς ὁ ἄντρας μου! Μόλις δῆ καμμιὰ ἄλλη γυναῖκα στὸ σπίτι, φεύγει ἀμέσως!...

ΕΛΕΝΗ (χαμογελῶντας): Καὶ δὲν τὸ χαίρεσαι αὐτὸ ἀγάπη μου; Ἔτσι τὸν ἔχεις ὅλον δικό σου.

ΕΚΕΙΝΗ : Ὅσο γι' αὐτό, εἶμαι ἀπολύτως σίγουρη.

ΠΑΥΛΟΣ ΑΝΘΕΜΗΣ

—Ἄμ θὰ τὸ βρῶ τὸ κλειδί μου, ποῦ θὰ μοῦ πάη.

—Ἡ κυρία τοῦ ἐπάνω πατώματος ἔφυγε πάλι ἀφίνοντας τὸ σίδερο στὴν πρίζα!...

ΣΤΡΑΒΟΜΑΡΑ

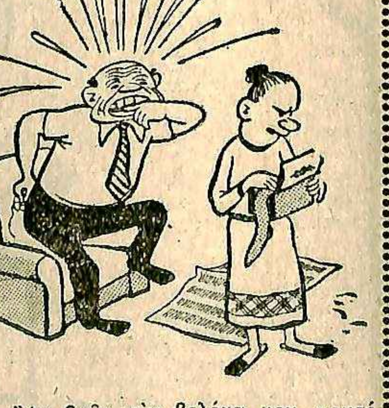

—Ἂν βρῆς τὴν βελόνα μου, χρυσέ μου θὰ σοῦ δώσω ἕνα φιλάκι!...

Οἱ ἑπτὰ μορφὲς ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ἡ ἡρωϊκή, ἡ βιολογική, ἡ ἐλεγειακὴ κλπ.

Κάθε ἄνθρωπος ἀγαπαει σύμφωνα μὲ τὴν ἰδιοσυγκρασία του, τὶς φυσιολογικές του ἱκανότητες, τὶς ψυχικὲς ροπές του κ.τ.λ. Γι' αὐτὸ θὰ ἦταν δυνατὸν ἴσως νὰ βρῆ κανεὶς πολλὲς ἀγάπες ποὺ νὰ παρουσιάζουν μεταξύ των ἀρκετὰ κοινὰ σημεῖα, ἀλλὰ ποτὲ σχεδὸν δυὸ ἀγάπες ὁλότελα ὅμοιες.

Αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη τοῦ διασήμου Γάλλου συγγραφέως Ἀντρὲ Μωρουᾶ, ποὺ διακρίνει ἑπτὰ μορφὲς ἀγάπης, τὴν ἡρωϊκή, τὴν ἐλεγειακή, τὴν περιπαθῆ, τὴ βιολογική, τὴν ἀκόλαστη, τὴ ρωμαντικὴ καὶ τὴ χιμαιρική.

Κλασσικὸ παράδειγμα ἡρωϊκῆς ἀγάπης εἶνε ἡ περίπτωσις τῆς πριγκηπίσσης τῆς Κλέβης, τὴν ὁποίαν περιέγραψε μ' ἕναν ἀριστουργηματικὸ τρόπο μιὰ συγγραφεὺς τοῦ 17ου αἰῶνος, ἡ κυρία Ντὲ λὰ Φαγιέτ.

Νά, μὲ λίγα λόγια, ἡ ἱστορία αὐτῆς τῆς ἡρωϊκῆς ἀγάπης:

Ἡ πριγκήπισσα τῆς Κλέβης, ποὺ εἶχε παντρευτῆ χωρὶς ἔρωτα, συνάντησε σ' ἕνα χορὸ ἕνα γοητευτικὸν εὐπατρίδη, ποὺ τὴν ἀγάπησε παράφορα καὶ τὸν ὁποῖον ἀγάπησε κι' αὐτὴ μὲ τὴν ἴδια θέρμη. Ἀλλ' ὅταν πείσθηκε γιὰ τὴν ἀγάπη της, ἔνοιωσε μιὰ μεγάλη ἀνησυχία καὶ μιὰ μεγάλη ντροπή. Πῆρε τότε τὴν ἡρωϊκὴ ἀπόφασι νὰ φανερώση αὐτὸ τὸ αἴσθημα στὸ σύζυγό της. Ὁ πρίγκηπας αἰσθάνθηκε τόση λύπη γι' αὐτὴ τὴν ἀποκάλυψι, ὥστε πέθανε σὲ λίγο ἀπὸ μαρασμό. Ἡ πριγκήπισσα ἦταν πιὰ ἐλεύθερη καὶ θὰ μποροῦσε νὰ παντρευτῆ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαποῦσε. Ἀλλὰ δὲν τὸ ἔκαμε. Γιατὶ εἶχε τὴ γνώμη ὅτι οἱ δύο τους — ὁ ἀγαπημένος της κι' αὐτὴ — ἦσαν ὑπεύθυνοι γιὰ τὸ θάνατο τοῦ συζύγου της. Ὡστόσο, δὲν ἔπαψε νὰ τὸν ἀγαπᾷ. Ἀλλ' εἶχε τὴ δύναμι νὰ συγκρατηθῆ καὶ δὲν ἔγινε ποτὲ δική του. Ρίχτηκε τότε στὴ θρησκεία γιὰ νὰ παρηγορηθῆ καὶ πέθανε ἀργότερα μὲ τὴν ψυχὴ πλημμυρισμένη ἀπὸ ἀγάπη καὶ πόνο.

Στὴν ἀγάπη αὐτή, παρατηρεῖ ὁ Ἀντρὲ Μωρουᾶ, ὑπάρχει ἕνα ἔντονο ἡρωϊκὸ στοιχεῖο, ποὺ μᾶς κινεῖ τὴν ἔκπληξι καὶ τὸ θαυμασμό. Γιατί ἡ ζωὴ μᾶς ἔχει συνηθίσει νὰ βλέπωμε τοὺς ἀνθρώπους ν' ἀφήνωνται στὰ πάθη των καὶ νὰ παρασύρωνται ἀπ' αὐτά. Ὡστόσο, ἡ ἡρωϊκὴ μορφὴ τῆς ἀγάπης δὲν εἶνε τόσο σπάνια στὴ ζωὴ ὅσο φανταζόμαστε.

Μιὰ ἄλλη μορφὴ ἀγάπης εἶνε ἡ ἐλεγειακή. Τὸ καλύτερο πρότυπό της εἶνε ἡ «Νέα Ἐλοΐζα» τοῦ Ρουσῶ. Ἡ ἡρωΐς προσπαθεῖ ν' ἀντιτάξη τὴν ἀρετὴ στὰ θυελλώδη αἰσθήματα ποὺ πλημμυρίζουν τὴν ψυχή της. Ἀλλ' ὁ ἀγὼν εἶνε ἄνισος καί, στὸ τέλος, ἡ ἀγάπη θριαμβεύει μ' ἕναν τρόπο συγκινητικὸ καὶ τραγικὸ μαζί. Ἡ δυστυχισμένη Ἐλοΐζα πεθαίνει, ἀνίκανη νὰ συγκρατήση περισσότερο τὴ μεγάλη ἀγάπη της.

Ἡ ἀκόλαστη ἀγάπη εἶνε ἐκείνη ποὺ συναντοῦμε σὲ κάθε μας βῆμα καὶ ποὺ ἔχει γιὰ μοναδικὸ σκοπὸ τὴν ἀπόλαυσι χωρὶς κανένα περιορισμό. Ὁ ἄνθρωπος μεταβάλλεται τότε σὲ κτῆνος καὶ καμμιὰ δύναμις δὲν μπορεῖ νὰ τὸν συγκρατήση στὸν ὀλισθηρὸ κατήφορο ποὺ ἔχει πάρει.

Στὴν περίπτωσι αὐτή, ὅμως, δὲν πρόκειται γιὰ ἀγάπη, ἀλλὰ γιὰ μιὰ ἁπλῆ ζωϊκὴ ἕλξι.

Ἡ περιπαθὴς ἀγάπη εἶνε ἐκείνη ποὺ μᾶς συγκινεῖ περισσότερο. Ἀποτελεῖ μιὰ ἀποθέωσι τοῦ αἰσθήματος, ποὺ ἐγκαθίσταται κυρίαρχο στὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου καὶ δὲν δέχεται κανένα ἀνταγωνισμό. Ἡ περιπαθὴς ἀγάπη εἶνε ἀποκλειστικὴ καὶ τυραννική. Βρίσκεται τὸ ἴδιο κοντὰ στὸν παράδεισο, ὅσο καὶ στὴν κόλασι. Ἀλλ' ἔτσι ὅπως εἶνε, μᾶς δίνει τὸ συναίσθημα τῆς μεγαλύτερης εὐτυχίας ποὺ μποροῦμε νὰ νοιώσουμε στὴ ζωή.

Ἡ βιολογικὴ ἀγάπη βασίζεται πάνω στὶς φυσιολογικὲς καὶ αὐτοματικὲς ἀνάγκες τοῦ ἀνθρώπου. Βρίσκεται τὸ ἴδιο μακρυὰ ἀπὸ τὸν ρωμαντισμὸ καὶ τὴν περιπάθεια. Καί, ἴσως, ἐπειδὴ τὴν βλέπομε νὰ κυλάη πολὺ ἤρεμα δὲν τὴ συμπαθοῦμε. Ἀλλὰ ἡ ἠρεμία αὐτὴ δὲν εἶνε ἀξιοκατάκριτη καὶ ἀξιοκαταφρόνητη παρὰ μόνον ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἀρχίζει νὰ κάνη τὴν ἀγάπη ἕνα εἶδος ρουτίνας.

Ἡ ρωμαντικὴ ἀγάπη εἶνε ἐκείνη ποὺ δημιουργεῖ τὶς μεγαλύτερες ἀπογοητεύσεις στοὺς ἀνθρώπους. Στὴ μορφὴ αὐτὴ τῆς ἀγάπης, ὁ ἄντρας ἀνεβάζει στὸν ἕβδομο οὐρανὸ τὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαπάει, κι' αὐτὴ ἐπίσης κάνει τὸ ἴδιο γιὰ τὸν ἀγαπημένο της. Ἀλλ' ἡ ἀπογοήτευσις δὲν ἀργεῖ νὰ ἔρθη. Ὅλοι ὅσοι ἀγάπησαν μ' αὐτὸ τὸ ρωμαντικὸ τρόπο τὴν ἐγνώρισαν. Γιατί, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν, εἶχαν παραμορφώσει τὴν πραγματικότητα. Καὶ ἡ πραγματικότης ἐκδικεῖται πάντοτε. Δὲν μποροῦμε καὶ δὲν πρέπει νὰ βλέπωμε τοὺς ἀνθρώπους διαφορετικοὺς ἀπὸ ὅ,τι εἶνε.

Ἡ χιμαιρικὴ ἀγάπη, τέλος, βρίσκεται πολλὰ σκαλοπάτια πάνω ἀπὸ τὴ ρωμαντική. Σ' αὐτὴν δὲν παραμορφώνομε ἁπλῶς τὴν πραγματικότητα. Βγαίνομε τελείως ἔξω ἀπ' αὐτήν. Πλάθομε μὲ τὴ φαντασία μας χιμαιρικὰ ὄντα καὶ ἀρκεῖ μιὰ τυχαία συνάντησις γιὰ νὰ φαντασθοῦμε πὼς τὸ ὄνειρό μας ἔγινε πραγματικότης. Ἂν τοὐλάχιστον διορθωνόμαστε ἔπειτα ἀπὸ τὴν πρώτη ἀπογοήτευσι! Ἀλλ' ὄχι! Οἱ χιμαιρικοὶ ἐρασταὶ εἶνε ἀδιόρθωτοι καὶ, μοιραίως, δυστυχεῖς.

Σοφὰ λόγια

Μέσα στοὺς ψεῦτες πρέπει νὰ συμπεριλαμβάνεται κι' ἐκεῖνος ποὺ λέει ἀλήθειες χωρὶς νὰ τὶς πιστεύη.

★

Πόσο γρήγορα θὰ χαινόντουσαν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὴ γῆ ἂν ἔπαυαν ν' ἀλληλοβοηθοῦνται!

★

Ἕνας ἄρχοντας ἀμαθὴς εἶνε σὰν ἕνα ἄλογο χωρὶς γκέμια.

★

Ἂν θέλης νὰ εὐτυχῆς στὸν κόσμον αὐτὸν προσπάθησε νὰ πιστεύης κι' ὄχι νὰ ἐννοῆς.

★

Εὔκολα συγχωρεῖ κανεὶς ἕνα ἐλάττωμα ποὺ τὄχει κι' ὁ ἴδιος.

★

Ἂν θέλης νὰ θυμοῦνται ὅλοι κάποια καλή σου πρᾶξι, προσπάθησε σὺ ὁ ἴδιος νὰ τὴν λησμονήσης.

★

Ὁ νικητὴς ἔχει πάντοτε τὸ δίκηο μὲ τὸ μέρος του.

★

Ὅλα τὰ πάθη μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ καταπνίξη ἐκτὸς ἀπὸ τὴ φιλοδοξία.

✪✪

Γιατὶ βιάστηκε νὰ ξεκινήση

Στὴ συνοικία Μανχάτταν τῆς Νέας Ὑόρκης, κάποιος Ραφαὴλ Τόρρες ἐξαγριώθηκε τόσο πολύ, γιατὶ ἕνα τρὰμ ξεκίνησε πρὶν αὐτὸς προφτάση ν' ἀνεβῆ, ὥστε πῆρε ἕνα ταξί, παρακολούθησε τὸ τρὰμ, τὸ πρόφτασε ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στάσεις καί, ἀφοῦ πήδησε πάνω ἔβγαλε ἕνα σουγιὰ καὶ πλήγωσε σοβαρὰ τὸν ὁδηγό!

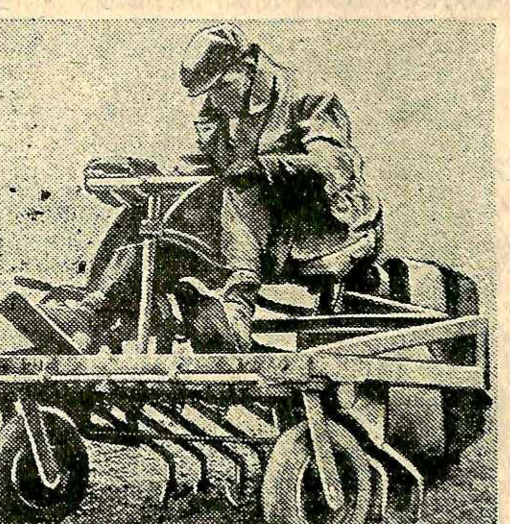

ΓΙΑ ΤΗ ΜΗΧΑΝΙΚΗ ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑ

Ἕνας νέος τύπος μηχανικοῦ ἀρότρου ἐπινοήσις Ἄγγλου καλλιεργητοῦ, ἐπιτρέπει στὸν ὁδηγό του νὰ βλέπη τὰ ὑνιά, καθὼς ἀνασκάπτουν τὸ ἔδαφος. Τὸ μικρὸ βενζινοκίνητο μοτὲρ του βρίσκεται στὸ πίσω μέρος του.

ΤΟ «ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΓΟΥΡΟΥΝΙΟΥ»

Σὲ μιὰ ζωοπανήγυρι τοῦ Σικάγου, ἕνα γουροῦνι ξέφυγε ἀπ' τὸν ἰδιοκτήτη του καὶ κατέφυγε σ' ἕνα γήπεδο γυμνασίων. Τὸ κυνήγησαν τότε παιδιά στρατιῶτες πλῆθος κόσμου κι' ἐπιτέλους τὄπιασαν τέσσερες μικροί, ποὺ ἀνταμείφθηκαν κατόπιν μ' ἕνα μετάλλιο γι' αὐτὸ τὸ κατόρθωμά τους. Ἀπὸ τότε τὸ «κυνῆγι τοῦ γουρουνιοῦ» ἔγινε ἕνα νέο εἶδος σπόρ, ποὺ ἐνθουσιάζει τοὺς Ἀμερικανοὺς καὶ ἀνταγωνίζεται ἀκόμη καὶ τὸ «μπέιζ-μπώλ».

ΣΥΜΒΟΛΙΚΟΣ ΑΠΑΓΧΟΝΙΣΜΟΣ

Μετὰ τὴν ἀποκάλυψι μιᾶς μεγάλης συνωμοσίας κατὰ τοῦ Προέδρου τῆς Ἀργεντινῆς, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Περὸν ἐμφανίσθηκαν στὸ μπαλκόνι τοῦ Κυβερνείου ἐμπρὸς σὲ ἄπειρο πλῆθος κόσμου ἔδειξαν ἕνα συμβολικὸ ἀνδρείκελο κρεμασμένο στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς πλατείας καὶ κατήγγειλαν στὸ λαὸ ὡς ὀργανωτὴ τῆς συνωμοσίας κατὰ τοῦ καθεστῶτος τὴν «διεθνῆ κεφαλαιοκρατία».

ΞΑΒΙΕ ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

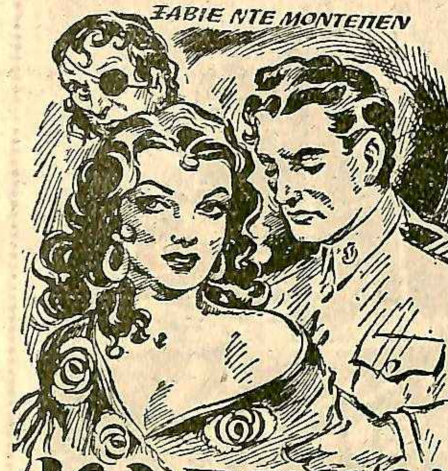

ΚΑΡΜΕΝ ή τσιγγάνα

11ον Μόλις ὅμως ἀνήγγειλε αὐτὴ τὴν ἀπόφασί του στὴν Κάρμεν, ἡ Τσιγγάνα τρόμαξε. Προσπάθησε νὰ κάνῃ τὸ σύζυγό της ν' ἀλλάξῃ γνώμη, ἀλλ' ὁ 'Ολιβιὲ ἦταν ἀμετάπειστος.

Ὅταν ἡ Κάρμεν ἔμεινε μόνη, ἔστειλε νὰ φωνάξῃ τὸν Μοραλές.

«Πρέπει νὰ τελειώνουμε! σκέφτηκε. Δὲν φταίω ἐγώ... Μόνος του τὄθελε!... Ἂς γίνῃ ὅ,τι εἶνε νὰ γίνῃ!»

Ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα, ἦρθε ὁ Μοραλές. Βρῆκε τὴν Κάρμεν καθισμένη μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι νὰ γράφῃ.

— Περίμενε, τοῦ εἶπε, χωρὶς νὰ διακόψῃ τὸ γράψιμό της. Τελείωσα!

Δίπλωσε τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ χαρτιά, ποὺ εἶχε μπροστά της, καὶ τ' ἄλλο τὸ φύλαξε. Ἔπειτα σηκώθηκε καὶ πῆγε κοντὰ στὸν Μοραλές.

— Παναγία μου! φώναξε ὁ Τσιγγάνος, ὅταν τὴν ἀντίκρυσε. Εἶσαι κατακίτρινη σὰν πεθαμένη! Τί συμβαίνει λοιπόν;

— Συμβαίνει, καϋμένε Μοραλές, πὼς εἴμαστε χαμένοι!

— Χαμένοι! ἐπανέλαβε ὁ Τσιγγάνος τρομαγμένος.

— Ναί... 'Ο 'Ολιβιὲ ἀποφάσισε νὰ φύγῃ αὔριο καὶ νὰ μὲ πάρῃ μαζί του...

— Γιὰ ποῦ;

— Γιὰ τὴν 'Αβάνα!

— Γιὰ τὴν 'Αβάνα; τραύλισε ὁ Μοραλές, σταυρώνοντας τὰ χέρια του. Ἔχεις δίκηο... Εἴμαστε χαμένοι!

— Ἂν γίνῃ αὐτὸ τὸ ταξεῖδι, ἐπανέλαβε ἡ Κάρμεν, μιὰ ὥρα μετὰ τὴν ἄφιξί μας ἐκεῖ, ὁ 'Ολιβιὲ θἄχῃ μάθει ὅλη τὴν ἀλήθεια. Καὶ τότε θὰ φανῇ ἀνηλεὴς στὴν ψευτο - 'Ανουντσιάτα. Θὰ μὲ παραδώσῃ ἴσως στὴ δικαιοσύνη, κι' αὐτή, τὸ λιγώτερο ποὺ θὰ μοῦ κάνῃ, θἄνε νὰ μὲ ρίξῃ σὲ μιὰ φυλακὴ νὰ σαπίσω ὅλη τὴν ὑπόλοιπη ζωή μου...

— Καὶ δὲν λογαριάζεις ὅτι, καὶ τίποτα νὰ μὴ σοῦ κάνῃ ὁ 'Ολιβιέ, κι' ἂν περιοριστῇ μόνο νὰ σὲ διώξῃ, θὰ πέσῃς στὰ χέρια ἐκείνου τοῦ τιγρανθρώπου τοῦ Κυρίνου;

— Βλέπεις λοιπὸν πὼς ἡ θέσι μου εἶνε φρικτή...

— 'Αλλοίμονο! Δυστυχῶς, αὐτὸ βλέπω κι' ἐγώ! 'Αλλὰ δὲν ὑπάρχει κανένα μέσον γιὰ νὰ ἐμποδιστῇ αὐτὸ τὸ ταξεῖδι;

— Κανένα! Τὸν παρακάλεσα, τοὔπεσα στὰ πόδια, ἀλλὰ τοῦ κάκου... Ἡ ἀπόφασι τοῦ 'Ολιβιὲ εἶνε ἀκλόνητη. Θὰ γίνῃ, μὲ τὴ διαφορὰ ὅμως ὅτι ἐγὼ δὲν θὰ φύγω μαζί του...

— Καὶ πῶς θὰ τὸ καταφέρῃς;

— Ἔχω δυὸ μέσα.

Κι' ἡ Κάρμεν τοὔδειξε τὸ σημείωμα, ποὺ εἶχε διπλώσει.

— Αὐτὸ εἶνε τὸ πρῶτο, εἶπε.

— Τί εἶνε αὐτό; ρώτησε ὁ Τσιγγάνος.

— Ἕνα γράμμα, ποὺ θὰ τὸ πᾷς στὸ μαρκήσιο ντὲ Γκρανσέ. Τοῦ γράφω νὰ μὲ περιμένῃ ἀπόψε. Θὰ τοῦ πῶ τί συμβαίνει. Θὰ πέσω στὰ γόνατά του, ἂν εἶνε ἀνάγκη, γιὰ νὰ τὸν πείσω νὰ μὲ σώσῃ...

— Μὲ ποιὸ τρόπο;

— Νὰ μὲ κλέψῃ.

— 'Ο 'Ολιβιὲ θὰ σ' ἀναζητήσῃ, θὰ σὲ καταδιώξῃ...

— 'Ο μαρκήσιος θὰ ξέρῃ πῶς θὰ μὲ κρύψῃ στὸ Παρίσι. Ἄλλωστε, εἶνε ἀριστοκράτης κι' ἔχει μεγάλα μέσα...

— Εἶμαι σύμφωνος. 'Αλλὰ θὰ δεχτῇ;

— Μ' ἀγαπάει καὶ θὰ δεχτῇ.

— Πρέπει ὅμως κανεὶς νὰ τὰ προβλέπῃ ὅλα... Ἂν ἀρνηθῇ;

— Θὰ βάλω μπρὸς τὸ δεύτερο μέσον... Θὰ καταφύγω σ' ἕνα ἄσυλο ἀπαραβίαστο...

— Ποιὸ ἄσυλο;

— Τὸ θάνατο!

— Θ' αὐτοκτονήσῃς; ψιθύρισε τρομαγμένος ὁ Μοραλές.

— Μήπως ἔχω κανένα ἄλλο καταφύγιο;

— Τὸ θάρρος θὰ σοῦ λείψῃ τὴν τελευταία στιγμή...

— 'Εγὼ εἶμαι βέβαιη πὼς ὄχι... Ἄλλωστε, βασίζομαι σὲ σένα...

— Βασίζεσαι σὲ μένα, δυστυχισμένη; φώναξε ὁ Τσιγγᾶνος. Δὲν πιστεύω νἄχῃς τὴν ἀπαίτησι νὰ σὲ σκοτώσω...

— Ὄχι, μὴν ἀνησυχῇς, δὲν πρόκειται γι' αὐτό...

— 'Αλλὰ τότε λοιπόν;

— 'Εσὺ ξέρεις κάτι δηλητήρια, ποὺ σκοτώνουν χωρὶς νὰ ὑποφέρῃ κανείς...

'Ο Μοραλὲς ἔκανε μιὰ χειρονομία ἀρνητική.

— Γιατὶ ἀρνεῖσαι; ρώτησε ζωηρὰ ἡ Κάρμεν. Σ' ἄκουσα τόσες φορὲς νὰ λὲς πὼς ξέρεις καλὰ ἀπὸ δηλητήρια...

— Μὴν τὸ ἐλπίζεις! Ὅ,τι ἄλλο θές, ζήτησέ μου κι' εἶμαι ἕτοιμος νὰ τὸ κάνω... 'Αλλ' αὐτὸ ποτέ!

— Ποιὰ αἰτία σ' ἐμποδίζει νὰ κάνῃς ὅ,τι σοῦ ζητῶ;

— Μὰ τέλος πάντων εἶσαι ἀδελφή μου κι' ἕνας ἀδελφὸς δὲν μπορεῖ νὰ βοηθήσῃ τὴν ἀδελφή του νὰ πεθάνῃ...

— Μπᾶ! Ὥστε ἔχεις, βλέπω καὶ συνείδησι.

— Δὲν τὸ πιστεύεις;

— 'Εσύ, Μοραλές; 'Εσὺ ποὺ μοῦ πρότεινες στὴν 'Αβάνα νὰ βάλῃς νὰ δολοφονήσουν τὸν Κυρῖνο;

— 'Ο Κυρῖνος δὲν ἦταν ἀδελφός μου, διάβολε! Τὸ αἷμα νερὸ δὲν γίνεται...

— Ὥστε ἡ φωνὴ τοῦ αἵματος σ' ἐμποδίζει;

— Μὰ ναί!

— Καλά! 'Εγὼ ὅμως ξέρω ἕναν τρόπο γιὰ νὰ τὴν κάνω αὐτὴ τὴν περίφημη «φωνὴ» νὰ σωπάσῃ...

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

Ἡ ἐκλεκτὴ καλλιτέχνις τοῦ μουσικοῦ θεάτρου Σπεράντσα ποὺ συμβάλλει στὴν ἐπιτυχία τῆς ἐπιθεωρήσεως «Νά τί θὰ πῇ 'Ελλάδα» στὸ θέατρο Παπαϊωάννου.

— Δὲν τὸ πιστεύω...

— Θὰ ἰδῇς!

Κι' ἡ Κάρμεν τοῦ παρουσίασε ἕνα δεύτερο σημείωμα, ποὺ εἶχε γράψει, καὶ τοῦ εἶπε:

— Διάβολε!

'Ο Τσιγγᾶνος ἄνοιξε τὸ χαρτὶ καὶ διάβασε:

«Αὐτὴ εἶνε ἡ διαθήκη μου:

» Κληροδοτῶ στὸν ἄρχοντα δὸν Γκουσμὰν Μοραλές, πού, σ' ὅλη του τὴ ζωή, μοῦ ἔδωσε δείγματα τῆς ἀπεριόριστης ἀφοσιώσεώς του, τὰ δυὸ ἑκατομμύρια ποὺ μοῦ δόθηκαν ὡς γαμήλιο δῶρο.

» 'Εγκουβίλ, 23 Αὐγούστου 1871.

» 'Ανουντσιάτα Λεβαιλάν».

Μιὰ ἀστραπὴ πλονεξίας ἄστραψε στὰ μάτια τοῦ Τσιγγάνου. Ἡ Κάρμεν τὸ πρόσεξε.

— Λοιπόν, ἀδελφέ μου, τὸν ρώτησε μὲ ὕφος θριαμβευτικό, δυὸ ἑκατομμύρια δὲν σοῦ φαίνονται ἀρκετά;

— 'Αδελφή μου, πάντοτε ἀγάπησα τὰ χρήματα, αὐτὸ δὲν τὸ κρύβω, ἀλλὰ εἶνε περιστάσεις ποὺ κι' αὐτὰ τὰ ἑκατομμύρια χάνουν τὴ γοητεία τους. Ἡ συνείδησί μου σήμερα μ' ἐμποδίζει νὰ σκεφτῶ τὸ συμφέρον μου.

Ἡ Τσιγγάνα ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους της καὶ εἶπε:

— Μοῦ λὲς ἐμένα γιὰ τὴ συνείδησί σου! Ὡραῖο κι' αὐτό! Παίζεις, αὐτὴ τὴ στιγμή, μιὰν ἀνώφελη κωμωδία, προσπαθεῖς νὰ μοῦ πουλήσῃς μεγάλα αἰσθήματα, ποὺ δὲν τὰ πιστεύω. Θέλεις δηλαδὴ νὰ σὲ παρακαλέσουν;... Λοιπόν, θὰ σὲ παρακαλέσω, ἂν χρειαστῇ, κι' εἶμαι σίγουρη πὼς θὰ σὲ πείσω...

— 'Αλλοίμονο! τραύλισε ὁ Μοραλές. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ σοῦ ἀντισταθῇ...

— Ὥστε δέχεσαι;

— Πῶς ν' ἀρνηθῶ;

— Θὰ μοῦ δώσῃς τὸ δηλητήριο;

— Ἕνα δηλητήριο σίγουρο καὶ νόστιμο, ποὺ σκοτώνει χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ κανείς...

— Πότε θὰ μοῦ τὸ δώσῃς;

— 'Απόψε!

'Ο Μοραλὲς σκούπισε τὰ μάτια του κι' ἔφυγε γρήγορα, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ἐκδηλώσῃ, ἐλεύθερα πιά, τὴ χαρά του!

Μονομαχία χωρὶς μάρτυρες

Τὴ στιγμή, ποὺ ὁ μαρκήσιος ντὲ Γκρανσὲ ἔπαιρνε, ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Μοραλές, τὸ γραμματάκι τῆς Κάρμεν, ἔλαβε καὶ μιὰν ἐπιστολὴ ἀπὸ τὸν δοῦκα τοῦ 'Εγκιγιόν, ποὺ τοῦ ἀνήγγειλε μιὰ σπουδαία εἴδησι:

Τοῦ ἔγραφε πὼς ὁ Αὐτοκράτωρ τὸν καλοῦσε στὴν Αὐλή, κι' ὅτι τὸν ἀντικαθιστοῦσε μὲ κάποιον ἄλλον στὴ διοίκησι τῆς Χάβρης.

'Αλλά, μὲ τὴ μεγάλη του χαρά, ἀνακατευόταν καὶ κάποια πικρία. Ἡ πικρία αὐτὴ προερχόταν ἀπὸ τὴν ἰδέα ὅτι, φεύγοντας ἀπὸ τὴ Χάβρη, ἦταν ἀναγκασμένος νὰ χωριστῇ ἀπὸ τὴν Κάρμεν.

— Θὰ ὑποφέρω ἀσφαλῶς, ἔλεγε μέσα του, γιατὶ τὴν ἀγαπῶ! Θὰ τὴν ξεχάσω ὅμως... Στὶς Βερσαλλίες ξεχνάει κανεὶς τόσο εὔκολα... Κι' ἡ 'Ανουντσιάτα ἐξ ἄλλου θὰ παρηγορηθῇ...

Στὶς ἕντεκα τὸ βράδυ πῆγε σ' ἕνα μικρὸ σπίτι, ὅπου συναντιόταν τὸν τελευταῖο καιρὸ μὲ τὴν Κάρμεν, μ' ὅλο ποὺ ἐκείνη τοῦ εἶχε παραγγείλει πὼς θἄρχόταν τὰ μεσάνυχτα.

Τέλος, λίγα λεπτὰ μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ἀκούστηκαν τρία ἐλαφρὰ χτυπήματα στὴν πόρτα.

'Ο ντὲ Γκρανσὲ ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ κι' ἡ Κάρμεν μπῆκε μέσα, χλωμὴ καὶ φοβισμένη.

— 'Αγαπημένη μου 'Ανουντσιάτα, τῆς εἶπε, τί ἔχεις; Συνέβη τίποτα δυσάρεστο;

— Ναί, καὶ μάλιστα πολὺ σοβαρό...

— Τί λοιπόν;

— Θέλουν νὰ μᾶς χωρίσουν!

'Ο μαρκήσιος ἀνατρίχιασε.

— 'Ο σύζυγός μου, ἐπανέλαβε ἡ Κάρμεν, μὲ φωνὴ ποὺ τὴν ἔκοβαν οἱ λυγμοί, ὁ σύζυγός μου ἀποφάσισε νὰ μὲ πάρῃ μαζί του σ' ἕνα ταξεῖδι, ποὺ θὰ βαστάξῃ πολύ. Τὸ νὰ χωρίσω ἀπὸ σένα, Ζὼρζ, θἄνε γιὰ μένα ἕνας θάνατος ἀργός, ποὺ δὲν ἔχω τὸ θάρρος νὰ τὸν περιμένω!

'Ο ντὲ Γκρανσὲ προσπάθησε νὰ καθησυχάσῃ τὴ φίλη του, μὲ λόγια γεμᾶτα ἀφοσίωσι, ἀλλ' αὐτὴ δὲν φαινόταν νὰ τὸν καταλαβαίνῃ, κι' ἐπανέλαβε:

— Ἡ δική σου γιὰ πάντα, ἢ στὸν τάφο!

— Λοιπόν, ἔστω! εἶπε ἐκεῖνος. Σοῦ ὁρκίζομαι ὅτι δὲν θὰ χωριστοῦμε ποτέ! Θὰ ζήσουμε μαζὶ εὐτυχισμένοι... Πές μου τα ὅμως ὅλα γιὰ νὰ ξέρω τί πρέπει νὰ κάνω...

Ἡ Κάρμεν ἄρχισε τότε νὰ τοῦ διηγῆται μιὰν ἱστορία, ὅπου ἡ πραγματικότης ἀνακατευόταν μὲ τὴ φαντασία.

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ μαρκήσιος σκεπτόταν, καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν σκέψεών του ἦταν εὐνοϊκὸ γιὰ τὴν Κάρμεν.

— Πρέπει νὰ ζήσῃς, ἀγαπημένη μου 'Ανουντσιάτα, τῆς εἶπε.

— Ὥστε θὰ φύγουμε μαζί;

— Σοῦ τὸ ὁρκίζομαι!

— Καὶ δὲν θὰ χωριστοῦμε πιά;

— Ποτέ!

Ἡ Κάρμεν δὲν μποροῦσε νὰ συγκρατήσῃ τὴ χαρά της.

Ἄρχισαν ἔπειτα νὰ σχεδιάζουν τὴν ἀπόδρασί τους.

Συμφώνησαν ὅτι, τὴν ἴδια ἐκείνη μέρα, στὶς τέσσερες τὸ ἀπόγευμα, ἕνα ταχυδρομικὸ ἁμάξι θὰ περίμενε ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι, στὸ δρόμο ποὺ πήγαινε γιὰ τὸ Παρίσι. Ἡ Κάρμεν θἄπαιρνε τὰ κοσμήματά της, θἄφευγε κρυφὰ ἀπὸ τὸ μέγαρό της καὶ θὰ πήγαινε κατ' εὐθεῖαν σ' αὐτὸ τὸ ἁμάξι.

'Αφοῦ ἔμειναν ἔτσι σύμφωνοι, χώρισαν, κι' ἡ Κάρμεν ξεκίνησε γιὰ νὰ γυρίσῃ στὸ μέγαρό της.

Ὅταν ἐξαφανίστηκε μέσα στὸ σκοτάδι, μιὰ σκιά, κρυμμένη ὡς ἐκείνη τὴν ὥρα σὲ μιὰ γωνία, προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ καὶ χτύπησε τρεῖς φορὲς ἐλαφρά.

'Ο ντὲ Γκρανσέ, ποὺ ἦταν ἕτοιμος νὰ φύγῃ, ἀνατρίχιασε ἀκούγοντας αὐτὸ τὸ χτύπημα, κι' ἔνοιωσε κάποια ἀόριστη ἀνησυχία.

Μιὰ σκέψι ὅμως τοῦ ἔδωσε θάρρος: Συλλογίστηκε πὼς ἴσως ἐκείνη ξαναγυρνοῦσε κάτι νὰ τοῦ πῇ, κι' ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ.

'Αλλά, μόλις ἄνοιξε τὴν πόρτα, ὠπισθοχώρησε κατάπληκτος.

Μπροστά του στεκόταν ὁ 'Ολιβιὲ Λεβαιλάν!

— Σεῖς... ἐδῶ..., κύριε Λεβαιλάν! ψιθύρισε ὁ μαρκήσιος ντὲ Γκρανσέ, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ βρῇ τὴν ψυχραιμία του. 'Αλήθεια, δὲν περίμενα...

— Νὰ χτυπήσω τὴν πόρτα σας, κύριε μαρκήσιε; τὸν διέκοψε μὲ ὕφος εἰρωνικὸ ὁ 'Ολιβιέ. Δὲν δυσκολεύομαι νὰ τὸ πιστέψω. Μ' ὅλο ποὺ ἡ ὥρα εἶνε ἀκατάλληλη, εὐαρεστηθῆτε νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ μπῶ. Ἔχουμε νὰ συζητήσουμε γιὰ σοβαρὰ ζητήματα, ποὺ δὲν ἐπιδέχονται ἀναβολή.

— Εἶμαι στὴ διάθεσί σας, κύριε Λαβαιλάν, ἀπάντησε ὁ μαρκήσιος, ποὺ εἶχε ξαναβρῇ τὴν ψυχραιμία του.

Μὲ λίγα λόγια, ὁ 'Ολιβιὲ ἔδωσε στὸν ντὲ Γκρανσὲ νὰ καταλάβῃ ποιὸς ἦταν ὁ σκοπὸς τῆς ἐπισκέψεώς του, καὶ τοῦ ἀπεκάλυψε πὼς ἤξερε τὶς σχέσεις του μὲ τὴ γυναῖκα του.

— Κύριε! φώναξε ὁ μαρκήσιος. Κάνετε λάθος! Ἡ κυρία Λεβαιλὰν εἶνε ἀθῶα!

'Ο 'Ολιβιὲ χαμογέλασε εἰρωνικά.

— Ὑπερασπίζεσθε τὴ φιλενάδα σας, τοῦ ἀπάντησε. Αὐτὸ εἶνε πολὺ φυσικό, καὶ φέρνεσθε σὰν ἄνθρωπος καθὼς πρέπει. 'Αλλὰ τί σημαίνει; Σᾶς ἐπαναλαμβάνω ὅτι τὰ ξέρω ὅλα κι' ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ κλονίσετε τὴν πεποίθησί μου...

— Ὡστόσο, σᾶς ὁρκίζομαι...

'Ο 'Ολιβιὲ τὸν διέκοψε:

— Προσέξετε, κύριε μαρκήσιε, τοῦ εἶπε, προσέξετε γιατὶ παραβαίνετε τὸν ὅρκο σας...

'Ο ντὲ Γκρανσὲ ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ δὲν ἀπάντησε.

'Ο 'Ολιβιὲ φαινόταν νὰ χαίρεται γιὰ τὴν ταραχή του καὶ δὲν εἶπε τίποτα.

Γιὰ ν' ἀποφύγῃ αὐτὴ τὴ σιωπή, ποὺ τοῦ ἦταν καταθλιπτική, ὁ ντὲ Γκρανσὲ τὸν ρώτησε:

— Τέλος πάντων, κύριε, τί θέλετε ἀπὸ μένα;

— Ξέρετε καλά, τοῦ ἀπάντησε ὁ 'Ολιβιέ, πὼς ὁ νόμος δὲν ἀστειεύεται κι' ὅτι μοῦ ἔδινε τὸ δικαίωμα νὰ σπάσω τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ αὐτοῦ καὶ νὰ σᾶς σκοτώσω, μαζὶ μὲ τὴ συνένοχό σας, χωρὶς νὰ προφτάσετε ν' ἀντισταθῆτε...

'Ο ντὲ Γκρανσὲ ἔκαμε ἕνα νεῦμα καταφατικό, κι' ὁ 'Ολιβιὲ ἐξακολούθησε:

— Δὲν μοῦ ἀρέσει ὅμως αὐτὸς ὁ τρόπος... Ἡ κηλίδα, ποὺ γίνεται στὴν τιμὴ ἑνὸς συζύγου, δὲν καθαρίζεται, κατὰ τὴ γνώμη μου, μ' ἕνα διπλὸ φόνο, ποὺ δὲν διαφέρει καὶ πολὺ ἀπὸ τὴ δολοφονία... Ὡστόσο, εἶμαι πολὺ τίμιος ἄνθρωπος, ὥστε νὰ μὴν ἀνέχομαι νἄχῃ ἡ γυναῖκα μου φίλο, κι' ἐπειδὴ αὐτὸ συμβαίνει, κι' ἐπειδὴ ὁ φίλος αὐτὸς εἴσαστε σεῖς, κάνω τὸ καθῆκον μου, ζητῶντας σας μιὰν ἐπανόρθωσι... Ἂν μὲ σκοτώσετε, ὅλα πηγαίνουν καλὰ γιὰ σᾶς. Ἄν, τουναντίον, σᾶς σκοτώσω, τότε ἡ κυρία Λεβαιλὰν θ' ἀναγκαστῇ νὰ μὲ συνοδέψῃ στὴν 'Αβάνα, ὅπου ἐλπίζω ὅτι θὰ παρηγορηθῇ γιὰ τὸ θάνατό σας.

— Εἶμαι στὶς διαταγές σας, κύριε. Αὐτὸ ποὺ ζητᾶτε εἶνε πολὺ σωστό, ἀπάντησε ὁ ντὲ Γκρανσέ. Ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ ὁρίσετε τὸν τρόπο τῆς μονομαχίας μας.

— Αὐτὸ εἶνε ἁπλούστατο: Θὰ χτυπηθοῦμε μὲ ξίφη, ὡς ποὺ ὁ ἕνας ἀπὸ μᾶς νὰ σκοτωθῇ.

— Θαυμάσια. Ποῦ θέλετε;

— 'Εδῶ, σ' αὐτὸ τὸ σπίτι.

— Καὶ ποιὰ ὥρα;

— Τώρα!

'Ο μαρκήσιος ταράχτηκε.

— Μὰ δὲν σκέπτεσθε..., ἄρχισε νὰ λέῃ.

— 'Απεναντίας, τὸ συλλογίζομαι ἀπὸ μέρες τώρα. Δυσκολεύεστε μήπως γιὰ νὰ μὲ ἱκανοποιήσετε;

— Μὰ δὲν ἔχουμε μάρτυρες.

— 'Αδιάφορο! 'Εγὼ ἔχω πεποίθησι στὴν ἐντιμότητά σας. Δὲν μπορεῖτε, ἄραγε, νὰ βασισθῆτε καὶ σεῖς στὴ δική μου;

— 'Εντελῶς. 'Αλλὰ συλλογίζομαι τὶς συνέπειες τῆς μονομαχίας μας...

— Ἂς τὶς δοῦμε κι' αὐτές.

— Ἂς ὑποθέσουμε ὅτι μὲ σκοτώνετε...

— Εὐχαρίστως κάνω τὴν ὑπόθεσι αὐτή, εἶπε ὁ 'Ολιβιὲ χαμογελῶντας.

— Τί θὰ γίνῃ τότε;

— Αὐτὸ θἄνε πολὺ ἄσχημο γιὰ σᾶς, τὸ παραδέχομαι. 'Αλλ' ἡ παρουσία τῶν μαρτύρων δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ κακό, μοῦ φαίνεται...

— 'Εφ' ὅσον δὲν θὰ ὑπάρχῃ μάρτυς, ποὺ νὰ βεβαιώσῃ πὼς ὅλα μεταξύ μας ἔγιναν κανονικά, ἐξακολούθησε ὁ ντὲ Γκρανσέ, θ' ἀναζητήσουν ἐκεῖνον ποὺ μὲ σκότωσε κι' ἴσως νὰ κατηγορηθῆτε ὡς δολοφόνος, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ μπορῆτε ν' ἀποδείξετε τὴν ἀθωότητά σας. Τὸ ἴδιο θὰ συμβῇ καὶ σὲ μένα, ἂν σᾶς σκότωνα.

— Ἔχετε δίκηο, παραδέχτηκε ὁ 'Ολιβιέ, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πολὺ εὔκολο νὰ προλάβῃ κανεὶς αὐτὸν τὸν κίνδυνο...

— Πῶς;

— Δῶστε μου, σᾶς παρακαλῶ, μιὰ πέννα, μελάνι καὶ χαρτί.

'Ο ντὲ Γκρανσὲ πῆρε ἀπὸ τὸ γραφεῖο του αὐτὰ ποὺ τοῦ ζήτησε καὶ τ' ἀκούμπησε μπροστά του.

'Ο 'Ολιβιὲ κάθησε τότε κι' ἔγραψε τὰ ἑξῆς:

«Τὴ στιγμή, ποὺ πρόκειται νὰ παρουσιαστῶ μπροστὰ στὸ Θεό, δηλώνω ὅτι πεθαίνω σὲ τακτικὴ μονομαχία, χωρὶς μάρτυρες, κι' ἡ τελευταία μου θέλησι εἶνε νὰ μὴ ζημιώσουν καὶ νὰ μὴν ἐνοχλήσουν τὸν ἀντίπαλό μου γιὰ τὸ θάνατό μου.

» 'Εγκουβίλ, 24 Αὐγούστου 1871.

» 'Ολιβιὲ Λεβαιλάν».

★

Ἄναψαν τὰ κεριὰ τοῦ πολυελαίου, κι' οἱ δυὸ ἀντίπαλοι ἑτοιμάστηκαν.

Εὐθὺς ἀπὸ τὰ πρῶτα χτυπήματα, ὁ μαρκήσιος, μ' ὅλο ποὺ ἦταν καλὸς ξιφομάχος, κατάλαβε πὼς ὁ ἀντίπαλός του ἦταν ἀνώτερός του.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο, ὁ 'Ολιβιὲ τοῦ φώναξε:

— Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, λοιπόν, μαρκήσιε! 'Αμυνθῆτε καλά... Δυὸ φορὲς ὡς τώρα θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς χτυπήσω στὴν καρδιά!

— Προσπαθῶ ὅσο μπορῶ, ἀπάντησε ὁ ντὲ Γκρανσέ.

— Ἡ πάλη εἶνε ἄνιση ἐπανέλαβε ὁ 'Ολιβιέ. Θέλετε νὰ πάω στὸ σπίτι μου νὰ φέρω δυὸ πιστόλια;

— Ὄχι, κύριε, ἂς ἐξακολουθήσωμε...

— Ἔτσι θέλετε;

— Ναί, σᾶς παρακαλῶ...

'Ο ντὲ Γκρανσὲ δὲν πρόφτασε ν' ἀποτελειώσῃ τὴ φράσι του, καὶ τὸ ξίφος του ἔπεσε ἀπὸ τὸ χέρι. Ἔβγαλε ἕνα βαθὺ στεναγμὸ καὶ σωριάστηκε στὸ πάτωμα, μὲ τὰ χέρια ἁπλωμένα καὶ τὰ μάτια ἀνοιχτά.

Τὸ ξίφος τοῦ 'Ολιβιὲ τοῦ εἶχε τρυπήσει τὴν καρδιά.

Πιὲς ἀπὸ τὸ ποτῆρι μου...

'Ενῶ συνέβαιναν αὐτά, ἡ Κάρμεν, τσακισμένη ἀπὸ τὶς ἀλλεπάλληλες συγκινήσεις, κοιμόταν βαθυά, κι' ἔβλεπε γοητευτικὰ ὄνειρα.

Ξαφνικά, ξύπνησε ἀπὸ τὸ θόρυβο βημάτων, ποὺ ἀκούστηκαν στὸ διπλανὸ δωμάτιο.

Σήμανε νἄρθῃ μιὰ καμαριέρα της, καὶ ρώτησε:

— Τί θόρυβος εἶνε αὐτός;

— Κυρία, ἀπάντησεν ἐκείνη, εἶνε οἱ ναῦτες κι' οἱ χαμάληδες, ποὺ ἦρθαν νὰ πά-

— Δὲν εἶνε τίποτα, κύριε Κλέαρχε... προσπαθοῦσα νὰ δώσω στὸν ἄντρα μου μιὰ ἰδέα τοῦ πυγμαχικοῦ μάτς!...

ρουν τὰ πράγματα τῆς εὐγενείας σας.
— Πῶς! φώναξε ἡ Κάρμεν κατάπληκτη. Ἀλλ' εἶνε πολὺ νωρίς. Εἴχαμε ὅλη τὴν ἡμέρα καιρὸ γιὰ νὰ γίνῃ ἡ μεταφορά.
— Ὁ ἴδιος ὁ κύριος τοὺς ἔφερε.
— Καλά. Πήγαινε.
Ἡ καμαριέρα βγῆκε ἔξω.
Ἡ Κάρμεν τότε σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι της κάπως ἀνήσυχη, καὶ ντύθηκε ἀμέσως. Τὴ στιγμή, ποὺ τελείωνε τὸ ντύσιμό της, χτύπησαν στὴν πόρτα της.
— Ἐμπρός! εἶπε.
Ὁ Ὀλιβιὲ φάνηκε στὸ ἄνοιγμα.
— Ἄ! Σὺ εἶσαι! εἶπε ἡ Κάρμεν. Καλὰ ποὺ ἦρθες. Εἶχα κάτι νὰ σοῦ πῶ...
— Κι' ἐγὼ κάτι νὰ σοῦ ἀναγγείλω.
— Λέγε μου.
— Ὄχι. Ρώτησέ με πρῶτα σύ, κι' ἔπειτα σοῦ τὸ λέω.
— Ἔστω! Μπορεῖς νὰ μοῦ πῇς γιατὶ διάταξες νὰ μεταφέρουν τὶς ἀποσκευές μου τόσο πρωΐ;
— Ἀπὸ τὴν ἀπάντησί μου, θὰ μάθῃς κι' ἐκεῖνο ποὺ ἤθελα νὰ σοῦ πῶ. Ἀποφάσισα νὰ φύγουμε νωρίτερα.
— Ὀλιβιέ, ψιθύρισε ἡ Κάρμεν, μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε καὶ ποὺ σχεδὸν δὲν ἀκουγόταν, ὅταν μοῦ ἔκαμες λόγο γι' αὐτὸ τὸ μακρυνὸ ταξεῖδι, δέχτηκα, χωρὶς ν' ἀντισταθῶ. Γιατὶ τώρα τὸ ἐπιταχύνεις, ἀφοῦ σὲ παρακάλεσα γιὰ μιὰ μικρὴ ἀναβολή;
— Τί χρειάζονται αὐτὲς οἱ ἐρωτήσεις, ἀφοῦ οὔτε μπορῶ οὔτε θέλω ν' ἀπαντήσω;
Ἡ Κάρμεν σούφρωσε τὰ φρύδια της κι' ἄλλαξε τόνο φωνῆς.
— Ὥστε εἶσαι ἀποφασισμένος νὰ μὴ δεχθῇς τὴν παράκλησί μου; τὸν ρώτησε.
— Ναί!
— Ἐπιμένεις στὴν ἀπόφασί σου νὰ ἐπιταχύνῃς τὴν ὥρα τῆς ἀναχωρήσεώς μας;
— Ἐπιμένω!
— Καλά! Θὰ ἑτοιμαστῶ!
Ὁ Ὀλιβιὲ χαμογέλασε.
— Αὐτὸ περίμενα κι' ἐγώ, τῆς εἶπε. Πηγαίνω νὰ δώσω μερικὲς τελευταῖες ὁδηγίες.
Μόλις ἡ πόρτα κλείστηκε πίσω του, τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Τσιγγάνας πῆραν μίαν ἀπερίγραπτη ἔκφρασι ὀργῆς καὶ μίσους.
— Ἄ! ψιθύρισε μὲ φωνὴ ὑπόκωφη. Ὁ διάβολος τὸν σπρώχνει στὸ χαμό του! Ὁ Θεὸς ξέρει πὼς δὲν ἐπιθυμοῦσα τὸ θάνατό του! Ἀλλὰ τώρα θὰ μεταχειριστῶ τὰ ὅπλα μου, κι' ὅ,τι εἶνε τῆς μοίρας γραφτό, ἂς γίνῃ!
Πῆγε τότε στὸ δωμάτιό της. Σ' ἕνα συρτάρι, εἶχε κρυμμένο τὸ φιαλίδιο μὲ τὸ δηλητήριο, ποὺ τῆς εἶχε δώσει ὁ Μοραλές, καθὼς κι' ἕνα ἄλλο φιαλίδιο μὲ ἀντίδοτο ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ δηλητηρίου. Καὶ τὸ ἀντίδοτο ἐπίσης τὸ εἶχε πάρει ἀπὸ τὸν ἀδελφό της.
Πῆρε τὸ φιαλίδιο μὲ τὸ δηλητήριο καὶ τὄκρυψε στὸ στῆθος της.
Σὲ λίγο σέρβιραν τὸ πρόγευμα.
Ἡ Κάρμεν κι' ὁ Ὀλιβιὲ κάθησαν ἀντίκρυ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον.
Ὁ Ὀλιβιὲ πρόσφερε στὴ γυναῖκα του διάφορα φαγητά, ποὺ ἐκείνη τ' ἀρνήθηκε.
— Περίεργο! εἶπε. Μήπως ἔχεις σκοπὸ νὰ μείνῃς νηστική;
— Δὲν ἔχω καθόλου ὄρεξι! ἀπάντησε ἡ Τσιγγάνα.
— Θὰ πάρῃς τότε λίγο κρασί;
— Εὐχαρίστως.
— Δός μου τὸ ποτῆρι σου.
Ὁ Ὀλιβιὲ μισογέμισε τὸ ποτῆρι τῆς Κάρμεν, καθὼς καὶ τὸ δικό του.
— Εὐχαριστῶ, εἶπε ἡ Τσιγγάνα, καὶ πῆρε τὸ ποτῆρι της, κυττάζοντας γύρω της, σὰ νἄθελε νὰ τραβήξῃ τὴν προσοχὴ τοῦ συζύγου της.
— Θέλεις μήπως τίποτα; τὴν ρώτησε ἐκεῖνος.
— Κυττάζω γιὰ τὰ γλυκά, ποὺ παίρνουμε συνήθως μὲ τὸ κρασί.
Ὁ Ὀλιβιὲ κύτταξε κι' αὐτός.
— Δὲν εἶνε αὐτὰ ἐκεῖ; ρώτησε.
— Ναί, νομίζω.
Καὶ ἡ Κάρμεν ἔκαμε νὰ σηκωθῇ, γιὰ νὰ τὰ φέρῃ.
— Κάθησε, τῆς εἶπε ἐκεῖνος, τὰ φέρνω ἐγώ.
Καὶ σηκώθηκε νὰ πάῃ στὸ μπουφὲ γιὰ νὰ πάρῃ τὰ γλυκά.
Ἀλλά, μόλις γύρισε τὴν πλάτη του, ἡ Κάρμεν ἔσπευσε νὰ χύσῃ τὸ δηλητήριο μέσα στὸ ποτῆρι τοῦ Ὀλιβιέ.
Ὅλα αὐτὰ ἔγιναν μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα.
Ὁ Ὀλιβιὲ ἐπέστρεψε μὲ βήματα ἀργά. Μιὰ παράξενη ὠχρότης εἶχε ἁπλωθῇ στὸ πρόσωπό του.
Ἔβαλε τὰ γλυκὰ μπροστὰ στὴν Κάρμεν, κάθησε, καί, παίρνοντας τὸ ποτῆρι του, εἶπε:
— Τὸ κρασὶ αὐτὸ ἔχει θαυμάσιο χρῶμα!
— Ναί, ἀλήθεια! ψιθύρισε ἡ Τσιγγάνα.
Ὁ Ὀλιβιὲ πλησίασε τὸ ποτῆρι στὰ χείλη του.
Ἡ πρώην χορεύτρια κάρφωσε ἀπάνω του ἕνα ἀλλόκοτο βλέμμα.
Ἐκεῖνος κατέβασε τὸ χέρι του χωρὶς νὰ πιῇ.
— Ἀγαπητή μου Ἀνουντσιάτα, τῆς εἶπε, πρέπει νὰ πιοῦμε γιὰ τὸ καλό μας ταξεῖδι! Θέλεις;
— Ναί, ἀπάντησε ἐκείνη. Θέλω.
— Ξέρεις μιὰ παληὰ παροιμία, ποὺ λέει: «Ἂν πιῇς ἀπὸ τὸ ποτῆρι μου, θὰ μάθῃς τί ἔχω στὸ νοῦ μου». Ἀνουντσιάτα, ἂς ἀλλάξουμε τὰ ποτήρια μας.
Κι' ἤπιε τὸ κρασί, ποὺ μόλις εἶχε ἀγγίξει μὲ τὰ χείλη της ἡ Κάρμεν.
Ἐκείνη, κατάπληκτη, εἶχε μείνει καρφωμένη στὴ θέσι της.
— Πρόσεξε καλά, Ἀνουντσιάτα! τῆς εἶπε ὁ Ὀλιβιέ. Ξέρεις πώς, ἂν σ' ἔβλεπε κανεὶς νὰ τρέμῃς ἔτσι, θὰ μποροῦσε νὰ πιστέψῃ πὼς ἔρριξες δηλητήριο στὸ ποτῆρι μου;
— Δηλητήριο; ἐπανέλαβε ἐκείνη ταραγμένη. Δηλητήριο;... Μὲ κατηγορεῖς...
— Νὰ σὲ κατηγορήσω; Ὄχι βέβαια! Ποιὸς δαίμονας θὰ μποροῦσε νὰ σὲ σπρώξῃ σ' ἕνα τέτοιο ἄνανδρο καὶ ἄτιμο ἔγκλημα, νὰ δολοφονήσῃς ἐκεῖνον, ποὺ δὲν σοῦ ἔκαμε κανένα κακό; Ὄχι, δὲν σὲ κατηγορῶ... Ἀλλὰ γιατὶ δὲν πίνεις;
Μιὰ ξαφνικὴ ἀστραπὴ φώτισε τὸ ταραγμένο λογικὸ τῆς Κάρμεν.
— Ἔχω τὸ ἀντίδοτο τοῦ Μοραλές! σκέφτηκε. Εἶμαι λοιπὸν ἄτρωτη!
Καί, σηκώνοντας τὸ ποτῆρι τοῦ Ὀλιβιέ, τὸ ἄδειασε.
Ἔπειτα, ἀνακτῶντας τὴν ψυχραιμία της, κύτταξε κατάματα τὸν σύζυγό της καὶ τὸν ρώτησε μὲ φωνὴ σταθερή:
— Εἶσαι εὐχαριστημένος τώρα; Ἢ μήπως ἀμφιβάλλεις ἀκόμα;
Ὁ Ὀλιβιὲ ἔκρυψε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ ἀλλοιωμένο του πρόσωπο μέσα στὰ χέρια του. Χοντρὰ δάκρυα ἔτρεχαν στὰ μάγουλά του.
— Ὄχι, δύστυχη γυναῖκα, τραύλισε. Δὲν ἀμφιβάλλω πιά! Εἶδα πρὶν τὸ ἔγκλημα, καὶ τώρα βλέπω τὴν τιμωρία!... Ἀνουντσιάτα, τί σοῦ ἔκαμα;
— Ὀλιβιέ, φώναξε ἡ Κάρμεν, τί θέλεις νὰ πῇς; Σ' ἀκούω ἀλλὰ δὲν σὲ καταλαβαίνω...
— Φτάνουν πιὰ τὰ ψέμματα! Φτάνει πιὰ ἡ ἀτιμία! φώναξε ἐκεῖνος, δείχνοντας μὲ τὸ χέρι του ἕναν καθρέφτη. Μέσα σ' αὐτὸν τὸν καθρέφτη, σὲ εἶδα ποὺ ἔχυνες τὸ δηλητήριο, ποὺ κυκλοφορεῖ, αὐτὴ τὴ στιγμή, μέσα στὶς φλέβες σου!

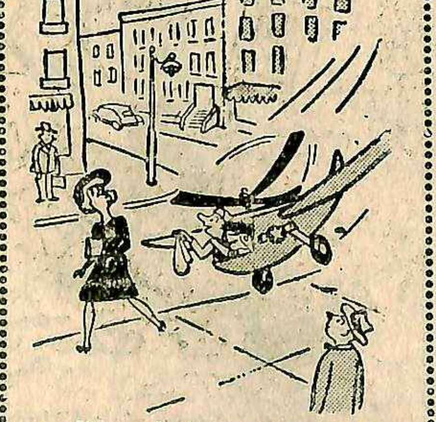
— Κάτι σᾶς ἔπεσε δεσποινίς!

Τὰ λόγια του τ' ἄκουγε ἡ Κάρμεν, ἀλλὰ δὲν τὸν καταλάβαινε.
Τὰ βλέμματά της δὲν μποροῦσαν νὰ ξεκολλήσουν ἀπὸ τὸ ἀντικρυνὸ ἐκκρεμές, ποὺ παρακολουθοῦσε, μὲ φρίκη, τὴν κίνησι τοῦ λεπτοδείκτου του.
Ἦταν ὀχτώμιση ἡ ὥρα.
— Ἄ! Γιατὶ νὰ μὴν μπορῶ νὰ σταματήσω τὴν ὥρα νὰ κυλάῃ; σκεπτόταν ἡ Κάρμεν. Τὴ μισή μου ζωὴ θἄδινα, φτάνει νὰ κέρδιζα μιὰν ὥρα!
Ὁ Ὀλιβιὲ ἐξακολούθησε:
— Εἶχες ἀνάγκη ἀπὸ τὸ θάνατό μου, Ἀνουντσιάτα, γιὰ νὰ γίνῃς ἐλεύθερη! Τὸ μῖσος, ποὺ σοῦ ἐμπνέω, διπλασιάστηκε ἀπὸ τὸν ἔρωτά σου γιὰ ἕναν ἄλλον... Μὲ δολοφονεῖς, γιὰ νὰ πᾷς ν' ἀνταμώσῃς τὸν ντὲ Γκρανσέ, γιὰ νὰ μὴ χωριστῇς πιὰ ποτὲ ἀπὸ κεῖνον! Λοιπόν, τὸ ἔγκλημά σου θὰ γινόταν τοῦ κάκου... Ὁ ἐραστής σου δὲν θὰ σὲ περίμενε σήμερα τὸ ἀπόγεμα στὸ ραντεβοῦ σου, γιατὶ τὸν σκότωσα χθὲς τὸ βράδυ, καὶ μόνο στὸ θάνατο θὰ συναντηθῆτε!
Ἡ Κάρμεν ἔβγαλε μιὰ ὑπόκωφη κραυγή. Τὰ μέλη της τεντώθηκαν, τὰ μάτια της ἀναστράφηκαν καὶ σωριάστηκε λιπόθυμη πάνω στὸ χαλί.
— Δυστυχισμένη γυναῖκα! ψιθύρισε ὁ Ὀλιβιέ. Ἀντὶ νὰ χτυπήσῃ ἐμένα χτύπησε τὸν ἑαυτό της, κι' ἔτσι ἀπέδωσε σ' ἐμένα τὴν ἐλευθερία, ποὺ ζητοῦσε γιὰ κείνην... Τέλος πάντων! Ὁ Θεὸς εἶνε μεγάλος. Ὁ Θεὸς εἶνε δίκαιος!
Ἄνοιξε τὴν πόρτα, φώναξε τὶς καμαριέρες τῆς Κάρμεν καὶ τοὺς εἶπε:
— Βοηθῆστε τὴν κυρία σας, ποὺ δὲν εἶνε καλά.
Πῆγε ἔπειτα στὸ δωμάτιό του, καὶ ζώστηκε μιὰ ζώνη δερμάτινη, ποὺ τὴν εἶχε παραγεμισμένη μὲ χρυσᾶ νομίσματα. Πέρασε στὴ μέση του δυὸ πιστόλια, κατέβηκε στὴν αὐλή, καβαλλίκεψε τὸ ἄλογό του κι' ἔφυγε μὲ καλπασμό.

Σώζεται καὶ καταγγέλλει!

Ἡ Κάρμεν συνῆλθε σὲ λίγο.
— Ἄ! φώναξε, τρέμοντας ὁλόκληρη ἀπὸ φόβο κι' ἀγωνία. Θεέ μου! Εἶνε ἄραγε, ἀκόμα καιρός;
Καὶ κύτταξε τὸ ρολόϊ. Πλησίαζε ἐννιά.
Εὐτυχῶς, δὲν εἶχε περάσει μισὴ ὥρα, ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε πάρει τὸ δηλητήριο. Τὸ ἀλάνθαστο ἀντίδοτο τοῦ Μοραλὲς μποροῦσε λοιπὸν νὰ ἐπιφέρῃ τὸ εὐεργετικὸ ἀποτέλεσμα.
Ἔτρεξε στὸ δωμάτιό της, ἄνοιξε τὸ συρτάρι, ὅπου εἶχε κρύψει τὸ ἀντίδοτο, καὶ τὸ ἤπιε μονοφούφι.
Ἐκείνη τὴ στιγμή, μπῆκαν μέσα ὁ ἀδελφός της κι' ὁ οἰκογενειακός τους γιατρός, ποὺ τοὺς εἰδοποίησαν οἱ καμαριέρες.
— Δόξα νάχῃ ἡ Παναγία τοῦ Πιλάρ! φώναξε ὁ Τσιγγάνος. Βλέπεις ὅτι εἶχα δίκιο, ποὺ σὲ πίεσα νὰ πάρῃς αὐτὸ τὸ μπουκαλάκι; Ὁ ἄντρας σου τώρα σὲ νομίζει γιὰ πεθαμένη, κι' ἀσφαλῶς δὲν θὰ λυπᾶται καθόλου γι' αὐτό...
— Ὁ Ὀλιβιὲ μὲ νομίζει πεθαμένη; ἐπανέλαβε ἡ Κάρμεν παραξενεμένη.
— Ναί.
— Δὲν ξέρει ὅτι σώθηκα;
— Πῶς θέλεις νὰ τὸ ξέρῃ, ἀφοῦ ἔφυγε;
— Ἔφυγε; φώναξε ἡ Κάρμεν.
— Ναί, μόλις λιποθύμησες.
— Γιὰ νὰ πάῃ ποῦ;
— Στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου, κατὰ τὰ λεγόμενά του.
— Σὲ ποιὸν τὸ εἶπε;
— Στὸν καμαριέρη του.
— Καὶ πότε θὰ ἐπιστρέψῃ;
— Ποτέ! Ἔτσι εἶπε.
Ὁ γιατρὸς βλέποντας πὼς ἡ Κάρμεν εἶχε γίνει πιὰ καλά, βγῆκε ἔξω.
Ὅταν ἔμειναν μόνοι οἱ δυὸ ἀδελφοί, ἡ Κάρμεν εἶπε στὸν Μοραλές:
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Ἀρραβῶνες

Τοὺς μνηστευθέντας κ. Παῦλον Κ. Σκουζὲν καὶ Δίδα Οὐρανίαν Σ. Ἰωάννου, συγχαίρω θερμῶς.

Ἄγγελος Γκρέκας

Ἡ τελευταία φωτογραφία τῆς Κάρολ Λάντις

Γιατί αὐτοκτόνησε ἡ Κάρολ Λάντις

Ἡ δραματικὴ ζωὴ μιᾶς «στὰρ»

Σ' ὅλη της τὴ ζωή, ἡ Κάρολ Λάντις ἀναζήτησε τὴν εὐτυχία καὶ βρῆκε μόνο τὴν πικρία καὶ τὴν ἀπογοήτευσι. Τέλος, κουρασμένη πιὰ κι' ἀπελπισμένη, ἡ ξανθὴ στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ ζήτησε καταφύγιο στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ θανάτου...

Τὸ ἀληθινό της ὄνομα ἦταν Φράνσις Ρίντστε. Κι' εἶχε γεννηθῇ σὲ μιὰ μικρὴ πόλι τοῦ Οὐΐσκονσιν. Λίγο μετὰ τὴ γέννησί της ἡ μητέρα της ἐγκατέλειψε τὸ σύζυγό της — ἕνα ἐργάτη τῶν σιδηροδρόμων — κι' ἔφυγε μὲ τὰ τρία παιδιά της γιὰ τὴν Καλιφορνία. Ἐκεῖ ἔκαμε ἡ Φράνσις τὴν πρώτη θεατρική της ἐμφάνισι, σὲ ἡλικία 7 ἐτῶν. Τραγούδησε δηλαδὴ σὲ μιὰ ἐρασιτεχνικὴ παράστασι. Οἱ μόνοι ὅμως ποὺ τὴ χειροκρότησαν, ἦσαν ἡ μητέρα της κι' ὁ ἀδελφός της Λῶρενς. Τότε ἔχυσε τὰ πρῶτα της δάκρυα. Θὰ ἐπακολουθοῦσαν ἀργότερα πολλὰ ἄλλα...

Ἔπειτα ἀπὸ 5 χρόνια, ἔλαβε μέρος σὲ δυὸ διαγωνισμοὺς καλλονῆς καὶ πῆρε στὸν ἕνα τὸ τέταρτο βραβεῖο — ἕνα ζευγάρι κάλτσες — καὶ στὸν ἄλλο τὸ δεύτερο—μιὰ ἠλεκτρικὴ θερμάστρα. Στὰ 15 χρόνια της ἦταν τὸ ὡραιότερο κορίτσι τοῦ τόπου της. Ἀπὸ τότε ἄρχισε τὴν ἀτελείωτη ἀναζήτησι τῆς εὐτυχίας στὸν ἔρωτα καὶ στὸ γάμο. Ὁ συγγραφεὺς Ἴρβινγκ Γουήλερ τὴν παντρεύτηκε ἐνῶ σπούδαζε ἀκόμη. Ἡ μητέρα της ὅμως ἀκύρωσε τὸ γάμο τους. Ὡστόσο ἡ Φράνσις κι' ὁ Ἴρβινγκ ξαναπαντρεύτηκαν, ἔζησαν μαζὶ μόνο 2 βδομάδες καί... χώρισαν 5 χρόνια ἀργότερα. Ἡ Φράνσις εἶχε μετονομασθῆ πιὰ σὲ Κάρολ Λάντις. Τραγουδοῦσε καὶ χόρευε στὰ νυκτερινὰ κέντρα τοῦ Σὰν Φραντσίσκο κι' εἶχε ἀρχίσει ν' ἀποκτᾷ κάποια φήμη. Ὁ Γουήλερ ζήτησε δικαστικῶς ἀποζημίωσι 250.000 δολλαρίων ἀπ' τὸ διευθυντὴ μπαλέτου Μπούμπυ Μπερκέλεϋ γιατὶ «τοῦ εἶχε κλέψει τὴν ἀγάπη τῆς συζύγου του». Ἔχασε ὅμως τὴ δίκη κι' ἡ Κάρολ πέτυχε τὸ διαζύγιό της.

Τὸ Χόλλυγουντ ἄρχισε ξαφνικὰ νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν ὡμορφη αὐτὴ κοπέλλα, ποὺ ἡ ἀγάπη της εἶχε ἐκτιμηθῆ 250.000 δολλάρια. Τῆς ἔδωσαν καλοὺς ρόλους σὲ διάφορα φίλμ κι' ἔφτασε νὰ κερδίζῃ 2.000 δολλάρια τὴ βδομάδα. Μετὰ τὴν ἐπιτυχία της αὐτὴ στὸ στάδιό της, ἀναζήτησε πάλι τὴν εὐτυχία στὸ γάμο... κι' ἀπέτυχε κι' αὐτὴ τὴ φορά.

Ὁ δεύτερος σύζυγός της ἦταν ὁ ὡραῖος Γουίλλις Χοὺντ. Ὁ γάμος τους ἔγινε τὸ 1940 καὶ διήρκεσε... 2 μῆνες! Μετὰ τὸ δεύτερο διαζύγιό της, ἡ Κάρολ ἀφοσιώθηκε στὴ δουλειά της. Τὸ κουτσομπολιὸ τοῦ Χόλλυγουντ τὴ συνέδεσε μ' ὅλους τοὺς ἀνύπαντρους. Ὡστόσο δὲν εἶχε ξαναπαντρευτῆ ἀκόμη ὅταν κηρύχθηκε ὁ πόλεμος.

Ἡ «Ἐπιτροπὴ τῆς Νίκης» τοῦ Χόλλυγουντ τὴν ἔστειλε στὴν Εὐρώπη τὸ 1942, μαζὶ μὲ τὴν Κέϋ Φράνσις, τὴ Μάρθα Ρέϋ καὶ τὴ Μίτσι Μέϋφαιρ, γιὰ νὰ διασκεδάζουν μὲ τὸ τραγοῦδι καὶ τὸ χορό τους χιλιάδες Ἀμερικανοὺς στρατιῶτες.

Ἡ Κάρολ γνώρισε τότε τὸν ἀξιωματικὸ τῆς ἀεροπορίας Τόμας Οὐάλλας. Μόλις τὸν πρωτοεῖδε, ἔνοιωσε αὐτὸ ποὺ λέγεται κεραυνοβόλος ἔρως. Ἡ καρδιά της χοροπήδησε στὰ στήθη της καὶ τὰ γόνατά της λύγισαν... Μὰ τὸ ἴδιο αἰσθάνθηκε κι' ἐκεῖνος. Καί, στὶς 5 Ἰανουαρίου 1943 ἔγιναν οἱ γάμοι τους. Σὲ λίγο ὅμως, ἡ Κάρολ ἀναγκάσθηκε νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Ἀφρική, ὅπου τὴν καλοῦσε τὸ καθῆκον της. Ἐκεῖ κινδύνευσε ἀπὸ βομβαρδισμούς, ταλαιπωρήθηκε ὑπέφερε κι' ἐπιπλέον ἔπαθε ἀμοιβάδες.

Γύρισε κατόπιν στὴν Ἀγγλία, κι' ἔπειτα ἀπὸ ἕνα δεύτερο καὶ σύντομο μῆνα τοῦ μέλιτος ξαναχωρίσθηκε ἀπ' τὸν Τόμας, γιατὶ ὑποχρεώθηκε νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν Ἀμερική. Ἔλπιζαν ὡστόσο κι' οἱ δυό τους ὅτι δὲν θ' ἀργοῦσαν νὰ ξαναενωθοῦν ὁριστικὰ πιά.

Ἡ Κάρολ ἔφτασε στὸ Χόλλυγουντ ἄρρωστη κι' ἐξαντλημένη. Χρειαζόταν ἀνάπαυσι. Κι' ὅμως, ἀφοῦ γύρισε ἕνα φίλμ σχετικὸ μὲ τὴν τουρνέ της, τὴν ἔστειλαν στὸ μέτωπο τοῦ Εἰρηνικοῦ.

«Δὲν μ' ἄφισαν κἂν τὸν καιρὸ ν' ἀνακουφισθῶ λίγο κλαίγοντας πάνω στὸν ὦμο τῆς μητέρας μου» ἔλεγε ἡ ἴδια μὲ θλῖψι.

Στὸν Εἰρηνικὸ σημείωσε καινούργιους θριάμβους μπροστὰ στοὺς ἐκθαμβους πολεμιστάς. Στὸ Γκουανταλκανὰλ 30.000 ἄνδρες τὴν ἐχειροκρότησαν μ' ἐνθουσιασμό.

Τέλος, γύρισε στὸ Χόλλυγουντ ἀκόμη πιὸ ἐξηντλημένη ἀπ' τὶς καινούργιες κακουχίες της. Μόλις ἔφτασε τηλεφώνησε στὸν ἄντρα της ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ:

— Εἶμαι στὸ σπίτι, λατρεία μου!

Μὰ ἡ ψυχρὴ κι' ἀδιάφορη ἀπάντησί του σύντριψε ἕνα ἀκόμη ὄνειρό της:

— Ἄ, μπράβο! Μὰ εἶνε ἀργὰ τώρα. Θἄρθω αὔριο τὸ πρωΐ νὰ σὲ ἰδῶ.

Ποιὸς θὰ τὴν ἀδικήσῃ γιατὶ ζήτησε καὶ πάλι διαζύγιο;... Ἔπειτα ἀπ' τὸ καινούργιο αὐτὸ χτύπημα, ἔπαθε ἕνα σοβαρὸ νευρικὸ κλονισμό. Ἀγωνιοῦσε τώρα δίχως λόγο γιὰ τὸ κάθε τι, γιὰ τὸ στάδιό της, γιὰ τὴν οἰκονομική της κατάστασι — μολονότι τὰ ἀγγλικὰ στούντιο τῆς πρόσφεραν 3.500 δολλάρια τὴ βδομάδα.

Ὅταν ἡ Λοῦπε Βελὲζ ἔβαλε τέλος στὴ ζωή της παίρνοντας μιὰ μεγάλη δόσι ἀπὸ ὑπνωτικὰ χάπια, ἡ Κάρολ εἶπε σὲ φίλους της:

— Ἔχω κι' ἐγὼ σκεφθῆ συχνὰ τὴν αὐτοκτονία... Παλεύει κανεὶς τόσο στὴ ζωή του, καὶ δὲν βρίσκει τίποτε ἄλλο ἀπὸ πικρία κι' ἀπογοήτευσι!...

Στὸν τελευταῖο γάμο της μὲ τὸν πλούσιο ἐπιχειρηματία Ὅρας Σμίντλεπ ἀναζήτησε μόνο τὴν ἀσφάλεια καὶ τὴν οἰκογενειακὴ σταθερότητα. Ἡ νευρικὴ κατάπτωσίς της μεγάλωσε ὅταν οἱ γιατροί της εἶπαν ὅτι δὲν μποροῦσε ν' ἀποκτήσῃ παιδιά. Ὅλη ἡ στοργή της εἶχε συγκεντρωθῇ πλέον σὲ μιὰ μικρὴ ἀνηψιά της.

Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως δὲν βρῆκε τὴ συζυγικὴ εὐτυχία. Εἶχε πάει στὴν Εὐρώπη, γιὰ νὰ γυρίσῃ μερικὰ φίλμ. Ὁ ἄντρας της πῆγε κι' αὐτὸς ἐκεῖ κι' ἔμεινε 3 μῆνες. Κι' ὅμως σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα πέρασε μόνο 3 ἡμέρες μαζί της! Ὡστόσο, ὅταν εἶχαν παντρευτῆ, τοῦ εἶχε προτείνει ν' ἀφίσῃ τὸ κινηματογραφικό της στάδιο, ἀλλ' αὐτὸς δὲν τὸ εἶχε θελήσει.

Ἔτσι ἡ Κάρολ ζήτησε διαζύγιο ἄλλη μιὰ φορά. Ἐνῶ ἀκόμη ἦταν ἐκκρεμὴς αὐτὴ ἡ αἴτησί της γνώρισε τὸν ὡραῖο Ἄγγλο ἠθοποιὸ Ρὲξ Χάρρισον. Μὰ κι' αὐτὸς δὲν μπόρεσε ν' ἀναγεμίσῃ τὸ κενὸ τῆς ζωῆς της γιατὶ ἦταν παντρεμένος μὲ ἄλλη — μὲ τὴν ἠθοποιὸ Λιλὴ Πάλμερ — καὶ δὲν φαινόταν διατεθειμένος νὰ χωρίσῃ.

Ἀπελπισμένη πιὰ ὁλότελα στὶς 4 Ἰουλίου 1948, ἡ Κάρολ ἔβαλε τέλος στὴ ζωή της παίρνοντας ὅλα τὰ ὑπνωτικὰ χάπια της...

Οὔτε στὸν τελευταῖο γάμο της μὲ τὸν Ὅρας Σμίτλαντ ἡ Κάρολ βρῆκε τὴν εὐτυχία...

Ἡ Κάρολ ἔννοιωσε ἕναν κεραυνοβόλο ἔρωτα γιὰ τὸν Τόμας Οὐάλλας...

Κρυφὰ χαρτοπαίγνια

Οἱ ἀστυνομικοὶ μεταχειρίζονται διάφορα τεχνάσματα γιὰ νὰ μποροῦν νὰ παρακολουθοῦν τὴν ζωὴ τῶν κακοποιῶν. Γύρω ἐπίσης ἀπὸ κάθε ὑπηρεσία κινεῖται ἕνα πλῆθος φίλων τῆς ἀστυνομίας ποὺ τὴν βοηθοῦν στὸ ἔργο της. Μὰ τὸ τέχνασμα ποὺ μεταχειρίσθηκε ὁ ἀρχιφύλακας τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας κ. Κ. Παπασπύρου εἶνε μοναδικὸ στὸ εἶδος του καὶ γι' αὐτὸ ἀξίζει τὸν κόπο νὰ σᾶς τὸ ἀφηγηθοῦμε.

Ὁ κ. Παπασπύρου εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα «λαγωνικὰ» τῆς Ἀσφαλείας. Σοβαρός, μετρημένος, ἀφοσιωμένος στὴ δουλειά του. Ἐπὶ ὀχτὼ χρόνια εἶχε ὑπηρετήσει στὴν ὑπηρεσία Ἠθῶν καὶ Λεσχῶν κι' ἐκεῖ τὸν βρῆκε ἡ φοβερὴ θύελλα τῆς κατοχῆς. Ἦταν ἡ ἐποχὴ ποὺ οἱ Γερμανοὶ κλέβανε τό... καταπέτασμα τοῦ οὐρανοῦ, μετεῖχον κατὰ 50% στὰ κέρδη ὅλων τῶν ἐπιχειρήσεων κι' ἔκαναν χρυσὲς δουλειὲς μὲ τοὺς φίλους τους ποὺ θησαύριζαν ἐπίσης. Πραγματικὰ οἱ φίλοι καὶ συνεργάτες τῶν Γερμανῶν εἶχαν γεμίσει λίρες. Αὐτὰ τὰ λεφτὰ ὅμως τὰ σκόρπιζαν ὅπως τὰ εἶχαν κερδίσει.

Τὴν ἐποχὴ λοιπὸν αὐτὴ στὴν Ἀθήνα ὀργανώθηκαν ἕνα πλῆθος κρυφὲς λέσχες στὶς ὁποῖες γινόταν χοντρὸ παιγνίδι, λειτουργοῦσαν μυστικὲς ρουλέττες ποὺ «ξάφριζαν» χιλιάδες θυμάτων. Μὰ μέσα σ' αὐτὲς δὲν σφαζόντουσαν μόνον οἱ μαυραγορίτες, ἀλλὰ καὶ πολλὲς κυρίες τῆς ἀριστοκρατίας μας κι' ἔμποροι καὶ βιομήχανοι κι' ἐφοπλισταί. Ἕνας ἔμπορος, σὲ μιὰ τέτοια λέσχη τῆς ὁδοῦ Γ' Σεπτεμβρίου ἔχασε ἕνα βράδυ 1.200 χρυσὲς λίρες!

Ἡ λειτουργία κρυφῶν λεσχῶν στὴν καρδιὰ τῆς Ἀθήνας εἶχε καταντήσει σκάνδαλο καὶ τὸ ἁρμόδιο ὑπουργεῖο ἔδωσε ἐντολὴ ν' ἀνακαλυφθοῦν πάσῃ θυσίᾳ καὶ νὰ κλεισθοῦν. Μὰ ὅλα αὐτὰ τὰ μυστικὰ «σπήτια» ἦταν ἀδύνατο νὰ περιορισθοῦν. Ἕνα ἔκλεινες, δέκα ἀνοίγανε!

Τότε ὁ κ. Παπασπύρου εἶχε τὴν ἀκόλουθη ἔμπνευσι: Φώναξε ἕναν ἀπὸ τοὺς παληοὺς ἀνθρώπους τῆς ρουλέττας ποὺ ἤξερε ὅλο τὸ συνάφι τῶν χαρτοπαικτῶν, τοὺς «ἀετούς», τοὺς «κράχτες», τοὺς «τσιλιαδόρους» καὶ τοῦ δήλωσε:

— Ξέρω πὼς θέλεις ν' ἀνοίξῃς κι' ἐσὺ λέσχη, μὰ φοβᾶσαι μὴ σὲ πιάσῃ ἡ τσιμπίδα τῆς ἀστυνομίας. Ἐγὼ θὰ σὲ βοηθήσω νὰ πάρῃς μιὰ προσωρινὴ ἄδεια. Θὰ σ' ἀφήσω νὰ δουλέψῃς ἕνα μῆνα. Μὰ στὸ διάστημα αὐτὸ θὰ μοῦ προδώσῃς ὅλες τὶς ἄλλες ρουλέττες τῆς Ἀθήνας.

Ὁ κακοποιὸς σκέφθηκε σοβαρὰ τὸ ζήτημα. Βέβαια ὑπάρχει στὸν ὑπόκοσμο ὁ ἄγραφος νόμος ποὺ σύμφωνα μ' αὐτὸν ἡ προδοσία τιμωρεῖται σκληρά. Κάθε ὅμως «σπῆτι» ποὺ ἔκλεινε θὰ ἦταν πρὸς ὄφελος τοῦ δικοῦ του κι' ἂν ἔκλειναν σιγὰ - σιγὰ ὅλα τ' ἄλλα, τότε θὰ ἦταν ἀληθινὸ χρυσωρυχεῖο ἡ Λέσχη του. Ὁ πειρασμὸς τοῦ χρήματος κατανίκησε στὸ τέλος ὅλους τοὺς φόβους του. Καὶ δέχτηκε.

Ἡ Λέσχη ἄνοιξε, ἄρχισε ἡ κατασκοπεία εἰς βάρος τῶν ἄλλων «σπητιῶν» καὶ κάθε ἡμέρα ἔστελνε στὸν κ. Παπασπύρου τὶς ἐνδιαφέρουσες πληροφορίες του. Τότε ἔπεσε... περονόσπορος! Ἡ ἀστυνομία ἄνοιξε μεγάλες δουλειές. Ἔκλεινε διαρκῶς μυστικὰ χαρτοπαίγνια. Μιὰ νύχτα, στὴν ὁδὸν Γ' Σεπτεμβρίου ἔπιασε μέσα σὲ μιὰ Λέσχη 50 ἄτομα καὶ κατέσχε στὸ ταμεῖο 500 χρυσὲς λίρες! Σ' ἄλλες Λέσχες ποὺ συνήθως τὶς διηύθυναν γυναῖκες δῆθεν ἀριστοκράτισσες καὶ ποὺ σύχναζε κάθε καρυδιᾶς καρύδι ἡ «συγκομιδὴ» ἦταν μεγαλείτερη!...

Μιὰ Λέσχη ὅμως στάθηκε δύσκολο στὴν ἀρχὴ νὰ τὴν κλείσουν γιατὶ ὁ κυριώτερος μέτοχος κι' ὁ χρηματοδότης της ἦταν ἕνας Γερμανός, Μπαῖκερ ὀνομαζόμενος. Ἡ μυστικὴ αὐτὴ ρουλέττα λειτουργοῦσε σ' ἕνα ἐπιταγμένο σπῆτι τῆς ὁδοῦ Ἀριστοτέλους καὶ στὴν πόρτα στεκόταν πάντα ἕνας Γερμανὸς σκοπὸς μὲ τὸ αὐτόματο στὸ χέρι. Οἱ Ἕλληνες ὅμως συνεταῖροι τοῦ Γερμανοῦ ἀποφάσισαν νὰ τόν... ξετινάξουν καὶ νὰ τὸν βγάλουν ἀπὸ τὴ μέση. Καὶ γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ μεταχειρίσθηκαν τὸ ἀκόλουθο σατανικὸ κόλπο. Σ' ὡρισμένους ἀριθμοὺς τῆς ρουλέττας πρόσθεσαν ἀκόμη μιὰ λεπτὴ τσόχα. Κατὰ τοὺς μαθηματικοὺς ὑπολογισμοὺς ποὺ εἶχαν κάνει ἡ μπίλια ἔχανε ἔτσι τὴν ταχύτητά της κι' ἔπεφτε στοὺς ἀμέσως ἑπόμενους ἀριθμούς. Μερικοὶ ἔμπιστοι φίλοι τῶν Ἑλλήνων χαρτοπαικτῶν ποὺ διηύθυναν τὴ Λέσχη, ἄρχισαν νὰ συχνάζουν κάθε βράδυ ἐκεῖ κάνοντας τάχα τοὺς μαυραγορίτες. Ἔπαιζαν τεράστια ποσὰ καὶ τὰ ποντάριζαν στοὺς ἀριθμοὺς ποὺ βρισκόντουσαν κοντὰ σ' ἐκείνους ποὺ εἶχαν τὴν διπλῆ τσόχα. Ἡ ἐπιτυχία τους ἦταν καταπληκτική. Κάθε νύχτα ἀδειάζανε τὸ ταμεῖο τῆς Λέσχης. Ὁ Μπαῖκερ διαρκῶς ἐκάλυπτε τὸ ἔλλειμμα ποὺ παρουσιαζόταν ἀπὸ δικές του λίρες. Μὰ κάποτε ἦρθε κι' ἡ νύχτα ποὺ ὁ Μπαῖκερ ἔχασε ὅλα τὰ λεφτά του κι' ἀπογοητευμένος πούλησε τὸ μερίδιό του, τὸ ἔπαιξε κι' αὐτό, τὸ ἔχασε κι' ἡ Λέσχη ἔμεινε στὰ χέρια τῶν Ἑλλήνων χαρτοπαικτῶν. Τότε ὅμως ἐπενέβη ἡ ἀστυνομία κι' ἡ Λέσχη ἔκλεισε πρὸς μεγάλη θλῖψι τῶν συνεργατῶν τοῦ Μπαῖκερ ποὺ εἶδαν ὅτι ἀνοήτως εἶχαν καταστρέψει τὸν ἐξαίρετο φίλο τους, κι' ὅτι στὸν ἴδιο λάκκο πέσανε κι' αὐτοί.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

✪✪

Οἱ... «μισὲς μερίδες»

Οἱ Καναδοὶ στρατιωτικοὶ γιατροί, ποὺ συνώδευσαν τὰ τμήματα τὰ ὁποῖα παρέμειναν ἐπὶ πολλοὺς μῆνες στὸ «Φὸρτ Τσῶρτσιλ», στὴν 60ὴ μοῖρα βορείου πλάτους, κατέληξαν στὸ συμπέρασμα ὅτι ἐκεῖνοι ποὺ ἀντέχουν περισσότερο στὸ κρύο, τὶς κακουχίες καὶ τὴ μονοτονία τῆς ζωῆς ἀνάμεσα στοὺς πάγους δὲν εἶνε οἱ ρωμαλέοι στρατιῶτες, ἀλλ' οἱ ἀσθενικοὶ διανοούμενοι, ἐκεῖνοι ποὺ συνήθως ὑπολογίζονται γιὰ «μισὴ μερίδα». Ἡ «ἐσωτερικὴ φλόγα» των, ἡ εὐρύτης τῶν σκέψεων καὶ τῶν στοχασμῶν των, τὸ συναίσθημα τῆς αὐτοπειθαρχίας τοὺς κάνουν νὰ ἀντέχουν περισσότερο. Ἀντίθετα, οἱ ἄλλοι, χάνουν πολὺ γρήγορα τὸ ἠθικό τους καὶ κυριεύονται ἀπὸ μιὰ θανάσιμη μελαγχολία, ποὺ τοὺς καθιστᾶ ἀνίκανους γιὰ σοβαρὴ ἐργασία.

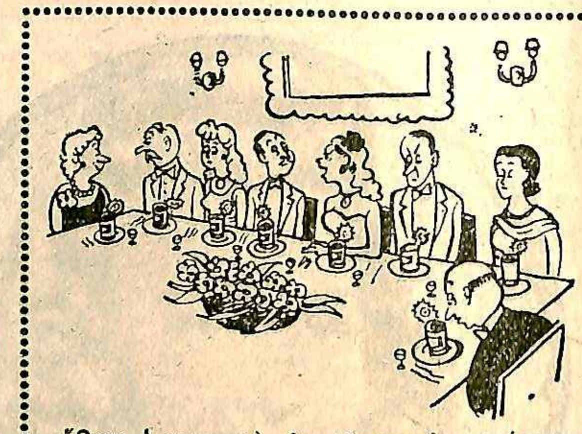

Ὅταν ἡ νοικοκυρὰ εἶνε ἐξαιρετικὴ μαγείρισσα.

— Κάτι μοῦ λέει, ὅτι σήμερα δὲν ἐκτελέσατε πιστῶς ὅλα τὰ γυμνάσια!...

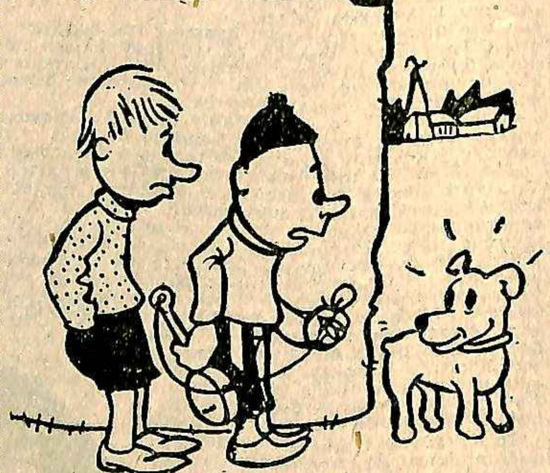

— Τὴν πάθαμε... Δὲν ἔχει οὐρά!...

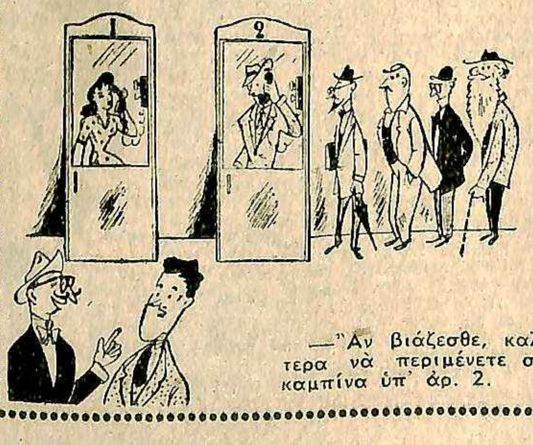

—Ἂν βιάζεσθε, καλύτερα νὰ περιμένετε στὴ καμπίνα ὑπ' ἀρ. 2.

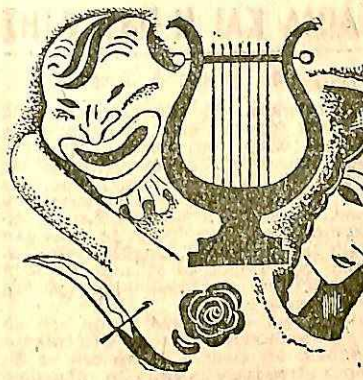

ΙΕΡΕΙΕΣ τῆς ΤΕΧΝΗΣ

Τορταγιάντα, ἡ φλογερὴ Ἱσπανίδα χορεύτρια

Καμμιὰ γυναίκα δὲν γνώρισε τόσους θριάμβους ὅσους ἡ περίφημη Τορταγιάντα. Ἀλλὰ καὶ καμμιὰ δὲν τοὺς ἐπιδίωξε ὅσον αὐτή. Διψασμένη γιὰ δόξα δὲν δίστασε νὰ φτάσῃ ὡς τὰ βάθη τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ἀφρικῆς, γιὰ νὰ ἐπιδείξῃ στοὺς ἡμιβαρβάρους Σιοῦ καὶ τοὺς ἀγρίους Ζουλοῦ τὴ μεγάλη καὶ ἀληθινὰ ἀσύγκριτη τέχνη της, ποὺ ἦταν σ' αὐτὴν τόσον ἔμφυτη καὶ αὐθόρμητη ὅσο καὶ τὸ βάδισμα ἢ ἡ ὁμιλία.

Τὴν ἔλεγαν Ντολορὲς ντὲ Ρόγιας. Ἀλλ' εἶχε πάρει τὸ ὄνομα Τορταγιάντα, ποὺ σημαίνει «Παιδὶ τοῦ Ἥλιου». «Πῆρα τὸ ὄνομα αὐτὸ ἐξήγησε ἡ ἴδια κάποτε γιατὶ ἔνοιωθα μιὰ φλόγα νὰ κατακαίῃ τὰ σωθικά μου. Ὁ χορὸς ἦταν γιὰ μένα μιὰ διέξοδος. Μὲ ἀνακούφιζε. Νὰ γιατὶ μοῦ ἔγινε ἕνα ἀληθινὸ πάθος ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἀκόμη ποὺ ἤμουν μικρὸ παιδάκι».

Σὲ ἡλικία ἑπτὰ χρόνων, ἡ Τορταγιάντα ἦταν τὸ ἴνδαλμα τῆς ἰδιαίτερης πατρίδας της, τῆς Γρενάδας. Καὶ σὲ ἡλικία ἕντεκα χρόνων εἶχε γίνει πασίγνωστη σ' ὅλη τὴν Ἱσπανία.

Ἔπειτα, ἔκαμε μιὰ περιοδεία στὶς κυριώτερες πόλεις τῆς Εὐρώπης βαδίζοντας ἀπὸ θρίαμβο σὲ θρίαμβο.

Ὅταν ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ χρόνια ἡ Τορταγιάντα πῆγε στὴν Ἀμερική, ἀληθινὸς πανζουρλισμὸς κατέλαβε τοὺς πολίτες τοῦ Νέου Κόσμου. Οἱ Κροῖσοι τοῦ χρήματος, οἱ Πιέρποντ, οἱ Μόργκαν οἱ Ἄστορ, οἱ Βάντερμπιλτ διεκδικοῦσαν τὴν τιμὴ νὰ τὴν φιλοξενήσουν ἔστω καὶ γιὰ μιὰ βραδυὰ στὰ μέγαρά των. Καὶ διεξήγαγαν ἀληθινὲς μονομαχίες... στὸ χρηματιστήριο γιὰ νὰ ταπεινώσουν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον.

Ἔτσι, ὁ Μόργκαν πλήρωσε τὴν τιμὴ τῆς φιλοξενίας τῆς Τορταγιάντα μὲ μιὰ σημαντικὴ πτῶσι τῶν μετοχῶν του στὸ χρηματιστήριο, ποὺ ἦταν ἔργον τῶν ἀντιπάλων του. Τὸ ἴδιο ἔγινε καὶ ὅταν ὁ Πιέρποντ πῆρε τὴ διάσημη Ἱσπανίδα χορεύτρια στὸ μέγαρό του γιὰ νὰ τὴν φιλοξενήσῃ. Τρεῖς φορὲς κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ γεύματος ποὺ τῆς παρέθεσε, ἀναγκάσθηκε νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ τραπέζι γιὰ νὰ συνεννοηθῇ μὲ τοὺς πράκτορές του στὸ χρηματιστήριο, ποὺ ὑφίσταντο μιὰ ἀγρία ὑποτιμητικὴ ἐπίθεσι ἐκ μέρους τῶν ἀντιθέτων συγκροτημάτων.

Ἀλλ' οὔτε οἱ Βάντερμπιλτ οὔτε οἱ Πιέρποντ, οὔτε οἱ Μόργκαν κατώρθωσαν νὰ συγκινήσουν τὴν καρδιὰ τῆς καλλιτέχνιδος. Ὁ τυχερὸς ἦταν ἕνας ἄνθρωπος λιγώτερο πλούσιος, ἀλλὰ περισσότερο ἔξυπνος, ὁ Τάφτ, ποὺ ἐπρόκειτο ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ νὰ γίνῃ πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Μιὰ μέρα παρουσιάσθηκε στὴν Ἱσπανίδα χορεύτρια καὶ τῆς εἶπε:

— Στοιχημάτισα 5000 δολλάρια μὲ τὸν Ἄστορ ὅτι ἔχετε τόσο ὕψος σώματος τόσο μῆκος ποδιῶν, τόση περίμετρο στήθους, τόση μέση, τόση περιφέρεια...

— Δικαίωμά σας, ἀπάντησε ἡ Τορταγιάντα. Στὴν πατρίδα μου λένε γιὰ μιὰ γυναίκα ὅτι εἶνε ὡραία. Ἀλλ' ἀπὸ κανενὸς τὸ μυαλὸ δὲν περνάει ποτὲ ἡ σκέψις νὰ μετρήσῃ τὸ μῆκος τῶν ποδιῶν ἢ τὴν περίμετρο τῆς μέσης της. Τί θέλετε νὰ κάμω τώρα μὲ ὅλους τοὺς ἀριθμοὺς ποὺ μοῦ ἀραδιάσατε;

— Σεῖς τίποτε, εἶπεν ὁ Τάφτ. Ἀλλὰ γιὰ μένα αὐτοὶ οἱ ἀριθμοὶ ἔχουν μεγάλη σημασία. Μπορεῖ νὰ μὲ κάμουν νὰ χάσω ἢ νὰ κερδίσω 5000 δολλάρια. Θὰ σᾶς παρακαλέσω λοιπόν, νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς πάρω τὰ μέτρα σας.

— Πάρτε τα.

— Τὸ στοίχημά μας μὲ τὸν Ἄστορ ἀφορᾶ τὰ μέτρα τοῦ κορμιοῦ σας χωρίς... τὰ ροῦχα, εἶπεν ὁ Τάφτ.

Ἡ Τορταγιάντα σκέφθηκε γιὰ μερικὲς στιγμές.

— Εἴσθε ἕνας περίεργος ἄνθρωπος, ἀπάντησε στὸ τέλος. Δὲν ξέρω ἀκόμη ἂν θὰ ἱκανοποιήσω ἢ ὄχι τὴν ἐπιθυμία σας... Ὁπωσδήποτε ἐλάτε αὔριο τὸ μεσημέρι νὰ φᾶμε μαζί. Καί,— αὐτὸ πρὸς τὸ συμφέρον σας,—μὴν πῆτε τίποτε σὲ κανένα. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ τσακώνονται μεταξύ των ποιὸς νὰ μὲ φιλοξενήσῃ εἶνε ἱκανοὶ νὰ μὲ σκοτώσουν, ἂν μάθουν πὼς σᾶς προσκάλεσα σπίτι μου...

Ὁ Τάφτ πῆρε τὴν ἄλλη μέρα τὰ μέτρα τῆς Ντολορές, ἐκέρδισε τὰ 5000 δολλάρια καὶ τὰ διέθεσε ὅλα γιὰ τὴν ἀγορὰ κοσμημάτων τὰ ὁποῖα προσέφερε στὴν καλλιτέχνιδα.

Ντολορὲς ντὲ Ρόγιας

Ἡ ἐπίσκεψις αὐτὴ στὸ σπίτι τῆς χορευτρίας δὲν ἦταν, ἄλλωστε, ἡ μοναδική. Σιγὰ - σιγά, ἕνα τρυφερὸ εἰδύλλιο δημιουργήθηκε μεταξύ τους...

Ἀλλὰ τὸ εἰδύλλιο αὐτὸ γέμισε πολὺ γρήγορα τὴν ψυχὴ τῆς καλλιτέχνιδος ἀπὸ ἀπογοήτευσι. Ἡ Τορταγιάντα ἦταν μιὰ φλογερὴ ὕπαρξις. Ἀντίθετα ὁ Τάφτ ἦταν ἕνας ἄνθρωπος ψυχρός, ὑπολογιστικὸς καὶ χωρὶς ἴχνος αὐθορμητισμοῦ. Ἔβλεπε τὴν ἀγάπη σὰν μιὰ ὑπόθεσι ὅπως καὶ ὁποιαδήποτε ἄλλη. Καὶ μετροῦσε τὰ λεπτὰ ποὺ διέθετε σ' αὐτὴν μὲ τὴν τσιγκουνιὰ ἑνὸς Σάϋλωκ...

Ἡ Τορταγιάντα σκέφθηκε νὰ δώσῃ ἕνα τέρμα σ' αὐτὸ τὸ ἀνούσιο καὶ ἀνιαρὸ εἰδύλλιο. Κι' ἕνα πρωΐ, ἐξαφανίσθηκε ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη.

Ὡστόσο ὁ Τάφτ τὴν καταδίωξε. Ἡ καλλιτέχνις, γιὰ ν' ἀποφύγῃ νὰ συναντηθῇ μαζί του, χώθηκε τότε χωρὶς νὰ διστάσῃ μέσα στὰ ἡμιπαρθένα δάση τῆς Νεβάντα, παίρνοντας μαζί της μιὰ ὑπηρέτρια, ἕνα λυόμενο ξύλινο σπίτι καὶ μερικὰ ἔπιπλα καὶ σκεύη.

Τὰ ἴχνη της χάθηκαν πολὺ σύντομα.

Ἀλλὰ τὸ τόλμημά της τῆς ἐπεφύλασσε μερικὲς ἐκπλήξεις. Μιὰ μέρα μερικοὶ Ἐρυθρόδερμοι τὴν πολιόρκησαν μέσα στὸ ξύλινο σπιτάκι της. Ἀνῆκαν στὴ φυλὴ τῶν Σιοῦ καὶ ἔτρεφαν ἕνα ἄσπονδο μῖσος ἐναντίον τῶν λευκῶν.

Ἀλλ' ἡ Τορταγιάντα εἶχε μιὰ ἔξυπνη ἰδέα. Τινάχθηκε σὲ μιὰ στιγμὴ ἔξω ἀπὸ τὴν καλύβα καί, χτυπώντας τὶς καστανιέττες ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια της, ἄρχισε νὰ χορεύῃ ἕναν ἀπὸ τοὺς πιὸ ἡδυπαθεῖς χοροὺς τοῦ ρεπερτορίου της.

Οἱ Ἐρυθρόδερμοι τὴν κύτταξαν στὴν ἀρχὴ μὲ ἔκπληξι καὶ ἀπορία. Τὰ αἰσθήματα αὐτὰ παραχώρησαν ὅμως, πολὺ γρήγορα τὴ θέσι τους στὸ θαυμασμό. Καί, σὲ λίγο οἱ ἰθαγενεῖς ξέσπασαν σὲ ἄγριες κραυγές, ποὺ δὲν εἶχαν ὅμως τίποτε τὸ ἀπειλητικό. Ἦταν ἐκδήλωσις τῆς συγκινήσεως καὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ των.

Ὅταν ἡ Τορταγιάντα τελείωσε τὸ χορό της ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἰθαγενῶν ἕνας νεαρὸς Σιοῦ μὲ ἀρρενωπὴ ὀμορφιά, τῆς πρόσφερε μιὰ σακκούλα μὲ χρυσόσκονη κι' ἕνα δέρμα φιδιοῦ προσκαλώντας την νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ στὴν καλύβα του.

Κι' ἡ Τορταγιάντα ἔμεινε περισσότερο ἀπὸ τρεῖς μῆνες ἐκεῖ γιατὶ εἶχε ἐρωτευθῆ τὸν Ἐρυθρόδερμο. Κι' ἐκεῖνος τὴν ἐλάτρευε.

Ἀργότερα δραπέτευσε ἀπ' τοὺς Σιού, ἔφτασε στὴ Ρώμη καὶ πῆγε καὶ προσκύνησε τὸν πάπα Πίο τὸν 10ο. Τὰ συμπαθῆ λόγια τοῦ πάπα τῆς ἔκαμαν βαθειὰ ἐντύπωσι κι' ἔτσι ἐγκατέλειψε τὸ χορὸ καὶ ἀπδίασε τὴν παλιά της ζωή.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρό, ἡ Ἱσπανίδα καλλιτέχνις, ποὺ δὲν ἦταν πιὰ πολὺ νέα ἀποσύρθηκε ἀπὸ τὴν ἐνεργὸ δρᾶσι. Καὶ πέρασε ὅλη τὴν ὑπόλοιπη ζωή της μὲ μιὰν ἀγνότητα, ποὺ ἐξέπληξεν ὅλους ὅσους ἤξεραν τὴ φλογερὴ ἰδιοσυγκρασία της.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Σιοῦ τῆς πρόσφερε μιὰ σακκούλα μὲ χρυσόσκονη κι' ἕνα δέρμα φιδιοῦ...

Ήμουν ένας λεπρός

Η άπαισία νόσος θεραπεύεται ριζικώς

Τό παρακάτω άρθρον γιά τή λέπρα καί τή ζωή τών λεπρών, πού δημοσιεύθηκε στό μεγάλο άμερικανικό περιοδικό «Λούκ», έχει γραφή άπό ένα άνώνυμο θύμα τής τόσο παράξενης αύτής άρρώστειας καί βάζει τά πράγματα στή σωστή τους θέσι

———

Πρίν άπό λίγα άκόμη χρόνια, βρισκόμουν στό λεπροκομείο τού Κάρβιλ, τό μοναδικό τής 'Αμερικής. Σήμερα μένω σέ μιά μεγάλη πόλι καί ζώ κανονικά, σάν όλους τούς άνθρώπους. Έχω οίκογένεια καί μιά καλή δουλειά. Άν γινόταν ώστόσο γνωστό τό μυστικό τής άρρώστειας μου, ή ζωή μου θά καταστρεφόταν. Γιατί ό κόσμος έχει συνηθίσει νά τρέμη στό άκουσμα τής λέξεως «λεπρός». Οί άρρωστοι αύτοί θεωρούνται άποδιοπομπαίοι τράγοι, παρίαι, όπως άλλωστε δείχνει καί ή κατ' έπέκτασιν έκφρασις «κοινωνικός λεπρός» πού άφορά τούς άποκλήρους τής κοινωνίας.

Όποιος μέ συναντήση τώρα στό δρόμο, δέν θά βάλη καθόλου στό νού του ότι ύπήρξα λεπρός. Θ' άποδώση τήν παραμόρφωσι τών δακτύλων μου σέ άρθρίτιδα. Οί φίλοι μου πιστεύουν πώς είχα πάθει άλλοτε πολιομυελίτιδα, κι' έγώ δέν έχω βέβαια τήν άνοησία νά τούς διαψεύσω.

Μά δέν νοιώθω καμμιά τύψι γι' αύτό, γιατί ξέρω καλά ότι δέν είμαι έπικίνδυνος. Κρατώ τό μυστικό μου — όπως καί πολλοί άλλοι σάν καί μένα — γιατί ό κόσμος, έπηρεασμένος άπό τήν παράδοσι τόσων αίώνων, άπ' τίς περιγραφές τής 'Αγίας Γραφής καί τής λογοτεχνίας, δέν έχει άκόμη συνηθίσει νά βλέπη τούς λεπρούς σάν άνθρώπινα πλάσματα, σάν άρρωστους πού γιατρεύτηκαν καί πού είνε ίσως λιγώτερο μολυσματικοί άπό τόσους καί τόσους δήθεν «ύγιείς».

Αύτή είνε ή τραγωδία τών λεπρών, πολύ χειρότερη άπ' τίς σωματικές βλάβες τής άρρώστειας τους: ό ψυχικός τραυματισμός τους άπ' τήν άπομόνωσι καί τόν έξοστρακισμό.

Κι' όμως ή φυματίωσις π. χ. είνε πιό θανατηφόρος άπ' τή λέπρα. Ή πρώτη σκοτώνει συχνά, ή δεύτερη σπανίως. Οί περισσότεροι λεπροί πεθαίνουν άπό άλλες άρρώστειες. Μόνον πού τό έργον τής φυματιώσεως δέν φαίνεται έξωτερικώς, ένώ ή λέπρα έκδηλώνεται ώς έπί τό πλείστον μέ φανερά σημεία, όπως τό κόντυμα τών δακτύλων, ή άναπηρία τών μελών, ή τύφλωσις, οί πληγές, κλπ. Ώστόσο οί άνθρωποι προσέχουν όταν έχουν νά κάνουν μέ φυματικούς, άλλά δέν τούς φοβούνται όπως τούς λεπρούς.

Κατά τή γνώμη διακεκριμένων είδικών, ή λέπρα είνε έλάχιστα μεταδοτική. Μεταδίδεται δυσκολώτερα άπ' τή φυματίωσι ή τή συφιλίδα. Χρειάζεται νά ύπάρχουν γι' αύτό οί έξής τέσσερες προϋποθέσεις:

Πρώτον, νά ζή κανείς σέ μιά χώρα ζεστή καί ύγρά, όπου ή άρρώστεια αύτή είνε ένδημική, ύπάρχει δηλαδή συνεχώς. Δεύτερον, νάνε νέος, γιατί οί είδικοί γιατροί έχουν έξακριβώσει ότι μόνον οί νέοι, καί ίδίως τά παιδιά, παθαίνουν λέπρα (άδιάφορο άν ή άρρώστεια τους έκδηλωθή άργότερα σέ πιό προχωρημένη ήλικία). Τρίτον, νά βρίσκεται σέ συνεχή καί μακροχρόνιο συνάφεια μ' ένα λεπρό (μιά τυχαία έπαφή δέν μπορεί ποτέ νά μεταδώση τό μικρόβιο). Τέταρτον, νάνε ό όργανισμός του έπιδεκτικός κι' έξασθενημένος, δίχως δύναμι άντιστάσεως.

Ένας διακεκριμένος γιατρός λέει: «Άν ένας άνθρωπος ύγιής καί γερός ζήση σέ στενή συνάφεια μ' ένα λεπρό έπί 10 - 15 χρόνια, έχει μόλις 1 πιθανότητα στίς 100 νά κολλήση τήν άρρώστεια». Στά 53 χρόνια λειτουργίας τού λεπροκομείου τού Κάρβιλ, μόνον ένας άπ' τό προσωπικό του έπαθε λέπρα. Στό τελευταίο δέ παγκόσμιο άντιλεπρικό συνέδριο, πού συνήλθε έφέτος στήν Κούβα, οί είδικοί τόνισαν καί πάλι ότι ή άρρώστεια αύτή είνε έλάχιστα μεταδοτική.

Έγώ παρουσίασα τό πρώτο σύμπτωμα τής λέπρας στά μικρά παιδικά μου χρόνια: Ήταν ένας σκούρος λεκές στό δεξιό μου μπράτσο, όπου μπορούσα νά χώσω μιά καρφίτσα δίχως νά πονέσω καθόλου. Περηφανευόμουν δέ γι' αύτή τήν έξαιρετική μου ίδιότητα, όπως περηφανεύονται άλλα παιδιά γιατί μπορούν νά κουνήσουν τ' αύτιά τους.

Ήμουν 9 έτών, όταν μπήκα στό λεπροκομείο τού Κάρβιλ. Τόν καιρό έκείνο τό καλλίτερο φάρμακο ήταν τό «έλαιον σαουλμούγκρα» πού έφερνε όμως άποτελέσματα μόνο στήν άρχή τής άσθενείας. Οί καινούργιοι άρρωστοι είχαν τότε μιά πιθανότητα 15% νά βγούν άπ' τό λεπροκομείο ώς «σταματημένες περιπτώσεις» άφού δηλαδή ή έξέτασίς τους άπέβαινε άρνητική έπί 12 μήνες κατά συνέχειαν. Κι' άφού έβγαιναν καί προσπαθούσαν νά ξαναρχίσουν τήν κανονική ζωή τους, έπρεπε έπί τρία χρόνια νά ξαναϋποβάλλωνται σέ έξέτασι κάθε 6 μήνες, γιά τήν περίπτωσι τής ύποτροπής (πού ήταν άρκετά συχνή).

Έμεινα έπί 5 χρόνια στό λεπροκομείο — θεληματικά δηλαδή, γιατί δέν ύπάρχει κανείς νόμος πού νά έπιβάλλη τήν άπομόνωσι τών λεπρών. Έπειτα έπέστρεψα στό σπίτι μου, δίχως καμμιά ένόχλησι. Δεκαπέντε χρόνια άργότερα, ξαναπήγα στό λεπροκομείο, έπειδή ένοιωθα δυνατή φαγούρα σ' όλο μου τό σώμα. Όπως άπεδείχθη όμως, ή φαγούρα αύτή ώφείλετο σέ μιά άλλη, άσήμαντη δερματική πάθησι. Ώστόσο έμεινα μέ τή θέλησί μου στό λεπροκομείο, γιά νά συμπληρώσω τή θεραπεία μου. Έκεί γνώρισα καί τή γυναίκα μου, πού ήταν κι' αύτή λεπρή. Παντρευτήκαμε κι' έγκατασταθήκαμε σ' ένα άπ' τά μικρά σπιτάκια τής περιοχής τού λεπροκομείου. Άποχτήσαμε ένα παιδάκι, πού είνε σήμερα 9 έτών, ζή μαζί μας καί είνε ύγιέστατο.

Άργότερα, πήγα άλλη μιά φορά στό λεπροκομείο, γιά νέα θεραπεία. Καί τώρα έλπίζω νά μήν ξαναπάω πιά, γιατί αίσθάνομαι περίφημα τόν έαυτό μου.

Οί άρρωστοι τού Κάρβιλ χαμογελούν, διασκεδάζουν, ζούν κανονικά, χορεύουν, φλερτάρουν, πίνουν καί φλυαρούν σ' ένα μοντέρνο μπάρ. Οί νοικοκυρές ψωνίζουν κρέας καί χορταρικά άπ' τήν καντίνα καί πηγαίνουν νά τά μαγειρέψουν στό σπιτάκι τους. Κοπέλλες μέ σόρτς γυρίζουν μέ ποδήλατα ή παίζουν γκόλφ μέ τούς νεαρούς. Τό λεπροκομείο φαίνεται έκ πρώτης όψεως σάν κατασκήνωσις ξέγνοιαστων παραθεριστών... Πρέπει νά προσέξη κανείς, γιά νά διακρίνη τίς παραμορφώσεις στά δάχτυλα ή στά πρόσωπα.

Ένα νέο φάρμακο, ή «προμίνη», έχει δώσει άρκετά ίκανοποιητικά άποτελέσματα στό Κάρβιλ. Όσοι γιατρεύτηκαν μ' αύτό, δέν έπαθαν ποτέ ύποτροπή. Ώστόσο οί γιατροί είνε άκόμη έπιφυλακτικοί στίς κρίσεις τους γιά τήν άξία του.

✪✪

Σπουδαία διευκόλυνσις

Ή κυρία Άννα Λάϊν, κάτοικος τού Βόλστον, στή νότιο 'Αγγλία, συνελήφθη γιατί έβαλε φωτιά στό σπίτι της. Όταν ό δικαστής τήν ρώτησε γιατί τό έκαμε αύτό, άπάντησε:

— Τό Βόλστον είνε ένα μέρος πολύ πληκτικό. Άπό καιρό, λοιπόν, έπίεζα τό σύζυγό μου νά φύγωμε άπό δώ. Άλλά διαρκώς μού άπαντούσε: «Καί τί θά γίνη τό σπίτι μας καί τά πράγματά μας;». Σκέφθηκα τότε ότι έπρεπε νά τόν... διευκολύνω γιά νά μπορέση νά πάρη τήν άπόφασί του.

ΤΟ ΑΙΜΑ ΚΑΙ Η ΠΑΤΡΟΤΗΣ

Πώς τήν έπαθε ό Σαρλώ

Τό πρόβλημα τής έξακριβώσεως τής πατρότητος άπασχόλησε άνέκαθεν τά δικαστήρια όλου τού κόσμου. Άμέτρητες γυναίκες ζητούν ν' άναγνωρισθή ώς πατέρας τού νόθου παιδιού τους κάποιος... άθώος — είτε γιατί τό πιστεύουν πραγματικά, είτε άπό ύπολογισμό. Έκείνος λοιπόν βρίσκεται τότε σέ δύσκολη θέσι μή μπορώντας ν' άποδείξη τήν άθωότητά του μπροστά σ' ένα δικαστή προδιατεθειμένο συνήθως ύπέρ τού «άδυνάτου μέρους».

Εύτυχώς γιά τά θύματα αύτού τού είδους τού έκβιασμού άρχισε στά τελευταία χρόνια νά γίνεται δεκτή άπ' τά δικαστήρια διαφόρων χωρών ή έξέτασις τού αίματος γιά τόν έλεγχο τής πατρότητος. Ή έξέτασις αύτή στηρίζεται σέ θετικά έπιστημονικά δεδομένα.

Τό 1901, ό δόκτωρ Λαντστάϊνερ, τού Ίνστιτούτου Ροκφέλλερ βρήκε στά έρυθρά αίμοσφαίρια τού άνθρώπου δυό ούσίες, πού χαρακτηρίζουν τέσσερες τύπους αίματος. Τό άτομο πού έχει στό αίμα του μόνο τήν ούσία Α άνήκει στήν όμάδα Α. Άν έχη τήν ούσία Β άνήκει στήν όμάδα Β. Άν έχη καί τίς δύο, άνήκει στήν ΑΒ. Άν δέν έχη καμμιά άπ' τίς δυό άνήκει στήν όμάδα Ο.

Τά χαρακτηριστικά αύτά τού αίματος μεταβιβάζονται στούς άπογόνους, κατά τούς νόμους τής κληρονομικότητος.

Έξετάζοντας λοιπόν τό αίμα τού παιδιού τής μητέρας καί τού θεωρουμένου ώς πατέρα μπορεί ένας έπιστήμων νά βγάλη συμπεράσματα γιά τήν πατρότητα. Σέ μιά περίπτωσι π.χ., τό παιδί είχε αίμα τής όμάδος Ο, ή μητέρα έπίσης τής Ο κι' ό πατέρας τής ΑΒ. Κατά τούς νόμους λοιπόν τής κληρονομικότητος ένας πατέρας ΑΒ καί μιά μητέρα Ο δέν μπορούν νά κάνουν παιδί Ο. Συνεπώς άπεκλείετο ή πατρότης αύτή. Τό παιδί είχε κάποιον άλλο πατέρα.

Πρέπει νά σημειωθή ότι ή έξέτασις τού αίματος έχει μόνον άρνητική άξία. Μπορεί δηλαδή ν' άποδείξη ότι ένας άντρας δ έ ν ε ί ν ε ό πατέρας ένός παιδιού έφόσον δέν ταιριάζει τό αίμα τους. Άν όμως άντιθέτως τό αίμα τους ταιριάζη, αύτό δέν άποδεικνύει θετικά τήν πατρότητα, δεδομένου ότι έκατομμύρια άνθρώπων άνήκουν στόν ίδιο τύπο αίματος χωρίς νάχουν καμμιά συγγένεια μεταξύ τους. Άς ύποθέσουμε ότι ό θεωρούμενος ώς πατέρας έχει αίμα Α, ή μητέρα Β καί τό παιδί ΑΒ. Σέ τέτοια περίπτωσι είνε δυνατή ή πατρότης. Ό άντρας λοιπόν πρέπει νά βρή άλλες άποδείξεις τής άθωότητός του.

Ώς τό 1933 λοιπόν ένας άντρας είχε μόνο μιά πιθανότητα στίς έξη ν' άποδείξη μέ τόν έπιστημονικό αύτό τρόπο ότι δέν ήταν πατέρας ένός παιδιού. Κατόπιν όμως οί πιθανότητες διπλασιάσθηκαν, γιατί βρέθηκαν άλλοι δυό παράγοντες τού αίματος, οί όνομαζόμενοι Μ καί Ν, κι' έτσι διεκρίνοντο περισσότεροι τύποι αίματος.

Άργότερα, τό 1940 άνακαλύφθηκαν κι' άλλοι τύποι, βασιζόμενοι στόν παράγοντα Rh (γιά τόν όποίο έχουμε γράψει έπανειλημμένως). Έτσι σήμερα τά 55% τών άδίκως κατηγορουμένων άνδρών μπορούν ν' άποδείξουν άναμφισβήτητα μέ τήν έξέτασι τού αίματος ότι δέν είνε πατέρες ένός παιδιού.

Ώστόσο ύπάρχουν άκόμη πολλά δικαστήρια πού δέν παραδέχονται τήν έπιστημονική αύτή άπόδειξι. Τό 1945 μιά νέα κατηγόρησε τόν Τσάρλυ Τσάπλιν ότι ήταν πατέρας τού παιδιού της. Ή έξέτασις τού αίματος τό άπέκλεισε. Κι' όμως τό δικαστήριο δέν έλαβε ύπ' όψει του τήν έπιστημονική γνωμάτευσι κι' ύποχρέωσε τό διάσημο κωμικό νά πληρώνη διατροφή γιά ένα παιδί πού δέν ήταν δικό του!

✪✪

Περίεργα ρεκόρ

Ό 'Αμερικανός Τζώρτζ Όσμπορν ήλικίας 34 έτών παρέμεινε έπί 52 ήμέρες 13 ώρες καί 58 λεπτά μέσα σέ μιά καλύβα πού στηριζόταν στήν κορυφή ένός ψηλού στύλου. Ή... έπίδοσίς του, ή άν προτιμάτε ή τρέλλα του βρήκε άμέσως μιμητάς. Ένας άλλος 'Αμερικανός όλλανδικής καταγωγής ό Μίλτων βάν Νόλαν, ήλικίας 22 έτών άποφάσισε ν' άνεβή κι' αύτός... στούς αίθέρες καί έλπίζει όπως έδήλωσε νά καταρρίψη τό ρεκόρ τού Όσμπορν.

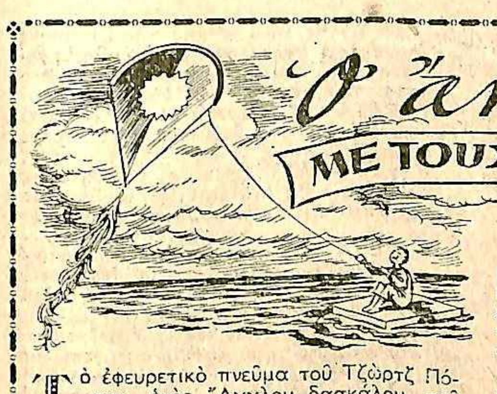

Ό άνθρωπος ΜΕ ΤΟΥΣ ΧΑΡΤΑΕΤΟΥΣ

Οί έφευρέσεις τού Τζώρτζ Πόκοκ

Τό έφευρετικό πνεύμα τού Τζώρτζ Πόκοκ, ένός Άγγλου δασκάλου τού Μπρίστολ, φάνηκε άφ' ότου έπενόησε μιά ...μηχανή γιά νά δέρνη τά παιδιά! Ή περιφημότερη όμως έφεύρεσί του ήταν ένα άμάξι χωρίς άλογα, πού τό τραβούσαν μεγάλοι χαρταετοί. Ή ίδέα αύτή τού ήρθε άφ' ότου είδε τό μικρότερο γυιό του καθισμένο σέ μιά σανίδα, πού τή ρυμουλκούσε ό χαρταετός του πάνω στή θάλασσα.

Έπενόησε τότε ένα καινούργιο κι' άποτελεσματικώτερο τύπο χαρταετού, βασιζόμενος στίς παρατηρήσεις του, ότι σέ διάφορα ύψη διασταυρώνονται ίσχυρά ρεύματα άέρος, καί τόν έζεψε στό άμάξι του.

Περιττόν νά πούμε ότι χρειαζόταν μεγάλη έπιδεξιότης έκ μέρους τού όδηγού τού άμαξιού, γιά νά συνδυάζη τίς κινήσεις τών χαρταετών μέ τίς στροφές τού τιμονιού πού ήταν προσηρμοσμένο στούς μπροστινούς τροχούς.

Ή πρώτη δοκιμή τού άμαξιού αύτού έγινε στίς 8 Ίανουαρίου 1822. Ό Πόκοκ, ή γυναίκα του καί τά παιδιά του ταξίδεψαν μ' αύτό τόν τρόπο άπ' τό Μπρίστολ ώς τό Μαρλμπόροου. Γιά κάθε ένδεχόμενον, είχαν πάρει μαζί τους καί τό άλογό τους, δεμένο πάνω σ' ένα δίτροχο ρυμουλκούμενο όχημα. Δέν χρειάσθηκε όμως νά τό μεταχειρισθούν, γιατί έκαμαν όλο τό ταξίδι μέ τούς χαρταετούς καί μέ ταχύτητα 25 - 35 χιλιομέτρων τήν ώρα!

Οί κάτοικοι τών μερών άπ' όπου πέρασαν, σκανδαλίσθηκαν μ' αύτό τό «διαβολικό» άμάξι, άκόμη δέ περισσότερο γιατί τό όδηγούσαν κάπου - κάπου οί κόρες τού Πόκοκ — πράγμα πού θεωρήθηκε... άνήθικο! Ώστόσο οί Πόκοκ συνέχισαν αύτές τίς έκδρομές τους, όχι μόνο τήν ήμέρα, άλλά καί τή νύχτα, κρεμώντας φανάρια άπ' τούς χαρταετούς καί φυσώντας συνεχώς σέ μιά τρουμπέτα, γιά νά προειδοποιούν τούς τρομοκρατημένους χωρικούς γιά τό πέρασμά τους. Ένα βράδυ, πού σταμάτησαν σ' ένα χάνι, ένας ύπηρέτης έτρεξε νά περιποιηθή τ' άλογά τους καί βλέποντας πώς δέν ύπήρχαν, έβαλε τίς φωνές:

— Άφεντικό! Τρέχα, άφεντικό! Ήρθε ό Διάβολος, μέ μερικούς κολασμένους!...

Καί γενικώς, πήγαν χαμένες οί προσπάθειες τού Πόκοκ νά πείση τούς συγχρόνους του ν' άντικαταστήσουν τά άλογα μέ χαρταετούς, γιατί όλοι θεωρούσαν τήν έφεύρεσί του σατανική.

Άργότερα, οί Πόκοκ ταξίδεψαν στό Λονδίνο, έκαμαν μιά έπίδειξι στό Χάϋντ Πάρκ καί προκάλεσαν σκάνδαλο, γιατί παρέβησαν τήν έθιμοτυπία καί προσπέρασαν τό άμάξι τού δουκός τού Κούμπερλαντ, σφυρίζοντας δαιμονισμένα μέ τήν τρουμπέτα τους.

Σέ μιά έκδρομή τους, οί Πόκοκ δέχθηκαν μιάν ίσχυρή έκκένωσι άτμοσφαιρικού ήλεκτρισμού, πού είχε περάσει άπ' τό σύρμα τού χαρταετού τους. Άπό τότε, λοιπόν, τό άντικατέστησαν μ' ένα μεταξωτό κορδόνι.

Λίγα χρόνια άργότερα, ό Τζώρτζ Πόκοκ δοκίμασε τό ίδιο σύστημα σέ βάρκες. Καί βρήκε ότι, μέ μερικούς χαρταετούς άνυψωμένους σέ διάφορα ύψη, ένα έλαφρό σκάφος έκινείτο άρκετά γρήγορα, άκόμη καί μέ άπόλυτη «μπουνάτσα».

Ό Τζώρτζ Πόκοκ βεβαίωνε ότι θ' άλλαζε ή όψις τού κόσμου, όταν οί χαρταετοί θ' άντικαθιστούσαν τ' άλογα σ' όλα τ' άμάξια.

Σ' ένα άπ' τά πειράματά του, τέσσερα παιδιά πού τόν βοηθούσαν καί συγκρατούσαν τούς χαρταετούς, έτυχε νά παρασυρθούν άπ' αύτούς, νά πετάξουν πάνω άπ' τή λίμνη καί... νά προσγειωθούν πάνω στά δέντρα τής όχθης! Τό περιστατικό αύτό γέννησε μιάν άλλη έμπνευσι στό νού τού Πόκοκ. Έδεσε τή μικρή κόρη του Μάρθα σ' ένα μικρό κάθισμα, προσαρμοσμένο σέ χαρταετούς, κι' άφησε νά τήν παρασύρη ό άνεμος καί νά τήν σηκώση σέ ύψος 100 μέτρων. Ήταν ή πρώτη πρακτική δοκιμή «άνεμοπορίας» πού άναφέρει ή ίστορία.

Άπό τότε όλόκληρη ή οίκογένεια έπιδόθηκε σ' αύτό τό νέο είδος σπόρ, μέ τό όποίο περνούσε ποτάμια ή άνέβαινε στ' άπρόσιτα ύψώματα. Σέ μιά τέτοια έκδρομή, ό γυιός τού Πόκοκ σκέφθηκε ότι θά μπορούσαν νά διασώζωνται μ' αύτόν τόν τρόπο οί ναυαγοί τών πλοίων.

Ό πατέρας του είχε μιάν άλλη ίδέα: Μέ τή βοήθεια τών χαρταετών, ένας κατάσκοπος θά μπορούσε νά μπή σ' ένα φρούριο, ή κι' ένα όλόκληρο τάγμα νά πετάξη, άόρατο μέσα στή νύχτα, καί νά κυριεύση αίφνιδιαστικά τίς πιό άπόρθητες θέσεις τού έχθρού. Μ' άλλα λόγια, ό Πόκοκ προφήτευσε τή μελλοντική χρησιμοποίησι τών άλεξιπτωτιστών στόν πόλεμο!

Άρχισε μάλιστα μιά σειρά πειραμάτων πρός τήν νέα αύτή κατεύθυνσι. Νοίκιασε ένα γιώτ καί προσκάλεσε στίς έπιδείξεις του άξιωματικούς τού στρατού καί τού ναυτικού, έπιστήμονες καί άλλους είδικούς. Όλοι αύτοί παρηκολούθησαν μέ ρίγη φρίκης τά άρσενικά μέλη τής οίκογενείας τών Πόκοκ, πού πέταξαν πάνω άπό ψηλούς βράχους κι' άπ' τήν άγριεμένη θάλασσα, δεμένοι μέ σχοινιά κάτω άπό χαρταετούς. Έπειτα έκαμαν τό ίδιο κι' οί γυναίκες, έγκατεστημένες μέσα σέ καλάθια ή πάνω σέ σχεδίες.

Ώστόσο οί θεαταί δήλωσαν στό τέλος ότι, σέ περίπτωσι ναυαγίου, θά προτιμούσαν νά πνιγούν, παρά νά μεταχειρισθούν τίς έφευρέσεις τών Πόκοκ!...

Άπογοητευμένος άπ' τήν άποτυχία του μέ τό ναυτικό, ό Τζώρτζ Πόκοκ έστρεψε κατόπιν τίς προσπάθειές του στό στρατό. Στήν Κορνουάλη άπόδειξε έμπράκτως ότι οί χαρταετοί του μπορούσαν νά κινήσουν όλόκληρο συρμό άπό φορτωμένα όχήματα μέ ταχύτητα 35 χιλιομέτρων! Έξήγησε άκόμη ότι, μέ τή βοήθεια τών χαρταετών, ένας παρατηρητής μπορούσε νά παρακολουθήση άπό ψηλά τίς κινήσεις τών έχθρικών στρατευμάτων ή νά χαρτογραφήση τή χώρα τους, άρκεί μόνο νά προσαρμόση τίς γωνίες τών χαρταετών του στήν κατεύθυνσι τών ρευμάτων τού άέρος.

Άλλοίμονο όμως! Οί στρατιωτικοί δέν έπείσθησαν, ούτε κι' όταν είδαν τίς κυρίες μέ τά κρινολίνα νά πετούν στά ύψη, σάν πουλάκια!... Έκριναν μάλιστα ότι όλοι οί Πόκοκ ήσαν... τρελλοί γιά δέσιμο! Κι' άδιαφόρησαν γιά τίς προτάσεις καί τά σχέδιά τους.

Ό Τζώρτζ Πόκοκ πέθανε τό Νοέμβριο τού 1816. Άν ξαναγύριζε σήμερα στόν κόσμο, θάβλεπε ότι οί άλεξιπτωτισταί προσφέρουν άνεκτίμητες ύπηρεσίες στόν πόλεμο κι' ότι όλόκληρα τάγματα μπορούν νά κατεβούν άπ' τόν ούρανό, όπως άλλοτε οί Πόκοκ μέ τούς χαρταετούς των...

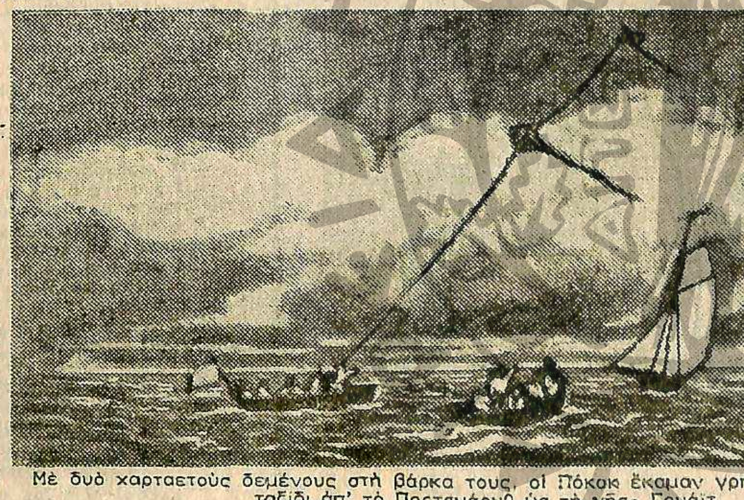

Μέ δυό χαρταετούς δεμένους στή βάρκα τους, οί Πόκοκ έκαμαν γρήγορα καί άνετα τό ταξίδι άπ' τό Πορτσμάουθ ώς τή νήσο Γουάϊτ.

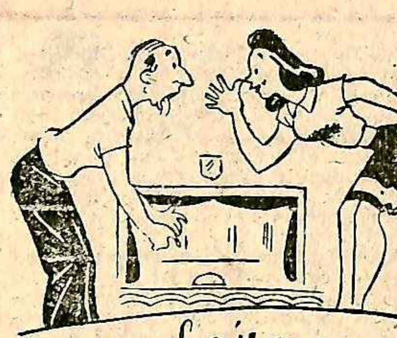

Ἡ κωμωδιούλα μας

Ντέτεκτιβ καὶ διπλωμάτης

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΜΩΡΙΣ ΛΕΓΚΡΑΝ: 36 ἐτῶν. ΓΚΡΕΤΑ ΛΕΓΚΡΑΝ: 30 ἐτῶν σύζυγός του ἐξαιρετικὰ ὄμορφη. Κος ΛΑΜΠΑΤΥ: Πεθερὸς τοῦ Μωρίς

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Καθισμένος μπροστὰ στὸ τζάκι τῆς βιβλιοθήκης, ὁ Μωρὶς Λεγκρὰν διαβάζει μὲ ἀπόλαυσι ἕνα καινούργιο ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα Σὲ μιὰ πολυθρόνα, λίγο πιὸ πέρα εἶνε ξαπλωμένος ὁ πεθερός του ποὺ ἦρθε νὰ περάσῃ μερικὲς μέρες κοντὰ στὴν κόρη του. Τὴν ἀπόλυτη ἡσυχία τοῦ δωματίου αὐτοῦ ταράζει ἡ ξαφνικὴ εἴσοδος τῆς Γκρέτας ποὺ φωνάζει ἀνήσυχη).

ΓΚΡΕΤΑ: Μωρίς!... Μωρίς!... Ἔχασα τὴν χρυσῆ σιγαροθήκη μου!...

Κος ΛΑΜΠΑΤΥ (ἐκφράζει τὴν δυσαρέσκειάν του μ' ἕνα ξερόβηχα καὶ κατόπιν δηλώνει μ' ἕνα κατηγορηματικὸ τόνο): Ἀσφαλῶς θὰ σοῦ τὴν ἔκλεψαν!...

ΜΩΡΙΣ (μὲ ἀπάθεια): Μιὰ στιγμή!... Ἂς μὴ βιαζόμαστε. Ἀφῆστε με νὰ συγκεντρώσω προηγουμένως κανένα διαφωτιστικὸ στοιχεῖο. Πότε εἶχες στὰ χέρια σου γιὰ τελευταία φορὰ τὴν σιγαροθήκη σου, ἀγάπη μου;

ΓΚΡΕΤΑ: Πρὶν φύγης γιὰ τὸ γραφεῖο σου. Θυμᾶμαι πολὺ καλὰ πὼς ἄναψα ἕνα σιγαρέττο. Θὰ ἦταν τρεῖς καὶ μισή·

ΜΩΡΙΣ: Ἔπειτα τί ἔκανες;

ΓΚΡΕΤΑ: Ἔφυγα σχεδὸν ἀμέσως μετὰ ἀπὸ σένα καὶ πῆγα ἀπ' εὐθείας στὸ κουρεῖο ὅπου ἔμεινα, ὡς τὶς τέσσερες καὶ μισή... Μὰ δὲν ἐκάπνισα καθόλου ἐκεῖ πέρα.

(Ὁ Μωρὶς βυθίζεται σὲ σκέψεις. Ὕστερα παίρνοντας μιὰ ξαφνικὴ ἀπόφασι τηλεφωνεῖ στὸ κομμωτήριο):

ΜΩΡΙΣ (στὸ τηλέφωνο): Ὁ κύριος Ἀντρέ; Μὲ συγχωρεῖτε γιὰ τὴν ἐνόχλησι. Εἶμαι ὁ Μωρὶς Λεγκράν. Ἤθελα νὰ σᾶς πῶ πὼς ἡ γυναῖκα μου ἔχασε τὴν χρυσῆ σιγαροθήκη της... Μήπως κατὰ τύχην τὴν ἄφησε στὸ κουρεῖο σας; Ὄχι;... Πολὺ καλά, εὐχαριστῶ!...

Κος ΛΑΜΠΑΤΥ (γκρινιάζοντας): Τί συμφορὰ αὐτὰ τὰ ἀστυνομικὰ μυθιστορήματα... Σοῦ δίνουν τὴν λόξα νὰ παίζῃς τὸ ρόλο τοῦ ντέτεκτιβ!...

ΜΩΡΙΣ (χωρὶς νὰ δώσῃ σημασία στὰ λόγια τοῦ πεθεροῦ του ρωτᾷ τὴν γυναῖκα του): Κι' ὕστερα;

ΓΚΡΕΤΑ: Πῆγα στὴ μοδίστρα μου. Ἔμεινα κι' ἐκεῖ μιὰ ὥρα περίπου, ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν κάπνισα.

(Ὁ Μωρὶς τηλεφωνεῖ στὴ μοδίστρα καὶ κατόπιν, σύμφωνα μὲ τὶς ὑποδείξεις τῆς γυναίκας του, στὸν ἀρωματοπώλη καὶ στὸν παπουτσῆ της, χωρὶς ὅμως ν' ἀνακαλύψῃ πουθενὰ τὴν χρυσῆ σιγαροθήκη).

ΜΩΡΙΣ: Ἀπὸ τὸν παπουτσῆ σου λοιπὸν ἔφυγες στὶς ἑπτὰ καὶ πῆγες στὸ σπίτι τῆς Γαβριέλλας;

ΓΚΡΕΤΑ: Ἀκριβῶς. Ἐπειδὴ εἶχα ὅμως ἀργήσει δὲν ἔμεινα πολὺ ἐκεῖ. Ἡ Γαβριέλλα μάλιστα μὲ συνώδευσε καθὼς ἐρχόμουν ἐδῶ. Θυμᾶμαι καλὰ πὼς καθ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν ἄνοιξα τὴν τσάντα μου γιὰ νὰ βγάλω τὴν σιγαροθήκη μου.

ΜΩΡΙΣ (παίρνει στὸ τηλέφωνο τὸν ἀριθμὸ τῆς Γαβριέλλας): Ἐσὺ εἶσαι Βέρθα; Ἡ κυρία σου δὲν ἐπέστρεψε ἀκόμη;.. Δὲν μοῦ λὲς σὲ παρακαλῶ, μήπως ἡ γυναῖκα μου ξέχασε σὲ κανένα τραπεζάκι τοῦ μικροῦ σαλονιοῦ τὴν χρυσῆ της σιγαροθήκη; Εἶσαι βεβαία; Ἄ, τὸ τακτοποίησες μετὰ τὴν ἀναχώρησί τους... Εὐχαριστῶ· (Κλείνοντας τὸ τηλέφωνο): Ὥστε ἡ ἀπώλεια ἀποκλείεται. Ἀποκλείεται ὅμως καὶ ἡ κλοπὴ γιατὶ ἡ τσάντα σου ἀνοίγει πολὺ δύσκολα. Βγαίνει, λοιπόν, τὸ συμπέρασμα πὼς δὲν πῆρες μαζί σου τὴν σιγαροθήκη σου φεύγοντας. Ἂς ψάξωμε, λοιπόν, νὰ τὴν βροῦμε στὸ σπίτι.

ΓΚΡΕΤΑ (μισοκλαίγοντας): Μὰ ἔψαξα παντοῦ!...

ΜΩΡΙΣ: Ἀσφαλῶς ὅμως ὄχι μὲ μέθοδο καὶ οὔτε μὲ μεγάλη προσοχή· Ἄφησέ με νὰ σκεφθῶ λιγάκι... Μετὰ τὸ φαγητὸ ἔβγαλες ἕνα σιγαρέττο καὶ ἀμέσως κατόπιν πῆγες νὰ ντυθῇς. Ἔχεις τὴν συνήθεια ν' ἀρχίζῃς τὸ ντύσιμό σου ἀργὰ - ἀργὰ κι' ὕστερα νὰ τὸ τελειώνῃς βιαστικὰ βλέποντας πὼς ἔχεις καθυστερήσει. Εἶμαι λοιπόν, βέβαιος πώς, καθὼς βιαζόσουν, ἀντὶ νὰ βάλῃς πρὶν φύγῃς τὴν σιγαροθήκη σου μέσα στὴν τσάντα σου, τὴν ἔρριξες μέσα στὸ κουτὶ τῶν γαντιῶν σου ἢ τὸ συρτάρι τῶν μαντηλιῶν!

ΓΚΡΕΤΑ: Ὀνειρεύεσαι!... (Βγαίνει ἐν τούτοις ἀπ' τὴν βιβλιοθήκη καὶ τρέχει στὸ δωμάτιό της).

Κος ΛΑΜΠΑΤΥ: Νομίζω, ἀγαπητέ μοι γαμπρέ, πὼς θὰ ἔκανες καλύτερα νὰ διαβάζῃς πιὸ λίγα ἀστυνομικὰ μυθιστορήματα!

ΓΚΡΕΤΑ (ἐπιστρέφοντας χαρούμενη φωνάζει): Τὴν βρῆκα!... Ἦταν μέσα στὸ κουτὶ τῶν γαντιῶν!... (Ἀγκαλιάζει τὸν ἄντρα της καὶ τὸν φιλεῖ μὲ τρυφερότητα): Καὶ τώρα τρέχω στὴν κουζίνα νὰ καθησυχάσω τὴν μαγείρισσα ποὺ μόλις τῆς μίλησα γιὰ τὴν σιγαροθήκη ἔβαλε τὰ κλάματα νομίζοντας πὼς τὴν ὑποψιαζόμουν γιὰ λωποδύτρια!...

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Στὴ βιβλιοθήκη πάντα. Ὁ Μωρὶς καὶ ὁ πεθερός του ἔχουν μείνει μόνοι).

ΜΩΡΙΣ: Ἀγαπητέ μου πεθερέ, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος. Σοῦ ὀφείλω ὅμως μιὰ ἐξήγησι.

Κος ΛΑΜΠΑΤΥ: Εἶσαι γελοῖος!... Αὐτὰ τὰ ἀστυνομικὰ μυθιστορήματα διεγείρουν τὴν φαντασία σου καὶ σοῦ δίνουν παράξενες ἰδέες· Μποροῦσαν θαυμάσια νὰ τῆς εἶχαν κλέψει τὴν σιγαροθήκη της.

ΜΩΡΙΣ: Ἀδύνατον!... Γιατὶ ἁπλούστατα, τὴν εἶχα μέσα στὴν τσέπη μου ὅλο τὸ ἀπόγευμα!.. Καὶ τὴν ἔρριξα μέσα στὸ κουτὶ τῶν γαντιῶν λίγο πρὶν ἐπιστρέψῃ ἡ Γκρέτα στὸ σπίτι... Ἡ Γκρέτα εἶνε ὅπως ξέρετε μιὰ πολὺ ὄμορφη γυναῖκα κι' ἔχει διαρκῶς γύρω της ἕνα σωρὸ πειρασμούς. Εἶνε ἀπὸ τὶς γυναῖκες ἐκεῖνες ποὺ οἱ ἄντρες προσπαθοῦν νὰ τὶς κλέψουν ἀπὸ ἕναν ἄλλο ἄντρα. Ὅταν λοιπόν, γυρίζῃ ἀργὰ στὸ σπίτι ὅπως ἀπόψε, μὲ πιάνει ἕνας ἀνεξήγητος φόβος...

Κος ΛΑΜΠΑΤΥ: Δὲν εἶνε φόβος ἀλλὰ ζήλεια.

ΜΩΡΙΣ: Ἔ, ναί, τὸ ὁμολογῶ!... Μὰ ἡ Γκρέτα δὲν πρέπει νὰ καταλάβῃ πὼς τὴν ζηλεύω. Γιατὶ ξέρω καλὰ πὼς οἱ γυναῖκες δὲν χωνεύουν τοὺς ζηλιάρηδες συζύγους. Δὲν τὴν ρωτῶ λοιπόν, ποῦ πῆγε καὶ τί ἔκανε. Τὴν ἀφίνω ἐλεύθερη. Μὰ κάθε τόσο, μ' ἕνα διπλωματικὸ τρόπο, καταφεύγω σὲ διάφορα τεχνάσματα καὶ μαθαίνω λεπτομερῶς κάθε της κίνησι ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι. Ὅπως εἶδες ἀπόψε, ἡ Γκρέτα ἀνύποπτη, μοῦ ἀποκάλυψε τὰ πάντα. Ἐγὼ δὲ μὲ τρόπο ἐξακριβώνω κατόπιν πὼς δὲν μοῦ εἶπε ψέματα.

Κος ΛΑΜΠΑΤΥ (ξεροβήχει δυὸ τρεῖς φορὲς καὶ τέλος δηλώνει μ' ἐνθουσιασμό): Σὲ νόμιζα γιὰ ἀστυνομικό, μὰ ἐσύ, παιδί μου, εἶσαι καὶ τέλειος διπλωμάτης!...

ΦΡΑΝΣΙΣ ΧΑΡΡΟΟΥ

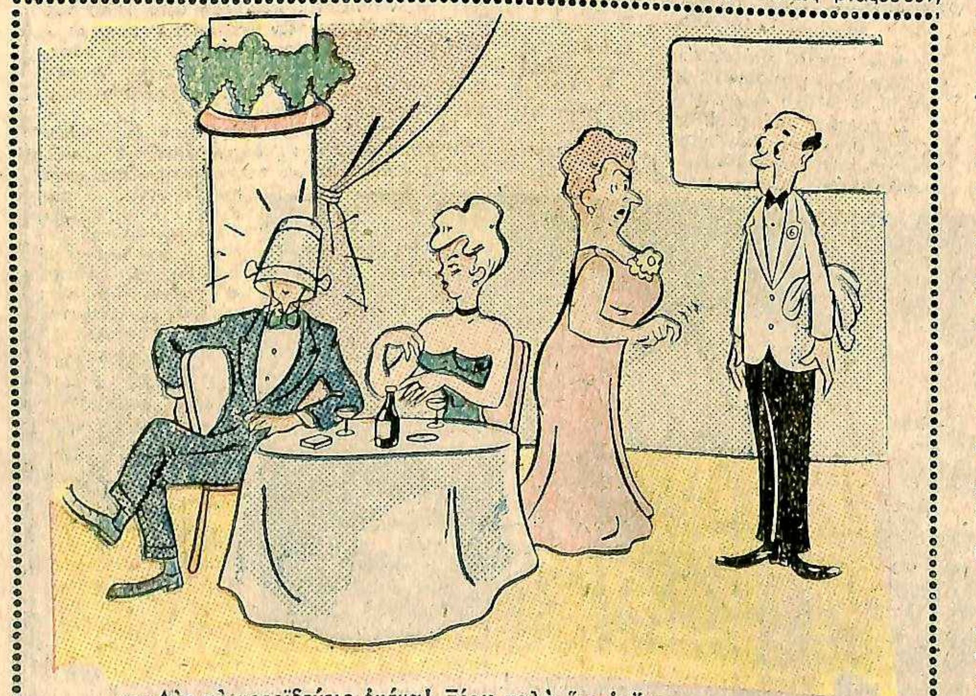

— Δὲν μὲ κοροϊδεύεις ἐμένα! Ξέρω καλὰ ὅτι ὁ ἄντρας μου εἶνε ἐδῶ!...

ΧΙΟΥΜΟΡ

Μεταξὺ νεονύμφων:

— Καὶ τώρα, Νικολάκη μου, πές μου, ἡ νέα αὐτὴ ζωὴ τοῦ ἐγγάμου δὲν σὲ στενοχωρεῖ καθόλου;

— Ὄχι, σὲ βεβαιῶ, ἀγαπητή μου.

— Φοβήθηκα μήπως αἰσθάνεσαι πόθο γιὰ τὸν πρῶτο σου ἐλεύθερο βίο.

— Ἐγώ; Τί λές, καλέ; Τόσο ὀλίγο ἀποζητῶ τὴν πρώτη μου ζωή, ὥστε... ἂν πέθαινες σήμερα, αὔριο ἀμέσως θὰ ξαναπαντρευόμουν!

★

Στὸ εἰρηνοδικεῖο:

Εἰρηνοδίκης: Γιατὶ ἐχώρισες τὴν πρώτη σου γυναῖκα;

Κατηγορούμενος: Διότι ἐφαρμάκωσε τὴ ζωή μου·

Εἰρηνοδίκης: Τότε πῶς πῆρες δεύτερη γυναῖκα, μετὰ τὸ κακὸ ποὺ σοῦ συνέβη;

Κατηγορούμενος: Τὴν πῆρα, κύριε δικαστά... ὡς ἀντιφάρμακο!

★

Ἡ σύζυγος πρὸς τὸν σύζυγο:

— Δὲν νομίζεις, φίλε μου, ὅτι καλλίτερα εἶνε νὰ συνοδέψω ἐγὼ τὴν κόρη μας στὸ θέατρο; Ὅλος ὁ κόσμος θὰ τὴν βλέπῃ καὶ θὰ λέῃ: Ἔτσι ἦταν μιὰ φορὰ καὶ ἡ μητέρα της·

— Ἂν ὅμως, ἀγάπη μου, βλέπῃ ὁ κόσμος τὴν μητέρα καὶ λέει: Ἔτσι θὰ γίνῃ μιὰ μέρα καὶ ἡ κόρη της;

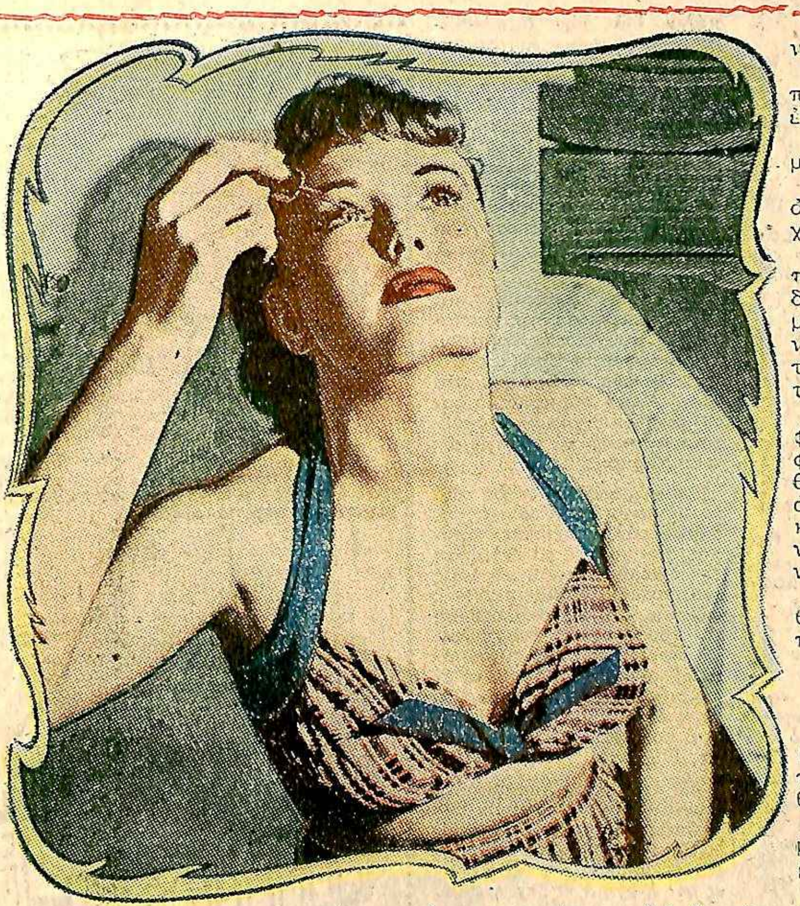

Τὸ ρίμμελ ποὺ θὰ χρησιμοποιήσετε γιὰ τὰ ματοτσίνορα τοῦ ἐπάνω βλεφάρου πρέπει νὰ ταιριάζῃ μὲ τὸ χρῶμα τῆς ἴριδος

Συμβουλὲς γιὰ τὴν ὀμορφιά σας

Η ΠΟΥΔΡΑ καὶ τὸ ρίμμελ εἶνε τὰ ἀπαραίτητα συμπληρώματα τοῦ μακιγιάζ. Ἀποτελοῦν, συνεπῶς, ἕνα πολύτιμο στοιχεῖο γιὰ τὴν ὀμορφιὰ τοῦ προσώπου σας.

Ἂς ἀρχίσουμε ἀπὸ τὴν πούδρα. Πῶς θὰ βρῆτε ποιὰ εἶνε ἡ ἀπόχρωσις ποὺ σᾶς ταιριάζει;

Νὰ μερικοὶ κανόνες ποὺ θὰ σᾶς ὁδηγήσουν:

— Οἱ ἀνοιχτοὶ χρωματισμοὶ κάνουν τὰ δέρματα ποὺ ἔχουν μιὰν ἀπόχρωσι πρὸς τὸ ρὸζ νὰ φαίνωνται πιὸ ἁπαλὰ καὶ πιὸ δροσερά. Ἀντίθετα, ὅμως, ἐξασθενίζουν τὶς πολὺ ξανθὲς γυναῖκες.

— Οἱ ἀνοιχτοὶ χρωματισμοὶ ταιριάζουν στὶς μελαχροινές, μόνο στὴν περίπτωσι ποὺ ἔχουν δέρμα γαλακτῶδες. Σὲ ὅλες τὶς ἄλλες περιπτώσεις, μιὰ μελαχροινὴ γυναῖκα δὲν ἐπιτρέπεται νὰ χρησιμοποιῇ ἀνοιχτόχρωμη πούδρα, ποὺ θὰ τὴν κάμῃ νὰ φαίνεται σὰν κλόουν.

— Ἡ πούδρα «ὤκρ», ταιριάζει πολὺ καλὰ στὰ «μὰτ» δέρματα. Ἔχει, ὅμως, τὸ μειονέκτημα ὅτι σχηματίζει «πλάκες». Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει ποτὲ νὰ περνᾶτε τὸ πρόσωπό σας καὶ δεύτερη φορὰ μὲ τέτοια πούδρα.

— Ὅταν χρησιμοποιῆτε πούδρα «ὤκρ», πρέπει νὰ ἔχετε καὶ μιὰ δεύτερη πιὸ ἀνοιχτόχρωμη καὶ πιὸ λεπτὴ γιὰ τὰ «ρετούς».

— Οἱ ξανθές, ὅταν τὸ δέρμα τους εἶνε πολὺ ὠχρό, μποροῦν νὰ χρησιμοποιοῦν μιὰ πούδρα πρὸς τὸ ρόζ. Θὰ πρέπει, ὅμως, αὐτὴ ἡ πούδρα νὰ εἶνε ἐξαιρετικὰ λεπτὴ γιὰ νὰ «στέκεται».

— Ἂν τὸ δέρμα τοῦ προσώπου σας γυαλίζει πολὺ τὸ βράδυ κάτω ἀπὸ τὸ ἠλεκτρικὸ φῶς, εἶνε καλὸ νὰ προμηθευθῆτε μιὰ πράσινη πούδρα. Ὅταν τελειώσετε τὸ μακιγιάζ σας, θὰ πουδράρεσθε μ' αὐτὴν καὶ κατόπιν θὰ περνᾶτε ἀπὸ πάνω τὴν κανονική σας πούδρα.

— Τὸ χρῶμα τῆς πούδρας ποὺ θὰ διαλέξετε πρέπει νὰ ταιριάζῃ πάντα μὲ τὴν ἀπόχρωσι τῆς ἐπιδερμίδος σας.

— Μιὰ μελαχροινὴ γυναῖκα πρέπει νὰ χρησιμοποιῇ πάντοτε πούδρα σκούρου χρώματος.

— Οἱ καστανὲς μποροῦν νὰ διαλέξουν μιὰν ἀπόχρωσι λιγάκι πιὸ ἀνοιχτὴ ἀπὸ ἐκείνη ποὺ ἔχει ἡ ἐπιδερμίδα τους.

Γιὰ νὰ βρῆτε ποιὰ εἶνε ἡ πούδρα ποὺ σᾶς ταιριάζει πρέπει νὰ ὑποβληθῆτε σὲ μιὰ μικρὴ δαπάνη. Θὰ ἀγοράσετε, δηλαδή, τρία ἢ τέσσερα μικρὰ κουτιὰ μὲ ποῦδρες τῆς ἀποχρώσεως ποὺ νομίζετε ὅτι ταιριάζει περισσότερο στὸ χρῶμα τῆς ἐπιδερμίδος σας, τῶν μαλλιῶν σας, τῶν ματιῶν σας κτλ.

Κατόπιν, θὰ καθήσετε σ' ἕνα μέρος, ὅπου τὸ φῶς τῆς ἡμέρας — προσοχή! ὄχι τὸ ἠλεκτρικὸ φῶς - νὰ πέφτῃ ἄπλετα πάνω στὸ πρόσωπό σας, θὰ βάλετε μπροστά σας ἕναν καθρέφτη καὶ θ' ἀρχίσετε νὰ περνᾶτε στὸ πρόσωπό σας διαδοχικὰ τὶς ποῦδρες ποὺ ἔχετε ἀγοράσει. Εἶνε αὐτονόητο ὅτι, πρὶν βάλετε ἕνα νέο στρῶμα πρέπει νὰ καθαρίσετε προσεχτικὰ τὸ προηγούμενο.

Μὲ λίγη προσοχὴ καὶ μὲ λίγο καλὸ γοῦστο, θὰ ξεχωρίσετε τότε ποιὰ εἶνε ἡ ἀπόχρωσις τῆς πούδρας ποὺ ταιριάζει στὸ πρόσωπό σας.

Ἡ ἐκλογὴ τοῦ ρίμμελ

Κι' ἐρχόμαστε στὸ ρίμμελ.

Μὴν βάζετε ποτὲ ρίμμελ στὰ ματοτσίνορα (βλεφαρίδες) τοῦ κάτω βλεφάρου. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ τὰ κάνετε νὰ φαίνωνται βαρειὰ καὶ τὸ θέαμα θὰ εἶνε ἀντιαισθητικό.

Τὸ ρίμμελ ποὺ θὰ χρησιμοποιήσετε γιὰ τὰ ματοτσίνορα τοῦ ἐπάνω βλεφάρου πρέπει νὰ ταιριάζῃ μὲ τὸ χρῶμα τῆς ἴριδος.

Ἂν ἡ ἴρις τῶν ματιῶν σας εἶνε σκούρα ἢ καστανὴ θὰ προτιμήσετε ἕνα ρίμμελ χρώματος καστανοῦ. Ἂν εἶνε γαλανὴ ἢ γκρίζα θὰ προτιμήσετε τὸ σκοῦρο μπλέ. Ἂν εἶνε πράσινη θὰ βάλετε ρίμμελ πράσινο.

Οἱ μὼβ ἀποχρώσεις ταιριάζουν στὶς γυναῖκες ποὺ ἔχουν πολὺ γαλανὰ μάτια.

Οἱ γυναῖκες μὲ γκριζοπράσινα μάτια μποροῦν νὰ διαλέξουν μεταξὺ τοῦ σκούρου γκρίζου ἢ τοῦ πράσινου σ' ὅλες τὶς ἀποχρώσεις. Ἀλλὰ δὲν ἐπιτρέπεται ποτὲ νὰ χρησιμοποιήσουν ρίμμελ μαῦρο ἢ καστανό.

Οἱ πολὺ μελαχροινὲς γυναῖκες δὲν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ρίμμελ. Μποροῦν, ὡστόσο, νὰ χρησιμοποιήσουν ἕνα σκοῦρο ρίμμελ, ὄχι, ὅμως, πολὺ ἔντονο.

Ἂν ἡ μύτη σας κοκκινίζῃ

Ἂν ἡ μύτη σας κοκκινίζῃ θὰ σᾶς κάμῃ καλὸ νὰ βάζετε πρωῒ καὶ βράδυ μερικὲς ζεστὲς κομπρέσσες. Ὁ ζεστὸς ἀέρας, ἂν μπορῆτε νὰ προμηθευθῆτε μιὰ ἀπὸ τὶς εἰδικὲς συσκευὲς ποὺ πουλοῦν στὸ ἐμπόριο, θὰ σᾶς κάμῃ ἐπίσης πολὺ καλό.

Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ ἀλείψετε κάθε βράδυ τὴ μύτη σας μὲ τὴν ἀκόλουθη λοσιόν:

Καμφοροῦχον οἰνόπνευμα ...	20 γραμμ.
Ἰτεϋλικὸν ὀξὺ	0,50 »

Γιατί, ὅπως πολὺ καλὰ καταλαβαίνετε, τίποτε δὲν ἀσχημίζει τόσο μιὰ γυναῖκα, τίποτε δὲν ἀσχημίζει τόσο ἕνα ὡραῖο κατὰ τὰ ἄλλα πρόσωπο, ὅσο μιὰ κόκκινη μύτη.

Ἡ χειρολογία

Μιὰ νέα διαγνωστικὴ μέθοδος

Ἡ χειρομαντεία εἶνε παληὰ ὅσον καὶ ὁ κόσμος. Ἕνας Γάλλος ἐπιστήμων ὅμως ὁ δόκτωρ Ρενὸ - Μπαζολαί, δημιούργησε τώρα μιὰ νέα ἐπιστήμη, τὴ χειρολογία, ποὺ δὲν ἀσχολεῖται μὲ τὴν πρόβλεψι τοῦ μέλλοντος, ἀλλ' ἀποβλέπει στὴν ἐξακρίβωσι τῆς ὑγείας ἑνὸς ἀτόμου ἀπὸ τὴ μελέτη διαφόρων στοιχείων τοῦ χεριοῦ του, ὅπως εἶνε τὸ σχῆμα του γενικά, οἱ διαστάσεις του, τὸ χρῶμα τῆς ἐπιδερμίδος καὶ εἰδικώτερα τῆς παλάμης ἡ ἰδιαίτερη θερμοκρασία του, ὁ βαθμὸς τῆς ξηρότητος ἢ τῆς ὑγρότητός του, οἱ προεξοχὲς ἢ οἱ λακκοῦβες ποὺ παρουσιάζει σὲ διάφορα σημεῖα κ.τ.λ.

Ἀλλὰ ποιὰ εἶνε ἡ ἐπιστημονικὴ βάσις τῆς χειρολογίας; Γιατί, μ' ἄλλα λόγια, τὸ χέρι εἶνε σὲ θέσι νὰ μᾶς πληροφορήσῃ γιὰ τὴν κατάστασι τῆς ὑγείας ἑνὸς ἀτόμου;

Ἡ ἐξήγησις εἶνε ἁπλουστάτη. Στὴν παλάμη τοῦ χεριοῦ καταλήγουν πάρα πολλὰ νεῦρα, πρᾶγμα ποὺ δὲν συμβαίνει στὴν ἴδια ἀναλογία σὲ κανένα ἄλλο μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Ὅλα αὐτὰ τὰ νεῦρα συνδέονται μὲ τὸν ἐγκέφαλο καὶ τὴν παρεγκεφαλίδα. Μεταβιβάζουν, λοιπόν, στοὺς μῦς τοῦ χεριοῦ τὶς ἐντυπώσεις, τὶς προειδοποιήσεις κλπ. τοῦ κεντρικοῦ ὀργάνου τῆς ζωῆς καὶ γι' αὐτὸ οἱ πληροφορίες ποὺ μᾶς δίνουν εἶνε ἀλάνθαστες. Συμβαίνει, δηλαδή, τὸ ἑξῆς: Οἱ μῦς τοῦ χεριοῦ, ὑφιστάμενοι αὐτὴ ἢ ἐκείνη τὴν ἐπίδρασι ἑνὸς νεύρου ἢ ἑνὸς συγκροτήματος νεύρων παίρνουν μιὰ ὡρισμένη διαμόρφωσι, σχηματίζουν πτυχές, γραμμές, ἐξογκώματα, λακκοῦβες, σημεῖα παντὸς εἴδους, ποὺ ἀνταποκρίνονται τὸ καθένα σὲ μιὰ ὡρισμένη κατάστασι τοῦ ὀργανισμοῦ μας καὶ σὲ καμμιὰ ἄλλη.

Ἂς πάρωμε ὡς παράδειγμα τὸ σύστημα τῶν ἀδένων. Ὅλοι ξέρομε πόσο σημαντικὸς εἶνε ὁ ρόλος των στὴν ἀνάπτυξι τοῦ σώματός μας (ἀνάστημα ψηλὸ ἢ κοντό), στὴ διαμόρφωσι τοῦ συνόλου καὶ τῶν καθ' ἕκαστα μερῶν κτλ. Οἱ ἀδένες ἐπιδροῦν ἐπίσης στὴν ψυχοδιανοητική μας κατάστασι, μᾶς προικίζουν μὲ αὐτὲς ἢ ἐκεῖνες τὶς ἱκανότητες, μᾶς παρέχουν αὐτὸν ἢ ἐκεῖνον τὸ βαθμὸ δραστηριότητος ἢ νωθρότητος, ρυθμίζουν τὶς συναισθηματικὲς ροπές μας, τὴν ἐρωτική μας διάθεσι κτλ.

Κάθε ἀδήν, λοιπόν, ἢ κάθε συγκρότημα ἀδένων ἔχει τὴν ἀντιστοιχία του σ' ἕνα ὡρισμένο μέρος τοῦ χεριοῦ. Ἡ χειρολογικὴ ἐξέτασις ἐπιτρέπει στὸ γιατρὸ ν' ἀντιληφθῇ ποῖος ἢ ποῖοι ἀπὸ τοὺς ἀδένες παρουσιάζουν μιὰ ἐλαττωματικὴ λειτουργία καὶ σὲ τί συνίσταται ἡ ἐλαττωματικότης των, πρᾶγμα ποὺ καμμιὰ ἄλλη ἐξέτασις δὲν μπορεῖ νὰ ἐπιτύχῃ.

Ἂς ὑποθέσουμε ὅτι ἕνα παιδὶ εἶνε ὀκνηρό. Ποῦ ὀφείλεται ἡ ὀκνηρία του; Σὲ ὑπολειτουργία ἑνὸς τῶν ἑξῆς τριῶν ἀδένων βέβαια: τοῦ θυρεοειδοῦς, τῶν ἐπινεφριδίων ἢ τῆς ὑποφύσεως. Ἀλλὰ ποίου ἀπὸ τοὺς τρεῖς; Τὰ σύγχρονα μέσα ποὺ διαθέτει ἡ ἐπιστήμη δὲν ἐπιτρέπουν στὸ γιατρὸ νὰ προσδιορίσῃ μὲ ἀκρίβεια σὲ ποιὸν ἀδένα βρίσκεται ἡ βλάβη. Ἡ χειρολογικὴ ἐξέτασις, ὅμως, εἶνε σὲ θέσι νὰ κάμῃ εὐχερέστατα αὐτὸ τὸν προσδιορισμό.

Γενικώτερα, λέγει ὁ Γάλλος ἐπιστήμων, κάθε διαταραχὴ ὁποιουδήποτε ὀργάνου τοῦ σώματος ἀντανακλᾶται στὸν ἐγκέφαλο. Ἀπὸ ἐκεῖ πάλιν διὰ τῶν διακλαδώσεων τῶν νεύρων μεταβιβάζεται στὸ χέρι. Ἂν ἡ διαταραχὴ εἶνε παροδική, δὲν θὰ ἐπέλθῃ καμμία ἀλλοίωσις. Ἀλλ' ἂν εἶνε μεγαλυτέρης διαρκείας, θὰ προκαλέσῃ ὡρισμένες ἀλλοιώσεις στὸ χέρι, θὰ μεταβάλῃ π.χ. τὸ χρωματισμὸ ἢ τὴ θερμοκρασία του, θὰ δημιουργήσῃ ὡρισμένες πτυχές, γραμμὲς ἢ σημεῖα κτλ.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ προκειμένου γιὰ τὶς διαταραχὲς τοῦ ὑποσυνειδήτου. Μιὰ πρόσκαιρη ἐπιθυμία δὲν ἔχει κανένα ἀντίκτυπο στὸ χέρι. Ἀλλὰ μιὰ σταθερὴ καὶ ἐπίμονη ἐπιθυμία «ἐγγράφεται» σ' αὐτὸ μ' ἕναν ἰδιαίτερο τρόπο.

Ἡ χειρολογία, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μέγιστο διαγνωστικό της ἐνδιαφέρον, ἐπιτρέπει ἐπίσης στὸ γιατρὸ νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν ὠφελιμότητα ἢ μὴ μιᾶς ἐφαρμοζομένης θεραπευτικῆς ἀγωγῆς, νὰ παρακολουθήσῃ τὶς προόδους τῆς θεραπείας, νὰ προβλέψῃ τὴν τυχὸν ἀπειλὴ μιᾶς ὑποτροπῆς, νὰ ἐξακριβώσῃ ποιὰ ὄργανα ἔθιξε ἡ ἀσθένεια καὶ ποῖος εἶνε ὁ βαθμὸς κατὰ τὸν ὁποῖον τὰ ἔθιξε κτλ.

Οἱ παλαιοὶ χειρομάντεες ἔλεγαν ὅτι ἡ μοῖρα τοῦ ἀνθρώπου εἶνε γραμμένη στὰ χέρια του. Ἄσχετα μ' αὐτὸ τὸν ἰσχυρισμό, τὸ βέβαιο εἶνε ὅτι ἡ ὑγεία τοῦ ἀνθρώπου εἶνε πραγματικὰ γραμμένη στὰ χέρια του, ποὺ ἀποτελοῦν τὸν καθρέφτη τῆς καταστάσεως τοῦ ὀργανισμοῦ μας.

Ἕνας ἄλλος καθρέφτης τῆς καταστάσεως τοῦ ὀργανισμοῦ μας εἶνε ἡ ἴρις τοῦ ματιοῦ, ὅπου καταλήγουν ἐπίσης πλεῖστα νεῦρα. Ἀπὸ τὴ μελέτη τῆς ἴριδος δημιουργήθηκε, ὡς γνωστόν, μιὰ νέα διαγνωστικὴ μέθοδος, ἡ καλουμένη ἰριδολογία, ποὺ παρέχει πολύτιμες ἐνδείξεις στοὺς γιατροὺς γιὰ τὴν ὑγεία ἑνὸς ἀτόμου.

Δυστυχῶς, ἡ ἰριδολογία, ὅπως καὶ ἡ χειρολογία, παραμένουν τὸ προνόμιο μερικῶν εἰδικῶν ἐπιστημόνων καὶ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἔχουν γενικώτερη ἐφαρμογή. Καὶ αὐτὸ ἀποτελεῖ ἕνα σοβαρώτατο μειονέκτημα καὶ γιὰ τὶς δυὸ αὐτὲς μεθόδους.

Μὲ λίγες γραμμὲς

★ Ἐπειδὴ ὁ δαμαστής τους εἶχε ἀργήσει νὰ τοὺς δώσῃ τὶς ρέγγες τῆς καθημερινῆς τροφῆς τους, ἑξῆ φῶκες ἑνὸς ἀγγλικοῦ τσίρκου κήρυξαν... ἀπεργία κι' ἀρνήθηκαν νὰ παίξουν τὸ νούμερό τους!

★ Οἱ γυναῖκες ὡρισμένων φυλῶν τοῦ Μαρόκου πιστεύουν ὅτι, γιὰ ν' ἀποφύγουν τὴν ἐγκυμοσύνη ἀρκεῖ μόνο νὰ περάσουν τρεῖς φορὲς πάνω ἀπὸ ἕνα πρόσφατο τάφο.

★ Σύμφωνα μὲ μιὰ παράξενη πρόληψι τοῦ Μεσαίωνος ἡ γυναῖκα ποὺ δὲν ἤθελε ποτὲ νὰ γίνῃ μητέρα, δὲν εἶχε παρά... νὰ τρώῃ μέλισσες!

★ Στὴ φυλὴ Αΐνος τῆς νήσου Σαχαλίνης, οἱ ἔγκυοι γυναῖκες δὲν πλέκουν σχοινιά, οὔτε κλώθουν, τοὺς δυὸ τελευταίους μῆνες πρὸ τοῦ τοκετοῦ, γιατὶ ἀλλοιῶς πιστεύουν ὅτι μπορεῖ... νὰ στριφτοῦν σὰν τὴν κλωστὴ τὰ ἔντερα τοῦ παιδιοῦ!

★ Τὸ δημοτικὸ συμβούλιο τῆς μικρῆς ἀμερικανικῆς πόλεως Χούντινγκτον ὑπεχρέωσε μὲ μιὰ ἀπόφασί του τοὺς κουρεῖς νὰ ἐλαττώσουν κατὰ τὰ τρία τέταρτα τὸ τιμολόγιό τους γιὰ τὸ κούρεμα, ὅταν ὁ πελάτης εἶνε... σχεδὸν φαλακρός!

★ Γιὰ νὰ προσελκύσῃ τὰ παιδιὰ στὸ Κυριακάτικο σχολεῖο μιὰ ἐκκλησία στὴν Ἀϊόβα τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν ἀγόρασε ἕνα ἀλογάκι μὲ τὸ ὁποῖο μπορεῖ νὰ κάνῃ ἕναν περίπατο κάθε μαθητὴς τοῦ σχολείου

★ Στὸ Κουέλλαρ τῆς Ἱσπανίας, παντρεύτηκαν τελευταίως μιὰ γεροντοκόρη ἡλικίας 100 ἐτῶν κι' ἕνα γεροντοπαλλήκαρο 102 ἐτῶν.

Τοῦ ἔκοψε ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ μάγουλο

Μιὰ κωμικοτραγικὴ σκηνὴ ξετυλίχθηκε πρὸ ἡμερῶν στὸ δικαστήριο τῆς Ὀκλαχόμα Σίτυ. Ἡ κυρία Μάρβιν Πάϋν ζητοῦσε διαζύγιο ἀπὸ τὸ σύζυγό της. Ἀλλ' αὐτὸς ἀρνιόταν ἐπίμονα νὰ τῆς τὸ δώσῃ καὶ γιὰ ν' ἀποδείξῃ ὅτι τίποτα δὲν τὸν χώριζε ἀπὸ τὴ γυναῖκα του, θέλησε νὰ τὴν φιλήσῃ μπροστὰ στὸ δικαστή. Ἡ κυρία Πάϋν, ἀπαντῶντας στὸ φιλί του, τὸν δάγκωσε μὲ ὅλη της τὴ δύναμι καὶ τοῦ ἔκοψε ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ μάγουλό του!...

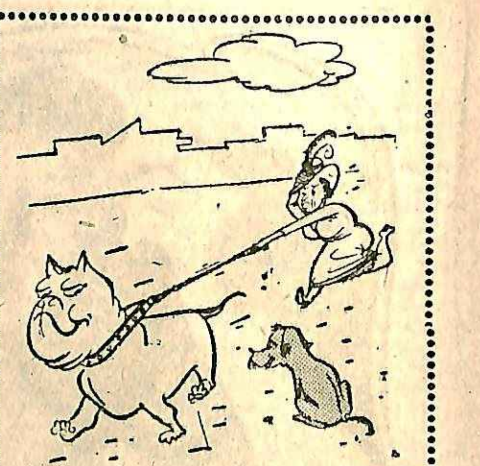

Τὸ σκυλάκι: Βγάζεις συχνὰ τὴν κυρά σου περίπατο;

ΣΩΦΕΡΙΝΕΣ

Ἐκείνη: Ἀνυπομονῶ νὰ γίνετε καλὰ γιὰ νὰ συνεχίσωμε τὰ μαθήματα, κύριε καθηγητά...

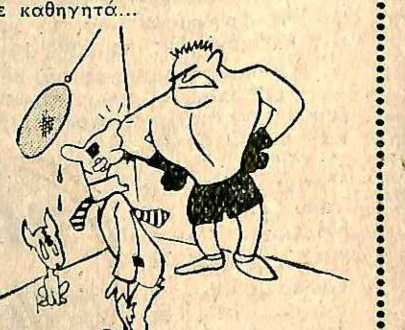

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΤΗΣ ΠΥΓΜΑΧΙΑΣ

— Θὰ προτιμοῦσα τὰ ἑπόμενα μαθήματα νὰ μοῦ τὰ δίνατε τηλεφωνικῶς!

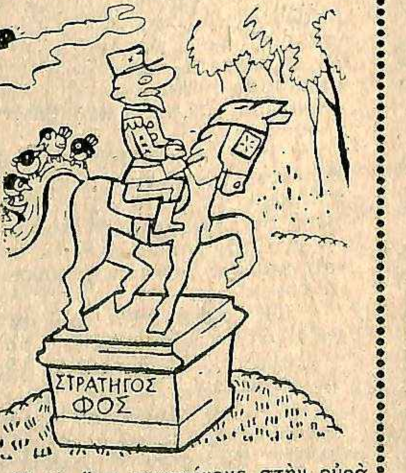

— Μισὴ ὥρα περιμένομε στὴν οὐρὰ καὶ δὲν βγαίνει τίποτε!...

ΝΑΝΣΥ ΠΑΡΣΟΝΣ
Ἡ „Φίλη τῶν λόρδων"

Ἡ περιπετειώδης ζωὴ μιᾶς τυχοδιωκτρίας

Ἡ 16η Ἀπριλίου 1768 ἔμεινε γιὰ πολὺν καιρὸ ἀλησμόνητη μεταξὺ τῶν ἀριστοκρατικῶν κύκλων τοῦ Λονδίνου.

Τὸ βράδυ αὐτῆς τῆς ἡμέρας παιζόταν στὸ βασιλικὸ θέατρο τοῦ Χαιημάρκετ ἕνα μελόδραμα, μὲ τὸν τίτλο «ἡ Σκλάβα», τοῦ Ἰταλοῦ μουσικοσυνθέτου Νικολὸ Πιτσίνι. Ὁ βασιλεύς, ἡ βασίλισσα καὶ ὅλη ἡ ἀνώτερη ἀριστοκρατία τοῦ Λονδίνου εἶχε συρρεύσει σ' αὐτὴ τὴν παράστασι.

Ἀλλὰ κανεὶς δὲν παρακολουθοῦσε τὸ ἔργον, μ' ὅλο ποὺ ἦταν ἀρκετὰ ἐνδιαφέρον. Ὅλων τὰ βλέμματα εἶχαν συγκεντρωθῆ σ' ἕνα θεωρεῖο τῆς πρώτης σειρᾶς. Μέσα σ' αὐτὸ βρισκόταν ἕνας νέος ἄντρας μὲ σοβαρὴ καὶ ἐπιβλητικὴ φυσιογνωμία, ποὺ ἐρχόταν σὲ ἀντίθεσι μὲ τὴν ἡλικία του καὶ πλάϊ του μιὰ πολὺ ὄμορφη γυναῖκα, μὲ πρόσωπο Παναγίας καὶ μεγάλα ὀνειροπόλα μάτια.

Ὁ ἄντρας ἦταν ὁ Αὔγουστος - Χένρυ δοὺξ τοῦ Γκράφτον, πρωθυπουργὸς τῆς Ἀγγλίας καὶ ἡ γυναῖκα ἡ περίφημη φίλη τοῦ Νάνσυ Πάρσονς.

Λίγο πιὸ πέρα, μέσα σ' ἕνα ἄλλο θεωρεῖο, ἦταν καθισμένη ἡ δούκισσα τοῦ Γκράφτον καὶ ἦταν ἡ μόνη ἴσως μεταξὺ τῶν θεατῶν, ποὺ εἶχε γυρισμένα τὰ μάτια της πρὸς τὴ σκηνή. Ὡστόσο, οἱ σχέσεις τοῦ συζύγου της μὲ τὴ Νάνσυ Πάρσονς δὲν ἀποτελοῦσαν τίποτε τὸ καινούργιο γι' αὐτήν. Καὶ ἴσως δὲν ἦταν ἀνεύθυνη γι' αὐτές. Γιατὶ εἶνε πιθανὸν ὅτι ἡ δούκισσα εἶχε ρίξει τὸν ἄντρα της μὲ τὴ στάσι της στὴν ἀγκαλιὰ τῆς σειρῆνας.

Ἡ γυναῖκα αὐτή, μ' ὅλο ποὺ ἦταν ἐξαιρετικὰ ὄμορφη καὶ πολὺ μορφωμένη, εἶχε τὸ πάθος τῶν χαρτιῶν. Τοῦ κάκου ὁ ἄντρας της εἶχε προσπαθήσει νὰ τὴν κάμῃ νὰ καταλάβῃ ὅτι τὸ σπίτι τοῦ πρωθυπουργοῦ δὲν μποροῦσε νὰ μεταβάλλεται κάθε βράδυ σὲ χαρτοπαίγνιο. Ἀπογοητευμένος, ὁ δοὺξ τοῦ Γκράφτον, ζήτησε τότε ἀλλοῦ τὴν κατανόησι καὶ τὴ στοργὴ ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ βρῇ στὴ γυναῖκα του. Καὶ ἡ τύχη ἔφερε μπροστά του τὴ Νάνσυ Πάρσονς. Ὁ δοὺξ τοῦ Γκράφτον ἔμεινε κατάπληκτος ἀπὸ τὴν ὀμορφιά της...

Τὸ παρελθὸν αὐτῆς τῆς γυναῖκας ἦταν ἀρκετὰ σκοτεινό. Κόρη ἑνὸς ράπτου τῆς Μπὸντ Στρήτ, εἶχεν ἀκολουθήσει σὲ ἡλικία δεκαεπτὰ χρόνων τὸν ἐκλεκτὸ τῆς καρδιᾶς της, κάποιον λοχαγὸ Χῶτον, ποὺ τὴν εἶχε πάρει μαζί του στὴ Ζαμάϊκα.

Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν πολὺ βάναυσος. Καὶ ἡ Νάνσυ τὸν ἄφησε μιὰ μέρα καὶ ξαναγύρισε στὴν Ἀγγλία.

Ἀπὸ τότε ἡ φήμη τῆς ἀπέδιδε πολλοὺς φίλους, λόρδους, τραπεζίτες, πλουσίους ἐμπόρους κλπ.

Ἀλλ' ἡ Νάνσυ ἦταν ἐξαιρετικὰ ὄμορφη. Κι' ὁ Γκράφτον ἔκαμε τὴ σκέψι πὼς μιὰ ὄμορφη γυναῖκα δὲν ἔχει ποτὲ παρελθόν...

Οἱ σχέσεις τους κράτησαν πέντε ὁλόκληρα χρόνια. Ὁ Ἄγγλος πολιτικὸς εἶχε βρῆ μιὰ γοητευτικὴ σύντροφο. Ἀλλ' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος εἶχε χάσει πολὺ ἀπὸ τὴ δημοτικότητά του. Ἡ τελευταία ἐμφάνισίς του στὸ βασιλικὸ θέατρο, εἶχε κλονίσει μάλιστα καὶ αὐτὴ ἀκόμη τὴ θέσι του.

Τὴν προκλητικὴ αὐτὴ ἐμφάνισι τὴν εἶχε ἀξιώσει ἀπὸ τὸν φίλο της ἡ Νάνσυ. Πῶς θὰ μποροῦσε νὰ φαντασθῇ τί ἐπρόκειτο νὰ ἐπακολουθήσῃ; Ὁ ἴδιος ὁ βασιλεὺς ἔκαμε δριμύτατες παρατηρήσεις στὸν Γκράφτον. Καὶ ἡ ἀντιπολίτευσις ἄρχισε ἕναν ἄγριο πόλεμο ἐναντίον του.

Μεταξὺ τῆς θέσεώς του καὶ τῆς Νάνσυ, ὁ Γκράφτον δὲν δίστασε. Θυσίασε τὴ δεύτερη. Κι' ὅταν σὲ λίγο διαλύθηκε ὁ γάμος του μὲ τὴν πρώτη του σύζυγο, βιάσθηκε νὰ παντρευτῇ τὴν Ἐλισάβετ Βρότσλεϋ, κόρη τοῦ πρυτάνεως τοῦ Γουόρτσεστερ.

Ἡ βασιλεία τῆς Νάνσυ εἶχε λήξει.

Ἀλλ' ἡ ἐξαφάνισίς της ἀπὸ τὸ προσκήνιο τῆς ζωῆς ἦταν μόνο προσωρινή. Στὶς 12 Ἰουνίου τοῦ 1776, τὸ «Μόρνινγκ Πὸστ» ἀνέγραψε τὴν ἀκόλουθη εἴδησι:

«Παρὰ τὴν τηρουμένη μυστικότητα, πληροφορούμεθα ἀπὸ ἀσφαλεστάτη πηγὴ ὅτι ὁ ὑποκόμης τοῦ Μάϊναρ, λόρδος Ἔσσεξ, παντρεύτηκε τὴν κυρία Χῶτον, ποὺ εἶνε περισσότερο γνωστὴ μὲ τὸ ὄνομα τῆς Νάνσυ Πάρσονς».

Ἡ εἴδησις ἦταν ἀληθινή.

Ἀλλ' ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ Λονδίνου δὲν ἦταν κατάλληλη γιὰ τὸ νεαρὸ ἀντρόγυνο. Σὲ λίγο, ὁ λόρδος Μάϊναρ πῆρε τὴ γυναῖκα του καὶ ἔφυγαν μαζὶ γιὰ τὴ Νεάπολι.

Κι' ἐκεῖ ὅμως ἡ ἀγγλικὴ παροικία τοὺς κήρυξε σὲ ἀπομόνωσι.

Οἱ δυὸ σύζυγοι ταξίδεψαν κατόπιν στὴ Γαλλία καὶ ὕστερα ἀπὸ δυὸ χρόνια ξαναγύρισαν στὴν Ἀγγλία.

Ἡ ἀγάπη τους εἶχεν ἐξατμισθῆ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα. Ὁ λόρδος Μάϊναρ εἶχε συνδεθῆ μὲ μιὰ νεαρὴ ἠθοποιὸ καὶ ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος ἡ Νάνσυ ἐμφανιζόταν παντοῦ στὸ πλευρὸ τοῦ λόρδου Ντύρσετ. Λίγον καιρὸ ἀργότερα, ἔφυγε, μάλιστα, μαζί του γιὰ τὴν Ἰταλία.

Ὡστόσο, ἡ Νάνσυ ἐξακολούθησε πάντοτε νὰ λέγεται λαίδη Μάϊναρ καὶ ὁ σύζυγός της φαίνεται πὼς εὕρισκε λογικὸ νὰ τὴν ἀφήνῃ ἐλεύθερη, ἀφοῦ καὶ αὐτὸς εἶχε παύσει νὰ εἶνε πιστὸς στὶς συζυγικὲς ὑποχρεώσεις του.

Ἡ τελευταία κατάκτησις τῆς Νάνσυ ἦταν ὁ νεαρὸς λόρδος Μπέντφορντ.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἡ λαίδη Μάϊναρ πλησίαζε τὰ πενῆντα, ἐνῶ ὁ Μπέντφορντ ἦταν μόλις δέκα ὀχτὼ χρόνων! Τὸ εἰδύλλιό τους τροφοδότησε γιὰ πολὺν καιρὸ τὴ σκανδαλοθηρία τῆς ἐποχῆς.

Ἀλλὰ τὰ χρόνια περνοῦσαν. Καὶ ἡ Νάνσυ φοβόταν πὼς ὁ μικρὸς φίλος της θὰ καταλάβαινε κάποτε πόσον μεγάλη ἦταν ἡ διαφορὰ ποὺ τοὺς χώριζε. Γιὰ νὰ μὴν διαβάσῃ, λοιπόν, στὸ πρόσωπό του τὴν ἀπογοήτευσι, προτίμησε νὰ φύγῃ κρυφὰ ἀπὸ τὸ Λονδῖνο.

Τὰ ἴχνη της χάθηκαν τελείως γιὰ πολλὰ χρόνια. Τέλος, μιὰ μέρα, ὁ λόρδος Μάϋναρ ἔλαβε ἕνα γράμμα ἀπὸ ἕνα Γάλλο ἀββᾶ, ποὺ τοῦ ἀνήγγελλε ὅτι ἡ σύζυγός του εἶχε πεθάνει σ' ἕνα μικρὸ χωριουδάκι τῶν ἀκτῶν τῆς Βρετάνης...

Ὁ λόρδος Μάϋναρ ἔτρεξε ἀμέσως ἐκεῖ, παρέλαβε τὸ πτῶμα τῆς Νάνσυ καὶ τὸ ἔθαψε στὸν οἰκογενειακὸ τάφο ποὺ εἶχε στὸ Ἥστον Λόντζ. Οἱ δύο σύζυγοι εἶχαν νὰ συναντηθοῦν ἀπὸ ἕντεκα χρόνια...

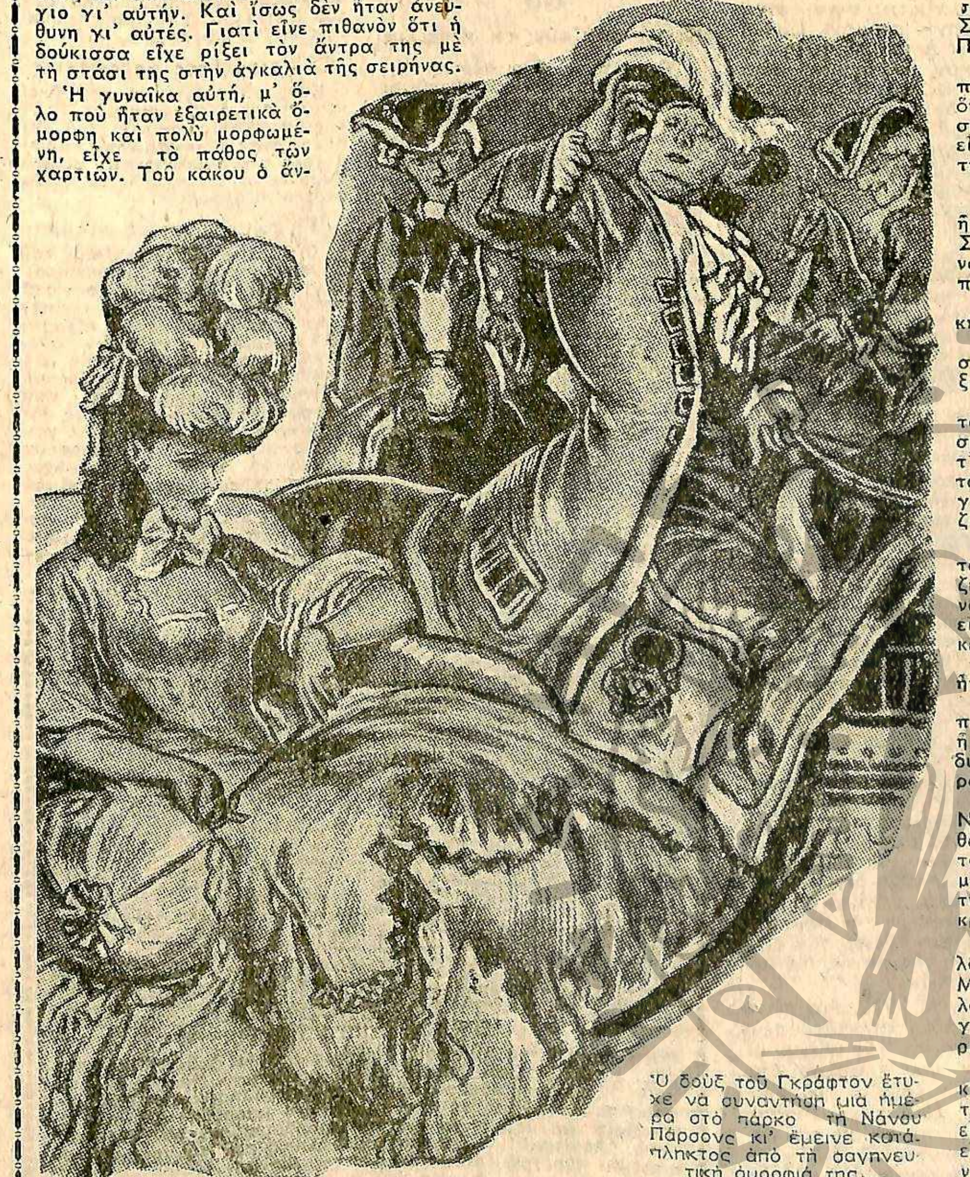

Ὁ δοὺξ τοῦ Γκράφτον ἔτυχε νὰ συναντήσῃ μιὰ ἡμέρα στὸ πάρκο τὴ Νάνσυ Πάρσονς κι' ἔμεινε κατάπληκτος ἀπὸ τὴ σαγηνευτικὴ ὀμορφιά της...

ΕΠΙΣΤΗΜΗ δι' ΟΛΟΥΣ

Τί γίνεται γιὰ τὸν καρκῖνο;

Οἱ τελευταῖες πρόοδοι τῆς ἐπιστήμης

Ὅταν ἀκούση κανεὶς ὅτι ὁ καρκῖνος ἔρχεται δεύτερος στὶς αἰτίες τῆς θνησιμότητος στὶς Ἡνωμ. Πολιτεῖες κι' ὅτι σ' αὐτὸν ὀφείλονται τὰ 10% τῶν θανάτων τῶν ἀνδρῶν καὶ τὰ 14% τῶν γυναικῶν, εἶνε φυσικὸ νὰ σκεφθῆ ἀμέσως: «Ἀφοῦ οἱ Ἀμερικανοὶ ξόδεψαν 2 δισεκατομμύρια δολλάρια κι' ἔφτιασαν σὲ 4 χρόνια τὴν ἀτομικὴ βόμβα, πῶς δὲν ξοδεύουν ἄλλα τόσα γιὰ νὰ νικήσουν στὸ ἴδιο χρονικὸ διάστημα τὸν καρκῖνο;».

Ἀλλὰ ὁ παραλληλισμὸς αὐτὸς δὲν εἶνε σωστός. Γιατὶ οἱ βασικὲς ἀρχὲς τῆς διασπάσεως τοῦ ἀτόμου εἶχαν ἤδη ἀνακαλυφθῆ πρὶν οἱ Ἀμερικανοὶ ἀρχίσουν τὶς ἐργασίες γιὰ τὴν ἀτομικὴ βόμβα, ἐνῶ οἱ βασικὲς ἀρχὲς τῆς βιολογικῆς διασπάσεως ποὺ λέγεται καρκῖνος μένουν ἀκόμη ἄγνωστες καὶ μυστηριώδεις.

Ὡστόσο, οἱ δεκάδες ἑκατομμυρίων δολλαρίων ποὺ ἔχουν δαπανηθῆ γιὰ τὶς ἀντικαρκινικὲς ἔρευνες, ἔχουν φέρει θετικὲς προόδους. Χιλιάδες ἄντρες, γυναῖκες καὶ παιδιά, ποὺ πρὸ 10 ἀκόμη ἐτῶν θὰ ἐθεωροῦντο καταδικασμένοι, σήμερα σώζονται ἀπ' τὰ νύχια τοῦ θανάτου. Ἰδίως στὶς γυναῖκες ἡ θνησιμότης ἀπὸ καρκῖνο κατέβηκε ἀπὸ 90 σὲ 79 τοῖς 100, σύμφωνα μὲ τὶς πρόσφατες στατιστικὲς μεγάλων ἀσφαλιστικῶν ἑταιρειῶν (ἐνῶ στοὺς ἄντρες ἡ ἐλάττωσις εἶνε μικρότερη).

Τὸ ἕνα τέταρτον περίπου ἀπ' ὅλες τὶς περιπτώσεις καρκίνου θεραπεύονται τώρα μὲ ἐγχείρησι, ἀκτινοθεραπεία ἢ ραδιοθεραπεία. Χάρις στὶς νεώτερες προόδους 1) περιορίσθηκαν σημαντικὰ οἱ περιπτώσεις οἱ θεωρούμενες ἀνεπίδεκτες ἐγχειρήσεως, 2) μὲ τὶς ὁρμόνες καὶ ἄλλες χημικὲς οὐσίες λιγόστεψαν οἱ πόνοι καὶ παρετάθη ἡ ζωὴ ἐκείνων ποὺ πάσχουν ἀπὸ προχωρημένο καρκῖνο, 3) ἐφαρμόσθηκαν καλλίτερες μέθοδοι ἔγκαιρης διαγνώσεως τῆς ἀσθενείας.

Στὶς ἐγχειρήσεις, οἱ χειροῦργοι ἔχουν σήμερα στὴ διάθεσί τους ἀρκετὰ νέα ὅπλα γιὰ νὰ πολεμήσουν τὶς πιθανὲς μολύνσεις, τὸ μετεγχειρητικὸ «σὸκ» καὶ τὴ γενικὴ ἐξασθένησι. Χρησιμοποιοῦν πενικιλλίνη, στρεπτομυκίνη, λιγώτερο τοξικὰ ἀναισθητικά, ἀφθονώτερο αἷμα καὶ ὀρρὸ γιὰ μετάγγισι, ἀμινοξέα γιὰ τὴν τόνωσι τοῦ ὀργανισμοῦ, βιταμίνες, κλπ. Συγχρόνως, ἔχουν γίνει ἐπιδεξιώτεροι στὶς ἐγχειρήσεις.

Ὁ δόκτωρ Ἀλεξάντερ Μπροῦνσβιγκ, τοῦ Νοσοκομείου Μεμόριαλ τῆς Ν. Ὑόρκης, εἶνε ἕνας ἀπ' τοὺς πρωτοπόρους τῶν χειρουργικῶν ἐπεμβάσεων σὲ προχωρημένους καρκίνους. Ἔχει ἀποδείξει ὅτι συχνὰ ὁ καρκῖνος ἐξαπλώνεται μόνο στοὺς γειτονικοὺς ἱστούς, χωρὶς νὰ κάνη «μετάστασι» σὲ ἄλλα μακρυνὰ μέρη τοῦ σώματος, κι' ὅτι συνεπῶς εἶνε δυνατὴ ἡ θεραπεία του μὲ τὸ κόψιμο ὅλων αὐτῶν τῶν ἱστῶν, ἢ καὶ τὴν ἀφαίρεσι ὁλοκλήρων ὀργάνων τοῦ σώματος. Ἔχει σημειώσει ἀξιοθαύμαστες ἐπιτυχίες σὲ καρκίνους τῆς κοιλιᾶς, ποὺ ἐθεωροῦντο ἀνεπίδεκτοι ἐγχειρήσεως. Οἱ περισσότεροι ἀπ' τοὺς ἀρρώστους του αὐτοὺς ἀνακουφίσθηκαν ἀπ' τοὺς πόνους γιὰ ἀρκετὰ χρόνια καὶ τὰ 13% γιατρεύτηκαν τελείως.

Σὲ καρκίνους τοῦ ἀνωτέρου μέρους τοῦ στομάχου (κάτω ἀπ' τὸ διάφραγμα) δὲν γινόταν ἄλλοτε ἐγχείρησις. Σήμερα ὅμως μπορεῖ νὰ γίνη, στὰ 60% τῶν περιπτώσεων αὐτῶν, ἀπ' τὸ θωρακικὸ τοίχωμα. Μπορεῖ ἀκόμη καὶ ν' ἀφαιρεθῆ ὁλόκληρο τὸ στομάχι, ὁπότε ὁ οἰσοφάγος ἑνώνεται μὲ τὴν ἀρχὴ τοῦ λεπτοῦ ἐντέρου καὶ στὸ σημεῖο ἐκεῖνο σχηματίζεται σιγὰ - σιγὰ ἕνα καινούργιο στομάχι. Εἶνε ἡ ἀλήθεια ὅτι ἡ τολμηροτάτη αὐτὴ ἐγχείρησις ἐπιτυγχάνει μόνο στὰ 18% τῶν περιπτώσεων, τὸ ποσοστὸν ὅμως αὐτὸ τῶν ἐπιτυχιῶν μεγαλώνει συνεχῶς, μὲ τὴν προκαταβολικὴ τόνωσι τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ τὶς μεταγγίσεις ἀφθόνου αἵματος (ὡς 2 ὀκάδων σὲ κάθε ἐγχείρησι).

Ὡστόσο, πολλὲς φορές, ὁ καρκῖνος ἔχει τόσο ἐξαπλωθῆ στὸ σῶμα, ὥστε ἡ ἐγχείρησις δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ σώση τὸν ἄρρωστο. Αὐτὸ συμβαίνει σὲ πολλὲς περιπτώσεις καρκίνου τοῦ προστάτου ἢ τοῦ στήθους, ποὺ ἔχει ἐπεκταθῆ στὰ ὀστᾶ ἢ στοὺς πνεύμονες. Ἡ ὁρμονοθεραπεία φέρνει τότε σημαντικὴ ἀνακούφισι στοὺς προχωρημένους αὐτοὺς ἀρρώστους.

Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ὁ Ἀμερικανὸς καθηγητὴς τῆς οὐρολογίας Τσὰρλ Χοῦγκινς πειραματίσθηκε πάνω σὲ ἀρσενικοὺς σκύλους, ποὺ ἔπασχαν ἀπὸ καλοήθεις ὄγκους τοῦ προστάτου (ὁ σκύλος εἶνε τὸ μόνο ζῶο στὸ ὁποῖο ἐμφανίζεται αὐτὴ ἡ πάθησις, ἡ ἀρκετὰ συχνὴ στὸν ἄνθρωπο). Τοὺς ἔδινε «στιλβεστρόλη» (θηλυκὴ ὁρμόνη) καὶ παρετήρησε ὅτι οἱ ὄγκοι ἄρχιζαν ἔτσι νὰ ὑποχωροῦν μέσα σὲ λίγες μέρες. Ἕνας ὄγκος μεγάλος σὰν κίτρο ἔγινε σ' ἕνα μῆνα ὅσο ἕνα κάστανο. Προφανῶς, ἡ θηλυκὴ ὁρμόνη ἐξουδετέρωνε τὴν ἀρσενική, ποὺ παρῆγε ὁ ὀργανισμὸς τοῦ ζώου καὶ ποὺ ἦταν ἀναγκαία γιὰ τὴν αὔξησι τοῦ ὄγκου. Ἀκόμη διαρκέστερα ἀποτελέσματα ἐπέτυχε ὁ δόκτωρ Χοῦγκινς μὲ τὴν ἀφαίρεσι τῶν γεννητικῶν ἀδένων τῶν σκύλων, δηλαδὴ τῆς πηγῆς τῆς ἀρσενικῆς ὁρμόνης.

Κατόπιν, τὸ 1939, ἄρχισε νὰ ἐφαρμόζη τὴν ὁρμονοθεραπεία καὶ τὴν ἀφαίρεσι τῶν ἀδένων σὲ ἀνθρώπους ποὺ ἔπασχαν ἀπὸ προχωρημένο καρκῖνο τοῦ προστάτου (σ' αὐτὴ τὴ μορφὴ καρκίνου ὀφείλονται τὰ 5% τῶν θανάτων ἀνδρῶν ἄνω τῶν 50 ἐτῶν).

Στὰ 80% λοιπὸν ἀπ' αὐτούς, ἔφερε ἀνακούφισι γιὰ 5 - 7 χρόνια. Τὰ 20% ζοῦν ἀκόμη καὶ δὲν παρουσιάζουν πιὰ συμπτώματα καρκίνου.

Πρέπει ἀκόμη ν' ἀναφέρουμε τὴν ἐπιτυχῆ χρησιμοποίησι τοῦ ραδιενεργοῦ φωσφόρου γιὰ τὴ λευχαιμία (καρκῖνο τοῦ αἵματος).

Τέλος, ἔχουν σημειωθῆ μεγάλες πρόοδοι στὶς μεθόδους τῆς ἔγκαιρης διαγνώσεως τοῦ καρκίνου. Δυσκολώτερα ἀπ' ὅλους ἀνακαλύπτεται ὁ καρκῖνος τοῦ στομάχου (ποὺ προκαλεῖ τὰ 25% τῶν θανάτων ἀπὸ καρκῖνο). Γιατί, ὅταν ὁ ἄρρωστος νοιώση τὶς πρῶτες ἐνοχλήσεις, ἡ πάθησίς του εἶνε πιὰ ἐπικίνδυνα προχωρημένη. Γιὰ τὴν ἔγκαιρη διάγνωσι, θὰ χρειαζόταν νὰ ὑποβάλλεται κάθε ἄνθρωπος ἄνω τῶν 40 ἐτῶν σὲ περιοδικὴ ἐξέτασι μὲ εἰδικὸ τρόπο ἀκτινοσκοπήσεως. Ἡ ἐξέτασις ὅμως αὐτὴ στοιχίζει ἀρκετὰ κι' εἶνε δυσκολώτερη ἀπ' τὴν ἀκτινοσκόπησι τοῦ θώρακος, γιατὶ ἡ κοιλιὰ περιέχει περισσότερα σπλάγχνα ἀπ' τὸ στῆθος.

Ὡστόσο ἔχει ἀρχίσει τώρα νὰ χρησιμοποιῆται μιὰ εἰδικὴ συσκευή, μὲ τὴν ὁποία μποροῦν νὰ γίνουν ὁμαδικὲς καὶ φθηνὲς μικροακτινογραφήσεις τῆς κοιλιᾶς, ὅπως γίνεται ἀπὸ καιρὸ γιὰ τὸ θώρακα (γιὰ τὴ διάγνωσι τῆς φυματιώσεως).

✪✪

Πῶς... σπάζουν τὰ κεφάλια

Ὅταν πέση ἕνα ἀεροπλάνο, οἱ ἐπιβάτες του σκοτώνονται συνήθως ἀπὸ κατάγματα τοῦ κρανίου — ἂν βεβαίως δὲν πιάση φωτιὰ ἡ μηχανή. Τελευταίως λοιπὸν ἔγιναν πειράματα στὴν Ἀμερικὴ γιὰ νὰ ἐξακριβωθῆ πῶς σπάζει ἕνα ἀνθρώπινο κρανίο καὶ μὲ ποιὸ τρόπο μπορεῖ νὰ προληφθῆ αὐτὸ τὸ δυστύχημα. Ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχαν βεβαίως πειραματικὰ κεφάλια... γιὰ σπάσιμο, ἀντεκατεστάθησαν μὲ αὐγὰ κόττας, ποὺ ἔχουν περίπου τὸ ἴδιο σχῆμα καὶ τὴν ἴδια σύστασι τοῦ περιεχομένου των. Τὰ αὐγὰ σπάζουν φυσικὰ εὐκολώτερα ἀπ' τὰ κεφάλια, ἀλλὰ μὲ ὅμοιο τρόπο

Κατόπιν χρησιμοποιήθηκαν ὁμοιώματα κεφαλιῶν, ἀπὸ πλαστικὴ οὐσία, γεμᾶτα μὲ ζελατίνη κι' ἔγιναν μ' αὐτὰ τεχνητὲς ἀπομιμήσεις συγκρούσεων.

Τὰ συμπεράσματα τῶν πειραμάτων εἶνε τὰ ἑξῆς: Οἱ ἐπιβάτες τῶν ἀεροπλάνων πρέπει νὰ εἶναι ὅσο τὸ δυνατὸν σφιχτότερα δεμένοι στὰ καθίσματά τους, καὶ τὰ καθίσματα αὐτὰ νὰ μποροῦν νὰ ὑποχωροῦν λίγο κατὰ τὴ σύγκρουσι. Ἐπίσης στὰ μέρη ὅπου χτυποῦν συνήθως τὰ κεφάλια τῶν ἐπιβατῶν, πρέπει νὰ μὴν ὑπάρχουν σκληρὰ ἀντικείμενα, μὲ γωνίες καὶ προεξοχές, ἀλλὰ στρογγυλωπὲς ἐπιφάνειες ἀπὸ πλαστικὴ οὐσία.

Μ' αὐτὰ καὶ μερικὰ ἄλλα προληπτικὰ μέτρα, ἕνα ἀεροπλάνο θὰ μπορῆ νὰ χτυπάη στὸ ἔδαφος μὲ ταχύτητα 200 χιλιομέτρων, χωρὶς οἱ ἐπιβάτες του νὰ παθαίνουν τίποτε περισσότερο ἀπὸ μιὰ δυνατὴ ζαλάδα...

Τὰ φάρμακα κατὰ τοῦ πόνου

Παρασκευάσθηκε στὴν Ἀγγλία ἕνα νέο ἀναλγητικὸ φάρμακο, μὲ τὴν ὀνομασία C. B. 11 ποὺ καταπραΰνει τοὺς πόνους ἀπὸ καρδιακὲς παθήσεις ἰσχυαλγία, γάγγραινα, πλευρῖτιδα κλπ. Δὲν φαίνεται νὰ ὑπάρχη ἐθισμὸς τοῦ ὀργανισμοῦ σ' αὐτὸ τὸ φάρμακο, οὔτε καὶ καμμιὰ σοβαρὴ ἀντένδειξις.

Δὲν εἶνε γνωστὸ πῶς ἐνεργοῦν τὰ διάφορα ἀναλγητικά. Τὸ πιθανώτερον εἶνε ὅτι παρεμποδίζουν τὰ «μηνύματα» τοῦ πόνου ποὺ διαβιβάζουν τὰ αἰσθητήρια νεῦρα στὸν ἐγκέφαλο.

Ἄλλα εἴδη ἀναλγητικῶν — ὅπως ἡ κοκαΐνη — ναρκώνουν τοπικὰ τοὺς ἱστούς. Ἄλλα ἐλαττώνουν τὴν εὐαισθησία τους στὸν πόνο. Τέλος, ἄλλα ἐνεργοῦν μέσα στὸν ἐγκέφαλο οὕτως ὥστε ἐξακολουθοῦμε νὰ νοιώθουμε τὸν πόνο, ἀλλὰ δὲν τοῦ δίνουμε πιὰ σημασία, συνεπῶς δὲν ὑποφέρουμε

Οἱ χειρότερες ἀρρώστειες

Κατὰ τὴ στατιστικὴ ποὺ ἔχει καταρτίσει ὁ Ὀργανισμὸς Παγκοσμίου Ὑγείας τοῦ Ο. Η. Ε., οἱ ἀρρώστειες ποὺ θερίζουν περισσότερο τὴν ἀνθρωπότητα εἶνε ἡ φυματίωσις, οἱ ἀφροδίσιες παθήσεις κι' ἡ ἑλονοσία.

Τί φανερώνει τὸ στόμα

Ὁ δόκτωρ Χάρολντ Ρέϋ, τοῦ Βορειοδυτικοῦ Πανεπιστημίου τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν, συνιστᾶ στοὺς ὀδοντοϊατροὺς νὰ μὴ περιορίζωνται μόνο στὴν ἐξέτασι τῶν δοντιῶν τῶν πελατῶν τους, ἀλλὰ νὰ ρίχνουν μιὰ ματιὰ στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ στόματος, στοὺς λεπτοὺς βλεννογόνους του ποὺ παρουσιάζουν πολλὲς φορὲς σημεῖα κρυφῶν ἀσθενειῶν. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ — λέει — μποροῦν συχνὰ νὰ διαγνώσουν τὴ λευχαιμία, τὴ συφιλίδα, τὴ νόσο τοῦ Ἄντισον καὶ πολλὲς ἄλλες παθήσεις, καὶ νὰ στείλουν τὸν ἄρρωστο στὸ γιατρό, προτοῦ ἐμφανισθοῦν πιὸ ἐπικίνδυνα συμπτώματα.

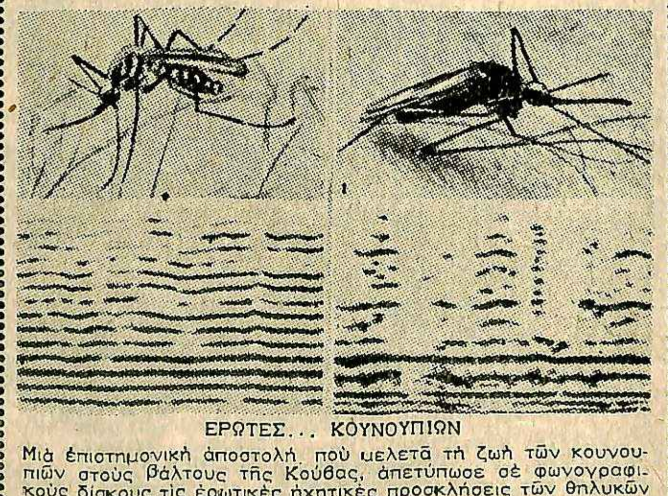

ΕΡΩΤΕΣ... ΚΟΥΝΟΥΠΙΩΝ

Μιὰ ἐπιστημονικὴ ἀποστολή, ποὺ μελετᾶ τὴ ζωὴ τῶν κουνουπιῶν στοὺς βάλτους τῆς Κούβας, ἀπετύπωσε σὲ φωνογραφικοὺς δίσκους τὶς ἐρωτικὲς ἠχητικὲς προσκλήσεις τῶν θηλυκῶν πρὸς τὰ ἀρσενικά, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι μποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν ὡς νέο ὅπλο γιὰ τὴν παγίδευσι καὶ τὴν ἐξόντωσί τους. Ἀριστερά: ἡ ἐρωτικὴ πρόσκλησις τοῦ κουνουπιοῦ τοῦ κιτρίνου πυρετοῦ (σὲ μεγέθυνσι τοῦ δίσκου). Δεξιά: ἡ πρόσκλησις τοῦ ἀνωφελοῦς.

Ἡ ἐναποθήκευσις ΦΑΡΜΑΚΩΝ στὸν ὀργανισμὸ

Μιὰ νέα θεραπευτικὴ μέθοδος

Τὰ διάφορα φάρμακα ποὺ χρησιμοποιοῦνται στὴ θεραπευτικὴ μποροῦν νὰ εἰσαχθοῦν στὸν ὀργανισμό μας κατὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους τρόπους, σύμφωνα μὲ τὸ εἶδος των, τὸ σκοπὸ ποὺ ἐπιδιώκουμε κλπ.

Καθένας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τρόπους ἔχει τὰ πλεονεκτήματα καὶ τὰ μειονεκτήματά του.

Ἕνας πρῶτος τρόπος εἶνε οἱ ἐντριβὲς ἢ οἱ ἐπαλείψεις. Οἱ πόροι τοῦ δέρματος, τῶν βλεννογόνων κλπ. διευκολύνουν τὴν εἴσοδο αὐτῶν τῶν φαρμάκων στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ὀργανισμοῦ. Ἀλλ' ἡ ἐπίδρασίς των εἶνε ἀναγκαστικὰ περιωρισμένη. Ἀποδίδουν ἴσως μερικὰ καλὰ ἀποτελέσματα σὲ περιπτώσεις τοπικῶν ἐρεθισμῶν, ἀλλὰ ἡ ἀνακούφισις ποὺ ἐπιφέρουν εἶνε προσωρινὴ καὶ παροδική.

Τὰ φάρμακα ποὺ εἰσάγομε ἀπὸ τὸ στόμα ἔχουν τὸ μειονέκτημα ὅτι ἀλλοιώνονται καὶ πολλὲς φορὲς καταστρέφονται τελείως ἀπὸ τὰ γαστρικὰ ὑγρά. Μποροῦν, ὅμως, σὲ ὡρισμένες περιπτώσεις ν' ἀποδώσουν ἄριστα ἀποτελέσματα καὶ νὰ συντελέσουν στὴν ὁριστικὴ θεραπεία μιᾶς ἀσθενείας.

Γιὰ τὶς ἐνέσεις ἐπικρατεῖ συνήθως καλλίτερη ἀντίληψις μεταξὺ τοῦ κοινοῦ. Ἀλλ' ἡ ἐνέργειά των εἶνε καθαρὰ «παροξυντική». Εἶνε ἔντονος κατὰ τὴ στιγμὴ τῆς ἐνέσεως, ἀλλ' ἐξαντλεῖται βαθμιαῖα καὶ ἐξαφανίζεται τελείως ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἢ περισσότερες ὧρες. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο παρίσταται ἀνάγκη συχνῆς ἐπαναλήψεως τῶν ἐνέσεων. Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, ὅμως, καταπονοῦνται οἱ ἀσθενεῖς, ἐνῶ, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἡ ὠφέλεια ποὺ τοὺς παρέχεται εἶνε πολὺ μικρὴ καὶ κάποτε προβληματική.

Ἀλλὰ δὲν εἶνε δυνατόν, λοιπόν, νὰ ἐναποθηκεύσωμε στὸν ὀργανισμὸ τὸ φάρμακο ἢ τὰ φάρμακα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔχει ἀνάγκη, μὲ τέτοιο τρόπο ὥστε νὰ διοχετεύωνται βαθμιαῖα μέσα στὸ αἷμα;

Ἡ ἰδέα αὐτὴ ἦταν φυσικὸ νὰ γεννηθῆ στὸ μυαλὸ τῶν ἐπιστημόνων.

Ὁ πρῶτος ποὺ ἐπέτυχε αὐτὴ τὴν «ἐναποθήκευσι» ἦταν ὁ Γάλλος καθηγητὴς Λαφάργκ κατὰ τὸ 1861 σ' ἕνα τραυματία ποὺ ὑπέφερε ἀπὸ ἀφόρητους πόνους καὶ εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ συχνὲς ἐνέσεις μορφίνης. Ἀντὶ γι' αὐτὲς τὶς ἐνέσεις, ὁ Γάλλος ἐπιστήμων «ἐναποθήκευσε» μιὰ ποσότητα μορφίνης μέσο στὸ σῶμα τοῦ τραυματίου κι ἔτσι κατώρθωσε νὰ τὸν ἀνακουφίση μ' ἕναν τρόπο μόνιμο καὶ σταθερό.

Ἡ μέθοδός του τελειοποιήθηκε ἔκτοτε καὶ σήμερα ἐφαρμόζεται σὲ μεγάλη κλίμακα, ἰδίως προκειμένου γιὰ τὴν «ἐναποθήκευσι» ὁρμονῶν.

Τὸ ἀξιοσημείωτο εἶνε ὅτι οἱ ἱστοὶ ἀνέχονται χωρὶς τὴν ἐλαχίστη ἀντίδρασι τὸ ἐναποθηκευόμενο ξένο σῶμα καὶ ὅτι ὁ ὀργανισμὸς δὲν βιάζεται νὰ τὸ ἀπορροφήση, ἀλλὰ παίρνει ἀπ' αὐτὸ μόνον ὅσο τοῦ χρειάζεται γιὰ τὶς ἀνάγκες του.

Τὸ ἐναποθηκευόμενο προϊὸν τοποθετεῖται συνήθως μὲ τὴ μορφὴ δισκίων, κυλίνδρων ἢ μικρῶν σφαιρῶν.

Ἡ ἐναποθήκευσις ἢ καλλίτερα ἡ ἐμφύτευσις πρέπει νὰ γίνη μὲ ἐξαιρετικὰ μεγάλη προσοχὴ καὶ αὐστηροτάτη ἀσηψία, σὰν νὰ ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ σοβαρωτάτη χειρουργικὴ ἐπέμβασι. Τὸ μέρος εἶνε ἀδιάφορον. Ἡ ἐμφύτευσις μπορεῖ νὰ γίνη στὰ ἐξωτερικὰ τοιχώματα τοῦ θώρακος, στὴν κοιλιά, τοὺς μηροὺς ἢ τοὺς βραχίονες. Σὲ μερικὲς περιπτώσεις ὁ ὀργανισμὸς ἀποβάλλει αὐτὸ τὸ ξένο σῶμα. Ἀλλ' αὐτὸ συμβαίνει σπανιώτατα.

Ποιὲς εἶνε οἱ περιπτώσεις κατὰ τὶς ὁποῖες γίνονται ἐναποθηκεύσεις αὐτοῦ τοῦ εἴδους;

Πρῶτα - πρῶτα, ἡ ἀσθένεια τοῦ Ἄντισον, ὅπως ἀποκαλεῖται ἡ χρονία ἀνεπάρκεια τῶν ἐπινεφριδίων ἀδένων. Ἡ ἀνανέωσις τῆς ἐναποθηκευμένης ποσότητος ὁρμονῶν γίνεται συνήθως κάθε 9 μῆνες. Σὲ μερικὰ ἄτομα, ὅμως, δὲν παρίσταται ἀνάγκη ἀνανεώσεως προτοῦ παρέλθουν 14 μῆνες. Τὰ δυσάρεστα συμπτώματα τῆς νόσου ἐξαφανίζονται τελείως κατὰ τὸ διάστημα αὐτό, γιατὶ ὁ ὀργανισμὸς ἀντλεῖ τὶς οὐσίες ποὺ τοῦ χρειάζονται μὲ μιὰ ἀξιοθαύμαστη κανονικότητα ἀπὸ τὴν ἐμφυτευθεῖσα ποσότητα ὁρμονῶν.

Ἐπιτυχεῖς ἐμφυτεύσεις ὁρμονῶν ἔγιναν ἐπίσης σὲ περιπτώσεις προώρου διακοπῆς τῶν ἐμμήνων ἢ ἀδυναμίας τῆς μήτρας νὰ συγκρατήση τὸ ἔμβρυον ποὺ βρίσκεται μέσα σ' αὐτή.

Μιὰ ἄλλη περίπτωσις ἐφαρμογῆς αὐτῆς τῆς μεθόδου εἶνε ἡ ὑπερτροφία τοῦ στήθους στὶς γυναῖκες. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ γίνεται ἐναποθήκευσις ὁρμονῶν ἄρρενος, ποὺ ἀναστέλλουν τὴν αὔξησι τοῦ στήθους.

Οἱ ἴδιες ὁρμόνες ἐμφυτευόμενες στὸν ὀργανισμὸ γυναικῶν ἀνακόπτουν τὴν ἐξέλιξι καρκίνων τοῦ στήθους ἢ τῆς μήτρας.

Μεγαλείτερη προσοχὴ χρειάζεται στὴν ἐμφύτευσι ὀργανικῆς ἢ συνθετικῆς φολλικυλίνης, ποὺ προκαλεῖ ἐνίοτε σοβαρώτατες διαταραχὲς τοῦ ὀργανισμοῦ, αἱμορραγίες, μητρορραγίες κλπ.

Ἐμφυτεύσεις ὁρμονῶν ἔγιναν ἐπίσης μὲ μεγάλη ἐπιτυχία σὲ περιπτώσεις ὑπολειτουργίας τοῦ θυρεοειδοῦς ἀδένος, γεροντικῆς ἐξαντλήσεως κλπ.

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες πιστεύουν ὅτι θὰ κατορθώσουν νὰ ἐπιτύχουν ἐμφυτεύσεις καὶ ἄλλων φαρμάκων, εἴτε γιὰ τὴν πρόληψι ὡρισμένων ἀσθενειῶν, εἴτε γιὰ τὴ θεραπεία των. Ἡ μεγαλείτερη δυσκολία ἔγκειται στὴ ρύθμισι τῆς ἀπορροφήσεως των, ποὺ δὲν πρέπει νὰ εἶνε οὔτε πολὺ ταχεῖα, οὔτε πολὺ βραδεῖα. Γιατὶ στὴν πρώτη περίπτωσι θὰ ἐπέφεραν ἀληθινὴ ἀναστάτωσι στὸν ὀργανισμὸ τοῦ ἀσθενοῦς, ἐνῶ στὴ δεύτερη δὲν θὰ τοῦ παρεῖχαν καμμιὰ ὠφέλεια.

Ἔτσι, μὲ τὴν ἐπέκτασι τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἐναποθηκεύσεων ὁ ἀσθενὴς θὰ φέρη μέσα στὸ σῶμα του τὸ φάρμακο ποὺ τοῦ χρειάζεται καὶ ἡ θεραπεία θὰ εἶνε τότε ταχύτερη καὶ ἀσφαλέστερη, γιατὶ ἡ ἀπορρόφησις θὰ γίνεται μ' ἕναν τρόπο αὐτόματο σχεδὸν καὶ χωρὶς καταπόνησι τοῦ ὀργανισμοῦ.

Δόκτωρ ΝΤΥΒΑΛ

Γελωτοθεραπεία

— Μὲ γειὰ τὸ κοστοῦμι, Γιῶργο... Θὰ τὸ βρέξωμε;

— Φαίνεται, γιατρέ, πὼς ὁ συνομιλητής του τὸν νευρίασε καὶ κατάπιε τὸ ἀκουστικό!...

— Εἴμαστε ἕνα μῆνα ἐδῶ καὶ μοῦ φαίνεται πὼς τὸ περιβάλλον ἄρχισε νὰ μᾶς ἐπηρεάζη!...

Φονιάς ἀπὸ ΑΓΑΠΗ

Δραματικὸ διήγημα

Ἡ Ροζίνα ζοῦσε μιὰν ἥσυχη ζωὴ μὲ τὴ μητέρα της ὅταν γνώρισε γιὰ πρώτη φορά, στὴν ἴδια ἀσφαλιστικὴ ἑταιρία ὅπου δούλευε, τὸ Σέργιο. Ἦταν ἕνας ὡραῖος μελαχροινὸς νέος κι' ἄρεσε ἀμέσως στὴ Ροζίνα γιὰ τὸ ρωμαντικό ὕφος του. Σιγὰ-σιγὰ οἱ δυὸ νέοι ἄρχισαν νὰ συμπαθοῦν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Κι' ὅταν τέλειωνε τὸ γραφεῖο, ὁ Σέργιος συνώδευε τη Ροζίνα ὡς τὸ σπίτι.

Ἕνα ἀπόγεμα, ἀργά, καθόνταν οἱ δυὸ νέοι σ' ἕνα ζαχαροπλαστεῖο. Ὁ Σέργιος φαινόταν μελαγχολικός.

— Θάθελα νὰ σοῦ ἀνοίξω τὴν καρδιά μου, Ροζίνα, εἶπε ξαφνικά. Πέρασα ὣς τώρα πολλὲς στενοχώριες, δοκίμασα πολλὲς λύπες, μὰ ἡ μεγαλύτερη γιὰ μένα ἦταν ὅταν ἔχασα τοὺς ἀγαπημένους μου γονεῖς σ' ἕναν τρομερὸ σεισμό. Ἀπὸ τότε ἔζησα μονάχος. Μπῆκα σ' αὐτὸ τὸ γραφεῖο γιὰ νὰ κερδίζω τὸ ψωμί μου, μὰ καμμιὰ χαρὰ δὲν ἔνοιωσα πιὰ στὴν ψυχή μου. Ἔτσι περνοῦσαν οἱ μέρες μου, ὅταν σὲ γνώρισα γιὰ πρώτη φορά. Τὰ εἴκοσι χρόνια σου, ἡ ὀμορφιά σου, ἡ καλωσύνη σου, ἦταν γιὰ μένα μιὰ δροσιά. Κατάλαβα πὼς ἐσὺ ἤσουν ἡ γυναῖκα ποὺ ὀνειρευόμουνα. Γιατὶ νὰ στὸ κρύψω, Ροζίνα μου; Σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου.

— Ὦ! Σέργιε! ψιθύρισε ἡ νέα κοκκινίζοντας. Τί θὰ μποροῦσα νὰ σοῦ προσφέρω ἐγώ, μιὰ φτωχὴ κοπέλλα;

— Τὴν εὐτυχία, Ροζίνα, μὲ τὸ νὰ γίνῃς γυναῖκα μου. Εἴμαστε φτωχοὶ καὶ οἱ δυό, μὰ νέοι ἀκόμη καὶ δὲν πρέπει ν' ἀπελπιζόμαστε γιὰ τὸ μέλλον μας. Λοιπόν, δέχεσαι;

Ἔσκυψε τὸ κεφάλι της λίγο ταραγμένη ἀπ' τὴ συγκίνησι. Μὰ ὁ Σέργιος τὴν τράβηξε ἀπαλὰ στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴ φίλησε μὲ πάθος στὸ στόμα.

Ὁ ἔρωτάς τους ἄνθιζε πιὰ καὶ μεγάλωνε μέρα με τη μέρα σὰν τὰ τριαντάφυλλα ποὺ στόλιζαν τὸν κῆπο τῆς Ροζίνας... Ποθοῦσαν νὰ παντρευτοῦν ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ γρήγορα, μὰ περίμεναν νὰ βελτιωθοῦν οἱ οἰκονομικες τους συνθῆκες, γιατὶ τὸ ποσὸν ποὺ κέρδιζαν καὶ οἱ δυό τους στὴν ἀσφαλιστικὴ ἑταιρία δὲν ἦταν καὶ τόσο σπουδαῖο.

Περνοῦσαν ἔτσι οἱ μέρες καὶ οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι ἔκαναν τὰ πιὸ τρελλὰ ὄνειρα γιὰ τὸ μέλλον τους, ὅταν, ἕνα πρωΐ, ὁ γενικὸς διευθυντὴς τῆς ἑταιρίας κάλεσε τὴ Ροζίνα στὸ γραφεῖο του καὶ τῆς εἶπε ὅτι «λόγω τῶν ἐξαιρετικῶν ὑπηρεσιῶν της τὴν προήγαγε». Τὴν ἔκανε γραμματέα τοῦ διευθυντοῦ ἑνὸς τμήματος.

— Ξέρεις, Σέργιε, εἶπε σὲ λίγο ἡ Ροζίνα στὸν ἀγαπημένο της, ἀπὸ αὔριο θ' ἀναλάβω καθήκοντα γραμματέως στὸ τμῆμα τοῦ διευθυντου κ. Παύλου Φερμάν.

— Τὰ συγχαρητήριά μου, τῆς ἀπάντησε ξερὰ ὁ Σέργιος.

— Γιατί κατσούφιασες, ἀγάπη μου; ρώτησε ἡ Ροζίνα γλυκά.

— Δὲν καταλαβαίνεις τὸ γιατί; Γιατὶ δὲν θἄμαστε πιὰ στὸ ἴδιο γραφεῖο.

— Μήπως δὲν θὰ βλεπόμαστε; Μήπως θὰ πάψω νὰ σ' ἀγαπῶ;

Μπροστὰ στὴν τρυφερότητα τῆς Ροζίνας, ὁ Σέργιος μαλάκωσε, μὰ μέσα του αἰσθανόταν νὰ τὸν τρώῃ ἡ ζήλεια.

★

Ὁ διευθυντὴς Παῦλος Φερμάν, ἦταν ἕνας ὡραῖος καὶ κομψὸς ἄντρας. Ἡ δουλειὰ ποὺ ἀνάθεσε στὴ Ροζίνα δὲν ἦταν κουραστική, μὰ συχνὰ τὴν ἀνάγκαζε νὰ μένῃ κοντά του καὶ ὕστερ' ἀπ' τὶς κανονικὲς ὧρες.

Ἔπειτα ἀπὸ δυὸ μῆνες, ὁ μισθὸς τῆς Ροζίνας αὔξησε κι' ἔτσι μπόρεσε νὰ ντύνεται καλύτερα. Ὁ Σέργιος τὄβλεπε αὐτὸ κι' ἔνοιωθε μέσα του ταπείνωσι καὶ ζήλεια.

— Θὰ κυττάξω νὰ βρῶ ἀλλοῦ δουλειά, τῆς εἶπε μιὰ μέρα. Ὁ μισθός μου ἐδῶ εἶνε πολὺ λίγος.

— Κάνε ὑπομονή, ἀγάπη μου, θαρθῆ καὶ ἡ δική σου ἡ προαγωγὴ καὶ τότε θὰ παντρευτοῦμε, τοῦ ἀπάντησε ἡ Ροζίνα.

— Ξέρεις; εἶπε σὲ λίγο ὁ νέος, ἀγόρασα ἕνα λαχεῖο. Ἂν κερδίσω, τότε λύεται τὸ οἰκονομικό μας πρόβλημα.

— Μακάρι... ψιθύρισε ἀδιάφορα ἡ Ροζίνα.

Τελευταῖα δὲν σκοτιζόταν καὶ τόσο γιὰ τὸ Σέργιο.

Ἕνα βράδυ ποὺ εἶχε μείνει μόνη στὸ γραφεῖο μὲ τὸ διευθυντή της, γιὰ νὰ τελειώσουν κάτι γράμματα, αὐτὸς τὴ ρώτησε ἂν ἦταν ἀρραβωνιασμένη μὲ κάποιον νεαρὸ ὑπάλληλο.

— Ἐγώ; ἀπάντησε ἐκείνη γελῶντας. Ὄχι δά, δὲν εἶμαι ἀρραβωνιασμένη. Κάθε ἄλλο.

Τότε ὁ Παῦλος Φερμὰν τῆς ἔπιασε τὸ χέρι καὶ χαμογελῶντας τῆς εἶπε:

— Τότε, μικρή μου Ροζίνα, θὰ ἤθελες νὰ πᾶμε ἀπόψε μαζὶ στὸ σινεμά; Δουλεύομε τόσο πολὺ καὶ οἱ δυό, ποὺ θἄπρεπε νὰ διασκεδάζωμε πότε πότε.

Ἡ Ροζίνα δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρησι.

Σὲ λίγο, καθισμένοι σ' ἕνα θεωρεῖο, παρακολουθοῦσαν μιὰν αἰσθηματικὴ ταινία. Μέσα στὸ σκοτάδι, σὲ κάποια στιγμή, ἡ νέα ἔνοιωσε τὸ χέρι τοῦ Παύλου νὰ τὴν ἀγκαλιάζῃ κι' ἀνατρίχιασε. Ὡστόσο δὲν διαμαρτυρήθηκε. Ἔμειναν ἔτσι ἀγκαλιασμένοι μερικὰ λεπτά, κι' ἔξαφνα πάλιν ἡ Ροζίνα ἔνοιωσε τὰ χείλη τοῦ Φερμὰν νὰ γυρεύουν τὰ δικά της. Δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίστασι καὶ τοῦ τὰ πρόσφερε μ' ὅλο τὸ πάθος ποὺ τὴν ἔκαιγε.

Ἀπὸ τὸ βράδυ ἐκεῖνο, τὸ νέο εἰδύλλιο τῆς Ροζίνας ξετυλίχτηκε γοργά. Δὲν εἶχε περάσει οὔτε μῆνας καὶ ἡ νέα ἔγινε φιλενάδα τοῦ Φερμὰν ποὺ ἄρχισε νὰ τῆς κάνῃ χίλια δυὸ δῶρα. Στὸ τέλος τὴν ἐγκατέστησε σ' ἕνα ὡραῖο καὶ κομψὸ διαμέρισμα κι' ἔτσι ἡ Ροζίνα παράτησε τὸ γραφεῖο γιὰ πάντα. Ὁ Παῦλος τὴν ἐλάτρευε κι' ἀποφάσισαν νὰ παντρευτοῦν γρήγορα. Ἔπρεπε ὅμως στὸ μεταξὺ νὰ φύγῃ ἀπ' τὴ μέση ὁ Σέργιος.

Ἕν' ἀπόγευμα ἡ Ροζίνα ἀποφάσισε νὰ πάῃ νὰ βρῇ τὸ Σέργιο στὸ σπίτι του καὶ νὰ τοῦ μιλήσῃ καθαρά. Ἔτσι οἱ ἀρραβῶνες τους θὰ διαλύονταν. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ χρονικὸ διάστημα ποὺ εἶχε περάσει, δὲν εἶχε ἀποκαλύψει τίποτα στὸ Σέργιο γιὰ τὶς καινούργιες σχέσεις της. Τοῦ εἶπε μόνον πὼς εἶχε πάρει ἀπ' τὸ γραφεῖο μιὰ δίμηνο ἀναρρωτικὴ ἄδεια γιατὶ εἶχε πολὺ κουραστὴ τελευταῖα. Ὁ Σέργιος ὅμως, ὅσο ἀφελὴς κι' ἂν ἦταν ἀνακάλυψε σιγὰ-σιγὰ τὴν ἀλήθεια. Κι' ἀποφάσισε νὰ ἐκδικηθῇ.

Ὅταν ὕστερ' ἀπὸ δυὸ μέρες ἡ Ροζίνα, πῆγε στὸ σπίτι του, τὴν δέχτηκε ἤρεμα, χωρὶς νὰ δείξῃ τίποτα ἀπ' τὸν ἀναβρασμὸ τῆς ψυχῆς του.

— Ἄκουσε, Σέργιε, τοῦ εἶπε ἡ Ροζίνα. Ξέρεις πόσο σ' ἀγαποῦσα. Μὰ ἡ ἀγάπη μου ἐκείνη, τώρα τὸ καταλαβαίνω, ἦταν κάτι τὸ παροδικό. Τὸ ξέρω πὼς θὰ σὲ λυπήσω, μὰ πρέπει νὰ μάθῃς πὼς ἀγαπῶ τρελλὰ τὸν Παῦλο Φερμάν, τόσο τρελλὰ ποὺ τοῦ τὰ χάρισα ὅλα, ὅλα! Ἦταν ψέμμα ὅταν σοῦ ἔλεγα πὼς εἶχα πάρει ἄδεια ἀπ' τὸ γραφεῖο. Παράτησα τὴ δουλειά μου, γιατὶ τώρα πιὰ δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ ἐργάζωμαι. Εἶμαι εὐτυχισμένη κοντὰ στὸν ἄντρα ποὺ ἀγαπῶ καὶ ποὺ θὰ τὸν παντρευτῶ σὲ λίγο.

— Ὥστε ἔτσι; ρώτησε ὁ Σέργιος. Ἀγαπᾶς ἄλλον;

— Ναί, Σέργιε, καὶ πρέπει νὰ χωρίσωμε γιὰ πάντα.

— Δὲν σκέφτηκες ὅτι σ' ἀγαπῶ τόσον καιρό;

— Ἦταν φαίνεται μοιραῖο, Σέργιε. Ἂς χωριστοῦμε σὰν φίλοι.

Ὁ Σέργιος τὴν κύτταξε παράξενα. Κάποια τρομερὴ πάλη γινόταν μέσα του. Μὲ μεγάλη προσπάθεια, εἶπε:

— Ναί, Ροζίνα. Ἔχεις δίκηο ἂς χωρίσωμε.

— Ὦ! Σέργιε! φώναξε ἡ νέα. Τί μεγάλη καρδιὰ ποὺ ἔχεις.

— Ναί, ἔχω μεγάλη καρδιά. Εὐτυχῶς ποὺ τὸ ἀντελήφθης ἐπιτέλους, εἶπε μὲ εἰρωνεία ὁ νέος. Σοῦ εὔχομαι νὰ ζήσῃς εὐτυχισμένη μὲ τὸν Φερμάν.

— Θὰ σοῦ εἶμαι εὐγνώμων σ' ὅλη μου τὴ ζωή, Σέργιε.

— Καὶ τώρα φύγε, φύγε, γιατὶ ὑποφέρω φρικτά!

Ἡ Ροζίνα ἔρριξε μιὰ τελευταία ματιὰ στὸ Σέργιο καὶ προχώρησε νὰ βγῇ ἀπ' τὸ δωμάτιο. Δὲν εἶχε φτάσει καλὰ-καλὰ στὸ κατῶφλι, ὅταν ἀκούστηκαν δυὸ πυροβολισμοί.

Ὁ Σέργιος τὴν εἶχε πυροβολήσει ἀπὸ πίσω. Ἡ νέα ἔβγαλε ἕνα οὐρλιαχτὸ τρόμου καὶ σωριάστηκε κάτω νεκρή!...

— Νὰ ἡ ἀγάπη μου!... φώναξε ὁ Σέργιος πέφτοντας πάνω στὴ νέα.

Κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ, νὰ κλαίῃ μ' ἀναφυλλητά. Μὰ ἔπειτα ἀπὸ λίγο, σηκώθηκε, ἔσπρωξε μὲ τὸ πόδι του τὸ πτῶμα τῆς Ροζίνας καὶ κυττάζοντάς το μὲ ὀρθάνοιχτα μάτια, ξέσπασε σ' ἕνα τρομερὸ καὶ ἠχηρὸ γέλιο.

Ὁ ἄμοιρος νέος εἶχε πιὰ τρελλαθῆ!...

ΜΑΡΑ ΜΠΑΝΤΕΒΑ

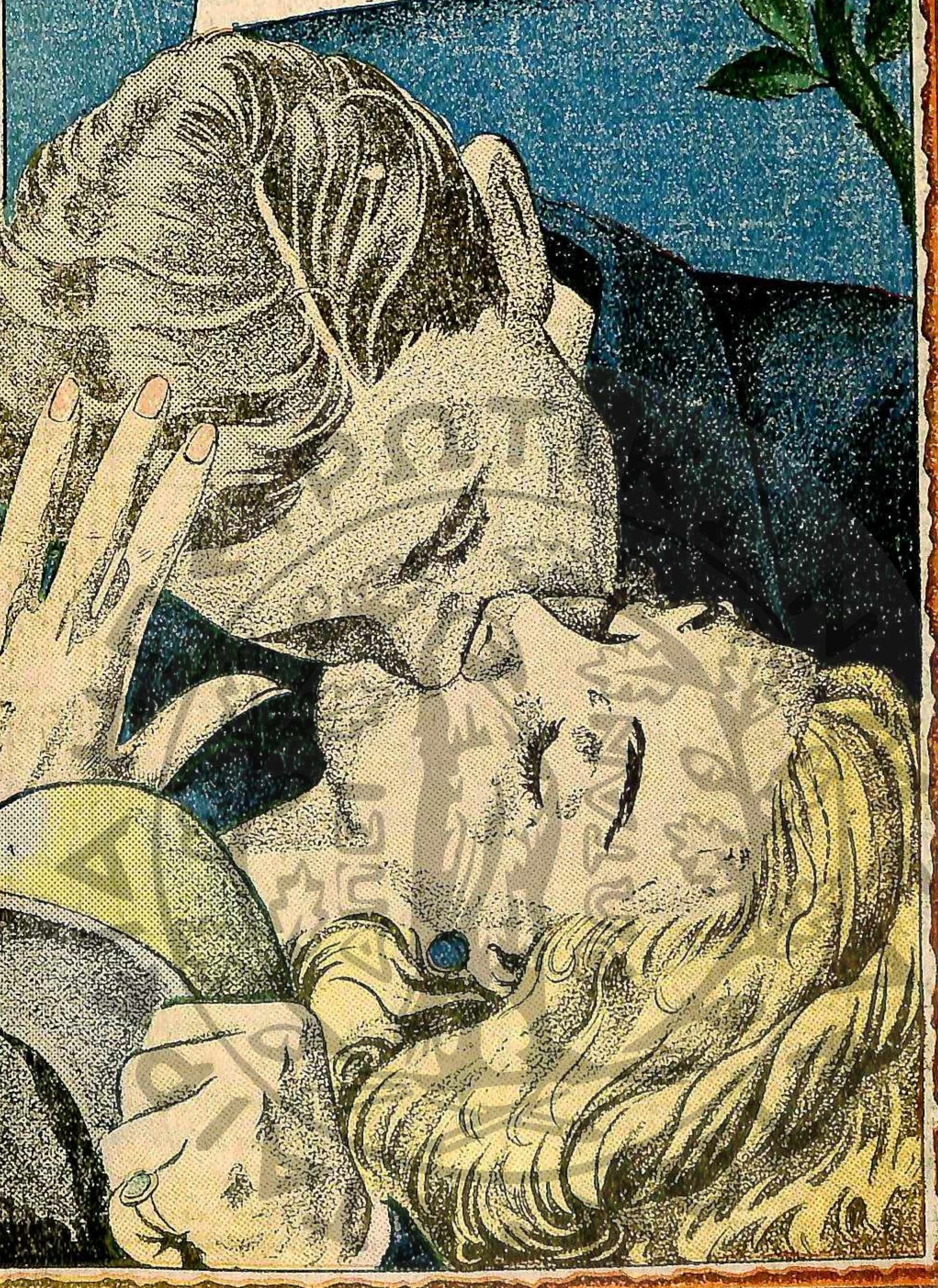

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΑΝΡΥ ΖΕΡΜΑΙΝ

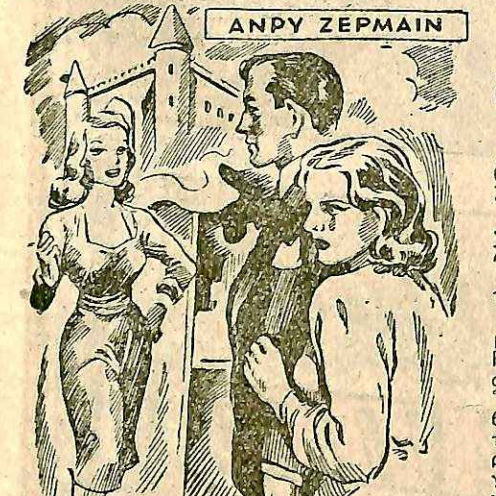

Απόκληροι ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

33ον

Πολὺ συχνά, ὁ δραπέτης τοῦ κατέργου εἶχε πάει στὴν ὁδὸ Ταιμπού, ὅταν τὸ ἐπάγγελμά του ὡς πλασιὲ τοῦ ἔδινε τὴν εὐκαιρία. Τριγυρνοῦσε, ὧρες ὁλόκληρες μπροστὰ στὸ κτίριο, ὅπου ἔμενε ὁ συμβολαιογράφος, παρακολουθώντας τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ἔμπαιναν ἐκεῖ μέσα, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θἄβλεπε κάποτε, ἀνάμεσα σ' αὐτούς, ἐκεῖνον ποὺ ἦταν γυιός του.

Στὸ τέλος, αὐτὴ ἡ μακροχρόνια ἀναμονὴ εἶχε καταντήσει ἕνα μαρτύριο φοβερό.

Ἀποφασισμένος νὰ βάλη ἕνα τέρμα σ' αὐτὴ τὴ σκληρὴ ἀβεβαιότητα, ὁ ψευτο-Λεροὺ ἀποφάσισε τέλος ν' ἀνέβη στὸ συμβολαιογράφο, καὶ νὰ τὸν ρωτήση.

Ὅταν μπῆκε στὸ γραφεῖο τοῦ κ. Ζολιμπουά, τοῦ ἐξήγησε τὸ σκοπὸ τοῦ διαβήματός του.

— Κύριε, τοῦ εἶπε, ἤμουν στὸ ἐργοστάσιο Μπαρουὰ - Ντυνάν, στὸ Λεβαλουὰ - Περέ, συνάδελφος καὶ φίλος τοῦ κ. Πιὲρ ντὲ Σαμπρεβέρ. Ἀναγκάστηκα νὰ ἐγκαταλείψω τὴ θέσι μου σ' αὐτὸν τὸν Οἶκο, γιὰ νὰ πιάσω μιὰ θέσι πιὸ ἀποδοτικὴ στὴν ἐπαρχία. Γιὰ πολλοὺς μῆνες, ἀπασχολημένος καθὼς ἤμουν ἀπὸ τὰ καινούργια μου καθήκοντα, δὲν ἔβλεπα τοὺς φίλους μου τοῦ Παρισιοῦ. Ὅταν ἐπέστρεψα, τώρα τελευταῖα, στὴν πρωτεύουσα, γιατὶ καὶ πάλι ἄλλαξα ἐπάγγελμα, μοῦ ἔπεσε στὴν τύχη μιὰ ἐφημερίδα παλιᾶς ἡμερομηνίας, ὅπου διάβασα κατάπληκτος τὴν ἀγγελία σας. Κατάλαβα ἀμέσως πὼς ὁ Πιὲρ ντὲ Σαμπρεβὲρ εἶχε ἐγκαταλείψει τὸ Παρίσι, χωρὶς ν' ἀφίση ἴχνη. Αὐτὸ μ' ἔσπρωξε νἄρθω νὰ σᾶς ρωτήσω τί ἔχει ἀπογίνει.

Ὁ κ. Ζολιμπουὰ εἶχεν ἀκούσει αὐτὸ τὸ μικρὸ παραμύθι μὲ συμπάθεια. Τὸ πίστεψε ἀκριβῶς γιὰ τὴν ἁπλότητά του.

— Καταλαβαίνω πολὺ καλὰ τὴ φιλική σας ἐπιθυμία, ἀπάντησε. Προσωπικά, δὲν θἄβλεπα τίποτα τὸ κακὸ γιὰ νὰ σᾶς πῶ τί ἔχει ἀπογίνει ὁ νεαρὸς πελάτης μου. Ἀλλ' ἡ κοινοποίησι αὐτῆς τῆς πληροφορίας μοῦ εἶνε ἀπαγορευμένη, γιὰ λόγους ἐξαιρετικῶν περιστάσεων, καὶ κατόπιν ἐντολῆς ὡρισμένων προσώπων, ποὺ ἐνδιαφέρονται πολὺ στενὰ γιὰ τὸν Πιὲρ ντὲ Σαμπρεβέρ.

— Θέλετε νὰ πῆτε, κύριε, γιὰ τὸ παρελθὸν τῆς οἰκογενείας ντὲ Σαμπρεβέρ; ρώτησε ὁ ψευτο Λεροὺ, ποὺ ἡ ἄρνησι αὐτὴ τοῦ ἦταν μιὰ θλιβερὴ ἔκπληξι.

— Γιὰ τὸ παρελθὸν καὶ γιὰ τὸ παρόν, ἀπάντησε σοβαρὰ ὁ κ. Ζολιμπουά.

—Ἀλλ' αὐτὸ τὸ παρελθὸν τὸ ξέρω, κύριε. Ὁ Πιὲρ ντὲ Σαμπρεβὲρ μοῦ τὸ εἶχε ἀποκαλύψει ὁ ἴδιος. Αὐτὸ εἶνε, καθὼς θὰ παραδεχθῆτε καὶ σεῖς, ἡ καλύτερη ἀπόδειξι γιὰ τὴ μεγάλη ἐμπιστοσύνη ποὺ μοῦ εἶχε.

— Μπορεῖ, κύριε, ἀπάντησε ὁ συμβολαιογράφος, μὲ ὕφος σταθερό. Ὡστόσο μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐγκαταλείψω, γιὰ σᾶς, τὴν ἐπιφυλακτικότητα ποὺ μοῦ ἔχουν ἐπιβάλει

—Ὁ κ. Πιὲρ ντὲ Σαμπρεβὲρ θὰ κινδύνευε ἴσως;

— Πιθανόν.

— Τότε, κύριε, γιὰ νὰ σᾶς ἀποδείξω καλύτερα ὅτι ξέρω καλὰ τὴν κατάστασι, θὰ σᾶς ὀνομάσω τὸν ἐχθρό του.

— Τὸν ξέρετε;

— Δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε παρὰ ὁ Ζὼρζ ντὲ Σαμπρεβέρ, τραπεζίτης, στὴν ὁδὸ Σκρίμπ, θεῖος, ἀπὸ τὸν πατέρα του, τοῦ νεαροῦ φίλου μου.

— Φαίνεστε, πραγματικά, καλὰ κατατοπισμένος ἀπάντησε ἔκπληκτα ὁ συμβολαιογράφος.

Καί, συγχρόνως, ἐξήτασε μὲ προσοχὴ τὸν ἐπίμονο ἐπισκέπτη του.

— Εἶμαι πολὺ περισσότερο ἀπ' ὅ,τι νομίζετε, κύριε. Ξέρω ὅλη τὴν ἱστορία τοῦ Πιὲρ ντὲ Σαμπρεβέρ. Ξέρω πὼς βρέθηκε σχεδὸν ὀρφανός, σὲ ἡλικία δέκα χρονῶν. Ἕνα ἀνεπανόρθωτο δυστύχημα, ποὺ συνέβη στὴν οἰκογένειά του, συνέτριψε ξαφνικὰ τοὺς δικούς του. Ὁ δυστυχισμένος πατέρας του, ὁ Ζὰκ ντὲ Σαμπρεβέρ, θῦμα τραγικῶν γεγονότων, ποὺ εἶνε ἀκόμη ἀνεξήγητα, ἐξαφανίστηκε, ριγμένος ἀπὸ λάθος τῶν ἀνθρώπων σὲ μιὰ μακρυνὴ κόλασι. Ἡ καϋμένη ἡ μητέρα του..., μιὰ ἅγια γυναίκα..., ἔγινε σχεδὸν τρελλή. Ἐξαφανίστηκε κι' αὐτὴ ξαφνικά. Καὶ τὸ παιδί, ἐγκαταλελειμμένο, ἀγνοούμενο θεληματικὰ ἀπὸ ἕνα σκληρὸ θεῖο, διωγμένο ἀπὸ μιὰν ἄσπλαχνη γιαγιά, βρέθηκε μόνο στὸν κόσμο, χωρὶς στήριγμα, χωρὶς τίποτα. Ἀναγκάστηκε νὰ ζήση μιὰ ζωὴ γεμάτη στερήσεις.

—Ἀλλοίμονο, αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, κύριε, καί, ὅπως σεῖς, ἔτσι κι' ἐγὼ κατακρίνω αὐτὸ τὸ παρελθόν.

—Ὡστόσο, ἡ κυρία ντὲ Καστελβιέ, ἡ μητέρα τῶν κυρίων Ζὰκ καὶ Ζὼρζ ντὲ Σαμπρεβὲρ εἶχε μιὰ τεράστια περιουσία. Θὰ μποροῦσε νὰ συμμαζέψη τὸν ἐγγονό της νὰ τὸν παρηγορήση, νὰ τὸν βοηθήση, νὰ τοῦ δώση τὴ στοργὴ ποὺ τοῦ εἶχε λείψει...

— Εἶνε ἀλήθεια.

—Ἀλλ' εἶχε γελαστῆ ἀπὸ τὰ φαινόμενα, εἶχε πεισθῆ ἀσφαλῶς ἀπὸ ψέμματα τῶν ἐνδιαφερομένων, κι' ἔμεινε ἄτεγκτη. Τὴν ἡμέρα ποὺ τὸ μυαλό της φωτίστηκε ἐπὶ τέλους, ἀπὸ φίλους εἰλικρινεῖς, ποὺ πρὶν ὅμως τοὺς ἀγνοοῦσε, καὶ ποὺ μπόρεσε ν' ἀντιληφθῆ τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ μετανοήση γιὰ τὴν ἐγκατάλειψι τοῦ ἐγγόνου της, ἦταν πολὺ ἀργὰ γιὰ νὰ διορθώση τὸ σφάλμα της. Ὁ Ζὰκ ντὲ Σαμπρεβέρ, ἡ γυναίκα του κι' ὁ γυιός τους ἦσαν ἀνεύρετοι. Ἐξ ἄλλου, ἡ κυρία ντὲ Καστελβιέ, χτυπημένη σὲ λίγο ἀπὸ ἀποπληξία, δὲν μποροῦσε νὰ ἐνεργήση ὅπως θἄθελε.

— Ποῦ μάθατε λοιπὸν ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα; φώναξε ὁ συμβολαιογράφος, ποὺ ἡ κατάπληξί του ὁλοένα μεγάλωνε.

— Εἶνε ἡ σειρά μου νὰ φυλάξω μυστικὴ τὴν πηγὴ τῶν ἀποκαλύψεων αὐτῶν, ἀπάντησε ὁ ψευτο - Λερού. Ἐξ ἄλλου, δὲν τελείωσα ἀκόμα. Ξέρω ἐπίσης ὅτι ἡ κυρία ντὲ Καστελβιὲ πέθανε ξαφνικά, πρὶν ἀπὸ τρεῖς μῆνες, ἀπὸ ἕνα θάνατο φριχτό. Χάθηκε μέσα στὴν πυρκαϊὰ τοῦ πύργου της. Μαζί μ' αὐτήν, κάηκε κι' ὁ γέρος ὑπηρέτης της Λεόν, ποὺ ἦταν τῆς ἀπόλυτης ἐμπιστοσύνης της, κι' ἤξερε ὅλα τὰ μυστικὰ τῆς οἰκογενείας ντὲ Σαμπρεβέρ. Ἡ πυρκαϊά, γιὰ τὴν ὁποία σᾶς λέω, ὀφείλεται ἀσφαλῶς σὲ ἔγκλημα, κι' ἀποδόθηκε σὲ κάποιον Ντορβίλ. Αὐτὸς ἐφέρετο ὡς πατέρας τῆς κυρίας Ζὼρζ ντὲ Σαμπρεβέρ, ἐκτός... ἂν δὲν ἦταν.

—Ὅλα αὐτὰ ἐπίσης εἶνε σωστά. Ἀλλὰ δὲν ξέρετε, κύριε, ὅτι αὐτὸς ὁ Ντορβὶλ συνελήφθη, ἕξη ἑβδομάδες ἀργότερα σὲ μιὰ πόλι τῆς Βρετάνης, κι' ἀφέθηκε ἀμέσως ἐλεύθερος;

—Ἄ! Ἀλήθεια; Αὐτὸ δὲν τὸ ἤξερα.

—Ἔ λοιπόν, αὐτὸς ὁ δυστυχισμένος, ποὺ ἦταν ἄλλοτε ἠθοποιός, κι' εἶχε καταντήσει μεροκαματιάρης μπόρεσε ν' ἀποδείξη τὸ «ἄλλοθι».

—Ἄ! Τόσο τὸ καλύτερο! Τόσο τὸ καλύτερο!... εἶπεν ὁ ψευτο - Λερού.

— Ναί. Τὴ νύχτα, ποὺ καιγόταν ὁ πύργος τῶν Καστελβιέ, ὁ Ντορβὶλ κοιμόταν σὲ μιὰν ἀγροικία τοῦ Σαὶν - Ντυέ, πενῆντα λεῦγες μακρυὰ ἀπὸ τὸ Σωμύρ. Δὲν μποροῦσε λοιπὸν νὰ εἶνε ἔνοχος.

—Ἀσφαλῶς! εἶπε ὁ Ζὰκ ντὲ Σαμπρεβέρ, σκεπτόμενος τὸν ἀλήτη, ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶχε πάρει τὴν ταυτότητά του. Ὁ μεροκαματιάρης αὐτὸς ἀγνοοῦσε κι' ἂν ὑπῆρχε ἀκόμα πύργος τῶν Καστελβιέ.

—Ἔ! ἔκαμε ὁ συμβολαιογράφος ἀναπηδώντας. Τί λέτε; Αὐτὸς ὁ Ντορβὶλ μποροῦσε ν' ἀγνοῆ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, ἀφοῦ εἶνε πατέρας τῆς κυρίας Ζὼρζ ντὲ Σαμπρεβέρ;

Ὁ ψευτο - Λεροὺ δάγκωσε τὰ χείλη του, κι' ἔμεινε μιὰ στιγμὴ ἄφωνος, ταραγμένος. Εἶχε μιλήσει ἀπερίσκεπτα. Ἀλλὰ τὰ διώρθωσε γρήγορα.

— Δὲν θ' ἀγνοῆτε ἀσφαλῶς, εἶπε, πὼς ὁ Ντορβὶλ δὲν εἶχε παραστῆ στὸ γάμο τῆς κόρης του μὲ τὸν τραπεζίτη. Αὐτὸς ὁ καϋμένος ὁ καμποτῖνος εἶχε ἐγκαταλείψει, πάνω ἀπὸ δυὸ χρόνια τώρα, τὴ γυναίκα του καὶ τὸ παιδί, ποὺ εἶχε ἀπ' αὐτήν.

Αὐτὴ ἡ τελευταία διαβεβαίωσι ἔκαμε τὸν συμβολαιογράφο νὰ παραξενευτῆ περισσότερο.

Κύτταξε τὸν ἐπισκέπτη του κατάματα, μὲ βλέμμα ἐρευνητικὸ καὶ δύσπιστο.

—Ἄ! κύριε! τοῦ εἶπε. Ποιὸ μυστήριο κρύβεται κάτω ἀπὸ σᾶς;... Φαίνεστε νὰ γνωρίζετε τὴν ἱστορία τῶν Σαμπρεβὲρ κι' ἀκόμα καὶ τῶν Ντορβὶλ πολὺ καλύτερα ἀπὸ μένα τὸν ἴδιον κι' ἀπὸ τὸν κ. Ζώρζ.

— Ξέρω, πραγματικά, πολλὰ πράγματα.

—Μοῦ λέτε μερικὰ πράγματα τόσο μυστικά, ὥστε μὲ κάνετε νὰ ὑποθέσω πὼς ἔχετε ἀνακατευτῆ, ἀπὸ πολὺ κοντά, σ' ὅλα αὐτὰ τὰ γεγονότα, γιὰ τὰ ὁποῖα μιλήσαμε.

— Πιθανόν. Κι' ἂν σᾶς τὰ λέω ὅλα αὐτά, εἶνε γιὰ νὰ σᾶς ἀπαιτήσω, ὡς ἀντάλλαγμα, περισσότερη ἐμπιστοσύνη σ' ἐμένα. Σκεφθῆτε ὅτι σᾶς ζητῶ μονάχα νὰ μοῦ πῆτε ἂν ξαναβρήκατε τὸν Πιὲρ ντὲ Σαμπρεβέρ, καί, σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, ποῦ μπορῶ νὰ τοῦ γράψω.

—Ἔ λοιπόν, κύριε, δὲν μπορῶ νὰ πάρω ἀπάνω μου μιὰ τέτοιαν εὐθύνη. Πρῶτα - πρῶτα, τὸ ἐπαγγελματικὸ μυστικὸ μοῦ τὸ ἀπαγορεύει. Ἔπειτα, θἄθελα νὰ σᾶς φέρω ἀντιμέτωπο μ' ἕνα πρόσωπο, ποὺ αὐτὸ μόνο θ' ἀποφασίση γι' αὐτὸ ποὺ θέλετε νὰ μάθετε. Θέλετε νὰ ξανάρθετε, ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μέρες, τὴν ἴδια ὥρα;

— Εὐχαρίστως, θὰ ξανάρθω, ἀπάντησε ὁ ψευτο - Λερού, καὶ σηκώθηκε νὰ φύγη.

Ἀδελφοὶ ἀντιμέτωποι

Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμή, ἡ πόρτα τοῦ γραφείου τοῦ συμβολαιογράφου ἄνοιξε σιγά. Ἕνας ἄντρας, κομψοντυμένος φάνηκε στὸ ἄνοιγμα, κι' εἶπε μὲ ὕφος φιλικό:

— Δὲν σᾶς διακόπτω...

Ἀλλὰ δὲν τελείωσε τὴ φράσι του. Σήκωσε τὸ κεφάλι ἀπότομα, μὲ τὰ μάτια τεντωμένα ἀπὸ τὴν κατάπληξι, μὲ τὸ στόμα ὀλάνοιχτο. Τὰ χέρια του ἔπεσαν σὰν παράλυτα. Ἔμεινε ἀκίνητος, σὰν καρφωμένος στὸ κατώφλι, πρόσωπο μὲ πρόσωπο μὲ τὸν ψευτο - Λερού.

Κι' ἐκεῖνος ὅμως δὲν φαινόταν λιγώτερο ταραγμένος. Ἀλλὰ τ' ἀλλοιωμένα χαρακτηριστικά του ἐξέφραζαν περισσότερο μιὰ περιφρονητικὴ ὀργὴ παρὰ κατάπληξι.

Ὁ συμβολαιογράφος, παραξενεμένος ἀπὸ τὴ στάσι τους, κυττοῦσε διαδοχικὰ τοὺς δυὸ ἄντρες, μὲ ἀπορία.

Ὡστόσο, ὁ Λερὸν πῆγε νὰ βγῆ, ὅταν ὁ ἀπροόπτος ἐπισκέπτης, ξαναβρίσκοντας τέλος τὴ φωνή του, φώναξε:

— Ζάκ!... Ζάκ!... Σύ!... Ἐδῶ!...

— Γιατί ὄχι, ἀφοῦ εἶσαι καὶ σύ; ἀπάντησε ἤρεμα ὁ ψευτο - Λερού.

— Νόμιζα πὼς ἤσουν πεθαμένος.

— Ξέρεις πολὺ καλὰ πὼς ὄχι, ἀφοῦ ἤδη μὲ εἶδες ἐκεῖ κάτω... στῆς δυστυχισμένης μητέρας μας...

Ὁ νεοφερμένος ἀνατρίχιασε.

Ἦταν, πραγματικά, ὁ τραπεζίτης τῆς ὁδοῦ Σκρίμπ.

Αὐτὴ τὴ φορά, ὁ κ. Ζολιμπουὰ κατάλαβε ὅλα ὅσα, μιὰ στιγμὴ πρίν, τοῦ φάνηκαν σκοτεινά. Ὁ ἄνθρωπος, ποὺ τοῦ εἶχε διηγηθῆ τόσα πράγματα ποὺ ἀφοροῦσαν τοὺς ντὲ Σαμπρεβὲρ καὶ τοὺς Καστελβιέ, ἦταν ὁ Ζὰκ ντὲ Σαμπρεβὲρ ὁ ἴδιος. Ἦταν ὁ Ζάκ, ὁ δραπέτης τοῦ κατέργου, ποὺ ὅλος ὁ κόσμος τὸν πίστευε πεθαμένο, καὶ ποὺ—τυπικὰ — ἦταν πραγματικά, μιὰ ποὺ ὁ ἀδελφός του τὸν ἀναγνώρισε. Δὲν ἦταν δυνατὴ καμμιὰ ἀμφιβολία πιά.

—Ὥστε ἔτσι, εἶπε, μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε, εἶσθε ὁ Ζὰκ ντὲ Σαμπρεβέρ;

— Ναί, κύριε.

— Ναί, εἶνε ὁ Ζὰκ ντὲ Σαμπρεβέρ, ὁ δραπέτης τοῦ κατέργου τῆς Γουϊάνας! φώναξε ὁ τραπεζίτης. Ὁ Ζὰκ ντὲ Σαμπρεβερ! Ὁμολογεῖ ἐπὶ τέλους τὴν ταυτότητά του! Εἶνε ὁ Ζὰκ ντὲ Σαμπρεβέρ, ὁ δολοφόνος τοῦ κόμητος ντὲ Καστελβιέ, ὁ ἐμπρηστὴς τοῦ πύργου... Θὰ ζητήσω νὰ τὸν συλλάβουν!

Κι' ὁ τραπεζίτης ἔκαμε νὰ βγῆ. Ὁ ἀδελφός του τὸν ἔπιασε ἀπότομα ἀπὸ τὸ μπράτσο, καὶ τὸν κράτησε μὲ δύναμι.

— Δυστυχισμένε! φώναξε, καρφώνοντας ἀπάνω του ἕνα βλέμμα σοβαρό, τί πᾶς νὰ κάνης;

— Τὸ καθῆκον μου σὰν τίμιου ἀνθρώπου.

—Καὶ κακοῦ ἀδελφοῦ...

—Ἀδιάφορο! Ἀνήκεις στὴ Δικαιοσύνη!

— Δὲν τὴν φοβᾶσαι καθόλου γιὰ τὸν ἑαυτό σου;

Ἡ φράσι αὐτὴ φάνηκε νὰ ζαλίζη ξαφνικὰ τὸν τραπεζίτη. Ὁ ψευτο - Λερού, μ' ἕνα ἀλλόκοτο ὕφος, ποὺ ἡ σοβαρότης του ἔκαμε ἐντύπωσι στὸ συμβολαιογράφο, ἐξακολούθησε:

— Πίστεψέ με, Ζώρζ, μὴν πολυανακατεύεις τὴ Δικαιοσύνη στὶς προσωπικές μας ὑποθέσεις. Δὲν θὰ ἦταν φρόνιμο. Μάθε, ἄλλωστε, πὼς δὲν βρίσκομαι ἐδῶ γιὰ τὸν ἑαυτό μου, ἀφοῦ, τυπικά, δὲν ὑφίσταμαι.

— Γιὰ ποιὸν λοιπὸν ἔρχεσαι τότε;

— Γιὰ τὸ γυιό μου.

Ὁ τραπεζίτης ἔμεινε σιωπηλὸς μιὰ στιγμή. Ὁ κ. Ζολιμπουὰ παρακολουθοῦσε ἀμίλητος καὶ προσεκτικὸς τὴν ἀγωνιώδη αὐτὴ σκηνή.

— Στάσου, εἶπε τέλος ὁ Ζὼρζ ντὲ Σαμπρεβέρ, πιστεύω πὼς ἐδῶ μέσα δὲν μποροῦμε νὰ ἐξηγηθοῦμε, μεταξύ μας, πρᾶγμα ποὺ ἔγινε πιὰ ἀπαραίτητο.

— Αὐτὸ εἶνε βέβαιο.

—Ἔ λοιπόν, ἔλα αὔριο βράδυ σπίτι μου, κατὰ τὶς ἐννηά. Θὰ σὲ περιμένω καὶ θἄμαστε μόνοι.

— Θὰ ἔρθω, ἀπάντησε ἁπλᾶ ὁ Ζάκ.

Ἔπειτα, χαιρετώντας μὲ σεβασμὸ τὸ συμβολαιογράφο, βγῆκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο του, μὲ μιὰ ἀξιοπρέπεια ποὺ ἔκανε ἐντύπωσι. Ὁ Ζὼρζ ντὲ Σαμπρεβὲρ τὸν ἀκολούθησε ἀφοῦ εἶπε μόνο στὸ συμβολαιογράφο:

—Ὠρβουάρ, ἀγαπητὲ κύριε. Θὰ σᾶς κρατήσω ἐνήμερον...

Ὁ κ. Ζολιμπουὰ εἶδε τοὺς δυὸ ἄντρες νὰ φεύγουν, χωρὶς νὰ βρῆ οὔτε μιὰ λέξι νὰ πῆ, τόσο ἡ κατάπληξί του ἦταν μεγάλη.

Τοῦ χρειάστηκε λίγη ὥρα γιὰ νὰ συνέλθη, καὶ νὰ μπορέση ν' ἀντιμετωπίση τὴν καινούργια κατάστασι μ' ὅλη τὴν ἀπαιτούμενη φρόνησι.

Σκέφθηκε πολύ, διερωτώμενος ἂν δὲν θἄπρεπε νὰ πάη νὰ μιλήση στὸν κ. Μαντέλ, ποὺ εἶχε γίνει φίλος του, γιὰ τὸ παράξενο αὐτὸ γεγονός, ποὺ εἶχε συμβῆ τόσο ἀπρόοπτα.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῶν σκέψεών του ὑπῆρξε ἀρνητικό.

Προτοῦ ν' ἀποκαλύψη τὴν ὕπαρξι τοῦ Ζὰκ ντὲ Σαμπρεβέρ, ἀποφάσισε νὰ τὸν ξαναϊδῆ, καὶ νὰ τὸν ρωτήση ἂν ἤθελε νὰ γίνη αὐτὴ ἡ ἀποκάλυψι.

Θὰ τὸν ἐπισκεπτόταν ἀσφαλῶς, σύντομα, ἀφοῦ ὁ ἴδιος τὸν εἶχε προσκαλέσει νὰ ξανάρθη.

Καί, τότε, δὲν θὰ ἐνεργοῦσε παρὰ σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες του, γιατί, στὸ κάτω - κάτω, ἦταν ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας τῶν ντὲ Σαμπρεβέρ.

Κι' ὁ κ. Ζολιμπουὰ ἀποφάσισε νὰ κρατήση, πρὸς τὸ παρόν, αὐτὸ τὸ μυστικό.

Ἀντίπαλοι

Ὁ Ζὼρζ ντὲ Σαμπρεβέρ, μόλις βγῆκε ἀπὸ τὸ οἴκημα, ὅπου ἦταν τὸ γραφεῖο τοῦ συμβολαιογράφου, ἀνέβηκε στὸ αὐτοκινητό του, χωρὶς νὰ δείχνη ὅτι ἀπασχολεῖται καθόλου μὲ τὸν ἀδελφό του.

—Ὁδὸς Βινιόν! διέταξε τὸν σωφέρ του

Δέκα λεπτὰ ἀργότερα, κατέβαινε μπροστὰ στὸ σπίτι τοῦ Ζύλ.

Ὁ τυχοδιώκτης, ποὺ εἶχε γυρίσει, τὴ νύχτα, ἀπὸ ἕνα ταξίδι, ἔλειπε. Ὁ Ζὼρζ ντὲ Σαμπρεβὲρ τοῦ ἄφισε δυὸ λόγια βιαστικά, εἰδοποιώντας τον ὅτι θὰ τὸν περίμενε στὴν Τράπεζα ὅλο τὸ βράδυ, γιὰ κατεπείγουσα ὑπόθεσι.

Στὶς ἐννηὰ τὸ βράδυ, ὁ τυχοδιώκτης ἔφτανε στὴν ὁδὸ Σκρίμπ. Πρόσεξε ἀμέσως τὸ συλλογισμένο ὕφος τοῦ συνεταίρου του, ἀλλὰ δὲν τοῦ ἔκαμε καμμιὰ ἐρώτησι σχετική.

Οἱ δυὸ ἄντρες συζήτησαν γιὰ πολλὴ ὥρα μυστηριωδῶς.

—Ἀγαπητέ μου Ζώρζ, εἶπε τέλος ὁ Ζύλ, μ' ἕνα ὕφος ἀποφασιστικό, κάνε ὅπως θέλεις ἀλλά, σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, θἄναι μὲ προσωπική σου εὐθύνη.

— Πῶς! Μ' ἐγκαταλείπεις σὲ τόσο κρίσιμες περιστάσεις; παραξενεύτηκε ὁ Ζὼρζ ντὲ Σαμπρεβέρ.

— Καθόλου. Ἀλλὰ πρόκειται, πραγματικά, γιὰ μιὰν ὑπόθεσι ἐντελῶς προσωπική.

— Ποὺ σ' ἐνδιαφέρει καὶ σένα πολύ, ὡστόσο.

— Καθόλου, ἀφοῦ ὁ Ζὰκ ντὲ Σαμπρεβὲρ εἶνε, τυπικά, πεθαμένος. Ἡ ὕπαρξί του δὲν μπορεῖ νὰ βλάψη μὲ κανένα τρόπο τὰ συμφέροντα, γιὰ τὰ ὁποῖα μοῦ μιλᾶς, κι' ἀκόμα λιγώτερο νὰ ἐπιδράση στὴ σχολάζουσα κληρονομία. Ἐσὺ μονάχα μπορεῖς νἄχης ἰσχυροὺς λόγους, καθαρῶς ἠθικούς, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσης τὴν ἀπόλυτη σιωπὴ αὐτοῦ τοῦ βρυκόλακα...

— Εἶνε λίγο ἀλήθεια... Ὡστόσο, προχωρήσαμε ὡς τώρα πάντοτε σύμφωνοι...

— Καὶ δέχομαι νὰ σὲ θέσω σ' ἐπαφὴ μὲ τὰ πρόσωπα, ποὺ σοῦ ὑπέδειξα πρὸ ὀλίγου. Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε τὸ μόνο ποὺ μπορῶ νὰ κάνω. Ὁ ρόλος μου θὰ εἶνε ἑνὸς μεσίτη, μονάχα. Ἂν ἀνακατευόμουν περισσότερο σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, θὰ μπερδευόταν χωρὶς λόγο. Ἂν σοῦ φτάνη αὐτό, μποροῦμε νὰ φύγουμε ἀμέσως.

— Φεύγουμε! ἀπάντησε ὁ τραπεζίτης.

Ἀμέσως οἱ δυὸ συνέταιροι ἐγκατέλειψαν τὸ γραφεῖο τους. Διευθύνθηκαν πρὸς τὸ Σηκουάνα, πέρασαν τὴν προκυμαία, ἔφτασαν στὴν Παναγία, καὶ διέσχισαν τὴ Μικρὴ Γέφυρα.

Ἀπὸ κεῖ πῆραν ἕνα ἀπὸ τοὺς παλιοὺς στενοὺς δρομίσκους, ποὺ γειτονεύουν μὲ τὴν πλατεῖα Μωμπέρ. Τέλος, μπῆκαν τολμηρὰ σ' ἕνα εἶδος παράγκας, κακοφωτισμένης, ποὺ ἦταν στὸ βάθος μιᾶς αὐλῆς, κι' ὅπου μαζευόταν μιὰ παράξενη πελατεία ἀπὸ ἀλῆτες καὶ κλέφτες.

—Ἕνα δωμάτιο! διέταξε ὁ Ζύλ, ἀπαντώντας σ' ἕνα γκαρσόνι, μὲ ἡράκλειες διαστάσεις, ποὺ εἶχε ἔρθει νὰ τὸν ρωτήση τί ζητοῦσε.

Ἀμέσως, καμμιὰ δεκαριὰ ἄντρες, τοῦ σχοινιοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ, σηκώθηκαν κι' ἦρθαν νὰ τριγυρίσουν τὸν Ζύλ.

— Δυὸ μακαντάσηδες, εἶπεν ἐκεῖνος, ἀλλάζοντας τὴ φωνή του. Δουλειὰ σοβαρή, καλοπληρωμένη.

Καί, καθὼς πολλοὶ ἀπὸ τοὺς παράξενους ἐκείνους πελάτες προσφέρονταν, διάλεξε μόνος του δυό, ὕστερα ἀπὸ μιὰ γρήγορη ἐξέτασι. Τοὺς πῆρε μαζί του σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιο, μισοφωτισμένο, ὅπου ἤδη εἶχε μπῆ ὁ Ζὼρζ ντὲ Σαμπρεβέρ.

Οἱ τέσσερες ἄντρες κάθησαν γύρω ἀπὸ

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Νέα κρασιὰ

Ἀπ' τὶς ταβέ — περνῶ γραμμή,
Φροσί, δὲν στέκω οὔτε στιγμή,
ἔχασα τὰ νερά μου,
τὸ ἡμερολόγιο κυττῶ
σὲ κάθε ὥρα καὶ λεφτὸ
καὶ λέω τὰ πατερμά μου.

★

Ὁ Ἅϊ Δημήτρης ὡς νὰ μπῆ
δὲν ξέρω ποῦ νὰ ἀκουμπῆ —
τὸ δόλιο τὸ κορμί μου,
ν' ἀνοίξουνε τὰ νέα κρασιά,
νὰ νοιώσω στὴν καρδιὰ δροσιὰ
ν' ἀναστηθῆ ἡ ψυχή μου.

★

Ἂς βράση ὁ μοῦστος αὐθωρεὶ
—Ἔ, ρὲ βορρηᾶ, φύσα σερὶ —
ν' ἀνοίξη γιοματάρι,
νὰ πάψουν νὰ μὲ λὲν σαχλό,
νὰ γίνω γκόν, νὰ δῶ (διπλό,
τσ' Ἀθήνας τὸ φεγγάρι.

★

Φροσί, ἄκου τώρα κι' (αὐτό:
Καὶ ἂν μὲ φέρουν ση-(κωτὸ
καὶ ἂν γυρνῶ σὰν σβούρα,
μὴ φοβηθῆς, ρὲ κου-(μουδί,
καὶ σὰν ἀσίκικο παι-(δὶ
θἄχω γενναία σού-(ρα!...

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΠΥΡΟΒΟΛΟΥΝ

Ποιὸς μπορεῖ ν' ἀρνηθῆ ὅτι εἶνε ἐπικίνδυνες γυναῖκες αὐτὲς οἱ σκοπεύτριες, ποὺ ἔλαβαν μέρος στὸ διαγωνισμὸ γιὰ τὸ πρωτάθλημα σκοποβολῆς τῆς ἀμερικανικῆς πολιτείας Νεβάντα;

ἕνα τραπέζι καὶ παράγγειλαν πιοτά.
— Τώρα, εἶπεν ὁ Ζύλ, ἀπευθυνόμενος στὸ συνέταιρό του, μίλησε, φίλε μου. Κάνε τὴ δουλειά σου. Τὰ ἐργαλεῖα εἶν' ἐδῶ.
Κι' ἐνῶ ὁ τραπεζίτης συζητοῦσε, μὲ χαμηλὴ φωνή, μὲ τοὺς δυὸ κακούργους, ὁ Ζὺλ ἄρχισε νὰ καπνίζη ἕνα χοντρὸ ποῦρο.
Ὕστερα ἀπὸ μιὰν ὥρα, οἱ δυὸ τραπεζίτες ἄφισαν τὴν παράγκα, ἀνέβηκαν βιαστικὰ πρὸς τὸ μπουλβὰρ Σαὶν - Ζερμαίν, καί, παίρνοντας ἕνα ἀμάξι, γύρισαν στὶς κατοικίες των.

★

Τὸ ἄλλο βράδυ, στὶς ἐννηά, ὅπως εἶχαν συμφωνήσει, ὁ Ζὰκ ντὲ Σαμπρεβὲρ παρουσιαστηκε στοῦ ἀδελφοῦ του, με τὸ ὄνομα Λεροῦ.
Ὁ τραπεζίτης εἶχε δώσει εἰδικὲς διαταγές: Ὡδήγησαν τὸν δραπέτη τοῦ κατέργου στὸ πολυτελέστατο γραφεῖο του, κι' ἐκεῖ πῆγε καὶ τὸν βρῆκε.
Ἔπειτα ἐδίωξε τὸν ὑπηρέτη του, ἔκλεισε προσεκτικὰ τὴ διπλὴ πόρτα τοῦ μεγάλου δωματίου καὶ τράβηξε τοὺς συρτες.
— Τώρα εἴμαστε μονάχοι, εἶπε στρεφόμενος πρὸς τὸν Ζάκ. Τί θέλεις ἢ τί ἐλπίζεις ἀπὸ μένα;
— Θὰ τὸ μάθης, ἀπάντησε ὁ πρώην κατάδικος, πολὺ ἤρεμος φαινομενικά. Θὰ σοῦ ἐκθέσω τὸ μοναδικὸ καὶ σοβαρὸ λόγο, ποὺ μ' ἔκαμε νὰ δεχτῶ, χωρὶς δισταγμό, τὸ ραντεβού σου. Θέλω να μάθω ποῦ βρίσκεται ὁ γυιός μου ὁ Πιέρ. Κι' ἐπειδὴ ὁ συμβολαιογράφος τῆς οἰκογενείας μας ἀρνεῖται νὰ τὸ πῆ, ἀσφαλῶς κατόπιν ὁδηγιῶν σου, ἔρχομαι νὰ ρωτήσω σένα.
— Μοῦ ζητᾶς τὸ γυιό σου; εἶπε ὁ Ζὼρζ ντὲ Σαμπρεβέρ. Μήπως, κατὰ τύχην, μοῦ τὸν ἔχεις δώσει νὰ σοῦ τὸν φυλάω;
— Ὄχι βέβαια. Κι' οὔτε ἔρχομαι νὰ σοῦ ζητήσω λογαριασμὸ γιὰ τὸ παρελθόν. Δὲν θέλω νὰ σοῦ μιλήσω καθόλου γιὰ ὅλα ὅσα θὰ μποροῦσες καὶ θὰ ὤφειλες νὰ κάνης γι' αὐτὸ τὸ παιδί, ὕστερα ἀπὸ τὴ δυστυχία ποὺ μὲ βρῆκε τόσο ἄδικα.
— Αὐτὴ εἶνε ἡ ἄποψί σου.
— Ὅ,τι κι' ἂν εἶνε, εἶνε ἀνώφελο ν' ἀνακατεύουμε τὶς στάχτες, κάτω ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἡ φωτιὰ ἀνάβει ἀκόμα. Αὐτὴ ἡ φωτιὰ θὰ μποροῦσε νὰ ξαναφουντώση καὶ νὰ κάψη ἐκείνους ποὺ δὲν τὸ περιμένουν. Δὲν θέλω λοιπὸν ν' ἀπασχοληθῶ παρὰ μόνο γιὰ τὸ παρόν, ἰδίως ἂν πρόκειται αὐτὸ νὰ μ' ἱκανοποιήση. Ποῦ εἶνε ὁ γυιός μου;
— Τὸ ἀγνοῶ.
— Μὴ δοκιμάζεις νὰ μὲ γελάσης, Ζώρζ, ἔπρεπε νὰ τὸ ξέρης, τὸ ξέρεις ἀσφαλῶς.
— Κι' ἂν τὸ παραδεχτοῦμε αὐτό, ποιὸς θὰ μ' ἀνάγκαζε νὰ σοῦ τὸ πῶ; ἀπάντησε ἀπότομα ὁ τραπεζίτης. Ποιὸς εἶσαι σύ; Μὲ ποιὸ δικαίωμα μὲ ρωτᾶς;
— Εἶμαι ὁ ἀδελφός σου, δὲν μπορεῖς νὰ τὸ ἀρνηθῆς, ἀφοῦ μ' ἀναγνώρισες ἤδη, τότε ποὺ ἔγινε ἡ φριχτὴ ἐκείνη καταστροφὴ τοῦ πύργου τῶν Καστελβιέ.
— Συγγνώμην, κύριε, νομικῶς δὲν ἔχω πιὰ ἀδερφό. Ὁ Ζὰκ ντὲ Σαμπρεβέρ, ὁ δραπέτης τοῦ κατέργου, εἶνε πεθαμένος. Τὸ πτῶμα του βρέθηκε μέσα στὸ Σηκουάνα, στὴ Γκρενέλ, καὶ θάφτηκε, μὲ δικές μου φροντίδες, στὸν οἰκογενειακὸ τάφο τῶν Σαμπρεβέρ.
— Νομικά, αὐτὸ εἶνε σωστό. Γι' αὐτὸ δὲν ζητάω τίποτα γιὰ μένα, σοῦ τὸ ἐπαναλαμβάνω. Ἕνα πρᾶγμα μονάχα μ' ἐνδιαφέρει: νὰ μάθω ἂν ὁ Πιὲρ ντὲ Σαμπρεβὲρ ζῆ καὶ ποῦ βρίσκεται. Λοιπόν, αὐτὸ τὸ ξέρεις, εἶμαι βέβαιος, καὶ θὰ μοῦ τὸ πῆς. Θὰ λυπηθῆς τὶς πίκρες ποὺ πέρασα, τὴ σκληρὴ ἐγκατάλειψι μέσα στὴν ὁποία ζῶ.
— Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ παρὰ ἕνα πρᾶγμα, ὅτι ὁ συμβολαιογράφος Ζολιμπουὰ κατώρθωσε ν' ἀνακαλύψη πῶς ὁ Πιὲρ ντὲ Σαμπρεβὲρ εἶχε καταταγῆ στὸ Ἐκστρατευτικὸ Σῶμα τῆς Μαδαγασκάρης...
— Πῶς! Εἶνε στρατιώτης;
— Ναί, κατατάχθηκε ἐθελοντής. Ἀλλ' ὁ συμβολαιογράφος δὲν πῆρε καμμιὰν ἄλλη εἴδησι ἀπὸ τὸ ἀνιψιό μου. Ἐξαφανίστηκε, λένε, μετὰ τὴ μάχη τῆς Τσαραζαότρα, ὅπου εἶχε τραματισθῆ βαρειά. Αὐτὰ εἶνε ὅλα ὅσα ξέρω.
— Πιστεύω πὼς ξέρεις πολὺ περισσότερα ἀπ' ὅ,τι θέλεις νὰ ὁμολογήσης αὐτὴ τὴ στιγμή. Ὡστόσο, δὲν καταλαβαίνω ποιὸς σοβαρὸς λόγος θὰ σ' ἔκανε νὰ μοῦ κρύψης τὴν ἀλήθεια. Ἀφοῦ, νομικά, εἶμαι πεθαμένος καὶ μοῦ εἶνε ἀδύνατο ν' ἀποκαλύψω ὅτι ζῶ, τί ἔχεις νὰ φοβᾶσαι ἀπὸ μένα;
— Ὤ!... Τίποτα... Τίποτα ἀπολύτως... Ἐσὺ δὲν ὑπάρχεις...
— Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς θέλω νὰ κάνω ἔκκλησι στὰ καλά σου αἰσθήματα, ποὺ μπορεῖ ν' ἀπέμειναν μέσα σου. Δὲν διατάζω, ἀλλὰ ἱκετεύω... Πές μου, τί ἀπέγινε ὁ Πιέρ μου, ἂν ἀληθινὰ πληγώθηκε;
— Δὲν ξέρω.
— Εἶνε πεθαμένος;
— Τὸ πιστεύω...
— Τὸ ἐλπίζεις μᾶλλον... Κι' ἡ γυναίκα μου, ἡ Ζενεβιέβ μου, δὲν ἄκουσες ποτέ σου νὰ μιλοῦν γι' αὐτήν;
— Ποτέ.
— Πιστεύω πὼς καὶ τώρα λὲς ψέμματα.
— Πίστευε ὅ,τι θέλεις, αὐτὸ μοῦ εἶνε ἐντελῶς ἀδιάφορο.
Καὶ πρόσθεσε, σὰ νἄθελε νὰ δείξη πὼς ἡ συζήτησί τους εἶχε τελειώσει:
— Ἔχεις τίποτε ἄλλο νὰ μὲ ρωτήσης;
— Ναί, πιθανόν..., εἶπε ὁ Ζὰκ ντὲ Σαμπρεβέρ.
— Καμμιὰ βοήθεια, ἀσφαλῶς, μερικὰ ἑκατόφραγκα... Γιατὶ θἆσαι φτωχός....
— Ἔλα, πᾶψε τὶς κοροϊδίες, τὸν διέκοψε ἀπότομα ὁ Ζὰκ ντὲ Σαμπρεβέρ, ἀνασηκώνοντας τὸ ψηλὸ ἀνάστημά του. Ἂν μοῦ ἀπέδινες τὸ γυιό μου, δὲν θἄλεγα τίποτα. Ἀλλ' ἡ ὑποκρισία σου μὲ ἀναγκάζει νὰ σοῦ μιλήσω, μὲ τὴ σειρά μου, κι' ἐγὼ σὲ ἄλλο τόνο.
— Θὰ σοῦ ἀπαντήσω, νἆσαι σίγουρος.
— Αὐτὸ θέλω κι' ἐγώ. Ἡ ἐπιμονή σου νὰ μὴ θέλης νὰ μοῦ ἀποκαλύψης τὴν πραγματικὴ κατάστασι τοῦ γυιοῦ μου, μὲ σπρώχνει νὰ παραδεχτῶ πὼς ἀσφαλῶς ἐσὺ προκάλεσες τὴν ἐξαφάνισί του.
— Μήπως ἰσχυρίζεσαι πὼς ἔχω κάνει αὐτὸ τὸ ἔγκλημα;
— Γιατί ὄχι;
— Εἶσαι τρελλός.
— Αὐτὸ θὰ τὸ κρίνης μόνος σου. Δὲν σοῦ μιλάει τώρα ἕνας ἀδελφὸς ποὺ τὸν ἀπαρνήθηκες, ἀλλ' ἕνας δικαστής.
— Ὤ! Χρησιμοποιεῖς πολὺ μεγάλες λέξεις! δοκίμασε νὰ τὸν εἰρωνευτῆ ὁ τραπεζίτης.
— Εἶνε οἱ μόνες ποὺ ἁρμόζουν σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι. Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ θυμηθῶ τὸ παρελθόν, ποὺ δὲν ἤθελα νὰ τὸ ἀνασκαλίσω. Ἕνα ἐπίθετο μόνο σὲ χαρακτηρίζει: Εἶσαι παλιάνθρωπος!
— Ἄ! Φυλάξου! Ὄχι βρισιές! φώναξε ὁ Ζὼρζ ντὲ Σαμπρεβέρ, ποὺ εἶχε πειραχτῆ αὐτὴ τὴ φορά. Μὴν ξεχνᾶς ὅτι μπορῶ νὰ σὲ παραδώσω στὴ Δικαιοσύνη, νὰ βάλω νὰ σὲ πιάσουν...
— Ἔλα δά! Δὲν θὰ τολμήσης. Πολὺ σοβαρὲς σκέψεις θὰ σὲ σταματήσουν τὴν τελευταία στιγμή...
— Τίποτα δὲν θὰ μποροῦσε νὰ μὲ συγκρατήση. Δὲν ἔχω νὰ φοβηθῶ τίποτε ἀπὸ κανένα καί, προπάντων, ἀπὸ σένα. Μὴν ξεχνᾶς, μὲ τὴ σειρά σου καὶ σύ, πὼς ἂν περνῦς τυπικὰ για πεθαμένος, θὰ μοῦ ἦταν εὔκολο ν' ἀποδείξω πὼς ἡ αὐτοκτονία σου δὲν ἦταν παρὰ ἕνα ἐγκληματικὸ στρατήγημα, γιὰ ν' ἀποφύγης τὶς ἀναζητήσεις τῆς ἀστυνομίας. Δὲν εἶσαι ὁ δολοφόνος τοῦ κόμητος ντὲ Καστελβιέ, ὁ δραπέτης τοῦ κατέργου τῆς Γουϊάνας, ὁ κακοῦργος ποὺ τὸν περιμένει τὸ κάτεργο; Ἡ ἀλλαγὴ τῆς ταυτότητάς σου δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶνε ἀποτέλεσμα ἑνὸς καινούργιου ἐγκλήματος. Ἐσὺ μόνο μποροῦσες νἄχης συμφέρον νὰ πνίξης ἕναν δυστυχισμένον ἄγνωστο, ποὺ μεταφέρθηκε στὸ νεκροτομεῖο καὶ θάφτηκε μὲ τὸ δικό σου τὸ ὄνομα.
— Τὸ ἤξερες αὐτό;
— Τὸ μάντεψα. Ἡ δήλωσι αὐτοκτονίας, ποὺ βρέθηκε μέσα στὰ ροῦχα τοῦ πνιγμένου, καὶ ποὺ εἶχε τὴν ὑπογραφή σου, ἦταν τὸ ἀναγκαστικὸ συμπλήρωμα τῆς μακάβριας σκηνοθεσίας σου, ποὺ θἄσβυνε τὸν Ζὰκ ντὲ Σαμπρεβὲρ ἀπὸ τοὺς καταλόγους τῶν ζωντανῶν. Μὲ ποιὸ ψεύτικο ὄνομα, μὲ ποιὰ κλεμμένη ταυτότητα ζῆς σήμερα;
— Δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ κρύβωμαι. Λέγομαι Λουΐ Λεροῦ.
— Ἄ, πολὺ καλά! φώναξε ὁ τραπεζίτης μὲ ὕφος θριαμβευτικό. Νὰ ἡ ὁμολογία ποὺ περίμενα... Λέγεσαι Λεροὺ κι' εἶχες μπῆ στὸν πύργο τῆς μητέρας μας, παίρνοντας τὸ ὄνομα τοῦ Ντορβίλ. Γιὰ ποιὸ σκοπό; Γιατὶ ἡ καινούργια αὐτὴ μεταμφίεσι, γιατὶ πῆρες ἀκριβῶς τὸ ὄνομα ἑνὸς συγγενοῦς τῆς γυναίκας μου; Θὰ σοῦ τὸ πῶ. Εἶχες ἔρθει στὸν πύργο τῶν Καστελβιὲ μ' ἕνα σκοπὸ ἀνομολόγητο, αὐτὸ εἶνε φανερό. Ἄθλιος καὶ χωρὶς πεντάρα τσακιστή, ἤθελες νὰ κλέψης τὴ μητέρα μας...
— Ψεύδεσαι! φώναξε ὁ Ζὰκ ἔξω φρενῶν.
— Ἔλα δά! Λέω τὴν ἀλήθεια. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν μπόρεσες νὰ κλέψης, ἐπειδὴ σ' ἀναγνώρισε πιθανὸν ὁ ἔμπιστος τῆς κόμησσας, κι' ἐπειδὴ ἴσως σὲ ἀπείλησε νὰ σὲ παραδώση στὴν ἀστυνομία, ἔβαλες φωτιὰ στὸν πύργο...
— Ὤ! ἔκαμε ὁ Ζὰκ διαμαρτυρόμενος, τὶ θράσος, τὶ καταχθόνιο πνεῦμα!
Ὁ τραπεζίτης ἐξακολούθησε μὲ μῖσος:
— Κι' ἐξαφανίστηκες, ἐπωφελούμενος τῆς πυρκαϊᾶς, κι' ἀφίνοντας πίσω σου δυὸ καινούργια ἐγκλήματα ἀτιμώρητα. Νὰ τὶ θὰ μοῦ ἦταν εὔκολο νὰ πῶ καὶ ν' ἀποδείξω στὴ δικαιοσύνη, ἂν μ' ἀνάγκαζες νὰ σὲ καταδώσω. Μάθε ἀκόμα πὼς ὅλοι οἱ ὑπηρέτες τοῦ πύργου τῶν Καστελβιὲ θὰ σ' ἀναγνωρίσουν. Ὄχι, ὄχι, πίστεψέ με, Ζάκ, μὴ δοκιμάσης ν' ἀρχίσης ἐναντίον μου μιὰ πάλη ποὺ θὰ σοῦ ἀπέβαινε μοιραία... Ἡ Δικαιοσύνη θὰ μποροῦσε νὰ διστάση, ἀνάμεσα στὰ ψέμματα ἑνὸς δραπέτη τῶν κατέργων, ἑνὸς ἄθλιου σὰν καὶ σένα, καὶ στὶς διαβεβαιώσεις ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ κατέχει τὴ δική μου κοινωνικὴ θέσι; Εἶμαι πλούσιος, μ' ἐκτιμοῦν, ἐπηρεάζω πολλοὺς ἀνθρώπους, καὶ δὲν μπορεῖς νὰ κάνης τίποτα ἐναντίον μου.
— Ἴσως, εἶπε ὁ ψευτο - Λεροὺ μὲ μιὰ καταπληκτικὴ ἠρεμία. Ὑπάρχουν, μέσα στὰ ψέμματα ποὺ ἀράδιασες, μερικὲς σκέψεις θρασύτατες, ποὺ ὅμως ἔχουν κάποιαν ἀξία, ἀπὸ τὴν ἄποψι τῆς ἀνθρώπινης δικαιοσύνης, ποὺ πολὺ συχνὰ κάνει λάθη. Γι' αὐτό, ἂν μοῦ πῆς τὶ ἀπόγιναν οἱ δικοί μου, δέχομαι νὰ ἐξαφανιστῶ καὶ δὲν θ' ἀκούσης πιὰ νὰ ξαναμιλοῦν γιὰ μένα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΧΑ·Ι·ΔΕΥΤΙΚΑ

—Ἀγαπητέ μου 674.982, μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ σὲ φωνάζω 982;...

Ἐκδόσεις

Ἐκυκλοφόρησε τὸ σλόου - ρομάνς: «Ν' ἀνθίση τ' ὄνειρό σου κάποιο δείλι» τοῦ συνθέτη Ἡρ. Θεοφανίδη, σὲ στίχους τοῦ κ. Γιάν. Πολίτη.

★

Μὲ τὸν τίτλο «Σαβουὰρ Βὶβρ» ἐκυκλοφόρησε ἕνα κομψότατο βιβλιαράκι τοῦ κ. Κώστα Ζουμπουλίδη, ἔκδοσις Σαλιβέρου. Ὁ νέος αὐτὸς Ὁδηγὸς Καλῆς Συμπεριφορᾶς ἔρχεται στὴν κατάλληλη στιγμὴ νὰ συμπληρώση ἕνα μεγάλο κενό.

★

Ἕνα βιβλίο ὠφέλιμο γιὰ τοὺς νέους καὶ τὶς νέες τῆς ἐποχῆς μας εἶνε αὐτὸ ποὺ ἐκυκλοφόρησε ὁ Ἐκδοτικὸς Οἶκος Μ. Βασιλείου μὲ τὸν τίτλο: «ΕΚΕΙΝΗ... καὶ ΕΣΥ ΝΕΕ ΜΟΥ!».

Ο ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΡΟΜΗΛΑΣ καὶ τὰ ἔργα τοῦ Ραγκαβῆ

Μία ἀπὸ τὶς σπουδαιότερες φυσιογνωμίες τῆς πνευματικῆς ζωῆς τῆς Παληᾶς Ἀθήνας — ἡ ἀρχαιοτέρα στὸν ἐκδοτικὸ κόσμο — ἦταν καὶ ὁ Ἀνδρέας Κορομηλᾶς, πατέρας τοῦ δραματικοῦ συγγραφέως Δημήτρη Κορομηλᾶ καὶ παπποῦς τοῦ ἐκλεκτοῦ συναδέλφου μας Γιώργου Κορομηλᾶ.
Τὰ ἐκδοτικὰ καταστήματα Κορομηλᾶ ἦσαν τὰ πρῶτα στὴν Ἀθήνα. Ἱδρύθηκαν ἀπὸ τῶν πρώτων σχεδὸν ἐτῶν τῆς βασιλείας τοῦ Ὄθωνος. Εἶνε ἀρκετὰ ἐνδιαφέρουσα ἡ ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας ἐξέλιξις τοῦ ἱδρυτοῦ των. Τὸν πατέρα του (χατζῆ Λάμπρο Κορομηλᾶ) τὸν εἶχε κρεμάσει ὁ Κιουταχῆς στὴν πλατεῖα τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος, στὰ χρόνια τοῦ Ἀγῶνος.
Ὁ νεαρός, τότε, Ἀνδρέας ποὺ πολέμησε καὶ τραυματίστηκε στὸ Χαϊδάρι, πῆγε ἀργότερα, στὸ Ναύπλιον καὶ δούλεψε στὸ πρῶτο Ἐθνικὸ Τυπογραφεῖο, ὡς μελανωτής. Πήγαινε τακτικὰ τὶς διορθώσεις στὸ σπίτι τοῦ Ραγκαβῆ καὶ ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ τοῦ ἔλεγε:
— Ὅταν δὲν ἔχω δουλειὰ κὺρ Ἀλέξανδρε, μαθαίνω νὰ στοιχειοθετῶ. Θέλω νὰ γίνω τυπογράφος!
Ἀπ' τὶς πολλὲς φορὲς ποὺ τὸ ἔλεγε, ὁ Ραγκαβῆς εἶπε μιὰ μέρα, στὸ Νεόφυτο Δούκα ποὺ ἵδρυσε δικό του τυπογραφεῖο στὴν Αἴγινα γιὰ νὰ ἐκδώση ἀρχαίους συγγραφεῖς:
— Αὐτὸς ὁ νεαρὸς μοῦ πῆρε τ' αὐτιά! Εἶνε καλὸ καὶ ἔξυπνο παιδί. Δὲν τὸν βάνεις νὰ δουλέψη στὸ τυπογραφεῖο;
Ἔτσι μπῆκε στὸ τυπογραφεῖο τοῦ Νεοφύτου Δούκα, σὰν ἐργάτης ὁ Κορομηλᾶς. Ἀλλ' ἦταν τέτοιος ὁ ζῆλος του ὥστε πῆρε μέσα σὲ λίγο διάστημα τὴν «ἐπάνω βόλτα» — κατὰ ποὺ λέει ὁ λόγος — μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα. Ἔγινε σύντομα ὁ «ἰθύνων νοῦς» στὸ τυπογραφεῖο τοῦ Δούκα, ποὺ ἦταν, τόσο πολὺ ἐνθουσιασμένος μαζί του, ὥστε τὸν ἔστειλε στὸ Παρίσι γιὰ ν' ἀγοράση καινούργια στοιχεῖα καὶ νὰ πάρη καὶ μαθήματα, ἐκεῖ, τῆς τυπογραφικῆς τέχνης.

Ἀνδρέας Κορομηλᾶς.

★

Ὅταν γύρισε, λοιπὸν ἀπ' τὸ Παρίσι ὁ Κορομηλᾶς, ἦταν ἄλλος ἄνθρωπος. Εἶχε γίνει τόσο σπουδαῖος καὶ ἐνήμερος στὴ δουλειά του ὥστε, μιὰ μέρα, ὁ γερο - Δούκας ποὺ εἶχε κουραστῆ καὶ ἤθελε ν' ἀποστραβηχτῆ ἀπὸ τὶς τυπογραφικὲς δουλειές, ἀφοῦ τελείωσε τὴν ἔκδοσι τῶν ἔργων του καὶ τῶν παραφράσεών του, τοῦ εἶπε ὅτι τὸ τυπογραφεῖο καθὼς καὶ τὸ μικρὸ πιεστήριο ἦσαν πειὰ δικά του!
— Σοῦ ἀξίζει, τοῦ εἶπε, ἡ δωρεὰ αὐτὴ γιατὶ μόνο στὰ χέρια σου θὰ πιάσουν τόπο αὐτὰ τὰ σύνεργα καὶ θὰ εὐεργετήσουν τὸ Γένος!
Σὲ λίγο ὁ Κορομηλᾶς ἵδρυσε στὴν Ἀθήνα, τὸ πρῶτο καὶ μεγάλο ἐκδοτικὸ κατάστημα.
Μεταξύ, λοιπόν, τῶν συγγραφέων ποὺ ἔγιναν εὐπρόσδεκτοι ἀπὸ τὸν πρῶτο ἐκδότη τῆς Παληᾶς Ἀθήνας Ἀνδρέα Κορομηλᾶ, ἦταν καὶ ὁ Ραγκαβῆς ποὺ εἶχε γράψει, ὡς τότε, ἀρκετὰ ἔργα καὶ συμφώνησε μὲ τὸν Κορομηλᾶ νὰ τοῦ ἐκδώση ἕνα καινούργιο του, τότε, θεατρικὸ ἔργο, τὴ «Φροσύνη», τὸ πολυθρύλητο θῦμα τοῦ Ἀλῆ πασᾶ, τῶν Ἰωαννίνων.
Εἶχε ἀρχίσει νὰ τυπώνεται τὸ ἔργον αὐτὸ ὅταν ἐσχηματίσθη ἕνας θίασος νεαρῶν ἐρασιτεχνῶν ποὺ τὸν διηύθυνε ὁ Θεόδωρος Ὀρφανίδης μὲ «ζὲν - πρεμιὲ» τὸν νεαρόν, τότε, ποιητὴν Ἀχιλλέα Παράσχον.
Παρεκάλεσαν, λοιπόν, τὸν Ραγκαβῆ νὰ τοὺς δώση τὴ «Φροσύνη» νὰ τὴν παίξουν. Ὁ συγγραφεὺς δέχτηκε καὶ ὁ Κορομηλᾶς ἔδωσε διορθώσεις, γιὰ ν' ἀντιγράψουν τὰ μέρη.
Ἀλλὰ τὸ βράδυ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ δοθῆ ἡ πρεμιέρα, σ' ἕνα θεατράκι στὸ Γεράνι παρουσιάστηκε στὸ ταμεῖο τοῦ θεάτρου ἕνας ἄγνωστος νέος καὶ ζήτησε τὸ Ραγκαβῆ.
Ὅταν σὲ λίγο ἔφθασε ὁ Ραγκαβῆς, ὁ ἄγνωστος νέος τοῦ εἶπε μὲ σοβαρὸ ὕφος:
— Σεῖς εἴσαστε ὁ κ. Ραγκαβῆς;
— Μάλιστα! ἀπάντησε ὁ συγγραφεύς, ἀνύποπτος.
— Τὸ ἔργο σας, ἡ «Φροσύνη» δὲν πρέπει νὰ παιχτῆ, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ! Θὰ ἔχετε συνεπείας...
Κατάπληκτος, τότε, ὁ Ραγκαβῆς, ρώτησε:
— Καὶ γιατὶ ἀγαπητέ μου;
— Διότι ἡ Φροσύνη ἦταν μάνα μου!
Μὲ μεγαλείτερη, τότε, ἔκπληξι, ὁ Ραγκαβῆς, τοῦ εἶπε:
— Πῶς γίνεται, αὐτὸ ἀγαπητέ μου, νὰ ἦταν μάνα σας ἡ Φροσύνη. Στὸ ἔργο μου πεθαίνει παρθένος!
— Δὲν ξέρω τί γίνεται στὸ ἔργο σας, τοῦ εἶπε ἐκεῖνος, ἀμετάπειστος. Ξέρω μονάχα πὼς ἦταν σύζυγος τοῦ πατέρα μου καὶ μάνα δική μου! Καὶ γι' αὐτὸ δὲν θὰ σᾶς ἐπιτρέψω νὰ τὴν κάνετε θέατρο! Θὰ βάλω φωτιὰ νὰ σᾶς κάψω!
Σαστισμένος, τότε, ὁ Ραγκαβῆς τὸν ρώτησε:
— Μὰ ἦταν αὐτὴ ποὺ ἔπνιξε στὴ λίμνη ὁ Ἀλῆ πασᾶς ἢ ἄλλη;
— Αὐτὴ μάλιστα! ἀπάντησε μὲ ἀγανάκτησι ὁ νέος.
Ἔγινε τότε συμβούλιο μὲ τοὺς παράγοντες τοῦ θιάσου καὶ ὁ νεαρὸς Παράσχος ἐπέμεινε νὰ παιχθῆ τὸ ἔργον καὶ νὰ εἰδοποιηθῆ ἡ ἀστυνομία γιὰ νὰ κάμη καλὰ μὲ τὸ... γυιὸ τῆς κυρα - Φροσύνης.
— Μπορεῖ αὐτὸς νὰ παλάβωσε! ἔλεγε. Εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ τὸν ἀκούσωμε;
Ὁ Ραγκαβῆς, ὅμως, γιὰ ν' ἀποφύγη τὰ ἐπεισόδια ἐπέμεινε ν' ἀναβληθῆ ἡ παράστασι καὶ ἀπέσυρε τὸ ἔργον.
Ἔτσι, ἡ «Φροσύνη» τοῦ Ραγκαβῆ παίχτηκε ἀργότερα, ὅταν ἐξακριβώθηκε ὅτι ὁ γυιός της εἶχε φύγει ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, γιὰ νὰ ἐπιστρέψη στὴν ἰδιαίτερή του πατρίδα.

Δ. ΓΑΤ.—

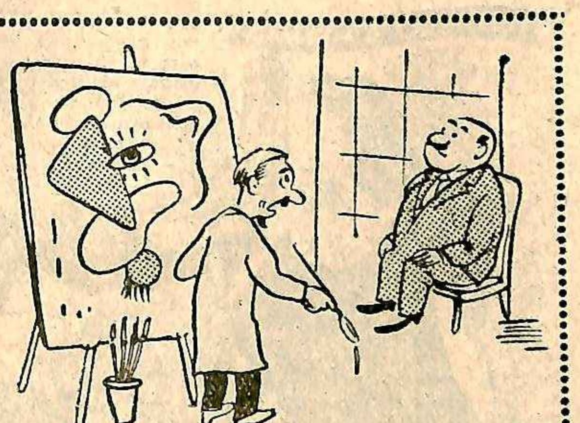

Ο ΦΟΥΤΟΥΡΙΣΜΟΣ

Ὁ ζωγράφος: Μὴ κινῆσθε γιατὶ μπορεῖ νὰ μοῦ διαφύγη καμμιὰ λεπτομέρεια!...

— Ὄχι μόνο ἡ θέσις, ἀλλὰ καὶ τὸ χέρι μου εἶνε ἐλεύθερο, δεσποινίς!...

— Καὶ γιὰ τὴν περίπτωσι βλάβης βρήκαμε αὐτὴ τὴ λύσι, ἐμπνεόμενοι ἀπὸ τὶς ναυτικὲς μεθόδους.

— Δὲν περιμένετε λιγάκι, δεσποινίς, νὰ τελειώσω τὸ κούρντισμα;...

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

—Ἡ Ἰζαμπώ!... ψιθύρισε ὁ Ρογῆρος.

Ὁ καταραμένος πύργος

Ο ἥλιος κόντευε νὰ βασιλέψη. Κάτω, ἡ κοιλάδα ἦταν ἀκόμα ἡλιοφωτισμένη, ἀλλὰ στὴν πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ, ὅπου ἦταν χτισμένο τὸ κάστρο τοῦ Ροσφόρ, κατέβαινε ἤδη ἡ νύχτα.

Οἱ πρῶτες βάρδιες εἶχαν πιάσει τὰ πόστα τους, πάνω στὶς ἐπάλξεις κι' ἡ κρεμαστὴ γέφυρα εἶχε τραβηχτῆ.

Ξαφνικά, μέσα ἀπὸ τὸ δάσος, ποὺ σκέπαζε τὴν πλαγιά, ὡς κάτω στὸν κάμπο, ἀκούστηκε ὁ ἦχος ἑνὸς βούκινου.

Ὁ ἱππότης ντὲ Ροσφόρ, ποὺ τὸν ἄκουσε, ἀνατρίχιασε. Ποιὸς ἦταν ἄραγε, ὁ ἐπισκέπτης ἐκεῖνος; Ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε γυρίσει, ὕστερα ἀπὸ δέκα χρόνων φοβερὲς περιπέτειες στὴν Ἀνατολή, ὅπου εἶχε ἐκστρατεύσει σὰν σταυροφόρος, ὁ Ροσφὸρ εἶχε δεχτῆ στὸν πύργο του τέσσερες μόνο ἐπισκέπτες. Ἦσαν Σταυροφόροι κι' ἐκεῖνοι, ποὺ γυρνοῦσαν στοὺς πύργους τους καί, περνῶντας ἀπὸ τὸ κάστρο τοῦ παληοῦ συμπολεμιστῆ τους, εἶχαν ζητήσει φιλοξενία...

— Καὶ βρῆκαν τὸ θάνατο!... μουρμούρισε ὁ Ροσφόρ.

Ἀπὸ τὶς θλιβερὲς αὐτὲς σκέψεις τὸν ἀπέσπασε μιὰ κρυσταλλινη φωνή:

— Ἄκουσες τὸ βούκινο, Γκύ; Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ποὺ ἔρχεται;

Ἦταν ἡ Ἰζαμπώ, ἡ γυναίκα του. Ὁ Γκὺ τῆς χαμογέλασε.

— Δὲν ἦρθαν ἀκόμα νὰ μοῦ ποῦν ποιὸς εἶνε, τῆς ἀπάντησε. Ἀλλ' ὅποιος κι' ἂν εἶνε δὲν θὰ τὸν δεχτῶ.

— Γιατί;

— Γιατὶ τὸ κάστρο μας, Ἰζαμπώ, εἶνε καταραμένο...

— Φαίνεται ὅτι τὰ δέκα χρόνια ποὺ ἔλειψες, ἀπάντησε περήφανα ἡ Ἰζαμπώ, σ' ἄλλαξαν ἐντελῶς. Ὅταν μὲ πῆρες γυναίκα σου, ἕνα μῆνα προτοῦ φύγης γιὰ τὴ Σταυροφορία, κι' ὁ πατέρας μου σοῦ ἔδωσε γιὰ προῖκα αὐτὸ τὸ κάστρο, δὲν τὸ βρῆκες καθόλου καταραμένο, ἀλλὰ τὸ δέχτηκες μ' εὐγνωμοσύνη...

— Συγγνώμην, Ἰζαμπώ! ψιθύρισε ὁ Γκὺ ντὲ Ροσφόρ. Ἄλλο ἤθελα νὰ πῶ...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, μπῆκε μέσα ὁ Ἀλφρέδος, ὁ γηραιὸς ὑπρέτης τοῦ Γκύ, ποὺ τὸν εἶχε ἀκολουθήσει σ' ὅλες τὶς ἐκστρατεῖες.

— Αὐθέντη, εἶπε, εἶνε ὁ παιδικός σας φίλος ὁ Ρογῆρος ντὲ Μπωμόν, ποὺ ζητάει νὰ τὸν φιλοξενήσετε...

Ὁ Γκὺ ὠχρίασε. Ὁ Ρογῆρος, μ' ὅλο ποὺ ἦταν μικρότερός του κατὰ πέντε χρόνια, καὶ δὲν εἶχε λάβει μέρος στὴ Σταυροφορία, ἦταν ὁ καλλίτερός του φίλος, γιατὶ εἶχαν ἀνατραφῆ ἀπὸ παιδιὰ μαζί. Τί νάκανε τώρα; Νὰ μὴ τὸν δεχτῆ; Ὁ Ρογῆρος θὰ τὸν παρεξηγοῦσε, γιατὶ δὲν ἤξερε... Νὰ τὸν δεχτῆ; Ἀλλ' ἂν ὁ θάνατος χτυποῦσε κι' αὐτόν, τὸν ἀγαπημένο του παιδικὸ φίλο;

— Δὲν πιστεύω ν' ἀφίσης τὸ φίλο σου νὰ περάση τὴ νύχτα του στὸ δάσος! εἶπε ἡ Ἰζαμπώ.

Ὁ Γκὺ ντὲ Ροσφὸρ ἔσκυψε τὸ κεφάλι, σὰν νὰ ὑποταζόταν στὴ Μοῖρα του.

— Πὲς νὰ κατεβάσουν τὴ γέφυρα! εἶπε στὸν Ἀλφρέδο.

★

Οἱ δυὸ φίλοι εἶχαν ἀποτελειώσει τὸ φαγητό τους καὶ συζητοῦσαν.

— Ὕστερα ἀπὸ δέκα χρόνια, ποὺ ἔχω νὰ σὲ ἰδῶ, Γκύ, μοῦ φαίνεσαι πολὺ ἀλλαγμένος, εἶπε ὁ Ρογῆρος.

— Δέκα χρόνια στὴν Ἀνατολή, λογαριάζονται διπλᾶ, ἀπάντησε ὁ πυργοδεσπότης. Μὴν ξεχνᾶς, ἄλλωστε, πὼς σὲ περνάω καὶ πέντε χρόνια...

Ὁ Ρογῆρος βυθίστηκε σὲ συλλογή. Βλέποντας λυπημένο τὸ φίλο του καὶ σιωπηλό, ξαναρώτησε:

— Μὰ τί ἔχεις λοιπόν; Τί σοῦ συμβαίνει;

— Ἄκουσε! εἶπε ἀποφασιστικὰ ὁ Γκύ. Θὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα, γιατὶ εἶσαι φίλος μου... Ὅταν γύρισα ἀπὸ τὴ Σταυροφορία, ἔμαθα πὼς κυκλοφοροῦσαν κάτι παράξενοι θρῦλοι γιὰ τὸ κάστρο μου. Ἔλεγαν πὼς ἦταν στοιχειωμένο καὶ πὼς πολλοὶ μπῆκαν σ' αὐτὸ καὶ δὲν ξαναβγῆκαν πιά... Δὲν ἔδωσα σημασία στὶς φῆμες αὐτές. Ἀλλ' ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ γύρισα, τέσσερες φορὲς μπῆκε ὁ θάνατος ἐδῶ. Τέσσερες ἱππότες, ποὺ μοῦ ζήτησαν νὰ τοὺς φιλοξενήσω, βρῆκαν τὸ θάνατο ἐδῶ μέσα...

— Ἐγὼ δὲν τὰ πιστεύω αὐτά! εἶπε γελῶντας ὁ Ρογῆρος καὶ χτύπησε μὲ τὸ χέρι του τὸ βαρύ του σπαθί.

★

Ὁ Ρογῆρος, μπαίνοντας στὸ δωμάτιο τοῦ πύργου, ποὺ τὸ παράθυρό του ἔβλεπε στὴν αὐλή, ἔκλεισε ἀπὸ μέσα τὴν πόρτα. Ἀπ' ἔξω θὰ φύλαγαν ὅλη νύχτα σκοποὶ δυὸ ὡπλισμένοι ὑπηρέτες τοῦ ντὲ Ροσφόρ. Ὁ Γκὺ εἶχε πάρει αὐτὰ τὰ μέτρα γιατὶ δὲν ἤθελε νὰ πάθη τίποτα ὁ παιδικός του φίλος.

Ὁ Ρογῆρος κύτταξε γύρω στὸ δωμάτιο. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μεγάλο θολωτὸ κρεββάτι, μὲ τὰ βαρειὰ παραπετάσματα, δὲν ὑπῆρχε κανένα ἄλλο ἔπιπλο. Οὔτε δεύτερη πόρτα, οὔτε ἄλλο παράθυρο, ἐκτὸς ἀπὸ ἐκεῖνο, ποὺ ἄνοιγε στὴν αὐλή, σὲ ὕψος δέκα μέτρων περίπου.

Ὁ ἱππότης ἔβγαλε τὴν πανοπλία του, ἀκούμπησε τὸ βαρὺ σπαθί του πλάϊ στὸ κρεββάτι, γιὰ νὰ τὄχη πρόχειρο, κι' ἔπεσε νὰ κοιμηθῆ.

Μιὰ ἀχτίδα φεγγαριοῦ, ποὺ ἔπεσε ἀπότομα πάνω στὰ βλέφαρά του, τὸν ξύπνησε.

Στὴν ἀρχή, τοῦ φάνηκε πὼς ὀνειρευόταν. Τὰ βαρειὰ παραπετάσματα τοῦ κρεββατιοῦ εἶχαν τραβηχτῆ καί, ὄρθια, μπροστά του, στεκόταν μιὰ γυναίκα. Τὸ πρόσωπό της ἔκρυβε μιὰ μαύρη βελούδινη μάσκα. Εἶχε ριγμένο στοὺς ὤμους της ἕνα μακρὺ βελούδινο μανδύα, ἀλλά, κάτω ἀπ' αὐτόν, τὸ κορμί της ἦταν ὁλόγυμνο!

Ὁ Ρογῆρος ἅπλωσε τὸ χέρι του γιὰ νὰ βεβαιωθῆ πὼς δὲν ἦταν καμμιὰ ὀπτασία. Τὰ δάχτυλά του ἄγγιξαν τότε ἕνα ζεστὸ σφριγηλὸ κορμί.

Δὲν πρόφτασε ὅμως νὰ πῆ τίποτα. Ἡ ἄγνωστη ἔσκυψε πάνω του καὶ κόλλησε τὰ πυρωμένα της χείλη στὰ δικά του. Τέτοιο κολασμένο φιλί, ποτὲ δὲν εἶχε πάρει ὡς τότε.

★

— Ποιὰ εἶσαι; τὴ ρώτησε, ὅταν συνῆλθε ἀπὸ τὸ ἐρωτικό τους μεθῦσι.

Ἡ ἄγνωστη χαμογέλασε κι' ἔχωσε τὸ δεξί της χέρι στὰ πυκνά της μαλλιά.

— Τώρα μπορεῖς νὰ τὸ μάθης! εἶπε.

Ἡ μάσκα της ἔπεσε.

— Ἡ Ἰζαμπώ! ψιθύρισε ὁ Ρογῆρος.

Θέλησε ν' ἀνασηκωθῆ, ἀλλὰ δὲν πρόφτασε. Τὸ ἀριστερὸ χέρι τῆς πυργοδέσποινας τὸν πίεζε στὸ στῆθος ἐνῶ μὲ τὸ δεξί της τὸν χάϊδευε στὸν αὐχένα. Ξαφνικά, ἔνοιωσε ἕνα δριμὺ πόνο... Τὰ μάτια του θόλωσαν καὶ τὸ βλέμμα του ἔσβυσε...

Ἡ Ἰζαμπὼ τράβηξε τὴ μυτερὴ βελόνα ποὺ τοῦ εἶχε βυθίσει στὴ βάσι τοῦ κρανίου, τὴν ξανάκρυψε στὰ πυκνά της μαλλιά, φόρεσε πάλι τὴ μάσκα της, ἔρριξε στοὺς γυμνούς της ὤμους τὸ μανδύα καὶ προχώρησε πρὸς τὸν τοῖχο. Πίεσε ἐκεῖ ἕνα μυστικὸ ἐλατήριο. Ὁ τοῖχος δὲν ὑποχώρησε. Τὸ πίεσε δυνατώτερα, προσπαθῶντας μὲ ἀγωνία, ν' ἀντιληφθῆ τί εἶχε πάθει καὶ δὲν λειτουργοῦσε ὁ μυστικὸς ἐκεῖνος μηχανισμὸς τοῦ πατρικοῦ της πύργου ποὺ τὸν εἶχε ἀνακαλύψει, τυχαῖα, ὅταν ἦταν μόνη, καὶ τὸν εἶχε χρησιμοποιήσει γιὰ νὰ ἱκανοποιῆ τὸ ἀκόλαστο πάθος της.

Ξημέρωνε. Ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο ἔμπαιναν οἱ πρῶτες λάμψεις τῆς αὐγῆς. Καὶ τότε εἶδε: Ἕνα μικρὸ κομμάτι ἀπὸ τὸ μανδύα της εἶχε πιαστῆ στὸ κρυφὸ ἄνοιγμα, τὴν ὥρα ποὺ ἔμπαινε καὶ εἶχε κοπῆ χωρὶς αὐτὴ νὰ τὸ ἀντιληφθῆ. Κι' ἐκεῖνο τὸ μικρὸ κομμάτι τοῦ ὑφάσματος, ἐμπόδιζε τώρα τὸ μηχανισμὸ νὰ δουλέψη...

Ἡ Ἰζαμπώ, τρελλὴ ἀπὸ τὴν ἀγωνία της, ἔκαμε νὰ τρέξη πρὸς τὴν πόρτα. Θυμήθηκε ὅμως πώς, ἀπ' ἔξω, φύλαγαν δυὸ σκοποί. Πλησίασε στὸ παράθυρο. Ἦταν ἀδύνατο νὰ φύγη ἀπὸ κεῖ. Στράφηκε πρὸς τὸ κρεββάτι, ὅπου εἶχε ἀπομείνει ξαπλωμένος, νεκρός, ὁ Ρογῆρος ντὲ Μπωμόν, μὲ τὰ θολὰ μάτια του καρφωμένα ἀπάνω της...

Σ' αὐτὴ τὴ θέσι τὴν βρῆκε ὁ Γκύ, ὅταν, σὲ λίγο, μπῆκε μέσα.

Τὴν εἶδε γυμνή, κάτω ἀπὸ τὸ βελούδινο μανδύα της καὶ τὸ φίλο του νεκρὸ πάνω στὸ κρεββάτι καί, μονομιᾶς, σὰν κάποιο φῶς ν' ἄστραψε μέσα του, τὰ κατάλαβε ὅλα: Ἡ Ἰζαμπὼ ἐξαφάνιζε τοὺς περαστικούς, ποὺ ἔρχονταν στὸν πύργο, ὅταν αὐτὸς ἔλειπε στὴ Σταυροφορία. Ἡ Ἰζαμπὼ εἶχε σκοτώσει τοὺς τέσσερες ἐπισκεπτες του. Αὐτὴ εἶχε σκοτώσει τώρα καὶ τὸ Ρογῆρο. Καί, σ' ὅλους αὐτούς, εἶχε δοθῆ, προτοῦ τοὺς δώση τὸ θάνατο.

Μ' ἕνα βογγητὸ πόνου κι' ἀπελπισίας, ἔπιασε τὴ γυμνὴ γυναῖκα ἀπὸ τὰ μαλλιά, τὴν ἔσυρε στὸ παράθυρο καί, βγάζοντας τὸ σπαθί του, τῆς ἔκοψε τὸ κεφάλι καὶ τὸ πέταξε στὴν αὐλή. Μιὰ πλατειὰ γραμμὴ ἀπὸ αἷμα ἔβαψε τὸν τοῖχο ὡς κάτω...

Ὁ Γκὺ ἄφισε τοὺς δυὸ νεκροὺς μέσα στὸ δωμάτιο καὶ βγῆκε σὰν τρελλὸς ἔξω. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ πύργου, ποὺ εἶχαν μάθει ἤδη, ἀπὸ τοὺς δυὸ σκοπούς, τί εἶχε γίνει, ἔσπευδαν στὸ δωμάτιο μὲ τὰ πτώματα.

Ἔτσι κανεὶς δὲν εἶδε τὸν Γκύ, ποὺ καβαλλίκεψε τὸ ἄλογό του κι' ἔφυγε καλπάζοντας πρὸς τὸ δάσος.

Κι' οὔτε ἄκουσε πιὰ κανένας νὰ μιλᾶνε γι' αὐτόν...

ΖΩΡΖ ΝΤΕ ΓΚΡΑΜΟΝ

ΟΙ ΑΡΘΡΩΣΕΙΣ καὶ ἡ λειτουργία τους

Πῶς θεραπεύεται ἡ ἐξάρθρωσις

ΣΤΑ ΣΗΜΕΙΑ ὅπου δυὸ κόκκαλα γλυστροῦν τὸ ἕνα πάνω στὸ ἄλλο, ὑπάρχουν οἱ ἀρθρώσεις, γιὰ νὰ διευκολύνουν τὶς κινήσεις. Πρὶν ἀκόμη τὸ ἔμβρυον κάμη ὁποιαδήποτε κίνησι, ἡ ἐπίδρασις τῆς κληρονομικότητος κάνει ὥστε νὰ σχηματισθοῦν οἱ ἀρθρώσεις ἐκεῖ ποὺ τὶς εἶχαν οἱ πρόγονοί του. Τὸ μπράτσο του π. χ., ποὺ ἀποτελεῖται στὴν ἀρχὴ ἀπὸ ἕνα μονοκόμματο καὶ μακρουλὸ χόνδρον, ἀρχίζει νὰ διαλύεται στὴ μέση καὶ νὰ σχηματίζη μιὰ κοιλότητα, γεμάτη μ' ἕνα ὑγρὸ προερχόμενον ἀπ' τὴν ὑγροποίησι τοῦ κεντρικοῦ τμήματος τοῦ χόνδρου, τὸ ὁποῖο χρησιμεύει γιὰ τὴ λίπανσι τῆς ἀρθρώσεως ποὺ δημιουργεῖται στὸ μέρος ἐκεῖνο.

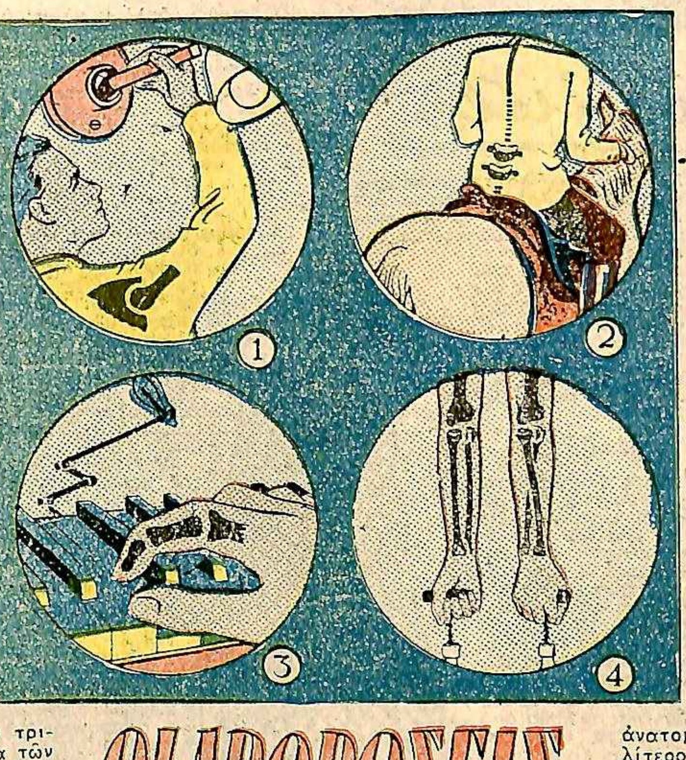

Οἱ τέσσερις βασικοὶ τύποι ἀρθρώσεων τοῦ ἀνθρωπίνου σκελετοῦ: 1) Ἡ ἄρθρωσις τοῦ ὤμου, ποὺ ἐπιτρέπει κινήσεις πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις. 2) Οἱ ἀρθρώσεις τῶν σπονδύλων κινοῦνται μόνο πρὸς δυὸ διευθύνσεις, ὅπως ἕνας καβαλλάρης πάνω στὴ σέλλα του. 3) Οἱ ἀρθρώσεις τῶν δακτύλων κινοῦνται πρὸς μιὰ μόνο διεύθυνσι, σὰν τὰ πλῆκτρα τοῦ πιάνου. 4) Στὴν ἄρθρωσι τοῦ ἀγκῶνος, τὰ ὀστᾶ μποροῦν νὰ περιστραφοῦν κατὰ μῆκος τους, σὰν ἕνα τιρμπουσόν.

Ἡ συμπληρωμένη ἄρθρωσις περιβάλλεται ἀπὸ ἕνα σακκουλάκι ἀεροστεγές, τὸν «ἀρθρικὸ θύλακο». Στὶς ἄκρες τῶν δυὸ ὀστῶν ὑπάρχει μαλακὸς χόνδρος, γιὰ νὰ μὴ τρίβωνται μεταξύ τους τὰ ὀστᾶ καὶ φθείρονται. Ὅπως εἴπαμε δὲ καὶ πιὸ πάνω, ἕνα ὑγρὸ πηχτό, σὰν ὠμὸ ἀσπράδι αὐγοῦ, ἐκπληρώνει τὸν ἴδιο σκοπὸ ὅπως τὸ λάδι στὶς μηχανές, λιγοστεύει δηλαδὴ τὴν τριβὴ καὶ διευκολύνει τὴ λειτουργία τῶν ἀρθρώσεων. Τὸ ὑγρὸ αὐτὸ παράγεται ἀπ' τοὺς ἱστοὺς τῆς ἀρθρώσεως, μὲ ὑλικὰ προερχόμενα ἀπ' τὸ αἷμα. Ἂν ἡ ἄρθρωσις μείνη γιὰ πολὺ ἀκίνητη, τρίζει κατόπιν καὶ κινεῖται δύσκολα γιατὶ ἔχει λιγοστέψει ἡ ἔκκρισις τοῦ λιπαντικοῦ ὑγροῦ.

Ἐπὶ πλέον, ὑπάρχουν γύρω στὴν ἄρθρωσι μικρὰ σακκουλάκια μ' ἕνα ὑγρὸ διαυγὲς καὶ παχύρρευστο, ποὺ χρησιμεύουν ὡς «μαξιλαράκια», γιὰ νὰ τὴν προστατεύουν ἀπὸ ἐξωτερικὰ χτυπήματα καὶ κακομεταχειρίσεις. Ἂν ἐρεθίζωνται συνεχῶς, τὰ σακκουλάκια αὐτὰ γίνονται παχύτερα καὶ σκληρότερα. Νὰ γιατὶ σχηματίζεται συχνὰ ἕνα μόνιμο πρήξιμο στὰ γόνατα τῶν ὑπηρετριῶν, ποὺ γονατίζουν καθημερινῶς γιὰ νὰ σφουγγαρίσουν. Ἐπίσης σχηματίζονται τέτοια ἐξογκώματα στοὺς ἀγκῶνες τῶν ἀνθρακωρύχων, ποὺ ἐρεθίζονται ἀπ' τὴ συνεχῆ πίεσι πάνω στὰ τοιχώματα τῶν στενῶν στοῶν.

Ὑπάρχουν στὸ σῶμα διαφόρων εἰδῶν ἀρθρώσεις. Ἀναλόγως δὲ τοῦ σχήματός των, ἐπιτρέπουν περισσότερες ἢ λιγώτερες κινήσεις. Ἡ ἄρθρωσις τοῦ ὤμου, χάρις στὸ σφαιρικὸ σχῆμα τῶν ὀστῶν της, ἀφίνει ἐλευθερία στὸ μπράτσο νὰ κινῆται πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις. Παρόμοια εἶναι κι' ἡ ἄρθρωσις τοῦ γοφοῦ, ἀλλὰ οἱ κινήσεις της εἶναι εἶναι πιὸ περιωρισμένες, γιατὶ τὸ σφαιρικὸ κεφάλι τοῦ ὀστοῦ τοῦ μηροῦ εἶναι βαθυὰ χωμένο σὲ μιὰ κοιλότητα τῆς λεκάνης.

Ἡ ἄρθρωσις τοῦ καρποῦ ἔχει σχῆμα σὰν αὐγό, καὶ γι' αὐτὸ οἱ κινήσεις τοῦ κάτω μέρους τοῦ χεριοῦ δὲν εἶναι συνήθως κυκλικές, σὰν τὶς κινήσεις τοῦ μπράτσου, ἀλλὰ ἐλλειψοειδεῖς.

Οἱ σπόνδυλοι τῆς σπονδυλικῆς στήλης ἔχουν μεταξύ τους ἀρθρώσεις τέτοιου εἴδους, ὥστε μποροῦν νὰ κινοῦνται μόνο πρὸς δύο διευθύνσεις: εἴτε ἐμπρὸς καὶ πίσω εἴτε πρὸς τὰ πλάγια.

Τέλος, οἱ περισσότερες ἀρθρώσεις ἐπιτρέπουν τὴν κίνησι μόνο πρὸς μιὰ κατεύθυνσι. Ἔτσι κινοῦνται π. χ. οἱ φάλαγγες τῶν δακτύλων (ὁλόκληρο ὅμως τὸ δάχτυλο μπορεῖ νὰ κινηθῆ πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις, γιατὶ συνδέεται μὲ τὰ ὀστᾶ τῆς παλάμης μὲ ἄρθρωσι τῆς πρώτης κατηγορίας).

Ἂν μιὰ ἄρθρωσις τεντωθῆ ἀπότομα καὶ ὑπερβολικά, τόσο ὥστε νὰ σχισθῆ λίγο ὁ ἀρθρικὸς θύλακος ἢ μιὰ ἀπ' τὶς ἶνες ποὺ συνδέουν τὰ κόκκαλα μεταξύ τους, παθαίνουμε τὸ λεγόμενον «διάστρεμμα», δηλαδὴ στραμπούλημα, γιὰ τὸ ὁποῖο γράψαμε σὲ προηγούμενο τεῦχος.

Σοβαρώτερες εἶνε ὅμως οἱ συνέπειες, ὅταν οἱ ἶνες ποὺ συνδέουν τὰ κόκκαλα, σπάσουν ὁλότελα. Τότε τὸ ἕνα κόκκαλο ξεφεύγει ἀπ' τὴν ἄρθρωσι καὶ χώνεται ἀνάμεσα στοὺς γειτονικοὺς μῦς. Αὐτὴ εἶναι ἡ «ἐξάρθρωσις».

Ὑπὸ εὐνοϊκὲς συνθῆκες, τὸ κόκκαλο μπορεῖ νὰ ξανατοποθετηθῆ στὴ θέσι του ἀπὸ ἕναν ἔμπειρο εἰδικὸ κι' ὁ τοπικὸς τραυματισμὸς τῆς ἀρθρώσεως νὰ ἐπουλωθῆ κατόπιν μὲ τὴν ἀνάπαυσι. Συχνὰ ὅμως οἱ μῦς συσπῶνται ἔντονα ἀπ' τὸν ἐρεθισμὸ καὶ συγκρατοῦν τὸ ἐξαρθρωμένο κόκκαλο στὴ νέα θέσι του. Ἡ παραμικρὴ ἐπαφὴ προκαλεῖ τότε ἀνυπόφορους πόνους. Σὲ τέτοια περίπτωσι, χρειάζεται γιατρός, ποὺ ξέρει τὴν ἀνατομία τοῦ σώματος καὶ τὸν καλλίτερο τρόπο ἐπαναφορᾶς τοῦ ὀστοῦ στὴν ἄρθρωσι. Πάντως, ἀπαιτοῦνται ἀρκετὲς βδομάδες, γιὰ νὰ ἐπουλωθοῦν οἱ σπασμένες ἶνες κι' ὁ ἀρθρικὸς θύλακος καὶ νὰ ξαναλειτουργήση ἡ ἄρθρωσις κανονικά.

✪✪

Ἕνα «παράθυρο» στὴν καρδιά

Στὸ Κολοῦμπους τῆς πολιτείας τοῦ Ὀχάϊο γεννήθηκε τελευταῖα ἕνα παιδάκι ποὺ εἶχε ἕνα ἀληθινὸ «παράθυρο» στὸν θώρακα καὶ ἀκριβῶς στὸ μέρος τῆς καρδιᾶς. Τὸ δέρμα του στὸ μέρος αὐτὸ ἦταν λεπτὸ σὰν τσιγαρόχαρτο καὶ μποροῦσε νὰ διακρίνη κανεὶς πολὺ καθαρὰ τοὺς παλμοὺς τῆς καρδιᾶς.

Ἕνας Ἀμερικανὸς χειροῦργος ὑπέβαλε αὐτὸ τὸ παιδάκι σὲ μιὰ ἐξαιρετικὰ δυσχερῆ ἐγχείρησι καὶ κατώρθωσε νὰ κλείση αὐτὸ τὸ «παράθυρο», ποὺ μποροῦσε ν' ἀποβῆ ἐπικίνδυνο στὸ μέλλον.

Μὲ τὸ στραμπούλημα, τραυματίζονται ὁ θύλακος καὶ οἱ σύνδεσμοι τῆς ἀρθρώσεως κι' ἀπ' τὰ πληγωμένα ἀγγεῖα ξεχύνεται μέσα σ' αὐτὴν αἷμα ἢ λύμφη. Τὰ κόκκαλα ὅμως μένουν στὴ θέσι τους.

Σὲ μιὰ ἐξάρθρωσι, οἱ σύνδεσμοι τῶν ἀρθρώσεων ξεσχίζονται σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε ἀφίνουν τὰ κόκκαλα ἐλεύθερα νὰ ἀποχωρισθοῦν καὶ νὰ ξεφύγουν ἀπ' τὴ θέσι τους.

Ἡ σελὶς τῆς Γυναίκας

Κουβεντοῦλες

Παραπονιέσθε, ἀγαπητή μου, γιατὶ ὁ ἄντρας σας ἐπιμένει καλὰ καὶ σώνει νὰ διατηρήσῃ τὶς φιλίες ποὺ εἶχε πρὶν παντρευθῇ. Διατείνεσθε ὅτι ἐκεῖνο ποὺ σᾶς ἐνοχλεῖ δὲν εἶναι ἡ ζηλοτυπία, διότι οἱ φίλοι του δὲν εἶναι μόνον γυναῖκες ἀλλὰ καὶ ἄντρες. Σᾶς στενοχωρεῖ ἰδίως τὸ γεγονὸς ὅτι ὑπάρχει ἕνα κομμάτι τῆς ζωῆς του ποὺ τὸ ἀγνοεῖτε. Σᾶς στενοχωρεῖ τέλος τὸ ὅτι ὅταν συναντᾶται ὁ ἄντρας σας μὲ τοὺς φίλους του φαίνεται ἐνθουσιασμένος. Τὸν ἀκοῦτε νὰ μιλάῃ γιὰ πράγματα ποὺ σ' ἐσᾶς εἶναι τελείως ἄγνωστα καὶ παληά, συχνότατα τοὺς ἐπαναλαμβάνει τὴν φράσι: «Θυμᾶστε; Ἦταν τόσο ὄμορφα». Ὅλα αὐτά, καθὼς μοῦ γράφετε, εἶναι γιὰ σᾶς τυραννικὰ καὶ μ' ἐρωτᾶτε ἂν πρέπῃ νὰ βάλετε ὅλα σας τὰ δυνατὰ καὶ ν' ἀπομακρύνετε ὅλους αὐτοὺς τοὺς φίλους του ποὺ εἶναι γιὰ σᾶς ξένοι. Ἀλλὰ τί νὰ σᾶς πῶ, καλή μου φίλη; Δὲν θὰ σᾶς συνιστοῦσα νὰ προβῆτε σ' ἕνα τέτοιο διάβημα, γιατὶ δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶτε ὅτι ὅσο ἐρωτευμένος καὶ ἂν εἶναι ὁ ἄντρας σας μαζύ σας, δὲν μπορεῖ ν' ἀποξενωθῇ τελείως ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ εἶχαν παίξει κάποιο ρόλο στὴ ζωή του.

Ἂν ἐπιμείνετε εἶναι ἐνδεχόμενον ἴσως νὰ τὸ ἐπιτύχετε ἀλλὰ προσέξετε μήπως ἔρθῃ μιὰ μέρα ποὺ θὰ τὸ μετανοιώσετε.

Πιστέψετέ με, μὴν ἐπιζητεῖτε τὴν ἀπομόνωσι τοῦ συζύγου σας διότι εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ τὸν χάσετε. Στὴ θέσι σας θὰ ἐπεδίωκα τὶς συντροφιές, θ' ἀπέφευγα τὴν μονοτονία καὶ θὰ περιποιόμουνα ὅσο τὸ δυνατὸν τοὺς φίλους τοῦ ἀντρός μου, γιατὶ αὐτὸ θὰ ἦταν ἕνας ἐπὶ πλέον τρόπος γιὰ νὰ κρατήσω τὴν ἀγάπη του. ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ἡ μόδα

Ἡ φετεινὴ μόδα κατ' ἐξοχὴν εὐνοεῖ τὰ καπέλλα. Ὅλα τὰ παρισινὰ φιγουρίνια εἶναι γεμᾶτα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα μοντέλα τῶν γνωστοτέρων σπιτιῶν. Τὰ μοντέλα αὐτὰ εἶναι καμωμένα μὲ βελοῦδο καὶ καστόρι καὶ χρησιμοποιοῦν γιὰ γαρνιρίσματα φτερὰ καὶ κοσμήματα. Εἶναι μικρὰ καὶ φοριοῦνται βαθιὰ στὸ κεφάλι, οὕτως ὥστε νὰ κρατιοῦνται χωρὶς λάστιχο. Σ' αὐτὸ ἄλλωστε συντείνουν καὶ τὰ κομμένα μαλλιά. Ὅπως βλέπομε ἡ μόδα τῶν κομμένων μαλλιῶν ξαναῆρθε, ἑπόμενον λοιπὸν ἦταν νὰ δοῦμε μικρὲς καλότες: τόκες, κλοσάκια εἶδος «καπυσόν».

Φοριοῦνται δὲ κατὰ δύο «τρόπους»: αὐτὰ ποὺ μοιάζουν μὲ «καπυσὸν» πολὺ πίσω στὴν κορυφὴ τοῦ κεφαλιοῦ τὰ δὲ κλὸς καὶ οἱ τόκες πιὸ μπροστὰ καλύπτοντας μέρος τοῦ μετώπου.

Ὑπάρχουν καὶ κάτι σχήματα τριγωνικὰ ποὺ φοριοῦνται μὲ βέλο καὶ γαρνίρονται μὲ ἕνα μεγάλο τριαντάφυλλο τοποθετημένο εἰς ὕψος. Ἄλλα σχήματα πάλιν εἶναι ἀκαθόριστα καὶ σχηματίζονται μὲ ντραπάρισμα τοῦ καστοριοῦ.

Ἄλλα ὑλικὰ ποὺ χρησιμοποιοῦνται στὴν κατασκευὴ τῶν καπέλλων εἶναι οἱ γοῦνες διαφόρων εἰδῶν: ἀστρακὰν οὐρσόν, ἑρμίνα, τὼπ λοῦτρ καὶ πολλὰ βελοῦδα.

Σκωτσέζικο φόρεμα γιὰ τὸ ἀπόγευμα.

Μπλοῦζες

Ποτὲ δὲν βαρυέται μιὰ γυναῖκα μιὰ ὡραία μπλοῦζα. Μὲ μία νέα μπλοῦζα ἀνανεώνετε τὴν ἐμφάνισι τοῦ περσινοῦ σας ταγιέρ. Μὲ μία φούστα φορεῖτε διάφορες μπλοῦζες καὶ δίνετε τὴν ἐντύπωσι νέας κάθε φορὰ ἐμφανίσεως.

Ἐφέτος θὰ ἰδοῦμε μεγάλη ποικιλία ἀπὸ μπλοῦζες. Οἱ περισσότερες εἶναι πολὺ ἐργασμένες μὲ δαντέλλες, κεντήματα ἀντροντέ, πιετίτσες κ.τ.λ. καὶ εἶναι καμωμένες ἀπὸ διάφορα ὑφάσματα μεταξωτὰ καὶ σὲ διάφορα ἀνοιχτὰ χρώματα. Βλέπομε ὅμως καὶ μπλοῦζες ἀμπιγιὲ ἀπὸ βελοῦδο ποὺ φοριοῦνται τὰ βράδυα μὲ χοντρὲς μεταξωτὲς φοῦστες.

Οἱ μπλοῦζες ποὺ φοριοῦνται μὲ ταγιὲρ ἔχουν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸ κλασσικὸ σχῆμα «σεμιζιὲ» μὲ τὸ μυτερὸ ἢ στρογγυλὸ γιακαδάκι, ἀλλὰ πολλὲς ἔχουν καὶ κάποιο ἐντελῶς διαφορετικὸ κλείσιμο λαιμοῦ μ' ἕνα μαῦρο βελούδινο κορδελλάκι ποὺ πηγαίνει πολὺ καὶ τονίζει τὸ μέρος αὐτὸ τοῦ κλεισίματος.

Ριχτὴ ζακέττα ἀπὸ λοῦτρ.

Ὑφάσματα τῆς μόδας

Πόσα ὑφάσματα λανσάρονται ἐφέτος. Ἐν πρώτοις ἔχομε τὰ λαινὰζ σὲ διάφορα μοντέρνα χρώματα μονόχρωμα ἢ φανταιζὶ πολλὰ σκωτσέζικα, λιγώτερα ριγὲ καὶ ἀρκετὰ ντιαγκονάλ.

Ἀκολούθως ἔχομε τὰ ντρὰ ντὲ λαίν, τὰ κρὲπ ντὲ λαίν, τὰ διάφορα βελοῦδα: βελοὺρ ντὲ λαίν, βελοὺρ κοτλέ. Ἔπειτα ἔχομε τὰ διάφορα μεταξωτά: τοὺς ταφτάδες, τὰ σατέν, τὰ κρὲπ, τὰ ὀτομάν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰ χρώματα ἡ ποικιλία εἶναι μεγάλη γιατὶ κάθε οἶκος λανσάρει δικά του χρώματα: Πράσινα, μπλέ, κόκκινα μὲ ὅλες τὶς ἀποχρώσεις δίνοντας σὲ κάθε ἀπόχρωσι μιὰ δική του ὀνομασία.

Ἔπειτα ἐρχόμεθα στὰ βαρύτερα ὑφάσματα αὐτὰ ποὺ χρησιμοποιοῦνται γιὰ ἐπανωφόρια τὰ βελοὺρ ντὲ λαὶν τὰ ντρὰ τὰ ντραμιέ, τὰ χοντρὰ λαινάζ, τὰ σέρζ, τὶς ντυβετίν.

Ὁ Λουσιὲν Λελὸγκ κλίνει ὑπὲρ τῶν βελοὺρ ντὲ λαίν, μὲ τὰ ὁποῖα κάνει ὡραῖα ἐπανωφόρια σὲ φόρμα ρεγκλάν.

Ἡ Ζὰν Λανβὲν προτιμᾶ τὰ φασονὲ ὑφάσματα καὶ τὴν κοὺπ ρεδιγκότας καὶ ὁ Ζὰν Πατοῦ λανσάρει πολλὰ παλτὰ ριχτὰ μὲ ὑφάσματα μονόχρωμα.

Γοῦνες

Θεωροῦμε περιττὸ νὰ ποῦμε ὅτι θὰ φορεθοῦν οἱ γοῦνες γιατὶ αὐτὸ ἔξω γίνεται κάθε χρόνο: Ὅποια κυρία μπορεῖ νὰ ξοδέψῃ φορεῖ γοῦνες καὶ ἀναλόγως ἐκείνου ποὺ μπορεῖ νὰ ξοδέψῃ διαλέγει ἐπανωφόρι, ζακέττα, μπολερὸ ἢ μικρὴ μπέρτα.

Συνηθίζονται ἐφέτος πολὺ οἱ γυαλιστερὲς γοῦνες, τὰ ἀνιὼ ροζέ, ἡ βιζόν, τὸ ἀστρακὰν ἢ ἑρμίνα, ἡ ρενὰρ μπλέ, τὸ μπραϊνσβαντς καὶ πάντοτε τὸ λοῦτρ.

Τὰ ὥμορφα λεντζέρι

Εἶναι ἀφάνταστη ἡ πολυτέλεια τὴν ὁποία παρουσιάζουν τὰ λεντζερί μας. Στὰ τελευταῖα φιγουρίνια εἴδαμε κάτι νυχτικὲς ποὺ εἶναι θαῦμα κομψότητος, ἕνας ἀφρὸς ἀπὸ δαντέλλες καὶ μουσελίνα ἢ μουσελίνα καὶ σατέν.

Κάποτε βλέπομε καὶ ἐνκρυστασιὸν ἀπὸ λουλούδια ἢ διάφορους ἀντρεντέδες ἀπὸ δαντέλλα τοὺς ὁποίους «διασχίζουν» μεταξωτὲς κορδέλλες.

Τὰ χρώματα εἶναι αἰθέρια: μπλὲ πάλ, ρὸζ κλαίρ, ἀμπρικό, σωμόν. Μερικὲς νυχτικὲς ἔχουν μακρυὰ μανίκια ποὺ καταλήγουν σὲ πουανιὲ ἀπὸ δαντέλλα. Ἄλλες ἔχουν κοντὰ μανικάκια πάνω ἀπὸ τοὺς ἀγκῶνες καὶ ἄλλες δὲν ἔχουν διόλου μανίκια. Γιὰ ὅσες προτιμοῦν τὶς πυτζάμες ὑπάρχουν ὑφάσματα εἰδικὰ μεταξωτὰ ἀλλὰ πρακτικώτερα φυσικὰ εἶναι τὰ σεμιζιὲ καὶ οἱ ποπλίνες.

Τὰ πρῶτα ἐπανωφόρια

Τὰ πρῶτα ἐπανωφόρια ποὺ θὰ ἰδοῦμε δὲν θὰ εἶναι καθ' αὐτὸ ἐπανωφόρια ἀλλὰ μακρυὲς ζακέττες ἢ μᾶλλον ἐπανωφόρια τρουὰ-κὰρ ποὺ γίνονται σὲ φόρμα ρεδιγκότας καὶ φοριοῦνται μὲ στενὲς φοῦστες σὲ χρῶμα πιὸ σκοῦρο. Οἱ ρεδιγκότες αὐτὲς γίνονται πολὺ μεσάτες μὲ δύο σειρὲς κουμπιά. Οἱ πλαϊνὲς ραφὲς ἐπεκτείνονται κάτω ἀπὸ τοὺς γοφοὺς καὶ σχηματίζουν τσέπες τοποθετημένες στὸ μάκρος. Γιὰ νὰ γίνῃ αὐτὴ ἡ ζακέττα ρεδιγκότα χρειάζονται 2 μέτρα καὶ 65 ὕφασμα καὶ γιὰ τὴ φοῦστα 1 μέτρο. Ἀκολούθως ἔχομε τὰ ρὸμπ - μαντὼ ἀπὸ λαινὰζ σὲ φόρμα «πρενσέσ». Ἡ φοῦστα εἶναι καμωμένη ὅλο μὲ κουφόπιετες. Τὸ κούμπωμα τοῦ μπούστου σταματᾶ στὴ μέση. Μὲ τὸ κοστοῦμι αὐτὸ φοριέται ἕνα ὁμοιόχρωμο μπερὲ ἀπὸ καστόρι λεπτό.

Σιγὰ - σιγὰ ὅσο προχωρεῖ ἡ ἐποχὴ θὰ ἰδοῦμε καὶ ὁλόκληρα ἐπανωφόρια τῶν ὁποίων τὰ σχέδια εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον «κιμονό». Ἔχουν ρεβὲρ καὶ μανσέττες ἀπὸ ὁμοιόχρωμο βελοῦδο καὶ στὶς πιέτες ποὺ ἀποτελοῦν τὸ κάτω μέρος εἶνε κουμμένες οἱ τσέπες. Αὐτὰ ἔχουν μία μόνον σειρὰ κουμπιὰ ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ ἄλλα σχέδια ἐπίσης ἐφαρμοστὰ στὴ μέση ποὺ ἔχουν δυὸ σειρὲς κουμπιὰ τὸ ὅλον 4 ἢ 6. Ἄλλα ἔχουν τὸ κούμπωμα ἴσιο μὲ μιὰ σειρὰ κουμπιά. Οἱ γιακάδες εἶναι διάφοροι: ὄρθιοι ἢ κατεβαστοὶ γούνινοι ἢ βελούδινοι.

Φούστα σκωτσέζικη μὲ μπολερὸ - ζακέττα μονόχρωμη.

Ἡ ἀλληλογραφία μου

Ἐρωτευμένην Μικρούλαν: Ἀσφαλῶς πρέπει νὰ μιλήσετε. Πῶς θέλετε νὰ καταλάβῃ τὸ αἴσθημά σας;

Μελαγχολικὸν Νέον: Δὲν λέω πὼς ἔχετε ἄδικο ἀλλὰ δὲν πρέπει ν' ἀπελπίζεσθε. Κάτι τέτοια κτυπήματα σφυρηλατοῦν χαρακτῆρες. Δὲν εἶσθε ὑπερήφανος ποὺ ἐκάματε τὸ καθῆκον σας; Ἂν δὲν σᾶς τὸ ἀναγνωρίζουν δὲν πειράζει, φθάνει ὅτι ἔχετε ἀναπαυμένη τὴν συνείδησί σας. Γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα ἡ μπριγιαντίνη εἶναι ἐνδεδειγμένη.

Σύλβια Σίδνεϋ: Ὅταν ρωτᾶτε σημαίνει ὅτι δὲν ἀγαπᾶτε. Ἑπομένως ἡ γνώμη μου εἶναι ὅτι πρέπει ν' ἀκοῦστε τοὺς γονεῖς σας.

Ἀθηναίαν: Ἡ συνταγὴ τὴν ὁποίαν σᾶς ἔδωσαν δὲν ὠφελεῖ σὲ τίποτε. Ἐκεῖνο ποὺ μπορεῖ μόνον νὰ ὠφελήσῃ εἶναι μασάζ, ἀλλὰ νὰ γίνεται ἀπὸ «μασέζ». Ὅσο γιὰ τὰ κομμένα μάτια νὰ μὴ ξενυχτᾶτε, νὰ μὴν ἐργάζεσθε πολὺ τὰ βράδυα καὶ νὰ πλένετε τὰ μάτια σας μὲ τσάϊ χλιαρό.

Δυστυχισμένην Μάνα: Ἔχετε ἀπολύτως δίκιο. Μακάρι νὰ ἐσκέπτοντο ἔτσι ὅλες οἱ μητέρες. Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν συμπάθειά σας ποὺ καθὼς εἴδατε εἶναι ἀμοιβαία.

Ἐλπιδοφόρον Νέον: Καταλαβαίνω τὴν ἀπελπισία σας, μὰ δὲν γίνεται τίποτε δυστυχῶς. Ἂν ἦταν εὔκολη ἡ θεραπεία αὐτοῦ τοῦ κακοῦ θὰ βλέπαμε τόσες φαλάκρες; Βέβαια σ' ἐσᾶς ἦρθε κάπως πρόωρη, μὰ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς συστήσω ψευτοφάρμακα γιὰ παρηγοριὰ μόνον.

Ἀδελαΐδα: Καλὴ εἶναι καὶ ἡ μανία τὴν ὁποίαν ἀναφέρετε ἀλλὰ ἡ ὑγρὰ εἶναι πλέον ἀποτελεσματική.

Ἐδεσσαίαν: Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ τόσο καλὰ λόγια σας. Κάνω ὅτι μπορῶ γιὰ τὶς ἀγαπητές μου ἀναγνώστριες ποὺ μὲ τιμοῦν τόσο μὲ τὴν ἐμπιστοσύνη τους. Γιὰ κρέμα θὰ σᾶς συνιστοῦσα μιὰ καλὴ λανολίνη τουαλέττας. Στεῖλτε μου τὴν διεύθυνσί σας καὶ τότε θὰ σᾶς γράψω ἰδιαιτέρως ποιὰ κρέμα πρέπει νὰ προτιμήσετε.

Μανόλιαν Α. Αχ. 10: Ἡ γυμναστικὴ θὰ σᾶς ὠφελήσῃ. Νὰ τὴν κάνετε ὅμως μὲ σύστημα καὶ καθ' ὑπόδειξιν εἰδικοῦ. Θὰ σᾶς δείξῃ τί ἀσκήσεις πρέπει νὰ κάνετε.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ἡ Σέλμα τράβηξε ἕνα τσεκοῦρι ποὺ ἔκρυβε κάτω ἀπὸ τὴν ποδιά της...

Τὸ Ἔγκλημα τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΜΠΕΡΛΙΤΣ

Γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὴν ἀντίζηλό της

ΤΟ ΒΡΑΔΥ τῆς 7ης Ἰουνίου τοῦ 1783, ὁ Πέτερ Μπέντλιτς, ποὺ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ εὐκατάστατους χωρικοὺς τοῦ Ἐλσίγκεν, στὰ περίχωρα τῆς Στοκχόλμης, γύρισε, ὅπως πάντα, στὸ σπίτι του.

Ἡ γυναῖκα του Σέλμα, τὸν ὑποδέχθηκε χαρούμενα καὶ τὸν βοήθησε νὰ βγάλῃ τὶς βαρειὲς μπόττες ποὺ φοροῦσε στὰ πόδια του.

Ἔπειτα πέρασαν μαζὶ στὴν τραπεζαρία. Ἡ Σέλμα ἄρχισε ἀμέσως νὰ σερβίρῃ τὸ φαγητό.

—Ποῦ εἶνε ἡ Βάντα; ρώτησε σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Πέτερ.

—Δὲν ξέρω, ἀπάντησε ἡ Σέλμα.

Κι' ἀμέσως ἔπειτα πρόσθεσε:

—Βγῆκε ἔξω... Δὲν μοῦ εἶπε ποῦ πάει...

Ὁ Πέτερ Μπέντλιτς δὲν ρώτησε τίποτε ἄλλο. Ἔπειτα ἔσκυψε στὸ πιάτο ποὺ βρισκόταν μπροστά του.

Ἡ Βάντα Νταΐκνερ ἦταν μιὰ ὀρφανὴ νέα ποὺ ἡ κυρία Μπέντλιτς εἶχε πάρει στὸ σπίτι της γιὰ νὰ τὴν βοηθάῃ στὶς δουλειές.

—Σοῦ ἑτοίμασα καὶ μερικὰ ἐντόσθια, εἶπε ἡ Σέλμα στὸν ἄντρα της, κατὰ τὸ τέλος τοῦ φαγητοῦ.

Καὶ τοῦ ἔφερε μιὰ τηγανητὴ καρδιὰ μέσα σ' ἕνα πιάτο.

Ὁ Πέτερ Μπέντλιτς ἔφαγε ἕνα - δυὸ κομμάτια ἀνόρεχτα.

—Ἔχει μιὰ περίεργη γεῦσι αὐτὴ ἡ καρδιά, εἶπε. Ἀναρωτιέμαι ἀπὸ τί ζῶο μπορεῖ νὰ εἶνε... Ἀπὸ ποῦ πῆρες αὐτὰ τὰ ἐντόσθια;

—Δὲν τὰ πῆρα ἀπὸ πουθενά, ἀπάντησε ἡ Σέλμα. Τὸ ζῶο ἀπὸ τὸ ὁποῖο προέρχονται τὸ ἔσφαξα μόνη μου...

—Γιὰ ποιὸ λόγο τὸ ἔσφαξες, Σέλμα; ρώτησε ὁ ἄντρας της.

Ἡ γυναῖκα του δὲν ἀπάντησε στὴν ἐρώτησί του αὐτή.

—Ἦταν ἕνα ζῶο ποὺ τὸ ἀγαποῦσες πολὺ ὅταν ζοῦσε, εἶπε.

—Ἀλλά, ποιὸ ἦταν αὐτὸ τὸ ζῶο;

—Πᾶμε νὰ τὸ ἰδῇς, εἶπε ἡ Σέλμα.

Κατέβηκαν τότε μαζὶ στὸ ὑπόγειο τοῦ σπιτιοῦ. Ἡ Σέλμα ἄναψε μιὰ λάμπα ποὺ κρεμόταν στὸν τοῖχο.

Ξαφνικά, ὁ Πέτερ Μπέντλιτς ἄφησε μιὰ φωνὴ φρίκης. Στὴ μέση τοῦ ὑπογείου εἶχε διακρίνει ἕνα καταματωμένο ἀνθρώπινο πτῶμα, μὲ μιὰ μεγάλη πληγὴ στὸ στῆθος.

Τὸ πτῶμα αὐτὸ ἦταν τῆς Βάντας Νταΐκνερ.

—Γιατί τὸ ἔκαμες αὐτό; ρώτησε ταραγμένος ὁ Πέτερ Μπέντλιτς τὴ γυναῖκα του.

Ἐκείνη ἐκάγχασε.

—Νομίζεις, λοιπόν, πὼς δὲν ἤξερα ὅτι ἀγαπιόσαστε; τοῦ εἶπε. Τὸ κατάλαβα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή... Καὶ σᾶς παρακολουθοῦσα νύχτα καὶ μέρα... Χθὲς τὸ βράδυ ἀκόμη, σηκώθηκες κρυφὰ ἀπὸ τὸ κρεββάτι, νομίζοντας πὼς κοιμώμουν καὶ πῆγες στὸ δωμάτιο τῆς Βάντας. Ἔμεινες τρεῖς ὁλόκληρες ὧρες ἐκεῖ. Κι' ἐγώ, κρυφακούγοντας πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα, ἄκουσα ὅλα σας τὰ ἐρωτόλογα, κι' ὅλα τ' ἀναστενάγματά σας... Σκέφτηκα τότε νὰ μπῶ μέσα καὶ νὰ σᾶς σκοτώσω καὶ τοὺς δύο... Ἀλλὰ μετάνοιωσα... Καὶ οἱ δυὸ μαζὶ μπορεῖ νὰ μὲ κάνατε καλά... Γι' αὐτό, προτίμησα νὰ σᾶς ξεκάμω ἕναν - ἕναν χωριστά...

—Τί θέλεις νὰ πῇς; ρώτησε τρομοκρατημένος ὁ Πέτερ.

Ἡ Σέλμα τράβηξε ἕνα τσεκοῦρι ποὺ ἔκρυβε κάτω ἀπὸ τὴν ποδιά της.

Ἀλλ' ὁ ἄντρας της, μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι, ἔσβυσε τὴ λάμπα, βγῆκε ἔξω ἀπὸ τὸ ὑπόγειο κι' ἔκλεισε πίσω του τὴν πόρτα.

Ἔπειτα, ἔτρεξε καὶ εἰδοποίησε τὴν ἀστυνομία καὶ μερικοὺς γείτονες.

Σὲ λίγο, τὸ σπίτι τοῦ Πέτερ εἶχε ζωσθῆ ἀπὸ παντοῦ. Ἀλλ' ὅταν οἱ ἀστυνομικοὶ ἔσπασαν τὴν πόρτα τοῦ ὑπογείου, εἶδαν τὴ Σέλμα νὰ βγαίνῃ ἀτάραχη ἀπὸ μέσα καὶ νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ μέρος τους.

—Δὲν πρέπει νὰ πιάσετε ἐμένα, ἀλλ' αὐτὸ τὸ τέρας, τοὺς εἶπε, δείχνοντας τὸ σύζυγό της.

Καὶ τοὺς ἀφηγήθηκε μιὰ καταπληκτικὴ ἱστορία.

Ὁ ἄνδρας της, εἶπε, εἶχε σκοτώσει τὴ Βάντα Νταΐκνερ, ἐπειδὴ ἡ δυστυχισμένη νέα δὲν ἤθελε νὰ ὑποκύψῃ στὶς ἀκόλαστες διαθέσεις του. Ἔπειτα, πρόσθεσε, παρέσυρε καὶ τὴν ἴδια στὸ ὑπόγειο καὶ μηχανεύθηκε ὅλη αὐτὴ τὴ σκηνὴ γιὰ νὰ τῆς φορτώσῃ τὸ ἔγκλημά του.

Ὁ σύζυγος τῆς Σέλμας ἔμεινε, ὁ δυστυχισμένος, ἐμβρόντητος.

—Λὲς ψέμματα! τῆς φώναξε.

Μὰ ἡ Σέλμα δὲν τὰ ἔχασε.

—Ναί, ναί, οὔρλιαζε, ἐσὺ εἶσαι ὁ φονιᾶς! Εἶσαι ἕνας ἀπαίσιος κακοῦργος, ἕνα ἀνθρωπόμορφο τέρας!...

Καὶ γυρίζοντας στοὺς ἀστυνομικοὺς πρόσθεσε:

—Πιάστε τον, λοιπόν; Τί τὸν φυλᾶτε;

Οἱ καταγγελίες αὐτὲς τῆς Σέλμας προκάλεσαν κάποια σύγχισι μεταξὺ τῶν ἀστυνομικῶν, κι' ἔτσι συνέλαβαν καὶ τοὺς δυὸ συζύγους.

Ἀλλ' ἡ ἀθωότης τοῦ Πέτερ Μπέντλιτς ἀποδείχθηκε ἀπολύτως κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς δίκης καὶ τὸ δικαστήριο τὸν ἀπήλλαξε. Ἀντίθετα, καταδίκασε τὴ Σέλμα στὴν ποινὴ τοῦ ἀποκεφαλισμοῦ διὰ πελέκεως.

Ἀργότερα, ὅμως, ἡ ποινή της μετετράπη σὲ ἰσόβια δεσμά, ἐπειδὴ ἀναγνωρίσθηκε ὅτι εἶχε παρασυρθῆ στὸ ἀπαίσιο ἔγκλημά της ἀπὸ τὸν πόθο νὰ ἐκδικηθῇ ἐκείνη ποὺ τῆς εἶχε κλέψει τὴν ἀγάπη τοῦ συζύγου της.

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ τῶν ἐντόμων

Ἡ καταπληκτικὴ ἀντοχή των στὸ κρύο

Τὰ ἔντομα εἶνε τὰ πιὸ διαδεδομένα καὶ πολυαριθμότερα χερσαῖα ζῶα. Συναντῶνται σ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ πλανήτου μας. Ἀκόμη καὶ ψηλὰ στὶς Ἄνδεις, σὲ ὑψόμετρο 5.700 μέτρων, ὅπου ἡ ἀτμοσφαιρικὴ πίεσις εἶνε μισὴ περίπου ἀπ' τὴν κανονική, ζῇ μιὰ μικρὴ ἄσπρη πεταλοῦδα, ἀνάμεσα στὰ χιόνια, στοὺς πάγους καὶ στοὺς γυμνοὺς βράχους, ὅπου δὲν ὑπάρχει οὔτε ἴχνος βλαστήσεως. Μπορεῖ δὲ νὰ πετάῃ μόνο στὰ σύντομα διαλείμματα τῶν φοβερῶν ἀνέμων ποὺ φυσοῦν σ' αὐτὰ τὰ ὕψη.

Ἄλλα εἴδη πεταλοῦδες ὑπάρχουν στὶς ὑπερβόρειες χῶρες, στὴ Γροιλανδία καὶ τὴ Γῆ τοῦ Γκρίνελ, ὅπου ἡ χειμωνιάτικη θερμοκρασία κυμαίνεται ἀπὸ 40 ἕως 60 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν. Οἱ κάμπιες τῆς πεταλούδας αὐτῆς παγώνουν τόσο ποὺ γίνονται σκληρὲς καὶ εὔθραυστες. Τὸ καλοκαῖρι ὅμως ξαναγυρίζουν στὴ ζωὴ καὶ μεταβάλλονται σὲ πεταλοῦδες. Τὸ κοινότερο ἔντομο τῶν ἀρκτικῶν χωρῶν εἶνε ἡ μυῖγα.

Τὸ ψυχρότερο σημεῖο τοῦ Βορρᾶ βρίσκεται στὸ ἐσωτερικὸ τῆς βορειανατολικῆς Ἀσίας. Ἐκεῖ, ἡ μέση θερμοκρασία τοῦ Ἰανουαρίου εἶνε 51 βαθμοὶ ὑπὸ τὸ μηδέν, φτάνει δὲ κάποτε τοὺς 73 βαθμούς. Σὲ τόσο κρύο, ὁ ὑδράργυρος γίνεται ἕνα στερεὸ μέταλλο καὶ τὰ κοινὰ σπίρτα δὲν μποροῦν ν' ἀνάψουν. Κι' ὅμως, ὑπάρχουν στὴν περιοχὴ αὐτὴ ἔντομα διαφόρων εἰδῶν.

Ἀπ' ὅλες τὶς χῶρες τοῦ κόσμου, ἡ λιγώτερο εὐνοϊκὴ γιὰ τὴ ζωὴ εἶνε ὁ παγωμένος καὶ θυελλώδης Ἀνταρκτικός. Κι' ἐκεῖ ὡστόσο βρίσκει κανεὶς ἔντομα, ποὺ ζοῦν ὡς παράσιτα πάνω στὶς φῶκες καὶ στοὺς πιγκουΐνους.

Καὶ τώρα ἂς περάσουμε στὸ ἄλλο ἄκρον: στὶς ὑπερβολικὰ θερμὲς χῶρες. Ὑπάρχει π. χ. μιὰ περιφέρεια τῆς Τύνιδος, ὅπου ἡ θερμοκρασία τῆς ἡμέρας ἀνεβαίνει κάποτε ὡς τοὺς 58 βαθμοὺς στὴ σκιὰ καὶ τοὺς 80 στὸν ἥλιο, ἐνῶ τὴ νύχτα πέφτει ἀπότομα στοὺς 28 βαθμούς, ἢ καὶ ἀκόμη χαμηλότερα. Σ' αὐτὰ λοιπὸν τὰ μέρη ζοῦν ἔντομα ποὺ ἀντέχουν σὲ τέτοιες μεγάλες μεταβολὲς θερμοκρασίας καὶ στὴν ὑπερβολικὴ ξηρασία. Εἶνε μάλιστα ἄφθονα, ἀρκεῖ μόνο νὰ βρίσκουν τροφή. Πλεονάζουν δὲ μεταξύ τους οἱ μυῖγες.

Τὰ σκουληκάκια ὡρισμένων ὑδροβίων ἐντόμων ζοῦν μέσα σὲ θερμὲς πηγές, θερμοκρασίας 50 βαθμῶν.

Στὰ ψυχρότερα μέρη τοῦ βορείου ἡμισφαιρίου ὑπάρχει ἕνα παράξενο ἔντομο, δίχως φτερά, τὸ ὁποῖο — ἀντίθετα πρὸς ὅλα τ' ἄλλα — ζῇ τὸ καλοκαῖρι μὲ μορφὴ κάμπιας καὶ ἀναπτύσσεται τελείως στοὺς ψυχρότερους μῆνες τοῦ ἔτους, ἀπ' τὸν Ἰανουάριο ὡς τὸν Ἀπρίλιο. Ἔχει παρατηρηθῆ μάλιστα ὅτι, ἂν τὸν Ἀπρίλιο ζεστάνῃ λίγο ὁ καιρός, χάνονται αὐτὰ τὰ ἔντομα, καὶ ὅταν ξανακρυώσῃ ξαναεμφανίζονται ἄφθονα πάνω στὸ χιόνι. Ἂν κρατήσουμε ἕνα τέτοιο ἔντομο μέσα στὴ φοῦχτα μας, δὲν ἀντέχει στὴ θερμότητα τοῦ σώματός μας καὶ ψοφάει σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας!

Ἀκόμη καὶ στὶς βαθύτερες σπηλιές, ὅπου βασιλεύει ἀπόλυτο σκοτάδι καὶ σιωπή, ζοῦν παράξενα καὶ τυφλὰ εἴδη ἐντόμων (ἰδίως σαρανταποδαροῦσες).

Ἀλλὰ καὶ σὲ ὕψος 5.000 μέτρων ἀπ' τὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς μπορεῖ κανεὶς νὰ συναντήσῃ μυγάκια, μυρμήγκια κι' ἄλλα ἔντομα, ποὺ παρασύρθηκαν ὡς ἐκεῖ ἀπ' τὰ ρεύματα τοῦ ἀέρος.

Συνήθως τὰ ἔντομα εἶνε ψυχρόαιμα κι' ἔχουν τὴ θερμοκρασία τοῦ περιβάλλοντος. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ μερικὰ θερμόαιμα, πού, ὅταν τὰ πιάσῃ κανεὶς στὸ χέρι του, τὰ αἰσθάνεται ζεστὰ σχεδὸν σὰν τὰ πουλιά. Αὐτὰ τὰ ἔντομα δὲν ἔχουν πεπτικὸ σύστημα, ζοῦν δὲ μόνο 2 ἡμέρες, ὡς ποὺ νὰ ἐξαντλήσουν δηλαδὴ ὅλο τὸ ἀπόθεμα τῶν θρεπτικῶν οὐσιῶν ποὺ ἔχουν στὸ σῶμα τους.

Πολλὰ εἴδη ἐντόμων μπορεῖ νὰ μείνουν ναρκωμένα ἐπὶ μακρὸ χρονικὸ διάστημα — κάποτε ὡς 30 χρόνια — καὶ νὰ ξαναζωντανέψουν μόλις βροῦν εὐνοϊκὲς ἐξωτερικὲς συνθῆκες.

Τὰ ἔντομα ἀντιπροσωπεύουν τὰ 75 % περίπου τῶν γνωστῶν ζωϊκῶν εἰδῶν, ὑπάρχουν δὲ καὶ χιλιάδες ἄλλα εἴδη τους ποὺ δὲν ἔχουν ἀκόμη περιγραφῆ καὶ ταξινομηθῆ. Οἱ μελέτες ποὺ ἔγιναν στὰ δάση τῆς Δανίας, ἀπέδειξαν ὅτι κάθε στρέμμα κατοικεῖται κατὰ μέσον ὅρον ἀπὸ 15.000.000 ἔντομα. Σὲ ὡρισμένα δὲ μέρη, ἕνα στρέμμα περιλαμβάνει 70 μυρμηκοφωλιὲς μὲ πληθυσμὸ 10.000.000 μυρμηγκιῶν.

Στὴν Κύπρο, τὸ 1881, κατεστράφησαν 1.300 τόννοι αὐγῶν ἀκρίδων, χωρὶς νὰ ἐπηρεασθῆ καθόλου τὸ εἶδος αὐτὸ τῶν ἐντόμων. Ἕνα σύννεφο ἀκρίδων ποὺ πέρασε τὸ 1889 πάνω ἀπ' τὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα, σκέπαζε μιὰ ἔκτασι 5.000 τεραγωνικῶν χιλιομέτρων.

Ἐξ ἄλλου, στὸ Νιοὺ Μπέντφορντ τῆς Μασαχουσέτης, ἡ περιοχὴ γύρω ἀπὸ μιὰν ἀποθήκη μαλλιοῦ πνίγηκε ἀπὸ ἀμέτρητα μικροσκοπικὰ ἔντομα, παράσιτα ποὺ ζοῦν πάνω στὸ σῶμα τῶν σκώρων. Οἱ κάτοικοι μάζεψαν κι' ἔκαψαν πολλὰ δισεκατομμύρια ἀπ' αὐτά.

Τὰ ἔντομα παρουσιάζουν μεγάλη ποικιλία στὸ μέγεθος. Τὰ μικρότερα ἀπ' αὐτὰ ἔχουν μῆκος 2 δέκατα τοῦ χιλιοστομέτρου καὶ ζοῦν παρασιτικὰ πάνω στὰ αὐγὰ ἄλλων ἐντόμων.

Τὸ ἔντομο μὲ τὸ μεγαλείτερο πλάτος φτερῶν (30 πόντων) εἶνε τὸ «ὀρνιθόπτερον» τῆς Νέας Γουϊνέας. Κι' ἕνα ἄλλο ἔντομο τῆς Βόρνεο ἔχει σῶμα μήκους 32 πόντων.

✪✪

Οἱ ἄτακτοι πίθηκοι

Δυὸ μέρες ἀφοῦ τὸ καναδικὸ φορτηγὸ «Λίμνη Πέννακ» εἶχε ἀποπλεύσει ἀπ' τὴν Καλκούτα τῶν Ἰνδιῶν, μεταφέροντας 300 πιθήκους, τὰ 60 ἀπ' αὐτὰ τὰ τετράχειρα δραπέτευσαν ἀπ' τὰ κλουβιά τους. Κι' οἱ ναῦτες διέθεσαν δυὸ ὁλόκληρους μῆνες — ὡς ὅτου ἔφτασαν δηλαδὴ στὸ Σὰν Πέντρο τῆς Καλιφορνίας — γιὰ νὰ κυνηγοῦν παντοῦ σ' ὅλο τὸ πλοῖο τοὺς πιθήκους!

Τὸ πρᾶγμα εἶνε εὐνόητο ἂν σκεφθῆ κανεὶς μὲ πόση εὐκολία ἀνεβαίνουν οἱ πίθηκοι στὰ κατάρτια καὶ στὰ σχοινιά.

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ
ΙΑΤΡΟΣ ΓΙΟΕΛ • ΒΑΛΑΩΡΙΤΟΥ 12

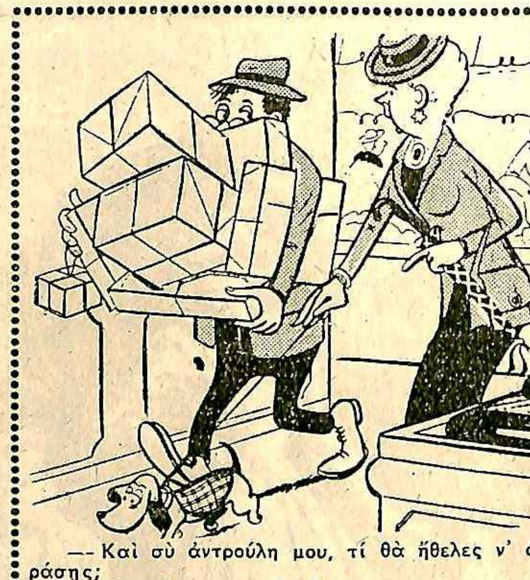

— Καὶ σὺ ἀντρούλη μου, τί θὰ ἤθελες ν' ἀγοράσης;
— Μά... ἕνα καροτσάκι!...

— Ἄφησέ με νὰ τελειώσω, Μαίρη. Ἤθελα νὰ σοῦ προτείνω... νὰ πᾶμε μαζὶ στὸν κινηματογράφο...

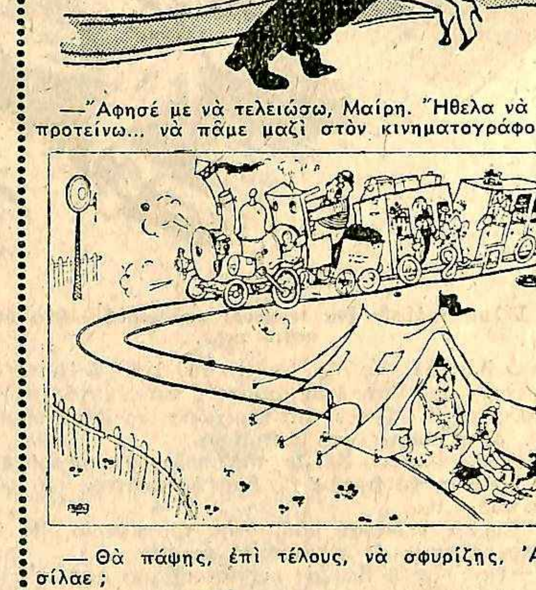

— Θὰ πάψης, ἐπὶ τέλους, νὰ σφυρίζης, Ἀγησίλαε;

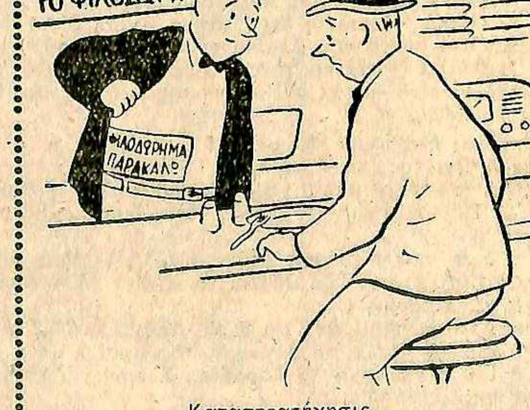

Καταστρατήγησις...

Ἐρωτικὸ Γραμματοκιβώτιο

Ἀπερισκεψίες

Μᾶς γράφει στὸ γράμμα του ὁ «Ν α υ α γ ό ς»:

«Δὲν εἶμαι κανεὶς γόης οὔτε κατακτητὴς μὰ οὔτε καὶ τελείως ἄπειρος ἀπὸ ἐρωτικοὺς ἀγῶνες. Ὡστόσο αὐτὸ μὲ κάνει νὰ παραξενεύωμαι γιὰ τὸ ἑξῆς ζήτημα: Πρὸ μηνὸς γνώρισα μιὰ κοπέλλα μὲ ἀρκετὰ χαρίσματα. Στὴν ἀρχὴ οἱ σχέσεις μας ἦταν τελείως φιλικές. Δὲν ἄργησα ὅμως νὰ καταλάβω πὼς τὸ ἐνδιαφέρον της ἄρχιζε νὰ γίνεται ἐρωτικό. Εἶνε ἀλήθεια πὼς ἐγὼ δὲν εἶχα καὶ πολλὴ διάθεσι νὰ ἐπεκτείνω τὶς σχέσεις αὐτὲς μὰ ἡ ἐπιμονή της μ' ἔκαμε στὸ τέλος νὰ καμφθῶ, καὶ ἕνα βράδυ σὲ κάποιο γλέντι τῆς εἶπα λίγα λόγια γιὰ κάποια μέλλουσα εὐτυχία. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατὶ τὰ λίγα αὐτὰ λόγια μπῆκαν βαθειὰ στὴν καρδιά της. Ὅσο ἐγὼ τὴν ἀποφεύγω τώρα τόσο ἐκείνη τρελλαίνεται περισσότερο. Παράπονα καὶ δάκρυα συνοδεύουν κάθε μας συζήτησι. Σκέπτομαι κάποτε νὰ τῆς στερήσω μιὰ γιὰ πάντα τὴν ἐλπίδα, ὕστερα πάλι τὴν λυποῦμαι κι' ἀφήνω τὴν κατάστασι νὰ συνεχίζεται. Ὡς πότε ὅμως; Νοιώθω πὼς ποτὲ δὲν θὰ μπορέσω νὰ τὴν ἀγαπήσω ὅσο ἐκείνη ἐμένα. Νὰ τῆς πῶ πὼς δὲν τὴν ἀγαπῶ; Φοβᾶμαι γιατὶ εἶνε ἱκανὴ γιὰ κάθε ἀνοησία. Συμβουλέψτε με ἐσεῖς, τί νὰ κάνω;».

Παραθέσαμε τὸ γράμμα σου μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι διαβάζοντάς το τυπωμένο θ' ἀντιληφθῆς τὸ μέγεθος τῆς ἐπιπολαιότητός σου, ποὺ εἶνε ἐνδεχόμενο νὰ προκαλέσῃ σοβαρὸ κακὸ στὴν ἄτυχη κοπέλλα. Μά, παιδί μου, δὲν εἶχες τὴ σωφροσύνη μόλις κατάλαβες ὅτι ἡ νέα ἐγκαταλείπεται σὲ σένα, χωρὶς ἐσὺ νὰ ἔχῃς ἐνδιαφέρον γι' αὐτή, νὰ τῆς ἀνοίξῃς τὰ μάτια, νὰ τὴν ἀναχαιτίσῃς καὶ νὰ τῆς ἐξηγήσῃς τὴν ἀλήθεια ὡς πρὸς ὅ,τι αἰσθάνεσαι πραγματικὰ γι' αὐτήν; Ἐσὺ ὅμως ἔννοιωσες τὴ ματαιοδοξία σου νὰ κολακεύεται πὼς σ' ἀγάπησε ἡ κοπέλλα κι' ἐπιπόλαια τῆς ἔκανες ὑπαινιγμοὺς ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ δημιουργηθῆ μεταξύ σας «μέλλουσα εὐτυχία». Αὐτὴ ἡ ἀσυνειδησία σου ἢ χαιρεκακία σου ἦταν ἀρκετὴ γιὰ νὰ φουντώσῃ τὰ μυαλὰ τῆς νέας. Καὶ βέβαια πὼς ἤθελες τώρα νὰ μὴ στηρίζεται σ' ἐλπίδες, ποὺ σὺ τῆς ἐνέπνευσες; Καὶ τώρα τί νὰ σοῦ ποῦμε ἐμεῖς; Δεῖξου τοὐλάχιστον φρόνιμος κι' ἐξαφανίσου ἀπ' τὸ πλάϊ τῆς κοπέλλας, ἐξηγώντας της σ' ἕνα γράμμα ὅ,τι σοῦ συμβαίνει. Καὶ φρόντισε σὲ μελλοντικές σου σχέσεις νὰ μὴν δημιουργῇς τέτοιες συμφορές. Εἶνε σκληρὸ αὐτὸ τὸ φέρσιμο, πολὺ σκληρό. Ἂς τὸ ἔχουν ὑπ' ὄψιν τους οἱ νέοι.

Ἀ ν ο ι ξ ι ά τ ι κ ο Λ ο υ λ ο ῦ δ ι Μ. Τ., Κέρκυραν: Ἐπίτρεψέ μου νὰ ἐκφράσω τὴ μεγάλη μου ἀπορία πὼς ἔτσι εὔκολα, χωρὶς νὰ τὸν ἔχῃς ἰδῆ ποτέ σου τὸν ἐρωτεύθηκες καὶ — ὅπως γράφεις — τὸν λατρεύεις σὰν τρελλή. Ἐλπίζουμε νὰ ἔχῃς συνέλθει ἀπ' τὸ κεραυνοβόλο αὐτὸ καπρίτσιο σου — ποὺ μᾶλλον μυρίζει φάρσα — καὶ νὰ ἡσυχάσῃς ὅταν μάθῃς ὅτι ὁ κατακτητὴς τῆς εὐφάνταστης ψυχῆς σου εἶνε σύζυγος καὶ πατέρας παιδιῶν. Ὥστε κάθησε φρόνιμα, ἀγαπητή μου.

Τ ζ ί λ ν τ α Β'.: Ἀφοῦ σ' ἀγαποῦν κι' οἱ δυὸ — ὅπως μᾶς γράφεις — καὶ σὺ δὲν ἀγαπᾶς τὸν πρῶτο, ἐνῶ τὸν δεύτερο ὑποθέτεις ὅτι θὰ μπορέσῃς νὰ τὸν συμπαθήσῃς καὶ θέλεις νὰ ἐπωφεληθῇς τῆς εὐκαιρίας ποὺ σοῦ προσφέρει «ἀγάπη καὶ πλοῦτο» τότε, καλή μου κοπέλλα, δὲν μᾶς πέφτει λόγος ἐμᾶς. Μπορεῖς ἀξιόλογα νὰ τακτοποιήσῃς μόνη σου τὸ ζήτημα, ἀφοῦ ἄλλωστε δὲν ὑπάρχει, κατὰ τὴν ἀντίληψί σου καὶ δεύτερος ὅρος συγκρίσεως!..

Ἐ ρ ω τ ε υ μ έ ν ο μ α γ κ ά κ ι, Πειραιᾶ: Θὰ νομίζῃς ὅτι τὸ γράμμα σου μὲ τὸ βλάμικο ὕφος ποὺ τὸ διατυπώνεις, θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς διασκεδάσῃ. Δυστυχῶς δὲν τὸ κατάφερε. Ὕστερ' ἀπ' αὐτὰ δὲν θὰ περιμένῃς βέβαια νὰ σοῦ ἀπαντήσουμε σοβαρὰ στὶς ἀπορίες σου, γιὰ νὰ ἔχῃς τὴν χαιρεκακία νὰ πιστεύῃς ὅτι μᾶς ἐγέλασες. Ὥστε, κρίμα στὰ γραμματόσημα καὶ στὸν κόπο ποὺ ὑπεβλήθης ἀγαπητέ.

Π ε ρ. Π ο δ. Π α τ ρ. Κ ε φ.: Ταπεινότατα σοῦ ἐξομολογούμεθα ὅτι δὲν καταλάβαμε καὶ πολλὰ πράγματα, μ' αὐτά σου τὰ... «ἄτσιντεντ» ποὺ μᾶς γράφεις. Ὅσο γιὰ τὴ σύμπτωσι ν' ἀρρωστήσῃ ἡ καλή σου τὴ δεύτερη κιόλας ἡμέρα τῆς γνωριμίας σας, αὐτὸ δὲν εἶνε οὔτε πρωτοφανές, οὔτε δὰ καὶ τραγικό. Μιὰ κακὴ σύμπτωσις, ποὺ ἐλπίζουμε νάχῃ κιόλας περάσει.

Λ. Γ ι α ν ν ο ύ λ η ν, Ἀναυρον: Συμπονοῦμε τὸ πάθημά σου νὰ χάσῃς ἔτσι, ἀδικαιολόγητα τὸν ἀγαπημένο σου καὶ σύγχρονα νὰ μείνῃς μὲ... καμμένα τὰ μαλλιά σου ἀπὸ τὸ ὀξυζενέ, ποὺ σὲ ἀνάγκασε, ἀπὸ παράξενη ἰδιοτροπία, ὁ ἴδιος νὰ τὸ βάζῃς. Τώρα, ἀφοῦ ἔγινες πιὰ λογικὴ καὶ καλὰ σκέφτεσαι ὅτι ἡ ζωὴ πάντα ἔχει ἐνδιαφέρον, κι' ἀφοῦ αἰσθάνεσαι τὴν ἀνάγκη νὰ παρηγορηθῇς αἰσθηματικά, ἐμεῖς βέβαια δὲν ἔχουμε ἀντίρρησι νὰ συνδεθῇς μὲ τὸ νεαρὸ ποὺ σὲ συμπαθεῖ. Ἀρκεῖ φυσικὰ νὰ ψυχολογήσῃς τὸ ἀληθινό του αἴσθημα γιὰ νὰ μὴν πάθῃς καὶ μ' αὐτὸν ἀνάλογα μὲ ὅσα σοῦ στοίχισε ὁ πρῶτος!

Μ ι ὰ ν ἔ ρ η μ η κ ο π έ λ λ α: Βέβαια εἶνε κάποτε οἱ πιέσεις τῶν γονιῶν στὰ παιδιά τους ἄστοχες καὶ ἄδικες. Μὰ στὴ δική σου περίπτωσι δὲν νομίζουμε ὅτι ἔκανες καλὰ νὰ μὴν ἀκούσῃς τοὺς γονεῖς σου, ποὺ ἤθελαν νὰ σὲ ἀποκαταστήσουν μὲ ἕναν καλὸ νέο. Μὰ σὺ ἀρνήθηκες γιατὶ ἀγαπᾶς ἄλλον. Νὰ ὅμως ποὺ κι' αὐτὸς ἀναγκάζεται νὰ παντρευτῇ — ἢ τοὐλάχιστον τὸ ἰσχυρίζεται — γιὰ 500.000 δραχμές!... Τί νὰ σοῦ ποῦμε λοιπὸν κι' ἐμεῖς, ἔτσι ποὺ διαδραματίζονται τὰ πράγματα; Ἡ ἐκλογὴ καὶ ἡ ἀπόφασίς σου εἶνε τῆς ἀπόλυτης πρωτοβουλίας κι' εὐθύνης σου, ὥστε ἐμεῖς δὲν μποροῦμε νὰ σοῦ συστήσουμε τοῦτο ἢ τὸ ἄλλο, ἀφοῦ δὲν ξέρουμε βαθύτερα τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα.

Λ ο φ ί τ η ν Π.: Ἀφοῦ ἐσὺ μόνος σου τὴν δικαιολογεῖς, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τὴν κατακρίνουμε ἐμεῖς τὴν ἀγαπημένη σου, ποὺ ὑπέκυψε στὴν αὐταρχικὴ θέλησι τῆς μητέρας της καὶ παντρεύτηκε μὲ ἄλλον — ἂν καὶ μᾶς φαίνεται κάπως παράξενο αὐτό. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἐκεῖνο στὸ ὁποῖο δὲν συμφωνοῦμε μαζί σου εἶνε ἡ ἀπόφασί σου νὰ ξεγράψῃς τὸν ἑαυτό σου ἀπὸ τὸν κόσμο καὶ ἀπὸ τὰ δικαιώματα τῆς ζωῆς. Τὸ γράμμα σου δὲ δείχνει νέο λογικὸ καὶ φρόνιμο. Ὅσο δὲ καὶ ἂν σήμερα πονῇ ἡ ψυχή σου γιὰ τὴν στέρησι τῆς ἀγαπημένης σου, εἴμαστε βέβαιοι ὅτι τελικὰ θ' ἀποδεχτῇς μὲ ἀξιοπρέπεια καὶ στωϊκισμὸ τὴ μοῖρα σου καὶ θὰ θελήσῃς, ξαναβρίσκοντας τὸν ἑαυτό σου, νὰ γνωρίσῃς τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς καὶ νὰ διεκδικήσῃς τὰ δικαιώματα τῆς καρδιᾶς σου.

Ἐ ρ μ ῆ ν - Ἀ φ ρ ο δ ί τ η ν 3: Ἀπὸ τὴν ἐλευθεριότητα τοῦ γράμματός σου μποροῦμε νὰ συμπεράνουμε, ὅτι δὲν φαίνεται νάχῃς ἀναλάβει εὐθύνες ἀπέναντι τῆς κοπέλλας. Ἂν ἀληθινὰ λοιπὸν νομίζῃς ὅτι δὲν θὰ προκύψουν εἰς βάρος κανενὸς σας συνέπειες, μπορεῖς, μὲ τὴ δική σου ἐλεύθερη βούλησι νὰ βάλῃς τέρμα στὸν παράξενο αὐτὸ δεσμό σας...

Κ. Π. Α. 33, Βόλον: Νομίζουμε ὅτι περισσότερο ἀπὸ τὶς προσωπικές σου διαθέσεις, στὸ ζήτημα ποὺ μᾶς γράφεις, σ' ἔχουν ἐπηρεάσει οἱ κοινωνικὲς προκαταλήψεις καὶ πολὺ πιθανὸν — ὅσο καὶ ἂν ἐσὺ τὸ ἀποκλείῃς — οἱ κακογλωσσιὲς τῶν ἄσπονδων φίλων σου. Δὲν νομίζουμε ὅτι θἄπρεπε τόσο βασανιστικὰ νὰ σὲ ἀπασχολῇ τὸ παρελθὸν τῆς γυναίκας σου, ἀφοῦ ὅταν τὴν παντρεύτηκες δὲν ἐπεδίωξες νὰ τὸ πληροφορηθῇς. Τώρα δὲν ἔχεις κανένα ἠθικὸ δικαίωμα νὰ καταστρέψῃς τὸ δεσμό σας, ἐνόσῳ μάλιστα — ὅπως ὁμολογεῖς — εἶσ' εὐτυχισμένος καὶ ἡ σύζυγός σου εἶνε πιστὴ καὶ σὲ ἀγαπᾶ. Ἡ ἀγάπη τὰ συγχωρεῖ καὶ τὰ ἐξαγνίζει ὅλα. Μὰ γιὰ νὰ ἡσυχάσῃς ψυχικά, νομίζουμε ὅτι θἄπρεπε νὰ πάρῃς τὴ γυναίκα σου καὶ ν' ἀλλάξετε περιβάλλον, γιὰ ν' ἀπαλλαγῆτε ἔτσι ἀπὸ τὰ κακολογήματα τῶν χαιρεκάκων καὶ φθονερῶν κι' ἔτσι νὰ προστατεύσετε τὴν εὐτυχία σας. Αὐτὸ εἶνε τὸ ἀνδρικώτερο ποὺ ἔχεις νὰ κάνῃς.

Ζ ι ν ὲ τ Μ. Ν. Καλάμας: Δὲν νομίζουμε πὼς μπορεῖ νὰ σὲ ἀνησυχῇ ἔτσι ὑπερβολικὰ ἡ ζήλεια τοῦ «διαλεχτοῦ σου». Πάντα ὅποιος ἀγαπᾶ νοιώθει ἕνα ἀπροσδιόριστο αἴσθημα ἀμφιβολίας, ποὺ στὸ βάθος εἶνε λαχτάρα γιὰ τὸ ἀγαπημένο του πρόσωπο. Λοιπόν, ἂν πραγματικὰ ἀγαπιέστε εἰλικρινῶς καὶ ἂν εἶστε ἄξιοι νὰ δημιουργήσετε μὲ συναίσθησι τῆς κοινωνικῆς καὶ ἠθικῆς εὐθύνης σας τὸ δεσμὸ τοῦ γάμου καὶ τῆς οἰκογένειας, τότε μὴ φοβᾶστε πὼς μπορεῖ ν' ἀποτελέσῃ ἐμπόδιο γιὰ τὴν εὐτυχία σας ἡ ζήλεια — ἀρκεῖ φυσικὰ καὶ σὺ νὰ μὴ τοῦ δίνῃς, ἔστω καὶ ἀσυνείδητα, ἀφορμὴ μὲ τυχὸν ἐπιπολαιότητες ἢ σκέρτσα σου.

Ἄ γ ν ω σ τ η ν Χ.: Τὸ ὅτι ἕνας νέος σοῦ δείχνεται εὐγενικός, πρόθυμος καὶ πρόσχαρος, δὲν σημαίνει ὁπωσδήποτε καὶ πὼς σὲ ἀγαπᾶ. Λοιπὸν δὲν πρέπει νὰ ἔχῃς μεγάλη ἐμπιστοσύνη στὴν ἐντύπωσι ὅτι σ' ἀγαπᾶ, ἀφοῦ, ἀντίθετα, αὐτὸς δὲν ἀφήνει εὐκαιρίαν νὰ σοῦ δείχνῃ ὅτι δὲν τρέφει γιὰ σένα βαθύτερο ἐνδιαφέρον καὶ μάλιστα σοῦ λέει πὼς σὲ λυπᾶται γιατὶ τὸν ἀγαπᾶς τόσο πολύ. Συνεπῶς ὀφείλουμε νὰ σοῦ κάνουμε σχετικὰ μιὰ σύστασι: Νὰ μὴν ἀφοσιωθῇς τόσο πολὺ σ' αὐτὸ τὸ παράτολμο αἴσθημά σου, χαλιναγώγησε τὴν φαντασία σου μὲ τὴ λογικὴ τῆς πραγματικότητας, πρὶν νὰ εἶνε πολὺ ἀργὰ καὶ ἡ πικρὴ ἀλήθεια σοῦ χαράξῃ βαθιὰ τῆς ὀδύνης τὰ ἴχνη στὴν ψυχή. Εἶσαι τόσο νέα καὶ ἄξια ν' ἀπολαύσῃς τὸ ἀληθινὸ αἴσθημα τῆς ἀγάπης μὲ εἰλικρινῆ ἀνταπόκρισι.

Δ ῶ ρ ο ν Ἄ δ ω ρ ο ν, Τρίπολιν: Ἔχουμε τὴ γνώμη πὼς πρέπει ν' ἀκούσῃς τοὺς γονεῖς σου, ποὺ βέβαια, γιὰ νὰ σὲ ἀποτρέπουν ἀπὸ τὰ παρακινδυνευμένα σου τολμήματα, κάτι περισσότερο ξέρουν ἀπὸ σένα. Δίχως ἐφόδια ἀκόμη καὶ στὴν ἡλικία ποὺ εἶσαι, δὲν εἶνε φρόνιμο νὰ σκέπτεσαι ἔτσι μονομιᾶς τὸ γάμο, ἐπειδὴ ἡ συμμαθήτριά σου σοῦ χαμογέλασε γλυκά. Ἄκου, παιδί μου, τοὺς γονεῖς σου κι' ἐμᾶς, γιὰ νὰ μὴ μετανοιώσῃς κατόπιν!..

Φ λ ο γ ε ρ ὴ ν Τ σ ι γ γ ά ν α ν: Τὸ γράμμα σου σὲ περίληψι δίνει αὐτὴ τὴν ἐντύπωσι: «Μ' ἀγαπᾶ; Τὸν ἀγαπῶ; Θὰ τὸν ἀγαπήσω; Δὲν μ' ἀγαπᾶ; κλπ. κλπ.». Σ' αὐτὴ τὴν ἀντιφατικότητα, μὲ πολλὴ δόσι ἐπιπολαιότητος ἐκ μέρους καὶ τῶν δυό σας, τί νὰ σοῦ ἀποκριθοῦμε: Ἡ συμβουλή μας θ' ἄξιζε νὰ δοθῇ σὲ περίπτωσι ποὺ θ' ἀντιμετώπιζες τυχὸν κάποιο σοβαρὸ καὶ καίριο πρόβλημα. Γιὰ αἰσθηματικὰ καπρίτσια δὲν ἀξίζει νομίζουμε, νὰ κάνουμε κουβέντες. Μπορεῖτε καὶ μόνοι σας νὰ ρυθμίσετε τὸ ζήτημά σας.

Ἐ ρ ω τ ο χ τ υ π η μ έ ν ο ν Σ τ. Θ. Πειραιᾶ: Ἀπὸ τὰ ἐλάχιστα στοιχεῖα ποὺ μᾶς δίνεις τί νὰ σοῦ ποῦμε γιὰ τὴν περίπτωσί σου; Εἶδες — λέει μιὰ κοπέλλα ἀνώτερη κι' ἀπὸ τὴν.. Ἀφροδίτη τῆς Μήλου, τὴν ἀγάπησες, καὶ τώρα εἶσαι ξετρελλαμένος μαζί της, χωρὶς αὐτὴ νὰ τὸ ξέρῃ καὶ χωρὶς νὰ τολμᾶς νὰ τῆς τὸ πῇς. Ἔχεις χάσει τὸν ὕπνο σου, σ' ἔχουν χάσει οἱ δικοί σου κι' οἱ φίλοι σου, «κυττάζεις τ' ἄστρα καὶ τὸν βαθὺ οὐρανό», ποὺ λέει ὁ ποιητής. Αὐτὸ ποὺ ἔπαθες δὲν εἶνε παράξενο. Ἀλλὰ τὸ παράξενο εἶνε ὅτι δὲν σκέφτηκες ὅτι πολλὲς γυναῖκες συναντᾶ κανεὶς στὸ δρόμο, ποὺ μποροῦν νὰ τοῦ ἐμπνεύσουν ἔρωτα, χωρὶς ὡστόσο καὶ νὰ παθαίνεται ἔτσι σὰν ἐσένα. Λοιπόν, ἀφοῦ δὲν βλέπεις γιατρειά, ἀφοῦ δὲν μπορεῖς νὰ γίνῃς τολμηρός, ζητώντας νὰ γνωριστῇς μαζί της (ὄχι βέβαια μ' ἐπιπόλαιο σκοπό!) τότε —

ΕΠΙΒΛΗΤΙΚΕΣ ΚΟΜΜΩΣΕΙΣ

Ὁ Ἀντώνιο εἶνε ὁ ἄσσος τῶν κομμωτῶν. Κρίνοντας πὼς ἡ κόμμωσις πρέπει νὰ ξαναγυρίσῃ στὶς πηγές της, κρεάρησε γιὰ τὴν Ζακελὶν Ντοννύ, τὴν μὶς Εὐρώπη 1948 μιὰ κόμμωσι «Μαρίας - Ἀντουανέττας» ποὺ εἶνε πραγματικὰ ἐπιβλητική. Ἔχει ὕψος 1 μέτρο καὶ ἀπαιτεῖ 1½ κιλὸ μαλλιά. Ἐμπνεόμενος κατόπιν ἀπὸ τὸ πολὺ πιὸ μακρυνὸ παρελθὸν ἐδημιούργησε γιὰ τὴν ὡραιότερη πάντοτε Εὐρωπαία μιὰ κόμμωσι «Κλεοπάτρας» ἐξ ἴσου ἂν ὄχι περισσότερο ἐπιβλητικὴ ἀπὸ τὴν ἄλλη.

δῶσε τόπο τῆς ὀργῆς καὶ ξαναβρὲς τὸν εὔθυμο καὶ γεμάτο αὐτοπεποίθησι ἑαυτό σου

ΕΡΗ

«Εἶμαι μιὰ κόρη ἀξιοπρεπὴς ἀπὸ πλουσία καὶ ἔνδοξη οἰκογένεια καὶ δὲν θὰ ἀφήσω ποτὲ νὰ ποδοπατηθῆ ὁ ἐγωϊσμός μου», μοῦ γράφει ἡ Νόρμα Σεντάν. Καὶ ἀφηγεῖται πῶς ἀγάπησε ἀπὸ οἶκτο ἕνα φτωχὸ νέο, ἀπόφοιτο τῆς ἰατρικῆς, καὶ ὅτι μιὰ μέρα τὰ χάλασαν γιὰ κάτι μικροπράγματα: αὐτὸς ἤθελε νὰ πάρουν τὸ τράμ, ἐκείνη ἤθελε τὸ λεωφορεῖο. Καὶ ἔκτοτε δὲν ξαναμίλησαν γιατὶ δὲν τὴν ἀφήνει ὁ ἐγωϊσμός της. Μόνον ἂν τῆς μιλήση ἐκεῖνος, τότε θὰ τὸν συγχωρήση. Τὸν ἀγάπησες ἀπὸ οἶκτο, Νόρμα Σεντάν. Κι' αὐτὸ σημαίνει ὅτι δὲν τὸν ἀγαπᾷς, καὶ δὲν σκέπτεσαι στὰ σοβαρὰ νὰ τὸν πάρης ἄντρα σου. Διότι ἂν μιὰ διαφορὰ προτιμήσεως μεταξὺ τρὰμ καὶ αὐτοκινήτου δὲν μπορέσατε νὰ λύσετε φαντάζομαι πόσο δυστυχεῖς θὰ γίνετε στὰ διάφορα οἰκογενειακὰ προβλήματα ποὺ θὰ παρουσιαστοῦν ἀργότερα στὴ ζωή σας ὅταν θὰ σᾶς ἔχη ἑνώσει ὁ γάμος κάτω ἀπὸ τὴν ἴδια στέγη. Ὁ ἀξιοπρεπὴς ἄνθρωπος δὲν εἶναι ποτὲ ἐγωϊστής, πρὸ πάντων ὅταν κατάγεται ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια κι' ἔχει πάρει μιὰ καλὴ ἀνατροφή. Ἡ ἀξιοπρέπεια ἀπαιτεῖ νὰ σέβεσαι τοὺς ἄλλους.

Στρ. Μ. Κουρνόγαλον: Πῆρα ἐγὼ τὸ συστημένο γράμμα σας, μέσα στὸ ὁποῖο βρῆκα εὐγενικὰ καὶ χριστιανικὰ αἰσθήματα. Σᾶς συγχαίρω. Ἡ περίπτωσίς σας εἶνε πολύπλοκη ἀλλὰ ὄχι καὶ δύσκολη νὰ λυθῆ. Γράψετε καὶ στὶς τρεῖς, ὅτι ἀρκετὰ κράτησε τὸ σύστημα αὐτὸ τῆς ἀλληλογραφίας καὶ ὅτι μιὰ ποὺ φτάσατε στὸν ἔρωτα πρέπει νὰ πάρη τέλος, ἀφοῦ προσωπικῶς δὲν γνωρίζεστε γιὰ νὰ ἐκτιμήση ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Ἐκτὸς ἂν θέλουν νὰ συνεχίσουν τὴν ἀλληλογραφία, φιλικὰ ἁπλῶς. Ἔτσι ὁποια ἀπὸ τὶς τρεῖς ἀπαντήση καὶ ἀποδεχθῆ τὴν ἁγνὴ φιλία, αὐτὴ θὰ εἶναι καὶ ἀξία τῆς ἀγάπης σας, ἀφοῦ δὲν πήναινε μὲ σκοπὸν τὸ γάμο.

Ἀμφιταλαντευόμενον ἀπὸ ἀγάπην: Εἴχατε ἀρκετὴ ἡλικία καὶ πεῖρα νὰ σκεφθῆτε αὐτὰ τὰ ζητήματα πρὶν νὰ τὴν παρασύρετε στὸν πειρασμό. Γιατί νὰ τὰ σκεφθῆτε ἐκ τῶν ὑστέρων; Κι' ἂν σᾶς ἔχη ἀγαπήσει; Πάντως ἡ ἡλικία δὲν παίζει κανένα ρόλο ἂν ἐσεῖς εἶσθε καλὸς κι' εὐγενικὸς μαζί της. Τὰ χρόνια δὲν γερνοῦν τὸν ἄνθρωπο καὶ ἰδίως τὴ γυναῖκα. Ἡ ἔλλειψις εὐτυχίας καὶ ἀγάπης, ἡ γκρίνια καὶ οἱ ἀφορμὲς γιὰ ζήλεια τὴν κάνουν νὰ φαίνεται γερασμένη.

Λουλούδι τοῦ Μεξικοῦ: Πρέπει πρῶτα νὰ ἐξακριβώσετε ἂν αὐτὸς εἶνε εἰλικρινής, γιατὶ ὅπως παράτησε τὴν ἄλλη μπορεῖ αὔριο νὰ παρατήση καὶ σᾶς. Πάντως δὲν μπορεῖ, κάτι θὰ συμβαίνη, γιατὶ ἔτσι, στὰ καλὰ καθούμενα, δὲν σταματοῦν τὸν ἄλλο στὸ δρόμο. Πάντως πολιτευθῆτε μὲ σύνεσι.

Πρώτην Ἀγάπη, Ἐνταῦθα: Καθῆκον τῆς γυναίκας εἶνε νὰ μὴν παριστάνη τὸ ἀγρίμι, καὶ νὰ ἐκδηλώνη παντοῦ καὶ πάντα τὴν τρυφερότητά της εἴτε πρόκειται γιὰ ἁπλῆ φιλία, εἴτε γιὰ βαθὺ αἴσθημα. Κι' ἐνῶ ἐκεῖνος σοῦ φέρνεται μὲ τόσο ἐνδιαφέρον, μὲ τόση γλυκύτητα, ἐσὺ δείχνεσαι διαφορετικὰ ἀπὸ ὅ,τι αἰσθάνεσαι γι' αὐτόν. Λοιπόν, γίνου πιὸ μαλακή, χαμογέλασε, δεῖξε τὰ αἰσθήματά σου καὶ νὰ γίνης εὐτυχής.

Μικρὴ Δυστυχισμένη — Κ. Α.: Καλή μου μικροῦλα, μὴ φοβᾶσαι. Καὶ τὸ ἕνα καλὸ καὶ τὸ ἄλλο καλλίτερο. Δὲν λέω μάλιστα ὅτι αὐτὸ ἐμποδίζει τὰ μαθήματά σου. Μὲ τὸ νὰ στενοχωριέσαι τώρα δὲν κερδίζεις τίποτα, ὅσο καὶ νὰ θέλης νὰ μὲ πείσης ὅτι ξέρεις ἀπὸ ἀγάπη. Γιατὶ ἀγάπη δὲν σημαίνει λύπη, στενοχώρια, σκέψεις γι' αὐτοκτονία. Ἕνας ὑγιὴς ἄνθρωπος εἶνε εὔθυμος ὡς ποὺ νὰ φτάση καὶ ἡ στιγμὴ τοῦ γάμου καὶ νὰ ἀπολαύση τὴν εὐτυχία μὲ τὸ σύντροφο τῆς ζωῆς του.

«Μαθητὴν μέσης ἐκπαιδεύσεως»: Τὸ μόνο μέσον γιὰ νὰ ἔλθετε σ' ἐπαφὴ καὶ νὰ τῆς γνωρίσετε τὰ αἰσθήματά σας, εἶνε νὰ λάβετε τὸ θάρρος καὶ νὰ τῆς μιλήσετε. Ἂν μάλιστα σκοπός σας εἶνε νὰ τὴν κάνετε σύντροφο τῆς ζωῆς σας, τότε προτιμώτερο νὰ ἀποταθῆτε στοὺς γονεῖς της. Ἔτσι δὲν θ' ἀρχίση καὶ τὸ κουτσομπολιὸ στὸ χωριὸ εἰς βάρος τῆς κοπέλλας ποὺ ἀγαπᾶτε.

Σκορπισμένον ἔρωτα Χ. Β. Κ.: Τὸ αἴσθημα ποὺ νοιώθετε δὲν εἶνε «ἔρως». Εἶνε ἁπλούστατα θαυμασμὸς καὶ ἐκτίμησις τοῦ ὡραίου. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ μὴν ἐκτίθεσθε, ὡς ποὺ νὰ φτάση ἡ κατάλληλη στιγμὴ νὰ διαλέξετε τὴ μέλλουσα σύντροφο τῆς ζωῆς σας ποὺ θὰ τὴν ἀγαπήσετε πραγματικά, μὲ ὅλη σας τὴν καρδιά.

Μπουμπούκι ποὺ πρὶν ἀνθίση μαράθηκε, Σ. Μ. Π. Βόλον: Νὰ θεωρήσετε τὸν ἑαυτό σας εὐτυχισμένο ποὺ σᾶς συνέβη αὐτὸ καὶ ὄχι δυστυχισμένο. Ἔτσι γνωρίσατε μὲ ποιὰ εἴχατε νὰ κάνετε καὶ ἀπελευθερωθήκατε ἐγκαίρως. Δὲν ἦταν ἀξία τῆς ἀγάπης σας. Δείξετέ της, λοιπόν, περιφρόνησι καὶ προσπαθῆστε νὰ ξεχάσετε.

Μάρμον Χαρ..., Θεσσαλονίκην: Μὴν κάνετε καμμιὰ διάκρισι. Καὶ στὶς τρεῖς ἀδελφὲς νὰ φέρεσθε σὰν καλὸς φίλος, σὰν συγγενής. Κι' ὅταν.. θάρθῆ ἡ κατάλληλη στιγμή, τότε ν' ἀποταθῆτε ἀπ' εὐθείας στοὺς γονεῖς καὶ νὰ τοὺς πῆτε ὅτι θὰ εἴσαστε εὐτυχὴς νὰ γίνετε πραγματικὸ παιδί τους. Κι' ὅταν σᾶς ἐρωτήσουν σχετικῶς, τότε ἐκδηλώνετε τὴν προτίμησί σας.

Πληγωμένη καρδοῦλα, Ο. Α. Ν. Χ.: Τὸ παληὸ φλὲρτ δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ ἔδωσε αὐτὴ τὴν ἀφορμή. Ἴσως νὰ ἐθίγη ὁ ἐγωϊσμός του μὲ τὰ λόγια ποὺ τοῦ εἶπαν. Θὰ συνέλθη μὲ τὸν καιρό. Γι' αὐτὸ διατηρῆστε τὴ φιλία σας καὶ μὴν ἀμφιβάλετε ὅτι θάρθῆ ἡ στιγμὴ νὰ «πέση» μόνος του.

Βίβια — Λὴ — Β. Τ. Σ.: Νὰ μὴ σὲ πειράζη καθόλου. Πρέπει νὰ θεωρῆς τὸν ἑαυτό σου εὐτυχῆ ποὺ ξεμπέρδεψες τόσο εὔκολα. Εἶνε, βέβαια λυπηρὸ γιὰ μερικὰ κορίτσια νὰ πέφτουν θύματα τῆς παληανθρωπιᾶς ὡρισμένων νέων. Ἀλλὰ κι' αὐτὰ τὰ κορίτσια δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχουν τόσους ἐνθουσιασμοὺς καὶ νὰ φαντάζωνται ὅτι ἀγαπιοῦνται, ἁπλῶς καὶ μόνον γιατὶ ἕνας νέος τοὺς χαμογέλασε ἢ τοὺς εἶπε δυὸ τρία ὄμορφα λογάκια ποὺ τὰ ἔχει ξαναπῆ σὲ πολλὲς ἄλλες καὶ «πιάνουν» μόνον σ' ἐκεῖνες ποὺ ἔχουν ἀδύνατο χαρακτῆρα καὶ πολὺ λίγο μυαλὸ γιὰ νὰ σκεφθοῦν τὰ ἐπακόλουθα.

Γ. Παπ... 114, Ἐνταῦθα: Τὸ γράμμα σας τὸ ἔλαβα καὶ ἀπάντησα. Θὰ δημοσιευθῆ ἡ ἀπάντησις μὲ τὴ σειρά της. Εἶνε τόσα πολλὰ τὰ γράμματα ποὺ λαβαίνομε ποὺ δὲν θὰ ἔφτανε ὁλόκληρος ὁ «Θησαυρὸς» γιὰ νὰ δημοσιευτοῦν ὅλες μαζὶ οἱ ἀπαντήσεις μας.

Τρικυμισμένη καρδιά: Δὲν πρέπει ν' ἀμφιβάλλετε ὅτι μπορεῖ νὰ συμβῆ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα. Τὸ ζήτημα, ὅμως, εἶνε ἄλλο: Γιατί σᾶς ἀγαπᾷ; Σᾶς τὸ εἶπε αὐτό; Ἂν ὄχι κρατῆστε τὴ φιλία του. Νὰ εἶστε πάντοτε σοβαρὴ μαζί του, ἀξιοπρεπής, εὐχάριστη, ἀλλὰ μὴ τοῦ δίνετε τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς χαρακτηρίση καὶ ὡς μία εὔκολη κοπέλλα. Βέβαια ἂν ὁ σκοπός του εἶνε καλός, ἂν ἀπὸ τὶς πληροφορίες ποὺ ἔχετε πάρει εἶνε ἕνας τίμιος νέος καὶ οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητος, τότε μπορεῖτε νὰ δεχθῆτε τὸν ἔρωτά του μὲ τὴν προϋπόθεσι ὅτι θὰ γίνετε ἡ σύντροφος τῆς ζωῆς του.

Πληγωμένον-ἔρωτα ΑΓΚΕΔ: Γιατί νὰ ἔχετε ἀγωνία ὅταν σᾶς παρακολουθῆ ἕνας ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς της; Δὲν ἔχετε τὸ θάρρος νὰ καταλήξετε στὸ γάμο; Σκεφθήκατε ποτὲ σὲ τί κίνδυνο ἐκθέτετε ἕνα κορίτσι μὲ τὶς ἀπαιτήσεις σας: Μὴν εἶσθε, λοιπόν, ἄδικος!

«Παπαδ... 315»: Τί ἀνόητοι ποὺ εἶνε οἱ ἄνθρωποι! Κρατοῦν τὴν εὐτυχία μέσα στὰ χέρια τους καὶ τὴν πετοῦν, τὴν ποδοπατοῦν. Κι' ὕστερα; Ὕστερα κλαῖνε πάνω στὰ ἐρείπια αὐτῆς τῆς εὐτυχίας κι' ἀφοῦ δὲν μποροῦν νὰ ξαναφτιάξουν τὴ ζωή τους, καταστρέφουν κι' ὅ,τι τοὺς ἀπομένει: σύζυγο, παιδιά, σπιτικό!

Ἀκοῦστε με καὶ οἱ δυό σας! Αὐτὸ ποὺ κάνετε εἶνε ἐγκληματικό. Χωρίσατε, ὁ καθένας πῆρε τὸ δρόμο του εἴτε ἀπὸ πεῖσμα εἴτε ἀπὸ ἀπελπισία. Παντρευτήκατε ὁ καθένας μὲ ἄλλον, κάνατε παιδιά. Λοιπόν τί σᾶς φταῖνε αὐτὰ τὰ πλάσματα γιὰ νὰ τὰ ρίξετε στὴν ἀπόγνωσι καὶ στὴν καταστροφή; Ὄχι. Διακόψετε κι' αὐτὴ ἀκόμα τὴν ἀλληλογραφία σας. Θεωρήσετε ὅ,τι συνέβη, ὡς ἕνα εὐχάριστο ἐπεισόδιο τῆς ζωῆς σας, ὡς μιὰ ὡραία παρένθεσι καὶ τίποτε ἄλλο.

Ἀπελπισμένη Καρδιὰ Π. Ν.: Τὸν ἀγαπᾶτε. Κι' αὐτὸς θὰ δεχτῆ νὰ παντρευτῆ μιὰ ἀπὸ τὶς δυό σας, ἀπὸ ὑποχρέωσι στοὺς γονεῖς σας. Ἀπὸ τώρα βλέπω ὅτι αὐτὸς ὁ γάμος δὲν θὰ εἶνε καθόλου εὐτυχισμένος γιὰ ὅποιαν ἀπὸ τὶς δυό σας διαλέξη καὶ προπάντων γιὰ σᾶς. Καταλαβαίνω ὅτι σεῖς ὑποφέρετε γιατὶ τὸν ἀγαπᾶτε. Γιατί ὅμως ἐπὶ δυὸ χρόνια νὰ μὴν τοῦ δείξετε τὴ συμπάθειά σας, τὴν ἀγάπη σας; Ἂν εἶνε ἀκόμα καιρός, προσπαθῆστε, μὲ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο, νὰ ἐνδιαφερθῆ γιὰ σᾶς, νὰ σᾶς προσέξη καλύτερα.

Ὀνειροπλέχτρα — Μ. Ε.: Ἀφοῦ γνωριζόσαστε ἐδῶ καὶ 4 χρόνια, καὶ ἀγαπιώσαστε τόσο πολύ, φυσικὸ ἦταν, ὁ ἄνθρωπος νὰ πονέση. Ἔτσι ἔδειξε τὸ ἐνδιαφέρον του. Ἑπομένως καὶ σεῖς ἔπρεπε νὰ φανῆτε πιὸ λογικὴ καὶ νὰ μὴν τὸν παρεξηγήσετε. Ἔπρεπε, μάλιστα, νὰ χαρῆτε ποὺ ἐνδιαφέρεται τόσο γιὰ σᾶς. Ἂς λείψουν, λοιπὸν τὰ πείσματα. Φανῆτε πιὸ εἰλικρινὴς μαζί του, καὶ γελάστε μὲ τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ ποὺ θὰ σᾶς ἑνώση ἀκόμη περισσότερο.

Ἀμαζόνα — Ἀθήνας: Μὴν ἀκοῦτε τὴ φίλη σας. Ν' ἀκούσετε τὴν καρδιά σας. Ἡ ἡλικία του εἶνε κατάλληλη. Ἀρκεῖ νὰ θέλη νὰ ρθῆ σπίτι σας καὶ τὰ σᾶς ζητήση ἀπὸ τοὺς γονεῖς σας.

Ἄσκεπτον, Κάτω Πατησιώτην: Εἶνε πολὺ εὐχάριστη καὶ ζηλευτὴ ἡ περίπτωσίς σας. Νὰ προσπαθῆστε νὰ σᾶς ἐκτιμήσουν οἱ γονεῖς της καὶ νὰ σᾶς θελήσουν κι' αὐτοί. Ἀλλιῶς... ὅλα τὰ ὄνειρα θὰ διαλυθοῦν κι' ἂς ἐπιμένη ἡ νέα.

Ἄτυχη ἀγάπη Σ.Τ. Α.: Πραγματικὰ ἡ περίπτωσίς σου εἶνε πολὺ σοβαρή.

Αὐτὸς εἶνε ἕνας ἄνθρωπος, ἄρρωστος ψυχικῶς, ποὺ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ πολλὴ συμπάθεια γιὰ νὰ ἐπουλώση τὴν παληά του πληγή. Ἐσὺ ὅμως ἐνῶ τὸν ἀγαπᾷς ἀντὶ νὰ τὸν βοηθήσης νὰ ξεχάση τὴν «ἐγωΐστρια», τοῦ φέρεσαι ἐπίσης ἐγωϊστικά, ἔτσι ποὺ ν' ἀναρωτιέται: «Ἀρρώστησα ἀπὸ τὸν ἐγωϊσμὸ τῆς πρώτης, καὶ πρέπει νὰ πεθάνω ἀπὸ τὸν ἐγωϊσμὸ τῆς δεύτερης;»

Ὄχι, μικροῦλα μου, μὴν εἶσαι ἐγωΐστρια καὶ αὐθαίρετη. Μὴν κρύβης τ' ἀληθινά σου αἰσθήματα. Δεῖξε τρυφερότητα καὶ στοργή, σὰν μητέρα καὶ σὰν σύζυγος, στὸ ἀρρωστημένο μεγάλο αὐτὸ παιδί σου, καὶ πλημμύρισε τὰ στήθη του ἀπὸ ἀγάπη καὶ ἐλπίδα. Μὴν τὸν ἀφήνης νὰ κλαίη στὴ μοναξιά του γιὰ τὴν ἀγάπη σου, στὴν ὁποία τόσο πολὺ βασίστηκε γιὰ νὰ γίνη κι' αὐτὸς μιὰ μέρα εὐτυχής, κοντά σου καὶ νὰ ἐπανακτήση τὴν ψυχική του γαλήνη.

Ἐσμεράλδα, Θεσσαλονίκη: Εἶνε τὸ μόνο εὔκολο. Φτάνει νὰ συμπεριφερθῆς ὅπως σοῦ συμπεριφέρεται κι' ἐκεῖνος. Συγκράτησε τὰ νεῦρα σου κι' ἔχε τὸ χαμόγελο στὰ χείλη σου.

Ἄοσμον ἄνθος, Α. Κ. Λ.: Ἡ ἀδιαφορία σου τὸν ἐδίωξε ἀπὸ κοντά σου. Τώρα πιὰ δὲν ὠφελοῦν οὔτε τὰ κλάματα, οὔτε οἱ ἀπειλές. Ἂν μπορῆς νὰ τοῦ ζητήσης συγγνώμη γιὰ τὸ κακὸ ποὺ τοῦ ἔκανες, θὰ ἐκτιμήση τὴν καλωσύνη τῆς ψυχῆς σου καὶ θὰ ξαναγυρίση.

Τρελλὸ Ναυτόπουλο, Ρόδον: Δὲν μπορεῖ νὰ ζῆ κανεὶς μόνο μὲ τὶς ἀναμνήσεις. Ἂν ἄλλοτε ἔκανες κακὸ προσπάθησε νὰ ἐπανορθώσης τώρα τὰ σφάλματά σου.

ΜΙΡΑΝΤΑ

*

Μάριαν Φίλιππς, Λονδῖνον: Ἐκτιμοῦμε πολὺ καὶ ἀληθινὰ μᾶς συγκινοῦν τὰ αἰσθήματα τῆς νοσταλγίας σου γιὰ τὴν ἀγαπημένη μας καὶ πολύπαθη πατρίδα. Ἀλλὰ δὲν νομίζουμε ὅτι σκέπτεσαι καλὰ καὶ λογικὰ νὰ θέλης νὰ ξεσηκωθῆς οἰκογενειακῶς καὶ νάρθης στὸ χωριό σου, δημιουργώντας στὴ σημερινὴ οἰκονομικὴ καὶ κοινωνικὴ κατάστασι τῆς οἰκογενείας σου ἀναταραχές. Γιὰ ἀργότερα, ὅταν μεγαλώσουν καὶ τὰ παιδάκια σου, μπορεῖς νὰ ἐπιχειρήσης ἕνα ταξείδι καλοκαιρινό, νὰ μείνης στὸ γενέθλιο τόπο σου καὶ νὰ ξαναζήσης τὶς ὡραῖες ἀναμνήσεις τῆς πρωτινῆς σου ζωῆς.

Μικρὸν Θησαυρόφιλον, Ἀμαλιάδα: Τὸ τεῦχος ποὺ ζητεῖς μπορεῖς νὰ τὸ παραγγείλης καὶ νὰ τὸ προμηθευθῆς ἀπὸ τὸ ὑποπρακτορεῖο ἐφημερίδων τῆς πόλεώς σου. Συνεννοήσου, λοιπόν, μὲ τὸν ὑποπράκτορα ἐκεῖ.

Μικρὴν Ἀμαζονίτσαν: Τὸ καταλαβαίνουμε νὰ κάνη κανεὶς κέφι καὶ νὰ κουρντίζη κάποιον, νὰ τὸν πειράζη, ἀκόμη καὶ νὰ τοῦ στήση μιὰν ἔξυπνη φάρσα. Δυστυχῶς ὅμως τὸ δικό σου τὸ γράμμα πρὸς τὸν ἄλλοτε συνεργάτη μας δὲν ἔχει κανένα ἴχνος ἐξυπνάδας. Εἶνε τόσο ταπεινό!... Ντροπή!..

Μιχ. Κρομ., Κρήτην: Γιὰ νὰ σᾶς ἐγγράψουμε συνδρομητὴ καὶ νὰ σᾶς στέλνουμε τὰ τεύχη πρέπει, ἀγαπητὲ κύριε, νὰ μᾶς ἐμβάσετε τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς μὲ ταχ)κὴν ἐπιταγήν.

Τὸ παποῦτσι θέλει CAMEL

«ΠΟΛΥΞΕΝΗ»
ΚΟΠΤΙΚΗ · ΡΑΠΤΙΚΗ
ΕΛΕΝΗΣ ΑΘ. ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΟΔΟΣ ΒΙΚΤ. ΟΥΓΚΩ 48-48Α · ΧΡΗΣΙΣ ΤΗΛ. 51-051
(ΠΛΗΣΙΟΝ ΠΛΑΤΕΙΑΣ ΒΑΘΗΣ · ΕΝΑΝΤΙ ΘΕΑΤΡΟΥ «ΠΕΡΟΚΕ»)
ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ · ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΗΜΕΡΗΣΙΑ-ΒΡΑΔΥΝΑ
Διὰ θύματα πολέμου ἀνταποδοτικὰ δίδακτρα στὸ ἥμισυ
Ἐπὶ πλέον διδάσκεται ἡ ΓΑΛΛΙΚΗ διὰ ρισουρίνα
ΔΕΧΟΜΕΘΑ ΚΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΕΣ

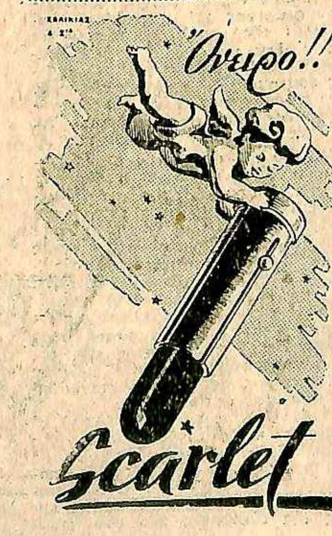

Ὁ ἠθοποιὸς τῆς ὀθόνης ποὺ βλέπει τὴ ζωὴ ὡς κωμωδία

Ἂν θέλετε νὰ εἶσθε πάντοτε εὐδιάθετοι καὶ εὐχάριστοι στοὺς ἄλλους, ἂν θέλετε νὰ ζήσετε πολλὰ χρόνια, νὰ παίρνετε τὴ ζωὴ πάντοτε ἀπὸ τὴν καλή της ὄψι. Μὲ ἄλλα λόγια πρέπει νὰ φιλοσοφῆτε, μᾶς συνιστᾶ σοβαρὰ ὁ γνωστὸς Βρεττανὸς στὰρ τοῦ ἀγγλικοῦ καὶ τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου Ντέϊβιντ Νίβεν. Καὶ συνεχίζει: Ἡ ζωή μας εἶνε μιὰ κωμωδία ποὺ παίζεται ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ καὶ ἀπὸ τὸ βράδυ ὡς τὸ πρωῒ καθημερινῶς. Ὅσο μεγαλείτερη σημασία ἀποδίδουμε στὰ καθημερινὰ προβλήματα τόσο πιὸ δύσκολη βρίσκουμε τὴν λύσι τους. Γι' αὐτό, ἐγὼ τοὐλάχιστον, ἔχω πάψει πρὸ πολλοῦ νὰ ἀποδίδω σημασία στὰ καθημερινὰ γεγονότα τῆς ζωῆς μου...».

Ἀντιφαρμοστὲς συμβουλές, θὰ πῆτε. Ἀλλὰ μὴν ξεχνᾶτε ὅτι ὁ Ντέϊβιντ Νίβεν εἶνε λιγάκι φιλόσοφος καὶ πολὺ χιουμορίστας. Ὅλα τὰ γεγονότα ποὺ τοῦ συμβαίνουν τὰ βλέπει μόνον ἀπὸ τὴν καλή τους ὄψι καὶ ἔτσι τὰ ἀντιμετωπίζει εὔκολα. Ὁ Νίβεν γεννήθηκε στὸ Λονδῖνο, στὶς 25 Νοεμβρίου τοῦ 1906 ἀπὸ γονεῖς μέτριας κοινωνικῆς τάξεως. Μεγάλωσε μέσα στὴ μιζέρια καὶ τὶς στερήσεις κι' ὅταν ἔγινε 19 ἐτῶν σκέφθηκε ὅτι ἔφτασε ἡ ὥρα νὰ κερδίση τὴν ζωή του μόνος του. Κατετάγη τότε ἐθελοντὴς στὸν ἀγγλικὸ ἀποικιακὸ στρατό, πολέμησε γενναῖα σὲ πολλὲς μάχες μὲ ἐπαναστάτες τοῦ Ἰνδοστὰν καὶ τῆς Μαλαισίας καὶ τραυματίσθηκε ἀρκετὲς φορές.

Γρήγορα ὅμως βαρέθηκε τὴ ζωὴ αὐτὴ καὶ τὸ 1929 ξαναγύρισε στὸ Λονδῖνο. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἀκριβῶς ἐρωτεύθηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὰ σοβαρά, ἀλλὰ τὸ ρομάντσο του εἶχε πολὺ ἀτυχὲς τέλος: τὴν τελευταία στιγμὴ ἡ ἐκλεκτὴ τῆς καρδιᾶς του προτίμησε ἄλλον, μὲ σταθερώτερο ἐπάγγελμα καὶ ἀρκετὴ περιουσία.

Μὲ τὴν ἀπελπισία στὴν καρδιά, ὁ Νίβεν ἔφυγε ἀμέσως γιὰ τὴν Ἀμερικὴ ὅπου καὶ ξανάρχισε τὴ βιοπάλη. Μὲ ἀμοιβὴ 16 σέντς τὴν ὥρα ἔγινε ἁπλὸς ἐργάτης καὶ ἐργάσθηκε στὴν κατασκευὴ καὶ τοποθέτησι μιᾶς μεγάλης γέφυρας στὴν Πολιτεία τῆς Ἀλαμπάμας. Ἔπειτα καταπιάσθηκε μὲ τὸ γράψιμο καὶ συνέγραψε ἕνα βιβλίο... γιὰ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον κυνηγοῦν τὶς ἀλεποῦδες! Μετὰ ἐργάσθηκε ὡς δημοσιογράφος, ὡς σωφέρ, ὡς μπάρμαν, ὡς μαῖτρ-ντ' ὀτὲλ καὶ τὸ 1936, τριάντα ἐτῶν πιά, δὲν εἶχε δημιουργήσει τίποτα ἀκόμη. Ἦταν ἕνας πεντάφτωχος νέος χωρὶς μοῖρα στὸν ἥλιο. Ἦταν ὅμως πολὺ ἐμφανίσιμος καὶ εὐχάριστος στὴν ὁμιλία του. Ἔτσι δὲν ἄργησε νὰ συνάψη καλὲς γνωριμίες στὴ Ν. Ὑόρκη ὅπου εἶχεν ἐγκατασταθῆ. Μεταξὺ τῶν προσωπικοτήτων γνώρισε καὶ τὴν διάσημο πολυεκατομμυριοῦχο καὶ ἐκκεντρικὴ Ἀμερικανίδα Βαρβάρα Χιοῦτον, ἡ ὁποία τὸν συνεπάθησε κι' ἔδειξε ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον γι' αὐτόν. Ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ καὶ χάρις στὰ μεγάλα μέσα τῆς Χιοῦτον ὁ Ντέϊβιντ Νίβεν, ὁ φτωχὸς καὶ ἄσημος νέος... ἐνέσκηπτε στὸ Χόλλυγουντ. Ἡ σκληρὴ τύχη του εἶχε μειδιάσει ἐπὶ τέλους.

— Δὲν ξέρω κι' ἐγὼ γιατὶ μοῦ ἀρέσουν οἱ περιπέτειες, λέει σήμερα ὁ Ντέϊβιντ, γελῶντας. Φαντασθῆτε ὅτι ὅταν ὑπηρετοῦσα στὸ πολεμικὸ ναυτικὸ τῆς πατρίδος μου, στὸν τελευταῖο πόλεμο, δυὸ φορὲς κινδύνεψα νὰ σκοτωθῶ ἀπὸ ἐχθρικὰ ἀεροπλάνα καὶ τρεῖς φορὲς ἀπὸ δυστυχήματα τῆς στιγμῆς. Καμμιὰ φορὰ ὅμως δὲν ἔχασα τὴν ψυχραιμία μου, τὴν φιλοσοφία μου, τὸ χιοῦμορ μου καὶ τὸ χαμόγελό μου. Ἴσως αὐτὰ τὰ τέσσερα προσόντα μου νὰ μὲ βοήθησαν νὰ ξαναγυρίσω ζωντανὸς στὰ στούντιο τοῦ Χόλλυγουντ καὶ τῆς Ἀγγλίας...

Σήμερα ὁ Νίβεν εἶνε ἕνας «φθασμένος» καλλιτέχνης μὲ πλέον ἀπὸ 25 ταινίες στὸ ἐνεργητικό του, μὲ φήμη καὶ δημοτικότητα τόσο στὴν Εὐρώπη ὅσο καὶ στὴν Ἀμερική. Γιὰ κάθε ταινία του στὸ Χόλλυγουντ πληρώνεται κατὰ μέσον ὅρο 60.000 δολλάρια, ἐνῶ στὴν Ἀγγλία παίρνει πολὺ λιγώτερα. Γι' αὐτὸ κι' αὐτὸς προτιμᾶ τὴν Ἀμερική.

Τὸ 1946 ἔχασε τὴ γυναῖκα του σ' ἕνα αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα στὴν Ἀμερική. Τοὺς πρώτους μῆνες στενοχωρήθηκε πολύ. Ἔπειτα ὅμως, παίρνοντας προφανῶς τὸ ζήτημα πάλι... ἀπὸ τὴν καλή του ὄψι (!) παρηγορήθηκε καὶ τὸν Ἰανουάριο ἐφέτος ξαναπαντρεύθηκε. Δεύτερη σύζυγός του εἶνε ἡ νεαρὰ καὶ ὄμορφη Σουηδέζα — καὶ πολυεκατομμυριοῦχος σημειῶστε — Πωλίνα Τέρμσεντεν, πρώην κυρία Χιοῦρτσιντ. Ζοῦν σήμερα στὸ Χόλλυγουντ, στὴν πολυτελέστατη βίλλα ποὺ ἔχει ὁ Ντέϊβιντ στὸ δάσος τοῦ Μπρέντγουντ. Ἡ γυναῖκα του ὅμως ἀγαπάει τὴ θάλασσα καὶ τὸν ἥλιο καὶ γι' αὐτὸ ζοῦν πολλοὺς μῆνες στὴ Φλωρίδα, ὅπου ὁ Ντέϊβιντ ἐπιδίδεται στὸ ἀγαπημένο του σπόρ: στὸ ψάρεμα...

Ἀπὸ τὸν πρῶτο του γάμο ὁ Νίβεν δὲν ἀπόχτησε παιδιὰ καὶ ἀπὸ τὸν δεύτερο, καθὼς λέει ὁ ἴδιος, δὲν θὰ ἀποχτήση γιατὶ τὰ παιδιὰ εἶνε... μπελάς! Ἔχει ὅμως δυὸ ὡραιότατα αὐτοκίνητα, δυὸ λιμουζίνες πού, κατὰ τὸν Νίβεν πάντα, οὔτε λίγο οὔτε πολὺ... ἀντικαθιστοῦν τὰ παιδιά!

Τὸ πιστεύει σοβαρῶς αὐτὸ ὁ Νίβεν; Ἢ κάνει πνεῦμα; Αὐτὸ θὰ τὸ δείξη τὸ μέλλον. Ἴσως νὰ μετανοιώση αὔριο καὶ ν' ἀποκτήση καὶ ἀπογόνους.

Τ. ΧΟΛΛΑΝΤ

Μιὰ «αἰώνια» ΜΠΑΤΑΡΙΑ

Ἡ ἐφεύρεσις δύο Σουηδῶν

Ἕνας ἀπ' τοὺς μεγαλείτερους μπελάδες γιὰ τοὺς σωφὲρ εἶνε ἡ μπαταρία τοῦ αὐτοκινήτου τους. Γιατὶ ἀπαιτεῖ συνεχεῖς φροντίδες καὶ μπορεῖ νὰ πάθη διάφορες βλάβες ἀπ' τὴν κακομεταχείρισι. Ἂν μείνῃ π. χ. ἀχρησιμοποίητη γιὰ ἕνα χρονικὸ διάστημα καὶ γεμάτη μὲ τὸ ὀξέα της, χάνει τὸν ἠλεκτρισμό της καὶ καταστρέφεται. Ὅταν ὁ καιρὸς εἶνε πολὺ ψυχρός, μὲ θερμοκρασία κάτω ἀπ' τὸ μηδέν, τὸ κουτί της μπορεῖ νὰ ραγίσῃ. Τὸ ἴδιο μπορεῖ νὰ πάθῃ ὅταν ὑποστῆ δυνατὰ τραντάγματα, σ' ἕνα πολὺ ἀνώμαλο δρόμο. Κι' ἂν δὲν ἀνανεώνωνται τακτικὰ τὰ ὑγρά της, μὲ τὴν προσθήκη ἀπεσταγμένου νεροῦ, παύει νὰ λειτουργῆ.

Αὐτὰ εἶνε τὰ μειονεκτήματα τῆς συνηθισμένης μπαταρίας, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ μολυβένιες πλάκες, συνδυασμένες μὲ ὀξείδιον τοῦ μολύβδου, κι' ἀραιὸ θειϊκὸν ὀξύ, μέσα σὲ κουτὶ ἀπὸ εἰδικὴ πλαστικὴ οὐσία ποὺ δὲν προσβάλλεται ἀπ' τὸ ὀξύ.

Μιὰ τέτοια μπαταρία διαρκεῖ συνήθως 1½ - 3 χρόνια — μὲ τὴν προϋπόθεσι ὅτι ὁ κάτοχός της τὴν προσέχει καὶ τὴν περιποιεῖται. Συνεπῶς, οἱ σωφὲρ ὑποχρεώνονται κάθε τόσο ν' ἀγοράζουν καινούργια γιὰ τὸ αὐτοκίνητό τους.

Ὑπάρχει ὅμως καὶ μιὰ μπαταρία ἄλλου εἴδους, ποὺ δὲν ἔχει κανένα ἀπ' αὐτὰ τὰ μειονεκτήματα καὶ ποὺ διαρκεῖ... περισσότερο ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο, δηλαδὴ 15 - 20 χρόνια!

Αὐτὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ πλάκες χημικῶν ἑνώσεων νίκελ καὶ καδμίου, μέσα σὲ ἰσχυρὴ ἀλκαλικὴ διάλυσι. Μπορεῖ δὲ νὰ περιέχεται σὲ ἄθραυστο χαλύβδινο κουτί, ἐφόσον δὲν ὑπάρχει ὀξὺ ποὺ κατατρώγει τὸ μέταλλο.

Κατασκευάζεται στὶς Ἡνωμ. Πολιτεῖες καὶ σὲ 12 εὐρωπαϊκὲς χῶρες, ποὺ ἔχουν ἐξασφαλίσει τὸ σχετικὸ προνόμιον, χρησιμοποιεῖται δὲ σὲ χιλιάδες λεωφορεῖα, ὠτομοτρίς, γιώτ, ἀτμόπλοια, καθὼς καὶ σὲ ἠλεκτρικὰ φανάρια τῆς τσέπης. Τὰ ὑπερωκεάνεια «Βασίλισσα Ἐλισσάβετ», «Βασίλισσα Μαρία» καὶ «Νορμανδία» ἐφοδιάσθηκαν μὲ τέτοιες μπαταρίες, ὡς ἐφεδρικὴ πηγὴ ἐνεργείας. Οἱ Γερμανοὶ τὶς μεταχειρίσθηκαν στὶς βόμβες V - 2. Οἱ συμμαχικὲς δυνάμεις τὶς χρησιμοποίησαν σὲ ἀεροπλάνα, τάνκς, ὑποβρύχια, κλπ. Στὴ Ρωσσία, ὑπάρχουν σήμερα τέσσερα ἐργοστάσια ποὺ παράγουν τέτοιες μπαταρίες — ἐνῶ στὶς Ἡνωμ. Πολιτεῖες, μὲ τὴν τόση βιομηχανική τους πρόοδο, ὑπάρχει ἕνα μόνον.

Οἱ ἐφευρέται τῆς μπαταρίας αὐτῆς ἦσαν οἱ Σουηδοὶ Βάλντεμαρ Γιούνγκνερ καὶ Κὰρλ Μπέργκ. Τὸ 1889, εἶχαν ἐπινοήσει μιὰ συσκευὴ σημάνσεως τῶν πυρκαϊῶν, ποὺ τὴν εἶχαν ἐπονομάσει «πυρόφωνον» καὶ ποὺ λειτουργοῦσε μὲ ξηρὲς ἠλεκτρικὲς στῆλες. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ στῆλες αὐτὲς δὲν διαρκοῦσαν πολύ, οἱ δύο ἐπιστήμονες ἀναζήτησαν ἕνα νέο τύπο μπαταρίας, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ μένῃ ἐπὶ πολὺν καιρὸ ἀχρησιμοποίητη καὶ γεμάτη μὲ ἠλεκτρισμὸ χωρὶς νὰ καταστρέφεται. Ἀφοῦ λοιπὸν πειραματίσθηκαν μὲ διάφορα μέταλλα, κατέληξαν σ' ἕνα συνδυασμὸ νίκελ καὶ σιδήρου.

Τὴν ἴδια λύσι ἔδωσε σ' αὐτὸ τὸ πρόβλημα κι' ὁ περίφημος ἐφευρέτης Ἔντισον, στὶς ἀρχὲς τοῦ αἰῶνος μας.

Ὡστόσο ἡ μπαταρία μὲ νίκελ καὶ σίδηρο δὲν λειτουργοῦσε ἀπολύτως ἱκανοποιητικά, καὶ γι' αὐτὸ οἱ Σουηδοὶ ἀντικατέστησαν τὸ σίδηρο μὲ «κάδμιον», ἕνα μαλακὸ καὶ γκρίζο μέταλλο ποὺ παράγεται ὡς ὑποπροϊὸν κατὰ τὴν κατεργασία τῶν μεταλλευμάτων ψευδαργύρου. Ἔτσι, τὸ 1909, ἄρχισαν νὰ φτιάνουν μπαταρίες ἀνώτερες ἀπὸ ὅλες τὶς ἄλλες.

Ὅσο περνοῦσαν τὰ χρόνια, οἱ ἑταιρεῖες σιδηροδρόμων καὶ λεωφορείων διαπίστωναν ὅτι οἱ μπαταρίες αὐτές, ποὺ εἶχαν προμηθευθῆ πρὸ 15ετίας, ἐξακολουθοῦσαν νὰ λειτουργοῦν ὅπως καὶ στὴν ἀρχή. Ἡ μπαταρία μιᾶς ὠτομοτρὶς εἶχε χρησιμεύσει 300.000 φορὲς γιὰ τὸ ξεκίνημα τῆς πετρελαιομηχανῆς, κι' ὅμως δὲν εἶχε πάθει τὴν παραμικρὴ φθορά.

Ἐξ ἄλλου, ἡ μπαταρία αὐτὴ ἦταν καταλληλοτάτη γιὰ μοτοσυκλέτες, γιατὶ ἀντεῖχε στὰ δυνατώτερα τραντάγματα.

Τὸ μόνο μειονέκτημά της ἦταν ἡ ἀκριβὴ τιμή της, διπλασία ἀπὸ μιᾶς κοινῆς μπαταρίας μὲ μολυβένιες πλάκες.

Ἡ νέα αὐτὴ μπαταρία διεδόθη σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο, ἀκόμη καὶ στὸ Ἀφγανιστὰν καὶ στὸ Θιβέτ. Φυσικά, τὰ ἐργοστάσια φρόντισαν νὰ φυλάξουν μὲ κάθε τρόπο τὰ μυστικὰ τῆς κατασκευῆς της. Ἄλλωστε ἡ πρώτη ὕλη παρήγετο μόνο στὴ Σουηδία, μὲ κρυφὲς συνταγές. Γι' αὐτό, τόσο ἡ μεγάλη «Βρεταννικὴ Ἐγκυκλοπαίδεια» ὅσο καὶ τὰ διάφορα συγγράμματα Φυσικῆς καὶ Ἠλεκτρολογίας δὲν γράφουν τίποτε γι' αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς μπαταρίας, ἢ τὴν ἀναφέρουν μόνο μὲ λίγες λέξεις.

Σήμερα, χρησιμοποιεῖται εὐρύτατα ἀπὸ πολλὲς μεγάλες ἑταιρεῖες συγκοινωνιῶν, τηλεφώνων, κλπ. Οἱ δοκιμὲς ἀπέδειξαν κι' ἕνα ἄλλο σπουδαῖο προσόν της: ὅτι δὲν παθαίνει τίποτε κατὰ τὶς συγκρούσεις αὐτοκινήτων, τραίνων ἢ ἀεροπλάνων.

Ἀποτελεῖ, βέβαια, ἐπικίνδυνο ἀνταγωνιστὴ τῆς κοινῆς μπαταρίας, ἀλλὰ δὲν φαίνεται προωρισμένη νὰ τὴν ἐκτοπίσῃ τελείως, γιατὶ στοιχίζει σήμερα τριπλάσια ἀπ' αὐτήν.

Ἀλλὰ καὶ ἡ δυσκολία αὐτὴ δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ ὑπερπηδηθῆ. Οἱ εἰδικοὶ ἐλπίζουν, ὅτι πολὺ συντόμως, θὰ εὑρεθῆ τρόπος νὰ κατασκευασθοῦν «αἰώνιες» μπαταρίες τῶν ὁποίων ἡ τιμὴ θὰ εἶνε προσιτὴ εἰς ὅλους.

Αἰσθητικὸν Ἐπιστημονικὸν Ἐργαστήριον

Βερανζέρου 12α. Τηλ. 53-674

Ἀναλαμβάνει τὴν ριζικὴν ἀποτρίχωσιν καὶ ἐξαφανίζει τὰς ρυτίδας, οὐλάς, ἐγκαύματα, στίγματα, πανάδες, στίγματα εὐλογιᾶς καὶ θεραπεύει τὴν τριχόπτωσι.

Θὰ πανδρευθῆτε ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΙΚΑ!

Ἂν

... ἀντὶ ἄλλης πούδρας χρησιμοποιήσετε τὴν πούδρα «ARTISTA» ποὺ τραβάει τοὺς ἄνδρες σὰν μαγνήτης

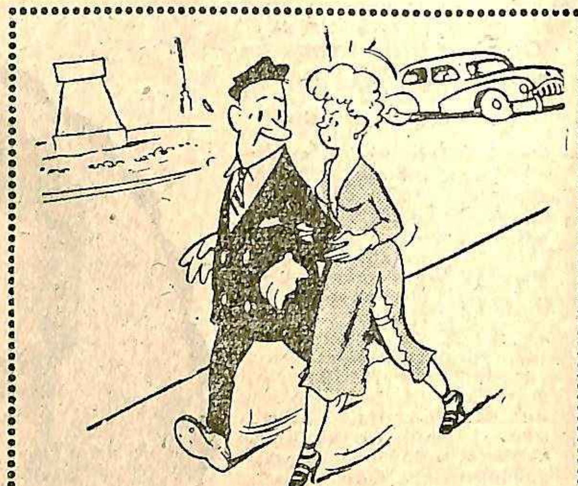

— Στὴν ἀρχὴ νόμιζα πὼς δὲν θὰ μποροῦσες νὰ περπατήσῃς μὲ τὸ στενό σου φόρεμα... Τώρα ὅμως δὲν σὲ προφταίνω!...

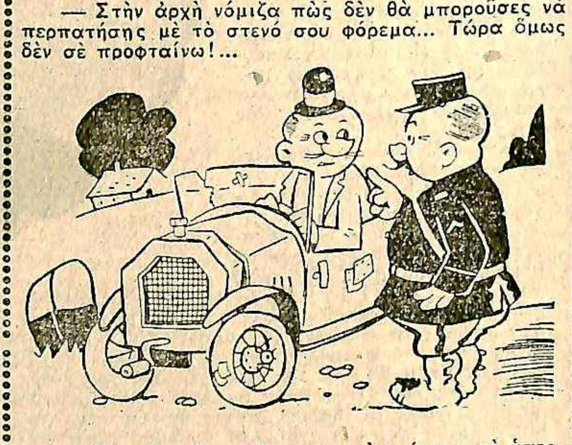

— Θὰ σᾶς κάνω μήνυσι γιατὶ τρέχατε μὲ ὑπερβολικὴ ταχύτητα!...
— Μὲ κολακεύετε!...

ΤΟ ΧΑΛΑΣΜΕΝΟ ΔΟΝΤΙ

— Καλὰ τὸ κατάλαβα ἐγώ... Ἦταν ἕνα ἁπλὸ κρυολόγημα!...

Η ΝΟΣΤΙΜΑΔΑ τῶν φαγητῶν

Τί εἶνε τὸ «γλουταμινικὸν νάτριον»

Τὸ «γλουταμινικὸν νάτριον» εἶνε ἕνα χημικὸ προϊόν, ἄγνωστο μέχρι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ποὺ προορίζεται πιθανώτατα νὰ χρησιμοποιηθῆ στὸ προσεχὲς μέλλον σὲ κάθε κουζίνα καὶ νὰ πάρῃ θέσι πάνω σ' ὅλα τὰ τραπέζια τοῦ φαγητοῦ, δίπλα στὸ ἁλατοπίπερο.

Μοιάζει στὴν ὄψι μὲ ζάχαρη κι' ἔχει γεῦσι ἐλαφρὰ ἁλμυρή. Μπορεῖ νὰ ἐξαχθῆ ἀπὸ κάθε φυτικὸ τρόφιμο. Συνήθως παράγεται ἀπ' τὸ σιτάρι, τὸ καλαμπόκι καὶ τὰ κοκκινογούλια, γιατὶ αὐτὰ τὸ περιέχουν σὲ μεγαλείτερη ἀναλογία κι' ἡ κατεργασία τους εἶναι φθηνότερη.

Τὸ γλουταμινικὸν νάτριον ἔχει τὴν περίεργη κι' ἐνδιαφέρουσα ἰδιότητα νὰ καλλιτευρεύῃ τὴ γεῦσι πολλῶν φαγητῶν, αὐξάνοντας τὸ ἄρωμά τους. Ἡ αὔξησις αὐτὴ δὲν εἶνε πραγματική, ἀλλὰ ὑποκειμενική. Μᾶς φαίνονται δηλαδὴ πιὸ εὔγευστα τὰ φαγητά, ἐπειδὴ τὸ γλουταμινικὸν νάτριον διεγείρει τὰ γευστικὰ νεῦρα ποὺ ὑπάρχουν στὶς θηλὲς τῆς γλώσσας μας.

Αὐτὸ ἀποδεικνύεται μὲ τὸ ἑξῆς εὔκολο πείραμα: Ἀραιώνουμε λίγο ξῦδι μὲ ἄφθονο νερό, ὡς ὅτου πάψουμε νὰ αἰσθανώμεθα στὸ στόμα τὸ χαρακτηριστικὸ ἄρωμά του. Ἔπειτα προσθέτουμε στὸ ὑγρὸ μιὰ πρέζα γλουταμινικὸν νάτριον, κι' ἀμέσως ξαναεμφανίζεται τὸ ἄρωμα, ὄχι βέβαια γιατὶ περίσσεψε τὸ ξῦδι, ἀλλὰ γιατὶ ἔγινε εὐαισθητότερη ἡ γλῶσσα μας.

Μιὰ τέτοια λοιπὸν οὐσία εἶναι φυσικὰ πολύτιμη γιὰ τὶς νοικοκυρές. Πουλιέται στὴν Ἀμερικὴ περὶ τὰ 30 δολλάρια τὸ κιλό, στὴν πραγματικότητα ὅμως στοιχίζει φτηνά, γιατὶ μιὰ κουταλιὰ τοῦ γλυκοῦ ἀρκεῖ γιὰ τὸ φαγητὸ 16 ἀνθρώπων.

Εἶναι ἄχρωμη καὶ δὲν ἀλλοιώνει καθόλου τὴ γεῦσι τῶν φαγητῶν. Μπορεῖ νὰ προστεθῆ στὸ μαγείρεμα, ἢ πρὶν ἢ μετὰ ἀπ' αὐτό. Δὲν παθαίνει καμμιὰ ἀλλοίωσι μὲ τὸ βράσιμο, τὸ κονσερβάρισμα ἢ τὴν ψῦξι τῆς τροφῆς ποὺ τὸ περιέχει.

Εἶνε ἰδιαιτέρως κατάλληλη γιὰ σοῦπες, σάλτσες, χορταρικά, κρέατα, ψάρια καὶ πουλερικά. Δὲν ἔχει ὅμως σημαντικὴ ἐπίδρασι στὰ φαγητὰ μὲ πολλὰ μπαχαρικά, στὰ φροῦτα, στὰ γαλατερὰ καὶ στὰ γλυκίσματα.

Ὅπως φαίνεται ἀπ' τὸ ὄνομά του, εἶναι ἕνα ἅλας τοῦ γλουταμινικοῦ ὀξέος. Καθὼς ἔχομε γράψει ἄλλοτε, τὸ ὀξὺ αὐτὸ ἀπεδείχθη ἄριστη τροφὴ γιὰ τὸν ἐγκέφαλο καὶ συνιστᾶται γιὰ τὰ διανοητικῶς καθυστερημένα παιδιά. Συνεπῶς, τὸ γλουταμινικὸν νάτριον δὲν κάνει μόνο νοστιμώτερα τὰ φαγητά, ἀλλὰ καὶ ὠφελιμώτερα.

Οἱ Κινέζοι τὸ χρησιμοποιοῦσαν ἀπὸ πολλοὺς αἰῶνες, σὲ ἀκάθαρτη μορφή. Πρόσθεταν δηλαδὴ στὰ ἄνοστα φαγητά τους ἀπὸ ψάρι καὶ ρίζι ἕνα εἶδος θαλασσινοῦ φυκιοῦ, ποὺ τὰ ἔκανε πιὸ εὔγευστα, χάρις στὸ ἄφθονο γλουταμινικὸν νάτριον ποὺ περιεῖχε.

Γιὰ πρώτη φορὰ τὸ παρασκεύασε σὲ καθαρὴ τροφὴ ὁ Γιαπωνέζος χημικὸς Ἰκέντα τὸ ἔτος 1908. Στὶς ἀρχὲς τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου, ἡ βιομηχανία του ἀνθοῦσε ἰδίως στὴν Ἰαπωνία καὶ στὴν Κίνα (ὅπου τὸ ὠνόμαζαν «Κουζίνα τοῦ Οὐρανοῦ») κι' ἐφωδίαζε ὅλες τὶς χῶρες τῆς Ἀνατολῆς.

Στὸν πόλεμο, ὅλη ἡ παραγωγὴ γλουταμινικοῦ νατρίου τῶν ἀμερικανικῶν ἐργοστασίων διετέθη γιὰ τὶς κονσέρβες καὶ τὰ ἄλλα τρόφιμα ποὺ ἀποτελοῦσαν τὴ στρατιωτικὴ «μερίδα Κ». Οἱ κονσέρβες ποὺ περιέχουν αὐτὴ τὴν οὐσία, τὴν ἀναφέρουν στὴν ἐτικέτα τους, μεταξὺ τῶν ἄλλων συστατικῶν τους, μὲ τὶς λέξεις: «Προϊὸν φυτικῆς πρωτεΐνης».

Μετὰ τὸν πόλεμο, ἡ παραγωγή του στὶς Ἡνωμ. Πολιτεῖες αὐξήθηκε ἀπὸ 3.000 τόννους σὲ 6.000 τὸ χρόνο. Σχεδὸν ὅλη ὅμως ἀπορροφήθηκε ἀπ' τὰ ἐργοστάσια κονσερβῶν καὶ τὰ μεγάλα ρεστωράν. Τώρα ἔχει ἀρχίσει νὰ πουλιέται καὶ στὸ κοινόν, ἀλλὰ σὲ περιωρισμένες ποσότητες, γιατὶ ἡ ζήτησις εἶναι μεγαλείτερη ἀπ' τὴν προσφορά.

Μιὰ ἢ δυὸ κουταλιὲς τοῦ γλυκοῦ γλουταμινικὸν νάτριον ἀρκοῦν γιὰ 2 ὀκάδες σοῦπα, καὶ μιὰ κουταλιὰ τοῦ γλυκοῦ γιὰ μιὰ ὀκᾶ ὠμοῦ κρέατος ἢ γιὰ 300 δράμια λαχανικά. Ἂν χρησιμοποιηθῆ περισσότερο, δὲν βλάπτει, ἀλλὰ καὶ δὲν αὐξάνει πιὸ πολὺ τὴ νοστιμάδα τῶν φαγητῶν.

Οἱ κατασκευασταὶ του ὑπολογίζουν ὅτι, σὲ 1—2 χρόνια, θὰ φτάσουν σὲ ἐτησία παραγωγὴ 22.000.000 δολλαρίων, καὶ τότε τὸ γλουταμινικὸν νάτριον δὲν θὰ λείπῃ πιὰ ἀπὸ κανένα σπίτι.

ΦΑΚΙΔΕΣ Ριζικὴ θεραπεία
Ἀντιμετωπίζετε τὸν ἥλιο ἄνευ φόβου
ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΔΩΡΕΑΝ
Εἰδικὸν Ἰατρεῖον: Πιπίνου 38
Τηλ. 85 . 089

Τό ὅπλο ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Κραγιόν ΝΕΛΣΟΝ
ΗΓΓΥΗΜΕΝΟ ΟΤΙ: Δεν βγαίνει Δεν αφίνει αποτυπώματα
ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ

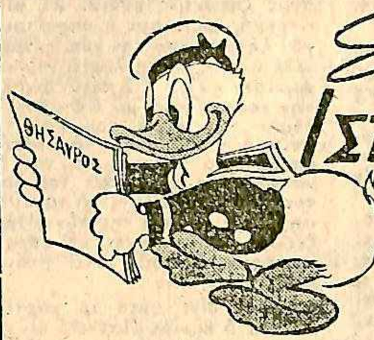

Εὔθυμη ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Ἡ Ντορίνα

Κάθε φορὰ ποὺ πήγαινα νὰ περάσω μερικὲς μέρες κοντὰ στὸ ζεῦγος Παρνελέ, διασκέδαζα μὲ τὶς γκρίνιες τοῦ ἀντρογύνου ποὺ εἶχαν πάντοτε γιὰ ἀφορμὴ μιὰ κατσίκα: τὴν Ντορίνα! Ἡ κατσίκα αὐτὴ ἦταν πιὰ γερασμένη καὶ μόλις μποροῦσε νὰ σταθῆ στὰ πόδια της. Ἦταν ἀκόμη ξεδοντιασμένη καὶ τὰ μάτια της εἶχαν χάσει ὄχι μόνο τὴν λάμψι τους ἀλλὰ κι' αὐτὸ τὸ χρῶμα τους. Ἦταν μὲ δυὸ λόγια ἕνα ἀξιολύπητο γέρικο ζῶο καὶ γι' αὐτὸ ὁ Παρνελὲ γκρίνιαζε πάλι ἐκείνη τὴν ἡμέρα.

—Ἡ ἀδυναμία τῆς γυναίκας μου σ' αὐτὸ τὸ ζῶο ξεπερνᾶ κάθε ὅριο, μοῦ εἶπε. Κι' ἐγὼ ἀγαπῶ τὰ ζῶα, ἀλλ' ὡς ἕνα σημεῖο. Αὐτὴ ἡ κατσίκα ἔχει καταντήσει σωστὸ ἐρείπιο ἀπ' τὰ γερατειά. Οὔτε γεννάει πιά, οὔτε γάλα δίνει. Ἔχει καταντήσει μπελᾶς. Κι' ὅμως ἡ γυναῖκα μου λυπᾶται νὰ τὴν σφάξωμε. Ἔστω, ἂς μὴ τὴν σφάξωμε, μποροῦμε νὰ τὴν πουλήσωμε σὲ κανένα θηριοτροφεῖο ἀπ' αὐτὰ ποὺ περνοῦν πότε-πότε ἀπ' τὸ χωριό μας.

Ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ ἀντρός της, ἡ κυρία Παρνελὲ διαμαρτυρήθηκε μὲ φρίκη:

—Ἄσπλαχνε! Ἀκοῦς νὰ δώσωμε τὴν Ντορίνα μας νὰ τὴν φᾶνε τὰ θηρία!...

Καὶ χάϊδεψε ἁπαλὰ μὲ τὸ χέρι της τὴν μαδημένη ραχοκοκκαλιὰ τοῦ γέρικου ζώου.

—Ἄσπλαχνος, ἐγώ; διαμαρτυρήθηκε ὁ Παρνελέ. Ὄχι δὲν εἶμαι ἄσπλαχνος, ἀλλὰ δὲν ἐννοῶ νὰ φανῶ καὶ γελοῖος!

Θέλησα νὰ ἐπέμβω γιὰ νὰ τοὺς συμβιβάσω.

—Ὑπερβάλλετε τὰ πράγματα, ἀγαπητὲ Παρνελέ, τοῦ εἶπα.

— Δὲν τὰ ὑπερβάλλω καθόλου, φώναξε. Ἡ ἀγάπη τῆς γυναίκας μου στὸ ζῶο αὐτὸ εἶνε ὑπερβολική!...

Ἡ κυρία Παρνελὲ τοῦ ἔγνεψε νὰ σταματήσῃ, ἀλλ' ἐκεῖνος εἶχε πιὸ πολὺ πεισμώσει.

— Ὄχι, φώναξε. Θὰ τὰ πῶ ὅλα!

Καὶ ἀπευθυνόμενος σ' ἐμένα συνέχισε:

—Σᾶς φαίνεται ἴσως περίεργο ποὺ γκρινιάζω, μὰ δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω τὰ παράξενα. Τῆς λέω: «Βρὲ γυναῖκα, ἀγαπᾶς τὴν κατσίκα καὶ τὴν λυπᾶσαι. Τί θὰ γίνῃ ὅμως ἀφοῦ γέρασε; Ἂν τὴν σφάξωμε θὰ τὴν βγάλουμε ἀπ' τὰ βασανα. Δὲν σοῦ ἀρέσει αὐτὴ ἡ λύσις; Ὡραῖα! Ἀμόλυσέ την στοὺς ἀγροὺς καὶ ἄφησέ την νὰ πάῃ στὸ καλό!». Οὔτε κι' αὐτὸ ὅμως θέλησε νὰ τ' ἀκούσῃ. Ὅλο μὲ τὴν Ντορίνα ἀσχολεῖται. Κι' ἐπειδὴ δὲν ἔχει πιὰ δόντια κι' οὔτε μπορεῖ νὰ σταθῆ στὰ πόδια της γιὰ νὰ βοσκήσῃ, ἡ γυναῖκα μου μαζεύει χόρτα, τῆς τὰ περνᾶ ἀπ' τὴ μηχανὴ τοῦ κυμᾶ καὶ τὴν ταΐζει. Πρὸ ἡμερῶν, τὴν πῆγε στὸν κτηνίατρο γιὰ τὰ μάτια της. Ὁ τσαρλατάνος αὐτὸς τῆς ἔδωσε κάτι σταγόνες καὶ κάθε πρωΐ, μ' ἕνα σταγονόμετρο, ρίχνει τώρα στάλες στὰ σβυσμένα μάτια τῆς Ντορίνας. Δὲν ξέρετε ὅμως καὶ τὸ ἄλλο...

— Σώπασε, τέλος πάντων! διαμαρτυρήθηκε ἡ γυναῖκα του.

—Νὰ σωπάσω; Ὄχι, θὰ τὸ πῶ σὲ ὅλους πὼς ἀγόρασες καὶ γυαλιὰ γιὰ τὴν κατσίκα σου. Μάλιστα, κύριε, δὲν τὰ φορεῖ τώρα ἡ Ντορίνα γιατὶ εἶσθε ἐσεῖς ἐδῶ... Ἀκούστηκε αὐτὸ πουθενά; Κατσίκα μὲ γυαλιά!... Τὸν χειμῶνα τῆς φοροῦ-

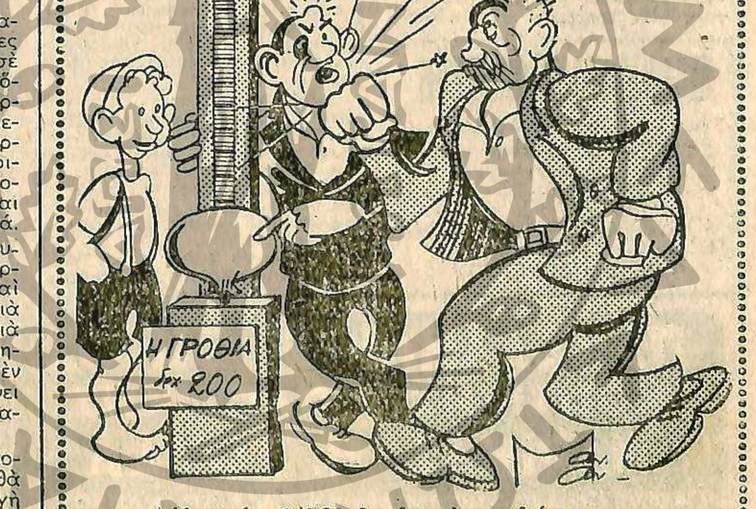

— Λάθος κύριε! Ἐδῶ βαρᾶνε τὶς γροθιές...
(Τοῦ Μ. Ἀναστοπούλου)

με καὶ παλτουδάκι στὴ πλάτη. Κι' ὅταν θὰ ψοφήση...

— Τί λόγια εἶνε αὐτὰ ποὺ λές! τὸν μάλωσε ἡ γυναῖκα του.

— Πῶς θὲς νὰ τὸ πῶ;... Τὰ ζῶα ψοφοῦν. Οἱ ἄνθρωποι πεθαίνουν. Ὅταν λοιπόν, ψοφήση ἡ Ντορίνα, ἡ γυναῖκα μου θὰ τῆς φτιάση μνημεῖο! Δὲν εἶνε γελοῖο;

— Δὲν εἶνε καθόλου γελοῖο, τὸν διέκοψε ἡ κυρία Παρνελέ. Ἡ Ντορίνα εἶνε ἡ μασκὼτ μας, εἶνε ὁ καλός μας ἄγγελος, ὁ φύλακας τῆς εὐτυχίας μας. Καὶ ὅ,τι κι' ἂν κάνωμε γι' αὐτήν, τῆς ἀξίζει.

— Καταλαβαίνετε ἐσεῖς τίποτε ἀπ' ὅλες αὐτὲς τὶς ἀνόητες ἱστορίες; μὲ ρώτησε ὁ κ. Παρνελέ.

Ἐγὼ καταλάβαινα πολλὰ καὶ δικαιολογοῦσα ἀπολύτως τὴν στάσι τῆς κυρίας Παρνελέ, γιατὶ ἔτυχε νὰ ξέρω μιὰ ἱστορία ποὺ ἐξηγοῦσε τὴν εὐγνωμοσύνη τῆς κυρίας Παρνελὲ πρὸς τὸ γέρικο ζῶο.

Ὁ κύριος Παρνελὲ δὲν ἦταν κακός. Ὅπως θὰ καταλάβατε ὅμως ἀπ' τὴ γκρίνια του, ἦταν ὀξύθυμος καὶ παράξενος. Τὰ πρῶτα χρόνια τοῦ γάμου των, ἡ κυρία Παρνελέ, ὄμορφη καὶ χαριτωμένη, δοκίμασε ἀρκετὲς θλίψεις ἀπὸ τὴν συμπεριφορὰ τοῦ ἀντρός της. Μιὰ γυναῖκα ποὺ βρίσκεται σὲ τέτοια ψυχολογικὴ κατάστασι εἶνε προδιατεθειμένη νὰ πιάση φίλο. Καὶ στὴν κυρία Παρνελέ, ὁ πειρασμὸς αὐτὸς παρουσιάστηκε στὸ πρόσωπο ἑνὸς νέου. Συναντήθηκαν πολλὲς φορὲς στὸν περίπατο καὶ μιὰ μέρα ὁ νεαρὸς ἐκεῖνος βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ τῆς ἐκφράση τὸ αἴσθημά του. Οἱ σχέσεις τους γιὰ πολὺν καιρὸ ὑπῆρξαν πλατωνικές. Κάποια μέρα ὅμως ὁ νέος τῆς ζήτησε ἰδιαίτερο ραντεβοῦ καὶ ἡ κυρία Παρνελέ, ὕστερα ἀπὸ μερικῶν ἡμερῶν δισταγμούς, τοῦ ἔδωσε τὴν ὑπόσχεσί της. Θὰ τὸν συναντοῦσε τὴν ἐπομένη στὸ σπίτι του.

Κατόπιν αὐτοῦ ἡ κυρία Παρνελὲ προετοίμασε τὰ πράγματα ἔτσι, ὥστε νὰ μπορέση νὰ λείψη τὸ ἀπόγευμα τῆς ἐπομένης καὶ νὰ πάη στὸ ραντεβοῦ της. Ὁ κύριος Παρνελὲ δὲν ὑποπτεύθηκε τίποτε.

Τὸ πρωῒ τῆς ἡμέρας τοῦ ραντεβοῦ, τὸ ζεῦγος Παρνελὲ ἔπαιρνε τὸν καφέ του στὴν αὐλὴ τῆς βίλλας. Ἡ Ντορίνα, ποὺ ἦταν τότε ἕνα μικρὸ κατσικάκι ζωηρὸ καὶ χαριτωμένο, τριγύριζε ἀνάμεσα στὰ πόδια τους ζητῶντας χάδια. Σὲ μιὰ στιγμή, πλησίασε ἡ ὑπηρέτρια καὶ ζήτησε ἀπὸ τὴν κυρία Παρνελὲ νὰ τῆς δώση λεφτὰ γιὰ νὰ ψωνίση κάτι. Ἐκείνη ἄνοιξε τὴν τσάντα της, μὰ ὁ διάβολος ἔβαλε τὴν οὐρά του καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔβγαζε τὰ λεφτά, ἔπεσε ἀπὸ τὴν τσάντα της ἕνα φλογερὸ ραβασάκι τοῦ λατρευτοῦ της. Ἔκανε νὰ τὸ πιάση, μὰ γιὰ κακή της τύχη, τῆς ξέφυγε καὶ πῆγε κι' ἔπεσε μπροστὰ ἀκριβῶς στὰ πόδια τοῦ ἀντρός της.

— Τί εἶνε αὐτὸ τὸ χαρτί; ρώτησε ὁ κύριος Παρνελὲ κι' ἔσκυψε νὰ τὸ πιάση.

Ἡ κυρία Παρνελὲ κατάλαβε πὼς ἦταν χαμένη. Μὰ ὥσπου νὰ σκύψη ὁ ἄντρας της, ἡ Ντορίνα πρόφτασε κι' ἅρπαξε στὸ στόμα της τὸ χαρτί, τὸ μασούλησε καὶ τὸ κατάπιε!

— Τί λαίμαργο ζῶο, ποὺ νὰ τὸ πάρη ὁ διάβολος! βλαστήμησε ὁ κύριος Παρνελέ. Θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς τ' ἀφίνομε νηστικό!

— Δὲν βαρυέσαι, εἶπε γελῶντας ἡ γυναῖκα του, ποὺ εἶχε ξαναβρῆ τὴν ψυχραιμία της. Ἦταν ἕνας λογαριασμὸς τῆς μοδίστρας μου.

Τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ ἔκανε τὴν κυρία Παρνελὲ νὰ σκεφθῆ πολύ. Μετάνοιωσε γιὰ ὅ,τι σκόπευε νὰ κάνη, καὶ ὄχι μόνο δὲν πῆγε στὸ ραντεβοῦ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἀλλ' ἀπέφυγε καὶ νὰ ξανασυναντήση τὸν ἐπικίνδυνο ἐκεῖνον νέο. Ἀφοσιώθηκε στὸν ἄντρα της, συνήθισε τὶς ἰδιοτροπίες καὶ τὶς μικρογκρίνιες του ποὺ ἀποτελοῦσαν μιὰ διασκεδαστικὴ ποικιλία στὴ μονότονη ζωή τους.

Ἔτσι χάρις στὴν Ντορίνα ποὺ γλύτωσε τὴν κυρία Παρνελὲ ἀπ' τὸ παραστράτημα, τὴν ἀτιμία, τὸ διαζύγιο, τὸ ζεῦγος ἔζησε εὐτυχισμένο. Ξέροντας, λοιπόν, τὴν ἱστορία αὐτὴ καταλάβαινα πόσο δίκηο εἶχε ἡ κυρία Παρνελὲ λέγοντας: «Τὴν καϋμένη τὴν Ντορίνα. Εἶνε ὁ φύλαξ-ἄγγελος τῆς εὐτυχίας μας!».

ΑΝΡΥ ΝΤΕ ΦΟΡΖ

Πρωτότυπη ἀπεργία

Κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς ἀπεργίας τῶν γκαρσονιῶν τῶν ρεστωράν στὸ Πίτσμπουργκ τῆς Ἀμερικῆς οἱ ἀπεργοὶ ἐγκαινίασαν μιὰ καινούργια τακτική: Σταμάτησαν ξαφνικὰ τὴν ἐργασία τους, τὴν ὥρα τῆς μεγαλείτερης συρροῆς πελατῶν κλείδωσαν ὅλους τοὺς πελάτες στὰ ρεστωρὰν καὶ τοὺς ἄφισαν ἐκεῖ μέσα νηστικοὺς ἐπὶ μισὴ ὥρα!

Πραγματοποιήθηκε δηλαδὴ στὴν περίστασι αὐτὴ ἡ παροιμία: «Φταίει ὁ γάϊδαρος καὶ δέρνουν τὸ σαμάρι». Γιατὶ ἐκεῖνοι ποὺ δὲν ἔφταιγαν καθόλου ἦσαν ἀναμφιβόλως οἱ πελάτες τῶν ρεστωράν. Κι' ὅμως πλήρωσαν αὐτοὶ οἱ ταλαίπωροι τὰ σπασμένα!...

Ὁ Θεὸς νὰ φυλάη τοὺς Ἀθηναίους ἀπὸ παρόμοια ἀπρόοπτα.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΑΚΟΡΝΤΕΟΝ

Σωστὰ καὶ γρήγορα μόνον στὸ ΣΤΟΥΝΤΙΟ τοῦ καθηγητοῦ Γ. ΒΕΛΟΥΔΙΟΥ
Μαυρομιχάλη 29.
(Παραδίδονται καὶ κατ' οἶκον)
Ὧραι 10 - 2 καὶ 4 - 8½.
(Μελέτη ΔΩΡΕΑΝ)

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Γεώργιον Πράσινον: Μερικὲς λέξεις καταστρέφουν καὶ τὰ δυό σας σταυρόλεξα: ΝΟΝΡΕΤΣ — ΑΛΗΜ — ΟΛΣΟ — ΤΑΚ — ΝΤΑΙΒΥ κ. ἄ. παρόμοιες. Βρίσκονται δὲ σὲ τέτοιες θέσεις ὥστε εἶνε ἀδύνατον ν' ἀντικατασταθοῦν χωρὶς ν' ἀλλάξη ὅλο τὸ σταυρόλεξο. Τὰ σχέδια εἶνε πολὺ καλὰ ἀλλὰ πρέπει νὰ προσέχετε ἐξ ἴσου καὶ τὶς λέξεις. Π. Ε. Ζ.: Τὸ δεύτερο σταυρόλεξό σας, πολὺ καλύτερο ἀπὸ τὸ πρῶτο, θὰ δημοσιευθῆ μὲ τὴν σειρά του καὶ μὲ μερικὲς διορθώσεις. Σὲ ἐνδεχόμενες νέες ἀποστολές σας, φροντίσετε νὰ χρησιμοποιῆτε πιὸ πρωτότυπες λέξεις. Μαυρούκαν Σαράτσην: Ἂν κατορθώσωμε νὰ διορθώσωμε μερικὲς λέξεις τοῦ σταυρολέξου σας θὰ τὸ δημοσιεύσωμε. Ὑπάρχουν πολλὲς ποὺ χωρὶς νὰ εἶνε κακὲς εἶνε ὅμως στρυφνὲς καὶ μᾶς κάνουν διστακτικούς. Σ. Κάκκον 523: Οἱ λέξεις ΣΚΑΜΑ, ΕΤΟΤ, ΤΖΑ καὶ ΣΕΡΑ πρέπει ν' ἀντικατασταθοῦν, ἂν τὸ κατορθώσωμε, θὰ δημοσιεύσωμε τὸ σταυρόλεξό σας. Ἐν τῷ μεταξὺ στεῖλτε μας κανένα καλύτερο. Γεώργιον Ζαμπούνην, Πειραιᾶ: Καλὸ τὸ σταυρόλεξό σας τῆς 23-9-48. Θὰ δημοσιευθῆ συντόμως. Νὰ μᾶς στέλνετε μόνο τέτοια καὶ καλύτερα, γιὰ νὰ μὴ πηγαίνουν χαμένοι οἱ κόποι σας. Νικήταν Καρδαρᾶν: Τὰ μέσα ποὺ διαθέτετε μᾶς κάνουν νὰ δικαιολογοῦμε ὡρισμένες ἀβλεψίες τῶν σταυρολέξων σας. Θὰ τὸ δημοσιεύαμε εὐχαρίστως ἂν μπορούσαμε νὰ τὶς διορθώσωμε, χωρὶς φυσικὰ ν' ἀλλάξωμε ὅλο τὸ σταυρόλεξο. Τί θὰ ἔλεγαν οἱ ἀναγνῶσται μας ἂν τοὺς σερβίραμε τὶς λέξεις σας ΣΩΜΠΑ, ΣΙΝΕΜΑΣ, ΑΟΥΑ, ΣΙΝΚΟ κ. ἄ. παρόμοιες; Τὸ πρῶτο, ποὺ εἶνε κάπως καλύτερο ἀπ' τὸ ἄλλο, ἴσως δημοσιευθῆ. Δημήτριον Μπεναρδῆν, Μέγαρα: Γενικές, αἰτιατικὲς λέξεις ἀνύπαρκτες καὶ ἄφθονες τῶν 2 καὶ 3 γραμμάτων καταστρέφουν τὸ σταυρόλεξό σας. Στεῖλτε μας κάτι καλύτερο. Θεμιστοκλῆν Κρῖνον, Νικόλαον Βαρελτζῆν, Ἰωάννην Κωστάκην, Ἐρρῖκον Μαρινάκην, Κάρολον Φλωράκην, Μαρῖνον Λῶλον, Χρῆστον Δημόπουλον, Ἰωάννην Βυσσώκαλην, Ἰωάννην Κουκουτσιᾶνον, Ἀριστείδην Παπαγεωργίου, Νικόλαον Πάργαν, Σάββαν Μητσάραν, Βασίλειον Ζήσην, Χρῆστον Καραγιάννην, Χρῆστον Γυναικοκατακτίδην, Εὐάγγελον Καραπᾶνον, Εὐάγγελον Σωτηριάδην, Γεώργιον Ἀποστολίδην, Ζήσην Παπαδόπουλον, Ἀλέξανδρον Παυλίδην, Ἰωάννην Τζίτζικαν, Ἀθανάσιον Ἀδάμ, Δημήτριον Ρίζον, Ἰωάννην Ράνδον, Δημήτριον Μανούσην, Πάσχον Παπαραλυκίδην, Σταῦρον Καββαδίαν, Εὐάγγελον Γιαννόπουλον, Ἀθανάσιον Μπρακούλιαν, Γεώργιον Μηδενικόν, καὶ Λουκᾶν Τσαμπουρατζῆν: Δυστυχῶς, ἀγαπητοί μου φίλοι, ὅπως ἔχομε δηλώσει ἐπανειλημμένως, δὲν δημοσιεύομε παρόμοιες ἀγγελίες. Νικόλαον Ἀγγουράκην, Κάτω Βιάννον: Τεχνικοὶ λόγοι μᾶς ἐμποδίζουν πρὸς τὸ παρὸν νὰ ἱκανοποιήσωμε τὴν ἐπιθυμία σας. Ἀργότερα ὅμως θὰ προσπαθήσωμε νὰ σᾶς εὐχαριστήσωμε. Κρητικάτσι Ν. Β., Χανιά: Ἡ διεύθυνσις τῆς Vivian Blaine εἶνε: 20th Century Fox Films, 10201 West Pico Blvd, West Los Angeles 24, Calif. U. S. A. Θρασύβουλον Π. Σπυρόπουλον, Λαμίαν: Ἡ Bette Davis γεννήθηκε στὸ Λόουελ τῆς Μασαχουσσέτης στὶς 5 Ἀπριλίου 1908. Εἶνε σύζυγος τοῦ Γουΐλλιαμ Σέρρυ καὶ μητέρα μιᾶς κόρης ποὺ γεννήθηκε τὴν 1 Μαΐου 1947. Ἔχει μαῦρα μαλλιὰ καὶ μάτια. Θὰ τὴν δοῦμε ἐφέτος σὲ δυὸ φὶλμ «Πράσινα στάχυα» καὶ «Νοσταλγοὶ μιᾶς ζωῆς». Ἡ διεύθυνσίς της εἶνε: Warner Bros Studios, Burbank Calif. U. S. A. Νικόλαον Γεωργιάδην, Κτῆμα-Πάφου, Κύπρου: Δὲν δημοσιεύομε δυστυχῶς παρομοίας φύσεως ἀγγελίες. Σαλώμην: Παρτεναίρ τῆς Ὑβὸν ντὲ Κάρλο στὸ φὶλμ «Σαλώμη» ἦταν ὁ Ρὸντ Κάμερον. Βάσον Χριστιανόν, Ἐνταῦθα: Ἡ διεύθυνσις τῆς Ann Sheridan εἶνε: Warner Bros Studios, Burbank Calif U. S. A. Κοσμᾶν Χ., Καλλιθέα: Ἀγνοοῦμε δυστυχῶς τὴν διεύθυνσι τῆς Ἰσπανίδος καλλιτέχνιδος. Ἰωάννην Δανασάκην: Τὸ γράμμα σας θὰ διαβιβασθῆ. Ε. Π., Ἐνταῦθα: Ἡ διεύθυνσις τῆς Sally Gray εἶνε: Eagle-Lion, Oxford Street 169-171 London-England. Μ. Σκύλακαν, Χανιά: Ἐλήφθη ἀπὸ γαλλικὸ περιοδικό, τὸ ὁποῖο ἀσφαλῶς τὸ πῆρε ἀπὸ κανένα ἱσπανικό. Δυστυχῶς δὲν ἔχομε τὸ περιοδικὸ γιὰ νὰ σᾶς τὸ στείλωμε, οὔτε καὶ μπορεῖτε νὰ τὸ βρῆτε στὴν Ἑλλάδα. Ἀγγέλα Παπαθεοδώρου, Ἐνταῦθα: Θὰ διαβιβάσωμε τὰ συγχαρητήριά σας στὸν κ. Ι. Ἀθηναῖον. Ἡ πρώτη σας ἐπιθυμία δὲν εἶνε πρὸς τὸ παρὸν δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθῆ γιὰ τεχνικοὺς λόγους. Ἡ δευτέρα, σχετικὴ μὲ τὸν Γκάρυ Κοῦπερ, πραγματοποιήθηκε ἤδη, ὅπως θὰ εἴδατε. Γιὰ τὶς περιπτώσεις ποὺ ἀναφέρετε ἔχομε στὰ γραφεῖα μας τὰ τεύχη ποὺ θὰ σᾶς βοηθήσουν νὰ συμπληρώσετε τὶς συλλογές σας. Βάϊον Φυντανόπουλον: Τὰ γράμματα πρὸς τοὺς ἀστέρας τοῦ Χόλλυγουντ πρέπει νὰ εἶνε συντεταγμένα στὴν ἀγγλικὴ ἢ τοὐλάχιστον στὴν γαλλικὴ γλῶσσα. Τὰ ἑλληνικὰ ρίπτονται, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, στὸν κάλαθο τῶν ἀχρήστων, γιατὶ κανεὶς δὲν θὰ μπορῆ νὰ τὰ διαβάση. Ἐνῷ στὰ ἄλλα 9 φορὲς στὶς 10 δίδεται ἀπάντησις. Ρενούλα Μαυρομάτα, Ἐνταῦθα: Ἡ Ζάρα Λεάντερ βρίσκεται πρὸς τὸ παρὸν στὴν πατρίδα της, τὴν Σουηδία, καὶ ἀγνοοῦμε τὴν διεύθυνσί της. Λέγεται ὅτι πρόκειται νὰ μεταβῆ στὴν Αὐστρία γιὰ νὰ ξαναπαίξη στὸν κινηματογράφο, τὸν ὁποῖο ἐγκατέλειψε λίγο πρὸ τῆς γερμανικῆς καταρρεύσεως. Ὁ Κόνρατ Φάϊτ πέθανε στὴν Ν. Ἀμερικὴ διαρκοῦντος τοῦ πολέμου. Ἡ διεύθυνσις τῆς Marlene Dietrich εἶνε: Paramount Pictures Corp. 5451 Marathon Street, Hollywood 38 Calif. U S. A. Νίνα Ντόρ: Ἕνα ποίημα χρειάζεται ἀπαραιτήτως, ἐκτὸς τῆς ἐμπνεύσεως, μέτρο καὶ ὁμοιοκαταληξία. Δυστυχῶς τὸ ποίημά σας δὲν ἔχει οὔτε τὸ ἕνα οὔτε τὸ ἄλλο. Μανιατόπουλο: Ἡ διεύθυνσις τῆς Ann Miller εἶνε: Columbia Pictures Corp. 1438 North Gower, Hollywood Calif. U. S. A. Θὰ σᾶς στείλη φωτογραφία της ἂν τῆς τὴν ζητήσετε. Πρέπει ὅμως νὰ τῆς γράψετε ἀγγλικὰ ἢ γαλλικά. Σοφία Νερουτσοπούλου, Ἐνταῦθα: Κι' ἂν ἀκόμη δημοσιεύαμε στίχους ἀναγνωστῶν θὰ ἦταν ἀδύνατον νὰ δημοσιευθῆ τὸ τελευταῖο σας σατυρικὸ ποίημα τὸ «ἀκατάλληλο γι' ἀνηλίκους» ὅπως γράφετε. Παρ' ὅλον ὅτι ὅμως δὲν δημοσιεύομε συνεργασία ἀναγνωστῶν εἴμεθα πάντοτε πρόθυμοι νὰ σᾶς λέμε τὴ γνώμη μας ἐπ' αὐτῶν. 4 Θησαυρόφιλους: Θὰ προσπαθήσωμε νὰ ἱκανοποιήσωμε τὴν ἐπιθυμία σας στὸ προσεχὲς μέλλον. Κώσταν Πηγῆν, Πειραιᾶ: Δὲν δημοσιεύομε δυστυχῶς συνεργασία ἀναγνωστῶν. Βασίλειον Μαργιόλαν: Ὁ «Θησαυρὸς» ἔμεινε καὶ θὰ μείνη πάντοτε μακρὰν κάθε πολιτικῆς ἀναμίξεως, ἀφίνοντας τὸ ἔργο αὐτὸ στὸν καθημερινὸ τύπο. Ἀπευθυνθῆτε λοιπόν, κι' ἐσεῖς σ' αὐτὸν γιὰ τὴν ὑπόθεσί σας.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ — ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΜΑΡΙΚΑΣ Η. ΓΟΥΔΑ
ΜΕΤΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΥ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ — ΟΔΟΣ ΑΓ. ΑΝΔΡΕΟΥ 1
33 ΕΤΗ ΕΥΔΟΚΙΜΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑ (ΕΝΑΝΤΙ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΘΗΝΩΝ)

Τὰ λύτρα ΜΙΑΣ ΛΗΣΤΕΙΑΣ

Κ ΑΘΕ λογοτέχνης, ποιητής, ἐπιστήμων, φλέγεται ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ γίνη Ἀκαδημαϊκός. Ἡ φιλοδοξία αὐτὴ εἶνε, φυσικά, πολὺ ἐντονώτερη στὴ Γαλλία. Γιατὶ ἐκεῖ ὅποιοι γίνονται Ἀκαδημαϊκοί, γίνονται ταυτόχρονα καὶ Ἀθάνατοι. Μὲ τὴν εἴσοδό του στὴν Ἀκαδημία, ποὺ τὴν ἀποφασίζει μιὰ ψηφοφορία, ὁ Γάλλος λογοτέχνης κερδίζει ἀνώδυνα καὶ ἀνέξοδα τὴν ἀθανασία! Βέβαια, δὲν ὑπάρχει ἀκαδημαϊκὸς ποὺ νὰ μὴν ξέρη ὅτι οἱ Ἀκαδημίες, ποὺ ὑπάρχουν σ' ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ κράτη, πήρανε τὸ κοινό τους ὄνομα ἀπὸ τὴν πρώτη Ἀκαδημία τοῦ Πλάτωνος. Ἐλάχιστοι ὅμως θὰ ξέρουν μὲ τὶ περίεργο καὶ ἀπίστευτο τρόπο ἱδρύθηκε αὐτὴ ἡ Ἀκαδημία.

Στὰ σαράντα του χρόνια ὁ Πλάτων πῆγε στὴν Ἰταλία νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν ἔνδοξο Πυθαγορικὸ Ἀρχύτα, μεγάλο πολιτικό, στρατηγὸ καὶ φιλόσοφο, ποὺ κυβερνοῦσε τὴν πολιτεία τοῦ Τάραντος. Ἀλλὰ ἡ φήμη του, ποὺ εἶχε ξεπεράσει πρὸ πολλοῦ τὰ σύνορα τῆς Ἑλλάδος, εἶχε φτάσει καὶ στὴν αὐλὴ τοῦ Διονυσίου, ποὺ βασίλευε τότε στὶς Συρακοῦσες. Ὁ Διονύσιος τὸν προσκάλεσε στὴν αὐλή του, καὶ ὁ διάσημος Ἀθηναῖος φιλόσοφος περνοῦσε σὲ λίγο ἀπὸ τὴν Ἰταλία στὴ Σικελία. Ἴσως ἔλπιζε ὅτι ἐπηρεάζοντας τὸν ἰσχυρὸ ἡγεμόνα θὰ μποροῦσε νὰ πραγματοποιήση τὰ πολιτικὰ σχέδιά του. Δὲν ἄργησε ὅμως νὰ καταλάβη ὅτι ἔπεσε ἔξω. Ὁ Διονύσιος, ποὺ ἦταν ἕνας ὠμὸς τύραννος δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρη τὴν ἐλευθεροστομία τοῦ Πλάτωνος καὶ παρ' ὅλη τὴ φαινομενική τους φιλία, τὰ πράγματα ἄρχισαν νὰ ἐκτραχύνωνται.

Πῶς ἱδρύθηκε ἡ πρώτη Ἀκαδημία

Μιὰ μέρα, μόλις ἐτελείωσε ἕνα συμπόσιο, ἄρχισαν νὰ μιλοῦν γιὰ τὸν ἀρχαῖο τύραννο Γέλωνα, ποὺ ἵδρυσε τὴ βασιλεία καὶ τὴν ἐδόξασε. Ὁ Διονύσιος ὅμως, δοξομανὴς καὶ ἀναίσχυντος, ἐχλεύαζε τὸν ἀρχαῖο τύραννο καὶ εἶπε, μεταξὺ τῶν ἄλλων, ὅτι ὁ Γέλων εἶχε γίνει ὁ γέλως τῆς Σικελίας. Οἱ ἄλλοι προσεποιοῦντο ὅτι τοὺς ἄρεσε τὸ σαρκαστικὸ καλαμποῦρι τοῦ Διονυσίου. Ὁ Πλάτων ὅμως τοῦ εἶπεν ὠμότατα κι' ἀπερίφραστα: «Ἂν εἶσαι σήμερα τύραννος, τὸ ὀφείλεις στὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ εἶχεν ἐμπνεύσει ὁ Γέλων. Κανένας ἄλλος ὅμως δὲ θὰ γίνη τύραννος ἀργότερα, γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ ἐμπνέεις ἐσύ».

Ὁ Διονύσιος ἐξεμάνη, ἀλλὰ συγκράτησε τὸ θυμό του. Σὲ λίγο ὅμως ἐπακολούθησε ἕνα βιαιότατο ἐπεισόδιο, ποὺ παρ' ὀλίγο νὰ στοιχίση στὸν Πλάτωνα τὴ ζωή. Ὁ φιλόσοφος καὶ ὁ τύραννος συζητούσανε περὶ τυραννίδος. Ὁ Διονύσιος, ἐξοργισμένος ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ Πλάτωνος, τοῦ εἶπε σὲ τόνο εἰρωνικό:

— Τὰ λόγια σου γεροντιῶσι, (δηλαδὴ μυρίζουνε γεροντίλας).

Ὁ Πλάτων τοῦ ἀπάντησε:

— Καὶ τὰ δικά σου τυραννιῶσι (δηλαδὴ μυρίζουνε τυραννίλας).

Ὁ Διονύσιος, ἔξαλλος, ὥρμησεν ἀμέσως νὰ τὸν σκοτώση, ἀλλὰ συνεκρατήθη ἐγκαίρως ἀπὸ τοὺς ἄλλους παρισταμένους. Οἱ φίλοι τοῦ Πλάτωνος τὸν ἐπεβίβασαν κατόπιν αὐτοῦ σὲ μιὰ λακωνικὴ τριήρη, ποὺ τὴν κυβερνοῦσε ὁ Σπαρτιάτης Πόλλις. Ὁ Διονύσιος παρακάλεσε κρυφὰ τὸν Πόλλι νὰ σκοτώση στὸ ταξίδι τὸν Πλάτωνα, ἢ τοὐλάχιστον νὰ τὸν πουλήση γιὰ σκλάβο. Ὁ Πόλλις ἐξεπλήρωσε τὴν ἐπιθυμία του. Μόλις ἀγκυροβόλησε στὴν Αἴγινα ἐπούλησε τὸν Πλάτωνα στοὺς Αἰγινῆτες, ποὺ πολεμοῦσαν τότε μὲ τοὺς Ἀθηναίους.

Ἐκεῖ, ὁ ἄρχων καὶ νομοθέτης Χάρμανδρος τὸν παρέπεμψε σὲ «δίκην θανάτου», γιατὶ στὴν Αἴγινα ὑπῆρχε νόμος ὁ πρῶτος Ἀθηναῖος ποὺ θὰ ἀποβιβασθῆ στὸ νησί, νὰ θανατωθῆ. Τὸν νόμο αὐτὸ τὸν εἶχε θεσπίσει ὁ ἴδιος ὁ Χάρμανδρος. Εὐτυχῶς στὴ δίκη κάποιος ἀπὸ τοὺς μάρτυρες, θέλοντας νὰ εἰρωνευθῆ τὸν κατηγορούμενο, εἶπε πὼς ἦταν φιλόσοφος καὶ γι' αὐτὸ τὴν ἔπαθε τόσο ἀπερίσκεπτα καὶ ἀνόητα. Τὸ δικαστήριο, ὅταν ἄκουσε πὼς ἦταν μεγάλος φιλόσοφος, τὸν ἀπήλλαξε ἀπὸ τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου καὶ ἀπεφάσισε νὰ κρατηθῆ στὴν Αἴγινα καὶ νὰ πουληθῆ ὡς δοῦλος.

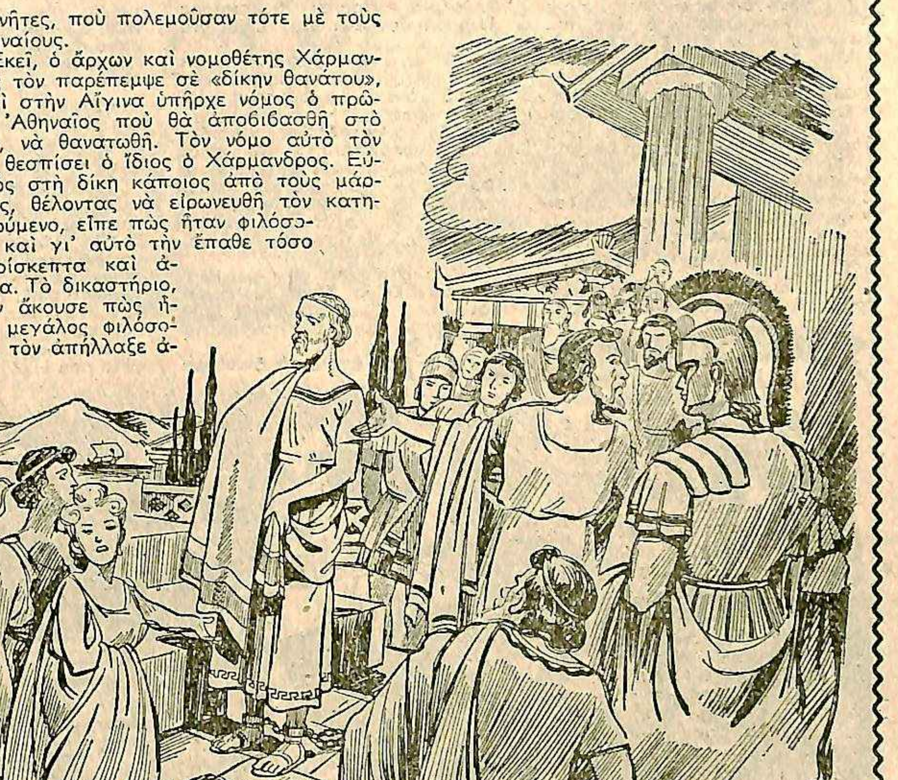

Ὁ Πλάτων στὴν ἀγορὰ τῶν δούλων τῆς Αἰγίνης...

Οἱ Αἰγινῆτες, ποὺ ἀποτελοῦσανε τὸ ἀκροατήριο, τὸν παραλάβανε ἀμέσως μ' ἀλαλαγμοὺς καὶ τὸν πήγανε στὴν ἀγορὰ τῶν δούλων γιὰ νὰ τὸν πουλήσουνε. Κατὰ καλὴ τύχη τὴν ἐποχὴ ἐκείνη βρισκότανε στὴν Αἴγινα ἕνας βαθύπλουτος Κυρηναῖος, ὀνόματι Ἀννίκερις, ὁ ὁποῖος ἔσπευσε νὰ ἀγοράση τὸν ἔνδοξο αἰχμάλωτο, καταβάλλοντας ἕνα τεράστιο ποσόν, καὶ νὰ τὸν στείλη ἐλεύθερο στὰς Ἀθήνας. Στὸ μεταξὺ ὅμως οἱ Ἀθηναῖοι φίλοι τοῦ Πλάτωνος εἶχαν συλλέξει ἀπὸ ἐράνους τὸ ἴδιο περίπου ποσὸν καὶ μόλις ἔμαθαν τὴν εὐγενικὴ χειρονομία τοῦ Ἀννίκερι, τοῦ τὸ ἔστειλαν γιὰ νὰ τὸν ἐξοφλήσουν καὶ γιὰ νὰ μὴ χρωστάη ἡ πόλις των, τὸ κλεινὸν ἄστυ τῶν Ἀθηνῶν, ὑποχρέωσι σ' ἕναν ἄγνωστο ξένο. Ὁ Ἀννίκερις ὅμως δὲν ἐδέχθη τὰ χρήματα. Τοὺς τὰ γύρισε πίσω καὶ τοὺς ἔγραψε πὼς δὲν ἦταν μονάχα οἱ Ἀθηναῖοι ἄξιοι νὰ τιμοῦνε τὸν Πλάτωνα. Τότε τὰ χρήματα παραδόθηκαν στὸν ἴδιο τὸν Πλάτωνα, ὁ ὁποῖος ἀγόρασε μ' αὐτὰ ἕναν κῆπο κοντὰ στὸ ἱερὸ τοῦ ἥρωος Ἀκαδήμου κι' ἄνοιξε ἐκεῖ τὴ σχολή του, τὴν περίφημη Ἀκαδημία. Ὁ κῆπος αὐτὸς βρισκόταν στὸν Κολωνό, πλάϊ στὴν ὄχθη τοῦ Κηφισσοῦ.

— Τὰ λόγια σου γεροντιῶσι... τοῦ εἶπε ὁ Διονύσιος ἐξωργισμένος.

Ἡ Ἀκαδημία τοῦ Πλάτωνος ἦταν τὸ πρῶτο πνευματικὸ ἵδρυμα στὴν Ἑλλάδα, καὶ σ' ὅλο τὸν κόσμο ἑπομένως, γιατὶ ὡς τότε οἱ φιλόσοφοι δίδασκαν στοὺς δρόμους ἢ στὴν ἀγορά.

Τὰ μαθήματα καὶ οἱ συζητήσεις ἄρχιζαν ἐνωρὶς τὶς πρωϊνὲς ὧρες. Ὁ Πλάτων, καθὼς μᾶς πληροφορεῖ ἕνα ὡραῖο ἀνέκδοτο, εἶχε φτιάξει ἕνα ἰδιαίτερο ξυπνητήρι ποὺ μ' ἕνα σφύριγμα ἐμάζευε τοὺς μαθητάς, ποὺ κατοικοῦσαν σὲ σπιτάκια σκορπισμένα στὸν κῆπο τῆς Ἀκαδημίας.

Τὰ μαθήματα τῆς Ἀκαδημίας δὲν τὰ παρακολουθοῦσαν μόνο Ἀθηναῖοι. Συνέρρεαν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς μαθητὰς ἐμεσουράνησαν ἔπειτα στὸ πνευματικὸ στερέωμα τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. Ἐκεῖ ἐμαθήτευσαν ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ Ξενοκράτης, ὁ Σπεύσιππος, καὶ πλεῖστοι ἄλλοι διάσημοι φιλόσοφοι. Κι' ὅλα αὐτά, τὰ καταπληκτικά, τὰ πολυδοξασμένα καὶ τὰ ἀθάνατα, ἔγιναν ἀπὸ τὰ... λύτρα μιᾶς ληστείας!!

Ὅταν ὁ Πλάτων πέθανε, γεμάτος χρόνια καὶ δόξα, σὲ ἡλικία 81 ἐτῶν, οἱ μαθηταί του τὸν θάψανε στὴν Ἀκαδημία, ἐκεῖ ποὺ πέρασε τὸ περισσότερο μέρος τῆς ζωῆς του — σαράντα ὁλόκληρα χρόνια — μελετῶντας καὶ διδάσκοντας τὰ μεγαλύτερα φιλοσοφικὰ προβλήματα. Κι' ἀπάνω στὸ μνῆμα του γράψανε:

Ὁ Ἀπόλλων ἔπλασε γιὰ τοὺς θνητοὺς
τὸν Ἀσκληπιὸ καὶ τὸν Πλάτωνα·
τὸν Ἀσκληπιὸ γιὰ νὰ θεραπεύη τὸ σῶμα (τους
καὶ τὸν Πλάτωνα γιὰ νὰ γιατρεύη τὴν (ψυχή τους.

Τ. ΜΠ.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ του ΜΕΝΤΙΟΥΜ

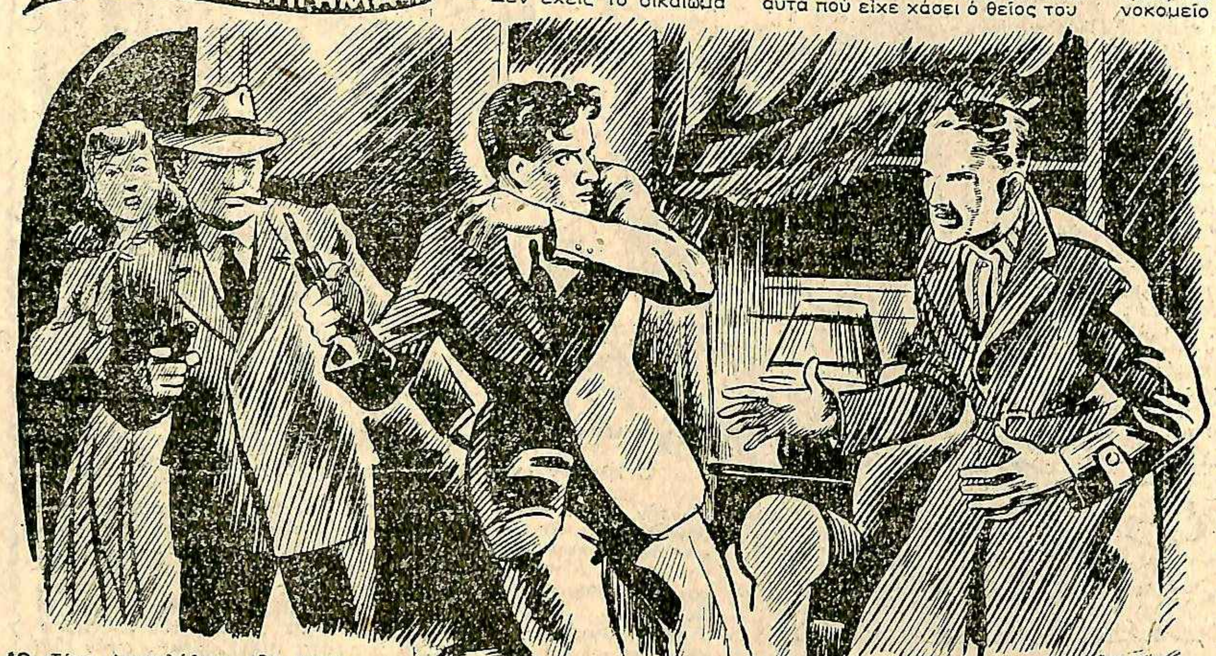

Ὁ Τόνυ ἐπωφελήθηκε τῆς ταραχῆς τοῦ Τζὼν γιὰ νὰ προσπαθήση νὰ τοῦ πάρη τὸ ὅπλο ἀπὸ τὰ χέρια...

Στὴ βεγγέρα ποὺ ἔδινε τὸ ζεῦγος Λήπερ σ' ἕνα στενὸ κύκλο φίλων, γιὰ νὰ παρευρεθοῦν σ' ἕνα πείραμα ὑπνωτισμοῦ, δὲν ἐπικρατοῦσε πολὺ κέφι. Ἡ ὡραία Μαρία Λήπερ ἦταν χλωμὴ καὶ ἀνήσυχη. Ὁ Τζὼν ὁ ἄντρας της, ἦταν ἀμίλητος καὶ συλλογισμένος. Ὁ νεαρὸς δικηγόρος Τόνυ Φάρκ, ὁ πιὸ παλιός, ὁ πιὸ στενὸς φίλος τοῦ Λήπερ, ἦταν φανερὰ ἐκνευρισμένος καὶ μόνο ὁ σὲρ Σέϋμουρ, ὁ διάσημος ψυχίατρος, ὁ θεῖος τοῦ Τόνυ, προσπαθοῦσε μὲ τὶς κουβέντες του νὰ δώση κάποια ζωηρότητα στὴν ἑσπερίδα.

Ὁ Τόνυ μετανόησε ποὺ εἶχεν ἔρθει. Ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴ γυναῖκα τοῦ φίλου του, καὶ ἡ φιλία του τοῦ ἀπαγόρευε νὰ τῆς τὸ πῆ. Καὶ νὰ ποὺ ξαφνικὰ ἄρχισε νὰ ὑποπτεύεται ἕνα φοβερὸ μυστικό: ἡ Μαρία Λήπερ, βάδιζε ἄραγε πρὸς τὴν τρέλλα; Ἡ νευρικότης ποὺ ἔδειχνε τὸν τελευταῖο καιρὸ δὲν τοῦ εἶχε διαφύγει, καὶ ὑποπτεύοταν ὅτι ὁ θεῖος του ὁ Σέϋμουρ δὲν ἦταν ἐκεῖ ὡς καλεσμένος, ἀλλὰ ὡς γιατρὸς γιὰ νὰ κάνη μιὰ πρώτη διάγνωσι, χωρὶς ἡ ἄρρωστη νὰ τὸ ἀντιληφθῆ...

Τὸ μέντιουμ ὡστόσο ποὺ εἶχαν φέρει οἱ Λήπερ, ἔλεγε διάφορες κοινοτυπίες ὡς δῆθεν μηνύματα ἀπὸ τὸ Ὑπερπέραν, ποὺ δὲν συγκινοῦσαν κανένα, ὅταν ξαφνικὰ ἀναταράχθηκε καὶ μὲ ἀλλαγμένη φωνὴ ψιθύρισε:

—Ποιὸς ἀπὸ σᾶς συλλογίζεται νὰ σκοτώση; Σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο πλανιέται ὁ Χάρος... Βλέπω αἵματα!...

Ἡ Μαρία ἔγινε πελιδνὴ κι' ὁ Λήπερ δάγκωσε τὰ χείλη του. Τὴν ἴδια στιγμὴ τὸ μέντιουμ — μιὰ γυναῖκα τοῦ λαοῦ — ξύπνησε ἀπότομα. Οἱ Λήπερ τὴν εὐχαρίστησαν, τὴν πλήρωσαν κι' ἔφυγε. Ἀλλὰ τὰ τελευταῖα της λόγια βάραιναν τὰ στήθη ὅλων.

—Εἶνε καιρὸς νὰ φύγω εἶπε ὁ σὲρ Σέϋμουρ. Ἐσεῖς, ἄλλωστε πρόκειται νὰ πᾶτε στὸ χορὸ τῆς λέσχης. Τόνυ, ἔρχεσαι λίγα βήματα μαζί μου;

Ὁ Τόνυ συνώδευσε τὸ θεῖο του ὡς τὸ σπίτι του. Ἐκεῖ τὸν παρακάλεσε ν' ἀνεβῆ γιατὶ εἶχε νὰ τοῦ μιλήση. Τοὺς ἄνοιξε ὁ ὑπηρέτης γιατὶ ὁ θεῖος εἶχε χάσει τὰ κλειδιά του. Ἀνέβηκαν καὶ κάθησαν στὸ γραφεῖο. Κι' ὁ σὲρ Σέϋμουρ ἄρχισε:

—Τόνυ, θὰ σὲ ἀπασχολήσω μόνο λίγα λεπτά. Ἔχω καταλάβει πὼς εἶσαι ἐρωτευμένος μὲ τὴ Μαρία. Πρέπει νὰ ξεχάσης αὐτὴ τὴ γυναῖκα. Δὲν εἶναι γιὰ σένα.

—Κι' ἐγὼ ἔχω καταλάβει ὅτι ἤρθατε στοὺς Λήπερ ὡς γιατρός, γιὰ νὰ κάνετε τὴ διάγνωσί σας, εἶπε ὁ νέος.

—Ἄ! τὸ κατάλαβες; εἶπε ξαφνιασμένος ὁ Λήπερ. Ναί, δυστυχῶς ἔκανα τὴ διάγνωσί μου. Κληρονομικότης φοβερὰ ἐπιβαρημένη. Σὲ λίγο θἄχουμε μανία καταδιώξεως καὶ τάσεις ἀνθρωποκτονίας. Ὅπως καὶ στὴ μητέρα.

—Οἱ γιατροὶ κάνουν σφάλματα! φώναξε ὁ Τόνυ. Δὲν σᾶς πιστεύω! Εἶνε ὑπερβολὲς ὅλ' αὐτά. Ἐγὼ θὰ παντρευτῶ τὴ Μαρία.

—Δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ τὸ κάνης αὐτό! Οἱ τρελλοὶ σύμφωνα μὲ τὸν ἀγγλικὸ νόμο δὲν παίρνουν διαζύγιο, φώναξε ὁ σὲρ Σέϋμουρ.

—Θὰ τὴν πάρω χωρὶς διαζύγιο.

—Τότε δὲν θὰ σὲ θεωρῶ πιὰ σὰν παιδί μου! Θὰ σὲ ἀποκληρώσω! φώναξε ὁ θεῖος του.

—Δὲν δίνω δεκάρα γιὰ τὰ λεπτά σας! Ἐγὼ θέλω τὴ Μαρία! Καὶ θὰ τὴν πάρω μὲ κάθε μέσον, φώναξε ὁ Τόνυ κι' ἁρπάζοντας τὸ καπέλλο του ἔφυγε χωρὶς νὰ χαιρετήση τὸ θεῖο του.

Σὲ λίγο ἦταν στὴ λέσχη ὅπου συνάντησε τοὺς Λήπερ.

—Σὲ παρακαλῶ, κράτησε λίγη συντροφιὰ στὴ Μαρία γιατὶ πρέπει νὰ κάνω ἕνα τηλεφώνημα! τοῦ εἶπε ὁ Τζών.

Ὁ Τόνυ πῆρε λυπημένος τὴ Μαρία καὶ βγῆκαν στὴ βεράντα. Ἡ κ. Λήπερ ἦταν πιὸ ὡραία ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Ἦταν δυνατὸν αὐτὴ ἡ ὀνειρώδης γυναῖκα νὰ ἐγκληματοῦσε σὲ λίγο;

—Τόνυ, τοῦ εἶπε σιγὰ ἡ Μαρία. Θέλω νὰ φύγης γιὰ ταξίδι λίγους μῆνες.

—Γιατί; ρώτησε ὁ νέος.

—Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ. Μπροστά μου ὑψώνεται ἕνας Γολγοθᾶς. Πρέπει νὰ τὸν ἀνεβῶ ὁλομόναχη. Ἀκόμα μπορῶ νὰ σοῦ ἐκμυστηρευθῶ κάτι: σ' ἀγαπῶ, Τόνυ!

—Μαρία!... Κι' ἐγὼ σὲ λατρεύω!

—Ψυχή μου ἀγάπη, πρέπει νὰ μὲ ξεχάσης.

Κι' ἄρχισε νὰ κλαίη σιωπηλά.

Ὁ Τόνυ κατάλαβε πόσο μαρτυρικὴ τῆς ἦταν αὐτὴ ἡ συζήτησι καὶ προσπάθησε νὰ τὴν παρηγορήση ὡς ποὺ ἦρθε ὁ Τζὼν καὶ τοὺς ηὗρε. Τὸ πρόσωπό του ἦταν συννεφιασμένο.

—Μαρία, εἶπε στὴ γυναῖκα του θέλεις νὰ γυρίσουμε σπίτι;

Ὁ Τόνυ ἔφυγε μαζί τους καὶ πῆγε στὸ σπίτι του πεζός.

Ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ μπῆκε στὸ διαμέρισμά του. Ὁ ὑπηρέτης του εἶχε ἔξοδο ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Γδύθηκε καὶ πῆγε στὸ γραφεῖο του νὰ πιῆ ἕνα οὐΐσκυ. Πάνω στὸ στυπόχαρτο εἶδε τότε μὲ κατάπληξι δυὸ πράγματα ποὺ δὲν ἦταν δικά του: ἕνα πιστόλι ποὺ μόλις εἶχαν πυροβολήσει μ' αὐτό, κι' ἕνα μάτσο κλειδιά, αὐτὰ ποὺ εἶχε χάσει ὁ θεῖος του μὲ τὸ κλειδὶ τῆς ἐξώπορτάς του! Πρὶν προφτάση νὰ συνέλθη ἀπὸ τὴν ἔκπληξί του, χτύπησαν τὸ κουδοῦνι. Ἔκρυψε βιαστικὰ τὸ πιστόλι κι' ἄνοιξε: ἦταν δυὸ ἀστυνομικοὶ μὲ στολή.

—Εἶνε μέσα ὁ Τόνυ Φάρκ; ρώτησε ὁ ἕνας.

—Ὄχι, εἶχε τὴν ἑτοιμότητα ν' ἀπαντήση ὁ Τόνυ. Δὲν γύρισε ἀκόμη! Ἐγὼ εἶμαι ὁ ὑπηρέτης του! Μὰ τί συμβαίνει;

—Σκότωσε τὸν θεῖο του τὸν σὲρ Σέϋμουρ μὲ μιὰ πιστολιά. Ὁ ὑπηρέτης ἄκουσε τὸν πυροβολισμό, ἀλλὰ ὁ Φὰρκ εἶχε φύγει στὸ μεταξύ. Εἶχαν λογομαχήσει φαίνεται πρίν, κι' ὁ Σὲρ Σέϋμουρ τὸν ἀπείλησε νὰ τὸν ἀποκληρώση. Γι' αὐτὸ πρόλαβε καὶ τὸν σκότωσε. Ἔκανε πὼς ἔφυγε ἴσως καὶ ξαναγύρισε στὸ σπίτι τοῦ θείου του. Θὰ μποῦμε νὰ τὸν περιμένουμε.

Ὁ Τόνυ φόρεσε ἕνα παλτὸ πάνω ἀπὸ τὶς πυτζάμες του καὶ χωρὶς νὰ τὸν πάρουν εἴδησι πήδησε ἀπὸ ἕνα παράθυρο καὶ βρέθηκε στὸ δρόμο.

—Τόνυ! ἄκουσε μιὰ σιγανὴ φωνὴ μέσα στὸ σκοτάδι.

Ἦταν ὁ φίλος του ὁ Τζὼν Λήπερ.

—Τόνυ, ψιθύρισε ὁ Τζὼν τηλεφώνησε ἡ ἀστυνομία σπίτι μου καὶ ρώτησε γιὰ σένα. Σὲ ὑποπτεύονται γιὰ τὸ φόνο τοῦ Σέϋμουρ! Ἔτρεξα νὰ σὲ εἰδοποιήσω, ἀλλὰ οἱ ἀστυνομικοὶ μὲ πρόλαβαν. Ἔλα γρήγορα. Θὰ σὲ κρύψω σπίτι.

Σὲ λίγο, στὸ σπίτι τοῦ Λήπερ, ὁ Τόνυ ἔλεγε τοῦ Τζών:

—Δὲν καταλαβαίνω τίποτε, Τζών! Βρῆκα στὸ γραφεῖο μου τὰ κλειδιὰ τοῦ θείου μου ποὺ τὰ εἶχε χάσει κι' ἕνα πιστόλι. Ποιὸς τἄφερε; Ποιὸς σκότωσε τὸ θεῖο μου;

Ὁ Τζὼν Λήπερ γέλασε σατανικά.

—Δὲν ὑποπτεύθηκες ἀλήθεια τίποτε, Τόνυ; φώναξε. Κι' ὅμως τὸ πρᾶγμα εἶνε ἁπλό! Μὴν κουνηθῆς! Τὸ σπίτι εἶνε ἔρημο ἡ ἐξώπορτα κλειδωμένη κι' ἡ Μαρία στὸ δωμάτιό της. Ἕνα κίνημα νὰ κάνης σὲ σκοτώνω!

Πραγματικά, ὁ Τζὼν Λήπερ τὸν σημάδευε μ' ἕνα περίστροφο.

—Εἴσαστε σύμφωνοι καὶ οἱ τρεῖς νὰ μὲ κλείσετε στὸ φρενοκομεῖο οὔρλιαξε, ἐπειδὴ πέθανε ἡ μητέρα μου τρελλή! Κατάλαβα γιὰ ποιὸ λόγο ὁ σὲρ Σέϋμουρ ἦρθε στὸ σπίτι μας. Χά χά χά! Καὶ τὸ μέντιουμ διάβασε τὴ σκέψι μου. Γιατὶ ἐγὼ εἶχα κλέψει τὰ κλειδιὰ ἀπὸ τὸ παλτὸ τοῦ Σέϋμουρ, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τὸν σκοτώσω πρὶν μὲ κλείση στὸ φρενοκομεῖο. Ὅσο μιλοῦσες μὲ τὴ Μαρία στὴ λέσχη, πῆρα καὶ τὸ δικό σου τὸ κλειδὶ ἀπὸ τὸ παλτό σου στὸ βεστιάριο, πῆγα στὸ σπίτι τοῦ Σέϋμουρ, τὸν σκότωσα μὲ πιστόλι ἐνῶ ἔπινε τὸ οὐΐσκυ του καὶ ὕστερα πῆγα σπίτι σου ἄφησα τὸ πιστόλι καὶ τὰ κλειδιὰ στὸ γραφεῖο σου, γύρισα στὴ λέσχη ξανάβαλα τὸ κλειδί σου στὴν τσέπη τοῦ παλτοῦ σου καὶ περίμενα...

—Ὥστε... Ὥστε ἐσὺ εἶσαι ὁ τρελλός; τραύλισε ὁ Τόνυ.

—Δὲν εἶμαι τρελλός! φώναξε ὁ Τζών. Ἀμύνομαι! Ἀφοῦ σκότωσα τὸν σὲρ Σέϋμουρ, ἐσὺ θὰ πήγαινες στὴν κρεμάλα. Ἀλλὰ τώρα θὰ σὲ σκοτώσω κι' ἐσένα. Καὶ ὕστερα θὰ σφάξω τὴ Μαρία!

—Κύτταξε, Κύτταξε πίσω σου! φώναξε ξαφνικὰ ὁ Τόνυ.

Ὁ Τζὼν γύρισε καὶ εἶδε τὴν πόρτα τῆς Μαρίας ἀνοιχτὴ καὶ στὸ ἄνοιγμα ἕναν ἐπιθεωρητὴ τῆς Σκώτλαντ Γυάρδ μ' ἕνα περίστροφο στὸ χέρι. Τὰ ἔχασε. Κι' ὁ Τόνυ θέλησε νὰ τοῦ πάρη τὸ ὅπλο ἀπὸ τὸ χέρι. Ἀλλὰ γρήγορος σὰν ἀστραπὴ ὁ Τζὼν πυροβόλησε μέσα στὸ στόμα του καὶ σωριάστηκε νεκρός.

—Εἶναι καιρὸς ποὺ εἶχα ὑποψίες, ψιθύρισε ἡ Μαρία. Βρισκόμουν σὲ διαρκῆ ἐπαφὴ μὲ τὸν σὲρ Σέϋμουρ, κι' αὐτὸς ἐπέμενε νὰ μένη ἕνας εἰδικὸς νοσοκόμος κρυμμένος στὸ σπίτι αὐτὸν τὸν τελευταῖο καιρὸ γιὰ νὰ μὲ φυλάη. Ὅταν μπήκατε μὲ τὸν Τζὼν ὁ νοσοκόμος τηλεφώνησε ἀμέσως στὴν ἀστυνομία καὶ ἦρθε ὁ ἐπιθεωρητὴς ποὺ τὸν μπάσαμε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβη ὁ Τζών. Ἤμαστε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα, ἕτοιμοι νὰ προλάβουμε τὸ κακὸ ποὺ ἤθελε νὰ σοῦ κάνη. Ἦταν τρελλὸς ὅπως καὶ ἡ μητέρα του!

Ὁ Τόνυ κατάλαβε ὅτι ἄδικα μάλωσε μὲ τὸ θεῖο του ποὺ ἐννοοῦσε πὼς δὲν μποροῦσε νὰ παντρευτῆ τὴ Μαρία γιατὶ ὡς γυναῖκα τρελλοῦ δὲν μποροῦσε νὰ πάρη διαζύγιο. Κι' ὁ Γολγοθᾶς ποὺ ἀνέφερε ἡ Μαρία στὴ συζήτησί τους ἦταν ὄχι ἡ δική της τρέλλα, ἀλλὰ τοῦ Τζών.

—Τώρα πιὰ εἶσαι δική μου! φώναξε ὁ Τόνυ ὅταν ἔμειναν μόνοι μὲ τὴ Μαρία.

—Δική σου γιὰ πάντα ἀγάπη μου τοῦ ψιθύρισε ἡ νέα γυναῖκα πέφτοντας στὴν ἀγκαλιά του.

ΑΓΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ

ΟΙ ΗΛΙΑΚΕΣ ΑΚΤΙΝΕΣ ΩΣ ΜΕΣΟΝ ΕΜΠΡΗΣΜΟΥ

Μεταξὺ τῶν πολεμικῶν μυστικῶν, ποὺ περιῆλθαν στὴν κατοχὴ τῶν συμμάχων, ἔπειτα ἀπὸ τὴν κατάρρευσι τῆς Γερμανίας, ὑπάρχει καὶ ἕνα «σχέδιον ἐμπρησμοῦ τῶν ἐχθρικῶν πόλεων διὰ τῆς χρησιμοποιήσεως τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων»!...

Τὸ σχέδιον αὐτὸ προκαλεῖ σήμερα μεγάλες συζητήσεις μεταξὺ τῶν Ἄγγλων καὶ Ἀμερικανῶν ἐπιστημόνων, ποὺ οἱ γνῶμες τους διχάζονται στὸ ἂν εἶνε δυνατὴ ἡ ἐφαρμογή του ἢ ὄχι.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ἀρχιμήδη, πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι καὶ ὁ Νεύτων εἶχεν ἀσχοληθῆ μὲ τὸ ζήτημα τῆς χρησιμοποιήσεως τῆς ἡλιακῆς θερμότητος. Σύμφωνα μὲ τὸν ὑπολογισμὸ τοῦ μεγάλου Ἄγγλου σοφοῦ, τριπλασία ποσότης θερμότητος ἀπὸ ἐκείνη ποὺ μᾶς στέλνει σήμερα ὁ ἥλιος ἤ, γιὰ νὰ μεταχειρισθοῦμε τὶς ἐκφράσεις του, τρεῖς ἥλιοι σὰν τὸ σημερινό, θὰ ἦσαν ἀρκετοὶ γιὰ νὰ κάμουν νὰ βράση τὸ νερό. Γιὰ νὰ λυώσωμε τὸ καλάϊ θὰ χρειζόνταν ἔξη ἥλιοι, τὸ μολύβι ὀχτὼ καὶ τὸ σίδηρο εἴκοσι τέσσερες...

Ἀλλά, τὴν ἴδια θερμότητα τῶν τριῶν ἢ τῶν ἔξη, ἢ τῶν εἴκοσι τεσσάρων ἡλίων, μποροῦμε νὰ τὴν ἐπιτύχουμε ἀπὸ τὸ μοναδικό μας ἥλιο, ἂν κατορθώσωμε νὰ αἰχμαλωτίσωμε ἕνα μεγαλύτερο μέρος ἀπὸ τὴν ἀκτινοβολία του, πού, ὅπως εἶνε γνωστό, διασκορπίζεται μέσα στὸ οὐράνιο διάστημα καὶ ἐλάχιστη μόνο φτάνει ὡς ἐμᾶς.

Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ «ἐλάχιστη» θερμότης εἶνε στὴν πραγματικότητα κολοσσιαία. Ἕνας σύγχρονος σοφός, ὁ Ζάνσεν, ὑπολόγισεν ὅτι ἡ θερμότης ποὺ μᾶς στέλνει ὁ ἥλιος μέσα σ' ἕνα χρόνο, ἰσοδυναμεῖ μὲ ὅλες τὶς τεχνητὲς θερμότητες ποὺ εἶνε δυνατὸν νὰ παραχθοῦν μὲ τὰ συνηθισμένα μέσα (γαιάνθρακα, πετρέλαιο κλπ.) ἐπὶ 600.000 χρόνια!

Τὸ ζήτημα, λοιπόν, εἶνε πῶς ἡ κολοσσιαία αὐτὴ θερμότης θὰ μποροῦσε νὰ χρησιμοποιηθῆ σὲ πρακτικοὺς σκοπούς, γιὰ τὴν παραγωγὴ π. χ. κινητηρίου δυνάμεως, πού, κατὰ τὴν ἔκφρασι ἑνὸς ἄλλου ἐπιστήμονος, τοῦ Ἀντρώ, «θὰ τὴν ἀντλούσαμε ἀκατάπαυστα μέσα ἀπὸ τὴ Φύσι καὶ δὲν θὰ μᾶς ἐστοίχιζε τίποτε σχεδόν».

Ὁ Γάλλος ἐπιστήμων Λουΐ Μουσὸ — ποὺ ἀξίζει νὰ σημειωθῆ ὅτι πέθανε κυριολεκτικὰ στὴν ψάθα — εἶχεν ἐπιτύχει αὐτὸ τὸ θαῦμα ἀπὸ τὸ 1873 καὶ φαίνεται ὅτι στὰ πειράματά του στηρίχθηκαν οἱ Γερμανοὶ γιὰ νὰ καταστρώσουν τὸ σχέδιό τους.

Πράγματι, ὁ Μουσὸ εἶχε κατορθώσει νὰ κατασκευάση ἕνα ἁπλὸ μηχάνημα, ποὺ τοῦ ἐπέτρεπε μὲ μόνη τὴ χρησιμοποίησι τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων: α) νὰ θερμαίνη τὸ νερὸ ἑνὸς λέβητος χωρητικότητος ἑκατὸ περίπου λίτρων, β) νὰ κινῆ μὲ τὴ δύναμι τοῦ ἀτμοῦ ποὺ παρήγετο ἀπὸ τὸν λέβητα αὐτὸν ἕνα μικρὸ πιεστήριο, ποὺ ἐτύπωνε μιὰ ἐφημερίδα μὲ τὸν τίτλο «Ἐφημερὶς - Ἥλιος» καὶ γ) νὰ μεταβάλη σὲ πάγο τὸ νερὸ ποὺ βρισκόταν μέσα σ' ἕναν ἄλλο λέβητα, χωρητικότητος 10 λίτρων.

Ἕνα καταπληκτικὸ γερμανικὸ σχέδιο

Ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα, ὁ Μουσὸ τὰ κατώρθωνε μὲ ἕνα μεγάλο συγκεντρωτικὸ φακό, ποὺ αἰχμαλώτιζε τὶς ἡλιακὲς ἀκτῖνες καὶ τὶς μετέβαλλε κατόπιν σὲ ἐνέργεια, χάρις σ' ἕναν εἰδικὸ μηχανισμό.

Τὸ γερμανικὸν σχέδιον λοιπὸν εἶνε μιὰ τεραστία τελειοποίησις τῆς ἁπλῆς συσκευῆς τοῦ Γάλλου Μουσό.

Ὅπως παρατηρεῖ ὁ δόκτωρ Ἄμποτ, ποὺ θεωρεῖται αὐθεντία στὰ ζητήματα ποὺ ἀφοροῦν τὸν ἥλιο, σὲ μιὰ ἐπιστολὴ ποὺ ἔστειλε στὸ ἐπιστημονικὸ περιοδικὸ «Βάσιγκτων Πόστ», οἱ Γερμανοὶ ἐπιστήμονες πρόβλεπαν, οὔτε λίγο οὔτε πολύ, τὴν ἐγκατάστασι συγκεντρωτικῶν κατόπτρων σὲ ὕψος 150 χιλιομέτρων ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς!

Τὸ γερμανικὸ σχέδιο, ποὺ περιῆλθε στὰ χέρια τῶν συμμάχων, δὲν περιέχει λεπτομέρειες γιὰ τὸν τρόπο κατὰ τὸν ὁποῖον θὰ ἐγίνετο αὐτὴ ἡ ἐγκατάστασις. Φαίνεται ὅτι τὸ σχετικὸ μέρος ἔχει ἀφαιρεθῆ ἢ ἔχει χαθῆ. Ὁ Ἀμερικανὸς σοφὸς θεωρεῖ, ὅμως, ἀδύνατη αὐτὴ τὴν ἐγκατάστασι, ἐὰν δὲν βρεθῆ τρόπος γιὰ νὰ σχηματισθῆ μιὰ μόνιμη βάσις στὸ ὕψος αὐτό. Καὶ τὸν σχηματισμὸ τῆς βάσεως αὐτῆς τὸν βλέπει δυνατὸν μόνον μὲ ἕνα σύστημα ρουκετῶν, ποὺ θὰ τὴν κρατοῦσαν σταθερὴ καὶ δὲν θὰ τῆς ἐπέτρεπαν νὰ μετακινηθῆ. Γιατὶ μιὰ παρομοία βάσις θὰ ὑπέκειτο στὸ νόμο τῆς ἕλξεως καὶ θὰ μετεβάλλετο σ' ἕνα εἶδος δορυφόρου τῆς γῆς, ποὺ θὰ διέγραφε τὴν τροχιά του μέσα σὲ 20 ὧρες.

«Δὲν ξέρω, λέει ὁ δόκτωρ Ἄμποτ, μὲ ποιὸ τρόπο οἱ Γερμανοὶ ἀντιμετώπιζαν τὴν ἐγκατάστασι αὐτῆς τῆς βάσεως. Ἐὰν ὅμως αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἦταν δυνατόν, τότε ὅλο τὸ πρόβλημα θὰ ἦταν ἕνα ἁπλὸ παιχνιδάκι. Γιατὶ ἡ ἡλιακὴ ἀκτινοβολία θὰ μᾶς τροφοδοτοῦσε μὲ μιὰ ἐκπληκτικὴ ποσότητα ἐνεργείας, ποὺ θὰ ἐπαρκοῦσε σ' ὅλες τὶς ἀνάγκες μας καὶ μάλιστα θὰ ἦταν πολὺ μεγαλύτερη ἀπ' αὐτές». Ἔτσι τὸ γερμανικὸ σχέδιο, ποὺ δὲν εἶνε πλῆρες, ἐξετάζεται ἤδη ἀπὸ μιὰ ἐπιτροπὴ εἰδικῶν, γιατὶ καὶ ἐκεῖνοι ποὺ τὸ βρίσκουν παράλογο, δὲν δυσκολεύονται νὰ ἀναγνωρίσουν ὅτι ἀποτελεῖ μιὰ πολύτιμη βάσι γιὰ τὴ μελέτη τῶν προβλημάτων ποὺ σχετίζονται μὲ τὴ χρησιμοποίησι τῆς ἡλιακῆς ἀκτινοβολίας.

✪✪

Θὰ τρεφώμαστε μὲ χάπια;

Εἶνε πολλοὶ ἐκεῖνοι ποὺ πιστεύουν ὅτι στὸ μέλλον ὁ ἄνθρωπος θὰ τρέφεται μὲ χάπια. Τὰ ἐπιστημονικὰ ὅμως δεδομένα τὸ ἀποκλείουν, ὅπως θὰ ἰδοῦμε παρακάτω.

Ὁ ἄνθρωπος χρειάζεται κατὰ μέσον ὅρον 2.500 - 3.000 θερμίδες τὴν ἡμέρα, γιὰ νὰ διατηρῆ τὶς δυνάμεις καὶ τὴν ὑγεία του. Τὸ λῖπος, ποὺ εἶνε ἡ πιὸ συμπυκνωμένη τροφή, ἀποδίδει 9.300 θερμίδες στὸ κιλό. Συνεπῶς, κι' ἂν ἀκόμη τρεφώμαστε μόνο μὲ λῖπος, τὰ σχετικὰ χάπια γιὰ τὴν καθημερινὴ διατροφή μας θἄπρεπε νὰ ζυγίζουν περίπου 300 γραμμάρια!

Κανεὶς ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ τραφῆ ἀποκλειστικὰ μὲ λῖπος. Γιατὶ μιὰ τέτοια δίαιτα θὰ ἦταν ἀηδιαστικὴ καὶ τοξικὴ γιὰ τὸ σῶμα (ἑπομένως θὰ συντόμευε σημαντικὰ τὴ ζωή), ἐξ ἄλλου δὲ δὲν μπορεῖ νὰ γίνη ἡ καῦσις τοῦ λίπους στὸν ὀργανισμό μας, ἂν δὲν συνυπάρχουν καὶ σάκχαρα.

Πρέπει λοιπὸν νὰ τρῶμε σάκχαρα, καθὼς καὶ ἅλατα καὶ πρωτεΐνες.

Οἱ πρωτεΐνες καὶ τὰ σάκχαρα ἀποδίδουν πολὺ λιγώτερες θερμίδες ἀπ' τὸ λῖπος (μόλις 4.100 στὸ κιλό).

Τὸ συμπέρασμα λοιπὸν εἶνε ὅτι τὰ χάπια ποὺ θὰ καταπίναμε κάθε μέρα γιὰ νὰ τραφοῦμε κανονικὰ καὶ νὰ δώσουμε ἀρκετὲς θερμίδες στὸν ὀργανισμό μας, θἄπρεπε νἄχουν βάρος ὄχι λιγώτερο ἀπὸ 675 γραμμάρια.

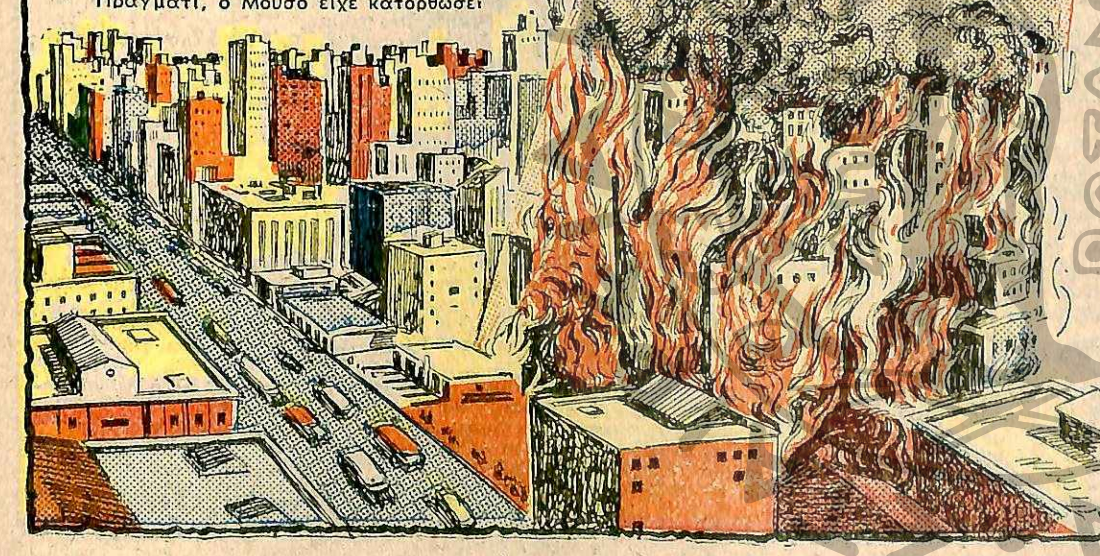

Οἱ Γερμανοὶ ἐπιστήμονες πρόβλεπαν τὴν ἐγκατάστασι συγκεντρωτικῶν κατόπτρων σὲ μεγάλα ὕψη γιὰ νὰ πυρπολοῦν κατὰ βούλησι μὲ τὶς ἡλιακὲς ἀκτῖνες [illegible] πόλεις τοῦ πλανήτου μας...

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Ἄνω - κάτω σταυρόλεξο

Ἀντὶ νὰ σᾶς δώσωμε κατωτέρω τὶς ἐξηγήσεις τῶν διαφόρων λέξεων τοῦ σταυρολέξου, σᾶς δίνομε τὶς ἴδιες τὶς λέξεις κατ' ἀλφαβητικὴ σειρά. Βοηθούμενοι τώρα ἀπὸ τὴν λέξιν «ΙΛΙΑΣ» ποὺ τοποθετήσαμε ἤδη, προσπαθῆστε

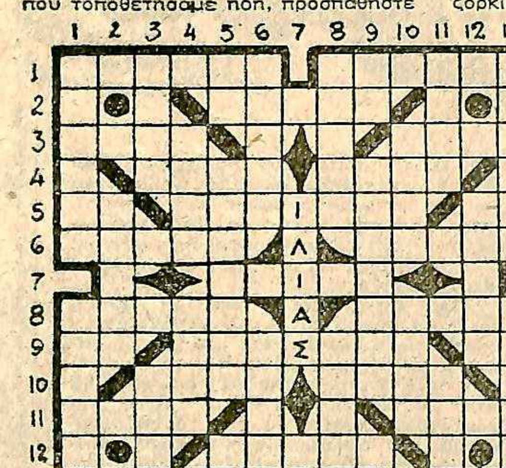

νὰ συμπληρώσετε τὸ σταυρόλεξο χρησιμοποιῶντας ὅλες τὶς κατωτέρω λέξεις:

ΑΚΜΗ — ΑΜΑΖΩΝ — ΑΜΑΞΑ — ΑΜΗΝ — ΑΜΜΟΣ — ΑΜΝΟΣ — ΑΝ — ΑΝΑΞ — ΑΝΤΙ — ΑΠΩΝ — ΑΡ — ΑΡΜΑ — ΑΡΣΙΝΟΗ — ΑΣ — ΑΦΟΥ

★

ΕΔΡΑ — ΕΜΠΑ — ΕΝ.

★

ΗΛΙΚΙΑ — ΗΜΕΡΟΣ — ΗΝΙΟΝ

★

ΙΑ — ΙΕΡΑ — ΙΣΟΝ.

★

ΚΟΜΗΤΗΣ

★

ΜΝΗΜΑ — ΜΝΗΣΤΗΡ.

★

ΝΕΦΗ — ΝΗΜΑ.

★

ΟΡΟΣ — ΟΣ

★

ΠΟΡΤΑ — ΠΩ.

★

ΣΑΝΙΣ — ΣΑΠΩΝ — ΣΕΜΝΟΣ — ΣΗΜΑ—ΣΙ — ΣΙΓΑΡΑ — ΣΟΥΝΝΑ—ΣΩΤΑΝ.

★

ΤΙΚΤΩ —ΤΟΝΟΣ — ΤΡΑΧΥΝΩ—ΤΩΡΑ.

★

ΧΑΡΤΙΑ — ΧΛΙΔΗ — ΧΟΚΕΫ.

★

ΩΡΙΑΙΑ.

Δ.

Γεωγραφικὸς γρῖφος

Ἐὰν βρῆτε τὶς λέξεις ποὺ ἐπεξηγοῦμε κατωτέρω καὶ τὶς τοποθετήσετε κανονικὰ τὴ μιὰ κάτω ἀπὸ τὴν ἄλλη, τότε μὲ τὰ πρῶτα καὶ μὲ τὰ τρίτα γράμματα τῶν λέξεων αὐτῶν θὰ σχηματισθοῦν καθέτως τὰ ὀνόματα δυὸ ποταμῶν τῆς Εὐρώπης.

1) Μιὰ τῶν Μουσῶν 2) Ἐποχὴ τοῦ ἔτους. 3) Οἱ γυναῖκες τὴν παρακολουθοῦν κατὰ πόδας. 4) Ζῶο μὲ κέρατα. 5) Ὑπόδημα παλαιοτέρας ἐποχῆς. 6) Σημεῖον τῆς ἀριθμητικῆς. 7) Ὁ Φαραὼ Ραμσῆς Β'.

Ἀπρόοπτο

Ἕνα ψάρι κινεῖται γρηγορώτερα μέσα σὲ νερὸ θερμοκρασίας 20 βαθμῶν Φαρενάιτ ἢ 60 βαθμῶν Φαρενάιτ;

Γιαπωνέζικες σκιὲς

Συνεχίζοντας τὸ διασκεδαστικὸ παιγνίδι τοῦ σχηματισμοῦ σκιῶν στὸν τοῖχο μὲ τὴν βοήθεια τῶν χεριῶν

καὶ τῶν δακτύλων, σᾶς δίνομε καὶ σήμερα μερικὲς ἀπὸ τὶς πιὸ εὔκολες καὶ πιὸ χαριτωμένες ποὺ σχηματίζουν ἕνα κυνηγὸ καὶ μιὰ γκαμήλα.

Δεξιὸ ἢ ἀριστερό;

1) Μὲ ποιὸ ἀπ' τὰ δυὸ χέρια του κρατάει τὸν πυρσὸ τὸ Ἄγαλμα τῆς Ἐλευθερίας;
2) Ἀπὸ ποιὰ πλευρὰ ἀνεβαίνουν στὸ ἄλογο οἱ καβαλλάρηδες;
3) Ποιὸ ἀπ' τὰ χέρια τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου εἶνε κομμένο;
4) Πάνω ἀπὸ ποιὸν ὦμο τους χύνουν ἁλάτι οἱ προληπτικοί, γιὰ νὰ ξορκίσουν τὴ γρουσουζιά;
5) Σὲ ποιὰ πλευρὰ τῆς νύφης στέκεται ὁ γαμπρός, στὴν τελετὴ τοῦ γάμου;

Ἕνα λάθος

Σ' ἕνα ξενοδοχεῖο ἕνας ἔνοικος ἀκούει νὰ χτυποῦν τὴν πόρτα του. Πρὶν προλάβη ν' ἀπαντήση, ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ μπαίνει ἕνας ἄγνωστος. Σταματάει ἀμέσως στὸ κατῶφλι καὶ λέει:

— Ὤ, μὲ συγχωρῆτε ἔκανα λάθος! Νόμισα πὼς ἦταν τὸ δικό μου δωμάτιο.

Ἕνα τέτοιο λάθος μπορεῖ νὰ συμβῆ σὲ καθένα. Κι' ὅμως ἡ δικαιολογία τοῦ ἀγνώστου φάνηκε ὕποπτη στὸν ἔνοικο τοῦ δωματίου. Γιὰ ποιὸ λόγο;

Τὸ φυτὸ

Ἕνα ὑδροχαρὲς φυτὸ μεγαλώνει τόσο γρήγορα, ὥστε κάθε μέρα ἀποκτᾶ διπλάσιο μέγεθος ἀπ' τὴν προηγουμένη. Ἂν λοιπὸν χρειάζεται 50 ἡμέρες γιὰ νὰ σκεπάση ὁλόκληρη τὴν ἐπιφάνεια μιᾶς στέρνας, πόσες μέρες χρειάζεται γιὰ νὰ σκεπάση τὴ μισὴ ἐπιφάνειά της;

Ἐρωτήσεις

1) Βρέχει ποτὲ στὴ Σαχάρα;
2) Ὁ διάσημος βιολόγος Μέντελ διετύπωσε τοὺς νόμους περὶ κληρονομικότητος ἀφοῦ πειραματίσθηκε μὲ ποντίκια μὲ κουνέλια ἢ μὲ μοσχομπίζελα;
3) Ποιὲς εἶνε ἡ πρώτη κι' ἡ τελευταία λέξις τῆς Ἁγίας Γραφῆς;

Μετρῆστε τὰ τρίγωνα

Μπορεῖτε νὰ μετρήσετε τὰ τρίγωνα τὶς γωνίες καὶ τὰ τετράπλευρα

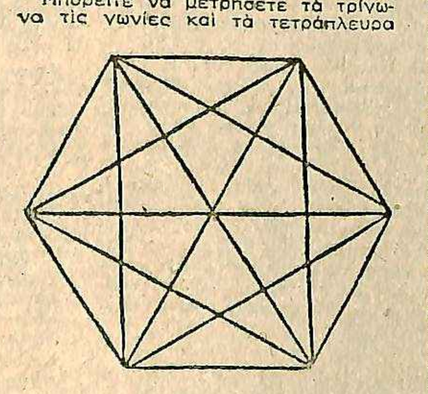

ποὺ περιέχονται σ' αὐτὸ τὸ γεωμετρικὸ σχῆμα; Χρειάζεται ὑπομονὴ καὶ προσοχή.

Δημοτικὸ αἴνιγμα

Χίλιοι μύριοι καλογέροι
τὸ δρόμο - δρόμο πήγαιναν.
Δύο τοὺς ἀπάντησαν,
τοὺς κουτσοκεφάλισαν
τοὺς ἀλλάξαν τ' ὄνομα.
Τί εἶνε;

Γύρω ἀπ' τὴ Βίβλο

1) Σὲ ποιὰ γλῶσσα εἶχε γραφῆ ἀρχικὰ ἡ Βίβλος;
2) Ποιὸς ἀπ' τοὺς Δώδεκα Ἀποστόλους ἦταν γιατρός;
3) Ποιοὶ ἦσαν οἱ γονεῖς τοῦ Ἰωσὴφ καὶ τοῦ Βενιαμίν;
4) Πόσων ἐτῶν ἦταν ὁ Ἀβραὰμ ὅταν γεννήθηκε ὁ Ἰσαάκ;
5) Ποιὸ ἀπ' τὰ πρόσωπα τῆς Ἁγίας Γραφῆς πέθανε δυὸ φορές;

Μὲ τὰ ἴδια ψηφία

Δυὸ ἀπ' τοὺς παρακάτω πενταψηφίους ἀριθμοὺς ἔχουν τὰ ἴδια ψηφία. Μπορεῖτε νὰ βρῆτε ποιοὶ εἶνε; 14367. 45716. 71634. 23476 94763 72431 45769. 14867.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 70

Τό παραμυθάκι σας

Ἡ τεμπέλα κόρη

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ἦταν μιὰ χήρα ποὺ εἶχε μιὰ κόρη πολὺ ἄσχημη καὶ τεμπέλα καὶ μιὰ προγονὴ ὄμορφη κι' ἐργατικη.

Ἀπὸ τὶς δυὸ κοπέλλες ἡ χήρα ἀγαποῦσε πιὸ πολὺ τὴ δική της κόρη, ἐνῶ τὴν προγονή της τὴν εἶχε καταφρονεμένη. Ὅλες τὶς δουλειὲς του σπιτιοῦ τὶς ἔκανε ἡ δεύτερη κι' ὅταν τελείωνε ἔπαιρνε τὴ ρόκα της, καθόταν στὸ πηγάδι κι' ἔγνεθε.

Μιὰ μέρα ἔπεσε ξαφνικὰ ἡ ρόκα της στὸ πηγάδι. Μόλις εἶδε τί ἔγινε, ἡ μητρυιά της φώναξε:

— Τρισκατάρατη, ὅπως τὴν ἔρριξες τὴ ρόκα νὰ πᾶς νὰ τὴ βρῆς ἀμέσως!

Τὸ κακόμοιρο τὸ κορίτσι τί νὰ κάνη; Σκύβει καὶ πέφτει μέσα στὸ πηγάδι. Στὴν ἀρχὴ ζαλίστηκε. Ὅταν συνῆλθε εἶδε πὼς βρισκόταν σ' ἕνα ὄμορφο λειβάδι. Προχωρεῖ ἀκόμα λίγο καὶ φτάνει σ' ἕνα φοῦρνο ποὺ ἦταν γεμᾶτος ψωμιά.

Μόλις τὰ ψωμιὰ τὴν εἶδαν τῆς φώναξαν:

— Ψηθήκαμε καὶ ροδοκοκκινίσαμε. Βγάλε μας ἀπὸ τὸ φοῦρνο γιατὶ θὰ γίνουμε σὲ λίγο κάρβουνο!

Ἡ κόρη ἡ καλόκαρδη τὰ ἔβγαλε ἀμέσως ἕνα - ἕνα.

Πάει ὕστερα παρακάτω καὶ βλέπει μιὰ μηλιά.

— Κόρη μου, κούνα με νὰ πέσουν τὰ μῆλα μου, γιατὶ ὡρίμασαν καὶ θὰ σαπίσουν! τῆς λέει ἡ μηλιά.

Ἡ κόρη ἄρχισε νὰ τινάζη τὴ μηλιὰ καὶ τὰ μῆλα της ἔπεφταν κάτω σὰν βροχή.

Προχωρεῖ ἔπειτα καὶ φτάνει σ' ἕνα σπιτάκι ποὺ καθόταν μιὰ γρηὰ ζαρωμένη. Μόλις τὴν εἶδε τὸ κορίτσι τρόμαξε.

— Γιατί φοβᾶσαι, κόρη μου; τῆς φωνάζει ἡ γρηά. Ἐγὼ εἶμαι μονάχη μου δῶ μέσα. Ἔλα κάθησε μαζί μου, νὰ μοῦ κάνης τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ καὶ θἄχης ὅλα τὰ καλὰ τοῦ κόσμου. Εἶμαι, κόρη μου, ἡ Μάνα τῶν Ἀνέμων.

Ἡ κοπέλλα ὅταν ἄκουσε τὰ γλυκὰ λόγια τῆς γρηᾶς δέχτηκε. Σηκωνόταν πρωΐ - πρωΐ, τάϊζε τὴ γρηούλα, συγύραγε τὸ σπίτι καὶ ὕστερα ἡσύχαζε.

Σαν πέρασε κάμποσος καιρός, ἡ κοπέλλα πεθύμησε τὸ σπίτι της καὶ τὸ εἶπε στὴ γρηά.

— Νὰ πᾶς, παιδί μου, τῆς ἀποκρίθηκε ἡ γρηούλα.

Ξεκίνησαν, λοιπόν, κι' ἔφτασαν σὲ μιὰ μεγάλη πόρτα. Ἡ γρηὰ πῆγε νὰ τὴν ἀνοίξη γιὰ νὰ περάση ἡ κοπέλλα καὶ τότε ἄρχισε νὰ βρέχη ἀπάνω της χρυσάφι καθαρό.

— Κοπέλλα μου, τῆς λέει ἡ γρηά, πήγαινε στὴν ὥρα τὴν καλή. Χάρισμά σου ὅλο τὸ χρυσάφι. Κι' ὅταν στενοχωρηθῆς ἔρχεσαι πάλι στὸ σπιτάκι μου.

Σὲ λίγο ἡ πόρτα ἔκλεισε καὶ τὸ κορίτσι βρέθηκε στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ τῆς μητρυιᾶς της.

Ἡ μητρυιὰ μὲ τὴν κόρη της σὰν τὴν εἶδαν φορτωμένη μὲ χρυσάφι τὴ δέχτηκαν μὲ χαρὰ κι' ἄρχισαν νὰ τὴ ρωτοῦν ποῦ πῆγε καὶ ποῦ τὸ βρῆκε. Κι' αὐτὴ κάθησε καὶ τοὺς εἶπε τὴν ἀλήθεια.

Ἡ μητρυιά της, ποὺ ζήλεψε, στέλνει σὲ λίγες μέρες τὴν κόρη της νὰ πέση στὸ πηγάδι. Μὰ ὅταν ἐκείνη ἔφτασε στὸ φοῦρνο, ποὺ ἦταν γεμᾶτος ψωμιά, ἀντὶ νὰ τὰ βγάλη γιὰ νὰ μὴν καοῦνε τοὺς φώναξε:

— Δὲν ἔχω καμμιὰ ὄρεξι νὰ λερώσω τὰ χέρια μου!

Καὶ τράβηξε πιὸ πέρα.

Ἐκεῖ βρῆκε τὴ μηλιά, ποὺ σὰν τῆς εἶπε νὰ τῆς τινάξη τὰ μῆλα, ἡ τεμπέλα τῆς ἀπάντησε:

— Καλὲ τί μοῦ λές; Δὲν ἔχω καιρό.

Στὸ τέλος φτάνει καὶ στὸ σπίτι τῆς γρηᾶς, ὅπου δέχτηκε νὰ τὴν ὑπηρετῆ.

Τὶς δυὸ πρῶτες μέρες ἔβαλε τὰ δυνατά της νὰ εὐχαριστήση τὴ γρηά, μὰ ὕστερα τὴν ἔπιασε ἡ τεμπελιά, ὅπως καὶ στὸ σπίτι τῆς μάνας της. Ἡ γρηά, ποὺ κουράστηκε νὰ τὴν συμβουλεύη, τὴν παράτησε. Αὐτὸ ὅμως τὴν τεμπέλα τὴν εὐχαρίστησε γιατὶ σκεφτόταν: «Τί καλά! Ἐγὼ τώρα θὰ φύγω καὶ θὰ γυρίσω σπίτι μου γεμάτη χρυσάφι!»

Ὅταν ἑτοιμάστηκε νὰ φύγη, ἡ γρηὰ τὴν συνώδεψε ὡς τὴ μεγάλη πόρτα.

Μὰ τὴν ὥρα ποὺ πῆγε νὰ περάση ἡ τεμπέλα, ἀντὶ γιὰ χρυσάφι ἄρχισε νὰ πέφτη ἀπάνω της πίσσα ζεστή!

— Πάρε τὴν πληρωμή σου, τῆς λέει ἡ Μάνα τῶν Ἀνέμων, γιὰ τὶς δουλειὲς ποὺ μοὔκανες.

Μὲ πίσσα πασαλειμένη ἔφτασε στὸ σπίτι της ἡ τεμπέλα καταντροπιασμένη. Καὶ τὴν ἴδια νύχτα ἀποφάσισαν ἀπὸ ζήλεια νὰ πνίξουν τὴν προκομμένη κόρη. Μὰ αὐτὴ πρόφτασε, ἔπεσε στὸ πηγάδι κι' ἔζησε κοντὰ στὴ Μάνα τῶν Ἀνέμων τρισευτυχισμένη.

Τό κυνῆγι τῶν ἑκατομμυρίων

11ον

— Μὰ τὴν πίστι μου, ἂν δὲν λάβω μέρος, αὐτοὶ οἱ παλιάνθρωποι, θὰ τὸν κομματιάσουν! ψιθύρισε ὁ Μορύ. Ξέρω φυσικά, πὼς αὐτὸ δὲν εἶνε δική μου δουλειά, μὰ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς πρέπει νὰ κάνω κάτι...

Καί, μ' ὅλη του τὴ δύναμι, φώναξε στὸν ἄγνωστο πού, μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι, εἶχε στηριχτῆ πάνω στὴν ἅμαξα κι' ἀντιμετώπιζε τοὺς κακούργους:

— Κουράγιο, σενιόρ, κι' ἐρχόμαστε! Ἐμπός, ἐσεῖς! πιᾶστε αὐτοὺς τοὺς ληστές!

Καί, ἀφοῦ ἀπηύθυνε αὐτὰ τὰ λόγια στοὺς φανταστικοὺς συντρόφους του, ὁ Ρομπὲρ Μορὺ ὥρμησε πρὸς τὸν τόπο τῆς συμπλοκῆς.

Ἡ ἀπρόοπτη ἐπέμβασί του, συνοδευόμενη καὶ ἀπὸ δυὸ πυροβολισμούς, ἔκαμε τοὺς κακούργους νὰ τὰ χάσουν, γιατί, νομίζοντας πὼς ἔχουν νὰ κάμουν μὲ πολλούς, βιάστηκαν νὰ τὸ σκάσουν.

Δυὸ ἀπ' αὐτοὺς σήκωσαν τὸν πληγωμένο ποὺ κειτόταν καταμεσῆς στὸ δρόμο, κι' ἔπειτα ὅλοι μαζὶ ρίχτηκαν σ' ἕνα σκοτεινὸ οἰκόπεδο, ὅπου ἔγιναν ἄφαντοι.

Καθὼς ὁ Ρομπὲρ πήγαινε πρὸς τὸν ἄγνωστο, ἀντελήφθη ποιὰ ἦταν ἡ αἰτία ποὺ κυλίστηκαν τὰ ἄλογα καταγῆς: ἕνα χοντρὸ σχοινί, δεμένο σὲ δυὸ δέντρα, ἔφραζε τὸ δρόμο σὲ ὕψος τριάντα ἑκατοστῶν περίπου. Μέσα στὸ σκοτάδι, τ' ἄλογα εἶχαν σκοντάψει πάνω σ' αὐτὸ τὸ ἐμπόδιο

— Ἀσφαλῶς δὲν ἦταν καὶ τόσο ἄσχημο κόλπο! σκέφτηκε ὁ Ρομπέρ, πηδῶντας τὸ σχοινί.

Ἔπειτα, ἀπευθυνόμενος στὸν ἄγνωστο, πού, πάντοτε σὲ στάσι ἀμύνης, δὲν εἶχε κουνηθῆ ἀπὸ τὴ θέσι του, εἶπε:

— Σενιόρ, ἔχω τὴν τιμὴ νὰ σᾶς ὑποβάλω τὰ σέβη μου!

Ὁ «σενιόρ», ποὺ ἦτανε σαράντα χρονῶν περίπου, μὲ φυσιογνωμία ἔξυπνη, μὲ ροῦχα κομψά, ποὺ ἔδειχναν ὅτι ἀνῆκε στὴν πλουσιώτερη τάξι τῆς κοινωνίας, τοῦ ἅπλωσε τὸ χέρι.

— Εὐχαριστῶ, σενιόρ. Χωρὶς ἐσᾶς καὶ τοὺς συντρόφους σας, αὐτοὶ οἱ κακοῦργοι θὰ μὲ εἶχαν σκοτώσει σὰ σκυλί. Μά, γιὰ σταθῆτε, μοναχός σας εἴσαστε;

— Μὰ τὴν πίστι μου, ναί, ἀπάντησε χαμογελῶντας ὁ ἠθοποιός, καί, καθὼς βλέπετε, αὐτὸ ἦταν ὑπεραρκετό...

— Τότε ἂς σηκώσουμε γρήγορα τὰ ἄλογα κι' ἂς φύγουμε! Αὐτὴ ἡ συνοικία εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ κακόφημες. Ἐδῶ πέρα οἱ λωποδύτες ἀφθονοῦν.

Ἡ ἰδέα ἦταν καλή, κι' ὁ Ρομπὲρ ἑτοιμαζόταν ἤδη νὰ βοηθήση τὸ σύντροφό του, ὅταν ἕνας ὅμιλος ἐφίππων πρόβαλε ἀπὸ τὴ γωνία τοῦ δρόμου. Ἦταν μιὰ περίπολος ἀστυνομική, ποὺ οἱ πυροβολισμοὶ τοὺς εἶχαν τραβήξει πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Ὅταν ἔμαθαν τί εἶχε συμβῆ, χωρὶς νὰ δείξουν καὶ μεγάλη ἔκπληξι, βοήθησαν ν' ἀνασηκώσουν τ' ἄλογα, ποὺ εὐτυχῶς δὲν εἶχαν πάθει τίποτα.

Δέκα βήματα πιὸ πέρα, βρῆκαν καὶ τὸν ἀμαξᾶ, ποὺ τὸ ἀπότομο σταμάτημα τῆς ἅμαξας τὸν εἶχε τινάξει βαρειὰ καταγῆς.

Μὲ μερικὲς περιποιήσεις συνῆλθε καί, πέντε λεπτὰ ἀργότερα, τὸ ἁμάξι ἦταν ἕτοιμο γιὰ νά φύγη.

— Σενιόρ, ἐπιτρέψατέ μου νὰ παρουσιαστῶ, εἶπεν ὁ ἄγνωστος πλησιάζοντας τὸν Ρομπέρ. Ὀνομάζομαι Λούτσιο Μουσίλα καὶ εἶμαι ἀπὸ τοὺς μεγαλείτερους κεφαλαιούχους τοῦ τόπου. Ἐπέστρεφα ἀκριβῶς ἀπὸ ἕνα ἐργοστάσιό μου, ποὺ βρίσκεται σ' αὐτὴ τὴ λεωφόρο, ὅταν ἐκεῖνοι οἱ ἄθλιοι μοῦ ἐπιτέθηκαν. Μπορῶ νὰ κάνω κάτι γιὰ σᾶς;

— Σενιόρ, ἐπιθυμῶ νὰ κερδίζω τὴ ζωή μου, ζητάω μιὰ θέσι.

— Ἐλᾶτε νὰ μὲ βρῆτε αὔριο στὸ ἐργοστάσιο. Χρειάζομαι ἕναν ἄνθρωπο γιὰ νὰ μοῦ ἐπιβλέπη τὰ ἐργαστήρια...

Κι' ὁ σενιὸρ Λούτσιο Μουσίλα, σφίγγοντας ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ χέρι τοῦ σωτῆρα του, ξανανέβηκε στὸ ἁμάξι του, ποὺ ἔφυγε γρήγορα.

Ἤδη, οἱ ἀστυνομικοὶ καβαλλίκευαν καὶ πάλι γιὰ νὰ συνεχίσουν τὴν περιπολία τους, κι' ὁ Ρομπὲρ τοὺς παρακάλεσε νὰ τοῦ δείξουν τὸ δρόμο του. Ἔπειτα, μὲ μεγάλα βήματα, μὲ τὴν καρδιὰ πλημμυρισμένη ἀπὸ χαρά, ξεκίνησε διευθυνόμενος πρὸς τὴν πόλι.

Ἀλλά, καθὼς οἱ σκέψεις, στὶς ὁποῖες εἶχε βυθιστῆ, τὸν ἀπορροφοῦσαν, ξέφυγε χωρὶς νὰ τὸ προσέξη, ἀπ' τὴ διεύθυνσι ποὺ τοῦ εἶχαν ὑποδείξει οἱ ἀστυνομικοί.

Ὅταν τὸ ἀντελήφθη, εἶδε πὼς βρισκόταν σ' ἕνα στενὸ δρομάκι, λασπερό, πού, ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά του κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη, εἶχε κάτι σπίτια μὲ ἀπαίσια ἐμφάνισι.

Κάθε τόσο διακρίνονταν μερικὰ μαγαζιά, ποὺ εἶχαν ἤδη βάλει τὶς πάγκες τους γιὰ νὰ κλείσουν καὶ ποὺ μόνο ὁ φεγγίτης τους ἦταν ἀκόμα φωτισμένος.

Ὁ Ρομπὲρ διευθύνθηκε ἀποφασιστικὰ σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ μαγαζιά, τὸ πιὸ κοντινό, γιὰ νὰ ρωτήση τὸ δρόμο του.

Στὸ ἄντρο τῶν κακούργων

Ἕνας ψίθυρος φωνῶν ἀκουγόταν ἀπὸ κεῖ μέσα.

Ξαφνικά, καθὼς ὁ Ρομπὲρ ἑτοιμαζόταν νὰ σπρώξη τὴ μισάνοιχτη πόρτα, δέχτηκε στὴν πλάτη του ἕνα δυνατὸ κουτούλημα, ποὺ τὸν τίναξε μπροστά.

Κάτω ἀπὸ τὴν βιαιότητα τοῦ χτυπήματος, ἡ πόρτα ὑποχώρησε κι' ὁ ἄτυχος Μορὺ πῆγε καὶ κύλησε στὴ μέση τῆς αἰθουσας.

Προτοῦ προφτάση ν' ἀνασηκωθῆ, πέντε ἄντρες μὲ πρόσωπα ἀπαίσια, μπήκανε μέσα καὶ πέσανε ἀπάνω του.

Μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα, ὁ ἄτυχος νέος ἦταν δεμένος στερεά.

Ἔπειτα οἱ ἐχθροί του τὸν ἀνασήκωσαν καὶ τὸν ἔδεσαν πάνω σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς στύλους ποὺ ὑποβάσταζαν τὴν ὀροφή.

Ὅταν ὁ Μορὺ — ποὺ ἡ ξαφνικὴ αὐτὴ ἐπίθεσι τὸν εἶχε σχεδὸν κάνει νὰ χάση τὶς αἰσθήσεις του — συνῆλθε, καὶ κατάλαβε ποῦ βρισκότανε, ἦταν ἀνίκανος νὰ κάμη τὴν παραμικρὴ κίνησι.

Βρισκόταν μέσα σ' ἕνα ἀπὸ κεῖνα τὰ πανδοχεῖα, ποὺ συναντᾶ κανεὶς σὲ κάθε του βῆμα στὶς πόλεις τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, πραγματικὰ κρησφύγετα ληστῶν, ὅπου οἱ κακοῦργοι ὅλων τῶν φυλῶν προετοιμάζουν τὶς βρωμοδουλειές τους, προφυλαγμένοι ἀπὸ τ' ἀδιάκριτα βλέμματα τῆς ἀστυνομίας, ἢ παίζουν στὰ χαρτιά, μὲ τὸ μαχαίρι ἢ τὸ πιστόλι στὸ πλευρό, τὸ προϊὸν τῶν ληστειῶν καὶ τῶν ἐγκλημάτων τους.

Ἡ αἴθουσα, μέσα στὴν ὁποία ὁ Ρομπὲρ εἶχε μπῆ μὲ τόσο ἀπότομο τρόπο, ἦταν περίπου δέκα τετραγωνικῶν μέτρων.

Τὰ μόνα της ἔπιπλα ἦσαν μερικὰ χοντροφτιαγμένα τραπέζια καὶ σκαμνιά.

Κοντὰ στὸ στῦλο, στὸν ὁποῖο ἦταν δεμένος ὁ νεαρὸς ἠθοποιός, βρισκόταν ἕνας πάγκος φορτωμένος μὲ μποτίλλιες λικέρ.

Ἕνας χοντρός, μὲ πρόσωπο φουσκωμένο, μὲ μικρὰ μάτια, καθόταν ἐκεῖ ἀπὸ πίσω. Ἦταν ὁ σενιὸρ Ζαρέτρι, ὁ καταστηματάρχης.

— Ὀλά! Ἔ, σεῖς ἐκεῖ πέρα, τί πάθατε; ρώτησε ἀπότομα τοὺς πέντε ἄντρες ποὺ εἶχαν τριγυρίσει τὸ Μορύ.

— Μὴ θυμώνεις, κουμπάρε μου, τοῦ ἀπάντησε ἕνας ἀπ' αὐτούς, ἔχουμε ἕνα λογαριασμὸ νὰ κανονίσουμε μὲ τοῦτον ἐδῶ τὸν καμπαλλέρο πού, πρὶν ἀπὸ λίγο, μᾶς ἔκανε νὰ χάσουμε μιὰ καλὴ δουλειά. Βάλε στὸ νοῦ σου: Εἴχαμε πιάσει τὸν Λούτσιο Μουσίλα, τὸν πολυεκατομμυριοῦχο, ποὺ εἶχε στὸ πορτοφόλι του, καθὼς μοῦ εἴχανε πῆ, πάνω ἀπὸ δέκα χιλιάδες πέζος!

— Ἄ! Διάολε! γρύλλισε ὁ Ζαρέτρι. Ὅπως καὶ νἄνε ὅμως, σᾶς προειδοποιῶ ὅτι δὲν θέλω φασαρίες μέσα στὸ μαγαζί μου.

— Μεῖνε ἥσυχος, τοῦ ἀπάντησε μὲ ἀπαίσιο γέλιο ὁ συνομήλικός του, ἕνας κολοσσὸς μὲ πρόσωπο κτηνῶδες καὶ χέρια τεράστια

Ἐκείνη τὴ στιγμή, δυὸ πελάτες, ποὺ ὡς τότε εἶχαν μείνει στὸ βάθος τῆς σάλλας, καθισμένοι μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι, ὅπου ἔπαιζαν ζάρια, σηκώθηκαν καὶ προχώρησαν μερικὰ βήματα.

— Πολὺ καλημέρα σου, πατρίδα! γρύλλισε ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς πού, πλησιάζοντας τὸ Μορύ, ἀνασήκωσε τὸ καπέλλο

ΑΦΙΞΕΙΣ

Ἡ Κα Αἰκ. Καραγιάννη ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ τὴν Ἑλβετίαν ὅπου παρηκολούθησε τὴν τελευταίαν Γυναικείαν μόδαν. Ἡ Κα Καραγιάννη ἐπεσκέφθη τοὺς μεγαλυτέρους Οἴκους Μόδας τῶν Παρισίων καὶ ἐκόμισε μεγάλην συλλογὴν μοντέλλων καὶ κροκὶ τῶν ὁποίων ἡ ἐπίδειξις θὰ γίνη μετ' ὀλίγας ἡμέρας.

Κοπτικὴ - Ραπτικὴ

Τὰ μαθήματα
Κοπτικῆς - Ραπτικῆς συνεχίζονται
Ἐγγραφαὶ καθημερινῶς

Αἰκ. Καραγιάννη,

ΑΘΗΝΑΙ: Νίκης 5. Τηλ. 33-398
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βασιλέως Κωνσταντίνου 60 (Πλατ. Τερψιθέας)

Μπιρέξ Ἱστορίες

Σοβαρὰ ἄρρωστος!..

Ὁ μπάρμπα - Μιχάλης — τσιγκούνης ἀπερίγραπτος — εἶνε βαρειὰ ἄρρωστος. Ξαπλωμένος στὸ κρεββάτι του βογγάει καὶ παραπονιέται:

— Ὤχ, ἀλλοίμονο σὲ μένα, θὰ πεθάνω!...

— Κουράγιο, μπάρμπα - Μιχάλη, τοῦ λέει ὁ παππᾶς τοῦ χωριοῦ, ποὺ πῆγε νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ. Θὰ σοῦ διαβάσω αὔριο μιὰ εὐχή, ὁ Θεὸς θὰ σὲ λυπηθῆ καὶ θὰ γίνης καλά.

— Ἄχ, πάτερ Ἀγάπιε, λέει ὁ ἄρρωστος, ἂν τὸ πετύχης αὐτό, ἂν τὴ σκαπουλάρω, σοῦ ὑπόσχομαι να χαρίσω στὴν ἐκκλησία, γιὰ τὶς ἀνάγκες της, διακόσια χιλιάρικα!

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ πάτερ Ἀγάπιος, τοῦ διαβάζει τὴν παράκλησι γιὰ τοὺς ἀρρώστους, ὁ Μεγαλοδύναμος κάνει τὸ θαῦμα του κι' ὁ μπάρμπα - Μιχάλης γίνεται σὲ δέκα μέρες περδίκι!

Ὁ παπᾶς δὲν ξεχνάει τὴν ὑπόσχεσι τοῦ χωριάτη καὶ τὸν κυνηγάει πλέον παντοῦ γιὰ νὰ τοῦ πάρη τὰ διακόσια χιλιάρικα γιὰ τὴν ἐκκλησία.

Μὰ ὁ μπάρμπα - Μιχάλης κάνει τὸν ἀνήξερο, τοῦ τὰ στρίβει, τὸν ἀποφεύγει.

Ὁ πάτερ Ἀγάπιος θυμώνει. Κι' ἕνα πρωῒ στριμώχνει τὸ γέρο φιλάργυρο στὸ καφενεῖο τοῦ χωριοῦ καὶ τοῦ λέει:

— Μπάρμπα - Μιχάλη, ξέχασες πὼς εἶχες τάξει νὰ δώσης στὴν ἐκκλησία διακόσιες χιλιάδες ἂν γινόσουν καλά;

Ὁ γέρος γουρλώνει τὰ μάτια του.

— Τὸ εἶπα ἐγὼ αὐτό; λέει μ' ἀπορία. Αἴ, λοιπόν, παπᾶ μου, ἀπὸ αὐτὸ μπορεῖς νὰ καταλάβης πόσο ἄρρωστος ἤμουν! Εἶχα χάσει τὸ μυαλό μου καὶ δὲν ἤξερα τί ἔλεγα!...

του σ' ἕνα κοροϊδευτικὸ χαιρετισμό.

Ὁ ἠθοποιὸς δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως καὶ ὀργῆς.

— Ὁ Μπεράρ ὁ κατάδικος!

— Ἐγὼ ὁ ἴδιος, ἀγαπητὲ φίλε, ἐγὼ ὁ ἴδιος!

— Φαίνεται πὼς ἡ μοῖρα μας τὄχει νὰ συναντιόμαστε λοιπόν, πρόσθεσε κι' ὁ σύντροφός του, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Ντολάριος.

Ὁ Ρομπὲρ δὲν ἀπάντησε.

Ἡ παρουσία τῶν δυὸ ἐκείνων θανασίμων ἐχθρῶν του ἔκανε πολὺ πιὸ σοβαρὴ τὴν κατάστασι.

Στὸ ἀναμεταξύ, ἡ ἐπέμβασι τῶν δυὸ κακούργων δὲν ἄρεσε στοὺς ἄλλους, ποὺ εἶχαν πιάσει τὸ Μορύ.

Ὁ ἀρχηγός τους, ὁ γιγάντιος Γιοχαννές, μίλησε ἀπότομα στὸ Μπεράρ:

— Γιατὶ ἀνακατεύεσαι;... Γύρισε στὰ ζάρια σου, ἤ, καλλίτερα, ὄχι, ξεκουμπίσου μὲ τὸ σύντροφό σου μαζί, δὲν μοῦ ἀρέσουν κάτι μοῦτρα σὰν τὰ δικά σας!

— Ἐμένα, τὰ δικά σου μὲ ἀηδιάζουν! τοῦ ἀπάντησε ὁ πρώην κατάδικος . ποὺ ἀρπαζόταν εὔκολα.

— Καράμπα! Θὰ τὸ ἰδοῦμε αὐτὸ οὔρλιαξε ὁ Γιοχαννὲς ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι του ἕνα τεράστιο μαχαῖρι.

— Ἕνα λεπτό, ἂς μὴν ἀρπαζόμαστε, σενιόρ, ἐπενέβη, μὲ γλυκὸ τρόπο ὁ Ντολάριος, πού, κρίνοντας πὼς ὁ ἀγώνας ἦταν ἄνισος, ἔβριζε ἀπὸ μέσα του τὸν Μπερὰρ ἠλίθιο. Ἂς μιλήσουμε λίγο, φτάνει νὰ συμφωνήσουμε... Ἔχουμε ὅλοι μας τὸν ἴδιο ἐχθρό, αὐτὸ τὸ Γάλλο τυχοδιώκτη. Καθαρῖστε τον μὲ μιὰ μαχαιριά, σενιόρ. Οὔτε ὁ φίλος μου, οὔτε ἐγὼ δὲν θὰ σᾶς ἐμποδίσουμε, τουναντίον μάλιστα...

— Μὰ ναί, σκότωσέ τον! γρύλλισε ὁ Μπεράρ.

— Ἐλᾶτε τώρα. μὴν τσακωνόσαστε... Ὁπωσδήποτε, μπορούσατε νὰ ρωτήσετε καὶ τὴ γνώμη μου! σκέφτηκε ὁ Ρομπέρ, ποὺ παρακολουθοῦσε αὐτὴ τὴ συζήτησι μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον, καθὼς καταλαβαίνει κανείς.

Ἀλλὰ κρατήθηκε νὰ μὴ φανερώσῃ τὴ γνώμη του.

Τὸ καλλίτερο ἦταν νὰ κάνῃ τὸν πεθαμένο καὶ νὰ περιμένῃ τὴν ἐξέλιξι τῶν γεγονότων.

Ἡ κατάστασι δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ πάρῃ μιὰν ἄλλη ἐξέλιξι...

Πραγματικά, ὁ Γιοχαννὲς τώρα συλλογιζόταν.

Τέλος, κυττάζοντας ἐχθρικὰ τοὺς δυὸ συνομιλητές του, τοὺς ρώτησε:

— Ὥστε, θέλετε νὰ τὸ σφάξουμε αὐτὸ τὸ παληόσκυλο... Ἔ, λοιπόν: Χέρι μὲ χέρι! Δῶστε μου ἑκατὸ χρυσᾶ πέζος καὶ σᾶς παραδίνω τὸ τομάρι του!

— Μπράβο! Μπράβο! φώναξαν οἱ τέσσερες σύντροφοί του. Καλὰ τὰ λές, Γιοχαννές!

— Νὰ σὲ πάρῃ ὁ διάβολος! Κοροϊδεύεις μαζί μου! οὔλιαξε ὁ Μπεράρ, ποὺ ἔγινε κατακόκκινος ἀπὸ τὸ θυμό του.

Καί, ὀπισθοχωρῶντας ἕνα βῆμα, ὁ κακοῦργος ἔσυρε ἀμέσως τὸ περίστροφό του.

—Πλήρωσε, ἢ ἀλλοιῶς στρίβε! φώναξε ὁ Γιοχαννές.

— Αὐτὸ πάλι! Φόνος μέσα στὸ μαγαζί μου! Δὲν εἴσαστε στὰ καλά σας! Θὰ μᾶς πάρῃ μυρωδιὰ ἡ ἀστυνομία! φώναξε ὁ χοντρο - Ζαρέτρι πίσω ἀπὸ τὸν πάγκο του.

Μὰ κανένας δὲν τὸν ἄκουγε.

Μαχαίρια καὶ πιστόλια ὑπῆρχαν τώρα στὰ χέρια ὅλων.

Ὁ Γιοχαννὲς κι' οἱ ἄνθρωποί του ἦσαν ἕτοιμοι νὰ ὁρμήσουν πάνω στὸν Μπεράρ, ποὺ ὁ Ντολάριος προσπαθοῦσε τοῦ κάκου νὰ τὸν καλμάρῃ.

— Ἄδειασέ μου τὴ γωνιά! οὔρλιαζε ὁ κατάδικος μέσα σὲ παροξυσμὸ λύσσας, δὲν θὰ μ' ἐμποδίσουν αὐτὲς οἱ βρεγμένες κόττες νὰ κάνω κεῖνο ποὺ θέλω! Καὶ θὰ σοῦ τὸ ἀποδείξω!

Συγχρόνως, ὁ ληστής, σηκώνοντας τὸ περίστροφό του, πυροβόλησε τὸν Ρομπέρ, ποὺ ἦταν ὄρθιος σὲ ἀπόστασι ἔξη βημάτων ἀπ' αὐτόν.

Μιὰ κραυγὴ πόνου ἀκούστηκε σχεδὸν συγχρόνως μὲ τὸν πυροβολισμό.

Ἡ σφαῖρα τοῦ Μπερὰρ ἀντὶ νὰ πετύχῃ τὸν ἠθοποιό, χτύπησε τὸν Ζαρέτρι, ποὺ κυλίστηκε πάνω στὸν πάγκο του.

Ὁ πάγκος κλονίστηκε κι' ἔπειτα ἀναποδογυρίστηκε μὲ θόρυβο, παρασέρνοντας στὴν πτῶσι του, ὅλες τὶς μποτίλλιες καὶ τὰ ποτήρια.

Κραυγὲς ὀργῆς γέμισαν τὴν αἴθουσα.

Ὁ Γιοχαννὲς κι' οἱ ἄνθρωποί του ὥρμησαν πάνω στοὺς δυὸ κακούργους.

Ὁ Ντολάριος, καταλαβαίνοντας πὼς εἶχε ἔρθει ἡ στιγμὴ γιὰ νὰ δράσῃ, ἔβγαλε κι' αὐτὸς τὸ πιστόλι του κι' ἄρχισε τότε μιὰ ἄγρια συμπλοκή.

Ἀφοῦ κατέφυγαν σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς σάλλας, πίσω ἀπὸ κάτι ἀναποδογυρισμένα τραπέζια, ποὺ τοὺς χρησίμευαν γιὰ πρόχωμα, ὁ Μπερὰρ κι' ὁ Ντολάριος ἔρριχναν βροχὴ τὰ σκαμνιὰ πάνω στοὺς ἀντιπάλους των, ποὺ ἀπαντοῦσαν μὲ πιστολιές.

Ἕνα πηχτὸ σύννεφο ἀπὸ σκόνη κι' ἀπὸ καπνὸ μπαρούτης, γέμιζε ἤδη τὸ δωμάτιο.

— Σκυλιά! σκεπτόταν ὁ Ρομπὲρ Μορύ. Τί κτήνη! Τί ἀγριάνθρωποι! Φτάνει νὰ μὴν ἁρπάξω καμμιά. μέσα σ' αὐτὸ τὸ σαματᾶ!

Ἕνα τέτοιο πρᾶγμα μποροῦσε νὰ τὸ φοβᾶται, γιατὶ ὁ Μπερὰρ κι' ὁ Ντολάριος, μὴν ἔχοντας πιὰ ἄλλα σκαμνιὰ νὰ ρίξουν, ἄρχισαν κι' αὐτοὶ νὰ πυροβολοῦν τοὺς ἀντιπάλους των.

Οἱ σφαῖρες σφύριζαν στὸν ἀέρα, διασταυρούμενες πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις καὶ κάνοντας τὰ τζάμια καὶ τοὺς καθρέφτες νὰ τινάζωνται σὲ χίλια κομμάτια.

— Μὰ ἐπὶ τέλους δὲν θὰ τὸ πάρῃ μυρωδιὰ ἡ ἀστυνομια; ψιθύρισε ὁ ἠθοποιός. Μὰ τὴν πίστι μου, τἄχουν τ' αὐτιά τους βουλωμένα σ' αὐτὸ τὸν τόπο!

Μονολογῶντας ἔτσι, ὁ Ρουπὲρ Μορὺ κατέβαλλε ὑπεράνθρωπες προσπάθειες γιὰ νὰ σπάσῃ τὰ δεσμά του.

Ἀλλ' ἦσαν τόσο γερά, ὥστε μόλις κατώρθωνε νὰ ξεσφίξῃ λίγο τὸ σχοινὶ ποὺ τοὔδενε τὰ χέρια.

Στὸ ἀναμεταξύ, ἡ συμπλοκὴ ἐξακολουθοῦσε μὲ περισσότερη λύσσα τώρα, καὶ τὸ αἷμα ἔτρεχε κι' ἀπὸ τὴ μιὰ κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Ξαφνικά, ὁ Γιοχάννες ἔβγαλε ἕνα βαρὺ βογγητό.

Μιὰ σφαῖρα τοῦ Ντολάριος τὸν εἶχε βρῆ στὸ στῆθος.

Ὁ κολοσσὸς διέσχισε τὴ σάλλα μὲ κόπο, κι' ἦρθε κι ἔπεσε, πλημμυρισμένος στὸ αἷμα, πάνω στὸν Ρομπέρ.

Δὲν εἶχε ἐγκαταλείψει τὸ φοβερό του μαχαῖρι, ἀλλ' οὔτε καὶ σκεπτόταν πιὰ νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ.

— Ὤ! Ὤ! προσοχή, ἀνθρωπάκο μου! μουρμούρισε ὁ Μορύ.

Ὁ Γιοχαννὲς κλονίστηκε γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο, σὰν μιὰ βαλανιδιὰ χτυπημένη ἀπὸ τὸν κεραυνό. Πήγαινε νὰ πέσῃ πρὸς τὰ πίσω ὅταν, ὁ Ρομπέρ, τὸν κράτησε ἀπὸ τὴ ζώνη μὲ τὸ ἀριστερό του χέρι καί, συγχρόνως, ἅρπαξε, μὲ τὸ δεξί, τὸ μαχαῖρι ἀπ' τὰ δυνατὰ χέρια τοῦ ἑτοιμοθάνατου.

— Ἐπὶ τέλους! ψιθύρισε πνίγοντας μιὰ κραυγὴ θριάμβου.

Ἄφισε ἔπειτα τὸν ληστή, πού, καθὼς δὲν συγκρατιόταν ἀπὸ πουθενά, σωριάστηκε στὸ πάτωμα, ὅπου ἄρχισε νὰ σπαράζῃ στοὺς τελευταίους σφαδασμοὺς τῆς ἐπιθανάτιας ἀγωνίας του.

Ὁ καλλιτέχνης ἄρχισε τότε, βιαστικά, νὰ κόβῃ τὰ δεσμά του.

Τὴν ἴδια στιγμή, τὰ τρια ράμφη τοῦ γκαζιοῦ, ποὺ φώτιζαν τὴ φοβερὴ αὐτὴ σκηνή, ἔσβυσαν ἀπότομα.

Ὁ Ζαρέτρι, μ' ὅλο ποὺ ἦταν πληγωμένος, κατώρθωσε νὰ συρθῇ ὡς τὸ διακόπτη καὶ τὸν ἔκλεισε, βυθίζοντας ἔτσι τοὺς ἀντιπάλους σὲ βαθὺ σκοτάδι.

Οἱ λησταὶ ἐπιμένουν...

Κραυγὲς καὶ βλαστήμιες ἀκούστηκαν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Ξαφνικά, δυνατὰ χτυπήματα τράνταξαν τὴν ἐξώπορτα καὶ μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε, καλύπτοντας τὸ θόρυβο τῆς πάλης:

— Ἀνοῖξτε! Ὁ διάβολος νὰ σᾶς πάρῃ, ἀνοῖξτε!

Ἀμέσως οἱ θόρυβοι τῆς συμπλοκῆς σταμάτησαν.

— Ἡ ἀστυνομία! Ὅποιος μπορεῖ ἂς σωθῇ! φώναξε κάποιος.

Ὁ Ρομπὲρ Μορύ, ποὺ ἔκοβε τὸ τελευταῖο σχοινὶ ποὺ τὸν κρατοῦσε αἰχμάλωτο, ἄκουσε ἕνα τρελλὸ τρίξιμο.

Μέσα στὸ σκοτάδι διέκρινε σὰν σκιές, τοὺς ἀνθρώπους, ἔφευγαν ἀπὸ μιὰ πόρτα ποὺ ἄνοιγε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ.

Ἀσφαλῶς, τὸ μπὰρ εἶχε μιὰν ἄλλη ἔξοδο, ἀπὸ κεῖνο τὸ μέρος.

— Σπᾶστε τὴν πόρτα! διέταξε ἕνας ἀπ' ἔξω.

— Ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ, ἂν δὲν τὴν ξέρω αὐτὴ τὴ φωνή! ψιθύρισε ἔκπληκτος ὁ ἠθοποιός.

Μιὰ στιγμὴ δίστασε τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ.

— Μὰ τὴν πίστι μου — σκέφτηκε — προτιμῶ καλλίτερα νὰ κρυφτῶ καὶ νὰ ἰδῶ τί θὰ γίνῃ. Δὲν ἔχω καμμιὰ ὄρεξι νὰ ξαναπέσω στὰ χέρια τους!

Ὁ ἀναποδογυρισμένος πάγκος βρισκόταν κοντά του. Μὲ τὴν εὐλυγισία γάτας, ὁ Μορὺ γλύστρησε ἐκεῖ ἀπὸ κάτω καὶ κρύφτηκε.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἡ ἐξώπορτα ὑπέκυψε κάτω ἀπὸ ἕνα ἀπότομο σπρώξιμο. Πολλοὶ ἄντρες, ἕνας ἀπ' τοὺς ὁποίους κρατοῦσε φανάρι, μπῆκαν μέσα στὸ πανδοχεῖο καὶ ἀκούστηκαν δυὸ φωνές, ποὺ ἔκαμαν τὸν Ρομπὲρ ν' ἀνατριχιάσῃ, στὸ βάθος τοῦ κρυψῶνα του.

— Μίστερ Τόρνεμπυ! ἔλεγε ὁ Μπεράρ,. ποὺ μαζὶ μὲ τὸν Ντολάριος δὲν εἶχαν προφτάσει νὰ φύγουν.

— Κύριε ἐπιθεωρητὰ Ρεϋνώ! φώναξε ὁ Ἀμερικάνος.

Γιὰ κεῖνον — καθὼς θυμόμαστε — ὁ πρώην κατάδικος τοῦ κατέργου κι' ὁ συνένοχός του ἦσαν πάντοτε ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς Ρεϋνὼ κι' ὁ ἀστυνόμος Μπερλινὲ τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας τοῦ Παρισιοῦ, στοὺς ὁποίους ἡ Γαλλικὴ Δικαιοσύνη, εἶχε ἀναθέσει νὰ παρακολουθήσουνε τὸ Μορύ, τὸν ψευδο - ληστὴ τῆς Τράπεζας Μύλλερ.

— Ὄχι δά! Μὰ τί εἶνε αὐτὰ ποὺ λένε; ψιθύρισε ὁ ἠθοποιός, ποὺ ἀγνοοῦσε ὅλες αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες.

Καί, προσεκτικά, ἀνασηκωνόμενος στὰ γόνατα, ἔρριξε μιὰ ματιὰ ἀπὸ τὸν πάγκο.

Στὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ, ποὺ ὁ Τόρνεμπυ τὸ εἶχε ἀκουμπήσει πάνω σ' ἕνα τραπέζι, εἶδε τὸν Ἀμερικανὸ ποὺ ἔσφιγγε μὲ συγκίνησι τὰ χέρια τῶν δυὸ κακούργων.

Πιὸ πέρα, δυὸ ἄγνωστοι — ποὺ δὲν ἦσαν ἄλλοι ἀπὸ τὸν Μπερνάρντο καὶ τὸν Ριβαρὲζ — σήκωναν τὸ κορμὶ τοῦ Γιοχαννές, ποὺ εἶχε ξεψυχήσει.

Ὅσο γιὰ τοὺς ὑπόλοιπους κακούργους καὶ τὸν Ζαρέτρι, εἶχαν ὅλοι τους ἐξαφανιστῆ.

— Ἄ! κύριοι ἀστυνομικοί, πόσο εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ σᾶς ξαναβρίσκω! ἔλεγε ὁ Ἀμερικανός. Μὰ τί ἀπέγινε ἐκεῖνος ὁ κανάγιας ὁ Μορύ;

— Κανάγιας εἶσαι σύ! ψιθύρισε ὁ ἠθοποιός. Ἂν ἤμαστε οἱ δυό μας, θὰ σ' ἀνάγκαζα νὰ μοῦ γυρίσῃς τὰ λεφτά μου ποὺ μοὔκλεψες!

— Θάφυγε μὲ τοὺς ἄλλους, ἀπάντησε ἀόριστα ὁ Ντολάριος. Μὰ πῶς ἤρθατε σὲ τόσο κατάλληλη στιγμή;

— Εἶχα ἀναθέσει σ' αὐτὸ τὸ παιδὶ — κι' ὁ Τόρνεμπυ ἔδειξε τὸν Ριβαρὲζ — νὰ παρακολουθῇ τὸν Μορύ. Ὅταν εἶδε τὴ συμμορία τῶν λωποδυτῶν νὰ πέφτῃ ἀπάνω στὸν κλέφτη μας, ἔτρεξε νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ... Μὰ σεῖς πὼς εἴσαστε ἐδῶ, κύριοι; Μετὰ τὴν ξαφνικὴ ἀναχώρησί σας ἀπὸ τὸ Μπουένος Ἄϋρες, νόμιζα πὼς εἴχατε ξαναγυρίσει στὴ Γαλλία.

— Ξέραμε πὼς ὁ Μορὺ θάρχόταν ἐδῶ καί, καθὼς δὲν εἴχαμε στὰ χέρια μας στοιχεῖα ἀρκετὰ γιὰ νὰ πετύχουμε τὴ σύλληψι καὶ τὴν ἔκδοσί του, ἤρθαμε νωρίτερα ἀπ' αὐτόν. Ἐξ ἄλλου, ἡ σύλληψί του δὲν θ' ἀργήσῃ... Ἀλλ' ἂς φύγουμε ἀπὸ δῶ, τί λέτε καὶ σεῖς; Οἱ κακοῦργοι, ποὺ ἦσαν προ ὀλίγου, μποροῦν νὰ ξαναγυρίσουν, εἶπε ὁ Μπερὰρ μὲ ἀπερίγραπτη ψυχραιμία.

— Ἔστω, φεύγομε, ἀπάντησε ὁ Τόρνεμπυ. Ἀλλ' αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος...

Κι' ἔδειξε τὸ πτῶμα τοῦ Γιοχαννές.

— Μὴν ἀσχολεῖσθε μ' αὐτόν, θὰ εἰδοποιήσω τὴ βολιβιανὴ Ἀστυνομία, τὸν διέκοψε ὁ Ντολάριος, ποὺ βιαζόταν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ πανδοχεῖο.

Ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτά, οἱ πέντε ἄντρες ἀπομακρύνθηκαν.

Ὅταν ὁ κρότος τῶν βημάτων των ἔσβυσε μέσα στὸ δρομάκο, ὁ Ρομπὲρ Μορὺ βιάστηκε νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν κρυψῶνα του.

— Μὰ τὴν πίστι μου, νομίζω πὼς πρέπει νὰ τοὺς μιμηθῶ κι' ἐγώ, ψιθύρισε. Δὲν πειράζει, θὰ τὴν θυμοῦμαι κι' αὐτὴ τὴ βραδυά... Μὰ πῶς, ἐγώ, ὁ Ρομπὲρ Μορύ, ποὺ δὲν ἔκαμα ποτέ μου κακὸ σὲ κανένα, παρακολουθοῦμαι ὡς λωποδύτης ἀπ' αὐτοὺς τοὺς δυὸ δραπέτες τοῦ κατέργου κι' ἀπ' αὐτὸν τὸν κανάγια τὸν Τόρνεμπυ, ποὺ τοὺς βάφτισε Γάλλους ἀστυνομικούς; Γιατὶ αὐτὸς ὁ Τόρνεμπυ, ποὺ εἶνε πραγματικὰ ἑκατομμυριοῦχος, μοῦ βούτηξε τὶς δυὸ χιλιάδες φράγκα μου, κι' ἔχει γιὰ φίλους τὸ Μπερὰρ καὶ τὸν Ντολάριος; Αὐτὸ ποὺ μοῦ συμβαίνει εἶνε παραπάνω ἀπὸ ἀνεξήγητο, καὶ θἆνε πολὺ ἔξυπνος ἐκεῖνος ποὺ θὰ κατορθώσῃ νὰ καταλάβῃ περὶ τίνος πρόκειται!

Ὁ νεαρὸς ἠθοποιὸς βιάστηκε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ἀπαίσιο ἐκεῖνο πανδοχεῖο, ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ σκοτωθῇ, καὶ γύρισε στὸ ξενοδοχεῖο «Λιμπερατὸρ» ὅπου οἱ φίλοι του τὸν περίμεναν ἀνήσυχοι.

Τοὺς διηγήθηκε τὴν καινούργια του περιπέτεια, πρᾶγμα ποὺ τοὺς ἀνησύχησε ζωηρά.

Ὁ Λουῒ Βερὸν εἶπε κατόπιν στὸν Ρομπὲρ Μορὺ πὼς εἶχε βρῆ μιὰ θέσι στὸν σενιὸρ Ἀλμέιδα, συνταγματάρχη τοῦ Βολιβιανοῦ στρατοῦ.

— Μπράβο!... Μπράβο!... Καὶ τώρα πᾶμε νὰ φᾶμε, γιατὶ πεθαίνω κυριολεκτικὰ ἀπὸ τὴν πεῖνα! φώναξε χαρούμενος ὁ Μορύ, καὶ κάνοντας ὅτι δὲν ἔβλεπε τ' ἀνήσυχα πρόσωπα τῶν συντρόφων του.

★

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, κατὰ τὶς ὀχτώ, οἱ τέσσερες φίλοι πῆραν ἕνα ἁμάξι γιὰ νὰ πᾶνε στὸ ἐργοστάσιο τοῦ σενιὸρ Λούτσιο Μουσίλα, γιατὶ ὁ Μπάρκλεϋ κι' ὁ Βερὸν εἶχαν ἐπιμείνει νὰ συνοδεύσουν τὸν Ρομπέρ.

Τὸ ἁμάξι σταμάτησε μπροστὰ στὴν ἐξώθυρα τοῦ τεράστιου ἐργοστασίου.

Διασχίζοντας τὴ μεγάλη αὐλὴ ποὺ τὴν τριγύριζαν τὰ γραφεῖα καὶ τὰ ἐργαστήρια, οἱ φίλοι μπῆκαν στὸν ἀντιθάλαμο τοῦ ἰδιαιτέρου γραφείου τοῦ σενιὸρ Μουσίλα.

Ὅταν ὁ Ρομπὲρ εἶπε τ' ὄνομά του, ἕνας ὑπάλληλος τὸν ἔμπασε ἀμέσως μέσα.

Ὁ δὸν Λούτσιο ἦταν καθισμένος μπροστὰ σ' ἕνα μεγάλο τραπέζι, πλημμυρισμένο ἀπὸ χαρτιά, τοποθετημένο στὴ μέση ἑνὸς τεράστιου δωματίου μὲ μεγάλα παράθυρα, ποὺ ἄνοιγαν σὲ μιὰ ἐσωτερικὴ αὐλή.

Βλέποντας τὸν σωτῆρα του, σηκώθηκε κι' ἦρθε κοντά του μὲ τὰ χέρια ἁπλωμένα.

— Σενιόρ, εἶπε, εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς νὰ σᾶς πῶ πόσο μὲ συγκίνησε ἡ χθεσινή σας χειρονομία. Χωρὶς ἐσᾶς, θἆμουν ἕνας ἄνθρωπος πεθαμένος. Βλέπετε, στὴ δυστυχισμένη μου τὴν πατρίδα, αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ καθάρματα ἀφθονοῦν καί, ὅποιος ἔχει μερικὰ λεφτά, πρέπει νἆνε προσεκτικὸς ἐδῶ, περισσότερο ἀπὸ παντοῦ ἀλλοῦ.

Ὁ τόνος μὲ τὸν ὁποῖο ὁ βιομήχανος πρόφερε αὐτὰ τὰ λόγια, ἔκαμε ἐντύπωσι στὸ Μορύ.

«Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἀσφαλῶς γενναῖος, ἀλλ' ἐνδιαφέρεται γιὰ τὰ λεφτά του περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο στὸν κόσμο, κι' ἂν ἤξερε πὼς μὲ κυνηγοῦν τρεῖς ἀποφασισμένοι κακοῦργοι, θὰ φρόντιζε ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὶς ὑπηρεσίες μου, ἀπὸ φόβο μὴν ἔχῃ μπερδέματα» σκέφτηκε ὁ νεαρὸς ἠθοποιός.

Γι' αὐτὸ τὸ λόγο λοιπόν, ἀποφάσισε νὰ μὴν πῇ τίποτα γιὰ τὰ ἐπεισόδια ποὺ τοῦ εἶχαν τύχει στὸ ταξεῖδι του.

Ἀφοῦ σύστησε τοὺς συντρόφους του, διηγήθηκε στὸν Βολιβιανὸ ὅτι ἡ ἀγάπη του πρὸς τὴν περιπέτεια κι' ἡ ἐπιθυμία του νὰ δημιουργήσῃ περιουσία τὸν εἶχαν κάνει ν' ἀποφασίσῃ νἄρθῃ στὴν Ἀμερική.

—Θαυμάσια, νεαρέ μου, σᾶς εὔχομαι καλὴν ἐπιτυχία, εἶπε ὁ βιομήχανος. Στὸ ἀναμεταξύ, ἰδοὺ τί μπορῶ νὰ σᾶς προσφέρω.

Κι' ἐξήγησε στὸ Μορὺ ποιὰ θἆταν ἡ ἐργασία του.

Ἀπὸ τὶς ἔξη τὸ πρωῒ ὡς τὶς ἔξη τὸ βράδυ, θἄπρεπε νὰ ἐπισκέπτεται διαδοχικὰ τὰ ἐργαστήρια, νὰ ἐπιβλέπῃ τοὺς ἐργάτες νὰ μὴ βγάζουν ἔξω σχέδια ἢ μηχανήματα, ἢ ἐμπορεύματα. Γι' αὐτὴ τὴ δουλειά, θὰ ἔπαιρνε δεκατρία πέζος τὴ βδομάδα.

— Δέχομαι! ἀπάντησε ὁ Μορύ.

— Ἐλᾶτε λοιπὸν μαζί μου νὰ σᾶς δείξω τὸ ἐργοστάσιο, εἶπεν ὁ Μουσίλα.

Ὁ συνταγματάρχης Μπάρκλεϋ, ἡ κόρη του κι' ὁ Βερὸν ἀποχαιρέτησαν κι' ἔφυγαν, κι' ἔπειτα ὁ νέος ἐπιστάτης κι' ὁ ἐργοστασιάρχης ἄρχισαν τὴν ἐπιθεώρησι τῶν ἐργαστηρίων.

Τὰ ἐργαστήρια αὐτὰ ἀπα-

«ΓΚΡΕΚΑ»

ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΤΟΜΑ ΥΓΙΕΣΤΕΡΟ ΧΑΡΙΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΠΕΡΑΣΤΙΚΟΝ

ΑΦΡΟΝ

Ἕνας πλούσιος ἀντισηπτικὸς ἀφρὸς πλημμυρίζει τὸ στόμα μόλις ἀρχίζετε νὰ βουρτσίζετε τὰ δόντια σας μ' ἕνα ἑκατοστόμετρο Κολυνός. Εἰσχωρεῖ παντοῦ, καθαρίζει καὶ ἀσπρίζει τὰ δόντια ἀφίνοντας μιὰ εὐχάριστη γεῦσι καὶ δροσιά. Μετὰ τὸ πλύσιμο τίποτε τὸ λιπαρὸ δὲν μένει ποὺ νὰ μπορῇ νὰ συγκρατήσῃ στὰ δόντια τὸ παραμικρὸ ὑπόλειμμα τροφῆς.

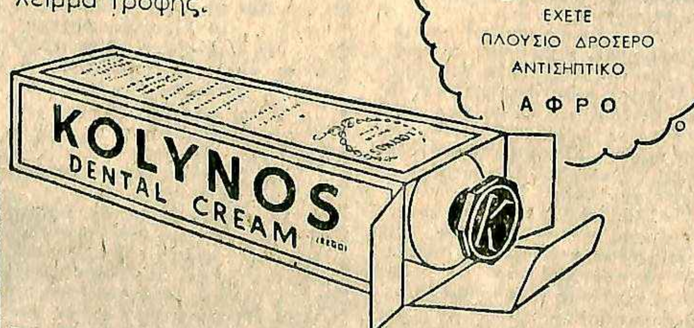

ΓΕΝ. ΑΝΤ.: ΑΔΕΛΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ
ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΔΕΡΜΑΤΟΣ
ΤΕΛΕΙΟΤΑΤΑ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ
ΒΡΑΧΕΩΝ ΚΥΜΑΤΩΝ
ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΡΥΣΗΣ
Νίκης 13. Τηλ. 29.548

Προσέξατε

Τὴν σελίδα 67 τοῦ τεύχους 516. Σᾶς ὁμιλεῖ ἡ Colax διὰ τὴν πρόληψιν καὶ θεραπείαν τῶν ρυτίδων.

There is no surer foundation to a SUCCESSFUL CAREER than a course of training at
MINAS A. DINOPOULOU'S
COLLEGE
for Girls (English Studies)
Alexandra Avenue 16
Principal
Ajax C. Barlas—G.R.—BTl
Syllabus free on application.

Melpan ἡ ἀπαραίτητη κρέμα προσώπου γιὰ κάθε γυναῖκα
ΜΕΛΠΑΝ εἰδικὴ προστατευτικὴ κρέμα τοῦ δέρματος
Melpan ἡ πλέον ἁγνὴ κρέμα προσώπου μὲ βάσι τὴν Λανολίνη

σχολοῦσαν πεντακόσιους ἐργάτες ἀπ' ὅλες τὶς φυλὲς κι' ἀπ' ὅλα τὰ χρώματα.

Ἕνα γειτονικὸ μεταλλεῖο προμήθευε τὸ σίδερο στὸ ἐργοστάσιο, ποὺ μετέβαλλε τὴν πρώτη αὐτὴ ὕλη σὲ ἀγροτικὲς μηχανές, ὅλων τῶν εἰδῶν κι' ὅλων τῶν τύπων. Οἱ μηχανὲς αὐτὲς στέλνονταν ἔπειτα σ' ὅλα τὰ σημεῖα τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς.

Παρακολουθῶντας πάντοτε τὸν Μουσίλα, ὁ Μορὺ διέσχισε τὶς αἴθουσες ὅπου ἔλαμπαν οἱ τεράστιοι φοῦρνοι στοὺς ὁποίους μηχανικὰ σφυριά, ποὺ ζύγιζαν πολλοὺς τόννους, σφυροκοποῦσαν τεράστιους ὄγκους μετάλλου.

Ὁ ἀέρας σχιζόταν ἀπὸ τὰ σφυρίγματα τῶν σειρήνων.

— Μὰ τὴν πίστι μου, θὰ νόμιζε κανεὶς πὼς εἶνε στὴν κόλασι! ψιθύρισε ὁ ἠθοποιὸς ποὺ ἔνοιωθε τ' αὐτιά του νὰ βουΐζουν ἀπ' αὐτὸν τὸν ἀκατάπαυστο θόρυβο.

Σὲ λίγο, ὁ δὸν Μουσίλα τὸν ἄφισε κι' ἄρχισε τότε τὴν ὑπηρεσία του, πηγαίνοντας ἀπὸ αἴθουσα σὲ αἴθουσα, ἐνδιαφερόμενος γιὰ κάθε τί ποὺ ἔβλεπε.

Ὅταν ἡ σειρῆνα σφύριξε στὶς ἔξη, ὁ Μορὺ ἔνοιωθε ἕναν ἀνυπόφορο πονοκέφαλο, ἀλλ' ἦταν εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴ δουλειά του.

«Πιστεύω πὼς θὰ τὰ καταφέρω!» σκέφτηκε βγαίνοντας ἀπ' τὴν ἐξώθυρα τοῦ ἐργοστασίου.

Ἐκεῖ τὸν περίμενε μιὰ εὐχάριστη ἔκπληξι.

Οἱ Μπάρκλεϋ κι' ὁ Βερόν, φοβούμενοι καμμιὰν ἐνέδρα τῶν ἐχθρῶν τους, εἶχαν ἔρθει μὲ ἁμάξι καὶ τὸν περίμεναν.

Καί, καθὼς ὁ Ρομπέρ, καταλερωμένος καθὼς ἦταν ἀπὸ ρινίσματα σιδήρου κι' ἀπὸ καρβουνόσκονη, δίσταζε νὰ καθήση ἀντίκρυ στὴ μὶς Ἕλλεν, ἐκείνη τοῦ εἶπε εὐγενικά:

— Ἀνεβῆτε λοιπὸν κύριε Μορύ. Αὐτὴ τὴν ὥρα εἴσαστε ἕνας ἐργάτης, σὲ λίγο θὰ ξαναγίνετε ἕνας τζέντλεμαν.

★

Πραγματικά, μιὰν ὥρα ἀργότερα, ὁ Ρομπέρ, ἀφοῦ πλύθηκε καὶ ἄλλαξε πουκάμισο, ἔβαλε τὸ σμόκιν του καὶ πῆγε καὶ κάθησε στὸ μεγάλο τραπέζι τῆς σάλλας τοῦ ξενοδοχείου «Λιμπερατόρ».

Εἶχε ἀποφασίσει νὰ ἐξακολουθήση νὰ μένη ἐκεῖ, μαζὶ μὲ τοὺς φίλους του, ἀφοῦ οἱ ἀντίπαλοί του φαίνονταν ἀποφασισμένοι, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, νὰ συνεχίσουν τὸν ἀγῶνα, ὁπότε θὰ ἦταν μεγάλη ἀπρονοησία νὰ χωρίσουν.

Πολλὲς βδομάδες πέρασαν ἔτσι, χωρὶς νὰ συμβῆ τίποτα τὸ ἔκτακτο.

Ἕνα πρωΐ, δυὸ ἄντρες, ντυμένοι σὰν ἐργάτες, παρουσιάστηκαν στὸ ἐργοστάσιο τοῦ Μουσίλα καὶ ζήτησαν δουλειά. Τοὺς προσέλαβαν ἀμέσως.

Μαζὶ μὲ καμμιὰ δεκαριὰ ἄλλους, ἕνας ἀρχιεργάτης, τοὺς ὡδήγησε στὴν ἀποθήκη τοῦ κάρβουνου, ποὺ βρισκόταν πίσω ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο.

Ἡ δουλειά τους ἦταν νὰ γεμίζουν μὲ κάρβουνα τὰ βαγονάκια ἑνὸς μικροῦ σιδηροδρόμου ντεκωβίλλ, ποὺ ἕνα γέρικο ἄσπρο ἄλογο τάσερνε ὡς τὰ κτίρια ὅπου ἦσαν οἱ ὑψικάμινοι.

Ὁ Μορύ, ποὺ εἶχε πάει στὴν ὑπηρεσία του, ὅπως συνήθως, διέσχισε τὴν ἀποθήκη αὐτὴ κατὰ τὶς δέκα ἡ ὥρα.

Ἀλλ' ἀπασχολημένος καθὼς ἦταν, δὲν πρόσεξε τοὺς δυὸ ἐργάτες, ποὺ ἕνα παχὺ στρῶμα ἀπὸ καρβουνόσκονη τοὺς σκέπαζε τὰ χαρακτηριστικά, κι' ἔτσι ἀπομακρύνθηκε χωρὶς νὰ ὑποψιαστῆ τὸ καραμικρό.

Λοιπὸν αὐτοὶ οἱ δυὸ ἐργάτες, ἢ μᾶλλον οἱ δυὸ ληστές, ἦσαν ὁ Μπερὰρ κι' Ντολάριος.

Ἡ μέρα πέρασε χωρὶς νὰ συμβῆ τίποτα τὸ ἐξαιρετικό, ἀλλά, κατὰ τὶς πέντε, καθὼς ὁ Ρομπὲρ ἔμπαινε μέσα στὴν αἴθουσα ὅπου χυνόταν ὁ λυωμένος σίδηρος, ἀκούστηκε ξαφνικὰ ἡ σειρῆνα νὰ σημαίνη στάσι ἐργασίας.

Σχεδὸν ἀμέσως, φάνηκε ἕνας ἀρχιεργάτης, ποὺ ἐρχόταν, τρέχοντας, ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ δὸν Λούτσιο Μουσίλα.

— Τὸ ἐργοστάσιο κλείνει ἀμέσως κι' ὅλοι νὰ περάσουν ἀπὸ τὸ ταμεῖο νὰ πληρωθοῦν τὰ μεροκάματά τους! φώναξε.

— Τί συμβαίνει λοιπόν; ρώτησε ὁ Μορὺ παραξενεμένος.

— Ὅλοι οἱ ξένοι πρέπει νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν πόλι μέσα σὲ δώδεκα ὧρες, αὐτὴ εἶνε ἡ διαταγὴ τῆς Κυβερνήσεως ποὺ μᾶς κοινοποιήθηκε, ἀπάντησε ὁ ἀρχιεργάτης. Ὁ δὸν Μουσίλα σᾶς παρακαλεῖ νὰ ἐπιβλέψετε νὰ σβύσουν οἱ φωτιὲς καὶ νὰ κλείσουν τὰ ἐργοστάσια, προτοῦ πᾶτε νὰ τὸν βρῆτε!

Κι' ἀφίνοντας τὸ νεαρὸ ἠθοποιό, κάπως ζαλισμένο ἀπ' αὐτὴ τὴν ξαφνικὴ εἴδησι, ὁ ἀρχιεργάτης ἀπομακρύνθηκε γρήγορα.

Κι' οἱ ἐργάτες ἐξ ἄλλου, ποὺ οἱ περισσότεροι ἦσαν Ἀργεντινοί, Χιλιανοὶ ἢ Βραζιλιανοί, ἦσαν τὸ ἴδιο παραξενεμένοι.

Γιὰ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, τὸ ἀπέραντο ἐργαστήριο ἀντηχοῦσε ἀπὸ τὶς θορυβώδεις συζητήσεις. Ἑκατὸ ἐρωτήσεις διασταυρώνονταν στὶς ὁποῖες, φυσικά, κανένας δὲν μποροῦσε ν' ἀπαντήση.

Γιατὶ ἡ Βολιβιανὴ Κυβέρνησι εἶχε πάρει ἕνα τέτοιο μέτρο; Αὐτὸ ἀναρωτιόντουσαν ὅλοι.

Τέλος, χάρις στὴν ἐπέμβασι τῶν ἀρχιεργατῶν, ἡ τάξις ἀποκαταστάθηκε καί, μέσα σ' ἕνα τέταρτο, τὸ πλῆθος τῶν ἐργατῶν, ἐγκαταλείποντας τὰ μηχανοστάσια, διευθύνθηκε πρὸς τὰ γραφεῖα, ποὺ βρίσκονταν στὴν κεντρικὴ αὐλή.

Ξαφνικά, οἱ αἴθουσες, ποὺ πρὶν ἀπὸ λίγο ἀντηχοῦσαν ἀπὸ τὸ θόρυβο τῆς δουλειᾶς, εἶχαν γίνει σιωπηλὲς καὶ ἔρημες.

Οἱ φοῦρνοι, ποὺ πρὶν ἀπὸ λίγο κοκκίνιζαν, καὶ ποὺ τοὺς εἶχαν ἀδειάσει βιαστικά, ἔσβυναν τώρα, κι' οἱ ἀτμομηχανὲς δὲν ἐλαχάνιαζαν πιά.

— Τί μπορεῖ νὰ συνέβη; ἀναρωτιόταν ὁ Μορύ, καθὼς συνέχιζε τὴν ἐπιθεώρησί του. Μὰ τὴν πίστι μου, ὁμολογῶ ὅτι θἄδινα εὐχαρίστως κάτι γιὰ νὰ τὸ μάθω...

Μονολογῶντας ἔτσι, ὁ νέος ἔφτασε σ' ἕνα μεγάλο μηχανοστάσιο.

Ἦταν ἐκεῖνο στὸ ὁποῖο ἦταν ἐγκατεστημένο τὸ μεγάλο μηχανικὸ σφυρί, κολοσσιαῖος ὄγκος μετάλλου, πλατὺς τέσσερα μέτρα, παχὺς δύο καὶ ποὺ ζύγιζε ἑξῆντα χιλιάδες κιλὰ περίπου.

Οἱ ἐργάτες, ποὺ τὸ δούλευαν, τὄλεγαν Παντοσπάστη, γιατὶ ἡ συντριπτική του δύναμι ἦταν κολοσσιαία. Ὅταν, ἀπὸ ἕνα ὕψος τριῶν μέτρων, ἔπεφτε πάνω στὴ γιγάντια βάσι του, ὁλόκληρη ἡ αἴθουσα ἔτρεμε.

Τὴν ὥρα αὐτή, ὁ Παντοσπάστης, ἀκίνητος, ἦταν ἀνεβασμένος στὸ θόλο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΑΓΓΛΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ὑπὸ τοῦ Α. Ι. ΜΑΛΛΙΔΗ, Καθηγητοῦ τοῦ Ἰνστιτούτου Ἀγγλικῶν Σπουδῶν. Ἔναρξις τμημάτων τὴν 25ην Ὀκτωβρίου. Πληροφορίαι καὶ ἐγγραφαὶ 10-1 καὶ 5-8. Ὁδὸς Σίνα 22.

Μιὰ καινοτομία ποὺ γίνεται γιὰ πρώτη φορὰ ἐν Ἑλλάδι: Τὸ ὄνειρο κάθε μοδίστας εἶνε νὰ ἐπιτύχη τὸ δίπλωμα ἑνὸς ἀνεγνωρισμένου καὶ φημισμένου Παρισινοῦ Οἴκου Κοπτικῆς — Ραπτικῆς..

Αὐτὸ τὸ ὄνειρο πραγματοποιεῖ τώρα ὁ νέος Οἶκος ΚΟΠΤΙΚΗΣ — ΡΑΠΤΙΚΗΣ

PARIS

Αἱ μαθήτριαι μας θὰ λαμβάνουν τὰ διπλώματα τῶν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὸ Παρίσι ἀπὸ τὸν παγκοσμίου φήμης Οἶκον ΚΟΠΤΙΚΗΣ — ΡΑΠΤΙΚΗΣ

ΝΑΠΟΛΙΤΑΝΟ

Ὁ ἀνωτέρω οἶκος ἐκτιμῶν καὶ ἀναγνωρίζων τὴν πεῖραν καὶ εἰδικότητά μας μᾶς ἐξουσιοδότησεν νὰ διδάξωμεν τὸ σύστημα του ἐν Ἑλλάδι. Κατόπιν δὲ ἐξετάσεως τῆς ἐργασίας τῶν μαθητριῶν μας, θὰ χορηγῆται εἰς αὐτὰς ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὸ Παρίσι τὸ δίπλωμα Κοπτικῆς - Ραπτικῆς «NAPOLITANO».

ECOLE DE COUPE & EDITIONS NAPOLITANO

L. GAUCET et J. METAIRIE

ENSEIGNEMENT THÉORIQUE ET PRATIQUE

TOUS PATRONS SUR MESURES ET DE SERIE

28, Rue Bergère - PARIS (9)

EDITION D'OUVRAGES TECHNIQUES ET JOURNAUX DE MODE

INSTRUMENTS SPECIAUX POUR TAILLEURS

Je soussigné Madame [illegible] METAIRIE, Gérante de l'Ecole de Coupe & Editions NAPOLITANO, autorise : Madame THEOPHILATOS est autorisée à enseigner la Méthode N A P O L I T A N O dans ses Cours d'ATHENES " Coupe Dame " permettant avec le cours correspondance direct avec notre Ecole de Paris, d'obtenir le Diplôme NAPOLITANO.

Fait à Paris le 15 Septembre 1948.

«Ἐξουσιοδοτοῦμεν τὴν κ. ΘΕΟΦΙΛΑΤΟΥ νὰ διδάξη τὴν μέθοδον ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ «ΝΑΠΟΛΙΤΑΝΟ» ἐν Ἀθήναις, ἐπιτρέποντες εἰς αὐτὴν νὰ ἐπιτύχη τὸ δίπλωμα ΝΑΠΟΛΙΤΑΝΟ κατόπιν ἀνταποκρίσεως μεθ' ἡμῶν, ἀπ' εὐθείας...».

ΚΟΠΤΙΚΗ - ΡΑΠΤΙΚΗ - ΑΤΕΛΙΕ - HAUTE COUTURE

PARIS

Φιλελλήνων 4

Διεύθυνσις — Διδασκαλία: ΦΑΙΔΡΑΣ ΘΕΟΦΙΛΑΤΟΥ Διπλωματοῦχου — Καθηγητρίας Παρισινῶν Σχολῶν ΝΑΠΟΛΙΤΑΝΟ — ACADEMIE DE COUPE DE PARIS.

Διεύθυνσις ΑΤΕΛΙΕ: Α. ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ ἐπὶ 25 ἔτη εἰδικευθεῖσα ἐν Παρισίοις.

Πληροφορίαι καὶ ἐγγραφαὶ καθημερινῶς 9 — 12 καὶ 4 — 6

PARIS

Φιλελλήνων 4

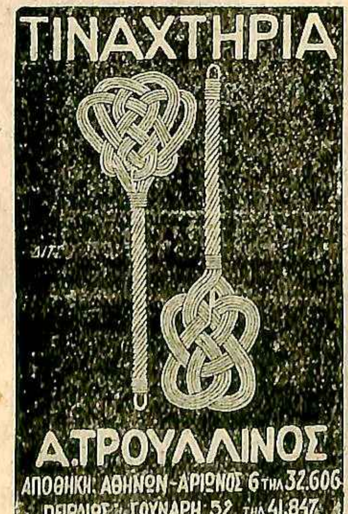

Τυμπανιστὴς τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ ἐπὶ Καποδίστρια

Η ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ στὴν Ἑλλάδα

Ἀπὸ τὴν ἱστορία τοῦ Στρατοῦ μας

Η μουσικὴ χρησιμοποιήθηκε σὲ ὅλους τοὺς στρατούς, τῶν πολιτισμένων καὶ τῶν βαρβάρων λαῶν, ἀπὸ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους. Σάλπιγγες, κέρατα, κύμβαλα, τύμπανα, ἀκόμη καὶ ἔγχορδα ὄργανα, παρακολουθοῦσαν τοὺς στρατοὺς στὴν ἀρχαιότητα καὶ στὸ Μεσαιωνα.

Στοὺς νεωτέρους στρατούς, πρώτη ἡ Αὐστρία ἀπὸ τὸ 17ο αἰῶνα καὶ κατόπιν ἡ Γαλλία, συγκροτοῦν κανονικὰ σώματα στρατιωτικῆς μουσικῆς σὲ κάθε σύνταγμά τους καὶ κατόπιν καὶ τὰ ἄλλα εὐρωπαϊκὰ κράτη προσθέτουν στὶς μεγάλες μονάδες τους καὶ στρατιωτικὴ μουσική, ποὺ πολλὲς φορὲς ἦταν ἀνάλογη μὲ τὸν ἰδιάζοντα χαρακτῆρα καὶ τὴν καταγωγὴ τῶν στρατευομένων. Ἐντελῶς διαφορετικὴ στρατ. μουσικὴ π. χ. εἶχαν στὴν Ἀγγλία τὰ συντάγματα τῆς Σκωτίας καὶ στὴν Αὐστρία οἱ μονάδες τῶν ἀλπινιστῶν.

★

Στὴν Ἑλλάδα, στὸ διάστημα τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 21, τὰ ἄτακτα σώματα παρακολουθοῦντο συνήθως ἀπὸ αὐτοσχεδίους μουσικοὺς ποὺ μὲ ζουρνάδες, κλαρίνα καὶ τύμπανα ἐμψύχωναν τὰ παλληκάρια στὴ μάχη ἢ τὰ διασκέδαζαν κατόπιν τὶς ὧρες τῆς ἀναπαύσεως. Ὁ Κολοκοτρώνης μάλιστα καὶ ὁ Καραϊσκάκης εἶχαν καταλάβει τὴν ψυχολογικὴ ἐπίδρασι ποὺ ἀσκοῦσε ἡ μουσικὴ στὸ ἠθικὸ τῶν παλληκαριῶν τους κι' ἔκαναν μεγάλη χρῆσι μουσικῶν ὀργάνων — τὰ «βαρβαρόφωνα», ὅπως τὰ ἀποκαλοῦσαν — στὶς διάφορες μάχες.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τοὺς αὐτοσχεδίους καὶ ἐθελοντὰς αὐτοὺς μουσικούς, γιὰ πρώτη φορὰ σχηματίζεται στὸ Ναύπλιο, στὰ 1825, σῶμα στρατιωτικῆς μουσικῆς μὲ τὴ σύγχρονη ἀντίληψι ἀπὸ τὸ Γερμανὸ μουσικὸ Μάγγελ. Τὸ σῶμα αὐτὸ ἐφοδιάσθηκε μὲ διάφορα μουσικὰ ὄργανα ποὺ ἔστειλαν οἱ Φιλέλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ ἀκολούθησε τὸ σημαντικώτερο τακτικὸ στρατὸ ποὺ συγκροτήθηκε στὸ διάστημα τῆς Ἐπαναστάσεως ὑπὸ τὸν φιλέλληνα συνταγματάρχη Φαβιέρο.

Τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1825 ὁ τακτικὸς στρατὸς τοῦ Φαβιέρου μὲ ἐπικεφαλῆς τὴ μουσική, ποὺ διηύθυνε ὁ Μάγγελ, ἔφτασε στὴν Ἀθήνα, ὅπου τοῦ ἔγινε μιὰ λαμπρὰ ὑποδοχὴ ἀπὸ τὶς ἀρχές, τὸν κλῆρο καὶ τὸ λαό. Οἱ Ἀθηναῖοι ἐνθουσιάστηκαν μὲ τὸν τακτικὸ στρατὸ — πραγματικὸ πρότυπο γιὰ τὴν ἐποχή του — ἀλλὰ περισσότερο ἀπὸ ὅλα θαύμασαν τὴ μουσική του. Πρώτη φορὰ ἄκουγαν τέτοια μουσικὴ κι' ἔβλεπαν μὲ θαυμασμὸ νὰ λάμπουν στὸν ἥλιο τὰ χάλκινα ὄργανα καὶ τὰ μεγαλοπρεπῆ τύμπανα τῶν μουσικῶν.

Καὶ ἦσαν, πραγματικῶς, οἱ Ἀθηναῖοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι κάτοικοι τῆς Παλαιᾶς Ἑλλάδος, ἀρκετὰ καθυστερημένοι ἀπὸ ἀπόψεως εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς. Ὁ Ραγκαβῆς στὰ «Ἀπομνημονεύματά» του ἀναφέρει ὅτι καὶ ἐπὶ Καποδίστρια ἀκόμη στὸ Ναύπλιο, στὶς κοσμικὲς συγκεντρώσεις ποὺ ἄρχισαν νὰ γίνωνται στὴν πρώτη ἑλληνικὴ πρωτεύουσα, οἱ προσκεκλημένοι ἐχόρευαν συνήθως τοὺς εὐρωπαϊκοὺς χοροὺς «μόνην ὀρχήστραν ἔχοντες τὸν λόγιον ἀξιωματικὸν Κ. Ἀξελόν, τραγῳδοῦντα καὶ κρούοντα τὸν ρυθμὸν διὰ τῶν παλαμῶν». Μόνον ἕνα σπίτι, τοῦ Κ. Καρατζᾶ, «διέθετε τότε καὶ τὴν σπανιωτάτην πολυτέλειαν κυμβάλου».

Ἦταν ἐπόμενο, λοιπόν, ἡ στρατιωτικὴ μουσικὴ τοῦ Φαβιέρου νὰ ἐνθουσιάζη ὄχι μόνον τοὺς Ἀθηναίους, ἀλλὰ καὶ τοὺς στρατιῶτες του τακτικοῦ. Ἀναφέρεται μάλιστα ἀπὸ τὸν Χ. Βυζάντιο ὅτι στὴ μάχη τοῦ Χαϊδαρίου (1826) ἡ μουσικὴ τοῦ Φαβιέρου ἐξέπληξε τακτικοὺς καὶ ἀτάκτους παίζουσα ἐνθουσιαστικὰ θούρια κατὰ τὴ διάρκεια τῆς μάχης καὶ ἐπινίκεια μετὰ τὴ νίκη τῆς πρώτης ἡμέρας.

★

Τὸν καιρὸ τοῦ Καποδίστρια ὑπῆρχε στὸ Ναύπλιο μιὰ στρατιωτικὴ μουσική, μὲ περιωρισμένο ἀριθμὸ ὀργάνων, ποὺ ἔπαιζε κάθε Κυριακή, στὶς ἀσκήσεις ποὺ ἔκανε ὁ τακτικὸς στρατὸς ἔξω ἀπὸ τὸ Ναύπλιο, καθὼς καὶ στὶς ἐπίσημες γιορτές.

Κυρίως ὅμως ἐπὶ Ὄθωνος συγκροτήθηκε, στὰ 1837, ἡ πρώτη ἀξιόλογη στρατιωτικὴ μουσικὴ στὴν Πρωτεύουσα μὲ ἀρχιμουσικὸ τὸ Βαυαρὸ Φραγκίσκο Σάϊλερ καὶ κατόπιν μὲ τοὺς Γερμανοὺς ἐπίσης Καπελμάϊερ καὶ Μάγγελ.

Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς πενῆντα μουσικοὺς ποὺ ἀποτελοῦσαν τὴ «Μουσικὴ τῆς Φρουρᾶς Ἀθηνῶν» ἦσαν ξένοι, Βαυαροὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. Μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου, ἐπὶ Ὄθωνος ἀκόμη, ἄρχισαν νὰ ἀποκτοῦν δική τους μουσικὴ τὰ συντάγματα τοῦ πεζικοῦ καὶ τοῦ ἱππικοῦ καὶ πολὺ ἀργότερα ὀργανώθηκαν στρατιωτικὲς μουσικὲς στὶς μεγαλείτερες ἑλληνικὲς πόλεις, ὅπου ὑπῆρχε ἕδρα μεγάλων μονάδων.

Καὶ ἐνῶ ἡ εὐρωπαϊκὴ μουσικὴ σημειώνει ἐλάχιστες προόδους στὴν Ἑλλάδα τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἐλευθερίας — μόλις στὰ 1871 ἄρχισε τὴ λειτουργία του τὸ Ὠδεῖον Ἀθηνῶν — στὸ στρατὸ καταβάλλεται ἀξιόλογη προσπάθεια καλλιεργείας τοῦ μουσικοῦ αἰσθήματος καὶ μορφώσεως μουσικῶν. Ἤδη στὰ 1836 στὴ Σχολὴ τῶν Εὐελπίδων ποὺ λειτουργοῦσε τότε στὴν Αἴγινα, οἱ μαθηταὶ διδάσκονται ἀπὸ τὸν καθηγητὴ τῆς μουσικῆς Δ. Διγενῆ, ἐκτὸς τῆς φωνητικῆς μουσικῆς καὶ βιολί, κιθάρα, εὐθύαυλο καὶ πλαγίαυλο.

Στὸ Διγενῆ ὀφείλεται καὶ ἡ λειτουργία τοῦ πρώτου σχολείου μουσικῆς στὴν Ἑλλάδα. Σὲ ἀναφορά του πρὸς τὸ ὑπουργεῖο τῶν Στρατιωτικῶν, τὸν Αὔγουστο τοῦ 1842, ὁ Διγενῆς ζητᾷ νὰ τοῦ «δοθοῦν εἴκοσι νέοι διὰ νὰ τοὺς μορφώση εἰς τὸ φιλόκαλον τῆς μουσικῆς στάδιον, καὶ νὰ δυνηθῆ ἡ σεβαστὴ Κυβέρνησις νὰ τοὺς μεταχειρισθῆ διὰ τὴν Αὐλήν, διὰ τὸν Στρατὸν καὶ διὰ τὰ σχολεῖα της».

Πραγματικῶς δέ, κατόπιν τῆς ἀναφορᾶς τοῦ Διγενῆ ἀνετέθη σ' αὐτὸν καὶ στὸν ἀρχιμουσικὸ Μάγγελ νὰ μελετήσουν τὴ σύστασι σχολείου μουσικῆς, ποὺ ἄρχισε νὰ λειτουργῆ τὸν ἑπόμενο χρόνο καὶ διατηρήθηκε μιὰ δωδεκαετία (1843-1855).

Τὸ σχολεῖο αὐτὸ ὑπῆρξε τὸ πρῶτο μουσικὸ ἐκπαιδευτικὸ ἵδρυμα στὴ νεωτέρα Ἑλλάδα. Ἐκεῖ ἐτέθησαν οἱ βάσεις γιὰ τὴν περαιτέρω ἀνάπτυξι τῆς στρατιωτικῆς μουσικῆς, ἀπὸ τὴν ὁποίαν προῆλθαν διακεκριμένοι μουσικοὶ καὶ συνθέτες, ὅπως ὁ Καίσαρης, ὁ Καλομοίρης καὶ ἄλλοι.

ΕΠΑΜ. ΣΤΑΣ

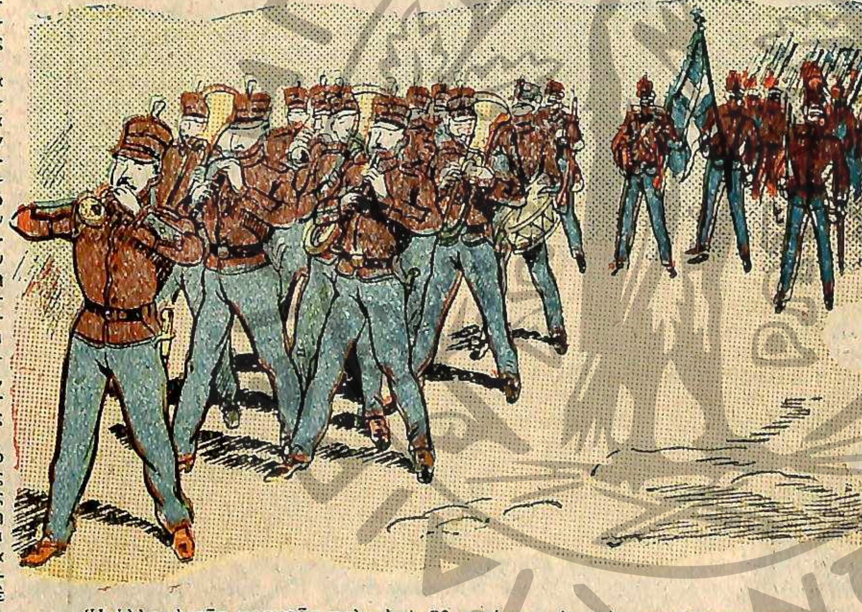

Ἡ ἀλλαγὴ τῆς φρουρᾶς πρὶν ἀπὸ 50 χρόνια μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὴ μουσική.

✪✪

Ἡ ὁλλανδικὴ Ἀντίστασις

Ὅταν, τὸ 1942, ἡ Γερμανία ἦταν ἀκόμη πανίσχυρη, οἱ Ναζῆδες ἀπαγόρευσαν εἰς τοὺς κατοίκους τῆς κατεχομένης Ὁλλανδίας, μὲ ποινὴ τουφεκισμοῦ, νὰ ἔχουν κρεμασμένα σὲ δημόσια μέρη τὰ πορτραῖτα τῆς βασιλίσσης Βιλελμίνης, ποὺ εἶχε καταφύγει στὸ Λονδῖνο. Ἔφτασε λοιπὸν ἡ ἀπαγόρευσις αὐτή, γιὰ νὰ γεμίσουν τὰ μεγάλα παράθυρα τῶν σπιτιῶν κι' οἱ βιτρίνες τῶν καταστημάτων μὲ προσωπογραφίες τῆς Βιλελμίνης!.

—Ἔλα μαζί μου, μικρούλα μου, μοῦ εἶπε ὁ Ντάλτον.

Παιχνίδια τῆς τύχης

Αἰσθηματικὸ διήγημα

Ἡ ζωηρότερη ἐπιθυμία μιᾶς γυναίκας εἶνε ν' ἀγαπηθῇ.

Ἄλλες — κι' εἶναι οἱ πιὸ πολλὲς — σπρώχνονται στὸν ἔρωτα ἀπὸ τὸν πόθο νὰ αἰσθανθοῦν μιὰ καρδιὰ νὰ χτυπάῃ πλάϊ στὴ δική τους. Ἄλλες προσπαθοῦν νὰ κατακτήσουν τὸν ἄνθρωπο ποὺ θὰ τὶς κάμῃ νὰ ζήσουν μέσα στὴν πολυτέλεια καὶ τὴ χλιδή. Ὑπάρχουν ἀκόμη μερικὲς — πολὺ λίγες, εἶναι ἀλήθεια — ποὺ χρησιμοποιοῦν τὴν ὀμορφιὰ καὶ τὴ γοητεία τους σὰν ὅπλο: γιὰ νὰ ἐκδικηθοῦν!

Εἶχα σοβαροὺς λόγους γιὰ νὰ μισῶ τὸν Ἔρικ Ντάλτον. Ἔτσι ἡ μοῖρα μ' ἔκαμε ν' ἀνήκω στὴν τελευταία ἀπὸ αὐτὲς τὶς τρεῖς κατηγορίες.

Ὁ Ντάλτον ἦταν ἀπὸ καιρὸ τώρα ὁ ἄρχων τοῦ Σίτυ. Ὄχι!... Ὄχι!... Ὁ κακὸς δαίμων τοῦ Σίτυ ἤθελα νὰ πῶ. Ποτὲ τὸ χρηματιστήριο τοῦ Λονδίνου δὲν εἶχεν αἰσθανθῆ τόσον ἀπόλυτη, τόσον τυραννικὴ τὴν κυριαρχία ἑνὸς ἀνθρώπου. Ἡ τόλμη του κατατρόπωνε προκαταβολικὰ τοὺς ἀντιπάλους του. Κι' οἱ ἔξυπνοι κι' ἀριστοτεχνικοὶ συνδυασμοί του δὲν ἐπέτρεπαν καμμιὰ ἄμυνα.

Ὅλα αὐτὰ θὰ μπορούσαν νὰ εἶναι γιὰ μένα τελείως ἀδιάφορα. Εἶχα, ὅμως, ἕναν προσωπικὸ λόγο γιὰ νὰ τὸν μισῶ. Κι' αὐτὸς ἦταν ὅτι εἶχε καταστρέψει τὸν πατέρα μου.

Θυμᾶμαι ἀκόμη τὴ λύπη τοῦ ἄτυχου πατέρα μου, ὅταν ἦρθε γιὰ νὰ μοῦ πῆ πὼς εἴχαμε χάσει τὰ πάντα καὶ πὼς αἰτία τῆς καταστροφῆς μας ἦταν ὁ Ντάλτον.

Ὁ δυστυχισμένος ὁ πατερούλης μου δὲν μπόρεσε ν' ἀνθέξῃ. Καὶ πέθανε ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρό.

Βρέθηκα τότε μόνη — ἡ μητέρα μου εἶχε πεθάνει ἀπὸ καιρὸ — χωρὶς στήριγμα στὴ ζωή. Καὶ τὸ χειρότερο ἦταν πὼς ἔπρεπε νὰ δουλέψω γιὰ νὰ ζήσω.

Μιὰ μέρα, εἶδα μιὰ ἀγγελία στὶς ἐφημερίδες. Ζητοῦσαν νέες μὲ ὄμορφο παρουσιαστικὸ ὡς χορεύτριες σ' ἕνα νυκτερινὸ κέντρο τῶν Ἡλυσίων Πεδίων. Οἱ ὑποψήφιες ἔπρεπε νὰ ἔχουν ἀπαραιτήτως μιὰ πλούσια γκαρνταρόμπα.

Εὐτυχῶς, εἶχα ἀκόμη ἀρκετὰ φορέματα κι' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος ἡ φύσις μὲ εἶχε προικίσει μὲ ἀρκετὰ χαρίσματα. Ἔτσι, δὲν δυσκολεύθηκα νὰ προσληφθῶ σ' αὐτὸ τὸ κέντρο.

Ἐκεῖ μέσα, ἡ τύχη μ' ἔφερε μιὰ μέρα ἀντιμέτωπη μὲ τὸν Ἔρικ Ντάλτον. Εἶχεν ἔρθει μαζὶ μὲ μερικοὺς φίλους του γιὰ νὰ φάνε. Ἦταν ὡς σαράντα χρόνων μὲ κανονικὰ χαρακτηριστικὰ καὶ ἀποφασιστικὴ φυσιογνωμία. Ὅλα σ' αὐτὸν ἔδειχναν τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἦταν συνηθισμένος νὰ διατάζῃ καὶ νὰ βλέπῃ τοὺς ἄλλους νὰ σκύβουν μὲ ταπείνωσι κι' ὑποταγὴ μπροστά του.

Τὸ ἔδειξε, ἄλλωστε, ὅταν μὲ φώναξε γιὰ νὰ πάω κοντά του. Αὐτὸ ἔγινε τὴ στιγμὴ ποὺ τοιμαζόταν νὰ φύγῃ.

—Ἔλα μαζί μου, μικρούλα, μοῦ εἶπε, μὲ τόνο ποὺ φανέρωνε ὅτι δὲν ἀμφέβαλε καθόλου γιὰ τὴν ὑποδοχὴ ποὺ θὰ ἔκανα στὴν πρότασί του.

Δὲν μπόρεσα νὰ κρατηθῶ.

—Ἄθλιε! τοῦ φώναξα. Δὲν ἀρκεῖ ὅτι κατέστρεψες τὸν πατέρα μου, ἀλλὰ θέλεις τώρα νὰ ἀτιμάσῃς καὶ τὴν κόρη του!

Κάποιος ἀπὸ τοὺς φίλους του, ποὺ μὲ γνώριζε, ψιθύρισε τ' ὄνομά μου.

Ὁ Ντάλτον συνοφρυώθηκε. Κι' ἀμέσως ἄλλαξε τόνο.

—Δὲν θέλησα νὰ σᾶς προσβάλω, δεσποινίς, μοῦ εἶπε μὲ γλυκειὰ φωνή. Συγχωρέστε με ἂν σᾶς ἔκαμα νὰ στενοχωρηθῆτε... Θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ νὰ σᾶς ἰδῶ αὔριο στὸ γραφεῖο μου... Ἔχω μιὰ κενὴ θέσι γιὰ σᾶς...

Ἔπειτα πρόσθεσε σιγά:

—Τὸ κέντρο αὐτὸ δὲν σᾶς ταιριάζει.

Ὑπῆρχε ἕνας τόνος τρυφερότητος σ' αὐτὰ τὰ λόγια του. Ἔνοιωσα ἀμέσως μιὰ μεγάλη συγκίνησι καὶ τὰ δάκρυα κύλησαν ἄφθονα ἀπὸ τὰ μάτια μου.

Ὅλη ἐκείνη τὴ νύχτα, ἕνα σωρὸ σκέψεις περνοῦσαν ἀπὸ τὸ μυαλό μου. Καί, στὸ τέλος, σταμάτησα σὲ μιὰ ἀπ' αὐτές. Ἡ εὐκαιρία ποὺ μοῦ παρουσιαζόταν ἦταν μοναδική. Θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπωφεληθῶ γιὰ νὰ ἐκδικηθῶ τὸ δυστυχισμένο τὸν πατέρα μου. Δὲν ἤξερα ἀκόμη μὲ ποιὸ τρόπο θὰ τὸ κατάφερνα. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶχε σημασία γιὰ τὴν ὥρα. Θὰ ἔβλεπα μὲ τὸν καιρὸ τί ἔπρεπε νὰ κάμω.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα κιόλας, εἶχα ἀναλάβει ἐργασία στὰ γραφεῖα τοῦ Ἔρικ Ντάλτον.

Γιατί νὰ τὸ κρύψω; Θαύμαζα τὸν ἄνθρωπο αὐτὸ μὲ τὴν ἀκατάβλητη ζωτικότητα, ποὺ ἔκανε ὅλους καὶ ὅλα νὰ λυγίζουν κάτω ἀπὸ τὴν ἀτσαλένια θέλησί του.

Μιὰ μέρα, τὸν ἄκουσα νὰ λέῃ:

—Δὲν συμπαθῶ τοὺς ἀδύνατους! Ἡ ζωὴ εἶναι μιὰ σκληρὴ πάλη! Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ τοὺς νικημένους!

Τὰ λόγια αὐτὰ μπορεῖ νὰ ἦσαν σκληρά. Ἀλλ' ἔκρυβαν ἕνα δυναμισμὸ ποὺ μοῦ ἔκαμε βαθειὰ ἐντύπωσι.

Ὁ Ἔρικ Ντάλτον ἔδειχνε πάντα μιὰ ἰδιαίτερη συμπάθεια σὲ μένα. Καὶ πολλὲς φορὲς σταματοῦσε μπροστὰ στὸ τραπέζι μου γιὰ νὰ κουβεντιάσῃ μαζί μου.

Μιὰ μέρα, τέλος, μοῦ εἶπε:

—Θὰ σᾶς παρακαλέσω νἄρθῆτε τὸ ἀπόγευμα στὸ σπίτι μου... Θέλω νὰ σᾶς μιλήσω... Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ θεωρήσετε προσβλητικὴ τὴν πρόσκλησί μου αὐτή...

Αὐτὴ τὴ φορά, δὲν δίστασα νὰ πάρω τὴν ἀπόφασί μου. Κι' ὅταν ἔφυγα ἀπὸ τὸ γραφεῖο, πέρασα ἀπὸ ἕνα ὁπλοπωλεῖο κι' ἀγόρασα ἕνα μικρὸ πιστόλι. Θὰ σκότωνα μ' αὐτὸ τὸν Ντάλτον. Ἔπειτα, θὰ σκοτωνόμουν κι' ἐγὼ ἢ θ' ἄφηνα νὰ μὲ συλλάβουν. Αὐτὸ τὸ τελευταῖο σημεῖο ἔμενε ἀκαθόριστο στὴ σκέψι μου. Δὲν ἔνοιωθα τὴν ἀνάγκη νὰ ξεκαθαρίσω ἀπὸ πρὶν τί θὰ ἔκανα κατόπιν.

Τὸ ἀπόγευμα, πῆγα κατὰ τὶς πέντε στὸ σπίτι τοῦ Ντάλτον. Μὲ δέχθηκε μὲ μεγάλη εὐγένεια καὶ μὲ ὡδήγησε σ' ἕνα κομψὸ σαλονάκι, ποὺ ἦταν στολισμένο μὲ ἄφθονα λουλούδια.

—Φαντάσθηκα πὼς θὰ σᾶς ἀρέσουν τὰ λουλούδια, μοῦ εἶπε. Γι' αὐτὸ παρήγγειλα νὰ στολίσουν αὐτὸ τὸ σαλονάκι, ποὺ πρόκειται ν' ἀκούσῃ τὴ μικρὴ συνομιλία μας...

Τὰ λόγια αὐτὰ εἰπώθηκαν μ' ἕναν τόνο στοργῆς καὶ τρυφερότητος ποὺ μὲ ἐξέπληξε.

Εἴχαμε καθήσει ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλον καὶ ὁ Ντάλτον ἄρχισε νὰ μοῦ μιλάῃ γιὰ τὴ ζωή του, γιὰ τὸν πόθο τῆς ἐπιβολῆς καὶ τῆς δυνάμεως ποὺ τὸν αἰσθανόταν ἀκατανίκητο μέσα στὴν ψυχή του, γιὰ τὴν προσπάθειά του νὰ ὑποτάξῃ τὰ πάντα σὲ μιὰ αὐστηρὴ καὶ ἀλύγιστη λογική...

—Κι' ὡστόσο, συνέχισε, παρ' ὅλη τὴ δύναμι, παρ' ὅλα τὰ πλούτη μου, δὲν εἶμαι εὐτυχισμένος. Ὑπάρχουν στιγμὲς ποὺ νοιώθω τὴ μοναξιὰ νὰ βαραίνῃ πάνω μου... Ζητάω τότε μιὰ διέξοδο στὴ δρᾶσι, ποὺ μοῦ χαρίζει ζωηρὲς συγκινήσεις καὶ μὲ κάνει νὰ ξεχνάω πόσο ἀπελπιστικὰ μόνος εἶμαι...

—Αὐτὸ ποὺ καλεῖτε δρᾶσι, εἶπα, σημαίνει τὴν καταστροφὴ γιὰ ἕνα σωρὸ ἄλλους ἀνθρώπους γύρω σας!

—Λάθος! διαμαρτυρήθηκε ὁ Ντάλτον. Παίζω τὸ παιχνίδι μου. Αὐτὸ εἶναι ὅλο. Φταίω ἐγὼ μήπως γιατὶ οἱ ἄλλοι δὲν ξέρουν νὰ παίξουν τὸ δικό τους; Νὰ ἕνα πρόσφατο παράδειγμα... Ὅλοι φωνάζουν αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὅτι ὁ Ρόναλντ Φέργκυσον εἶναι ἕνα καινούργιο θῦμα μου. Καὶ ὅμως θὰ μποροῦσα νὰ τοὺς ἀπαντήσω ὅτι ὁ Φέργκυσον εἶναι ἕνας ἠλίθιος. Δὲν τὸν κατέστρεψα ἐγώ, ἀλλὰ ἡ ἠλιθιότης του. Δὲν εἶχε ποτέ του τὴν ἀπαιτούμενη ὄσφρησι γιὰ νὰ καταλάβῃ ποιὸς ἄνεμος φυσοῦσε στὴν ἀγορά. Τὸν ξετίναξα σήμερα χωρὶς νὰ χρειασθῆ νὰ κάμω τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ κουνήσω τὸ μικρό μου δαχτυλάκι...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἀκούσαμε ἕνα δυνατὸ θόρυβο ἀπὸ τὸ κάτω πάτωμα. Οἱ ὑπηρέτες προσπαθοῦσαν νὰ ἐμποδίσουν κάποιον ποὺ ἀνέβαινε τρέχοντας τὶς σκάλες.

Ὁ Ντάλτον τινάχθηκε ἀμέσως ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Τὸν ἀκολούθησα χωρὶς νὰ ξέρω γιατί.

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀνέβαινε τὶς σκάλες ἦταν ὁ Φέργκυσον. Εἶχε ἕνα ὕφος ἔξαλλο καί, μόλις ἀντίκρυσε τὸν Ντάλτον, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα περίστροφο, γύρισε τὴν κάννη πρὸς τὸ μέρος του καὶ πυροβόλησε.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, δὲν θὰ μποροῦσα νὰ πῶ τί αἰσθάνθηκα. Μ' ἕνα πήδημα, βρέθηκα μπροστὰ στὸν Ντάλτον κι' ἡ σφαῖρα ποὺ ἔφυγε ἀπὸ τὸ ὅπλο τοῦ Φέργκυσον μὲ χτύπησε στὸ δεξιὸ ὦμο... Λιποθύμησα καὶ σωριάστηκα κάτω...

Ξύπνησα δὲν ξέρω ἔπειτα ἀπὸ πόσην ὥρα μέσα σ' ἕνα δωμάτιο μὲ ὡραῖα ἔπιπλα καὶ πολυτελῆ παραπετάσματα στὰ παράθυρα.

Ὁ Ντάλτον ἦταν σκυμμένος πάνω μου καὶ μοῦ χαμογελοῦσε. Μοῦ ἐξήγησε ὅτι τὸ τραῦμα μου ἦταν ἐπιπόλαιο καὶ ὅτι ὁ γιατρὸς ποὺ τὸ εἶχεν ἐπιδέσει εἶχε φύγει πρὶν ἀπὸ μερικὰ λεπτά.

—Ποῦ βρίσκομαι; ρώτησα.

—Στὸ σπίτι σας.

Τὸν κύτταξα μὲ ἀπορία.

—Αὐτὸ δὲν εἶναι τὸ δωμάτιό μου, εἶπα.

—Ὄχι, συμφώνησε. Ἀλλὰ θὰ γίνῃ... Δὲν θὰ ξαναφύγετε πιὰ ἀπὸ δῶ...

Τὸ ὕφος του εἶχε γίνει πολὺ τρυφερό.

—Ἀκοῦστε με, Τζέννυ, συνέχισε. Ὅταν σᾶς ἐκάλεσα νἄρθῆτε ἐδῶ, ἤθελα νὰ σᾶς ἀπευθύνω μιὰ ἐρώτησι... Νομίζω ὅμως, πὼς εἶναι περιττὸ νὰ σᾶς τὴν κάμω τώρα... Γιατὶ μοῦ δώσατε τὴν ἀπάντησί σας μὲ τὴ στάσι σας...

Χαμογέλασε καὶ πρόσθεσε:

—Ἀγαπημένη μου Τζέννυ, ξέρω τώρα πὼς δὲν μὲ μισεῖτε καὶ πὼς θὰ μοῦ δώσετε τὴ μεγάλη χαρὰ μὲ τὸ νὰ ἐμπιστευθῆτε στὰ χέρια μου τὴν εὐτυχία σας... Κατάλαβα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ πὼς θὰ σᾶς ἀγαποῦσα... Δὲν ἤξερα ὅμως ἂν θὰ μιλοῦσα στὴν καρδιά σας...

Ἔκλεισα τὰ μάτια μου, γιὰ νὰ κρύψω τὴν συγκίνησί μου. Ἀλλὰ τὰ δάκρυά μου μὲ πρόδωσαν...

Ἔνοιωσα τὸ χέρι τοῦ Ἔρικ νὰ σφίγγεται πάνω στὸ δικό μου. Κι' ἡ καρδιά μου φτερούγισε ἀπὸ χαρά. Γιατὶ καταλάβαινα τώρα πόσο πολὺ τὸν ἀγαποῦσα... Ἀπὸ τὸ παληὸ μῖσος μου δὲν εἶχεν ἀπομείνει τίποτε πιά. Ἡ ἀγάπη τὸ εἶχεν ἐκτοπίσει. Κι' εἶχα τὴν ἐντύπωσι πὼς ὁ πατέρας μου μοῦ χαμογελοῦσε ἀπὸ τὸν τάφο του καὶ πὼς χαιρόταν μαζί μου γιὰ τὴν εὐτυχία μου...

ΖΩΡΖ ΝΤΕΡΕΚ

«Μ' ἕνα πήδημα βρέθηκα μπροστὰ στὸν Ντάλτον...»

Τά Βάσανα τῶν ΦΡΟΝΤΙΣΤΩΝ

Πῶς βρίσκονται διάφορα ἑτερόκλητα πράγματα

Εἶνε ἴσως πιὸ εὔκολο νὰ γίνη κανεὶς «ἀστέρι» τοῦ Χόλλυγουντ, παρὰ φροντιστὴς κινηματογραφικοῦ στούντιο. Γιατὶ ἐκεῖνος ποὺ θ' ἀναλάβη αὐτὴ τὴ δουλειά, πρέπει νὰ συνδυάζη δυνατὴ μνήμη, ὄσφρησι, ἐμπορικὸ πνεῦμα, ἐπιμονή... καὶ πολλὰ χρήματα!

Δίχως τοὺς φροντιστάς, οἱ παραγωγοὶ κι' οἱ διευθυνταὶ τῶν στούντιο θἄμεναν μὲ δεμένα χέρια. Δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ βροῦν τὰ πολυάριθμα καὶ πολυποίκιλα πράγματα ποὺ χρειάζονται γιὰ τὸ γύρισμα ἑνὸς φίλμ.

Τὰ μεγαλείτερα στούντιο ἔχουν ἀποθῆκες γεμᾶτες μὲ τὰ πιὸ ἑτερόκλητα ἀντικείμενα, ποὺ ἔχουν συγκεντρώσει οἱ φροντισταί. Ὑπάρχει ἐκεῖ μέσα ὅ,τι μπορεῖ νὰ φαντασθῆ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου... Ἡ συλλογὴ τῆς «Τουέντιθ Τσέντσουρυ-Φὸξ» ὑπολογίζεται ὅτι ἀξίζει 2 ἑκατομμύρια δολλάρια, τῆς Γουώρνερ 1½, τῆς Παραμάουντ καὶ τῆς Μέτρο 2 ἑκατομμύρια.

Κι' ὅμως εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ χρειασθοῦν γιὰ κάθε φίλμ κι' ἄλλα συμπληρωματικὰ πράγματα, ποὺ δὲν ὑπάρχουν στὶς ἀποθῆκες. Αὐτὰ λοιπὸν τὰ προμηθεύονται οἱ φροντισταὶ μὲ νοῖκι ἀπὸ εἰδικὰ καταστήματα. Ἕνα παμπάλαιο ἔπιπλο μπορεῖ νὰ μὴ στοιχίζη περισσότερο ἀπὸ 10 δολλάρια, ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἶνε εὔκολο νὰ βρεθῆ, τὸ κατάστημα τὸ ἐκτιμᾶ 50 δολλάρια καὶ τὸ νοικιάζει γιὰ 5 δολλάρια τὴ βδομάδα — γιατὶ τὸ νοῖκι τῶν ἐπίπλων ὑπολογίζεται σὲ 10% τῆς ἀξίας τους κάθε βδομάδα.

Ἔτσι, τὰ στούντιο ἐπιβαρύνονται ἀναγκαστικὰ μ' ἕνα ὑπολογίσιμο, ποσόν, ποὺ γίνεται μεγαλείτερο ὅταν ἡ ἀρρώστεια ἑνὸς ἠθοποιοῦ ἢ ἄλλο τεχνικὸ ἐμπόδιο ἐπιβραδύνη τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ. Κάποτε π. χ. ἕνας διευθυντὴς χρειάσθηκε ἕνα καραβάκι μέσα σὲ μπουκάλι, γιὰ νὰ διακοσμήση τὸ τζάκι ἑνὸς δωματίου. Θὰ μποροῦσε νὰ τ' ἀγοράση 75 δολλάρια, ἀλλὰ προτίμησε νὰ τὸ νοικιάση. Διάφορες καθυστερήσεις τὸν ἀνάγκασαν νὰ τὸ κρατήση ἕνα μῆνα κι' ἔτσι πλήρωσε γιὰ νοῖκι τὸ τριπλάσιο τῆς ἀξίας του!

Ἕνα ἄλλο στούντιο χρειαζόταν ἕνα ἱσπανικὸ πιάνο. Ὁ φροντιστὴς βρῆκε ἕνα κατάλληλο, στὸ σπίτι μιᾶς γρηᾶς κυρίας, καὶ συμφώνησε νὰ τὸ νοικιάση γιὰ 50 δολλάρια τὴ βδομάδα. Ὅταν ὅμως θέλησε νὰ τὸ πάρη, εἶδε πὼς δὲν χωροῦσε νὰ περάση ἀπ' τὶς πόρτες! Ἡ κυρία ἐξήγησε τότε ὅτι τὸ εἶχε βάλει μέσα στὸ σπίτι ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ δευτέρου πατώματος, τὸ ὁποῖο ὅμως εἶχε ἐφοδιάσει κατόπιν μὲ κάγκελλα γιὰ τοὺς λωποδῦτες. Ὁ φροντιστὴς ἔβαλε ἐργάτες ν' ἀφαιρέσουν τὰ κάγκελλα καὶ κατέβασε τὸ πιάνο ἀπ' τὸ παράθυρο. Σὲ μιὰ βδομάδα τὸ ἐπέστρεψε, ξανάβαλε τὰ κάγκελλα στὴ θέσι τους καὶ διώρθωσε τὸν τοῖχο.

Ἀλλοίμονο ὅμως! Ὁ διευθυντὴς δὲν ἔμεινε ἱκανοποιημένος ἀπ' τὴ σκηνὴ κι' ἀποφάσισε νὰ τὴν ξαναγυρίση! Ἔτσι, ἐπανελήφθη ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία. Κι' ἡ κυρία ζήτησε καὶ πῆρε, τὴ δεύτερη φορά, 75 δολλάρια νοῖκι τὴν ἡμέρα, γιὰ 10 ἡμέρες. Πάντως, ὅταν χρειάζεται ἀπαραιτήτως κάτι τι γιὰ ἕνα φίλμ, ὁ φροντιστὴς εἶνε ἐξουσιοδοτημένος νὰ πληρώση ὅσα δήποτε γιὰ νὰ τὸ βρῆ. Ἡ ἑταιρεία Μέτρο π. χ. θέλησε κάποτε γιὰ μιὰ ταινία τὰ κοσμήματα τοῦ Βρεταννικοῦ Στέμματος. Ὁ φροντιστὴς θυμήθηκε ὅτι εἶχε ἰδῆ ἄλλοτε τὶς ἀπομιμήσεις αὐτῶν τῶν κοσμημάτων στὴ Διεθνῆ Ἔκθεσι τῆς Ν. Ὑόρκης. Τὶς ἀναζήτησε, τὶς βρῆκε στὸ Ἄτλαντικ Σίτυ καὶ πλήρωσε γιὰ νοῖκι τῶν ψεύτικων αὐτῶν κοσμημάτων — ποὺ ἐμφανίσθηκαν μόνον ἐπὶ 2 λεπτὰ στὸ φίλμ — 25 χιλιάδες δολλάρια!

Ὁ φροντιστὴς Ὄλλι Στράτον εἶχε κάποτε ἀνάγκη ἀπὸ ἕξη ταράνδους. Ἀφοῦ ἔψαξε ἐπὶ ἑβδομάδες, ἔμαθε ὅτι ὑπῆρχαν μερικὰ τέτοια ζῶα στὴν Ἀλμπέρτα τοῦ Καναδᾶ. Συνεννοήθηκε ἀμέσως μὲ τὸν ἰδιοκτήτη τους νὰ τοῦ τὰ νοικιάση. Ὅταν ὅμως ἔφτασαν τὰ ζῶα, εἶδε μ' ἀπελπισία ὅτι δὲν εἶχαν κέρατα, ὅπως ἀπαιτοῦσε τὸ σενάριο! Ὡστόσο, μὲ τὸ ἐφευρετικό του πνεῦμα, βρῆκε τὴ λύσι: Τοὺς προσήρμοσε στὸ κεφάλι ψεύτικα κέρατα, στερεωμένα μὲ σιδερένια στεφάνια, κι' ἔτσι ἔκαμε περίφημα τὴ δουλειά του!

Ὅταν γυρίζονταν τὰ «ἐξωτερικὰ» ἑνὸς ἐξωτικοῦ φίλμ στὴν ἔρημο τῆς Ἀραβίας, ὁ διευθυντὴς ἀποφάσισε νὰ προσφέρη ὁ σεΐχης τοῦ ἔργου στὴν πρωταγωνίστρια ἕνα μπουκέτο. Μὰ ποῦ νὰ βρεθοῦν λουλούδια στὴν ἔρημο;... Ὁ φροντιστὴς ἔτρεξε μ' ἕνα ἄλογο ὡς τὴ σιδηροδρομικὴ γραμμή, σταμάτησε μὲ μιὰ κόκκινη σημαία τὸ πρῶτο τραῖνο καὶ ἀγόρασε ὅλα τὰ λουλούδια ποὺ στόλιζαν τὰ τραπέζια τοῦ βαγκὸν ρεστωράν! Ἔπειτα, ἐπειδὴ δὲν ἦσαν ἀκόμη ἀρκετά, ἀγόρασε ἐπίσης ὅλα τὰ ἀνθοστόλιστα καπέλλα ποὺ φοροῦσαν οἱ ταξειδιώτριες... Κι' ἔτσι ἡ πρωταγωνίστρια πῆρε τὸ μπουκέτο της.

Ἕνας ἄλλος φροντιστὴς χρειαζόταν ὡρισμένο εἶδος κουνουπιῶν. Ἀφοῦ τ' ἀναζήτησε μάταια στὰ ἐργαστήρια διαφόρων πανεπιστημίων, θυμήθηκε τέλος ὅτι ὑπῆρχαν τέτοια σὲ κάποια ἑλώδη περιοχή, ὅπου εἶχε περάσει τὰ παιδικά του χρόνια. Πῆγε ἀμέσως ἐκεῖ, μάζεψε ἀρκετὲς «νύμφες» κουνουπιῶν ἀπ' τὴν ἐπιφάνεια τῶν βάλτων, τὶς ἐπῆγε στὸ στούντιο, τὶς ἔβαλε σὲ μιὰ ἐπωαστικὴ μηχανὴ κι' ἔβγαλε τὰ κουνούπια ποὺ ἤθελε.

Κανεὶς ὅμως φροντιστὴς δὲν κοπίασε τόσο, ὅσο ὁ Οὐώλτερ Στάρκεϋ, ὅταν χρειάσθηκε σ' ἕνα φίλμ νὰ τρώη ὁ πρωταγωνιστὴς ἕνα καρποῦζι... Τὸ γύρισμα τῆς ταινίας θ' ἄρχιζε τὸν Ἰανουάριο. Πῶς νὰ βρεθοῦν καρπούζια, τέτοια ἐποχή; Ἔπρεπε νὰ διατηρηθοῦν ἀπ' τὸν Ἰούλιο.

Ὁ Στάρκεϋ ἄρχισε τὰ πειράματα.

Τέλος, κατάφερε νὰ διατηρήση ἕνα καὶ μόνον καρποῦζι ὡς τὸν Ἰανουάριο. Τὸ πῆγε στὸ στούντιο, προσέχοντάς το σὰν θησαυρό... Ἦταν περήφανος γιὰ τὸ θρίαμβό του.

Τὴν ὥρα ἐκείνη, ἔτυχε νὰ βρίσκεται ἐκεῖ ὁ συγγραφεὺς τοῦ σενάριο. Ἄκουσε ὅλη τὴν ἱστορία... κι' ἔσκασε στὰ γέλια.

— Τί ἀνοησία νὰ κάμετε τόσους κόπους! εἶπε στὸ Στάρκεϋ. Θὰ μποροῦσε κάλλιστα ὁ πρωταγωνιστὴς νὰ τρώη ἀχλάδι.

Ὁπωσδήποτε, χρησιμοποιήθηκε τὸ καρποῦζι... ἀλλὰ ἡ σκηνὴ αὐτὴ δὲν ἐμφανίσθηκε ποτὲ στὴν ὀθόνη, γιατὶ κόπηκε καὶ πετάχθηκε κατὰ τὸ μοντάρισμα τοῦ φίλμ!

Ἡ ἐπιστήμη διὰ τὴν γυναικείαν ὡμορφιὰν ἐπρώδευσε ὅπως οἱ ὁρμόνες ἀναζωογονοῦν τὸν ὀργανισμὸν οὕτω ἡ Hormone Cream μὲ βάσιν τὴν ὁρμόνην εἰσέρχεται διὰ τῶν πόρων τοῦ δέρματος ἀναζωογονεῖ τὸ πρόσωπον διατηρεῖ τὴ φρεσκάδα ἐξαλείφει τὶς ρυτίδες καὶ τὸ πρόσωπον εἶνε πάντοτε νεανικόν.

Παρασκευάζεται ἐπὶ νέων βάσεων χωρὶς Βαζελίνην, Λανολίνην, Γλυκερίνην καὶ χωρὶς ἐπιβλαβεῖς οὐσίας.

Ζητήσατέ την εἰς ὅλα τὰ καλὰ καταστήματα. Γενικὴ ἀντιπροσωπεία ὁδὸς Βερανζέρου 13, Α' ὄροφος. Γραφεῖον 108 (Στοὰ Φέξη).

Η... ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΙΣ

Ἡ «στὰρ» τοῦ Χόλλυγουντ Ἀΐντα Λουπῖνο παντρεύτηκε προσφάτως τὸν Κόλλιερ Γιούνγκ. Στὴν εἰκόνα μας, τὸ ταιριαστὸ ζευγάρι περιεργάζεται μὲ συγκίνησι τὴν ἄδεια τοῦ γάμου του

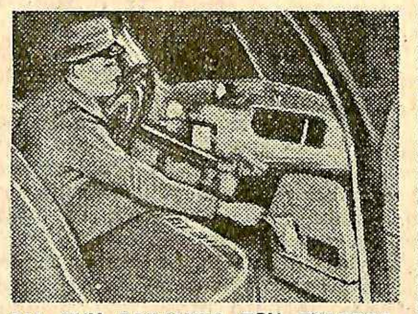

ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΑΧΥΤΗΤΑ ΤΩΝ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΩΝ

Μ' ἕνα νέο σύστημα ποὺ ἐγκαινίασε ἡ ἑταιρία «Γουέστερν Γιούνιον», τὰ κοινὰ τηλεγραφήματα μεταδίδονται ραδιοτηλεφωνικῶς μὲ βραχέα κύματα σ' ἕνα αὐτοκίνητο ποὺ περιφέρεται στὴ συνοικία τοῦ παραλήπτου. Ἕνα μηχάνημα, ἐγκατεστημένο στὸ ταμπλῶ τοῦ αὐτοκινήτου, τὰ καταγράφει αὐτομάτως κι' ὁ σωφὲρ τὰ παραδίδει ἀμέσως στὸν προορισμό τους.

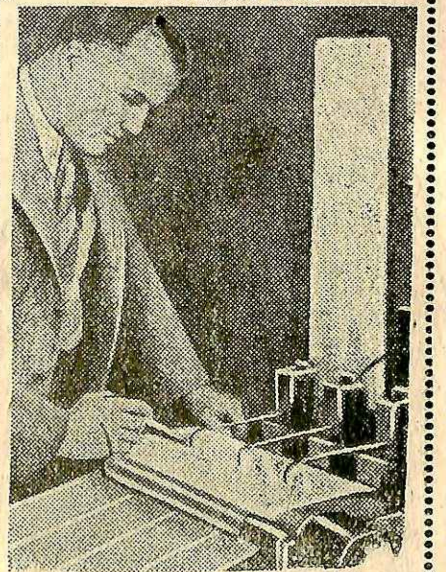

Ο ΣΕΙΣΜΟΓΡΑΦΟΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΚΥΚΛΩΝΩΝ

Μὲ τὸ νέο αὐτὸ σεισμογράφο, ἕνας καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Χάρβαρδ μπορεῖ νὰ παρακολουθῆ ὅλες τὶς μικρὲς καὶ ἀνεπαίσθητες σεισμικὲς δονήσεις, ποὺ προηγοῦνται συνήθως ἀπ' τοὺς κυκλῶνες. Ἐλπίζει δὲ ὅτι μ' αὐτὸ τὸν τρόπο οἱ κυκλῶνες θὰ προβλέπωνται ἐγκαίρως

ΟΙ ΑΛΗΘΕΙΕΣ γιά τίς τρίχες

Τί πιστεύεται καὶ τί εἶνε γεγονὸς

Εἶνε τόσες οἱ ἀνακρίβειες ποὺ λέγονται, πιστεύονται καὶ γράφονται κάποτε γιὰ τὶς τρίχες, ὥστε... μπορεῖ νὰ σηκωθοῦν οἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς ἑνὸς ἐπιστήμονος ἀπὸ ἱερὴ ἀγανάκτησι! Ἄς ἰδοῦμε λοιπὸν τί ἀληθεύει καὶ τί ὄχι, γύρω ἀπ' αὐτὸ τὸ θέμα:

1) Οἱ τρίχες μποροῦν νὰ τεντωθοῦν; Ναί, μποροῦν νὰ μακρύνουν μὲ τὸ τέντωμα κατὰ τὰ 75% τοῦ ἀρχικοῦ μήκους των, ἂν τραβηχτοῦν προσεκτικὰ καὶ σιγὰ-σιγά. Χάρις σ' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἐλαστικότητά τους, δὲν σπάζουν μὲ τὸ καθημερινὸ βούρτσισμα, τὸ χτένισμα, κλπ. Ὅταν βραχοῦν, τεντώνονται περισσότερο, μένουν δὲ πιὰ μακρύτερες μετὰ τὸ στέγνωμά τους, ἂν ὅμως ξαναβραχοῦν κονταίνουν πάλι καὶ ξαναγυρίζουν στὸ ἀρχικὸ μῆκος τους.

2) Οἱ τρίχες εἶνε κούφιες ἐσωτερικῶς; Ὄχι. Ὁ πολὺς κόσμος πιστεύει ὅτι μοιάζουν σὰν λεπτοὶ σωλῆνες. Στὴν πραγματικότητα ὅμως, εἶνε συμπαγεῖς κύλινδροι ἀπὸ κύτταρα.

3) Μπορεῖ νὰ σηκωθοῦν οἱ τρίχες τοῦ κεφαλιοῦ ἀπὸ μιὰ δυνατὴ συγκίνησι; Ναί, γιατὶ τὶς τραβοῦν καὶ τὶς ἀνορθώνουν οἱ λεπτοὶ μῦς ποὺ περιβάλλουν τὶς ρίζες τους. Πρόκειται γιὰ μιὰ κληρονομία τοῦ πρωτογόνου ἀνθρώπου, ποὺ εἶχε πάρει ἀπ' τὴ Φύσι αὐτὴ τὴν ἰδιότητα, γιὰ νὰ φαίνεται ἀγριώτερος ἀπέναντι στοὺς ἐχθρούς του. Στὶς τρίχες τοῦ προσώπου δὲν παρατηρεῖται αὐτὸ τὸ φαινόμενον, γιατὶ δὲν ἔχουν μῦς γύρω στὶς ρίζες τους. Οἱ τρίχες τῆς γάτας ἢ τοῦ σκύλου ἀνασηκώνονται εὐκολώτερα παρὰ τοῦ ἀνθρώπου.

4) Τὰ μαλλιά μας ἀνανεώνονται ἔπειτα ἀπὸ 4 χρόνια; Ναί. Ἡ μέση ζωὴ μιᾶς τρίχας εἶνε 4 χρόνια. Ἔπειτα πέφτει — εἴτε χτενιζόμαστε εἴτε ὄχι — κι' ἀντικαθίσταται μὲ καινούργια. Νὰ γιατὶ δὲν πρέπει ν' ἀνησυχοῦμε ἂν ὑπάρχουν τρίχες στὸ χτένι μας, ἐκτὸς ἂν εἶνε πάρα πολλές. Ἕνας διάσημος δερματολόγος ὑποδεικνύει τὴν ἑξῆς μέθοδο, γιὰ νὰ κρίνετε ἂν ἡ τριχόπτωσίς σας εἶνε κανονικὴ ἢ ὑπερβολική: Μαζεύετε ἐπὶ 3 ἡμέρες τὰ ἀποχτενίδια σας καὶ τὰ χωρίζετε σὲ δυὸ σωρούς. Προκειμένου γιὰ μαλλιὰ ἄκοπα, βάζετε στὸν ἕνα σωρὸ τὶς τρίχες ποὺ εἶνε κοντύτερες ἀπὸ 15 πόντους καὶ στὸν ἄλλο τὶς μακρύτερες. Προκειμένου γιὰ κομμένα, στὸν ἕνα σωρὸ βάζετε ὅσες ἔχουν κομμένες ἄκρες καὶ στὸν ἄλλον ὅσες ἔχουν ἄκοπες.

5) Ἡ ὑπερτρίχωσις τῶν γυναικῶν εἶνε σπανία; Ὄχι. Παρατηρεῖται στὰ 25% τῶν γυναικῶν τῆς λευκῆς φυλῆς, κυρίως δὲ στὸ πρόσωπο, στὶς κνῆμες καὶ στὰ μπράτσα — ἀλλὰ καὶ σὲ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος, ὅπως π. χ. στὸ στῆθος. Συχνὰ ἐκδηλώνεται μεταξὺ τοῦ 18ου καὶ 25ου ἔτους. Ἐπίσης συνοδεύει πολλὲς φορὲς τὶς ἀνωμαλίες τῶν ἐμμήνων ἢ τὴν ἐγκυμοσύνη. Εἶνε συνηθέστερη στὶς μελαχροινές, παρὰ στὶς ξανθές.

6) Οἱ κρέμες τοῦ προσώπου προκαλοῦν ὑπερτρίχωσι; Ὄχι. Ὅσες ἔρευνες κι' ἀναλύσεις κι' ἂν ἔχουν κάμει οἱ δερματολόγοι, δὲν ἔχουν βρῆ μέσα στὶς κρέμες κανένα συστατικὸ ποὺ νὰ κάνη νὰ μεγαλώνουν οἱ τρίχες.

7) Τὸ χρῶμα τῶν τριχῶν μπορεῖ νὰ διαφέρη στὰ διάφορα μέρη τοῦ σώματος; Ναί, αὐτὸ συμβαίνει σχεδὸν πάντοτε. Στοὺς ἄντρες, δὲν εἶνε ἀσυνήθιστος ὁ συνδυασμὸς μαύρων μαλλιῶν μὲ κοκκινωπὰ γένεια. Ἀκόμη καὶ στὴν ἴδια τρίχα μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν διαφορὲς χρωματισμοῦ στὰ διάφορα σημεῖα της.

8) Μὲ τὴν ὡριμότητα, σκουραίνουν τὰ ξανθὰ μαλλιά; Ναί. Συχνά, τὰ ξανθὰ μαλλιὰ τῶν παιδιῶν γίνονται σιγὰ-σιγὰ σκουρότερα, κάποτε δὲ καὶ μαῦρα.

9) Τὸ πρόωρο ἄσπρισμα τῶν μαλλιῶν μπορεῖ νἆναι κληρονομικό; Ναί. Συνήθως ὅμως προκαλεῖται ἀπὸ μιὰ ξαφνικὴ ἀρρώστεια, ψυχικὸ κλονισμὸ ἢ δυνατὸ πυρετό. Σὲ τέτοιες περιπτώσεις, ἀπεδείχθη ὅτι τὰ μαλλιὰ μποροῦν κάποτε νὰ ξαναβροῦν τὸ ἀρχικὸ χρῶμα τους, μὲ τὴ βελτίωσι τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος καὶ τὴν κατάλληλη δίαιτα.

10) Τὰ μαῦρα μαλλιὰ ἀσπρίζουν ἐνωρίτερα ἀπ' τὰ ξανθά; Ναί, ἔχει ἀποδειχθῆ ὅτι, ὄχι μόνο διακρίνονται περισσότερο σ' αὐτὰ οἱ ἄσπρες τρίχες, ἀλλὰ καὶ χάνουν γρηγορώτερα τὴ χρωστικὴ οὐσία τους.

11) Τὰ ἄσπρα μαλλιὰ ἔχουν μεγαλείτερη ἐμπορικὴ ἀξία; Πράγματι, οἱ κατασκευασταὶ περρουκῶν τ' ἀγοράζουν σὲ διπλάσια τιμὴ ἀπ' τὰ χρυσόξανθα καὶ σὲ τριακονταπλάσια ἀπ' τὰ μαῦρα.

12) Οἱ ξανθοὶ εἶνε ἐπιρεπέστεροι στὴ φαλάκρα; Ναί. Ἔχουν λεπτότερες καὶ πολυαριθμότερες τρίχες (140.000 κατὰ μέσον ὅρον, ἐνῶ οἱ μελαχροινοὶ ἔχουν 104.000 κι' οἱ κοκκινομάλληδες 90.000). Οἱ ρίζες λοιπὸν τῶν λεπτῶν τριχῶν δὲν εἶνε πολὺ βαθειὲς καὶ γερές, συνεπῶς οἱ ξανθοὶ γίνονται εὐκολώτερα φαλακροί.

13) Τὸ κούρεμα ἢ τὸ ξύρισμα ἐνισχύει τὴν αὔξησι τῶν τριχῶν; Ὄχι. Ἔχει ἀποδειχθῆ ὅτι δὲν ἔχουν καμμιὰ ἀπολύτως ἐπίδρασι. Οἱ εἰδικοὶ βεβαιώνουν ὅτι δὲν εἶν' ἀλήθεια πὼς οἱ τρίχες τῶν κνημῶν γίνονται ἀφθονώτερες, χοντρύτερες καὶ σκληρότερες μὲ τὸ ξύρισμα. Ἀλλὰ κι' οἱ ἔφηβοι, ποὺ ξυρίζονται δίχως ἀνάγκη, μόνο καὶ μόνο γιὰ ν' ἀποκτήσουν γρηγορώτερα γένεια, κάνουν... μιὰ τρύπα στὸ νερό.

Βάφει γυαλίζει
ARIZONA

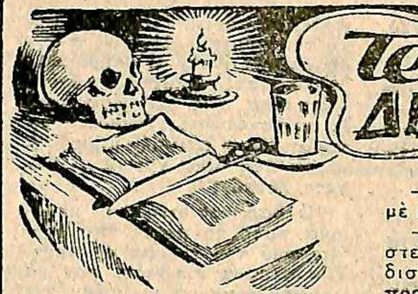

Μιά παρτίδα πόκερ

Ὅταν ὁ κόμης Ὄρκα Λαγκόζυ βρῆκε τὸ βαρῶνο Ἐστεμπὰν Γκιοῦρκι μέσα στὸ δωμάτιο τῆς γυναίκας του, δὲν ἔδειξε οὔτε ταραχή, οὔτε ὀργή.

— Ἀγαπητή μου Ὄλγα, εἶπε γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος τῆς ἄπιστης συζύγου της, θὰ εἴχατε τὴν καλωσύνη ν' ἀφήσετε τὸ βαρῶνο νὰ ἔρθη στὸ γραφεῖο μου; Νομίζω ὅτι ἔχομε νὰ συζητήσωμε μερικὰ πράγματα μαζί...

Ἔπειτα ἀπὸ λίγα λεπτά, οἱ δυὸ ἄντρες βρίσκονταν ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλον.

— Βαρῶνε Ἐστεμπάν, εἶπεν ὁ κόμης Ὄρκα, σᾶς εὐχαριστῶ γιατὶ ἤρθατε. Μὴν νομίσετε, ὡστόσο, πὼς ἔχομε νὰ ποῦμε πάρα πολλὰ πράγματα. Καὶ ἴσως δὲν ἔχομε νὰ ποῦμε τίποτε. Θὰ ἤθελα νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ παίξωμε μιὰ παρτίδα πόκερ... Νὰ ἐκεῖ στὸ μικρὸ τραπεζάκι...

Ὁ βαρῶνος Γκιοῦρκι τὸν κύτταζε μὲ ἀμηχανία. Γιατὶ φανταζόταν πώς, ἂν εἶχαν νὰ κάμουν κάτι μαζί, αὐτὸ δὲν ἦταν, βέβαια, νὰ παίξουν μιὰ παρτίδα πόκερ.

Ὡστόσο, δὲν εἶπε τίποτε καὶ βάδισε μηχανικὰ πρὸς τὸ μικρὸ τραπέζι.

— Καθῆστε, εἶπεν ὁ κόμης. Καὶ πῆρε κι' αὐτὸς θέσι ἀπέναντί του.

Ἔπειτα, ἄνοιξε ἕνα συρτάρι κι' ἔβγαλε ἀπὸ κεῖ μιὰ τράπουλα κι' ἕνα πιστόλι.

Ἀπόθεσε παράμερα τὸ ὅπλο καὶ ὕστερα ἄρχισε ν' ἀνακατεύη τὰ χαρτιά.

— Τί θὰ παίξωμε, βαρῶνε; ρώτησε.

— Ὅ,τι θελήσετε, ἀπάντησε μὲ ὑπόκωφη φωνὴ ὁ βαρῶνος.

— Τὸ ἤξερα πὼς δὲν εἴσαστε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ διστάζουν, εἶπεν ὁ κόμης. Σᾶς προτείνω, λοιπόν, νὰ παίξωμε τὴ ζωή σας καὶ τὴ δική μου...

Ὁ βαρῶνος ἔγινε κατακίτρινος.

— Πῶς; Δὲν σᾶς ἀρέσει ἡ πρότασίς μου; συνέχισε ὁ κόμης. Ἀλλ εἶνε πολὺ ἁπλῆ. Ἐκεῖνος ποὺ θὰ κερδίση στὰ χαρτιὰ θὰ ἔχη τὸ δικαίωμα νὰ σκοτώση ἀμέσως τὸν ἄλλον.. Νά... μ' αὐτὸ τὸ πιστόλι... Τί βρίσκετε παράξενο;

— Ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ μὲ προσκαλέσετε σὲ μονομαχία, εἶπεν ὁ βαρῶνος. Τὸ ἀναγνωρίζω καὶ δὲν πρόκειται νὰ σᾶς φέρω καμμιὰ ἀντίρρησι οὔτε σχετικὰ μὲ τὸ εἶδος τῶν ὅπλων, οὔτε σχετικὰ μὲ τὸ εἶδος τῆς μονομαχίας...

Ὁ κόμης γέλασε.

— Τί θαυμάσιος ποὺ εἶσθε βαρῶνε! εἶπε. Θὰ νόμιζε κανεὶς πὼς μοῦ κάνετε τὴ χάρι, νὰ μονομαχήσετε μαζί μου... Ἔστω! Δέχομαι αὐτὴ τὴ χάρι! Ἀλλ' αὐτὸ ποὺ σᾶς προτείνω εἶνε ἐπίσης ἕνας τρόπος μονομαχίας. Θὰ μπορούσαμε νὰ ρίξωμε ἕνα νόμισμα στὸν ἀέρα, γιὰ νὰ ἰδοῦμε ποιὸς θὰ πυροβολήση πρῶτος. Ἐγώ, ὅμως, προτιμῶ νὰ μᾶς τὸ ποῦν τὰ χαρτιά. Εἶνε τὸ ἴδιο πρᾶγμα...

Ὁ βαρῶνος κατέβασε τὸ κεφάλι.

— Ἔχετε δίκηο, εἶπε μηχανικά. Τὸ ἴδιο εἶνε.

Ὁ κόμης ἄρχισε νὰ μοιράζη τὰ χαρτιά.

Ὁ βαρῶνος πῆρε στὰ χέρια του δυὸ ἄσσους. Τὰ ἄλλα τρία χαρτιὰ ἦσαν ἀνόμοια. Τὰ ἄλλαξε καὶ τοῦ ἔτυχε ἄλλος ἕνας ἄσσος καὶ δυὸ δεκάρια. Φούλ!

Τὸ πρόσωπό του ἔλαμψε ἀπὸ χαρά.

Ὁ κόμης ἄλλαξε δυὸ μόνον χαρτιά. Ἀπ' αὐτὰ κράτησε τὸ

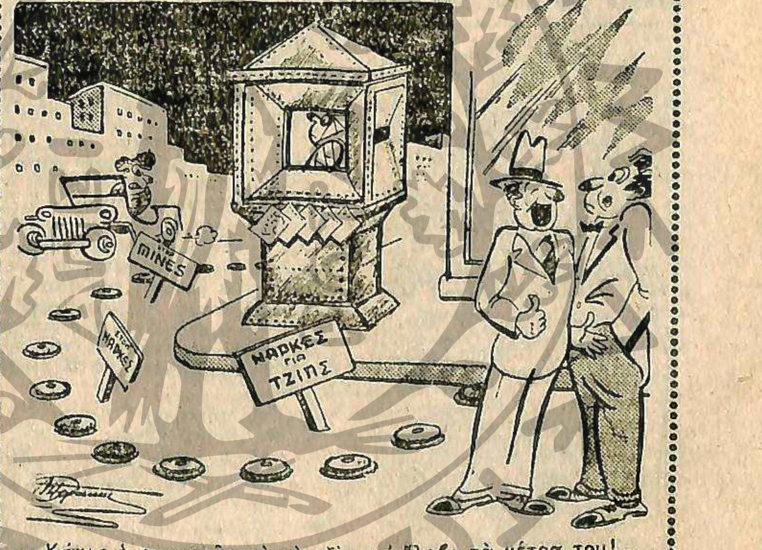

— Κάηκε ὁ φουκαρᾶς μὲ τὰ τζὶπ κι' ἔλαβε τὰ μέτρα του!...

(Τοῦ Μ. Τερζῆ)

ἕνα καὶ πέταξε τὸ ἄλλο στὸ σωρό.

— Τί ἔχετε; ρώτησε.

— Φοὺλ τοῦ ἄσσου, ἀπάντησε ὁ βαρῶνος.

— Καρὲ τῆς ντάμας! εἶπεν ὁ κόμης καὶ ἅπλωσε πάνω στὸ τραπέζι τὶς τέσσερες φιγοῦρες.

Ἔπειτα, μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι, ἅρπαξε τὸ πιστόλι στὰ χέρια του.

— Ἡ ζωή σας μοῦ ἀνήκει, βαρῶνε Ἐστεμπάν! εἶπε μὲ μιὰ ἄγρια χαρὰ στὸ πρόσωπο.

Ὁ Γκιοῦρκι εἶχε γίνει κατακίτρινος καὶ τὸ κάτω σαγόνι του ἔτρεμε σπασμωδικά.

— Ἑτοιμασθῆτε νὰ πεθάνετε! συνέχισε ὁ κόμης. Τρέμετε;... Σᾶς νόμιζα γιὰ καλύτερο παίκτη!... Ἀλλὰ δὲν πρόκειται νὰ σᾶς κάμω τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ σᾶς φυτέψω μερικὲς σφαῖρες στὸ σῶμα... Μιὰ στὸν κάτω ὦμο... Ἄλλες δυὸ στὴν κοιλιά... Ὄχι, δὲν θὰ πειράξω τὴν καρδιά σας... Τὴν πέμπτη θὰ σᾶς τὴν φυτέψω ἀνάμεσα στὰ δυὸ μάτια... Νὰ ἐκεῖ... Τί ἔκφρασις εἶνε αὐτὴ ποὺ ἔχετε πάρει, ἀγαπητέ μου βαρῶνε;... Φοβόσαστε, λοιπόν, τόσο πολὺ τὸ θάνατο;... Ἂς καπνίσωμε ἕνα τσιγάρο... Θέλετε;... Ἴσως σᾶς κάμη νὰ συνέλθετε...

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, ὁ βαρῶνος Γκιοῦρκι ἦταν ἀκόμη ζωντανὸς κι' εἶχε καπνίσει τὸ τέταρτο τσιγάρο, ποὺ τοῦ εἶχε προσφέρει ὁ ἀντίπαλός του.

— Ἂς εἶνε, εἶπεν ὁ κόμης. Τίποτε δὲν μὲ ὑποχρεώνει νὰ σᾶς σκοτώσω ἀπόψε, βαρῶνε... Μπορεῖτε νὰ φύγετε... Εἶνε ἀλήθεια, λοιπόν, πὼς δὲν θὰ σᾶς σκοτώσω ἀπόψε; Δὲν ξέρω... Ἴσως ἀλλάξω γνώμη τὴν ὥρα ποὺ θὰ βγαίνετε ἀπὸ τὴν πόρτα ἢ ποὺ θὰ διασχίζετε τὸ διάδρομο ἢ ποὺ θὰ κατεβαίνετε τὶς σκάλες... Μήπως ξέρω πότε θὰ σᾶς σκοτώσω;... Μπορεῖ νὰ σᾶς ἀφήσω νὰ ζήσετε ἕνα, δυό, τρία, πέντε χρόνια, γιὰ ν' ἀπολαύσω καλλίτερα τὸ μαρτύριό σας... Τώρα, ὅμως, εἶνε καιρὸς νὰ φύγετε... Ἐμπρός, σηκωθῆτε... Καὶ μὴ μὲ προκαλῆτε μὲ τὶς κινήσεις τοῦ κορμιοῦ σας... Ἀκοῦτε! Μὴν μὲ προκαλῆτε... Γιατὶ μπορεῖ νὰ μοῦ ἔρθη ἡ ἐπιθυμία ν' ἀδειάσω τὸ περίστροφό μου πάνω σας... Ἐμπρός, λοιπόν!... Ὄχι, ἀπὸ αὐτὴ τὴν πόρτα... Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σᾶς ἰδοῦν οἱ ὑπηρέτες... Ἀλλὰ γιατὶ μὲ κυττάζετε ἔτσι; Σᾶς εἶπα πὼς δὲν ξέρω πότε θὰ σᾶς σκοτώσω... Μπορεῖ ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή, μπορεῖ ἔπειτα ἀπὸ δέκα χρόνια... Φύγετε, λοιπόν!

Ὁ βαρῶνος κινήθηκε μηχανικὰ πρὸς τὸ μέρος τῆς πόρτας ποὺ τοῦ ἔδειχνε ὁ κόμης. Τὴν πέρασε σκυφτός, σὰν νὰ προσπαθοῦσε νὰ μικρύνη τὶς διαστάσεις τοῦ κορμιοῦ του καὶ βγῆκε σ' ἕνα σκοτεινὸ διάδρομο.

Ἄκουσε τότε τὸν Λαγκόζυ ποὺ κλείδωνε πίσω του τὴν πόρτα.

Ὁ βαρῶνος προχώρησε μερικὰ βήματα κι' ἔπειτα κοντοστάθηκε. Τὸ σκοτάδι ἦταν τόσο πυκνό, ποὺ δὲν διέκρινε τίποτε μπροστά του.

Ὡστόσο, ἔκαμε μερικὰ βήματα ἀκόμη, ἀλλὰ ξαφνικά, ἄφησε μιὰ φωνὴ τρόμου. Εἶχε πέσει πάνω σ' ἕναν τοῖχο.

Ψηλαφῶντας μὲ τὰ χέρια του, βρῆκε σὲ λίγο μιὰ πόρτα. Ἦταν ἀνοιχτή... Μιὰ μικρὴ ἐλπίδα φώτισε τὴν ψυχή του. Ἀλλ' ὅταν τὴν ἄνοιξε, βρέθηκε καὶ πάλι μέσα στὸ σκοτάδι. Καὶ τὸ ἴδιο ἔγινε καὶ μὲ μιὰ τρίτη καὶ μὲ μιὰ τέταρτη πόρτα... Ἤξερε τὴ διαρρύθμισι τοῦ σπιτιοῦ, ἀλλὰ τὰ εἶχε κυριολεκτικῶς χαμένα.

Ξαφνικά, τοῦ φάνηκε πὼς κάποιος προχωροῦσε σιγὰ πρὸς τὸ μέρος του. Ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν; Ἀπὸ δεξιὰ ἢ ἀπὸ ἀριστερά; Τοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ τὸ καταλάβη.

Ὁ βαρῶνος ἄρχισε νὰ προχωρῆ πότε πρὸς τὰ δῶ καὶ πότε πρὸς τὰ κεῖ, σὰν μεθυσμένος. Πόσες φορὲς δὲν χτύπησε πάνω σὲ τοίχους! Πόσες φορές, ἀνοίγοντας μιὰ καινούργια πόρτα, δὲν εἶχε βρεθῆ καὶ πάλι μέσα στὸ σκοτάδι!

Καὶ τὰ μυστηριώδη βήματα τὸν παρακολουθοῦσαν πάντα.

. . . .

Ξημέρωνε.

Ἕνα ἀμυδρὸ φῶς ξεχώριζε ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς χαραμάδες μιᾶς πόρτας. Ὁ βαρῶνος Γκιοῦρκι τὴν ἄνοιξε καὶ βρέθηκε ἔξω, στὸν ἐλεύθερο ἀέρα.

Ἀλλὰ προχωροῦσε καμπουριασμένος στὰ δύο, πότε πρὸς τὸ ἕνα μέρος καὶ πότε πρὸς τὸ ἄλλο, σὰν νὰ προσπαθοῦσε νὰ προφυλαχθῆ ἀπὸ ἕναν ἀόρατο ἐχθρό.

Καί, κάθε τόσο, ἕνας ὑπόκωφος ρόγχος ἔβγαινε ἀπὸ τὸ στῆθος του, σὰν κάποιος νὰ τὸν ἔσφιγγε στὸ λαιμό.

Οἱ πρωϊνοὶ διαβάτες ποὺ τὸν συναντοῦσαν στὸ δρόμο δυσκολεύονταν νὰ τὸν ἀναγνωρίσουν. Τὰ μαλλιά του ἦσαν τώρα ὁλόασπρα, τὰ μάτια του εἶχαν πεταχθῆ ἀπὸ τὶς κόγχες τους καὶ τὸ πρόσωπό του φαινόταν γερασμένο κατὰ εἴκοσι χρόνια.

Ποῦ πήγαινε;

Μήπως τὸ ἤξερε;

Ὁ δυστυχισμένος εἶχε χάσει τὸ λογικό του. Καὶ δὲν τὸ ξαναβρῆκε πιὰ ποτέ.

Ὁ κόμης Ὄρκα Λακόζυ εἶχεν ἐκδικηθῆ μὲ τὸν ἀγριώτερο τρόπο τὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶχε κηλιδώσει τὴν τιμή του.

ΓΚΕΖΑ ΛΑΣΖΟΣ

Ὁ λυκόκοσμος τῶν ἀνδρῶν

Πῶς θὰ προφυλαχθῆτε ἀπὸ τὸν κίνδυνο

«Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, γράφει σ' ἕνα ἄρθρο της ἡ Ἀμερικανὶς Βαρβάρα Κώνσταντ, πὼς τὸ καλύτερο δῶρο Θεοῦ γιὰ μιὰ γυναῖκα, εἶνε ἡ ὀμορφιά. Οἱ ἄντρες τρέχουν γοητευμένοι πίσω της.

»Ἂν ὅμως, ἀγαπητές μου ὡραῖες, προσέξετε καλύτερα — συνεχίζει ἡ Κώνσταντ — θὰ δῆτε ὅτι δὲν σᾶς ἀκολουθοῦν ἄνθρωποι, ἀλλὰ σᾶς περιτριγυρίζουν λύκοι, ποὺ δὲν ἀρκοῦνται ἁπλῶς νὰ θαυμάζουν τὴ θεία σας ἁρμονία, ἀλλὰ προσπαθοῦν νὰ βροῦν τὴν εὐκαιρία, γιὰ νὰ σᾶς... κατασπαράξουν!

»Ποιὸς λίγο ποιὸς πολύ, κάθε ἄντρας εἶνε κι' ἕνας λύκος καὶ κάθε ὄμορφη γυναῖκα, σὲ κάθε της βῆμα, κάθε της κίνησι, κινδυνεύει νὰ... κατασπαραχθῆ».

Σὲ ἑφτὰ κατηγορίες - τύπους θὰ μποροῦσαν νὰ καταταχθοῦν οἱ λύκοι αὐτοί: Τὸν παιδαριώδη, τὸν «σελέμη», τὸν ἀπελπισμένο, τὸν ἔμπειρο, τὸν ἐπίμονο, τὸν φροῦντικὸ καὶ τὸν ρωμαντικὸ τύπο.

Ὁ παιδαριώδης ἀρχίζει συνήθως τὴν ἐξομολόγησί του μὲ τὴ φρᾶσι:

— Εἶμαι τόσο μόνος! Κανεὶς δὲν μ' ἀγαπᾶ...

Παριστάνει τὸν ἀφελῆ καὶ ἐμπορεύεται τὴν ἐρωτική του... ἐρημία γιὰ νὰ προκαλέση τὴ συμπάθειά σας. Εἶνε συνεπῶς ἀρκετὰ ἐπικίνδυνος γιατὶ θίγει τὴν πιὸ εὐαίσθητη γυναικεία χορδή. Γιὰ νὰ τὸν διώξετε, πέστε του, πὼς ἡ ἀγάπη σας ἀνήκει... σ' ὅλους τοὺς ἄντρες καὶ δὲν μπορεῖτε νὰ τὴ χαρίσετε σε ἕναν μόνο.

Ὁ σελέμης, πηγαίνει κατ' εὐθεῖαν στὸ ψητό:

— Πῶς ἀλλοιῶς θά... περάσουμε καλύτερα τὴ βραδυά μας;

Κύριο χαρακτηριστικό του εἶνε ὅτι ἂν καὶ κερδίζη ἀρκετὰ χρήματα, βρίσκεται πάντα μὲ ἄδειο πορτοφόλι.

Ἂν τὰ καταφέρη καὶ τὸν δεχθῆτε, δὲν διστάζει νὰ ξεγλυστρήση ὡς τὴν κουζίνα καὶ νὰ σᾶς ἐπιτεθῆ φλογερῶς τὴν ὥρα ποὺ τοῦ ψήνετε τὸν καφέ! Κάποτε προτιμάει νὰ κάνη τὴν ἴδια δουλειὰ στὸ δρόμο, ἐνῶ σᾶς συνοδεύει ἀπὸ τὸν κινηματογράφο στὸ σπίτι σας. Ἡ καλύτερη μέθοδος γιὰ νὰ τὸν κάνετε νὰ μὴ σᾶς ξαναενοχλήση εἶνε νὰ ἐπιμείνετε νὰ πᾶτε νὰ γλεντήσετε σ' ἕνα κοσμικὸ κέντρο καὶ νὰ τὸν ἀφήσετε νὰ πληρώση ἕνα γερὸ λογαριασμό. Αὐτὴ ἡ «συμφορὰ» τὸν τρέπει εἰς φυγήν.

Ὁ ἀπελπισμένος λύκος παραπονεῖται γιὰ τὴ σκληρότητα τῆς ζωῆς καὶ ξημεροβραδυάζεται στὸ πιοτό. Παριστάνει τὸν δυστυχισμένο σύζυγο, ποὺ δὲν τὸν νοιώθει ἡ γυναῖκα του καὶ σᾶς ἀπειλεῖ ὅτι ἂν δὲν τοῦ χαρίσετε λίγη ἀγάπη, θά... πέση στὸ ποτάμι νὰ πνιγῆ! Γιὰ νὰ τὸν ξεφορτωθῆτε, ἀφῆστε τον νά... πέση καὶ νὰ εἶστε βέβαιη ὅτι δὲν πρόκειται νὰ πνιγῆ.

Ὁ ἔμπειρος λύκος, εἶνε κάπως περασμένης ἡλικίας. Γιὰ νὰ τὸν ξεφορτωθῆτε μιλῆστε του γιὰ τοὺς ξεμωραμένους ἐρωτευμένους.

Ὁ ἐπίμονος λύκος βρίσκεται πάντα μπροστά σας.

Τὸν συναντᾶτε, στὰ τραῖνα, στὰ λεωφορεῖα, στὰ μπάρ, στοὺς κινηματογράφους. Ἀκόμη καὶ στοὺς τηλεφωνικοὺς θαλάμους, μπορεῖ νὰ τρυπώση γιὰ νὰ σᾶς κάνη τὶς προτάσεις του. Σᾶς παίρνει ἀπὸ πίσω, σᾶς ἀκολουθεῖ ὡς τὴ στάσι τοῦ τράμ, γίνεται ἡ σκια σας, φτάνει ἀκολουθῶντας σας ὡς ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ σας. Κύριο χαρακτηριστικό του εἶνε ἡ ἐξαιρετικὴ ἐπιμονή του. Ἂν τὸν βρίσετε ἢ τοῦ δώσετε καμμιὰ μὲ τὴν τσάντα σας στὸ κεφάλι, δὲν ὑποχωρεῖ. Ἀντίθετα ἐρεθίζεται καὶ ἐπιμένει περισσότερο, νομίζοντας πὼς αὐτὸ σημαίνει ὅτι τόν... προσέξατε. Γιὰ νὰ ἀπαλλαγῆτε, τὸ καλύτερο εἶνε, τὴ στιγμὴ ποὺ σᾶς ἐνοχλεῖ, νὰ φωνάξετε ἕναν ἀστυφύλακα.

Ὁ φροῦντικὸς τύπος συναντᾶται συνήθως μεταξὺ τῶν ἀνωτέρων κοινωνικῶν στρωμάτων, συχνάζει στὶς λέσχες καὶ στὰ κοσμικὰ κέντρα. Κομψός, καλοντυμένος, εὐγενής, ἔξυπνος, σᾶς βεβαιώνει μὲ ἄφθαστο ὕφος ἐπιστημονικῆς ἐμβριθείας ὅτι οἱ ἠθικοὶ περιορισμοὶ καταστρέφουν τήν... προσωπικότητά σας.

— Κι' εἶστε μιὰ τόσο ξεχωριστὴ προσωπικότης, ποὺ εἶνε κρῖμα νὰ μήν... ἀναδειχθῆ! συμπληρώνει γιὰ νὰ σᾶς ὑποσχεθῆ ὅτι εἶνε ἕτοιμος νὰ σᾶς βοηθήση ν' ἀναπτύξετε ὅλες σας τὶς χάρες καὶ τὰ ἀτού σας ὡς γυναίκα. Ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ ν' ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ τὴν καταδίωξι τοῦ ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνου αὐτοῦ λύκου, εἶνε νὰ τοῦ δώσετε νὰ καταλάβη ὅτι προτιμᾶτε τὴν γυναικεία προσωπικότητα τῶν αὐστηρῶν ἠθικῶν ἀρχῶν τῆς μέσης Βικτωριανῆς ἐποχῆς.

Τέλος ὁ ρωμαντικὸς τύπος, ἀρχίζει μὲ τά... μεγάλα λόγια τοῦ ἔρωτος:

— Ποιὸς τάχα θνητὸς θὰ εἶχε τὴ δύναμι, ν' ἀντισταθῆ στὴ θεῖα σου ὀμορφιά;

Μὴ σᾶς φανῆ παράξενο: Τὰ λόγια αὐτὰ δὲν θὰ σᾶς τὰ ἀπευθύνη κανένας ποιητής, ἀλλὰ συνήθως κάποιος στρατιωτικός, μὲ τὸ στῆθος του φορτωμένο παράσημα καὶ μὲ ὕφος Σὰρλ Μπουαγιέ. Τὸ ἴδιο βέβαια, συμβαίνει καὶ μὲ ἄλλους ὡραίους ἄντρες, κομψοντυμένους, εὐγενικοὺς καὶ μὲ ἀνεπτυγμένο τὸ αἴσθημα τοῦ ἔρωτος. «Εἶνε τόσο ἑλκυστικός, ὁ τελευταῖος αὐτὸς τύπος τοῦ λυκόκοσμου τῶν ἀντρῶν, καταλήγει ἡ Κώνσταντ, ὥστε θὰ ἤμουν εὐτυχισμένη, ἂν μποροῦσα νὰ σᾶς ἀπαλλάξω ἀπ' αὐτόν, ἐγὼ ἡ ἴδια, γιά... λογαριασμό μου».

Φυσικά, αὐτὰ ποὺ λέγει ἡ Κώνσταντ, ἀφοροῦν τοὺς Ἀμερικανοὺς καὶ τὶς Ἀμερικανίδες, ἀλλὰ μποροῦν νὰ τὰ ἔχουν ὑπ' ὄψιν τους καὶ οἱ δικές μας ὡραῖες, προκειμένου νὰ προφυλαχτοῦν ἢ νὰ κάνουν τήν... ἐκλογή τους μεταξὺ τῶν ἐδῶ λύκων.

Οἱ λωλάδες τῆς Ἐφταλίας

Ἡ λορδίνα

Ἡ Στάσα τοῦ Μανταμπάσα ἤστειλε τὴν κόρη τση τὴν Κατίνα μὲ τὰ οὐάλια, τσοὶ λαμπάδες καὶ τσοὶ μπλίρες στὴ Λόντρα. Ἀγαποῦσε ἕναν Ἰγγλέζο φαντάρο ποὺ ἤθελε νὰ τὴν στεφανωθῆ τὸ Κατινάκι. Καὶ τὰ γράμματα τση γεμάτα μεγαλεῖα δόξες καὶ ρεκλάμες, γεννήκανε καῦμοι κι' ἀναστεναγμοὶ στσοὶ λεύτερες τοῦ μαχαλᾶ.

«...Ἐγὼ ἐδῶ τοὺς ἔγραφε, δὲν πατάω - πετάω! Εὐτὺς π' ἀριβάρισα ὁ Τζίμης μ' ἔκανε ἀχταρμὰ ἀπ' τὴν βάρκα μέσα στὴ λεμουζίνα του καὶ μ' ἔβγαλε τσάρκα. Ζοῦμε πλουσιοπάροχα μέχρι μπούνια! Οὖλο χουζοῦρι κι' ἄνεσι. Τουέντυ λόρδοι ἀπὸ σεβντὰ πέσαν νὰ μὲ στὸν Τάμεσι! Τὸ σπίτι μου οὖλο πούλουδα, λίρες καὶ κουμπιά. Πατάω ἕνα κουμπὶ καὶ μὲ ξαπλώνουν στὸ κρεββάτι μου, πατάω ἄλλο καὶ μὲ ντύνουν πατάω τρίτο καὶ μὲ χτενίζουν, μὲ ξεσκονίζουν, μὲ μπεσλεντίζουν καὶ τὸ Τζίμη τὸν μπαρμπερίζουν καὶ τὸν σφουγγίζουν. Ἐδῶ οὖλα εἶνε ἠλεκτρισμός βιταμίνες καὶ νάϋλον!...»

Κι' ἡ μάνα τῆς Κατίνας, ὅπως οὖλες οἱ μανάδες καμάρωνε σὰν τὸ νύφτικο σκεπάρνι.

— Εἶδες τύχη, Στάσα μου; Ἀσημένιο τὸν ὀνειρεύτηκε καὶ μαλαματένιο τὸν βρῆκε ἡ κόρη σου ἤλεγε ἡ Ἐφταλία.

Καὶ πάλι σὲ λίγες μέρες ὕστερα ἦρθε δεύτερο γράμμα μὲ πιότερα φούμαρα:

«...Ἤμαθα πιὰ φαρσὶ τὰ ἐγγλέζικα μὲ τὴν τριβή. Φρεκαντάρω οὖλο μονοκλάκηδες καὶ κυρίες τσῆ τιμῆς. Τρώγω μὲ κονσόλοι, καὶ βίτσι κονσόλοι! Ὁ Τζίμης μὲ πάει στὰ κοντσέρτα κι' εἶδα οὖλες τσ' ὀμορφιές. Λαχταρῶ ὅμως τὰ μπουζούκια καὶ λιγάκι Τζιτζιφιές! Σ' ἀποθύμησα, μάνα μου καὶ θἄρθω πολὺ γλήγορα...»

— Σίγουρα ὁ Τζίμης τὴν σιχτίρντισε! λέγανε οἱ γειτόνισσες.

Κι' ἡ Ἐφταλία μεγάλη θεατρίνα φώναζε δῆθεν ἀναναχτισμένη:

— Ἄχ, ὁ κόσμος εἶνε πολὺ ζουλόφτονος. Ἡ χαρὰ ποὺ εἴχανε σὰν ἤφευγε τώρα διπλῆ ζουγραφίστηκε στσοὶ μοῦρες τους ποὺ γυρίζει. Κι' αὐτὴ ἡ δεύτερη εἶνε ἡ ἀληθιανή.

Τὸ ἄλλο βράδυ ἀπ' τὴν ταβέρνα τοῦ Σκνίπα στείλανε καὶ φωνάξανε τὴν Ἐφταλία:

— Ἔλα βρὲ χριστιανή μου νὰ μᾶς κάνης τὸν ντραγουμάνο. Ἦρθε μιὰ καὶ μιλάει τὰ ἑλληνικὰ τσάτρα - πάτρα.

Ἡ Ἐφταλία ἤτρεξε περίεργη.

— Ἤθοι καλέ! φώναξε εὐτὺς ποὺ τὴν καρσιλάντισε. Δὲν εἶσαι ἡ Κατίνα;

— Γιές... Κάθριν... γιοῦ;

— Τί γιοῦ μωρὴ καὶ κορκ - κουγιοῦ... Ἐγὼ εἶμαι ἡ Ἐφταλία δὲν μὲ γνώρισες; Πῶς τὰ καλοπέρασες;

— Λόντρα βέρυ βέρυ κόλτ.

— Βρὲ Ἐφταλία, ρώτησε ὁ ταβερνάρης τί θὰ πῆ αὐτὸ τὸ κόλτ;

— Πῶς τὴν ξεκόλλησε ὁ Τζίμης σὰν τὴν τρίχα ἀπ' τὸ προζύμι!

Μὰ ἡ Κάθριν τὸ βιολί τση Ἐξακολουθεῖ τὰ μεγαλεῖα τση:

— Λόντρα βέρυ νάϊς. Βιταμίνες τοῦ μόρνιν, βιταμίνες τοῦ νάϊτ πάρτυ μὲ βιταμίνες, φλὲρτ μὲ βιταμίνες.

— Καὶ ναμπροὶ μὲ βιταμίνες! πρόσθεσε ἡ Ἐφταλία.

Στὸ μεταξὺ ἡ Κάθριν ἤπεσε μὲ τὰ μοῦτρα σὲ μιὰ διπλῆ φασουλάδα ποὺ τῆς φέρανε κι' ἤτρωγε καὶ φώναζε:

— Ὂλ ράϊτ!

Κι' ἡ Ἐφταλία δὲν βάσταξε πιὰ καὶ ξεφώνισε:

— Τί ὂλ ράϊτ ποὺ μᾶς ἦρθες νέστεο νάϊτ, κι' ἀκόμα δὲν στόμωσες καὶ δὲν ἔχεις ντερμάνι καὶ ντανιαντισμό;

Κι' ἀμέσως πετάχτηκε στὸ ντουρσέκι γιὰ νὰ δώση στὸ μαχαλᾶ τσοὶ μουζτέδες:

— Τρεχᾶτε νὰ δῆτε τὴν Κάθριν τὴν Κατίνα ποὺ ἀπ' τὴν πεῖνα ἠκατάντησε... Λορδίνα!...

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τὰ ντέρτια τοῦ Κιρκόρ

Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

Πέθανε ὁ μπαρμπ' Ἀναστάσης, ἕνας παληὸς ἀρκαντάσης τοῦ Κιρκόρ.

— Αὐτός, μπέ, ἐφὲς ἥρωας λιοντάρι ἤτανε! ἔλεγε συγκινημένος ὁ Κιρκόρ, καὶ περίμενε μὲ τὸν Στόκλη ἔξω ἀπ' τὸν καφενέ, ὡς ποὺ ν' ἀριβάρη ὅλη ἡ παρέα, γιὰ νὰ πᾶνε ὅπως ἦταν τ' ἀντέτι, νὰ ξενυχτίσουν τὸν νεκρό.

Κι' ὁ Στόκλης ποὺ εἶχε κέφια καὶ ἤξερε πὼς ὁ Κιρκὸρ πίστευε στὰ στοιχειὰ καὶ στὰ φαντάσματα, βρῆκε εὐκαιρία νὰ τοῦ κάνη πάλι ἕνα δυὸ κόλπα γιὰ νὰ σπάση πλάκα.

Κι' ἔτσι, ἐκεῖ ποὺ καρτεροῦσαν τοὺς ἄλλους κι' ὁ Κιρκὸρ κουβέντιαζε μ' ἕναν Ἠπειρώτη ποὺ πουλοῦσε κάστανα, βρῆκε εὐκαιρία ὁ Στόκλης κι' ἔδεσε στὸ ἕνα πόδι τῆς φουφοῦς ἕνα σπάγγο ποὺ τὴν ἄλλη ἄκρη του τὴν εἶχε δέσει στὴ ρόδα ἑνὸς αὐτοκινήτου ποὺ στάθμευε ἐκεῖ κοντά. Κι' ὅταν σὲ λίγο ξεκίνησε τὸ αὐτοκίνητο τράβηξε καὶ τὴν φουφοῦ.

— Ἀμάν, ἀμάν, φαντάσματα πλακώσανε! φώναξε φοβισμένος ὁ Κιρκόρ.

Ὁ καστανᾶς σταυροκοπήθηκε κι' ἄρχισε νὰ τρέχη ξοπίσω ἀπ' τὴν φουφοῦ, ποὺ ἔφευγε σὰν νὰ τὴν εἶχε ἁρπάξει μιὰ δύναμι ἀόρατη.

— Φτοῦ ἀλλὰχ μπελανίβερσιν! συνέχισε ὁ Κιρκὸρ κατάχλωμος. Στοιχειὰ - μαστιχιὰ ἐκεῖ!... Ἄϊντε, Ἰστόκλη ἐφέντη, γκιντελούμ.

Κι' ὅπως ἡ παρέα ἀργοῦσε νὰ φανῆ, τράβηξαν οἱ δυό τους γιὰ τὸ ξενύχτι.

Στὸ δρόμο, ὁ κατεργάρης ὁ Στόκλης, γιὰ νὰ τὸν τρομοκρατήση ἀκόμα πιότερο, τοῦ διηγόταν τέρατα καὶ σημεῖα. Πῶς τὰ φαντάσματα μιὰ νύχτα πέταξαν ἀπὸ μιὰ πολυκατοικία τὰ ἔπιπλα στὸ δρόμο, ὅτι τὰ κεραμίδια σ' ἕνα παληὸ γνωστό του σπίτι χόρευαν καρσιλαμᾶ κάθε βράδυ.

— Ἀμάν! Ἀμάν! πάψε ριτζᾶ ἐντέριμ! τοῦ φώναξε τρομοκρατημένος ὁ φουκαρᾶς ὁ Κιρκόρ.

Ὅταν τέλος φτάσανε στὸ σπίτι τοῦ μακαρίτη ἦταν σχεδὸν μεσάνυχτα. Ἡ ὥρα τῶν φαντασμάτων.

— Αὐτή, μπέ, πίζουλη ὥρα εἶνε, γιαβρούμ! μουρμούρισε ὁ Κιρκόρ.

— Οὐλέν, εἶπε κατόπιν στὴ χήρα, τώρα πρέπει νἄνε μεάλη πομονή σου, πιὸ μεάλη ἀπὸ λύπη σου!

Κι' ἐκείνη τὸν ἄκουγε κλαίγοντας.

Σὲ λίγο ὅλα εἶχαν καταλαγίσει. Ἔπαψαν πιὰ οἱ συγγενεῖς νὰ δίνουν καφέδες, τὴ χήρα τὴν ἔβαλε ὁ Κιρκὸρ μὲ τὸ ζόρι νὰ ρεποζάρη λίγο, οἱ γυναικοῦλες μιὰ - μιὰ καληνυχτίσανε κι' ἔφυγαν.

Κι' ἔτσι ἔμειναν πλάϊ στὸ μακαρίτη οἱ δυὸ παληοί του φίλοι: Ὁ Κιρκόρ, π' ἄρχισε τὰ χασμουρητὰ κι' ὁ Στόκλης, ποὺ ἤθελε ζὸρ - ζορινὰ νὰ τοῦ καταφέρη ἕνα καινούργιο κόλπο.

— Ξέρεις, τοῦ εἶπε, στὸν κῆπο τοῦ συχωρεμένου ἔχει μιὰ μεγάλη ροδιά, πάω νὰ κόψω λίγα ρόδια νὰ φᾶμε.

— Ὄκι, Ἰστόκλη ἐφέντη, νὰ μὴν πηαίνης. Νὰ μείνω μονάχος μὲ πεταμένο φοβᾶμαι, γιαβρούμ.

— Πήγαινε λοιπὸν ἐσύ, βρὲ Κιρκόρ... γιατὶ δὲν κάνει ν' ἀφίσουμε μόνο τὸ μακαρίτη. Ἀλλὰ πρόσεξε νὰ διαλέξης ἕνα - δυὸ μεγάλα, κι' ὄμορφα ρόδια.

Κι' ἔτσι ὁ Κιρκὸρ βγῆκε, θέλοντας καὶ μή.

Τότε, ὁ Στόκλης τρύπωσε κάτω ἀπ' τὸ κρεββάτι ποὺ εἶχαν τὸ μακαρίτη.

Σὲ λίγο, ὁ Κιρκόρ, ξαναγύρισε καὶ φώναξε:

— Ἤφερα τὰ ρόντια.... μπουγιουρούμ!... Μὰ γιατί, μπὲ Ἰστόκλη, ντὲν μιλᾶς;... Κοιμήθηκες... ντὲν τέλεις νὰ φᾶς; Ποῦ εἶσαι, μπέ;

Καὶ τότε ἀκούστηκε ἀλλαγμένη καὶ τρομερὴ ἡ φωνὴ τοῦ Στόκλη κάτω ἀπ' τὸ κρεββάτι, λὲς καὶ μιλοῦσε ὁ μακαρίτης:

— Ἐσένα φαγωμένο τὰ κάνω, Κιρκόρ!...

— Ἀμάν! Ἀμάν! μπέκρ Ἀναστάση νεκρανάστασι ἤπατε... Βοήτειαααα!... ξεφώνισε σερσεμιασμένος ὁ Κιρκόρ, πετάχτηκε ἔξω κι' ἔτρεχε μπαϊλντισμένος.

Στὸ Ντουγροῦτι πῆρε τὴν ἀναπνοή του.

— Οὐλὲν Κιρκόρ, τί ἤπατες μπέ; τρομαγμένη τὸν ρώτησε ἡ Τακουΐτσα σὰν ἔφτασε σπίτι του.

— Ὑναῖκα, πεταμένος πεινασμένος ἤτανε, ρόντια - βώντια, ἐμένα νὰ φάη ἤτελε!... Βάλαα μπίλαα. Ἂν ντὲν πιστεύης ἐμένα Ἰστόκλη ρώτα.

Κι' ἡ Τακουΐτσα, σκασμένη στὰ γέλια, τοῦ φώναξε:

— Βάϊ, μπουνταλᾶ, βάϊ πεταμένος τρώει ρόϊντο; Κορόϊντο εἶσαι, μπέ;...

Σ. Ρ.

Οἱ ἰδιοτροπίες τοῦ Πελοπίδα

Ἄνοιξαν!

Μπᾶ; Μπᾶ; Μπᾶ; Τί μοῦ λέτε δεσποινίς; Ἀλήθεια; Ὥστε ἄνοιξαν οἱ κινηματογράφοι! Γιὰ φαντάσου, γιὰ φαντάσου! Καλέ, δὲν τὰ μάθατε; Ἄνοιξαν οἱ κινηματογράφοι! Καὶ γι' αὐτό, λοιπόν, δεσποινίς μοῦ εἴσαστε τόσο χαρούμενη καὶ γελαστή, σὰν νὰ πανηγυρίζετε καμμιὰ σπουδαία ἑορτή, σὰν νὰ σᾶς ἦρθε κατακέφαλα καμμιὰ πολὺ εὐχάριστη εἴδησι! Ὥστε γι' αὐτό; Ἐπειδὴ ἄνοιξαν οἱ κινηματογράφοι! Πῶς; Ἂν δὲν χαίρωμαι κι' ἐγώ; Ἀμ δὲν βλέπεις ποὺ κοντεύω νὰ πηδήσω καὶ νὰ ὁρμήσω ἀπάνω σου καὶ νὰ σὲ καρυδώσω;

Λοιπόν, ἄνοιξαν οἱ κινηματογράφοι! Κι' ἔπειτα; Τί ἔγινε δηλαδή; Ποῦ βλέπεις τὸ κοσμοϊστορικὸ γεγονὸς γιὰ νὰ τὸ πανηγυρίσω κι' ἐγώ; Κινηματογράφοι εἶνε θ' ἀνοίξουν. Αὐτὴ εἶνε ἡ δουλειά τους. Τὸ χειμῶνα ἀνοίγουν οἱ χειμωνιάτικοι καὶ κλείνουν οἱ καλοκαιρινοί, τὸ καλοκαίρι ἀνοίγουν οἱ καλοκαιρινοὶ καὶ κλείνουν οἱ χειμωνιάτικοι. Αὐτὸ γίνεται κάθε χρόνο. Ἀλλὰ δὲν εἶνε κανένα σπουδαῖο γεγονὸς γιὰ νὰ πλημμυρίση χαρὰ καὶ ἀγαλλίασι ἡ ψυχή μας, νὰ σημαιοστολισθοῦμε, νὰ βγοῦμε στοὺς δρόμους νὰ χορεύουμε καὶ νὰ φιλιώμαστε. Ἄνοιξαν οἱ κινηματογράφοι καὶ θὰ πᾶς νὰ μοῦ χωθῆς στὴ σκοτεινὴ αἴθουσα καὶ θὰ μασσᾶς πασσατέμπο ὡς ποὺ ν' ἀρχίση ἡ προβολή. Καὶ θἄχης μαζὶ καὶ τὸ φίλο ποὺ θὰ σοῦ τραβάη τὸ εἰσιτήριο. Καὶ θὰ χάσκης μπροστὰ σ' ὅσα θὰ σοῦ δείχνη τὸ πανί καὶ θὰ λιγώνεσαι ὅταν βλέπης τὰ σκηνοθετημένα φιλιὰ τῶν ἀστέρων καὶ θὰ κλαῖς ὅταν ἡ πρωταγωνίστρια ἐγκαταλείπεται ἀσπλάχνως ἀπὸ τὸν λεγάμενο καὶ θὰ φεύγης ὕστερα εὐχαριστημένη γιατὶ στὸ τέλος τὰ «παιδιὰ» παντρεύονται. Καὶ θὰ γλυκαίνεσαι ὅταν βλέπης στὸ πανὶ νὰ κάνη τὶς ξελιγωμάρες του ὁ Ροδόλφος Βαλεντῖνο. Πῶς; Δὲν ζῆ ὁ Ροδόλφος; Πέθανε ἐδῶ καὶ εἴκοσι πέντε χρόνια; Ἂ! Μὲ συγχωρεῖς, κοπέλλα μου ἀλλὰ δὲν τὄξερα. Δὲν παρακολουθῶ βλέπεις τὸ Ληξιαρχεῖο τοῦ Χόλλυγουντ οὔτε μοὔστειλε πρόσκλησι στὴν κηδεία του τὸ καϋμένο τὸ παιδί.

Κι' ἔπειτα γιὰ νὰ ποῦμε καὶ τὸ ἄλλο, τὸ καλοκαίρι δὲν πήγαινες στὸ σινεμά; Ἐγὼ θυμᾶμαι ποὺ σ' ἔβλεπα μὲ τὴν Ἔβγα στὸ χέρι νὰ πηγαίνης κάθε βράδυ στὴ μάντρα τῆς γειτονιᾶς σου. Πῶς; Ἄλλη χάρι ἔχει τὸ χειμερινὸ σινεμά, μὲ τὴν κλειστὴ αἴθουσα; Ἂ! Ἔτσι; Τί μοῦ λές; Ἔχει ὑποβλητικότητα καὶ μυστήριο; Ἂε νὰ κουρεύεσαι κορίτσι μου ποὺ μοὔμαθες τώρα καὶ τὴν ὑποβλητικότητα. Τί εἶπα; Νὰ πᾶς στὸ διάολο λέω καὶ νὰ μ' ἀφίσης στὴν ἡσυχία μου. Τὸ ἴδιο μοῦ κάνει κι' ἂν ἄνοιξαν τὰ σινεμὰ κι' ἂν δὲν ἄνοιξαν κι' ἂν παίζη ὁ Τάϋρον Πάουερ ἢ ὁ Μπομπανιώρνος. Κι' ἂν ἐλόγου σου ἐννοεῖς σώνει καὶ καλὰ νὰ πανηγυρίσης τὸ βαρυσήμαντο γεγονός, ἄειντε νὰ βρῆς τὰ ὅμοιά σου κουτορνίθια καὶ ἀνάψτε μαζὶ τὰ βεγγαλικά. Ἐγὼ νὰ μὴ σὲ ξαναϊδῶ στὰ μάτια μου γιατὶ σοῦ τὸ εἶπα καὶ στὸ ξαναλέω: θὰ σὲ καρυδώσω καὶ δὲν θὰ προφτάσης νὰ ἰδῆς σινεμά. Λιοντάρι τῆς Μέτρο Γκόλντουϊν!...

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

Μεταξὺ φίλων:

— Βρὲ ἀδερφέ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ συζητήση μαζί σου δὲν ἀντιλαμβάνεσαι ἀμέσως τὰ πράγματα.

— Ἔχεις δίκιο. Μισὴ ὥρα μοῦ μιλᾶς καὶ μόλις τώρα κατάλαβα πὼς εἶσαι βλάξ!...

★

Ἡ χαρτομάντις στὸν πελάτη της:

— Θὰ τραβήξης μεγάλη φτώχεια ὡς τὴν ἡλικία τῶν τριάντα ἐτῶν.

— Καὶ κατόπιν;

— Κατόπιν... θὰ συνηθίσης!

Ὁ Διεθνὴς Στίβος

ΑΝΑΠΗΡΟΙ... πρωταθληταὶ

Τελευταῖαι εἰδήσεις ἀπὸ τὴ φοιτητικὴ ζωὴ τοῦ Πανεπιστημίου Γέιλ ἀνέφεραν, ὅτι στοὺς πυγμαχικοὺς ἀγῶνες γιὰ τὴν ἀνάδειξι τῶν πρωταθλητῶν τοῦ Πανεπιστημίου αὐτοῦ ἐνεφανίσθη μὲ ἀξιώσεις κατακτήσεως τοῦ τίτλου τοῦ πρωταθλητοῦ τῶν ἐλαφρῶν βαρῶν ὁ... μονόχειρ φοιτητὴς Γουΐλλιαμς. Κυνηγοὶ τῶν ἀθλητικῶν περιέργων ἔτρεξαν ἀμέσως στὴν πυγμαχικὴ ἀρένα τοῦ Πανεπιστημίου Γέιλ καὶ κατάπληκτοι εἶδαν στὸ ρὶνγκ τὸν Γουΐλλιαμς, νὰ πυγμαχῆ μόνον μὲ τὸ δεξί του χέρι, γιατὶ τ' ἀριστερό του τὸ εἶχε κατακοματιάσει σὲ αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα καὶ οἱ χειροῦργοι τοῦ τὸ κόψαν σχεδὸν στὸν ὦμο. Ἂν καὶ τὸ νὰ πυγμαχῆ κανεὶς μ' ἕνα χέρι δὲν εἶνε τὸ ἴδιο μὲ τὸ ν' ἀγωνίζεται μὲ τὰ δυό του χέρια, ἐν τούτοις ὁ Γουΐλλιαμς μὲ σχετικὴ προπόνησι καὶ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια κατώρθωσε νὰ ἐξελιχθῆ σὲ ἄριστο καὶ μοναδικὸ στὰ παγκόσμια ἀθλητικὰ χρονικά, μονόχειρο πυγμάχο.

Ἡ περίπτωσις ὅμως τοῦ Γουΐλλιαμς, ποὺ διεκρίθη στὴν πυγμαχία παρὰ τὴν ἀναπηρία του δὲν εἶνε μοναδική. Ἂς θυμηθοῦμε σχετικῶς τὸν μονόποδα Οὔγγρο πρωταθλητὴ τῆς κολυμβήσεως Ὄλιβερ Χάλασυ, στὸ 1930.

Ὁ πατέρας τοῦ Χάλασυ εἶχε διακριθῆ στὸν πρῶτο παγκόσμιο πόλεμο καὶ εἶχε τιμηθῆ μὲ τὸν τίτλο τοῦ ἥρωος. Ὁ γυιός του ποὺ κληρονόμησε τὸν τίτλο τοῦ πατέρα του, σ' ἕνα τροχιοδρομικὸ ἀτύχημα ἔχασε τὸ ἀριστερό του πόδι. Πεισματάρης ὅμως καὶ φιλότιμος ὅπως ἦταν ἐπιδόθηκε στὸ κολύμπι καὶ σὲ ἡλικία δέκα μόλις χρόνων ἦταν περίφημος στὴν Οὐγγαρία ὡς ὁ μονόποδος κολυμβητής. Ἔφηβος ἀκόμη ὁ Χάλασυ εἶχεν ἐξελιχθῆ σὲ ἄσσον τῆς ὑδατοσφαιρίσεως (γουῶτερ - πόλο) καὶ σὲ πρωτοκολυμβητὴ μεγάλων ἀποστάσεων. Ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψι τοῦ διασήμου προπονητοῦ καὶ καθηγητοῦ ἀειμνήστου Σάντορ Κοῦγκλερ ὁ Χάλασυ κατώρθωσε νὰ γίνη γνωστὸς καὶ πέραν ἀπ' τὰ σύνορα τῆς πατρίδος του. Στοὺς κολυμβητικοὺς ἀγῶνας γιὰ τὸ πρωτάθλημα τῆς Εὐρώπης ὁ ἀνάπηρος αὐτὸς Οὔγγρος ἐνίκησε στὰ 1500 μ. τὸν πρωταθλητὴ τότε τοῦ κόσμου Γάλλο Ζὰν Ταρὶ» κι' ἀνεκηρύχθη πρωταθλητὴς τῆς Εὐρώπης. Ἡ νίκη του προξένησε κατάπληξι.

Στὴν ὑδατοσφαίρισι ἦταν ἐπίσης ὑπέροχος. Ὡς «σέντερ - χάφ» τῆς ἐθνικῆς ὁμάδος τῆς Οὐγγαρίας ἦταν ἀπαράμιλλος. Ἤξερε νὰ μοιράζη τὸ παιγνίδι, νὰ κυνηγᾶ τὴ μπάλλα καὶ νὰ ὁρμᾶ ἀκάθεκτα μέχρι τοῦ τέρματος τῶν ἀντιπάλων σπείροντας τὸν πανικό. Ἡ Οὐγγρικὴ τότε ὑδατοσφαίρισις ἦταν στὶς δόξες της καὶ ὁ Χάλασυ ἐδόξαζε τὰ χρώματα τῆς πατρίδος του σ' ὅλους τοὺς διεθνεῖς ἀγῶνες ποὺ ἔπαιζε ἡ ἐθνικὴ Οὐγγαρίας στὸ ἐσωτερικὸ καὶ στὸ ἐξωτερικό, ἀκόμη καὶ στοὺς Ὀλυμπιακοὺς τοῦ Λὸς Ἄντζελες.

Ἄλλος ἀνάπηρος πρωταθλητὴς τοῦ κόσμου ὑπῆρξε ὁ Ἀμερικανὸς δρομεὺς τοῦ ἑνὸς μιλλίου (1609 μ.) Γκλὲν Κάνιγκαμ. Σὲ ἡλικία 7 ἐτῶν εἶδε τὸ σπίτι του νὰ πιάνη φωτιά. Στὴν προσπάθεια του νὰ σώση τὸν ἀδελφό του ὥρμησε μέσα στὶς φλόγες κι' ἔπαθε σοβαρὰ ἐγκαύματα. Ἀπὸ τὸ δεξί του πόδι τοῦ ἔκοψαν τὰ δάχτυλα. Συγχρόνως καὶ τοῦ ἀριστεροῦ του ποδιοῦ ἡ πατοῦσα εἶχε πολτοποιηθῆ ἀπὸ τὰ ἐγκαύματα. Μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν 14 ἐτῶν ὁ Κάνιγκαμ ἐκούτσαινε χαρακτηριστικώτατα. Κάθε ἄλλος στὴν περίπτωσί του δὲν θὰ ἀπησχολεῖτο μὲ τ' ἀθλητικά.

Ὁ Κάνιγκαμ ὅμως ἀγαποῦσε τὸ στίβο καὶ μὲ τὴ δύναμι τῆς ὑπερανθρώπης θελήσεως του ἔτρεχε, ἔτρεχε, ἔτρεχε. Μιὰ μέρα, ἐπὶ τέλους κατώρθωσε νὰ νικήση τὸν Μπὶλ Μπόθρον κι' ἔτσι πιστοποίησε πὼς ἕνας ἀθλητὴς χρειάζεται πρὸ παντὸς μεγάλες ψυχικὲς δυνάμεις.

Ξεχωριστὴ θέσι στὴν ἀθλητικὴ οἰκογένεια τῶν ἀναπήρων κατέχουν καὶ οἱ Ἰταλοὶ ἄχειρες ποδοσφαιρισταὶ Λοῦπε καὶ Ζαράτε. Ὁ τελευταῖος μάλιστα ἦταν ἱκανώτατος καὶ μαχητικώτατος. Ἄλλος μονόχειρος ποδοσφαιριστὴς ἦταν ὁ περίφημος «σέντε φὸρ» τῆς ὁμάδος Τσέλσυ καὶ ἀρχηγὸς τῆς ἐθνικῆς ὁμάδος τῆς Σκωτίας Ἄντυ Οὐΐκσον. Ὁ ἴδιος ἐφημίζετο γιὰ τὴν εἰδικότητα του στὸ μπιλιάρδο, στὴν ἀντισφαίρισι (τέννις) καὶ στὸ γκόλφ. Μονόπους παίκτης τοῦ ράγκμπυ ἦταν καὶ ὁ Ἄγγλος Πίτερ Χόουαρδ, ποὺ εἶχεν ἐκλεγῆ γιὰ παίκτης τῆς ἐθνικῆς ὁμάδος τῆς Ἀγγλίας καὶ διεκρίνετο πάντοτε γιὰ τὸ σκληρό του παιγνίδι.

Ἀναφέρονται καὶ ἄλλοι ἀνάπηροι ἀθληταί, ποὺ διακρίθηκαν στοὺς ἀθλητικοὺς στίβους. Ὁ ἀνάπηρος πολέμου Ντέντον, ἀπὸ τὸ Νόρθερν τῆς Οὐαλλίας, ἦταν ἐξαιρετικὸς παίκτης τοῦ κρίκετ, ἂν καὶ ἔπαιζε μὲ ξύλινο πόδι. Ὁ ἀκροβάτης Τζόννυ Ἔϊκ περπατοῦσε, ἔτρεχε καὶ χόρευε στὰ δάχτυλα τῶν χεριῶν του, γιατὶ δὲν εἶχε πόδια! Ὁ μονόχειρ Καναδὸς Νόρμαν Φάλκνερ ἦταν πρωταθλητὴς τῆς παγοδρομίας. Ὁ Ἀμερικανὸς σφαιροβόλος Κίνγκστον κατώρθωνε νὰ ἐπιτυγχάνη καλὲς ἐπιδόσεις στὴ σφαιροβολία ρίχνοντας μὲ τά... πόδια!

Στὴν ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀθλητισμοῦ ἀναφέρονται ἐπίσης παρόμοια παραδείγματα ἀναπήρων ἀθλητῶν, ποὺ πέτυχαν ἀθλητικὰ θαύματα. Ὁ μονόχειρ Ὑδραῖος κολυμβητὴς καὶ δύτης Μάγγος ἦταν περίφημος στὴν ἐποχή του. Ὁ χωλὸς ἅλτης τοῦ Πανελληνίου Δαυῒδ εἶχεν ἐξελιχθῆ σὲ ἐξαιρετικὸν ἅλτην εἰς ὕψος. Ὁ πολεμικὸς ἀνάπηρος Σμπάνιας εἶνε καὶ σήμερα ἀκόμη πρωταθλητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν στὴν ὕπτια κολύμβησι.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

✪✪

Ὁ Ὄουενς ἅλτης εἰς ὕψος

Ὁ Τζέσσε Ὄουενς, ὁ περίφημος νέγρος Ὀλυμπιονίκης τοῦ Βερολίνου, ποὺ πέτυχε τὸ ἐξαιρετικὸ κατόρθωμα νὰ τιμηθῆ μὲ τέσσερα Ὀλυμπιακὰ χρυσᾶ μετάλλια (δρόμ. 100, 200 μ. ἅλμα εἰς μῆκος καὶ σκυταλοδρομία 4×100 μ.), ἄρχισε τὸ στάδιό του μ' ἕνα ἀγώνισμα στὸ ὁποῖον οἱ εἰδικοὶ προέβλεπαν πὼς θὰ πετύχαινε διεθνῆ ρεκόρ. Τὸ ἐγκατέλειψε ὅμως πολὺ γρήγορα. Αὐτὸ συνέβη τὸ 1932 στὸ Κλήβελαντ τοῦ Ὀχάϊο ὅπου ὁ Ὄουενς, σὲ ἐπισήμους ἀγῶνες, ἐπέτυχε ἕνα ἅλμα εἰς ὕψος 1,88 μ. Φαίνεται ὅμως πὼς ὁ Ὄουενς δὲν ἀγάπησε τὸ ἀγώνισμα αὐτό. Ἀκολουθῶντας τὶς συμβουλὲς τοῦ διασήμου Ἀμερικανοῦ Ρόμπερτσον ρίχθηκε μὲ μανία στοὺς δρόμους ταχύτητος καὶ στὸ ἅλμα εἰς μῆκος καὶ ἐπέτυχε τὰ ὑπέροχα παγκόσμια ρεκόρ του.

Αὐτὸ ἀποδεικνύει ἀκόμα μιὰ φορά, ὅτι τὸ καθετὶ ἐπιτυγχάνεται, φτάνει νὰ ὑπάρχη θέλησις.

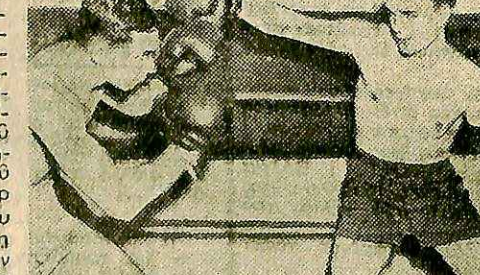

Ὁ Ἀμερικανὸς φοιτητὴς Γουΐλλιαμς μονόχειρος ἀθλητὴς τῆς πυγμαχίας.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Ἄνω κάτω σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΗΜΕΡΟΣ – ΣΕΜΝΟΣ. 2) ΣΑΠΩΝ. 3) ΙΕΡΑ – ΑΦΟΥ. 4) ΑΝΤΙ – ΑΚΜΗ. 5) ΙΑ – ΑΡΣΙΝΟΗ – ΑΝ. 6) ΑΜΑΞΑ – ΜΝΗΜΑ. 7) ΧΛΙΔΗ. 8) ΧΟΚΕΫ – ΤΟΝΟΣ. 9) ΑΣ – ΜΝΗΣΤΗΡ – ΣΙ. 10) ΑΠΩΝ – ΙΣΟΝ. 11) ΤΩΡΑ – ΣΗΜΑ. 12) ΠΟΡΤΑ. 13) ΑΜΑΖΩΝ – ΩΡΙΑΙΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΗΛΙΚΙΑ – ΧΑΡΤΙΑ. 2) ΑΜΝΟΣ. 3) ΕΔΡΑ – ΑΡΜΑ. 4) ΑΝΑΞ – ΕΜΠΑ. 5) ΩΣ – ΤΡΑΧΥΝΩ – ΠΩ. 6) ΣΑΝΙΣ – ΗΝΙΟΝ. 7) ΙΛΙΑΣ. 8) ΣΩΤΑΝ – ΤΙΚΤΩ. 9) ΕΝ – ΚΟΜΗΤΗΣ – ΑΡ. 10) ΑΜΗΝ – ΟΡΟΣ. 11) ΝΕΦΗ – ΝΗΜΑ. 12) ΑΜΜΟΣ. 13) ΣΟΥΝΝΑ – ΣΙΓΑΡΑ.

Γεωγραφικὸς γρῖφος

1) ΤεΡψιχόρη.
2) ἈνΟιξις.
3) ΜόΔα.
4) ἜλΑφος.
5) ΣάΝδαλον.
6) ἸσΟν.
7) ΣέΣωστρις.

Καθέτως σχηματίζονται οἱ ποταμοὶ Τάμεσις καὶ Ροδανός.

Ἀπρόοπτο

Δὲν μπορεῖ νὰ κινηθῆ σὲ νερὸ θερμοκρασίας 20 βαθμῶν φαρενάϊτ γιατὶ τὸ νερὸ αὐτὸ θάχη γίνει πάγος.

Δεξιὸ ἢ ἀριστερό ;

1) Μὲ τὸ δεξιό. 2) Ἀπ' τὴν ἀριστερή. 3) Τὸ ἀριστερό. 4) Ἀπ' τὸν ἀριστερό. 5) Στὰ δεξιά της.

Ἕνα λάθος

Γιατί, ἂν πραγματικὰ νόμιζε πὼς ἦταν τὸ δικό του δωμάτιο, δὲν θὰ χτυποῦσε τὴν πόρτα.

Τὸ φυτὸ

Χρειάζεται 49 ἡμέρες, γιατὶ τὴν 49η ἔχει μέγεθος μισὸ ἀπ' ὅσο ἀποκτᾶ τὴν 50ή.

Ἐρωτήσεις

1) Ναί βρέχει συχνά ἀλλὰ οἱ σταγόνες τῆς βροχῆς ἐξατμίζονται ἀπ' τὸν ἥλιο πρὶν φτάσουν στὸ ἔδαφος. 2) Μὲ μοσχομπίζελα. 3) Ἡ ἴδια λέξις («Ἀμήν»).

Μετρῆστε τὰ τρίγωνα

Ὑπάρχουν 146 τρίγωνα, 120 γωνίες καὶ 51 τετράπλευρα.

Δημοτικὸ αἴνιγμα

Οἱ σπόροι τοῦ σταριοῦ οἱ μυλόπετρες τὸ ἀλεύρι.

Γύρω ἀπ' τὴ Βίβλο

1) Στὴν ἑβραϊκή. 2) Ὁ Λουκᾶς. 3) Ὁ Ἰακὼβ καὶ ἡ Ραχήλ. 4) 100 ἐτῶν. 5) Ὁ Λάζαρος.

Μὲ τὰ ἴδια ψηφία

Εἶνε οἱ ἀριθμοὶ 14367 καὶ 71634.

Ἡ λύσις τοῦ 194ου σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΙΚΑΝΟΣ – ΚΡΑΣΠΕΔΑ. 2) ΑΞΙΑ – ΤΑ. 3) ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ – ΠΑΤΗΣΙΑ. 4) ΟΣΟΣ – ΜΑΝΗ. 5) ΑΜΝΟΣ – ΣΙΝΑΣ – ΡΟΦΟΣ. 6) ΡΙΟΝ – ΑΕΡΑΣ – ΘΥΡΑ. 7) ΣΟΦΟΣ – ΡΟΣ – ΜΩΛΟΣ. 8) ΙΣ – ΣΥΝΟΛΟΝ – ΤΙΝΑΣ. 9) ΣΟΛΟ – ΙΜΑΣ. 10) ΛΥΣΙΣ – ΥΦΑΝΤΟΣ – ΦΑ. 11) ΤΥΝΙΣ – ΑΒΕ – ΑΟΣΤΗ. 12) ΡΩΤΑ – ΣΥΡΤΑ – ΟΛΕΣ. 13) ΑΝΟΜΑ – ΞΟΑΝΑ – ΚΑΙΝΑ. 14) ΩΤΩΝ – ΝΑΝΙ. 15) ΟΜΙΚΡΟΝ – ΒΑΡΩΝΙΚΟΙ. 16) ΟΥ – ΣΩΠΑ. 17) ΦΩΤΙΣΜΟΣ – ΝΗΣΤΙΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΝΑΥΑΡΧΙΣ – ΤΡΑΝΟΣ. 2) ΜΙ – ΛΥΩΝ. 3) ΚΟΤΙΝΟΣ – ΣΥΝΤΟΝΙΖΩ. 4) ΟΝΟΣ – ΣΙΑΜ. 5) ΝΑΝΟΣ – ΦΥΣΙΣ – ΑΩΡΟΙ. 6) ΟΞΟΣ – ΦΟΝΟΣ – ΤΟΥΣ. 7) ΣΙΜΟΣ – ΣΟΛ – ΑΥΞΩΝ. 8) ΑΙΣΙΑ – ΛΟΥΒΡΟΝ – ΤΟ. 9) ΝΕΡΟ – ΦΕΤΑ. 10) ΡΕ – ΜΑΡΟΝΙΑ – ΑΝΝΑΣ. 11) ΠΑΣΑΣ – ΜΝΑΑΡΩΝ. 12) ΣΤΑΝ – ΤΑΤΟΪ – ΝΩΠΗ. 13) ΠΑΤΗΡ – ΜΙΣΟΣ – ΚΙΝΑΣ. 14) ΟΘΩΝ – ΣΤΟΑ. 15) ΔΑΣΟΦΥΛΑΞ – ΗΛΙΑΚΑΙ. 16) ΘΡΟΣ – ΕΝ. 17) ΠΑΤΣΑΣ – ΜΑΣΣΑΛΙΑ.

ΕΝΑΣ ΦΤΩΧΟΣ... ἑκατομμυριοῦχος

Ἡ ἀπίστευτη ἱστορία ἑνὸς συγχρόνου Ἀμερικανοῦ Κροίσου

Εἶνε πραγματικὴ καὶ σύγχρονη ἱστορία: Ὡς χθὲς ἀκόμη ζοῦσε, ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ εἶχε 18.000.000 δολλάρια κι' ὅμως νόμιζε τὸν ἑαυτό του φτωχό!

Ὀνομαζόταν Σίντνεϋ Ζόλλικόφφερ Μίτσελ καὶ εἶχε γεννηθῆ τὸ 1863 στὸ Νταίηντβιλλ τῆς Ἀλαμπάμα.

Ὅταν ἦταν εἴκοσι χρονῶν ὁ Σίντνεϋ, πῆγε στὴ Ν. Ὑόρκη κι' ἔπιασε δουλειὰ στὴν Ἠλεκτρικὴ Ἑταιρεία τοῦ Ἔντισον. Ἦταν φαίνεται ἄνθρωπος μὲ εὐρύτητα ἀντιλήψεως, ἔξυπνος, μὲ μεγάλες ἱκανότητες, γιατὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγα χρόνια, τὸ Συμβούλιο τῆς Ἑταιρείας, τὸν ἔστειλε στὸ Σήτελ, νὰ ἱδρύση ἠλεκτρικὰ ἐργοστάσια.

Ὁ κόσμος ἄρχισε νὰ τοῦ δίνη σημασία, ὅταν δανείστηκε 10.000 δολλάρια καὶ μὲ τὰ χρήματα αὐτά, ἔθεσε ὑπὸ τὸν ἔλεγχό του τὸ πρῶτο στὸν κόσμο ὑδροηλεκτρικὸ ἐργοστάσιο. Ἀργότερα γύρισε στὴ Ν. Ὑόρκη κι' ἀπὸ κεῖ συνέδεσε ὅλη τὴ βορειοδυτικὴ περιοχὴ μὲ δίκτυο ἠλεκτρικῶν ἐγκαταστάσεων.

Τὸ 1922 πατρονάρισε τὴν πρώτη ἀνώνυμη ἑταιρεία. Κι' ἀπὸ τότε ἔγινε ὁ ἱδρυτὴς καὶ ὁ κυριώτερος μέτοχος σειρᾶς ἑταιρειῶν ἠλεκτρισμοῦ καὶ γκαζιοῦ. Ὁ Μιτσὲλ ὠργάνωσε τὶς ἑταιρεῖες «Ἐλέκτρικ Μπὸντ ἔντ Σαίαρ», «Ἀμέρικαν Πάουερ ἔντ Λάϊτ», «Ἀμέρικαν Γκὰζ ἔντ Ἐλέκτρικ» καὶ «Νάσιοναλ Πάουερ ἔντ Λάϊτ».

Τὸ 1929 ἦταν πιὰ ὁ πλουσιώτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, καὶ δὲν πρόφταινε νὰ εἰσπράττη χρήματα ἀπ' τὶς ἐπιχειρήσεις του. Ἡ ἀξία μόνο τῶν μετοχῶν του στὴν «Ἀμέρικαν ἔντ Φόρεϊν Πάουερ Κόμπανυ», ὑπολογίζοταν σὲ 1.236.000.000 δολλάρια! Κάθε μέρα μάζευε κυριολεκτικὰ στίβες ἀπὸ κουπόνια διαφόρων μετοχῶν. Ἡ ἐφημερὶς «Νιοὺ Γυὸρκ Χέραλντ - Τριμπιούν», ὑπολόγιζε ὅτι ἡ προσωπική του περιουσία ξεπερνοῦσε τὸ ἑνάμισυ δισεκατομμύριο δολλαρίων!

Ζοῦσε σὰν Κροῖσος, σὰν ἀληθινὸς βασιλιᾶς, μέσα στὸν πλοῦτο, στὴ χλιδὴ καὶ στὴν πολυτέλεια. Εἶχε μέγαρο στὴ Ν. Ὑόρκη, φυτεῖες στὸ Νότο καὶ τὸ κτῆμα του στὸ Λὸνγκ Ἄϊλαντ, ἦταν τὸ καλλίτερο καὶ μεγαλείτερο τοῦ κόσμου.

Ὅλα ὅμως, σ' αὐτὸν τὸν μάταιο κόσμο, ἔρχονται καὶ παρέρχονται. Καὶ στὴν Ἀμερική, τὸ 1929 ξέσπασε τὸ φοβερὸ χρηματιστηριακὸ κράχ, ἡ Μαύρη Παρασκευὴ τῆς Οὐὼλ Στρήτ, ὅπως ὀνομάστηκε. Δεκαὲξ ἑκατομμύρια μετοχὲς ἔχασαν τὴν ἀξία τους καὶ πετάχτηκαν στὴ θάλασσα.

Πρὶν ἀπὸ τὴ χρηματιστηριακὴ κατάρρευσι ἡ κάθε μετοχὴ τῆς «Ἐλέκτρικ Μπὸντ» εἶχε 500 δολλάρια. Μὲ τὸ κρὰχ τοῦ 1929, ἡ ἀξία τους ἔπεσε στὰ 20 δολλάρια. Τὸ 1931, ἡ Διοίκησις τοῦ Χρηματιστηρίου, ἀνήγγειλε στὸν Μίτσελ, ὅτι ἀπὸ τὴν περιουσία του, τοῦ ἑνὸς καὶ μισοῦ δισεκατομμυρίου, τοῦ εἶχαν μείνει 18 μόνον ἑκατομμύρια δολλαρίων.

Ἦταν λίγα; Ὄχι ἀσφαλῶς.

Κι' ὅμως. Γιὰ τὸν Σίντνεϋ Μίτσελ, τὰ 18 ἑκατομμύρια δολλαρίων, δὲν ἦσαν τίποτε. Νόμιζε ὅτι φτώχυνε τόσο πολύ, ὥστε δὲν τοῦ ἀπέμενε τίποτε ἄλλο νὰ κάνη, παρὰ νὰ κλειστῆ στὸ Πτωχοκομεῖο! Παράτησε λοιπὸν τὸ μεγάλο σπίτι ποὺ εἶχε στὸ κτῆμα τοῦ Λὸνγκ Ἄϊλαντ καὶ μετώκησε στὸν οἰκίσκο τοῦ ἐπιστάτη. Ἀργότερα πούλησε καὶ τὸ κτῆμα.

Γιὰ ὅλο τὸν ἄλλο κόσμο, τὸ ποσὸν τῶν 18 ἑκατομμυρίων, θὰ ἦταν ὅ,τι χρειαζόμαστε γιὰ μιὰ ζωὴ παραμυθένια, παραδεισιακή, κατὰ τὴν ἀντίληψί μας. Γιὰ τὸν Μίτσελ, δὲν ἐσήμαιναν τίποτε σχεδόν. Καὶ προθύμως θὰ καθόταν στὴν ἔξοδο τῆς ἐκκλησίας τῆς γειτονιᾶς του, θ' ἅπλωνε τὸ χέρι του καὶ θὰ ζητοῦσε ἐλεημοσύνη ἀπὸ τοὺς καλοὺς χριστιανούς, ἂν δὲν ἐπήρχετο τὸ μοιραῖον.

Ὁ Μίτσελ πέθανε μιὰ παγερὴ νύχτα τοῦ Φεβρουαρίου τοῦ 1944, ἀφίνοντας ἄθικτα τὰ 18 ἑκατομμύρια τῶν δολλαρίων του!

Εἶνε ἄγνωστον ἂν ὑπάρχη ἐπιτύμβιο στὸν τάφο του. Ἀσφαλῶς ὅμως θὰ ἔπρεπε νὰ γραφοῦν τὰ ἑξῆς: «Ἐνθάδε κεῖται ὁ Σίντνεϋ Ζόλλικόφφερ Μίτσελ (1863 - 1944). Ὅλα στὸν μάταιο αὐτὸν κόσμο, εἶνε ὅπως τὰ παίρνει κανείς».

✪✪

Μιὰ εὐχάριστη ἔκπληξι

Ἀφ' ὅτου, τὸ 1931, ἡ Ὄλιβ Ντόϊγκ, ἕνα ξανθὸ μοντέλο τοῦ Λονδίνου, ἔγινε φιλενάδα τοῦ ἐκκεντρικοῦ ἐπιστήμονος Γουόρτλυ Μπάγκαλυ, δὲν εἶδε ἀπ' αὐτὸν οὔτε ἕνα πράσινο φύλλο... Ὁ ἀγαπημένος της κέρδιζε ἀρκετά, ζοῦσε σ' ἕνα μεγάλο καλοεπιπλωμένο ἰδιόκτητο σπίτι, ἀλλὰ δὲν ἔκανε τὸ παραμικρὸ δῶρο στὴν Ὄλιβ. Στὰ 17 χρόνια ποὺ διήρκεσε τὸ ρομάντσο τους, δὲν τῆς ἀγόρασε ποτὲ ἕνα κουτὶ φοντὰν ἢ ἕνα ζευγάρι κάλτσες. Ἀκόμη καὶ τὰ τσιγάρα της τὰ πλήρωνε ἡ ἴδια! Δὲν τὴν ἐπῆγε ποτὲ σ' ἕνα θέατρο ἢ σ' ἕνα ντάνσιγκ, μολονότι τῆς ἄρεσε ὁ χορός. Κι' ὅταν ἐκείνη πήγαινε στὸν κινηματογράφο, μόνη ἢ μὲ καμμιὰ φίλη της, τῆς ἔκανε κατόπιν σκηνὲς ζήλειας.

— Εἶσαι τρελλὴ ποὺ χάνεις τὸν καιρό σου μ' αὐτὸ τὸ σπαγγοραμμένο! τῆς ἔλεγαν καὶ τῆς ξανάλεγαν οἱ φίλες της. Τί περιμένεις ἀπ' αὐτόν, ἀφοῦ δὲν ἐννοεῖ νὰ σὲ παντρευτῆ;

Ἀλλὰ ἡ Ὄλιβ δὲν εὕρισκε τὴ δύναμι νὰ διακόψη τὶς σχέσεις τους. Ἔνοιωθε ὅτι ἡ ἔλλειψί της θὰ στοίχιζε πολὺ στὸ Γουόρτλυ. Κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ θυσιάζεται κοντά του.

Ξαφνικά, ὁ Μπάγκαλυ πέθανε ἀπὸ μιὰ χρονία ἀρρώστεια, σὲ ἡλικία μόλις 44 ἐτῶν. Ἡ Ὄλιβ λοιπὸν κι' οἱ γνωστοί της δοκίμασαν τὴ μεγαλείτερη ἔκπληξι ποὺ μποροῦσε νὰ γίνη, ὅταν ἀνοίχθηκε ἡ διαθήκη του. Ὁ Μπάγκαλυ ἄφινε στὴν Ὄλιβ ἰσοβίως τὰ εἰσοδήματα τῆς περιουσίας του, ποὺ ἔφτανε τὶς 40.000 λίρες!

Κι' ὅμως δὲν τῆς εἶχε κάμει ποτὲ λόγο γι' αὐτό, ἐπὶ τόσα χρόνια... Τὸ πιθανώτερον εἶνε ὅτι ἡ φοβερὴ τσιγκουνιά του ἀπέναντί της ἀποτελοῦσε μιὰ συνεχῆ δοκιμασία, γιὰ νὰ βεβαιωθῆ πὼς δὲν τὸν ἤθελε γιὰ τὰ λεφτά του. Δὲν τῆς εἶχε προτείνει δὲ ποτὲ νὰ τὴν παντρευτῆ, γιατὶ ἤξερε ὅτι ἡ ὑγεία του ἦταν ἐπισφαλής.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ἡ Ἄγνωστος	δρ.	10.000
Γέφυρα τῶν Στεναγμῶν	»	12.000
Κρεμασμένος	»	10.000
Κασσιανὴ	»	7.000
Λεβέντισσα	»	7.000
Μοντεχρῆστος — Ἄρχων Κόσμου	»	10.000
Μεταξὺ Ἱστορίας & Θρύλου	»	15.000
Φαντομᾶς	»	10.000

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΑΠΟ ΟΛΑ ΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ
ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΑΠΟ ΤΑ ΥΠΟΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

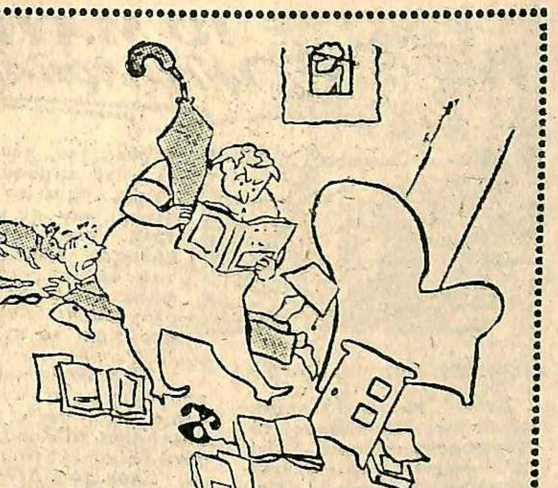

Ὁ λωποδύτης: Ἄκουσε, κυρία μου. Σήκωσε τὸ ἀκουστικὸ καὶ ζήτησε τὴν ἀστυνομία. Δὲν πρόκειται νὰ βρῆς τὸν ἀριθμὸ στὸν κατάλογο!...

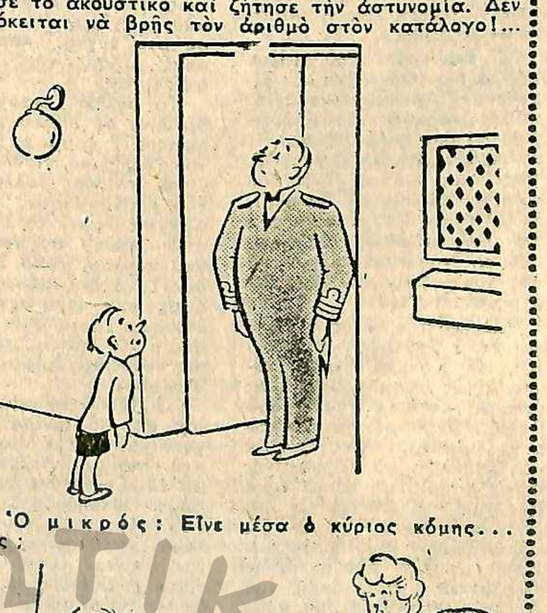

Ὁ μικρός: Εἶνε μέσα ὁ κύριος κόμης... υἱός;

— Ἄντε, φτάνει τώρα Τοτό! Ὁ κύριος δὲν εἶνε νευροπαθής!...

Ἡ νοσοκόμος: Δὲν σᾶς εἶπα, γιατρέ, ὅτι ὁ ἀσθενὴς τοῦ 221 ἔγινε καλά;...

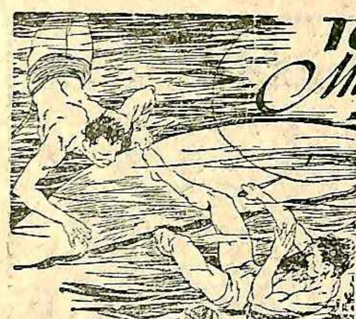

ΤΟ ΜΑΥΡΟ Μαργαριτάρι

Περιπετειῶδες διήγημα

Στὴν 'Ερυθρὰ Θάλασσα, νοτίως τῆς Μασσάουας, τὰ μαῦρα μαργαριτάρια εἶνε πολὺ σπάνια. Καὶ ὁ θρῦλος γύρω ἀπὸ αὐτὰ λέει ὅτι ξαναγυρίζουνε στὴ θάλασσα ἀπ' ὅπου τὰ ἀνέσυρε ἡ ἀπληστία τῶν ἀνθρώπων. Σχετικὴ εἶνε ἡ παρακάτω ἱστορία :

Σ' ἕνα καΐκι ποὺ ἁλίευε μαῦρα μαργαριτάρια καὶ εἶχε ἕναν Ἄραβα καπετάνιο, ἦσαν ἀνάμεσα στὸ πλήρωμα καὶ δυὸ φίλοι Σομαλοί, ὁ 'Αχμὲτ καὶ ὁ 'Ελγκοράς, περίφημοι δύτες. Ἦσαν νέοι καὶ οἱ δύο καὶ δυνατοί, κι' ἔλπιζαν ὅτι, μὲ τὰ κέρδη τοῦ καλοκαιριοῦ, θὰ μποροῦσαν νὰ παντρευτοῦν τὰ κορίτσια τους, ποὺ τοὺς περίμεναν πιστά.

'Εκείνη τὴν ἡμέρα ὁ 'Ελγκοράς, βούτηξε πρῶτος. Κρατῶντας μιὰ βαρειὰ πέτρα στὰ χέρια του κι' ἕνα καλάθι, ἔφτασε γοργὰ στὸ βυθό. 'Εκεῖ μὲ τὸ χοντρὸ κοντὸ μαχαῖρι του, ἄρχισε νὰ ξεκολλάη τὰ μαργαριτοφόρα στρείδια ἀπὸ τοὺς βράχους καὶ νὰ γεμίζη τὸ καλάθι του μ' αὐτά. Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ ἔκανε μιὰ κίνησι γιὰ ν' ἀνέβη στὴν ἐπιφάνεια, ἀντελήφθη μὲ φρίκη ὅτι τὸ δεξί του πόδι εἶχε πιαστῆ ἀπὸ ἕνα τεράστιο κοχύλι ποὺ καθὼς ἔσφιγγε τὰ δυό του ὄστρακα τὸν κρατοῦσε αἰχμάλωτο σὰν σὲ παγίδα!

'Ο 'Αχμέτ, ἀπὸ πάνω, κατάλαβε πὼς κάτι συνέβη στὸ φίλο του. Βούτηξε λοιπὸν ἀμέσως, ἀλλὰ παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές του, δὲν κατώρθωσε νὰ ἐλευθερώση τὸ σύντροφό του, ποὺ βρῆκε φρικτὸ τέλος ἀπὸ ἀσφυξία.

Ὅταν ὁ 'Αχμὲτ ἀνέβηκε πάλι στὴν ἐπιφάνεια, ἔφερε μαζί του καὶ τὰ στρείδια τοῦ 'Ελγκοράς, κι' ἀργότερα, ἐνῶ τὰ ἔψαχνε κρυφά, σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ ὁ καπετάνιος δὲν τὸν πρόσεχε, βρῆκε σ' ἕνα ἀπ' αὐτά, ἕνα μαῦρο μαργαριτάρι ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα τοῦ κόσμου.

'Ο 'Αχμὲτ τὸ ἔκρυψε στὴ ζώνη του καὶ δὲν εἶπε τίποτε σὲ κανέναν. 'Ο καπετάνιος ὅμως, ὁ Χουσεΐν, κάτι μυρίστηκε σὲ λίγο καὶ διάταξε τὸν 'Αχμὲτ νὰ λύση ἐμπρός του τὴ ζώνη του.

'Ο 'Αχμὲτ ἀρνήθηκε, λογόφεραν, κι' ὁ Χουσεΐν τοῦ ἐπετέθη μὲ τὸ μαχαῖρι του. 'Ο 'Αχμὲτ δὲν ἦταν πολὺ δυνατός, ὅπως ὅλοι οἱ δύτες ἄλλωστε, Ἔτσι ὁ Χουσεΐν βύθισε τὸ μαχαῖρι στὸ στῆθος του, τὸν ξάπλωσε κάτω αἱμόφυρτο, τὸν ἔψαξε, πῆρε τὸ μαργαριτάρι, καὶ μὲ μιὰ κλωτσιὰ τὸν πέταξε στὴ θάλασσα ὅπου τὸν κατασπάραξαν τὰ σκυλόψαρα ποὺ εἶχαν μαζευτῆ ὁλόγυρα κι' εἶχαν καταβροχθίσει τὸ πτῶμα τοῦ 'Ελγκοράς.

'Ο Χουσεΐν πούλησε τὸ μαργαριτάρι σ' ἕναν 'Εβραῖο γιὰ πέντε χιλιάδες αὐστριακὰ τάλληρα, κι' ἀπ' αὐτὰ ἔδωσε ἑκατὸ στὴ μάνα τοῦ 'Ελγκοράς. Δὲν τοῦ βγῆκε ὅμως σὲ καλό, γιατὶ ὁ μεγάλος γυιὸς τοῦ 'Αχμὲτ ποὺ ἔμαθε ἀπὸ τὸ πλήρωμα πῶς φέρθηκε ὁ καπετάνιος στὸν πατέρα του, τοῦ ἔστησε μιὰ νύχτα καρτέρι μὲ τοὺς φίλους του, καὶ τὸν σκότωσαν!

Τὸ μαῦρο μαργαριτάρι βρέθηκε σὲ λίγο στὸ μεγαλείτερο κοσμηματοπωλεῖο τοῦ Παρισιοῦ. Πουλιόταν ἑκατὸ χιλιάδες δολλάρια — δύο ἑκατομμύρια γαλλικὰ φράγκα. 'Εκεῖ τὸ εἶδε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν γκάνγκστερς τοῦ Σικάγου, ὁ «Τζὸ ὁ Δούκας» ποὺ εἶχε ἀποχτήσει πολὺ μεγάλη περιουσία χάρις στὸ λαθρεμπόριο τῶν ποτῶν, τὸν καιρὸ τῆς ποτοαπαγορεύσεως στὴν 'Αμερική.

'Ο Τζὸ ἦταν παντρεμμένος μὲ μιὰ ἥμερη γλυκειὰ γυναικοῦλα, τὴν Μαρίνα, μὰ στὸ Παρίσι εἶχε ξετρελλαθῆ μὲ τὴ Σπανιόλα χορεύτρια Λόρα Ντολορές. 'Αλλὰ ἡ Λόρα Ντολορές, τοῦ εἶχε δηλώσει κατηγορηματικά: μόνον ἂν τὴν ἔκανε γυναῖκα του εἶχε ἐλπίδες νὰ τὴν κερδίση. Κι' ἐπειδὴ δὲν εἶχε καιρὸ νὰ περιμένη ἔφυγε γιὰ τὴν 'Αμερική, ὅπου τὴν εἶχε καλέσει ἕνας ἀντίπαλος τοῦ «Δούκα», ὁ Τζὰκ Σκάνλον.

Τρελλὸς ἀπὸ ἔρωτα καὶ πόθο ὁ «Δούκας» ἀποφάσισε νὰ τὴν ἀκολουθήση στὸ Νέο Κόσμο, παρὰ τὸν κίνδυνο ποὺ διέτρεχε ἐκεῖ νὰ συλληφθῆ ἢ νὰ δολοφονηθῆ ἀπ' τοὺς ἐχθρούς του. Ἔπιασε μιὰ καμπίνα στὸ «'Αλάρνικ». Τὴν παραμονὴ τῆς ἀναχωρήσεώς του ἀπὸ τὸ Παρίσι, ἡ γυναῖκα του εἶδε τὸ μαῦρο μαργαριτάρι καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τῆς τὸ ἀγοράση. Κι' ὁ «Δούκας», σὰν γαλαντόμος ποὺ ἦταν τῆς ἔκανε τὸ χατῆρι.

Ἔτσι στὸ ὑπερωκεάνειο, ἡ Μαρίνα, φοροῦσε στὸ λευκὸ λαιμό της κρεμασμένο, τὸ μαῦρο μαργαριτάρι τῆς Μασσάουας.

Ἔξαφνα ὁ «Δούκας» ἔλαβε τὸ παρακάτω τηλεγράφημα: «'Αρραβωνιάστηκα τὸν Τζάκ. Λόρα».

'Ο «γκάνγκστερ» δὲν εἶπε τίποτε. Μόνον ἔτριξε ἀπὸ λύσσα τὰ δόντια του. 'Αργὰ τὴ νύχτα κάθονταν μὲ τὴ Μαρίνα στὸ κατάστρωμα καὶ ἀπολάμβαναν τὴ φεγγαρολαμπάδα. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ «Δούκας» ζήτησε ἀπὸ τὴ γυναῖκα του νὰ τοῦ δείξη τὸ μαργαριτάρι. Αὐτὴ ἀνυποψίαστη ἔβγαλε ἀπὸ τὸ λαιμό της τὴν ἁλυσσίδα. 'Ο Τζὸ τὴν φούχτωσε στὸ ἀριστερό του χέρι. καὶ μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι ἔσπρωξε τὴν ἄτυχη γυναῖκα στὴ θάλασσα. 'Αμέσως κατόπιν ἄρχισε νὰ ξεφωνίζη δυνατὰ ζητῶντας βοήθεια. Τὸ πλοῖο σταμάτησε, κατέβασαν βάρκες, ἀλλὰ ἡ ἄμοιρη Μαρίνα εἶχε βυθιστῆ. Ἔτσι ὁ Τζὸ μπόρεσε νὰ τηλεγραφήση στὴ Λόρα Ντολορές : «Μαρίνα πνίγηκε. 'Απαρηγόρητος. Τζό».

★

Ὕστερ' ἀπὸ λίγους μῆνες,ὁ Τζὸ ἔβγαζε τὶς ἄδειες γιὰ νὰ παντρευτῆ τὴν Λόρα Ντολόρες : «Μαρίνα

Εἶχε κάνει ὅμως τὴν ἀνοησία, νὰ δείξη στὴ Λόρα Ντολορὲς τὸ μαῦρο μαργαριτάρι. Καὶ ἡ Ντολορὲς τὸ ἤθελε, τὸ ἤθελε πολύ.

— Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τὸ δώσω! τῆς ἔλεγε ὁ Τζό. Ὅταν σὲ δοῦν νὰ τὸ φορᾶς, εὔκολα θὰ καταλάβουν τί συνέβη, θὰ μυριστοῦν ποιὸς εἶμαι, θὰ βροῦν τὰ ἴχνη μου. Θέλεις νὰ μὲ καταστρέψης;

Τῆς ἀγόρασε τὰ πιὸ σπάνια διαμάντια, ἕνα περιδέραιο βασιλικὸ ἀπὸ λευκὰ μαργαριτάρια. 'Αλλὰ ὅταν μιὰ γυναῖκα ποθεῖ ἕνα κόσμημα, ποιὸς μπορεῖ νὰ τὴν κάνη ν' ἀλλάξη γνώμη;

Μιὰ νύχτα ὁ Τζὸ βρισκόταν μόνος μὲ τὴν Λόρα Ντολορὲς σ' ἕνα ἐξοχικὸ κέντρο. Κανεὶς δὲν ἤξερε πὼς ἦταν ἐκεῖ. Οἱ ἄνθρωποί του φύλαγαν ὅλες τὶς πόρτες...

'Ο μαῖτρ ντ' ὀτὲλ ποὺ πῆγε νὰ πάρη τὴν παραγγελία τους, ἔβγαλε ξαφνικὰ ἕνα αὐτόματο, τὸ ἄδειασε στὸ στῆθος τοῦ «Δούκα» καὶ τὸν ξάπλωσε κάτω νεκρό.

Αὐτὸ ἦταν τὸ τέλος τοῦ μεγάλου γκάνγκστερ τοῦ Σικάγου. Μετὰ τὴ δολοφονία οἱ ἄνθρωποί του τὸ ἔβαλαν στὰ πόδια, κι' ὅταν, σὲ λίγο, ὁ Τζὰκ Σκάνλον ποὺ εἶχε ὀργανώσει αὐτὴ τὴν ἐνέδρα, ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του στὸ κέντρον ποὺ ἦταν πειὰ ἔρημο, γιατὶ ὅλοι οἱ πελάτες εἶχαν φύγει τρομοκρατημένοι, ἡ ὡραία χορεύτρια τοῦ εἶπε :

— Πρόδωσα τὸν «Δοῦκα» καὶ τὸν παρέδωσα στὴν ἐκδίκησί του. Θυμήσου τὴν συμφωνία μας: Θέλω τὸ μαῦρο μαργαριτάρι.

'Ο Τζὰκ Σκάνλον ἔψαξε τὸν «Δούκα» καὶ βρῆκε τὸ μαργαριτάρι σὲ μιὰ μυστικὴ πέτσινη θήκη ποὺ τὴν εἶχαν τρυπήσει οἱ σφαῖρες χωρὶς νὰ τὸ καταστρέψουν. Μόνος του τὸ πέρασε στὸ λαιμὸ τῆς Ντολορές.

Τὴν ἄλλη μέρα ἔφευγαν ἀεροπορικῶς γιὰ τὴν Κούβα. Πιλότος ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Τζάκ. Μὰ οἱ ἄνθρωποι τοῦ «Δούκα» εἶχαν χαλάσει τὴν μηχανὴ τοῦ ἰδιωτικοῦ του ἀεροπλάνου. Κι' ἔτσι τὸ ἀεροπλάνο μὲ τοὺς δυὸ ἐπιβάτες του, ἔπεσε καὶ βούλιαξε στὸν 'Ατλαντικὸ ὠκεανό. Τὸ μαῦρο μαργαριτάρι ξαναγύρισε στὴν ὑγρὴ ἄβυσσο ἀπ' ὅπου τὸ εἶχαν ἀνασύρει. 'Ο παληὸς θρῦλος εἶχε βγῆ ἀληθινὸς κι' αὐτὴ τὴ φορά.

ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΠΑΙΗΝΤΟΝ

ΤΟ ΚΥΡΙΑΡΧΟΥΝ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ τῆς προσωπικότητός σας

Τὰ πορίσματα τῆς ἀνθρωπομετρικῆς ἐπιστήμης

'Υπάρχουν ὡρισμένα χαρακτηριστικὰ στὴν ἐξωτερικὴ ἐμφάνισι ἑνὸς ἀνθρώπου στὴ διάπλασι τοῦ σώματος, του κλπ. ποὺ προδίδουν μερικὲς κυριαρχοῦσες ἰδιότητές του, σωματικὲς ἢ ψυχικές ;

Κατὰ τὸ Γάλλο ἀνθρωπολόγο Ντελμᾶ ἡ συνολικὴ ἐμφάνισις ἑνὸς ἀνθρώπου μπορεῖ νὰ μᾶς δώση ἐνδιαφέρουσες πληροφορίες γιὰ τὰ βασικὰ στοιχεῖα τῆς προσωπικότητός του. 'Αρκεῖ, παρατηρεῖ, νὰ μὴν εἰσερχώμεθα σὲ πολὲς λεπτομέρειες, ὅπως δυστυχῶς κάνουν οἱ φυσιογνωμισταί, ποὺ προσπαθοῦν νὰ ἑρμηνεύσουν τὸν χαρακτῆρα ἑνὸς ἀτόμου, βασιζόμενοι σὲ διάφορες ἰδιομορφίες τοῦ προσώπου του. Καὶ ὑπενθυμίζει, μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία, τὸ παληὸ ρητὸ ποὺ λέει ὅτι μὲ τὸ νὰ θέλη κανεὶς ν' ἀποδείξη πολλά, δὲν ἀποδεικνύει συνήθως τίποτε ἢ ἀποδεικνύει τὸ ἀντίθετο ἀπὸ ὅ,τι ἐπιδιώκει. Εἶναι παράλογο, λέει ὁ Ντελμᾶ, νὰ ὑποθέσωμε ὅτι μιὰ μικρὴ ἐληὰ στὴ μύτη διαμορφώνει κατὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο τὸν χαρακτῆρα ἑνὸς ἀνθρώπου καὶ τὸν κάνει καλόν, κακὸ λαίμαργι ἢ ὁ,τιδήποτε ἄλλο. 'Αλλὰ διαφέρει τὸ πρᾶγμα ὅταν ἐξετάζωμε τὸ σύνολο τῆς ἐμφανίσεώς του, ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς πληροφορήση σὲ γενικὲς γραμμὲς γιὰ τὰ κυριαρχοῦντα στοιχεῖα τῆς προσωπικότητός του τόσον στὸ σωματικὸ ὅσον καὶ στὸ ψυχικὸ ἐπίπεδο.

'Ο δόκτωρ Ντελμᾶ στηριζόμενος σ' ἕνα μεγάλο ἀριθμὸ ἀνθρωπομετρικῶν παρατηρήσεων καθώρισε ποιὰ εἶναι τὰ τυπικὰ χαρακτηριστικά, ποὺ ἐκφράζουν ὡρισμένες σωματικὲς ἢ ψυχικὲς ἰδιότητες τῶν ἀνθρώπων τῆς λευκῆς φυλῆς.

Κατὰ τὸν δόκτορα Ντελμᾶ τὰ τυπικὰ χαρακτηριστικὰ τῆς δυνάμεως εἶναι : ἀνάστημα μέτριο πρὸς τὸ ὑψηλό, αὐστηρὴ ἀναλογία μεταξὺ τῶν μερῶν τοῦ σώματος, λαιμὸς παχὺς (ὄχι πολὺ στρογγυλὸς πρὸς τὸ μέρος τοῦ τραχήλου), εὐρεῖς ὦμοι, πρόσωπο γεμᾶτο ἀλλὰ μὲ ἐμφανῆ τὴν ὀστεώδη διάρθρωσί του (ὁ ἄνθρωπος, ποὺ ἔχει πρόσωπο ὅλο σάρκες, πολὺ σπάνια εἶναι δυνατός), στάσις ἤρεμη, βάδισμα σταθερό, φωνὴ λίγο βαρειά (Δυνατὰ εἶναι κάποτε καὶ μερικὰ ἄτομα μᾶλλον ἰσχνὰ παρα σωματώδη μὲ ἀνάστημα μεγαλείτερο ἀπὸ τὸ μέτριο, φωνὴ βαρειά, διαπεραστικὸ βλέμμα καὶ σφιγμένα χείλη. 'Αλλ' αὐτὸ συμβαίνει κατ' ἐξαίρεσιν. Ὅλα τὰ ἄτομα ποὺ παρουσιάζουν αὐτὰ τὰ χαρακτηριστικὰ δὲν εἶνε φυσικὰ δυνατά).

Τῆς ἀδυναμίας: 'Ανάστημα ὑψηλό, μὲ χτυπητὲς δυσαναλογίες μεταξὺ τῶν μερῶν τοῦ σώματος, ὀστεώδης διάρθρωσις λεπτή, δέρμα μαλακό, στρογγυλοὶ σχηματισμοὶ μικρὰ ρουθούνια, σαγόνι πρὸς τὰ μέσα, ἀβέβαιες κινήσεις καὶ βάδισμα.

Τοῦ θάρρους: Βραχυκέφαλον κρανίον, ἰσχυροὶ καὶ ἀνάγλυφοι μῦς, τοξωτὰ φρύδια, σαγόνι τετράγωνο καὶ προεξέχον, εὐρεῖς ὦμοι, ἰσχυρὰ φωνή.

Τῆς μικροψυχίας: Μεγάλα μάτια, μικρὸ πρόσωπο, κορμὸς ἀδύνατος, στρογγυλὸ μέτωπο.

Τῆς εὐφυΐας: Εὐρὺ μέτωπο, καλοφτιαγμένα αὐτιά, τοξωτὰ φρύδια, εὐθυτενὲς σῶμα, θώραξ καὶ κοιλιὰ λεπτοφυεῖς, εὐλύγιστα δάχτυλα.

Τῆς ἠλιθιότητος: Κοντὸς καὶ στρογγυλὸς λαιμός, μεγάλα σαγόνια, βλέμμα χωρὶς ἔκφρασι.

Τῆς μοχθηρίας: Πρόσωπο ἀκανόνιστο, στενὰ αὐτιά, λεπτὰ χείλη, μακρυὰ δάχτυλα, ἰσχνὲς κνῆμες.

Τῆς μελαγχολίας: Μύτη ποὺ γέρνει πρὸς τὸ στόμα, χείλη λεπτά, στενὰ ρουθούνια, μικρὸ σαγόνι, μέτωπο γεμᾶτο ρυτίδες, μάγουλα βαθουλωμένα, πρόσωπο ὠχρό.

Τῆς ἡδυπαθείας: Πρόσωπο πρόσχαρο, λίγα μαλλιὰ στὸ κεφάλι κι' ἀντίθετα ἄφθονο τρίχωμα στὸ στῆθος καὶ τὴν κοιλιά, βλέμμα γεμᾶτο πόθο.

Τῆς λαιμαργίας: Πυραμοειδὲς κεφάλι, μεγάλη κοιλιά, χοντρὰ χείλη, πρόσωπο πλατύ, μὲ χαρακτηριστικὴ ἀνάπτυξι τοῦ κάτω μέρους.

Τῆς ὀκνηρίας: Στρογγυλὸ πρόσωπο, πλαδαρὲς σάρκες, κάτω χεῖλος προεξέχον, ἄτονο βλέμμα, ἀκανόνιστα δόντια.

Μιὰ πιστὴ ἀγάπη

— Σήκω, Κατέρω, νὰ πᾶς γιὰ νερό.

'Η Κατέρω σήκωσε τὸ κεφάλι της, ἔρριξε τὴ ματιά της γύρω στὴν αὐλὴ κι' ἔβγαλε ἕναν ἀναστεναγμό.

'Ο ἥλιος ἔπεφτε σιγὰ - σιγά, οἱ κόττες μιὰ - μιὰ ἀνέβαιναν στὴ μουριὰ νὰ κουρνιάσουν, κι' ὁ γερο - Θάνος εἶχε προβάλει μὲ τὰ ζῶα του, ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὸ περιβόλι του.

— Σήκω, κι' ἔρχεται ὁ πατέρας σου, ἐπανέλαβε ἡ κυρὰ Σταμάτα, ἀνακατεύοντας τὴ χύτρα ποὔβραζε τὸ βραδυνὸ φαΐ, σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς αὐλῆς.

'Η Κατέρω, ἀνασηκώθηκε καὶ πῆρε τὸ σταμνὶ νὰ πάη στὴ βρύση γιὰ νερό.

Ἕνα μαῦρο μαντήλι σκέπαζε τὸ ὡραῖο μελαχροινὸ κεφάλι τῆς κοπέλας ποὺ περπατοῦσε σκυφτή, λὲς καὶ τὴ βάραινε κάποια μεγάλη λύπη.

Τὰ μάτια της, κάτι μεγάλα μάτια ποῦσκιζαν καρδιὲς μὲ τὸ κύτταγμά τους, ποὺ καὶ ποὺ σηκωνόντουσαν καὶ κύτταζαν ἀδιάφορα τὸν κόσμο στὴ μικρὴ πλατεῖα τῆς βρύσης ποὺ περίμενε τὸ τελευταῖο λεωφορεῖο ποὺ θαρχόταν στὸ χωριό.

Πόσα χτυποκάρδια καὶ πόσους ἀναστεναγμοὺς γεμάτους ἀπογοήτευσι δὲν προκαλοῦσε τὸ λεωφορεῖο αὐτό, ἐδῶ καὶ ἕνα χρόνο, στὴν ἄμοιρη τὴν Κατέρω.

Ἕνα δάκρυ κύλησε ἀπὸ τὰ μάτια της.

'Ο Κώστας, τοῦ γερο - Τσέλιγγα ὁ γυιός, τοῦ πλουσιώτερου γιδοβοσκοῦ τῆς περιφερείας τὸ καμάρι ἦταν τ' ὄνειρο τῆς Κατέρως, ἦταν ἡ κρυφὴ ἀγάπη της.

Τρία χρόνια ἀγάπη, ἀπὸ τότε ποὺ ὁ Κώστας, γυρνῶντας μιὰ μέρα μὲ τὸ κοπάδι του συνάντησε τὴν Κατέρω στὸ δημόσιο δρόμο, σὰν γύριζε ἐκείνη ἀπὸ τὸ περιβόλι τοῦ πατέρα της, φορτωμένη μ' ἕνα καλάθι ροδάκινα.

— Γειά, χαρά σου, Κατέρω, τί καλὰ πᾶς στὸ χωριό; τὴ ρώτησε.

'Η Κατέρω χαμογέλασε, σταμάτησε, διάλεξε τρία ροδάκινα καὶ τοῦ τὰ προσέφερε.

— Νᾶσαι καλά, Κατέρω, σ' εὐχαριστῶ, καὶ τοῦ χρόνου ἀπὸ τὸ χέρι σου... τῆς εἶπε τὸ παλληκάρι.

'Απὸ τὸ πρῶτο αὐτὸ ἀπόμερο συναπάντημα, ὁ Κώστας κι' ἡ Κατέρω ἀγαπήθηκαν καὶ συναντιόντουσαν πιὰ συχνά.

Τὰ χείλη τους δὲν πρόφεραν ποτὲ τὴ λέξι «σ' ἀγαπῶ», μὰ οἱ καρδιές τους χτυποῦσαν δυνατὰ μέσα στὰ στήθη τους.

Μιὰ μέρα, ὅμως, ἔφυγε ὁ Κώστας, τὸν κάλεσαν στρατιώτη, καὶ ἡ Κατέρω τὸν ξεπροβόδισε μὲ βουρκωμένα μάτια τὴν ὥρα ποὺ τῆς τὸν ἔπαιρνε τὸ λεωφορεῖο.

Οἱ μέρες περνοῦσαν, οἱ βδομάδες, οἱ μῆνες. Γράμμα του δὲν λάβαινε, γιατὶ ἂν τῆς ἔγραφε θὰ γινόταν σούσουρο στὸ χωριό. Μάθαινε, ὅμως, ἡ Κατέρω ἀπὸ τὶς γειτόνισσες τὰ νέα: ὁ Κώστας ἦταν στὸ μέτωπο, ὁ Κώστας πολεμοῦσε παλληκαρίσσια, ὁ Κώστας τραυματίστηκε ἐλαφρά, ὁ Κώστας ἔγινε καλὰ καὶ ξαναγύρισε στὸ μέτωπο.

Μιὰ μέρα, ὅμως, ἔμαθε πὼς ὁ Κώστας σκοτώθηκε! Κι' ἡ Κατέρω σωριάστηκε κάτω λιπόθυμη.

— Μάνα, τὸν ἀγαποῦσα! ψιθύρισε στὴν κυρὰ Σταμάτα, ὅταν συνῆλθε.

— Τυχερὸ ἦταν, κόρη μου, τῆς εἶπε μ' ἕναν ἀναστεναγμὸ ἡ μάνα της.

Πέρασαν μέρες, βδομάδες κι' ἦρθαν προξενητάδες στὸ σπίτι τῆς Κατέρως. 'Ο Φάνης, ὁ καλλίτερος κτηματίας τοῦ χωριοῦ γύρευε τὴν Κατέρω γιὰ γυναῖκα του.

— Ὄχι, μάνα μου, ὄχι τώρα, ἄσε με νὰ ξεχάσω τὸν Κώστα. Ἄσε νὰ βγάλω πρῶτα τὸ μαῦρο μαντήλι ἀπὸ τὸ κεφάλι μου, παρακαλοῦσε κλαίγοντας ἡ Κατέρω.

'Ο πατέρας της ἄκουσε τὰ λόγια της ἀπὸ τὸ διπλανὸ δωμάτιο, σούφρωσε τὰ φρύδια του, μὰ δὲν μίλησε. 'Αγαποῦσε τὴν κόρη του καὶ σεβάστηκε τὸν πόνο της. Ἔτσι παράγγειλε στοὺς προξενητάδες, πὼς ἡ κόρη του δὲν ἦταν ἀκόμα ἕτοιμη.

Τὸ μεσημέρι στὸ τραπέζι, νοιώθοντας μιὰ βαθυὰ εὐγνωμοσύνη στὸν πατέρα της γιὰ τὰ λόγια ποὖπε, τοῦ ψιθύρισε πονεμένα :

— Σ' εὐχαριστῶ, πατέρα!

'Εκεῖνος τῆς χάϊδεψε τὰ μαλλιὰ καὶ κουνῶντας τὸ κεφάλι του, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴ γυναῖκα του.

Οἱ βδομάδες περνοῦσαν, οἱ μῆνες ἀκολουθοῦσαν ὁ ἕνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλο κι' ἡ Κατέρω οὔτ' ἔβγαζε τὸ μαντήλι, οὔτε στέρευαν οἱ ἀναστεναγμοί της.

★

'Η Κατέρω κοντοζύγωνε τὴν ἡμέρα αὐτὴ στὴ βρύση, τὸ λαχανιασμένο ἀπὸ τὸν ἀνήφορο λεωφορεῖο πλησίαζε, μπῆκε στὴν πλατεία, ἔκανε μιὰ στροφὴ καὶ στάθηκε.

'Η Κατέρω παράτησε τὴ στάμνα κάτω ἀπὸ τὸ νερό, νὰ γεμίση, καὶ πλησίασε στὴ σκάλα τοῦ λεωφορείου. Οἱ συγχωριανοὶ κατέβηκαν ἕνας - ἕνας. Στὸ τέλος πρόβαλε μιὰ μαγκούρα. Ἔπειτα ἕνα πόδι γύρεψε νὰ στηριχθῆ στὰ σκαλοπάτια τοῦ αὐτοκινήτου, καὶ ξαφνικὰ κάποιο χέρι ποὺ γύρευε ἀπὸ κάπου νὰ πιαστῆ. Ἦταν ἕνας φαντάρος. Γλύστρησε. 'Η Κατέρω ἀντελήφθη τὸ γλύστρημα καὶ ἅπλωσε τὰ χέρια της. 'Ο φαντάρος, ποὺ παρ' ὀλίγο νὰ πέση, κρατήθηκε ἀπὸ τὰ χέρια τῆς κοπέλλας καὶ στηρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά της. Εἶχε τὰ μάτια του δεμένα μ' ἕναν ἐπίδεσμο, μὰ δὲν ἦταν τυφλός.

— Εὐχαριστῶ! ψιθύρισε.

Μὰ τὰ τρεμάμενα χείλη τῆς Κατέρως ζύγωσαν τὰ δικά του, καὶ δίνοντάς του ἕνα φιλί, ψιθύρισαν :

— Κώστα! Ξαναγύρισες, ἀγάπη μου; Δὲν πέθανες!...

Καὶ τὰ δάκρυα γέμισαν τὰ μάτια της.

— Δὲν πέθανα, τὸ θέλησα κι' ἔζησα, Κατέρω, κι' αὐτὸ τὸ χρωστῶ σὲ σένα, γιατὶ σ' ἀγαποῦσα Κατέρω!

'Αγκαλιασμένοι, τράβηξαν γιὰ τὸ σπίτι τῆς Κατέρως.

'Ο γερο - Θάνος καὶ ἡ κυρα - Σταμάτα, ὄρθιοι στὴ μέση τῆς αὐλῆς ὅταν τοὺς εἶδαν ἔκαναν τὸ σταυρό τους καὶ ψιθύρισαν δακρυσμένοι:

— Εὐλογημένο νάνε τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ!...

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ
ΙΑΤΡΟΣ ΓΙΟΕΛ - ΒΑΛΑΩΡΙΤΟΥ 12

Ξανθὲς ἢ μελαχροινές;

'Η νοημοσύνη καὶ ἡ γοητεία

Τὸ ἐρώτημα: «ξανθὲς ἢ μελαχροινές;», δὲν τίθεται αὐτὴ τὴ φορα, γενικὰ καὶ ἀόριστα γιὰ τὶς προτιμήσεις τῶν ἀντρῶν, γιὰ τὶς ὁποῖες κατ' ἐπανάληψιν ἔχουμε γράψει. Τίθεται σὲ μιὰ συγκεκριμένη βάσι ἀπὸ ἕνα διεθνοῦς κύρους ἐπιστήμονα: Τὸν 'Ιρλανδὸ ἀνθρωπολόγο δρα Ρ.Ε.Ι. 'Αρματόου. Σὲ μιὰ πρόσφατη ἀνακοίνωσί του, ὁ 'Ιρλανδὸς ἐπιστήμων, ὑποστηρίζει, οὔτε λίγο οὔτε πολύ, ὅτι οἱ ξανθὲς γυναῖκες εἶνε... κατώτερα ὄντα! 'Αντιθέτως, ἀπὸ τὴν εἰδικὴ ἀνθρωπολογικὴ ἔρευνα ποὺ ἔκανε διαπίστωσε, ὅπως λέει, ὅτι οἱ μελαχροινὲς γυναῖκες ἔχουν ἰσχυρότερη ἀπὸ τὶς ξανθὲς μνήμη. 'Επὶ πλέον ἔχουν τὴ δύναμι τῆς αὐτοσυγκεντρώσεως, μποροῦν νὰ ἐντείνουν περισσότερο τὴ σκέψι τους καὶ γενικὰ σκέπτονται πειὸ λογικά. Ὅλα αὐτὰ σημαίνουν ὅτι οἱ μελαχροινὲς εἶνε ἐξυπνότερες ἀπὸ τὶς ξανθές.

Φυσικὰ τὸ δριμὺ αὐτὸ κατηγορητήριο γιὰ τὶς ξανθές, δὲν μποροῦσε νὰ μείνη ἀναπάντητο. Καὶ ἡ ἀπάντησις ἔφτασε στὴν 'Ιρλανδία, ἀπὸ τὴν 'Αμερική: 'Η γνωστὴ συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου «Οἱ Τζέντλεμαν προτιμοῦν τὶς ξανθές», 'Αννίτα Λοὺς, μ' ἕνα εἰδικὸ ἄρθρο της ἀπαντᾶ ὡς ἑξῆς στὸν δρα 'Αρματόου:

«Διαφωνῶ ἀπολύτως μὲ τὸν δρα 'Αρματόου, ὅτι δῆθεν οἱ μελαχροινὲς εἶνε ἐξυπνότερες ἀπὸ τὶς ξανθές. 'Η πραγματικὴ ἐξυπνάδα δὲν βρίσκεται οὔτε στὴν ἐντατικὴ λειτουργία τοῦ ἐγκεφάλου, οὔτε στὴ μνήμη, οὔτε στὴ συσσώρευσι γνώσεων. Ὅλα αὐτὰ δὲν κάνουν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ὠθοῦν τὴ γυναῖκα στὸ νὰ μοιάση μ' ἕναν κοινὸν ἄντρα.

»Πραγματικὴ ἐξυπνάδα εἶνε ἐκείνη ποὺ τείνει στὴν ἐκπλήρωσι τοῦ προορισμοῦ τῆς γυναίκας: Τὴν κατάκτησι τοῦ ἀντρός. Καὶ σ' αὐτὴ τὴν ἐξυπνάδα, ἀσφαλῶς ὑπερέχουν μὲ τὴ γοητεία τους οἱ ξανθές. Θὰ σᾶς ἀναφέρω ἕνα χαριτωμένο παράδειγμα:

»Κάποτε σ' ἕνα ἀριστοκρατικὸ σαλόνι τῆς Ν. 'Υόρκης, εἶχαν μαζευτῆ καὶ μερικὲς κυρίες ποὺ θεωροῦσαν τὸν ἑαυτό τους ὡς πολιτικὲς φυσιογνωμίες καὶ νόμιζαν ὅτι ἤξεραν τάχα «ἀπ' ἔξω κι' ἀνακατωτά», τὴ διεθνῆ κατάστασι. Φυσικὰ μιλοῦσαν κι' ἔκαναν ἐπίδειξι τῶν γνώσεών τους, γιὰ νὰ καταπλήξουν τοὺς ἄντρες καὶ συγκεκριμένως κάποιον ποὺ κατεῖχε μεγάλο κρατικὸ ὑπούργημα καὶ ποὺ βρισκόταν σ' ἐκείνη τὴ δεξίωσι.

»Πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι μερικὲς ἀπ' αὐτὲς τὶς «εὐρέως διανοούμενες» κυρίες, δὲν τὰ κατάφερναν ἄσχημα. Μιὰ μάλιστα μελαχροινὴ ἔθεσε ἕνα ζήτημα, ποὺ ἔκανε ὅλους τοὺς παρισταμένους νὰ πέσουν σὲ βαθειὰ σκέψι καὶ νά... ξύνουν τὸ κεφάλι τους, γιὰ νὰ βροῦν κάτι νὰ ποῦν.

»Ἕνα μόνο πρόσωπο δὲν μιλοῦσε. Ἦταν μιὰ ὄμορφη ξανθὴ κοπέλλα, ποὺ ὅσο μιλοῦσε ἡ «διανοουμένη» αὐτὴ ἔσιαζε τὰ μαλλιά της κι' ἔβαφε τὰ χείλη της. Μόνον ὅταν σώπασε καὶ ὅλοι τὸ ἔρριξαν στὴ σκέψι, παράτησε τὸ κραγιὸν καὶ μέσα στὴ γενικὴ σιωπή, μὲ ἀφέλεια ἀλλὰ καὶ μὲ μεγάλη σοβαρότητα εἶπε:

»— Τί νὰ σᾶς πῶ; Νομίζω ὅτι κάθε ὡραῖο κορίτσι, θὰ ἤθελε νὰ ἔχη δικό του ἕνα καλὸ πιάνο...

»'Η μελαχροινὴ διανοουμένη ἐμειδίασε εἰρωνικά, ἀλλὰ ἡ ξανθιὰ εἶδε τὴν ἄλλη μέρα νὰ ξεφορτώνουν στὸ σπίτι της ἕνα θαυμάσιο πιάνο. Ἦταν δῶρο τοῦ ἀνωτάτου κρατικοῦ λειτουργοῦ, ποὺ κατὰ τὴ δεξίωσι, ἤθελε μὲ τὰ «σοφά» της λόγια νὰ κατακτήση ἡ μελαχροινή. Τί τὴν ὠφέλησαν τὰ λόγια; 'Η γοητεία τῆς ξανθῆς εἶχε καλύτερο ἀποτέλεσμα.

»Θὰ μποροῦσα ἀκόμη νὰ παραδεχτῶ, ὅπως λέει ὁ δρ. 'Αρματόου, ὅτι μπορεῖ ἴσως μιὰ μελαχροινὴ μαθήτρια νὰ μελετᾶ περισσότερο γιὰ νὰ πάρη καλύτερους βαθμούς. Τὴν ὥρα ὅμως ποὺ αὐτὴ σκοτώνεται στὴ μελέτη, ἡ ξανθιὰ μαθητριοῦλα σαγηνεύει τὸν καθηγητή της καὶ παίρνει μεγαλύτερο βαθμό. Ποιὰ λοιπόν, ἐρωτῶ τὸν δρα 'Αρματόου, εἶνε ἡ ἐξυπνότερη;»

Φυσικὰ ἐμεῖς δὲν μποροῦμε ν' ἀπαντήσουμε στὸ ἐρώτημα. Οἱ κακὲς ὅμως γλῶσσες λένε ὅτι ἡ 'Αννίτα Λοὺς εἶνε μελαχροινὴ καί... βάφεται ξανθιά, γιὰ νὰ ἔχη τὰ προσόντα καὶ τὰ χαρίσματα καὶ τῶν δυό.

✪✪✪

Ἕνας εὐγενικὸς λωποδύτης

Ἕνας λωποδύτης, στὴν 'Οκλαχόμα Σίτυ, ἔκλεψε ἀπὸ τὴν κυρία Κλάϋντ ὅλο τὸ ρουχισμό της. 'Αλλ' ἡ πρόθεσίς του δὲν ἦταν, ὅπως τῆς ἔγραψε σὲ μιὰ ἐπιστολὴ ποὺ τῆς ἔστειλε τὴν ἄλλη μέρα, νὰ τὴν στερήση ἀπὸ τὰ πράγματά της, ἀλλ' ἁπλῶς... «νὰ κάμη τὴν εὐκολία του». Πραγματικά, ἀντὶ νὰ πουλήση αὐτὰ τὰ ροῦχα τὰ ἐνεχυρίασε στὸ 'Ενεχυροδανειστήριο καὶ κατόπιν ἔστειλε τὶς σχετικὲς ἀποδείξεις στὴν κυρία Κλάϋντ... γιὰ νὰ τὰ πάρη πίσω!

ΜΕΞΙΚΑΝΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

'Η Ντολορὲς ἄνοιξε τὰ μάτια της. Κάποιος εἶχε μπῆ στὸ δωμάτιό της, ἀλλὰ τὸ βαθὺ σκοτάδι δὲν τῆς ἐπέτρεπε νὰ διακρίνη τίποτε. Μὲ κινήσεις ἀργές, συγκρατῶντας ἀκόμη καὶ τὴν ἀναπνοή της, ἅπλωσε τὸ χέρι της πρὸς τὸν διακόπτη τοῦ ἠλεκτρικοῦ. Μιὰ σκιὰ ὅμως κινήθηκε γρήγορη σὰν ἀστραπή, ἕνα χέρι ἅρπαξε τὸ μπράτσο τῆς νέας, ἕνα φίμωτρο ἔπνιξε τὴν κραυγὴ τρόμου στὰ χείλη της κι' ἡ Ντολορὲς ἔνοιωσε συγχρόνως μιὰ πνιγηρὴ μυρωδιὰ χλωροφορμίου καὶ κατάλαβε πὼς κάποιος τὴν σήκωνε στὰ χέρια του. Ἔπειτα ἔχασε τὶς αἰσθήσεις της.

Ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὲς ὧρες, ἡ νέα ξύπνησε σ' ἕνα δωμάτιο πλούσια ἐπιπλωμένο. Γύρω της ἁπλωνόταν μιὰ βαθειὰ σιωπή.

Μιὰ κουρτίνα ἀνασηκώθηκε τότε καὶ φάνηκε ἕνας ἄνδρας μελαψὸς μὲ κατάμαυρα μάτια. 'Ο ἄγνωστος πλησίασε στὸ κρεββάτι της.

— Ποιὸς εἶσθε; τραύλισε ἡ Ντολορές.

— Δὲν σᾶς εἶμαι τελείως ἄγνωστος, ἀπάντησε ἐκεῖνος μὲ γλυκειὰ φωνή.

Πραγματικὰ ἡ Ντολορὲς τὸν θυμόταν. Τὸν εἶχε δῆ πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων, ἐνῶ ἔκανε μὲ τὸ ἄλογό της ἕναν περίπατο στὴ «σιέρρα». Τῆς εἶχε κάνει τότε ἐντύπωσι τὸ πύρινο βλέμμα ποὺ τῆς εἶχε ρίξει ὁ ἄνθρωπος αὐτός.

— Τί θέλετε ἀπὸ μένα; τὸν ρώτησε τρέμοντας.

— Εἶσθε φιλοξενουμένη μου, καὶ θὰ μείνετε ἐδῶ πολὺ καιρό, ἴσως γιὰ ὅλη σας τὴν ζωή, τῆς ἀπάντησε ὁ ἄγνωστος. Πρέπει ἑπομένως νὰ μάθετε ποιὸς εἶμαι. Εἶμαι ὁ Μαῦρος Χοσέ!

Στὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ μιὰ κραυγὴ τρόμου ξέφυγε ἀπ' τὰ χείλη τῆς νέας.

—'Ο Μαῦρος Χοσέ!.... 'Ο ληστής;... τραύλισε.

—'Ακριβῶς, παραδέχθηκε ὁ συνομιλητής της θλιμμένα. Ἕνας ληστὴς ποὺ σᾶς ἀπήγαγε, ὄχι γιὰ νὰ κερδίση μερικὰ χρήματα, ἀλλὰ ἐπειδὴ σᾶς ἀγαπᾶ, Ντολορές.

— Εἶνε φρικτό! φώναξε ἡ νέα. 'Αλλ' ὁ πατέρας μου θὰ βάλη νὰ σκοτώσουν ἐσᾶς καὶ τοὺς ἀθλίους συντρόφους σας. Κι' ἐγὼ ἡ ἴδια ἂν μπορέσω νὰ σᾶς κάνω κακό, θὰ τὸ κάνω εὐχαρίστως.

'Ο Μαῦρος Χοσὲ τὴν κύτταζε χαμογελῶντας.

— Πόσο ὄμορφη εἶσθε! τῆς ψιθύρισε.

Ὑπῆρχε τόσος σεβασμὸς καὶ τόση φλογερὴ λατρεία στὴ φωνή του, ὥστε ἡ νέα αἰσθάνθηκε νὰ λυώνη στὴν καρδιά της κάθε αἴσθημα θυμοῦ κι' ἔμεινε μὲ τὰ μάτια καρφωμένα ἐπάνω του, ἀμίλητη, νικημένη.

★

Ξαπλωμένη σ' ἕνα κρεββάτι ποὺ θὰ τὸ ζήλευαν καὶ οἱ πιὸ πλούσιες γυναῖκες τοῦ Μεξικοῦ, ἡ Ντολορὲς ἀναπολοῦσε τὰ τελευταῖα γεγονότα.

'Ο ληστὴς τὴν εἶχε μεταφέρει στὴν ὑπέροχη ἐκείνη βίλλα, τὴν κρυμμένη ἀνάμεσα στὰ βουνά, χωρὶς κανεὶς ἀπὸ τοὺς χωρικοὺς νὰ φαντάζεται πὼς ὁ καμπαλλέρο ποὺ πήγαινε ἐκεῖ ποῦ καὶ ποῦ, δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν τρομερὸ Χοσὲ καὶ πὼς τόσο οἱ δυὸ κηπουροὶ ὅσο καὶ οἱ ἄλλοι ὑπηρέτες τῆς ἐπαύλεως ἔκρυβαν κάτω ἀπ' τὶς ἄψογες λιβρέες τους στιλέτα καὶ πιστόλια.

Εἶχε περάσει μιὰ βδομάδα χωρὶς ὁ ληστὴς νὰ φανῆ καθόλου. 'Η Ντολορὲς σκεπτόταν τὸν παράξενο αὐτὸ ἄνθρωπο ποὺ ἂν καὶ ληστὴς τῆς φερνόταν ὅπως ὁ διακριτικώτερος ἐρωτευμένος.

Τὴν εἶχε κλείσει στὴ βίλλα ἐκείνη καὶ πήγαινε κάθε 10 - 15 μέρες νὰ περάση μερικὲς ὧρες κοντά της. Ὕστερα ξανάφευγε χωρὶς νὰ τῆς ζητήση οὔτε ἕνα φιλί, ἐγγίζοντας μόνο ἐλαφρὰ μὲ τὰ χείλη του τὰ ἄκρα τῶν τριανταφυλλένιων νυχιῶν της.

—Εἶσθε τὸ λουλοῦδι μου! τῆς ἔλεγε συχνά. 'Αρκοῦμαι νὰ ἀναπνέω λίγο τὸ ἄρωμά σας. Δὲν θέλω τίποτε περισσότερο, τοὐλάχιστον ἐφ' ὅσον δὲν τὸ θέλετε καὶ σεῖς ἡ ἴδια.

Τὴν νύχτα ἐκείνη δὲν ἄφινε τὴν Ντολορὲς νὰ κλείση μάτι ἕνα κακὸ προαίσθημα.

Ἔξαφνα ἀκούστηκε μακρυὰ ποδοβολητὸ πολλῶν ἀλόγων ποὺ διαρκῶς πλησίαζαν. Ἕνας πυροβολισμὸς ἀντήχησε. 'Η Ντολορὲς πήδησε ἀπ' τὸ κρεββάτι της, τυλίχτηκε μὲ μιὰ ρόμπα καὶ βγῆκε στὸ διάδρομο.

Οἱ ὑπηρέτες ποὺ εἶχαν ἀκούσει κι' αὐτοὶ τὸν πυροβολισμὸ περίμεναν στὸ ἰσόγειο μὲ τὰ πιστόλια στὸ χέρι. Ἔξαφνα ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ ὥρμησε μέσα ὁ Μαῦρος Χοσέ, χλωμὸς καὶ κατασκονισμένος, μὲ μιὰ πληγὴ στὸν ὦμο, ἀπ' τὴν ὁποία ἔτρεχε ἄφθονο αἷμα.

—Κρύψετε τὰ ὅπλα σας! διάταξε τοὺς ὑπηρέτες. Μὲ κυνηγοῦν χωροφύλακες. Δὲν πρέπει νὰ καταλάβουν πὼς εἶσθε συνένοχοί μου. 'Εγὼ θὰ κρυφτῶ. Ἂν μὲ βροῦν, κανεὶς ἀπὸ σᾶς δὲν θὰ πῆ πὼς μὲ ξέρει... Σύμφωνοι; Ὅσο γιὰ σᾶς, Ντολορές, ἐλπίζω νὰ μὴ μιλήσετε.

Ἕνα λεπτὸ ἀργότερα, ὁ Χοσὲ εἶχε τρυπώσει σ' ἕνα μεγάλο ντουλάπι τῆς κρεββατοκάμαρας τῆς Ντολορές. 'Η νέα χλωμὴ καὶ μὴ κατορθώνοντας νὰ σταματήση τοὺς παλμοὺς τῆς καρδιᾶς της, κάθησε στὸ μικρὸ γραφεῖο της.

'Αμέσως ὅμως τινάχτηκε ὄρθια. Τὰ μάτια της εἶχαν πέσει στὸ πάτωμα καὶ εἶδε μερικὲς σταγόνες αἵματος. Τὸ αἷμα αὐτὸ προερχόταν ἀπ' τὴν πληγὴ τοῦ Χοσὲ καὶ θὰ πρόδιδε ἀσφαλῶς τὴν παρουσία του.

Βαρειὰ βήματα ἀκούστηκαν στὴ σκάλα. Ἦσαν οἱ χωροφύλακες. Τί νὰ κάνη; Δὲν εἶχε στὴ διάθεσί της παρὰ μερικὰ δευτερόλεπτα. Κύτταξε γύρω της καὶ τὸ βλέμμα της ἔπεσε σ' ἕνα χαρτοκόπτη ποὺ ἔμοιαζε μὲ στιλέτο. Μιὰ σκέψις πέρασε σὰν ἀστραπὴ ἀπ' τὸ μυαλό της. Ἅρπαξε τὸ χαρτοκόπτη καὶ μ' ἕνα χτύπημα ξέσχισε τὴν σάρκα τοῦ χεριοῦ της.

Τὸ αἷμα ἀνάβλυσε ἀπὸ τὴν πληγὴ καὶ μόλις ἡ νέα πρόφτασε νὰ τὴ σκεπάση μ' ἕνα μαντῆλι, ἡ πόρτα τοῦ δωματίου της ἄνοιξε ὁρμητικὰ καὶ τρεῖς χωροφύλακες φάνηκαν στὸ κατῶφλι.

— Ζητοῦμε ἕνα ληστή! εἶπε ὁ ἐπὶ κεφαλῆς ἀξιωματικός. Τὸν πληγώσαμε καὶ μερικὰ ἴχνη αἵματος μᾶς ἔφεραν ὡς ἐδῶ!... Ἅ, νά, σταγόνες αἵματος στὸ πάτωμα... Ποῦ εἶνε ὁ ἄνθρωπος αὐτός;

— Δὲν ξέρω τί μοῦ λέτε, ἀπάντησε ἡ Ντολορὲς ἀδιάφορα δείχνοντας τὸ χέρι της τυλιγμένο μὲ τὸ μαντῆλι ποὺ εἶχε βαφῆ ἀπὸ τὸ αἷμα της. Οἱ σταγόνες ποὺ βλέπετε στὸ πάτωμα προέρχονται ἀπ' αὐτὴ τὴν πληγή...

— Μᾶς συγχωρεῖτε πολύ, κυρία, εἶπε ὁ ἀξιωματικὸς κάνοντας μιὰ ὑπόκλισι. Κρῖμα!... Θὰ προτιμούσαμε νὰ ἦταν τὸ αἷμα τοῦ Μαύρου Χοσέ! Τί νὰ γίνη;... Καληνύχτα σας, σενόρα.

Κι' ἔφυγαν χωρὶς νὰ ὑποπτευθοῦν ὅτι μιλοῦσαν μὲ τὴν πλούσια κόρη ποὺ εἶχε ἀπαγάγει ὁ ληστής, μέσα στὸ καταφύγιό του.

Λίγα λεπτὰ ἀργότερα, κρατῶντας τὸ πληγωμένο χέρι τῆς Ντολορές, ὁ Μαῦρος Χοσὲ τὴν εὐχαριστοῦσε καὶ τῆς δήλωνε πὼς ἦταν ἐλεύθερη νὰ φύγη ὅταν τὸ ἐπιθυμοῦσε.

Αὐτὴ ὅμως, ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως τοῦ ἔδωσε τὸ πρῶτο ἐρωτικὸ φιλὶ καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ τῆς ὑποσχεθῆ πὼς θὰ ἄφινε γιὰ πάντα τὸ στάδιο τοῦ ληστοῦ γιὰ νὰ πᾶνε νὰ ζήσουν ἥσυχα κι' εὐτυχισμένα σ' ἕνα μακρυνὸ μέρος, ὅπου δὲν θὰ τοὺς ἐνοχλοῦσε κανείς.

ΜΙΙ ΚΟΥΕΛ ΖΑΙ ΚΑΝΟΕ

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
'Ιδοὺ τὸ μυστικό μας

Μ. Λαμπρόπουλος

'Αγ. Κωνσταντίνου 12
Τηλ. 53-100.

Σημ.: Αἱ προσκομίζουσαι τὸ παρὸν ἀπόκομμα λαμβάνουν δωρεὰν κάτι.

ἀνατολίτικο ΧΙΟΥΜΟΡ

Ἡ γρουσουζιὰ

Μιὰ μέρα ὁ Σουλτάνος Σελὴμ βγῆκε νὰ κυνηγήση ζαρκάδια ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς αὐλικούς του.

'Ο καιρὸς τὸν εὐνοοῦσε.

— Δόξα νάχη ὁ Ἀλλάχ! ἔλεγε μὲ εὔθυμη διάθεσι. Μᾶς κάνει ὤμορφον καιρὸ κι' ἀσφαλῶς πολλὰ ζαρκάδια θὰ σκοτώσουμε ὡς τὸ μεσημέρι.

Ξαφνικά, καθὼς ἡ συνοδεία προχωροῦσε κουβεντιάζοντας, νά σου κι' ἀπὸ ἕνα μονοπάτι, στὸ ξέφωτο τοῦ δάσους, ξεπρόβαλε ὁ Ναστραδὶν Χότζας, ποὺ πήγαινε σ' ἕνα κοντινὸ μύλο ν' ἀλέση ἀραποσίτι.

'Ο Χότζας μόλις εἶδε τὸ Σουλτάνο, σταμάτησε, κι' ἔκαμε ταπεινὰ ἕνα σωρὸ τεμενάδες.

—'Ο 'Αλλὰχ νὰ σ' ἔχη γερό, Πατισάχ μου! εὐχήθηκε. Τρυφερὰ ζαρκάδια νὰ βρεθοῦν κάτω ἀπὸ τὴν μπούκα τοῦ τουφεκιοῦ σου!...

'Ο Σουλτάνος χαμογέλασε.

— Ἄσκ ὀλσούν, (μπράβο σου), Χότζα ἐφέντη! τοῦ εἶπε καὶ προχώρησε.

'Ο Χότζας τράβηξε στὴ δουλειά του.

Μὰ — τί κακοτυχία! — ἀπὸ παράξενη σύμπτωσι, ἐκείνη τὴν ἡμέρα μονάχα ἕνα ζαρκάδι ἔπεσε μπρὸς στὸ Σουλτάνο κι' αὐτό, ὅταν τὸ πυροβόλησε ὁ πολυχρονεμένος Πατισάχ... ἀρνήθηκε νὰ σκοτωθῆ καὶ τὄβαλε στὰ πόδια!

Καταφουρκισμένος ὁ Σουλτάνος βλαστήμησε γιὰ τὴ γρουσουζιὰ αὐτή:

— Φτοῦ, νὰ πάρη ἡ ὀργή!

Κι' ἄξαφνα πρόσθεσε:

— Μπρέ, μπρέ... μαΐ, βάϊ τὸν ἐντεψὶζ (ἄχρειο)!... 'Ο Χότζας φταίει! Αὐτὸς ποὺ συναντήσαμε πρωτήτερα. Αὐτὸς εἶνε ὁ γρουσούζης! Τρεχᾶτε νὰ τὸν βρῆτε καὶ φέρτε τον ἐδῶ νὰ τὸν κρεμάσουμε ἀπ' αὐτὸ τὸ δέντρο!

Σὰν ἀστραπὴ τρέξανε μερικοὶ ἀπὸ τὴ συνοδεία τοῦ Σουλτάνου κι' ὕστερ' ἀπὸ λίγο κουβαλοῦσαν μπροστά του τὸν Ναστραδὶν κατατρομαγμένο.

— Ὀλάν, Χότζα! τοῦ φώναξε θυμωμένος ὁ Σουλτάνος. Ξέρεις πὼς εἶσαι γρουσούζης καὶ πὼς ὕστερ' ἀπὸ τὸ πρωινὸ μας συναπάντημα δὲν κατάφερα νὰ σκοτώσω οὔτε ἕνα ζαρκάδι; Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ θὰ σὲ κρεμάσω, αὐτὴ κιόλας τὴ στιγμή, γιὰ τὴ γρουσουζιά σου!

— Ἄχ, πολυχρονεμένε μου Πατισάχ, εἶπε κλαίγοντας καὶ τρέμοντας ὁ κακόμοιρος ὁ Ναστραδίν. Λυπᾶμαι πολὺ γι' αὐτὸ ποὺ σοῦτυχε. Μὰ γιὰ τὴ γρουσουζιὰ ποὺ λὲς τί νὰ σοῦ πῶ;... 'Εσὺ ποὺ μὲ συνάντησες ἔχασες τὸ κυνῆγι σου. Μὰ κι' ἐγὼ ποὺ σὲ συναπάντησα, χάνω τώρα τὴ ζωή μου! Λοιπὸν ποιανοῦ ἀπὸ τοὺς δυό μας εἶνε πιὸ φοβερὴ ἡ γρουσουζιά;

'Ο Σουλτάνος ἔσκασε στὰ γέλια μὲ τὴν ἀπόκρισι τοῦ Χότζα, τοῦ χάρισε τὴ ζωὴ καὶ τοὔδωσε καὶ μπαξίσι.

'Απαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὁποιουδήποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους ἄνευ ἐγγράφου ἀδείας τῆς Διευθύνσεως τοῦ «Θησαυροῦ»

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 § 1 τοῦ Α. Ν. 1092/1938.
'Ιδιοκτήτης Διευθυντής: 'Ιωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βησσαρίωνος ἀρ. 3. 'Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Φραγκίσκος Μαλατέστας, Μενελάου 9 'Αθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:	Ἐτησία	115.000
»	Ἑξάμηνος	60.000
»	Τρίμηνος	30.000
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:	Ἐτησία	£ 6 $ 24
»	Ἑξάμηνος	£ 3 $ 12
»	Τρίμηνος	£ 1½ $ 6

Ἐμβάσματα ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸν κ. Ι. Γ. Παπαγεωργίου

Ο ΜΟΛΟΣΣΟΣ τῆς Βιλελμίνης

Παράξενο διήγημα

Στ' αὐτιά μου ἀντηχεῖ πάντα, μονότονο καὶ τρομερό, τὸ οὔρλιασμα ἑνὸς μολοσσοῦ... Δὲν ὀνειρεύομαι. Οὔτε εἶμαι τρελλός.

'Ο Σαὶν - Τζών, ὁ ἀδελφικός φίλος μου, πέθανε καμματιασμένος ἀπ' αὐτὸ τὸ μολοσσό, ποὺ, ὡστόσο, πρέπει νὰ βρίσκεται σ' ἕναν ἄλλο κόσμο ἀπὸ ἑκατὸ καὶ πλέον χρόνια καὶ ξέρω πὼς καὶ σὲ μένα θὰ συμβῆ τὸ ἴδιο. 'Ο Θεὸς ἂς συχωρέση τὴν τρέλλα, ποὺ μᾶς ἔσπρωξε ἀσυλλόγιστα στὸν τραγικὸ αὐτὸ δρόμο.

Κουρασμένοι ἀπὸ τὴ μονοτονία τῆς καθημερινῆς ζωῆς, ὁ Σαὶν Τζὼν κι' ἐγὼ εἴχαμε ριχτῆ μὲ πάθος στὸν κόσμο τοῦ ὑπερφυσικοῦ.

Δὲν θὰ χρησίμευε σὲ τίποτε νὰ περιγράψω τὰ πειράματα καὶ τὶς μακάβριες ἀπασχολήσεις μας. 'Αρκεῖ νὰ σημειώσω μόνο πὼς ἐξελιχθήκαμε πολὺ γρήγορα σὲ δυὸ μανιακοὺς τυμβωρύχους. Κι' εἴχαμε καταρτίσει στὸ ὑπόγειο τῆς ἐπαύλεως ὅπου ζούσαμε, στὰ περίχωρα τοῦ Λονδίνου, ἕνα μοναδικὸ στὸ εἶδος του μουσεῖο ἀπὸ τὰ προϊόντα τῶν νυχτερινῶν ἐκδρομῶν μας.

Μιὰ μέρα, ἀπὸ μιὰ τυχαία σύμπτωσι, ἔπεσε στὰ χέρια μας ἕνα παληὸ ὀλλανδικὸ χειρόγραφο. Προερχόταν ἀπὸ τὰ ἀρχεῖα ἑνὸς πύργου καὶ ἀνέφερε τὴν περίεργη ἱστορία μιᾶς νέας, ποὺ ἀγαπήθηκε ἀπὸ ἕνα μολοσσό. Τὸ ζῶο αὐτὸ εἶχε σκοτώσει ἑπτὰ ἀπὸ τοὺς νέους ποὺ εἶχαν ἀγαπήσει τὴν ὄμορφη Βιλελμίνη — αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομα τῆς νέας — κομματιάζοντάς τους μὲ τὰ τρομερὰ δόντια του, ἀλλὰ καὶ τὴν ἴδια ὅταν εἶδε πὼς ἦταν ἕτοιμη νὰ ριχτῆ σὲ μιὰ καινούργια περιπέτεια. Τῆς ξέσχισε μὲ τὰ δόντια του τὸ λαιμό της. Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ πύργου πλησίασε τότε καὶ τὸν σκότωσε μ' ἕνα λοστό.

Τὸ χειρόγραφο ἀνέφερε κατόπιν ὅτι ὁ ἐπίσκοπος τῆς περιοχῆς ἀρνήθηκε τὴ χριστιανικὴ ταφὴ σ' αὐτὴ τὴ νέα καὶ ὅτι οἱ γονεῖς της τὴν εἶχαν θάψει κρυφὰ μιὰ νύχτα σὲ μιὰ γωνία τοῦ πάρκου τοῦ πύργου.

Εἶνε ἀνάγκη μήπως νὰ πῶ πόσο δυνατὴ ἦταν ἡ ἐντύπωσις ποὺ μᾶς ἔκαμε αὐτὸ τὸ χειρόγραφο;

Δὲν ζούσαμε πιὰ παρὰ μόνο μὲ τὴ σκέψι νὰ πᾶμε στὴν 'Ολλανδία, νὰ ἀνακαλύψωμε τὸν τάφο αὐτῆς τῆς νέας καὶ νὰ πάρουμε τὸ σκελετό της.

Γιὰ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ σέρνεται ἀπὸ τὰ πάθη του τίποτε δὲν εἶνε ἀκατόρθωτο. Σὲ λίγο, ὁ Σαὶν - Τζὼν κι' ἐγὼ βρεθήκαμε στὴν 'Ολλανδία καὶ δὲν δυσκολευθήκαμε ν' ἀνακαλύψωμε τὰ ἐρείπια τοῦ παληοῦ πύργου ποὺ ἀνέφερε τὸ χειρόγραφο. Ἦταν ἀπὸ χρόνια ἀκατοίκητος.

Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ σχεδιαγράμματος ποὺ ὑπῆρχε στὴν τελευταία σελίδα τοῦ χειρογράφου προσανατολισθήκαμε πολὺ γρήγορα. Καί, μιὰ νύχτα, ἐφωδιασμένοι μὲ ἀξίνες καὶ φτυάρια, γλυστρήσαμε μέσα στὸ ἐρημικὸ πάρκο.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἀρχίσαμε νὰ σκάβουμε, ἀκούσαμε πολὺ καθαρὰ ἕνα ὑπόκωφο οὔρλιασμα ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ κάτω. Αὐτὸ τὸ οὔρλιασμα ἔγινε ἀπὸ τότε ὁ ἐφιάλτης μας καὶ δὲν παύαμε οὔτε στιγμὴ νὰ τὸ ἀκοῦμε, μέρα καὶ νύχτα...

Ἔπειτα ἀπὸ ἐργασία δύο περίπου ὡρῶν, ἀνακαλύψαμε σὲ βάθος τριῶν ἢ τεσσάρων μέτρων ἕνα μεγάλο ὀρθογώνιο κιβώτιο, ποὺ εἶχε τὸ σχῆμα φερέτρου.

'Ανασηκώσαμε χωρὶς μεγάλο κόπο τὸ βαρὺ σκέπασμά του.

Ἕνας κατάλευκος σκελετὸς βρισκόταν στὸ βάθος τοῦ φερέτρου. 'Ωρισμένες ἀνατομικὲς λεπτομέρειες ἔδειχναν πὼς ἐπρόκειτο γιὰ σκελετὸ γυναίκας. Τὸ κρανίο ἔγερνε πρὸς τὸ ἕνα μέρος καὶ δύο ἢ τρεῖς ἀπὸ τοὺς σπονδύλους τοῦ λαιμοῦ εἶχαν φύγει τελείως ἀπὸ τὴ θέσι τους.

Χωρὶς ἀμφιβολία, τὰ δόντια τοῦ μολοσσοῦ θὰ εἶχαν χωθῆ σ' αὐτὸ τὸ μέρος.

Ἕνα χρυσὸ πανταντὶφ μὲ διαμάντια κρεμόταν ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ σκελετοῦ τῆς νέας.

'Ο Σαὶν - Τζὼν τὸ ἔβγαλε προσεκτικὰ καὶ τὸ ἔβαλε στὴν τσέπη του. Ἔπειτα, θέλησε νὰ ξεκολλήση τὸ κρανίο ἀπὸ τὸν ὑπόλοιπο σκελετὸ γιὰ νὰ τὸ πάρωμε μαζί μας.

'Αλλὰ τὰ οὐρλιάσματα τοῦ μολοσσοῦ ἔγιναν, ξαφνικά, πιὸ ἔντονα καί, μ' ὅλο ποὺ δὲν τὸν βλέπαμε, εἴχαμε τὴν ἐντύπωσι πὼς στριφογύριζε ἐκεῖ, ὁλόγυρά μας.

'Αναγκασθήκαμε γι' αὐτὸ νὰ παραιτηθοῦμε ἀπὸ τὴν προσπάθειά μας καὶ περιορισθήκαμε μόνο στὸ πανταντίφ, μ' ὅλο ποὺ ἡ δική μου γνώμη ἦταν πὼς ἔπρεπε νὰ τ' ἀφήσωμε κι' αὐτὸ στὴ θέσι του.

Μερικὲς ἡμέρες ἀργότερα, γυρίσαμε στὸ Λονδῖνο.

'Αλλὰ τὰ οὐρλιάσματα τοῦ μολοσσοῦ δὲν μᾶς ἄφιναν πιὰ οὔτε στιγμή. Τ' ἀκούγαμε μέρα καὶ νύχτα καὶ πολλὲς φορὲς μᾶς φαινόταν πὼς διακρίναμε σκιὲς ποὺ κυκλοφοροῦσαν μέσα στὸ σπίτι.

Ζούσαμε σὲ μιὰ κατάστασι διαρκοῦς ἀγωνίας καὶ εἴχαμε τὸ ἀόριστο συναίσθημα πὼς ἡ τυμβωρυχία μας δὲν θὰ ἔμενε ἀτιμώρητη.

'Εκεῖνο ποὺ φοβόμαστε ἔγινε μιὰ παγερὴ χειμωνιάτικη νύχτα.

Θὰ κόντευαν μεσάνυχτα, ὅταν ἀκούσαμε νὰ χτυποῦν στὴν πόρτα.

Δὲν εἴχαμε ποτὲ ὑπηρέτες σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, γιὰ νὰ εἴμαστε ἀνενόχλητοι στὶς ἀσχολίες μας.

'Ο Σαὶν - Τζὼν πῆγε, λοιπόν, νὰ ἰδῆ ποιὸς ἦταν, ἐνῶ ἐγὼ ἔμεινα στὴ βιβλιοθήκη.

Ξαφνικά, ἄκουσα ἕνα δυνατὸ θόρυβο πρὸς τὸ μέρος τοῦ διαδρόμου καί, τὴν ἴδια στιγμή, τὸ φῶς ἔσβυσε σ' ὅλο τὸ σπίτι.

Ὅταν ξαναγύρισε, ἔπειτα ἀπὸ δύο ἢ τρία λεπτά, ἔτρεξα στὸ διάδρομο.

'Ο Σαὶν - Τζὼν ἦταν πεσμένος κάτω καὶ εἶχε μιὰ μεγάλη πληγὴ στὸ λαιμό. Τὸ αἷμα ἔτρεχε ἄφθονο ἀπ' αὐτήν.

—'Ο μολοσσὸς τῆς Βιλελμίνης! ψιθύρισε μὲ σβυσμένη φωνή, καθὼς ἔσκυβα πάνω του.

Καὶ ξεψύχησε.

Ἦταν ἡ νύχτα τῆς 19 Νοεμβρίου τοῦ 1879.

Θυμήθηκα τότε πώς, σύμφωνα μὲ τὸ χειρόγραφο, ἡ Βιλελμίνη εἶχε πεθάνει τὴν ἴδια ἡμερομηνία πρὶν ἀπὸ ἑκατὸ χρόνια...

Ἤμουν τρελλὸς ἀπὸ τὸν τρόμο μου. Καί, χωρὶς νὰ σκεφθῶ περισσότερο, ἔτρεξα στὴν κουζίνα, ἔχυσα ἕνα δοχεῖο μὲ πετρέλαιο στὸ πάτωμα καὶ ἔβαλα φωτιά.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ὁλόκληρο τὸ σπίτι καιγόταν σὰν πυροτέχνημα...

Ζῶ τώρα σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιο στὸν πέμπτο ὄροφο μιᾶς πολυκατοικίας τοῦ Λονδίνου. Ἕνα σωρὸ ἄλλοι ἔνοικοι μὲ περιστοιχίζουν. Δὲν εἶμαι μόνος. Κι' ὡστόσο, ξέρω καλὰ πὼς τίποτα δὲν θὰ μπορέση νὰ μὲ γλυτώση ἀπὸ τὴν ἐκδίκησι τοῦ μολοσσοῦ τῆς Βιλελμίνης... 'Ακούω σὲ κάθε στιγμὴ τὸ ἀπαίσιο οὔρλιασμά του στ' αὐτιά μου... 'Αλλ' ἔχω πάρει πιὰ τὴν ἀπόφασί μου. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς ἡμέρες, σήμερα ἴσως, ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτὰ ἢ ἀπὸ μερικὲς ὧρες, θὰ τινάξω τὰ μυαλά μου στὸν ἀέρα...

ΧΕΝΡΥ ΛΥΒΕΚΡΑΦΤ

'Υπερτρίχωσις

Συνεχίζω γιὰ τὴν ὑπερτρίχωσι.

Ὅπως ἔγραφα καὶ στὸ προηγούμενο σημείωμα ἡ ὑπερτρίχωσι δὲν ὀφείλεται σὲ μιὰ καὶ τὴν αὐτὴ γενικὴ αἰτία. Τὶς περισσότερες φορὲς ὅμως ὀφείλεται εἴτε στὴν ὑπερλειτουργία ἢ ἀντιθέτως στὴν ὑπολειτουργία τῶν γεννητικῶν ἀδένων, εἴτε στὴν ἐμμηνολῃξία ἢ τέλος στὴν χρῆσιν διαφόρων μέσων καὶ φαρμάκων ἐκ τῶν κακῶς χρησιμοποιουμένων πρὸς ἀποψιλωτικὸν σκοπόν.

Ὡς ἐξωτερικὰ αἴτια τῆς ἐμφανίσεως καὶ τονώσεως τῶν τριχῶν πολλὰ ἀναφέρονται. 'Ωρισμένοι παραδέχονται ὅτι ἡ ἔντονη ἡλιοθεραπεία αὐξάνει τὸ χνοῦδι. Ἄλλοι ὅτι ἡ χρῆσις πολλῶν καὶ ἀκατάλληλων κρεμῶν εἶνε ἡ πρώτη ἀρχὴ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ χνουδιοῦ. Ὑπάρχουν ἀκόμη καὶ πολλοὶ ποὺ ἔφθασαν ν' ἀποδώσουν τὴν ὑπερτρίχωσι στὴν «μόδα τῆς ἀδυναμίας» καὶ τὰ σπόρ.

Πρέπει νὰ ποῦμε ἀμέσως ὅτι οἱ αἰτίες αὐτὲς ἐπιστημονικῶς δὲν στηρίζονται καθόλου. Διότι ἡ ὑπερτρίχωσι παρουσιάζεται τόσο στὶς παχειές, ὅσο καὶ στὶς ἀδύνατες. Τόσο σ' αὐτὲς ποὺ περνοῦν καθιστικὴ ζωὴ ὅσο καὶ στὶς γυναῖκες τῶν σπόρ. 'Επίσης ὁ ἥλιος καὶ ἡ σκιὰ δὲν ἔχουν καμμιὰ ἐπίδρασι. Τὸ μόνον ποὺ μποροῦμε νὰ παραδεχθοῦμε ἐξ ἐπιστημονικῶν δεδομένων καὶ ἐκ τῆς μακροχρονίου πείρας μας εἶνε ὅτι ὡρισμένα καλλυντικὰ ποὺ ἔχουν βάσι τὸ λάδι καὶ τὴν βαζελίνη ὡς καὶ τὸν ὑδράργυρο εὐνοοῦν πραγματικὰ τὴν ἀνάπτυξι τοῦ χνουδιοῦ στὰ πρόσωπα ποὺ ἔχουν σχετικὴ προδιάθεσι. Καὶ τώρα ἐρχόμεθα στὰ θεραπευτικὰ μέσα. Στὴν περίπτωσι γενικῆς γυναικείας ὑπερτριχώσεως, ἡ μᾶλλον ἐνδεικνυομένη θεραπεία ἀναλόγως πάντοτε τῆς περιπτώσεως βέβαια εἶνε ἡ χορήγησι ἐκχυλισμάτων ἢ ὁρμονῶν σὲ ἐνέσεις, ὁπότε ἐπιτυγχάνονται πολλὲς φορὲς ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα.

Γιὰ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ πυκνοῦ τριχώματος τοῦ σώματος πρέπει κατὰ τὸ δυνατὸν ν' ἀποφεύγωνται τὰ ἄμεσα ἀποψιλωτικὰ μέσα. Διότι ἡ χρῆσις τῶν ἀποτριχωτικῶν φαρμακευτικῶν συνθέσεων — γιὰ τοῦ φύλλου πήδημα — εἶνε τὸ χειρότερο θεραπευτικὸ μέσον. Τὰ ἀποψιλωτικὰ εἶνε καλὰ γιὰ λίγες ἡμέρες καὶ γιὰ λίγες φορές, ὄχι ὅμως γιὰ καθημερινὴ ἢ πολὺ συχνὴ χρῆσιν γιατὶ καὶ τὰ καλλίτερα ἐξ αὐτῶν ἐρεθίζουν τὸ δέρμα χωρὶς διόλου νὰ πειράζουν τὶς ρίζες τῶν τριχῶν, ποὺ ξαναβγαίνουν σὲ λίγες ἡμέρες πιὸ πυκνές, πιὸ ἄγριες καὶ πιὸ ἔντονες στὸ χρῶμα τους.

Τὰ ἀποψιλωτικὰ ἐν γένει ἐπενεργοῦν ὅπως καὶ τὸ ξυράφι. Ὥστε κατὰ τὴν γνώμη μου, προτιμώτερο εἶνε ν' ἀποφεύγετε τὴν ἀφαίρεσι εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τοῦ λεπτοῦ τριχώματος τῶν ποδῶν καὶ τῶν χειρῶν. Νὰ χρησιμοποιῆτε πρῶτα τὴν μέθοδο τοῦ ἀποχρωματισμοῦ των καὶ ὅταν εἶνε πιὸ πυκνὲς τότε νὰ χρησιμοποιῆτε τὰ εἰδικὰ ἀποψιλωτικὰ χαρτιὰ ἢ τὴν χρῆσι τῆς λείας ἐλαφρόπετρας.

Γιὰ τὸν ἀποχρωματισμὸ τῆς σκιᾶς τοῦ τριχώματος νὰ χρησιμοποιῆτε ὀξυγονοῦχο ὕδωρ 20 βαθμῶν. Δὲν χρειάζεται νὰ τὸ ἀναμίξετε μὲ ἀμμωνία διότι θὰ ἐρεθίσετε τὸ δέρμα σας ἄνευ λόγου. 'Αντιθέτως τὸ ὀξυγονοῦχον ὕδωρ δὲν ἔχει καμμιὰ ἐρεθιστικὴ ἐπίδρασι. Οἱ τρίχες καὶ τὰ χνούδια ποὺ βρέχονται μὲ ὀξυγονοῦχο ὕδωρ τρεῖς φορὲς τὴν ἑβδομάδα γίνονται ξανθές, καὶ ὕστερα σχεδὸν λευκές. 'Επίσης λεπταίνουν καὶ ἐξασθενοῦν τόσο ὥστε στὸ τέλος ἐλάχιστα διακρίνονται.

Φυσικὰ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτὸ ἐπέρχεται ταχύτερα κι' εὐκολώτερα στὶς ξανθὲς παρὰ στὶς μελαγχροινές. 'Η ἀλήθεια πάντως εἶνε μία: ὅτι εἴτε μὲ τὸν ἀποχρωματισμό, εἴτε μὲ τὴν χρῆσι ἐλαφρόπετρας ἢ ἀποψιλωτικῶν οἱ τρίχες δὲν καταστρέφονται ἢ φυτρώνουν ἀραιότερες, ἀλλὰ ὁλοένα χρόνο μὲ τὸν χρόνο κάθε χνοῦδι τοῦ σώματος ἢ τοῦ προσώπου σκληραίνει καὶ πυκνώνει μὲ τὴν ἡλικία ἀδυσώπητα.

Ὅταν ἡ ὑπερτρίχωσι εἶνε πολὺ πυκνὴ καὶ ἔντονη προκειμένου γιὰ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τότε εἶνε προτιμώτερο νὰ μεταχειρισθῆ κανεὶς ἕνα ἀπὸ τὰ ὀλιγώτερο βλαβερὰ ἀποψιλωτικὰ καὶ ἰδίως ὅσο τὸ δυνατὸν κατ' ἀραιότερα διαστήματα.

Φυσικά, τὸ τελειότερο καὶ περισσότερο συγχρονισμένο σύστημα ριζικῆς πλέον ἀποτριχώσεως γίνεται δι' ἠλεκτρισμοῦ.

Περὶ τῆς καλῆς ὅμως ἐφαρμογῆς τῶν ἀποψιλωτικῶν καὶ τῆς ριζικῆς μεθόδου τῆς ἠλεκτροπηξίας, θὰ μιλήσωμε στὸ ἑπόμενο σημείωμά μας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
'Ιατρὸς - Δερματολόγος

ΙΑΤΡΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Τὰ σταφύλια, τ' ἀχλάδια, τὰ κυδώνια, οἱ φράουλες, τὰ φραγκόσυκα τὰ φραγκοστάφυλα καὶ οἱ πεπονόσποροι εἶνε πολὺ διουρητικά.

Τὰ γλυκοκολόκυθα καὶ τὰ πεπόνια εἶνε δροσιστικά.

Τὰ λεμόνια καὶ τὰ μῆλα εἶνε ἐπίσης δροσιστικὰ καὶ καταπραϋντικὰ τοῦ στομάχου.

Ἕνα πορτοκάλλι κάθε πρωΐ πρὶν ἀπ' τὸν καφὲ ἐνεργεῖ σὰν τὸ πιὸ καλὸ καθαρτικό.

Τὸ ἀνέχεται δὲ κάθε στομάχι.

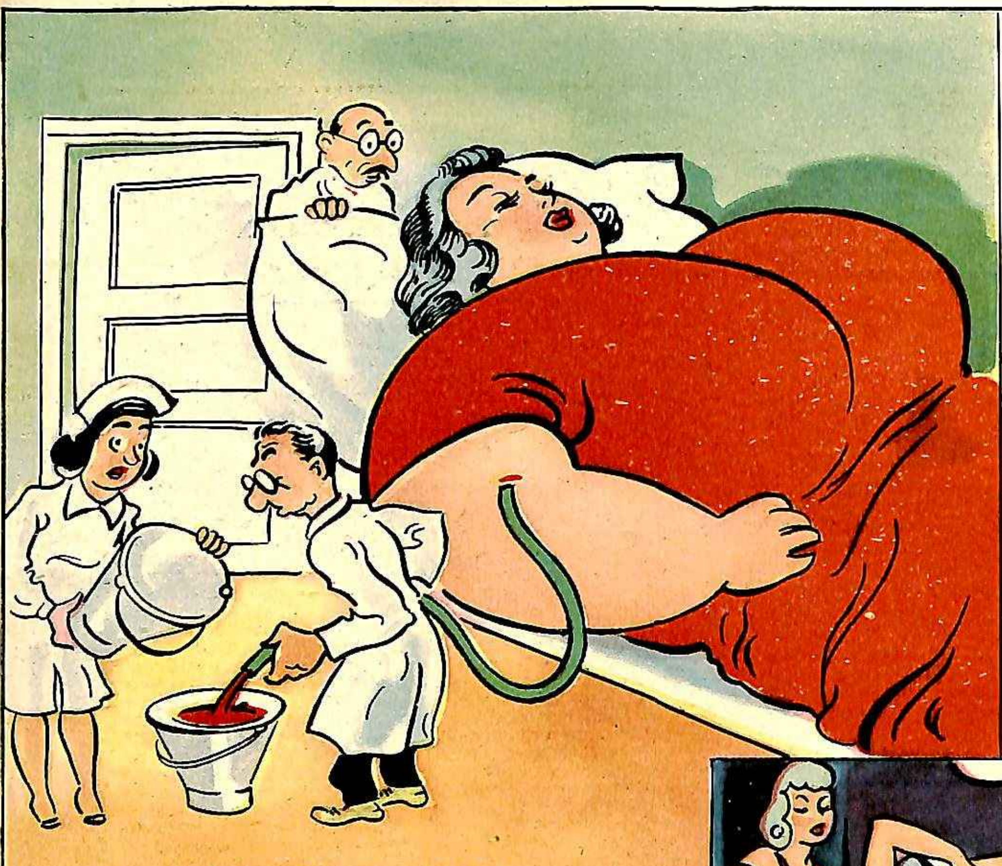

Η ΧΟΝΤΡΗ ΑΙΜΟΔΟΤΙΣ

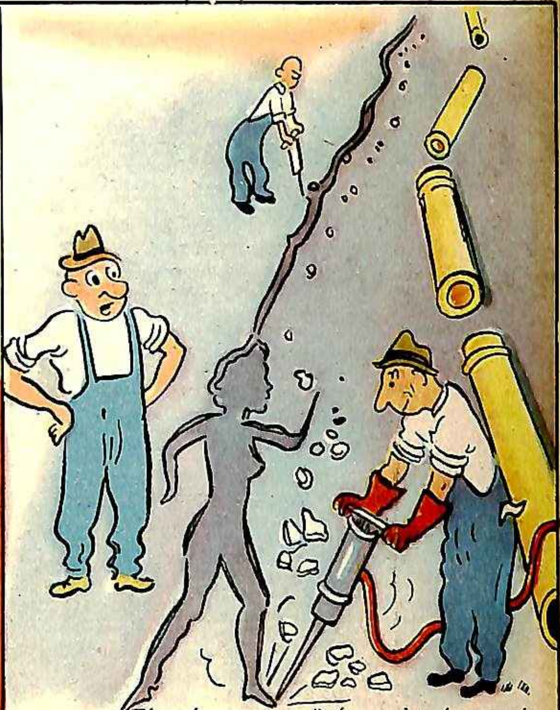

— Τί σκέπτεσαι, καϋμένε, καὶ φαίνεσαι τόσο ἀφηρημένος;

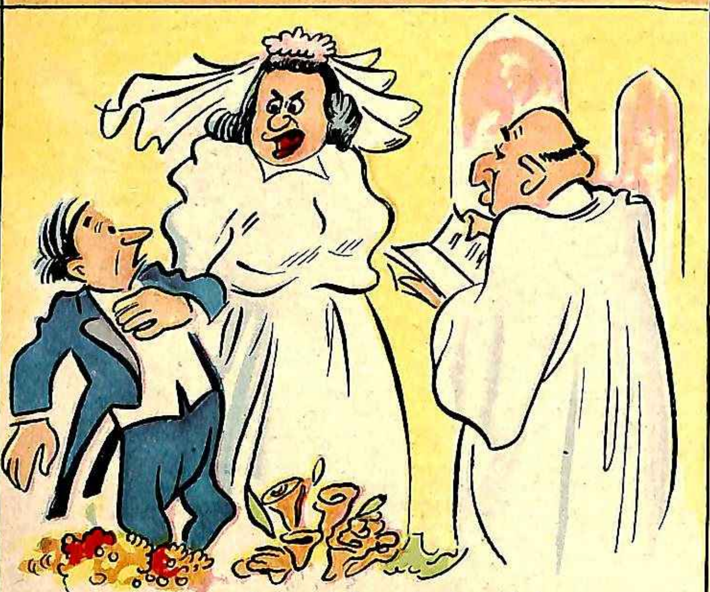

— Πές το, βρέ, πιὸ δυνατὰ τὸ «ναί»! . . .

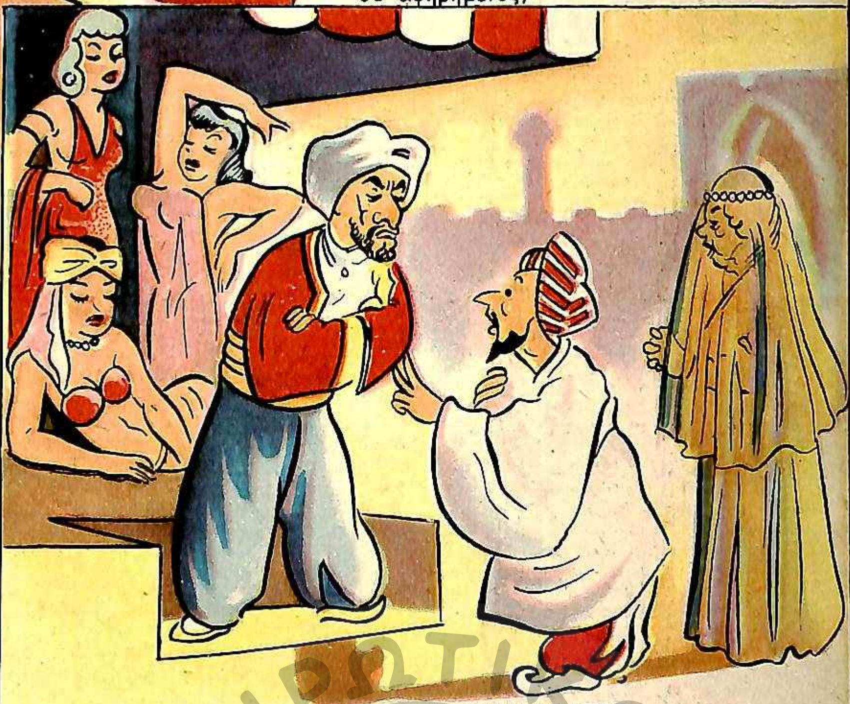

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΕΣ ΣΥΝΑΛΛΑΓΕΣ

— Μοῦ ἀλλάζεις μιὰ πεννητάρα μὲ δυὸ εἰκοσιπεντάρες;

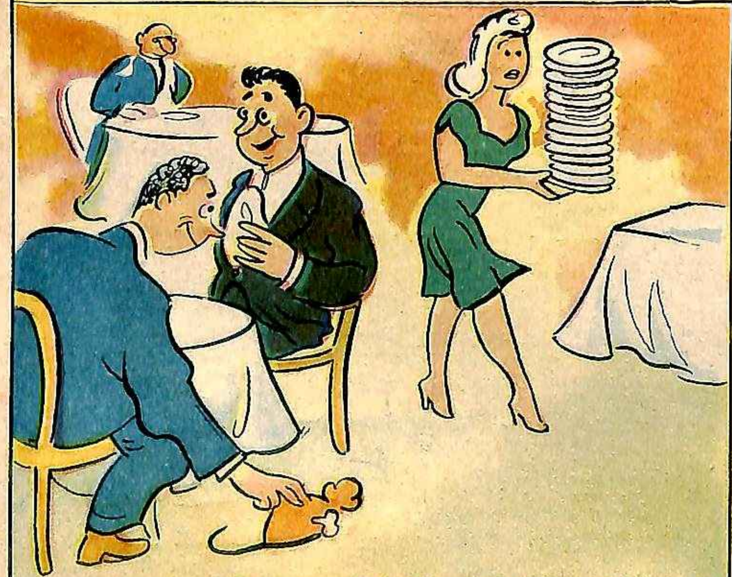

— Τί ἔχει νὰ γίνη, ὅταν θὰ φθάση στὰ πόδια της!

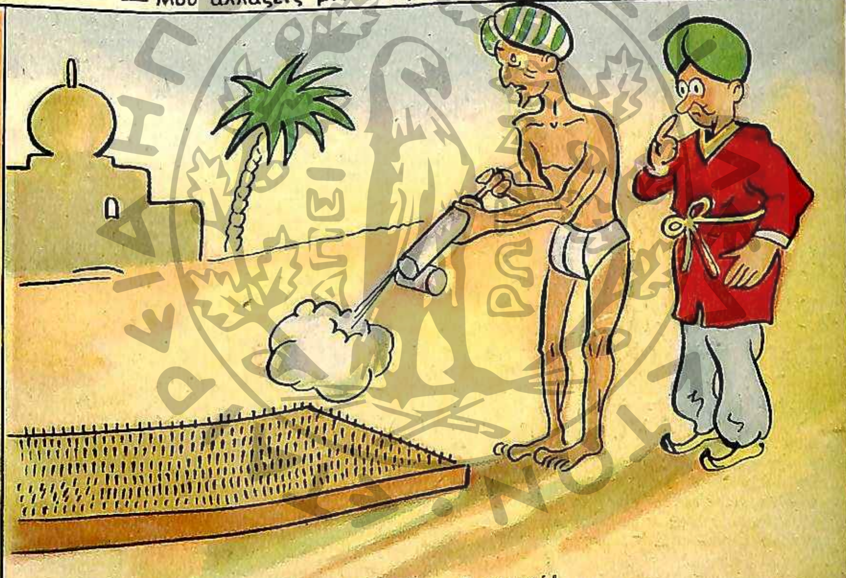

— Μὲ φάγανε οἱ κοριοί! . . .